

Nikolaj Levašov

Paskutinis kreipimasis į žmoniją

Knyga iliustruota 182 autoriaus iliustracijomis

San-Franciskas 2000 metai

Sakyk man, kur pažinimas ir laimė?
Sakyk man, kur sielos didybė?
Gal tame jausme laukimo,
Kas mus dar laukia ateity...

Begalinė pabaiga man pasirodys,
Susiliejusi į vieną prašmėžuos,
Amžinybė paslaptis atskleis savas,
Ir naštą pagaliau numesiu aš.

Siela, atverta pažinimui,
Pasiuks aukščiausią grožį,
Ir pats pasieksiu supratimą
Savų neišsipildžiusių svajonių.

Negalima aprėpti neaprepiamą,
Bet nesistengti mums negalima.
Viskas aišku, lyg suprantama,
O kas suprantama — suprasti neįmanoma.

Savo trapią valtį pažinimo okeane
Pilnas išdidumo palikau aš,
Ir gavau aš viską, ko tik aš tikėjausi,
Ir virš to — visatų atvirumą.

Aukščiausią Protą kelyje aš sutikau,
Prisiliečiau ir prie pasaulių sukūrimo paslapties,
Ir išbandymų, kurių tikrai aš neišvengiau,
Kai aš norėjau supratimą tą pasiekti...

Nikolaj Levašov

Turinys

Pratarmė	4
Trečiasis Kreipimasis į Žmoniją.....	8
Skyrius 1. Planetos žemė susidarymas. Materijos formų sintezė.....	23
Skyrius 2. Gyvybės atsiradimas Žemėje	36
Skyrius 3. Psi-laukai gamtoje ir proto evoliucijos procesuose	77
Skyrius 4. Žemės ekologinės sistemos susidarymas	103
Skyrius 5. Gyvybės Žemėje apykaita. Gyvybės daugiamatiškumas.....	111
Skyrius 6. Proto, organizmo ir sielos evoliucija	134
Skyrius 7. Žmonijos evoliucijos istorija	195
Skyrius 8. Žmogaus organizmas.Susirgimų priežastys, jų atsiradimo mechanizmai	217
Skyrius 9. Sielos poveikis žmogaus organizmui ir jo psichikai	227
Skyrius 10. Mikrokosmoso ir Visatos Makrokosmoso dėsnių vienybė ..	277
Skyrius 11. Matricinė erdvė. Super Erdvių susidarymas	311
Skyrius 12. Matricinių erdvių struktūra.....	332
Priedas 1. Vidinės savireguliacijos formulės išvedimas.....	340
Priedas 2. Ekologinės sistemos formulės išvedimas.....	343
Priedas 3. Matricinių erdvių sistemos formulės išvedimas	346
Priedas 4. Darbo praktika su nuosavu psi-lauku	349
Priedas 5. Piešinių aprašymai	350
Kitos autoriaus knygos	459

Knygą sudarė «Naujų žinių» grupė. www.naujos-zinios.lt

Pratarmė

Visata... Gyvybės paslaptis!.. **Kaip iš negyvosios materijos atsirado gyvybė?** Kodėl tie patys atomai, susijungę kita tvarka ir kiekiais, sudaro organines molekules, kurių sintezė ir evoliucija pagimdo gyvybę, gyvą materiją? **Gyvybės paslaptis...** Kaip ta gyvybė atsirado, vystėsi, kodėl atsirado gyvybės formų įvairovė? **Iš kur Žemėje atsirado žmogus?** Gal jis nuleistas iš dangaus rojaus sodų už nuodėmes, kurias turi išpirkti prieš poną Dievą?! Ir jeigu ne Dievas, tai **kas gi** tada ir **kodėl** atvežė Žmogų į planetą Žemė? Iš kur atsirado tokios skirtingos žmonių rasės?!

Kodėl žmogus **gali mąstyti**? Kas vyksta su žmogumi mirties momentu ir po to? Ar yra **Siela**? Ir jeigu yra, tada, **kas gi tai**? Kur ji išeina ir kodėl?.. Ar yra Pragaras ir Rojus? Jeigu — taip, Tai **kur jie**? Kodėl visi kiti, kurie ir toliau gyvena, negali to matyti ir girdėti?

Ir tikrai žmonės, kuriuos buvo ištikusi klinikinė mirtis, po to pasakoja, kad jie matė juos pasitinkančius angelus, kad prieš juos atsivėrė šviečiantis kanalas, kuriuo jie buvo pradėję kilti, bet vėliau dėl kažkokių tai priežasčių buvo sugražinti atgal į šį pasaulį. Kas atsitinka **apvaisinimo metu** ir kaip vystosi žmogaus gemalas?.. **Pirmą kartą, ar ne, gyvena kiekvienas iš mūsų planetoje Žemė**, ir kas tai yra reinkarnacija? Ar galima pamatyti praeitį ir ateitį, keliauti erdvėje ir laike?

Ar Žmonija vienintelė Visatoje?.. Nestandartiškai mąstantis ir nors kiek pagalvojęs, į paskutinį klausimą atsakytų kiekvienas... Įsivaizduokite, kad prieš kokį šimtą metų planetą Žemė pasiekė radiosignalai su prašymu atsiliepti... Kaipgi tokį signalą išgirdo ir į jį atsakė Žemės gyventojai?! Niekaip... Todėl, kad tuo laiku Žemėje nebuvo radijo imtuvų ir dešifruotojų, kad galėtų priimti ir dešifruoti tuos signalus. Paprasčiausiai, apie juos niekas nebūtų ir sužinojęs...

Ir dar... Daugelis civilizacijų kosmose yra **kokybiškai skirtingo išsivystymo lygio**, kai informacija perduodama ir priimama ne radijo signalų pagalba, o **mentalinio** lygiu ir hologramomis. Su kvietimais

protingiems Žemės gyventojams užmegzti ryšį, Žemę pasiekia tūkstančiai kitų civilizacijų signalų trimacių hologramų pavidalu. Bet daugelis žmonių **nesupranta, nežino ir negali** gauti tos informacijos.

Tie, kas tą gali, išverčia tą informaciją į žmonėms prieinamą kalbą, bet, kaip bebūtų gaila, ir tokiame pavidale ta informacija **atmetama**... Taip savo laiku buvo ir su mūsų Galaktikos civilizacijos susivienijimo Koalicinio Stebėtojų Būrio (K.S.B.) trečiuoju kreipimusi, kuri perdavė Nikolajus Rerichas (Nicholas Roeric) 1929 metais. Tą kreipimąsi — paprasčiausiai **ignoravo**... (Kas dar neprarado susidomėjimo, po įvado galės susipažinti su tuo Kreipimusi). Visatoje — **milijardai civilizacijų**. Vienos iš jų yra pradinėje savo vystymosi stadijoje, o kitos, kaip ir mūsų Žemės civilizacija, užgims dar tik ateityje, trečios — jau pasiekė aukštą išsivystymo lygį. Tai — natūralu ir logiška...

Mūsų civilizacijai artimiausiu metu reikės išgyventi savo gimimą. Ir, jeigu „gimimas“ pasiseks, Žemės civilizacija pereis į naują savo išsivystymo kokybinį lygį, kada vien mintimis žmogus galės veikti savo planetos ekologiją, valdyti klimata, stichines jėgas, gydyti ir atstatyti gamtos žaizdas, kurias padarė savo nemokšiška veikla pats žmogus.

Žmogus galės pažinti pats save, savo asmenines galimybes, savo smegenų galimybes. Persikėlimas į praeitį ir į ateitį, kelionės erdvėje milijardų šviesmečių atstumais nebebus „stebuklu“, kaip kai kas sako, arba „bepročio svaičiojimais“, kaip dabar sako kiti.. Savo laiku tai bus tokia pat kasdienybė, kaip dabar skrydis lėktuvu. Visa tai — kol kas ateityje ir bus įmanoma tik tuo atveju, jeigu žmogus įsisavins **naujas žinias**, kurios būtinos tam, kad pakiltų ant sekančio gamtos pažinimo laiptelio. Jeigu žmonija nepriims, **nepanorės priimti** naujų žinių, **Žemės civilizacija pati save sunaikins dar iki gimimo ir „vaikas“ gims negyvas**...

Kaipgi taip, pasipiktins daugelis, juk mūsų civilizacija pasiekė didžiules aukštumas!.. Žmogus išėjo į Kosmosą, buvo Mėnulyje, greitai nuskris ir į Marsą... Ir išvis, mokslas, kultūra, menas, taip greitai vystosi, ypač per paskutinius šimtą metų,... įvyko informacinis sprogdimas... „Paskutinis kreipimasis į Žmoniją“ — skamba labai kategoriškai ir be kompromisų. Bet neskubėkite su išvadomis. Pasistenkite **išgirsti** arba bent **išklausyti**... Kaip sakė Kristus: „kas turi ausis girdėti, tegul išgirsta!“¹ Galima paruošti puikų valgį, bet, jei nuo bado mirštantis žmogus nepanorės jo nuryti, už jį ryti maistą beprasmiška — jis vis viena mirs iš bado... Galima **turėti žinias ir norėti jas perduoti Žmonijai**, bet, jeigu ji nenorės jų priimti, kad nežūtų, tai lieka tik dėl to apgailestauti ir pabandyti

ištaisyti tai, ką dar įmanoma ištaisyti ir pratęsti tą laiką, kuris skirtas žmonijai tam, kad apsispręstų ir taip galėtų išvengti pražūties...

Miegantys, atsibuskite, jeigu nenorite, kad jūsų sapnas taptų amžinas!.. Ir jeigu bibliniais laikais dar buvo laiko, kad nežadinti „miegančiojo“, tai dabar **laiko jau nebeliko**. Žmonija savo beprotiškais poelgiais priėjo kritinę ribą, jau regimą, o ne abstrakčią „pasaulio pabaigą“, apie kurią buvo kalbama ne vieną šimtmetį, ir kurio vis nebūdavo ir nebūdavo. Ir daugelis jau nusiramino ir patikėjo, kad pasaulio pabaigos niekada nebebus.

Kas tai per “pasaulio pabaiga” ir kas ta žmonijos išsivystymo riba? Galima tai pavadinti įvairiai, bet esmė — ne pavadinime, esmė — turinyje. Taip, ir kas gi už viso to stovi? O už viso to stovi... nemokšiškumas, nežinojimas realių gamtos dėsnių, kurie **veikė iki šiol ir veiks ateityje** visiškai nepriklausomai nuo to, ką apie juos žino žmogus, kaip jis juos supranta, ir ar iš viso nori juos suprasti.

Gamtos dėsniai veiks, o štai žmogus (žmonija) be teisingo tų dėsnių supratimo gyventi ir vystytis jau nebegalės. Paprasčiausiai, nebebus kam šioje puikioje mėlynojoje planetoje Žemė besivystyti. Ir tam visiškai nereikalingas branduolinis karas.

Jeigu žmogus ir toliau taip nemokšišškai „užkariaus“ gamtą, kišis į jos dėsnius jų nesuprasdamas, tai šie veiksmai atves žmoniją prie **susinaikinimo** greičiau, negu branduolinis karas. Prisiminkite Kristaus žodžius: „Jeigu aklas veda aklą, tai jie abu įkris į duobę²...“ Ir jeigu prieš šimtą metų virš žmonijos buvo pakeltas susinaikinimo kardas, tai dabar jo artėjimas vis labiau ir labiau realus. Kas gi mums gresia? Pasiklausykite nuosprendžio...

Planetos Žemės ozono sluoksnis atsirado ir susidarė dėl chaotiškų žaibų per keturis milijardus metų, o gyvybė sausumoje susidarė ir yra įmanoma tik ozono dėka: atmosferos ozono sluoksnis atspindi iš Kosmoso einantį aktyvų kosminį spinduliavimą, kuris pražudytų visą planetoje esančią gyvybę.

Jūrinis vanduo aktyviai sugeria tą spinduliavimą, todėl pirmoji gyvybė galėjo atsirasti tiktai vandenyje ir vystytis iki tol, kol ozono sluoksnis aplink žemę pasidarė pakankamai storas, kad galėtų atspindėti didžiąją dalį gyvybei pavojingų spindulių. Ir tik po to gyvybė pradėjo įsisavinti sausumą... Technologijos, kurias žmogus naudojo ir tebenaudoja iki šių dienų, privedė iki to, kad pradedant 1961 metais, „protinga“ žmonijos veikla sunaikino beveik **30%** planetos ozono sluoksnio. Ir, kaip rodo skaičiavimai, intensyvus kosminių laivų išvedimas į kosmosą ir

poveikis visos eilės technologijų, kurias žmonija laiko aukščiausiais savo proto išradimais, per sekančius 15-20 tokios „veiklos“ metų, žmonija sunaikins visą likusį ozono sluoksnį.

¹ Žr. Naujasis Testamentas, Evangelija pagal Matą, 11 Skyrius, 15 eilutė.

² Žr. Naujasis Testamentas, Evangelija pagal Matą, 11 Skyrius, 15 eilutė.

Visa sausumos gyvybė žus nuo aktyvių kosminių spindulių, gyvybė liks tik vandenyje. Ir vėl viskas prasidės iš pradžių... Be to, nežinodami ekologinės sistemos dėsnių, žmonės savo neapgalvota veikla labai pažeidė jos pusiausvyrą, kas jau privedė iki tūkstančių gyvų organizmų mirties. Tas pats nežinojimas privedė prie to, kad žmoniją užgriuvo ŽIV ir kitos iki šiol nežinomos ligos, nuo kurių nėra kaip apsiginti, kas taip pat grasina žmogaus išlikimui.

Kur viso to priežastis?! Žmonija vienu iš savo vystymosi momentų pasuko klaidinga kryptimi. Prisiminkite, dar Sokratas sakė: „Pažink pats save ir tu pažinsi visą pasaulį...“ Gaila, bet žmonės nepaklausė — Nepažinę patys savęs, pradėjo tyrinėti juos supantį pasaulį. O eidami tuo pačiu pažinimo keliu, jų palikuoniai [šiandiena atsidūrė aklavietėje...](#)

Jokios žinios [negali būti absoliučios](#), bet vienas pažinimo kelias gali vesti teisinga kryptimi, kitas — vesti į šalį nuo jos. Nors abu keliai turi tą pačią pradžią. Kaip gi suprasti, kuris kelias kur veda?!.. O visai paprastai... Kada žmogus pradeda suvokti savąjį pasaulio supratimo fundamentą, jo protas dar nesugeba iš karto rasti atsakymus į visus klausimus. Tas „baltas dėmes“ žmogus uždengia postulatais ir aksiomomis, kas suteikia galimybę susikurti kažkokį tai pasaulėžiūros paveikslą. Jeigu žmogus eina teisingu vystymosi keliu, jo sukurtas pasaulėžiūros paveikslas jam leidžia pakilti į sekantį pažinimo lygį ir nutraukti užuolaidą nuo visos eilės „baltųjų dėmių“, kas leidžia sukurti dar tikslesnį ir pilnesnį pasaulėžiūros paveikslą ir t.t..

Kitais žodžiais sakant, jeigu žmonija eina [teisingu vystymosi keliu](#), pažinimo vystymosi procese [vis mažiau ir mažiau atsiranda „baltųjų dėmių“](#) — postulatų, aksiomų. Jeigu tik vystymasis pasuko klaidingu pažinimo keliu, [„baltųjų dėmių“ bus vis daugiau ir daugiau](#), kas jau savaime priverčia sunerimti. [Šiuolaikiniame moksle „baltųjų dėmių“ daug daugiau, negu buvo mokslo ištakose](#). Ir tai priveda prie to, kad vis daugiau ir daugiau eksperimentinių duomenų prieštarauja pagrindiniams fizikos, chemijos, biologijos dėsniams... Šiuolaikinis mokslas priėjo prarajos

kraštą, kuri juos pačius ir gąsdina. Viduramžiais religija buvo mokslo inkvizitorius. Ilgą laiką žinios kovojo už teisę egzistuoti ir iš tos kovos išėjo nugalėtoja. Būtų liūdna pamatyti šiuolaikinį mokslą naujų žinių inkvizitoriumi, naujo gamtos supratimo, jos egzistavimo mechanizmų...

Šioje knygoje pateikiama **Naujų Žinių abėcėlė ir gramatika**. Jūs rasite atsakymą, kaip atsirado Žemė, iš ko ji sudaryta, kas tai yra septyni planetos lygiai, kodėl būtent septyni ir kokie jie... Jūs rasite atskleistą gyvybės atsiradimo paslaptį, jos vystymosi dėsnius... Jūs suprasite, kada ir kodėl atsirado Protas ir kas tai yra... Iš kur ir kada Žemėje atsirado žmogus... Jūs turėsite progą atskleisti Gyvybės ir Mirties paslaptį, kas ir kodėl įvyksta su žmogumi po jo mirties...

Susipažinę su mikro- ir makrokosmoso dėsnų vienybe, jūs sužinosite, kas iš tikrųjų ta „juodoji skylė“, reikia manyti, kad kitaip pažiūrėsite ir į žmonijos istoriją, taip pat ir į klaidas — dideles ir nereikšmingas — didžiuosius mokslininkus, pripažintus autoritetus ir daugelį pamirštų pranašų, kurių hipotezės, gal būt, žmonijai suteikė nepamatuojamai didesnę šansą, negu akademinų šviesulių tvirtos išvados. Jūs čia rasite paaiškinimus to, kas tai yra Visata, bet svarbiausia, Jūs patys turėsite priimti išvadas apie kelią, kuriuo žmogus gali ir privalo eiti.

Ir nėra šioje knygoje jokios mistikos, jokios fantazijos, — Yra tik Žinios, realios, pagrįstos. Ir iš mūsų reikia tik **noro pripažinti** arba tas Žinias **nepripažinti**... Vėl gi, prisiminkite Kristaus žodžius: „**Prašykite, ir Jums bus duota... ieškokite, ir rasite...**“ klauskite, ir Jums atsakys... Nes kiekvienas prašantysis gauna, ir kiekvienas ieškantis suranda, ir besibeldžiančiam atidaro“. Ir man, kaip autoriui, labai norisi tikėti, kad ši knyga neliks tik... „tyruose šaukiančiojo balsu...“

Nikolaj Levašov

Trečiasis Kreipimasis į Žmoniją

Rusiškas tekstas. Perduotas 1929 m. Nuo K.G. (Kristaus gimimo) į protingus Žemės gyventojus, į rasę, kuri save vadina Žmonija, kreipiasi Koalicinis Stebėtojų Būrys (K.S.B.). Perdavė Šambalos tarpininkai E. I. Rerichas ir N.K. Rerichas. Šis K.S.B. kreipimasis į žemiečius yra trečiasis pagal skaičių, kontrolinis. **K.S.B. savo pirmąjį Kreipimąsi 576 m. iki K.G. perdavė didžiausio tuo metu Žemėje Amuradžhapuro miesto**

gyventojams. K.S.B. savo antrąjį Kreipimąsi perdavė 711 m. po K.G. didžiausio tuo metu Amerikos žemyno miesto Tkaacetkoalio gyventojams. Šis K.S.B. Kreipimasis į žemiečius pagal turinį beveik identiškas pirmiesiems dviem, sudarytas pagrindinėmis Žemėje naudojamomis kalbomis: kinų, anglų, rusų ir ispanų.

Kreipimosi tekstas atredaguotas atsižvelgiant į šiuolaikinį žinių lygį ir Žemės gyventojų daromas klaidas. Kreipimasis yra pasiūlymas po kurio laiko pradėti derybas tarp Žmonijos ir Koalicijos atstovų, Žmonijos įstojimo į Koaliciją klausimu. Žinoma, kad derybos galimos tik po to, kai žmonija įvykdys, kai kurias prieš derybines sąlygas (žemiau tos sąlygos išdėstytos).

Dėl teisingo jų supratimo, jos pateikiamos kaip trumpos kosminio charakterio žinios ir kaip palyginamoji Žmonijos mąstymo būdo charakteristika.

-1-

Šiuo metu Žmonija pasiekė aukštesnę ir daug teisingesnę supratimo lygį apie Visatą apalai, negu tai buvo pirmojo ir antrojo Kreipimosi metu. Iš tikrųjų, Žemė ne plokščia ir nėra Visatos centre. Ji, kaip viena iš planetų, sukasi aplink Saulę. Iš tikrųjų, Saulė nėra Visatos centre, o yra viena iš žvaigždžių, įeinančių į Galaktikos sudėtį. Iš tikrųjų, paskutinė iš transformuojamų energijų, kurios palaiko žvaigždžių gyvybingumą ir, žinoma, tame tarpe ir Saulės, taip pat suteikianti galimybę gyvybės egzistavimui Žemėje ir panašiose į ją planetose, nėra vienintelė Visatoje. Kitos žinios, daugiausia apie kosmosą, ir spėliojimai yra klaidingi.

Didele jūsų mokslininkų klaida yra tikėjimas, kad egzistuoja kažkokie tai, tegul dar jų ir neatrasti, nekintantys Visatos dėsniai ir pasaulinių konstantų nekintamumas. Taip, gravitacinė pastovioji, pastebimai kinta jūsų Saulės sistemos ribose, nekalbant jau apie didesnes erdves. Tai privedė prie didelių klaidų nustatant Galaktikos dydį ir atstumus iki kitų galaktikų, taip pat iššaukė klaidingos teorijos atsiradimą apie Visatos uždaramą, o šiais metais ir teorijos apie išsisklaidančią Visatą. Klaidingas supratimas ir dėl visuotinės trimatės erdvės, kurios pagrindu, visų pirma, bazuojasi Jūsų supratimas apie kosmosą.

Pasaulis chaotiškas, jame nėra nieko nekintamo tame tarpe — matmenų. Visatos erdvės matmenys keičiasi, sklandžiai kinta gana plačiais dydžiais. Organinės gyvybės atsiradimo moksliniu pagrindu yra erdvės matas, lygus $+π$ (3,14...). Žymus nuokrypis nuo šio dydžio naikinančiai

veikia gyvąją Gamtą. Šiuo metu Saulės sistemos aplinka turi matmenį, lygų **+3,00017**... Šio matmens artumas prie lygaus skaičiaus **3 (trys)** jus suklaidino.

Jūsų Galaktikų sankaupų apylinkėse dreifuoja gravitacinis ciklonas, turintis matmenį - **3,15**, kuris vienu kraštu gali kliudyti jūsų Galaktiką, sunaikindamas visą organinę gyvybę tose planetose, kuriose nebus imtasi apsaugos priemonių.

Todėl, ta aplinkybė rodo, kad jums būtina įstoti į Koaliciją pačiu artimiausiu laiku, vėliausiai per **6.500** žemės metų nuo šio Kreipimosi išsiuntimo, t. y., nuo **1929 m.** nuo K.G., tam, kad Koalicija suspėtų žmonijai padėti apsisaugoti nuo ciklono..

Dabartiniu metu Jūsų Galaktikoje priskaičiuojama apie **220.000** (du šimtai dvidešimt tūkstančių) protingų rasių, kurios svarsto klausimą apie įstojimą į Koaliciją, tame skaičiuje ir Jūs. **K.S.B.** prašo jūsų šį pranešimą (informaciją apie cikloną) nesvarstyti kaip bandymą paveikti Jūsų atsakymą.

Jūsų klaidingos žinios ir dėl gyvybės atsiradimo Žemėje. Saulės sistema susiformavo iš dulkių debesies, kuri paskleidė Visatos sistemos Koalicijos statybininkų būriai, įvykdydami dvi gyvybės atsiradimo ir vystymosi sąlygas. Ta sritis pakankamai atitolinta nuo likusių žvaigždžių ir turi erdvės matmenį, artimą **+π**.

Jūs klystate, kai sutapatinate protingą rasę su gyvu individu, įsivaizduodami, kad netolimoje ateityje žmonija išsigims ir išmirs. Evoliucijos procese, apie kurį jūs taip pat turite dar menką supratimą, naujos gyvų sutvėrimų rūšys išsivysto iš kai kurių senų rūšių ir mes turime rūpintis, kad naujos protingų rasių rūšys išsivystytų iš Jūsų. Būtent tokie motyvai turi apspręsti protingos rasės strategiją.

Tarp kitko, **K.S.B.** stebėtojų duomenimis, žmonija visiškai nesivadovauja tokia, arba panašia strategija, palikdama savo išsivystymą atsitiktinumų valiai ir visas savo jėgas nukreipia trumpalaikių poreikių tenkinimui. Nereikia galvoti, kad Jūsų klaidos atsitiktinės ir praeinančios. Pagal Jūsų mąstymo specifiką, jos (klaidos) neišvengiamos, kurių trumpai analizei skiriamas sekantis skyrius.

Gyvos materijos mąstymas ir pats gyvos materijos egzistavimas turi bendrą pagrindą (Primename, kad mes priversti mintis reikšti Jūsų kalba, Jūsų žemiškame žinių lygyje, ir dėl tokių nepatogumų kartais neišvengiami ne visai korektiški išsireiškimai, kaip, pavyzdžiui, prieš tai pasakytoje frazėje). Ir mąstymas ir egzistavimas yra kovos rezultatas su logikos entropija.

Jūsų mąstymui taip pat būdinga logikos paieška, bet tai tuo ir baigiasi jūsų mąstymo panašumas su mąstymu, kuris charakteringas daugeliui protingų rasių, kurios įeina į Koalicijos sudėtį. Ši aplinkybė verčia daugelį K.S.B. dalyvių abejoti dėl kreipimosi į Jus, kaip į protingą rasę, teisėtumo.

Visiškai suluošintos asmenybės pagrindu yra supratimas „taip“ ir „ne“, kaip lyg tai egzistuojantys ir daug kartų pasireiškiantys rezultatai, pakopomis analizuojant bet kokią sudėtingą procesą.

Be to, analizės pakopų skaičius — baigtinis ir dažnai gana mažas, netgi kai tyrinėjama ganėtinai rimta problema. Atsakymo paieška suvedama į vieno iš dviejų pasirinkimą, kur du — galimų sprendimų pakopų skaičius, kai tuo tarpu, labiausiai teisingas atsakymas yra tarp jų.

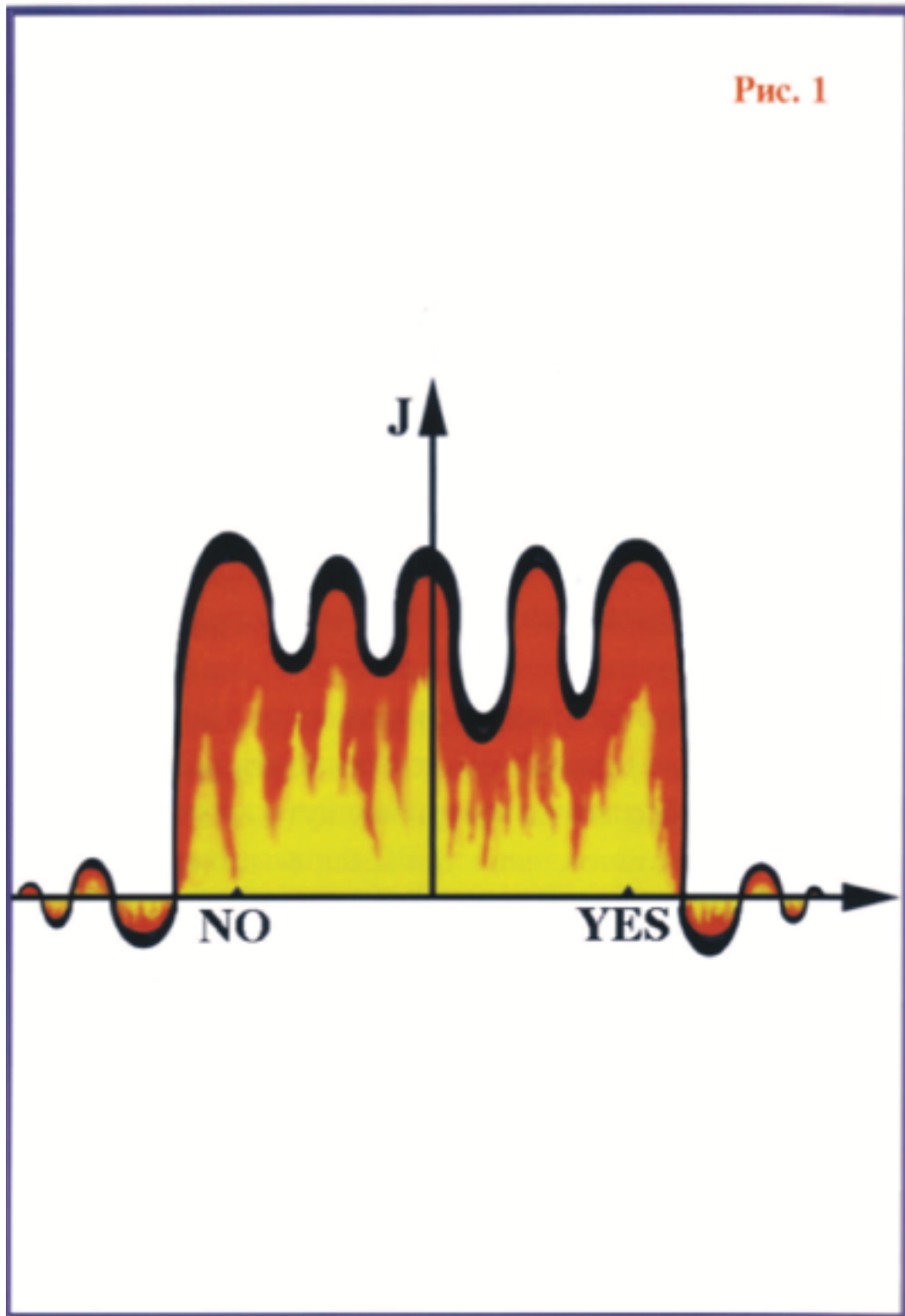
Jūsų matematikams bus suprantama sekanti analogija: problemos sprendimas, kuris nustatomas po dalinių klausimų išnagrinėjimo metodu „taip“-, „ne“, analogiškas vienos iš N- mačio kubo viršūnių pasirinkimui, tada, kai galimų sprendimų kiekis susideda iš visų N- mačių erdvės taškų.

Jeigu patikslinti, tai Jūs dažniausiai klaidingai nustatote erdvės sprendimų kiekį ir labai retai iš tikrųjų tai nusakote skaičiais. Dabartinis požiūris į jus, kaip į protingą rasę, ap sunkintas sekančiais informacinio pobūdžio sumetimais. Kiek mes galime spręsti, bet koks mokslinis ar juridinis įstatyminis aktas, bet kokio atradimo arba išradimo pagrindas, bet kokios svarbios minties esmė gali būti išreiškiama bet kokia fraze iš šimto žodžių, kurie paimti iš žodyno su 50.000 žodžių, įskaitant matematinius ir kitokius sąlyginius sutartinius ženklus. Bendras tokio žodyno galimų frazių kiekis sudaro gana kuklų dydį, lygų 100.

Jeigu palikti tik tai frazes, turinčias tik diagnostinę prasmę, t.y. nusakančias esmę, tai jų skaičius sumažėja iki 50. Jeigu dabar atmesti frazes, kurios gramatiškai teisingai sudarytos, bet turinys net arti nenusako esmės, tai teisingų frazių skaičius sumažėja iki 25. O iš tikrųjų, dar atmetę ir esmę klaidingai nusakančias frazes, pačiais aukščiausiais įvertinimais, sąrašė turėsite ne daugiau 3-10 tvirtinimų, kuriuos Jūs galėsite panaudoti ir kurie atitiks realybę.

Tuo tarpu, mums žinomi skirtingose planetose gyvenantys gyvūnijos pasaulio atstovai, kurie sugeba reaguoti į skirtingas išorinių dirgiklių kombinacijas ir išreikšti ne mažesnę kiekį įvairių nesąmoningų reakcijų, kurios visiškai adekvačios realybei, bet, nežiūrint to, jie negali būti įvardinti kaip protingi. Tokie yra ir jūsų planetoje. Matyt, teisingiau būtų manyti, kad žmonija ne protinga, o potencialiai protinga rasė, nes ribotas mąstymas, kaip jūs jau suprantate, negali būti įgimtas.

Žmogiškos smegenys nuo gimimo turi ne mažiau tobulą mąstymo aparatą, kokį turi daugelio rasių atstovai Visatoje. Bėda tame, kad Jūsų mąstymo vystymasis iš pat pradžių pasuko absoliučiai klaidingu keliu. Mąstymo proceso pradžioje sugebėjimą mąstyti apsprendžia potencialios galimybės atsirasti įvairioms reakcijoms į vieną ir tą patį informacinį veiksma (žr. [Pav.1](#)).

Šiame grafike, toliau vadinamame loginiu fundamentu, ordinačių ašyje nurodoma jėga arba reakcijos pojūtis į informacinį poveikį, Abscisių ašyje (į dešinę) — priimtinumai, tos reakcijos teigiamas poveikis. O nuo nulio į kairę — jos nepriimtumas, neigiamas poveikis. Kaip ir viskas gamtoje, kas dar neapdorota proto veiklos pasipriešinimo entropija, šis grafikas

chaotiškas, grafike pavaizduotos kreivės pulsavimas paaiškinamas tik fiziologiniais pakopiniais efektais.

Proto saviuokla išreiškiama ne tik sudėtingo loginio mąstymo sistemos sudarymu, bet ir fundamentu, ant kurio ta sistema bazuojasi, perdirbimu ir jo patobulinimu. Kaip rodo daugybės protingų rasių pavyzdys, labiausiai atitinka gamtos pažinimo reikalavimams loginio fundamento perdirbimas pagal sekančią schemą (žr. [Pav.2](#)).

Būtina pažymėti, kad Visatoje mums žinomos kelios rasės, turinčios tiesios linijos loginio fundamento struktūrą, kurios atšakos nukreiptos į begalybę (žr. [Pav.3](#)). Jie sudaro savarankišką rasių susivienijimą ir į Koaliciją neįeina, nes mes nesugebėjome su jais rasti bendros kalbos.

Principinis jų mąstymo skirtumas nuo mūsų, kad figūros plotas, kuris apibrėžia fundamentą, pas mus baigtinis, pas juos — begalinis. Mes netgi nenumanome, kaip jie įsivaizduoja mūsų egzistavimą. Mes negalime suprasti, kas jiems išsaugoja gyvybę po į begalybę nusidriekiančių teigiamų ir neigiamų reakcijų žiaurių smūgių po kiekvieno informacinio poveikio. Neapdorotas žmogaus loginis fundamentas turi du pagrindinius blyksnius — į dešinę ir į kairę nuo nulio ir dar keletą mažesnių. Tas faktas rodo, kad žmogus neturėjo ir neturi jokių apribojimų tam, kad teisingai susikurtų savo loginį fundamentą pagal jiems neįprastos logikos schemą, kuri paplitusi Visatoje. Tuo metu, žmogaus protas nuo pat pradžių vystėsi iš pagrindų neteisingai, orientavosi tik į tuos pagrindinius du blyksnius ir dabar turi maždaug tokį loginį fundamentą, kuris parodytas (žr. [Pav.4](#)).

Tie blyksniai į dešinę ir į kairę nuo nulio yra niekas kitas, kaip Jūsų „taip“ ir „ne“, be kurių iš principo Jūs negalite įsivaizduoti reiškinių, nors tam trukdo tik įpročio jėga. Nemokšiškas loginio fundamento suskirstymas į „taip“ ir „ne“ yra pati didžiausia kliūtis Jūsų pažinimo kelyje, kuris šiuo metu yra pačioje vystymosi raidos pradžioje. Dar daugiau, loginio mąstymo teorinis pagrindimas, kurį Jūs dabar naudojate, nusirito iki to, kad vietoj klaidų ištaisymo, jas tik pagilina. Dabartinės Jūsų teorinės loginės sistemos rafinuotai operuoja vien tik terminais „taip“ ir „ne“ ir atmeta kitus galimus loginių sprendimų variantus (žr. [Pav.5](#)).

Рис. 2

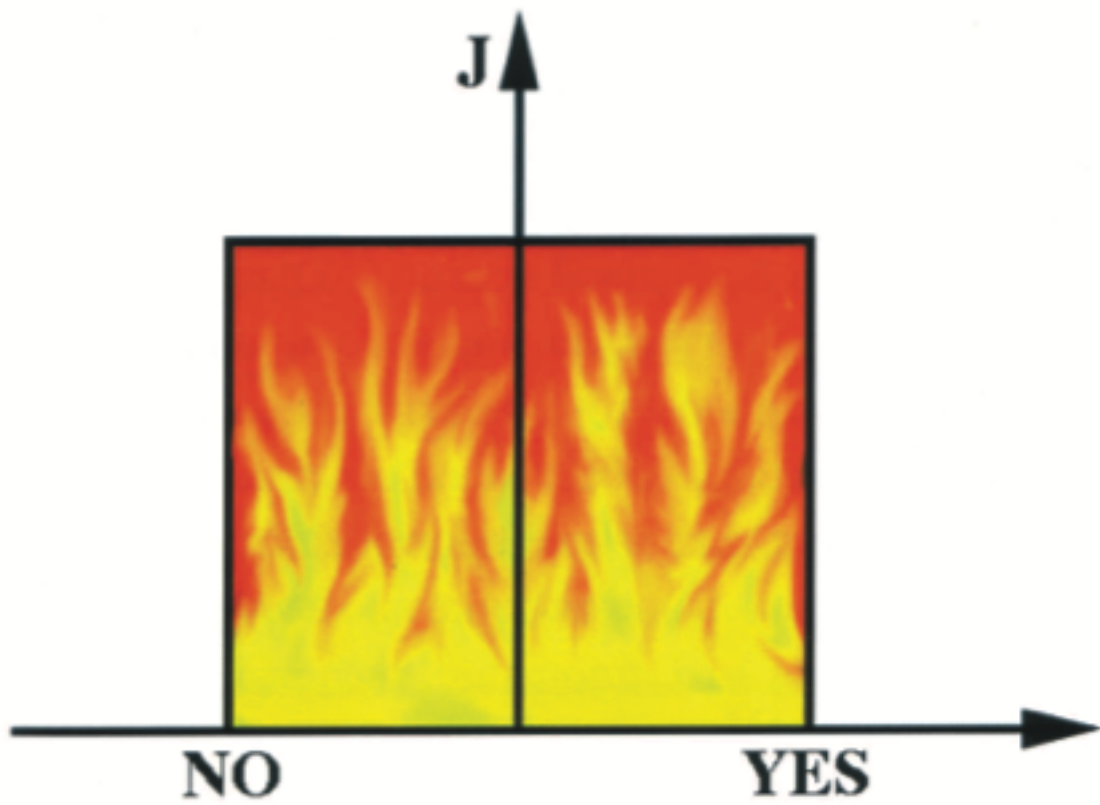

Рис. 3

Рис. 4

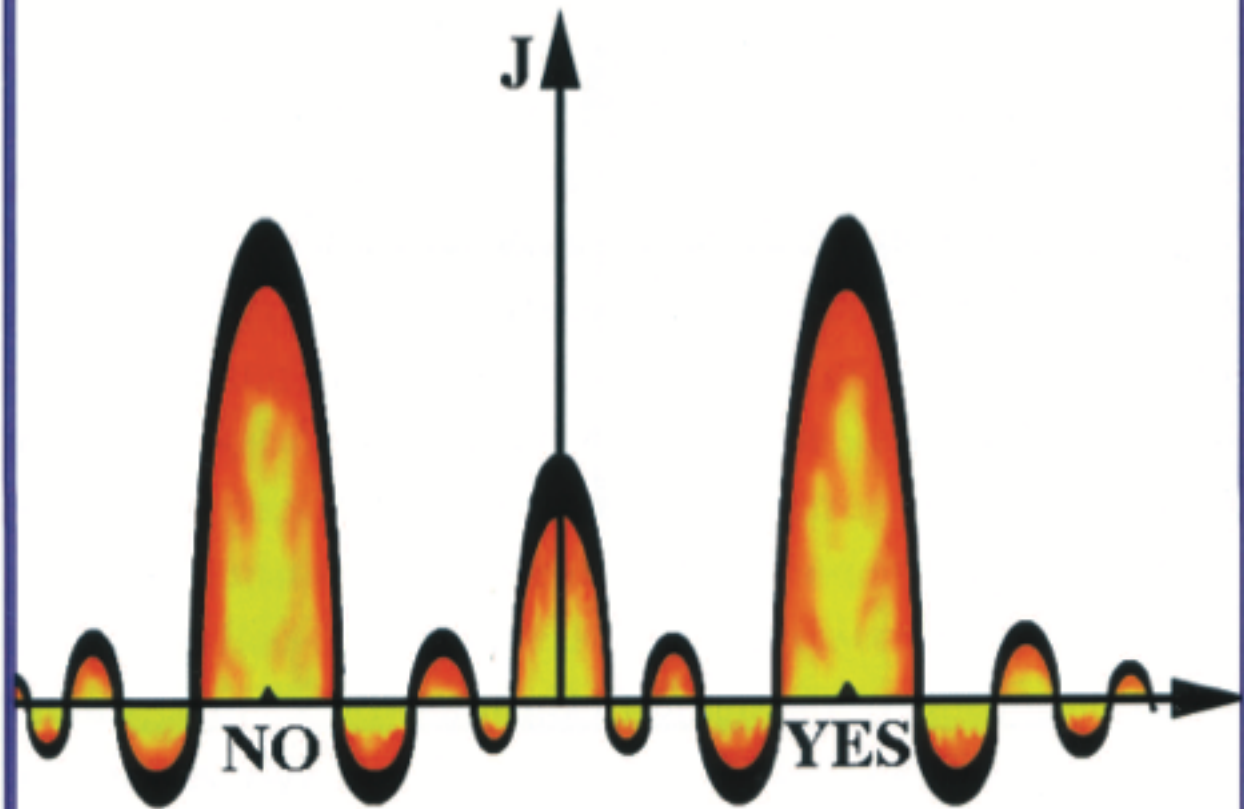
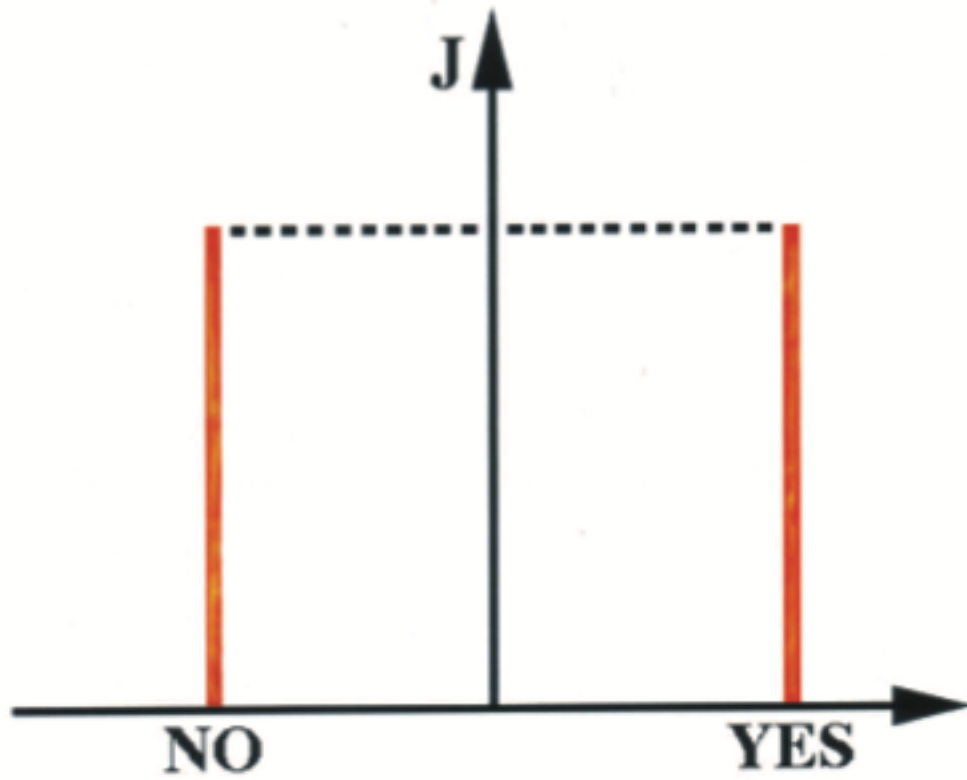

Рис. 5

Tie juokingi teoriniai sprendimai vietoj žingsnio pirmyn iš tikrųjų yra tik žingsnis atgal, netgi palyginus su žmogaus loginio mąstymo fundamentu, parodytu vienoje iš anksčiau pateiktų schemų, nes loginį fundamentą charakterizuojančios figūros plotas vietoj galutinės reikšmės darosi lygus nuliui.

Tuo būdu, už pagrindą priimama viena iš pačių primityviausių funkcijų, turinčių tik dvi reikšmes. O juk reziümė sekanti, kad kuo didesnį plotą apibrėžia loginį fundamentą parodanti figūra, tuo tobulesnis mąstymas. Iš to neišvengiamai prašosi labai apgailėtina išvada: jeigu Jūsų gyvavimo supratimą sąlyginai pavadintume mąstymu, tai ta sistema yra **pati primityviausia iš visų galimų.**

Logikos diskreditacija Jus verčia išplėsti diskreditacijos principą ir į kitas egzistavimo sritis. Taip, natūralią ir iš principo galimą skaičių seką, kuri tuo pačiu yra ir dirtinai sukurta matematine gudrybe, ir su realybe turi mažai ką bendro, Jūs naudojate kaip matematikos pagrindų bazę, kurią ir žino pagrindinė žmonijos dauguma.

Jūs stengiatės suskaičiuoti viską iš eilės, bet tuo pačiu metu neįstengiate net teisingai perduoti informacijos apie vėjo greitį, išreikšdami tai tik kategorijomis „taip“ ir „ne“, ir be to, net nesitikite vienodos reakcijos į tą informaciją.

Aritmetinė apskaita Jus privedė prie galvosūkių, kuriuos iššaukė ne realus pasaulis, o būtent Jūsų mąstymo primityvumas. Tuo tarpu Jūs eikvojate jėgas juos spręsdami ir pritaikydami prie įsivaizduojamo pasaulio supratimo, kaip prie realaus Gamtos supratimo galvosūkio.

Pavyzdžiui, racionaliųjų ir neracionaliųjų skaičių išsidėstymas materialioje skalėje. Logikos diskreditacija jus verčia skaidyti visumos supratimą į atskirus faktus, reiškinius, kategorijas ir tarp jų sukurti dirbtinas ribas. Logikos diskreditacija ir skaičiavimo principai Jus verčia išreikšti daikto ar reiškinio ypatybes galutiniu skaičiumi ir kiekvieną jų įvardyti. Iš čia atsiranda gana abejotina galimybė atskirti vieną nuo kito — būdu, kurį jūs vadinate abstraktizmu.

Jūs manote, kad judėjimas abstraktizmo laipteliais link daugiau bendrų savybių yra vienintelis pažinimo kelias (ir vienintelis teisingas), bet jis veda kaip tik į priešingą pusę. Neatsitiktinai, bet visos jūsų abstrakčios konstrukcijos, vadinamos filosofinėmis sistemomis, tarpusavyje viena kitai prieštarauja, nors ir sudarytos vadovaujantis viena ir ta pačia logika.

Žingsnis po žingsnio abstraktizmo laipteliais grimzdamas į tamsą, žingsnis po žingsnio per ryšius su realiu pasauliu, filosofinės sistemos prarado orientaciją ir priėjo iki to, kad ieškodamos atsakymo į beprasmišką klausimą apie materijos ar sielos atsiradimo pirmenybę, atsidūrė akligatvyje ir bandydamos rasti atsakymą principu „taip“ arba „ne“, Jus visada verčia vienu ir tų pačių reiškinių ribas nusakyti skirtingų požymių kompleksais ir apibrėžimais, be to, dėl tos pačios logikos silpnumo, ribų nustatymo procese dominuoja entropija ir jos (ribos) nustatomos gana chaotiškai ir, be to, nelogiškai net ir Jūsų pačių logikos atžvilgiu, kas lengvai paaiškinama nevienodu tų nustatytų ribų išsidėstymu, pavyzdžiui, žmonijos kalbų sąlygomis.

Tų chaotiškų ribų nustatymu grindžiamas Jūsų bendravimo būdas, kurį Jūs skaitote vienu iš didžiausių žmonijos proto pasiekimų...

Kalbos, kaip informacijos perdavimo būdo, primityvumą jau parodo apgalvotų, teisingų frazių kiekio skaičius. Kalba, kaip tokia, nėra informacijos perdavimo būdas, o iš tikrųjų tai tik galimybių susiaurinimo, o ne proto pasiekimų demonstravimo būdas ir tik laikinas reiškinys žmonijos evoliucijos etapuose.

Manydami, kad kalba yra informacijos perdavimo pagrindas ir jos nešėjas, Jūs nematėte, kaip, savo ruožtu, tai paveikė Jūsų mąstymą ir vertė vis labiau prisilaikyti prie to paties diskretiškumo principo. Todėl, pavyzdžiui, Jūsų etika ir estetika turi daugybę porinių apibūdinimų, priešpastatymų, kaip tezė ir antitezė. Jūsų visuomeninė ir asmeninė moralė vadovaujasi taisyklėmis, poliarizuojančiomis apibrėžimus „meilė-neapykanta“, „gėris- blogis“, „gyvenimas-mirtis“ ir taip toliau... Jums nepadedą net savi pastebėjimai, kad tų diametraliai priešingų apibrėžimų prasmė atskirose tautose yra skirtinga, be to, per laiką tai dar ir kinta. Ir dabar, save laikydami aukštos civilizacijos žmonija, Jūs prisiekusiųjų teisme nustatote kaltas ar nekaltas teisiama tuo pačiu „taip“ arba „ne“ principu, kas gal būt ir leidžiama nustatant vieno žmogaus kaltę, bet jokių būdu tai negali būti taikoma sprendžiant ištisų tautų likimą.

Bet ir ten viešpatauja tas pats, nesikeičiantis „taip“ arba „ne“ principas, kuris iš esmės visą Jūsų planetą pavertė didžiuliu tautų kalėjimu. Be to, diskretiška logika leidžia Jums patikėti ištisų tautų, net ir žmonijos likimą keliems žmonėms... Tarptautinėje politikoje toks apibūdinimas ir yra apibūdinimas principu „taikos stovis“ arba „karo stovis“ ir staigus perėjimas nuo vieno prie kito kaip tik išskirtinai ir būdingas tokiai logikai.

Be jokio pagrindo tokį pat principą jūs naudojate gamtos atžvilgiu ir, be to, dar taip beprotiškai ryžtingai realizuojate. Nesenas pasaulinis karas ir gresiantis naujas pasaulinis karas patvirtina, kad staigus techninės civilizacijos vystymasis neprivertė Jus susimąstyti.

Kas liečia Jūsų istorinį išsivystymą, mes nesiryžtame daryti kokių tai prognozių būtent dėl staigių diskretiškų ir kartais labai greitų Jūsų socialinių struktūrų pasikeitimų ir tarptautinių santykių kaitos.

Jau daugiau kaip keletą tūkstančių metų K.S.B. stebi praktiškai nenutrūkstamus karus tarp vienu ar kitu Jūsų tautų ir esant natūraliai raidai, mes manome, kad tie karai, kaip reiškinys, galėtų pradėti nykti tik po 12.000 (dvylikos tūkstančių) metų.

Bet **K.S.B.** vis dėl to tikisi, kad vyks pagreitintas nors ir atskirų asmenų sąmonės vystymasis ir ta prielaida mums leidžia tikėtis, kad šis Kreipimasis nebus veltui, bet natūralu, kad susitarimas tarp Žmonijos ir Koalicijos gali būti tik po to, kai žmonija atsikratys savo karingų įpročių.

-3-

K.S.B. priverstas skeptiškai žiūrėti į žmoniją dar dėl dviejų priežasčių, kurios iššauktos dėl tos pačios logikos primityvumo, o būtent: požiūriu į techninės civilizacijos vystymąsi ir individo mirties baimę. Technikos vystymasis, kaip toks, sveikintinas ir K.S.B. nusiteikusi dėl to pozityviai reaguoti į žmoniją, kaip į protingą rasę, bet technikos garbinimas ir, tuo labiau, Jūsų manymas, kad technikos pažanga yra pati pagrindinė Jūsų civilizacijos išsivystymo charakteristika, mus verčia būti atsargesniems.

Žmonijos istorija vystėsi chaotiškai, kada atskiri Žemės rajonai neturėjo tiesioginių komunikacinių ryšių. Iš esmės žmonija atliko keletą eksperimentų, sukurdamą keletą tipų civilizacijų. Kai kurioms iš jų K.S.B. pritarė. Gaila, bet civilizacijų vystymasis negalėjo taikiai vykti, kai vystymosi ir plėtotės procese, tarp jų atsirado tiesioginių kontaktų galimybė. Kaip taisyklė, grubi ir primityvi ir dėl to, grubesnė ir žiauresnė civilizacija sunaikino protingesnę ir humaniškesnę, kad savo ruožtu, ją sunaikintų dar grubesnė ir žiauresnė.

Šiuo metu Žemėje įsigalėjo pati primityviausia iš visų — mašininė civilizacija. Ji apima visą žmoniją. Ją kontroliuoja ir neleidžia atsirasti kitai civilizacijai, jeigu tik ji nesunaikins pati savęs ir jeigu žmonija neperims kontrolės į savo rankas ir netransformuos jos į kitą civilizaciją, daug labiau reikalingą žmonijai.

K.S.B. tikisi, kad tokios transformacijos postūmiu bus šis Kreipimasis, taip pat ir pagalba, kurią gali suteikti K.S.B., jeigu tik žmonija išsakys atitinkamą pageidavimą.

Būtina pabrėžti, kad lokali civilizacija, kurios centrais buvo Amuradžhapuro miestas pirmojo Kreipimosi metu ir Tkaacetkoalio miestas antrojo Kreipimosi metu daug daugiau atitiko žmonijos poreikius, negu šiuolaikinė mašininė civilizacija. Ir kaip vieną iš savo pagalbos būdų K.S.B. gali žmonijai suteikti tikslus tų civilizacijų aprašymus, kurie gali pasitarnauti kaip galimi pavyzdžiai.

Vienu iš svarbiausių rasės (kaip protingos) sistematizacijos principų yra tai, kad kiekvienas jos atstovas atiduoda pirmenybę kolektyviniam protui. Atitinkamai ir žmogus, kaip protingas sutvėrimas, turi atiduoti pirmenybę žmonijos proto išsivystymui.

Pagrindinė žmogaus funkcija susiveda į tai, kad jis priimtą informaciją iš prieš jį gyvenusių žmonių, pridėtų naujas žinias, gautas bandymų ir teorinių atradimų metu ir perduotų tą informaciją su visais papildymais sekančiais kartais.

Protingos visuomenės minties raidos chaotiški svyravimai (fliuktacijos) būtini, kad po istorinio išgryninimo būtina išliktų minties vystymosi zigzagai, kurie atitiktų objektyvią būties vystymosi raidą. Tai turi nenuspėjamą kryptį tada, kai individo mąstymo spektras per visą jo gyvenimą išlieka pastovios krypties.

Iš to seka, kad kartų kaita protingiems sutvėrimams būtina ir būtent, žmonėms, ne kaip gyviems sutvėrimams, kurie rūpinasi savo gyvosios rūšies išsaugojimu ir pratęsimu, bet kaip protingiems sutvėrimams, kad išsaugotų Protą. Iš to seka, kad pagal Kosminius įstatymus dėl Valios Laisvės ir Pasirinkimo Laisvės, daugelio žmonijos atstovų viltys, kad kontaktai su kitų planetų protingomis būtybėmis padės išspręsti nemirtingumo problemą, yra iš pagrindų beprasmiškos.

Tai išsprendžiama, tik ne tuo keliu, kaip jūs galvojate. Ir dar, tai iš vis ne problema. Iš kitos pusės, mes negalime padėti žmonijai šiuo klausimu, nes tai gali labai naikinamai atsiliepti Proto vystymuisi ir be to, kiekviena rasė turi teisę pati nuspręsti savo likimą.

-4-

K.S.B. nevengia kontaktų su žmonija ir atskirais jos atstovais ir pasiruošusi svarstyti bet kokius iškilusius klausimus ir padėti išspręsti net ir lokalinės reikšmės pozityvias problemas. Bet pagrindinis šio Kreipimosi

tikslas yra perspėti apie artėjantį pavojų ir paraginti žmoniją įstoti į Koaliciją.

Koalicijos įstatai ir visi paaiškinimai dėl jos struktūrų gali būti perduoti žmonijai susipažinti be jokių apribojimų ir jokių tolesnių įsipareigojimų iš karto, kai bus to pareikalauta kurios nors iš keturių didžiausių valstybių vyriausybių, arba Tautų Lygos Sekretariatui. Jeigu žmonija bus linkusi įstoti į Koaliciją, prieš tai ji privalės tęsti darbus dėl loginio savo mąstymo fundamento pertvarkymo pagal schemą, kuri bendrai naudojama kaip Koalicijos mąstymo bazė. Tos sąlygos diktuojamos ne tik todėl, kad dabar žmonijai charakteringas žalingas mąstymo tipas iššauktų žmonėms, įstojusiems į Koaliciją nepilnavertiškumo kompleksą, bet, pirmiausiai dėl principinių mąstymo tipų skirtumo.

Koalicijos ir Žmonijos rasės negalėtų keistis reikalinga informacija, nebent pačiu paviršutiniškiausiu lygiu, kurio pavyzdžiu, nors to ir nenorint, tarnauja šis Kreipimasis. Žmonija būtų visiškai bereikšmė Koalicijai, lygiai kaip ir Koalicija Žmonijai. Be žmonijos mąstymo pertvarkymo, mes bejėgiai net padėti Jums apsiginti nuo ciklono.

Kaip mes manome, žmonijos loginio mąstymo fundamento pertvarkymui gali prireikti apie 6.000 metų, kas, įvertinant būsimas galimas grėsmes, yra paskutinis terminas. Todėl įvardintas darbas privalo būti pradėtas jau dabar.

Nepertraukiamos logikos pirminis kursas ir detalios instrukcijos dėl palaipsniško ateinančių kartų auklėjimo ir perėjimo prie nepertraukiamo mąstymo ugdymo, K.S.B. įsipareigoja perduoti esant pirmam Žmonijos pareikalavimui, bet ne anksčiau, kaip protingosios Žmonijos tautos nustos varžytis ir susitars dėl bendrų koncentruotų veiksmų tam ilgam mąstymo pertvarkymo procesui, nes vienos iš karingos tautos supažindinimas su nepertraukiamo mąstymo principais būtų analogiškas įteikimui jiems absoliutaus ginklo ir galų gale tai atvestų prie visos Žmonijos žūties.

Šis, Trečiasis K.S.B. Kreipimasis į Žmoniją yra paskutinis. Nesant atsakymo per 50 (penkiasdešimt) žemės metų, tai vertinsime kaip patvirtinimą, kad Žmonija atsisako stoti į Koaliciją.

*Koalicijos sutikimu, Koalicinis
Stebėtojų Būrys (K.S.B.)*

Skyrius 1. Planetos žemė susidarymas. Materijos formų sintezė

Kas tai yra materija? Kaip ji atsirado? Kiek egzistuoja jos formų, kaip jos tarpusavyje sąveikauja?!

Tie ir kiti klausimai žmonijos protus jaudina ne vieną tūkstantį metų. Kad rastų atsakymą, žmonija savo žvilgsnius kreipia ir į Kosmoso erdves ir į mikropasaulį. Bet kuo toliau Žmonijos žinios pasistumia ta kryptimi, tuo daugiau atsiranda klausimų ir rebusų, į kuriuos niekas neranda atsakymų...

O dėl to, kad viską suprastum (arba, tiksliau, daug ką), **būtina kardinaliai pakeisti žinių fundamentą, į kurį dabar orientuojamas žmogus savo Visatos pažinimui. Būtina žinoti ir suprasti Visatos susidarymo dėsnius, jos vystymosi, apmąstyti Galaktikos, žvaigždžių ir planetų gyvavimo dėsnius.**

Visų pirma norisi pabrėžti, kad visa tai, ką šiuolaikinis žmogus vadina Visata, **yra tik maža Didžiojo Kosmoso dalelė, kaip maža smiltelė beribio okeano krante. Ir ta smiltelė yra mūsų namai, Žmonijos lopšys.** Tam, kad galėtume eiti tolyn, žmogus privalo pažinti pasaulį, kuriame jis gimė...

Didžiajame Kosmose yra begalybė materijos formų, kurios daugiau ar mažiau sąveikauja viena su kita arba tarpusavyje iš viso nesąveikauja. Jeigu dvi materijos formos nesąveikauja tarpusavyje, tai net kai viena kita kerta, niekas jose nepasikeičia, **jos viena kitos niekaip neveikia ir tame procese nieko nevyksta.** Jos lyg tai neegzistuoja viena kitai.

Vienos materijos formos poveikio lygį kitai materijos formai įvardysime kaip **sąveikos koeficientu**, tada galima pasakyti, **kad tų dviejų materijų sąveikos koeficientas lygus nuliui.** Tai reiškia, kad nėra dviejų tokių pačių „plytelių“, kurios įeitų į vienos ir kitos materijų sudėtį. Jos neturi bendrų kokybinių išraiškų ir savybių. Sąveikos koeficientas tarp dviejų materijų nėra tapatus net skirtinguose erdvės taškuose, **nes pati erdvė nėra vienalytė.**

Apie sąveiką tarp dviejų materijų galima kalbėti tik tada, kai sąveika tiriama tik konkrečiame erdvės segmente. Egzistuoja erdvės segmentai, kur sąveika tarp materijų yra maksimali ir segmentai, kur tokia sąveika **neįmanoma iš principo**, arba materijos tarpusavyje sąveikauja tik dalinai pagal vienas ar kitas bendras savybes (žr. **Pav.6**).

Maksimaliai sąveikaujant dviem materijoms (vieną iš jų pažymėsime raide **A**, kitą — **B**) įvyksta **visiškas duotų materijų susilieėjimas viena su kita ir susidaro nauja, hibridinė forma — AB**. Susilieėjimas įmanomas tik konkretaus segmento ribose, kur supanašėja visų tų materijų parametrai. Erdvės nevienalytiškumas materijos formas, kurios kerta tą nevienalytiškumą, veikia skirtingai. Vieną materijos formą veikia ją keisdama daugiau, kitą — mažiau. **Nevienalytiškumas keičia kokybinę materijos struktūrą, kas ir sudaro sąlygas joms susijungti ir sudaryti naują kokybę**. Tokiu būdu, nevienalyčio segmento ribose, kur susidaro sąlygos susijungti dviem materijoms, susidaro naujos kokybės materija — hibridinė forma **AB** (žr. **Pav.6a**).

Hibridinė forma **AB** taip pat veikia ir erdvės nevienalytiškumą, kurioje ji susidarė. Vyksta nevienalytiškumo užpildymas susidariusia hibridine **AB** forma ir jos iškrypimas. Nevienalytiškumas save išreiškia kaip erdvės iškreipimą, kas veda į to nevienalytiškumo matmenų³ pasikeitimą, lyginant su kaimyniniais erdvės segmentais.

Tokiu būdu, erdvės matmenų pasikeitimas kai kuriuo dydžiu veda prie dviejų materijų susijungimo sąlygų atsiradimo. Tam, kad galėtų susijungti dvi materijos formos, būtina, kad erdvės matmenys pasikeistų dydžiu: $\Delta\lambda = 0,020203236\dots$ (žr. **Pav.6** ir **Pav.6a**)

Tam, kad susidarytų galimybė susijungti trims materijos formoms, būtina, kad erdvės matmenys pakistų vėl dydžiu $\Delta\lambda$, kas priveda prie **visiško trijų materijų susilieėjimo**. Materija negali susiliesti tik kokia ta savo dalimi. Galimas tik visiškas materijų susilieėjimas. Lygiai taip pat, kaip negali būti pusantro žmogaus, o tiktai du arba trys (jeigu, žinoma, kalbama apie gyvus žmones), taip pat negali susiliesti dvi su puse materijos, o tiktai dvi arba trys.

Trečiąją materiją pažymėkime raide **C**. Kai kokio tai erdvės segmento ribose **susilieja trys materijos formos** (dėl patogumo skaitysime, kad tai sfera), **susidaro kokybiškai nauja hibridinė forma ABC** (žr. **Pav.7**), kuri **užima mažesnę tūrį**, negu **hibridinė forma AB**. Be to, tos sferos turi tikslias ribas, kurių viduje erdvės **matmenys — vienalyčiai**.

Kai nevienalytės erdvės viduje matmenys pasikeičia dydžiu, lygiu $\Delta\lambda = 0,020203236\dots$, susidaro sąlygos dėl susilieėjimo su dar viena materijos forma. Susidaro kokybiškai nauja hibridinė forma **ABCD** (žr. **Pav.8**). Ji užims sferą, kurios tūris bus mažesnis už hibridinę formą **ABC**.

³ Erdvės kokybinių charakteristikų sanokaupa.

Рис. 6

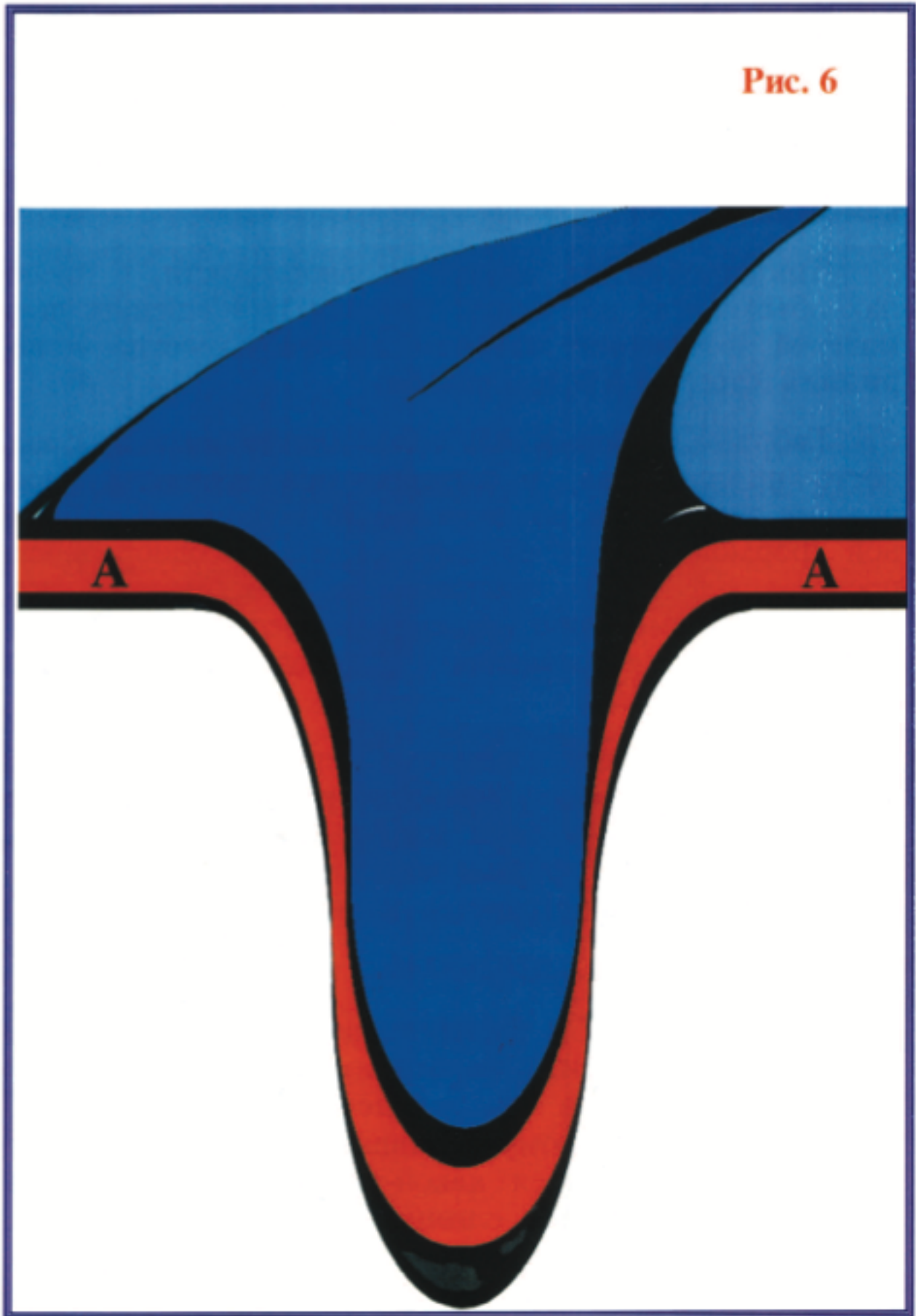

Рис. 6а

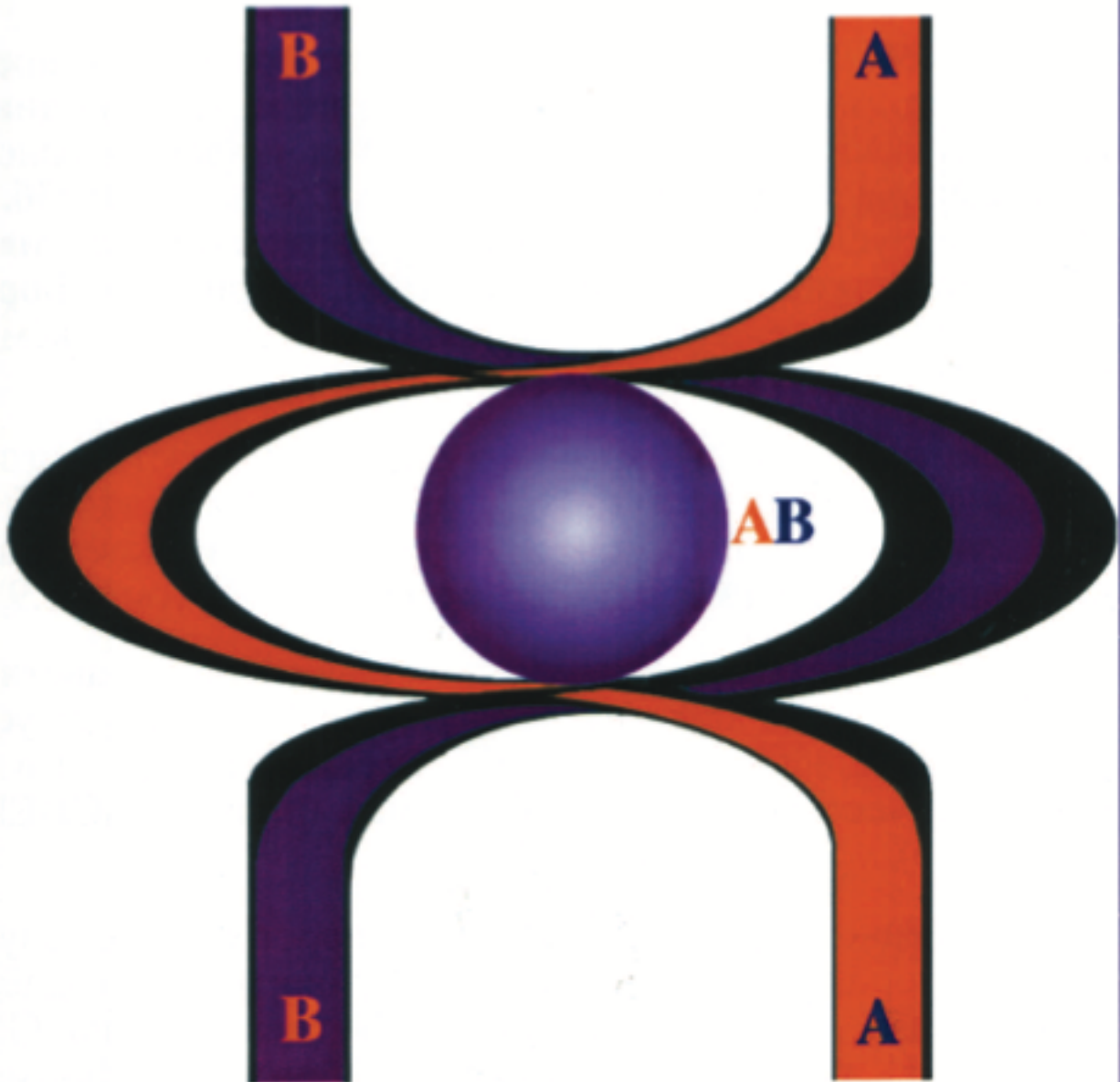

Рис. 7

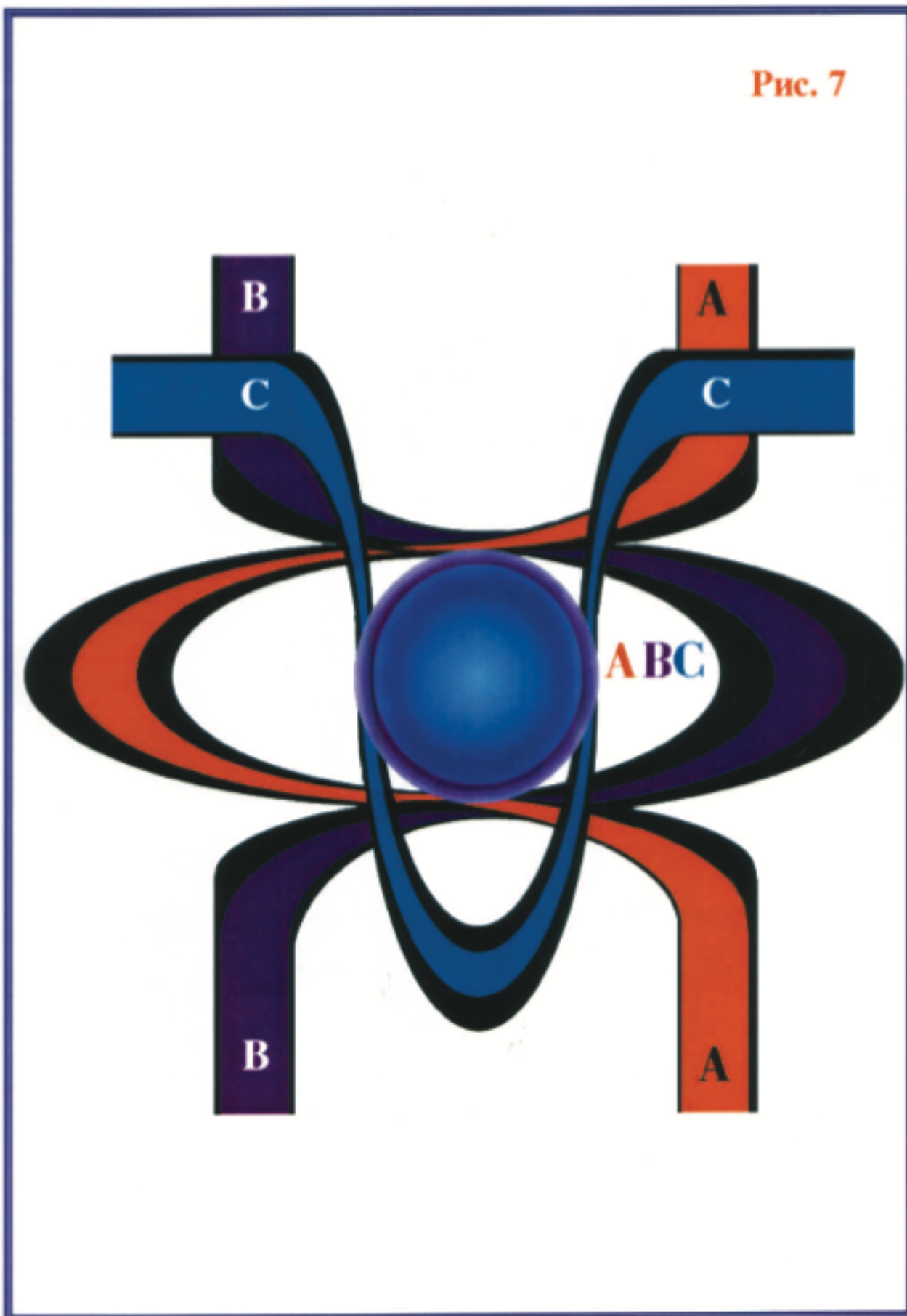
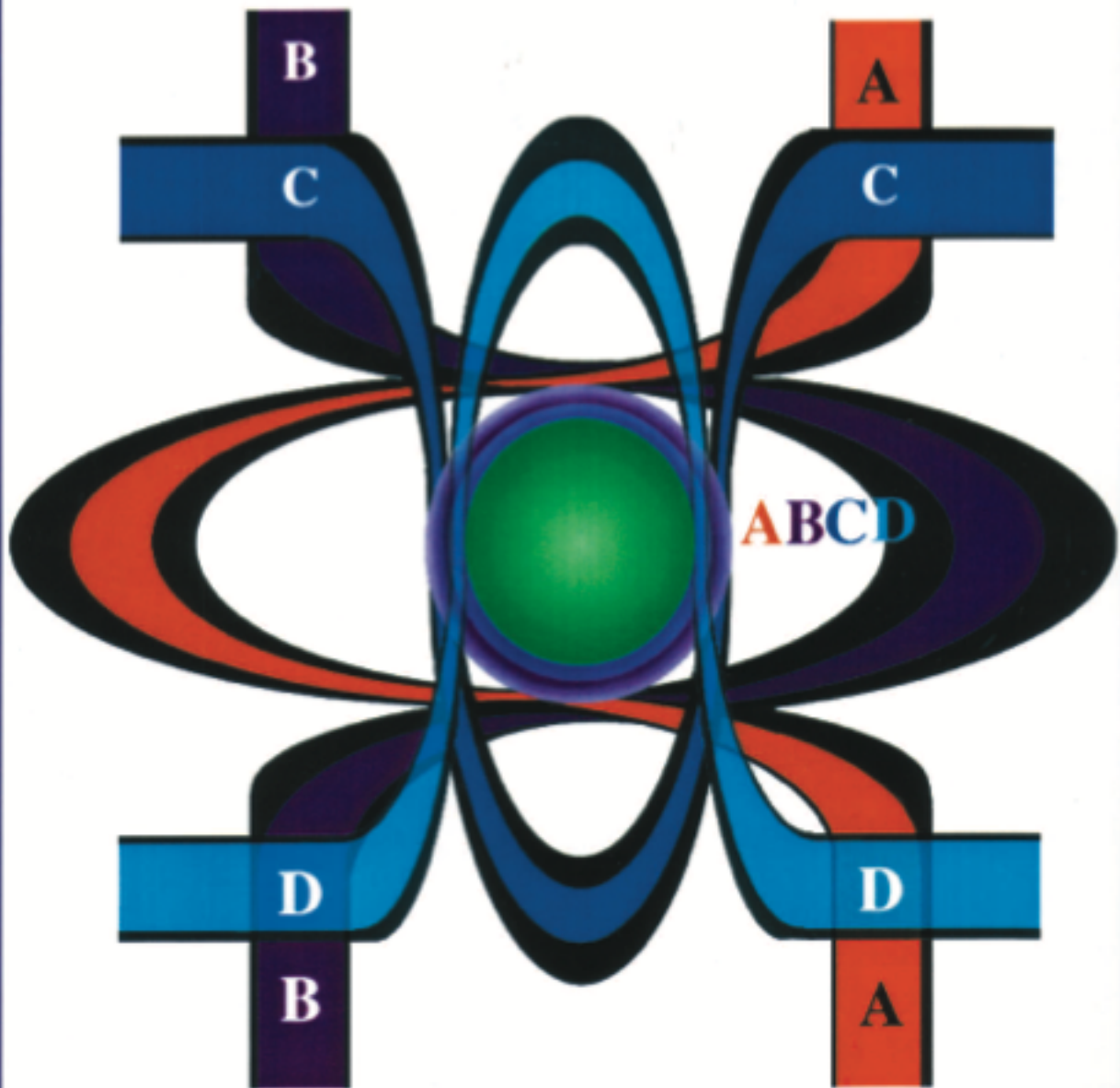

Рис. 8

Po sekančio nevienalytės erdvės viduje matmenų pasikeitimo dydžių, lygiu $\Delta\lambda$, atsiranda naujos sąlygos dėl susiliejimo su dar viena materijos forma **E**. Susidaro kokybiškai nauja hibridinė forma **ABCDE** (žr. **Pav.9**).

Po sekančio nevienalytės erdvės viduje matmenų pasikeitimo dydžiu, lygiu $\Delta\lambda$, atsiranda naujos sąlygos dėl susiliejimo su dar viena materijos forma.

Susidaro kokybiškai nauja hibridinė forma ABCDEF (žr. **Pav.10**).

Eilinis nevienalytės erdvės viduje matmenų pasikeitimas dydžiu $\Delta\lambda$, sudaro naujas sąlygas dėl susiliejimo su dar viena materijos forma **G**.

Susidaro kokybiškai nauja hibridinė forma ABCDEFG (žr. **Pav.11**).

Tokiu būdu, nuosekliai nevienalytės erdvės viduje išmatavimams keičiantis dydžiu $\Delta\lambda$, **paėiliui susijungia septynios materijos formos, kurios ir sudaro mūsų Visatą, susijungusias į šešias materialias sferas, kurios yra skirtingos kokybinės sudėties ir matmenų.**

Vidinė sfera, sudaryta iš septynių materijos formų yra fiziškai tanki planeta **ŽEMĖ**, kurios masė yra keturių agregatinių būvių — kieta, skysta, dujinė ir plazminė. Skirtingi agregatiniai būviai yra matmenų svyravimo pasekmė dydžiu, kuris yra mažesnis už $\Delta\lambda$.

Ir, jeigu eiti nuo nevienalytiško centro — sekanti sfera, susidariusi susiliejus **šešioms** materijos formoms — **eterinė** sfera, susiliejus **penkioms** materijos formoms — **astralinė** sfera, susiliejus **keturioms** materijos formoms — **pirmoji mentalinė** sfera, susiliejus **trims** — **antroji mentalinė** sfera, susiliejus **dviem** materijos formoms — **trečioji mentalinė** sfera (žr. **Pav.12**).

Jeigu atskaitos tašku imti fiziškai tankią sferą, tai daugiausia bendrų kokybinių savybių ji turi su eterine sfera, o mažiausiai — su trečiaja mentaline sfera. Bendros kokybinės įvairių sferų savybės sudaro sąlygas jų sąveikavimui viena su kita. Tokio sąveikavimo lygis yra skirtingas ir priklauso nuo to, kiek bendrų kokybinių savybių tos sferos turi. Tokių sferų tarpusavio sąveikos lygį galima išreikšti sąveikos koeficientais:

$\alpha_1, \alpha_2, \alpha_3, \alpha_4, \alpha_5$ Be to:

$\alpha_1 > \alpha_2 > \alpha_3 > \alpha_4 > \alpha_5$ (žr. **Pav.12a**), kur:

α_1 — sąveikos koeficientas tarp fiziškai tankios ir eterinės sferų.

α_2 — sąveikos koeficientas tarp fiziškai tankios ir astralinės sferų.

α_3 — sąveikos koeficientas tarp fiziškai tankios ir pirmos mentalinės sferų.

α_4 sąveikos koeficientas tarp fiziškai tankios ir antros mentalinės

sferų.

α_5 — sąveikos koeficientas tarp fiziškai tankios ir trečios mentalinės sferų.

Kai mes kalbame apie **planetą Žemė**, mes privalome tai suprasti kaip **viena į kitą įdėtas šešias sferas ir sudarančias vieną visumą**. Tas supratimas — labai svarbus tam, kad suprastumėme daugelį **gyvos ir negyvos materijos**, gyvybės evoliucijos reiškinių ir mįslių mūsų planetoje...

Baigus formuotis kokybinėms Žemės struktūroms, nevienalytiškumas erdvėje neutralizuojasi (žr. **Pav.12b**). Susidariusios po materijos formų susijungimo naujos materijos formos užpildo tą nevienalytiškumą. Įvyksta „erdvės išlyginimas“. Erdvės nevienalytiškumą galima palyginti su duobėmis ant gruntinio kelio. Kol duobės neprisipildo žemių, nelygumai išlieka.

Po planetos susiformavimo, ją sudariusios materijos formos tęsia savo judėjimą jau nebe susijungdamos viena su kita (kaip vanduo, užpildęs iki kraštų vandens telkinį, liejasi per krantus ir teka toliau). Materijos formų judėjimo aktyvumas ne visada vienodas, kas matosi pagal žemės plutos judėjimą, žemės drebėjimus, ugnikalnių išsiveržimus.

Planetos susiformavimo procesas pasibaigė prieš šešis milijardus metų. Tai — pirmasis materijos formų evoliucijos ciklas, kuris siejasi su **negyvosios materijos evoliucija**. Antrasis etapas — tai **gyvosios materijos evoliucija**.

Prieš pereinant prie gyvosios materijos evoliucijos fazės, norisi priminti, kad mūsų planeta Žemė ir mūsų Visata susidarė susiliejus septynioms materijos formoms. Be to, skaičius „septyni“ neturi jokios mistinės reikšmės. Ir tai, kad mūsų visata sudaryta iš **septynių materijos formų, nėra kažkuo unikaliu, arba nepakartojamu, dievišku**. Tai — paprasčiausiai, kokybinė mūsų visatos struktūra.

Ir neatsitiktinai, **balta šviesa lūžio metu „suskyla“ į septynias spalvas, oktava turi septynias natas, septynių kūnų užsitarnavimas — žemiškojo evoliucijos ciklo pabaiga**. Bet tame (dar kartą kartoju) nėra nieko mistiško, nenatūralaus. O dabar panagrinėkime gyvosios materijos evoliuciją...

Рис. 9

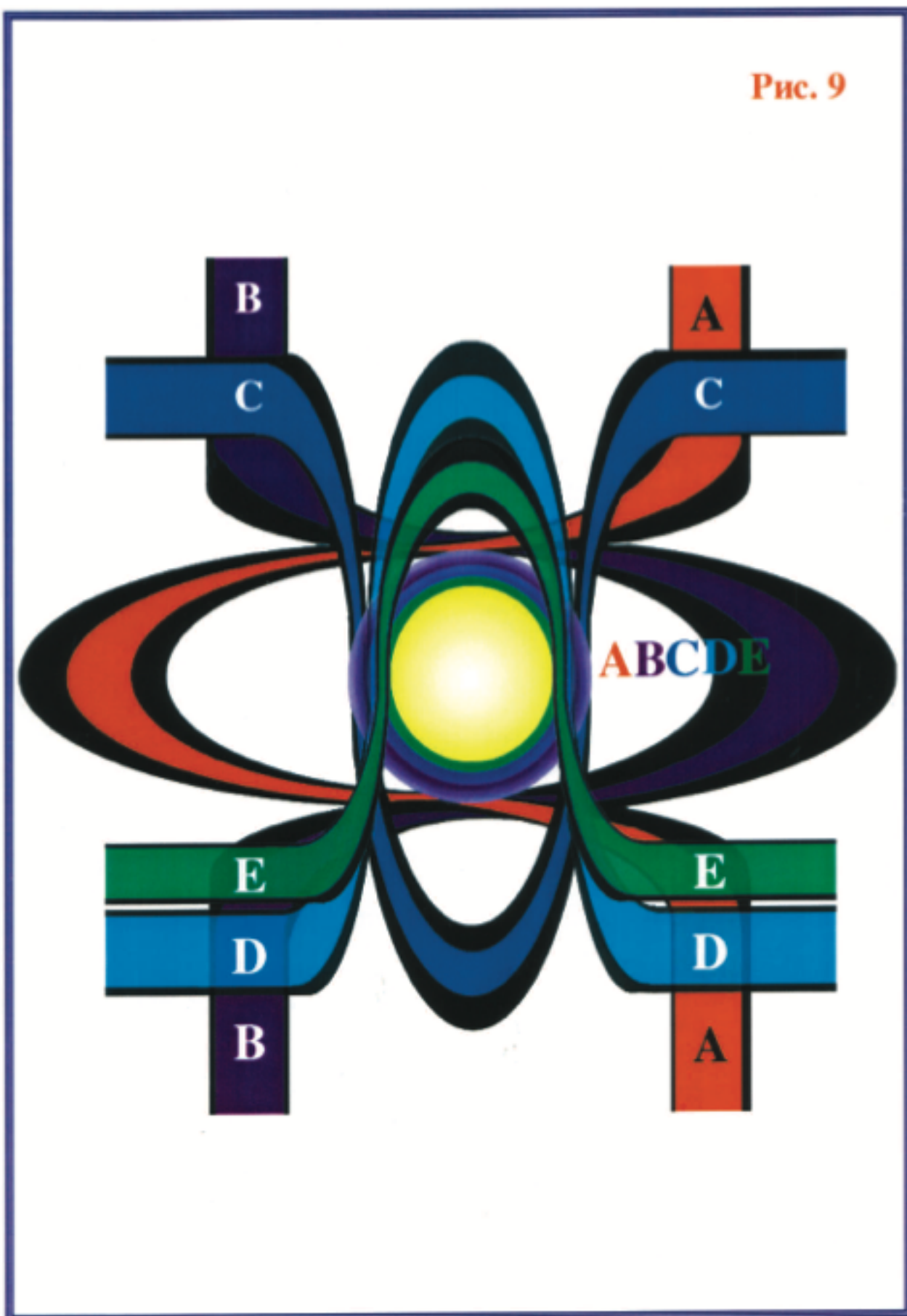

Рис. 10

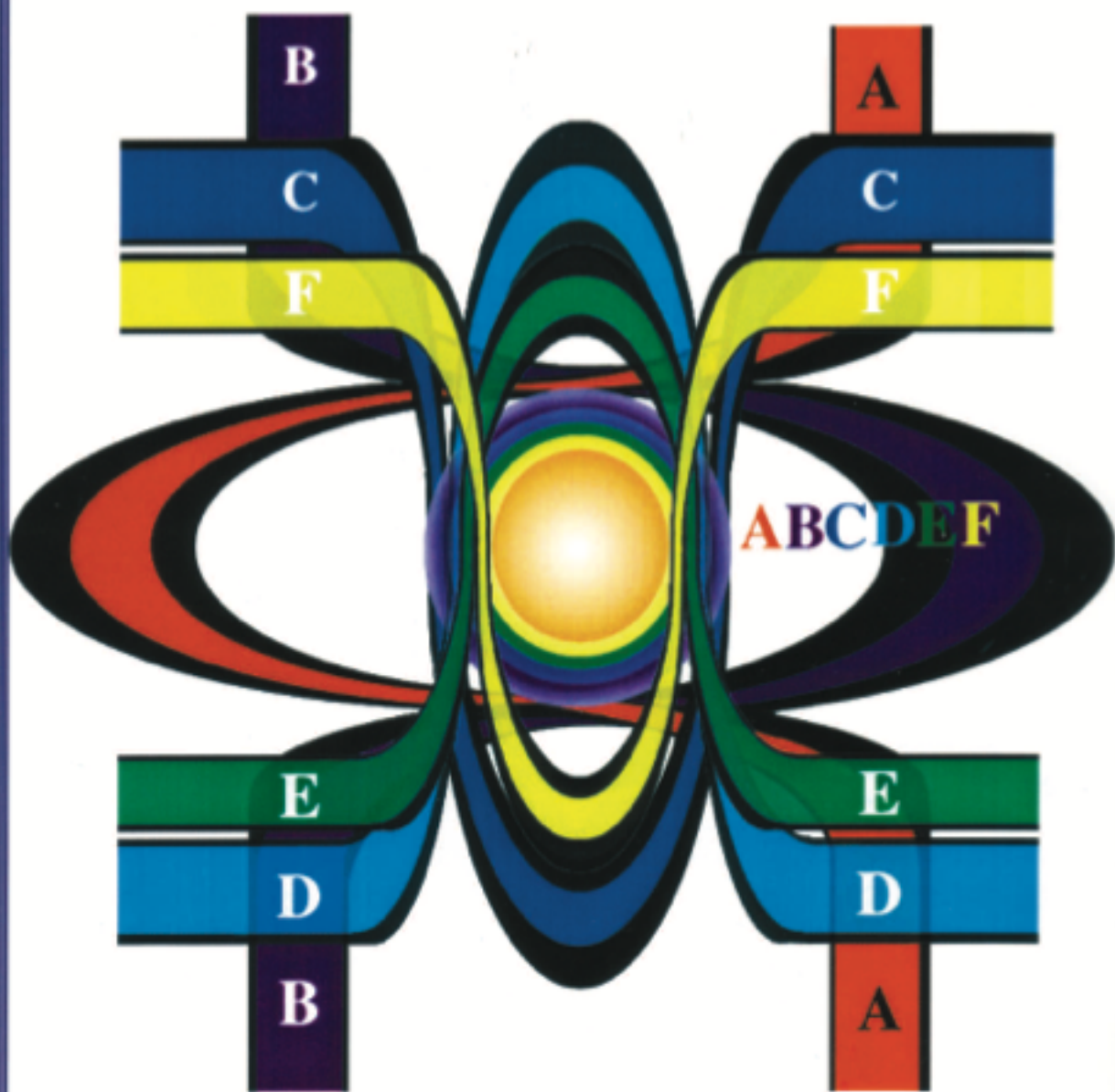

Рис. 11

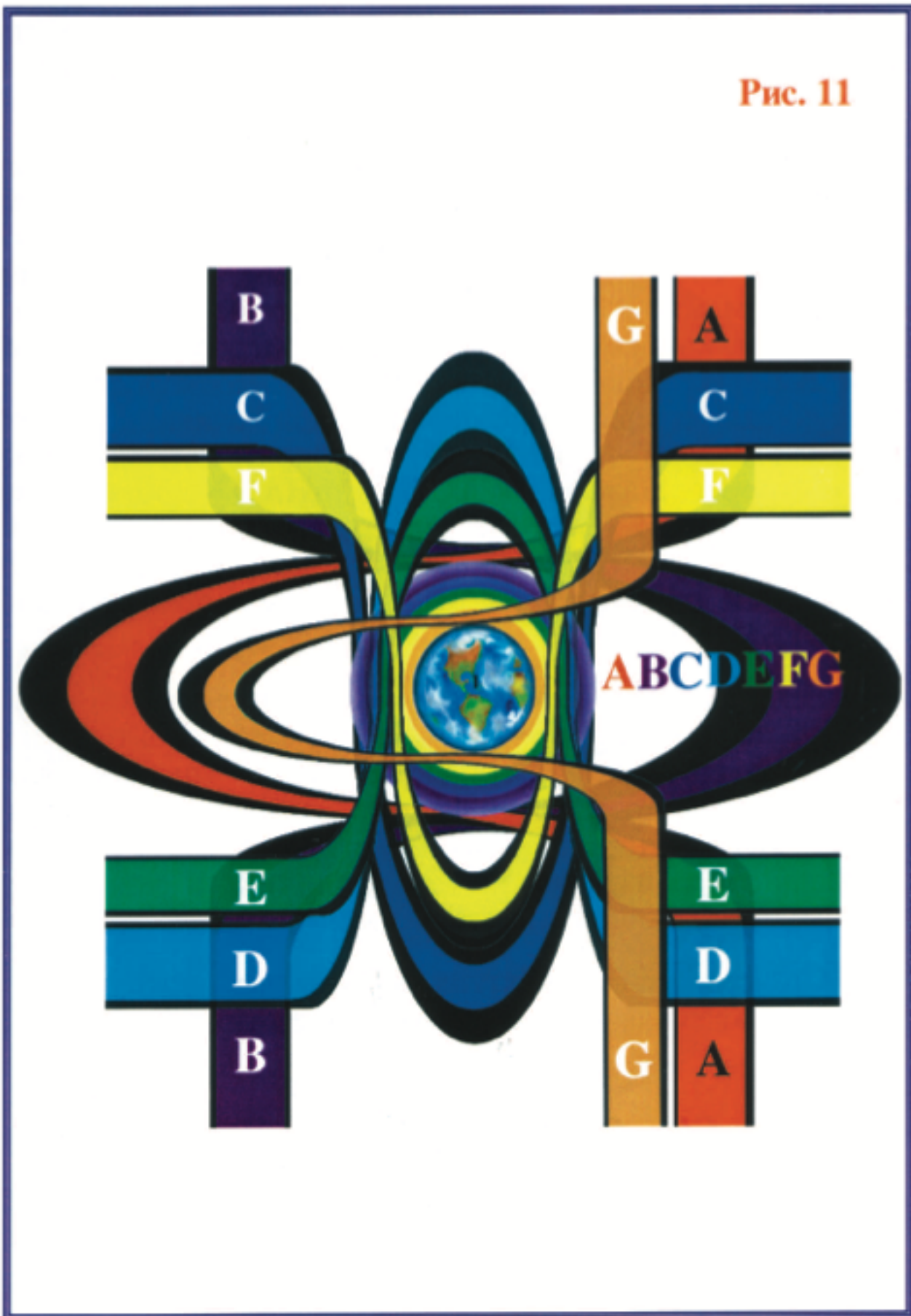

Рис. 12

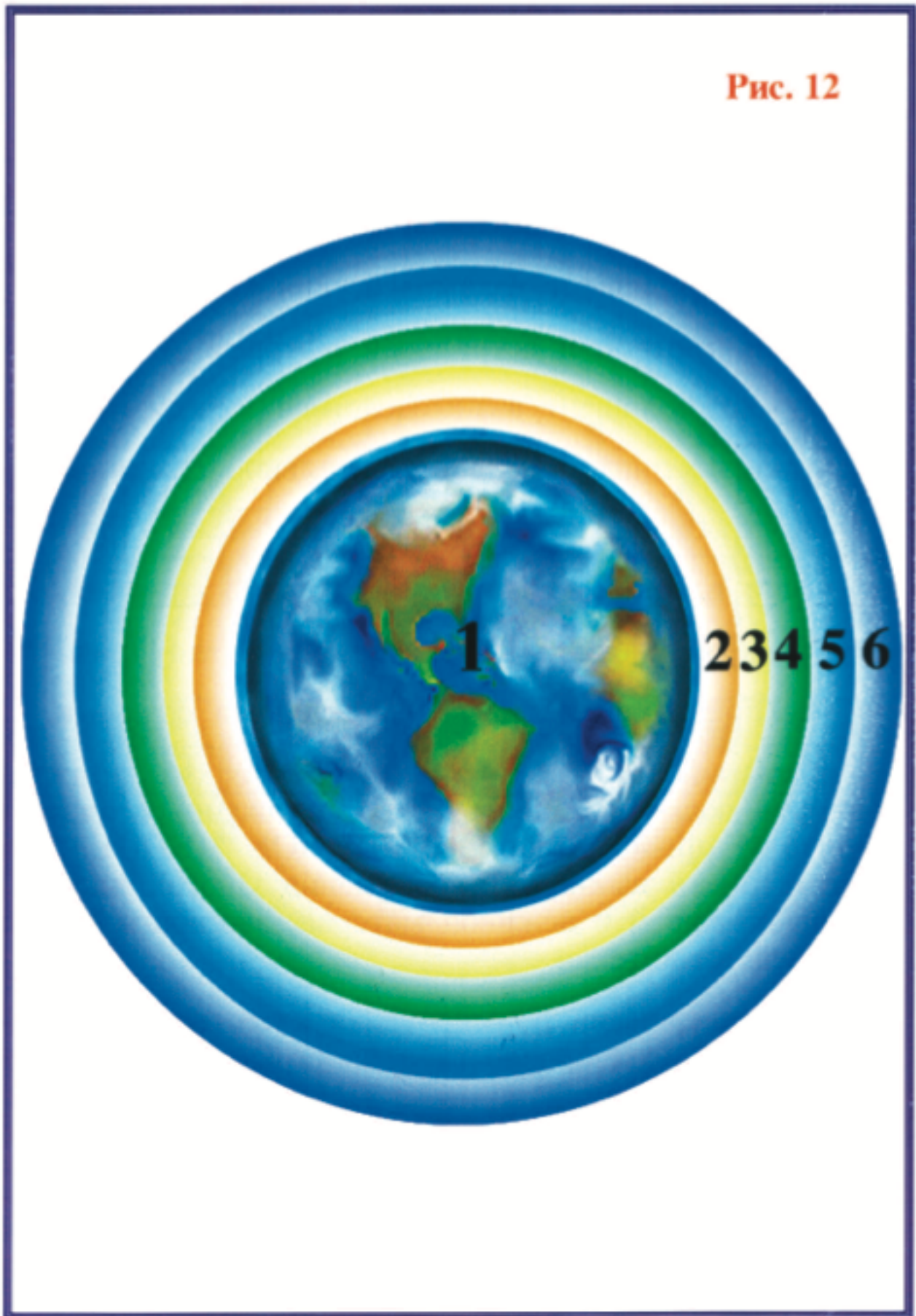
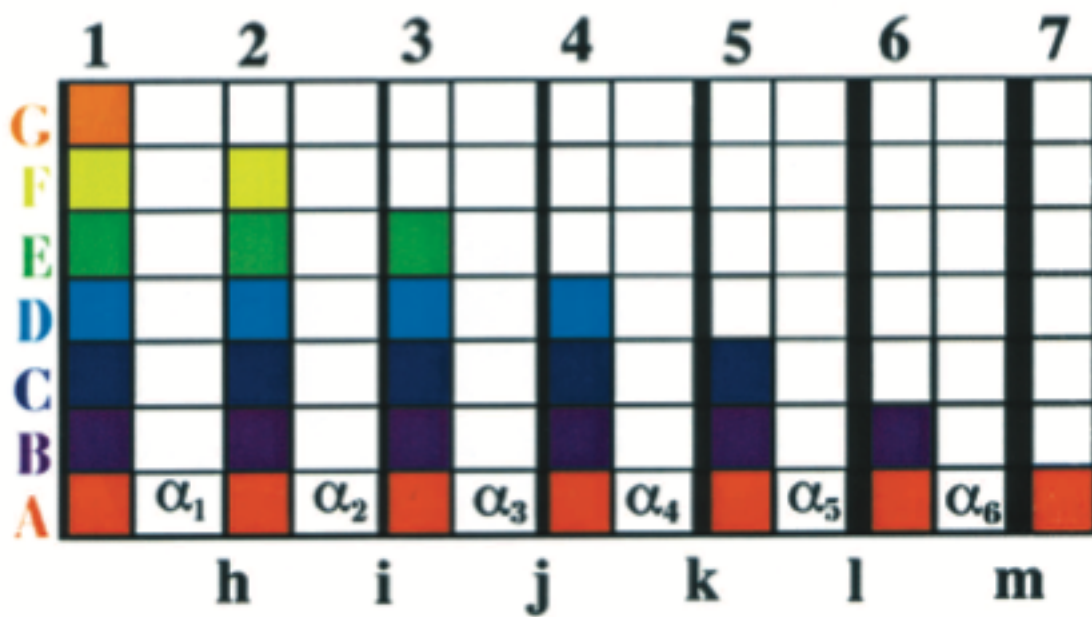

Рис. 12а

Skrysius 2. Gyvybės atsiradimas Žemėje

Gyvybė!?. Kas tai yra GYVYBĖ?.. Gyvoji gamta?.. Kokie paslaptingi procesai turėjo vykti, kad sterilioje, ką tik susidariusios planetos chaotiškoje aplinkoje, kur iš gelmių veržėsi magma ir įkaitusios dujos, pirminiame okeane užgimė ir sustiprėjo pirmasis gyvybės daigelis?!

Organinė gyvybė — kas tai? Koku būdu iš tų pačių molekulių ir atomų, iš kurių susidarė dirvožemis, vanduo, atmosfera, atsirado gyvybės stebuklas?.. Kur paslapties įminimas, dėl kurios galuojasi daugelis kartu mokslininkų fizikų, chemikų, biologų, filosofų?!. Klausimas iki šiol tebėra atviras... Pabandykite nors šiek tiek pakelti tos gamtos paslapties skraistę.

Panagrinėsime, ar vienodi atomai, **iš kurių Viskas susidarė?** Ar jie skiriasi tik atomo svoriu, protonų, neutronų, elektronų skaičiumi ir, kaip to priežastis, skirtingų savybių pasireiškimas, cheminės reakcijos ir nauji junginiai? Ar vienodai veikia mikrokosmoso erdvę vandenilio, deguonies, geležies, aukso ir urano atomai, vandens, įvairių druskų, rūgščių ir organinės molekulės? O jeigu ne, **tai kokie jų skirtumai?**

Nagrinėjant makrokosmoso masteliais, kiekvienas materialus kūnas turi erdvę, kuriame ji ir yra. Keičiasi erdvės kreivuma, jos matmenys. Ypatingai tai stipriai pasireiškia aplink didelius kosminius kūnus — žvaigždes. Mokslininkai užfiksavo mūsų Saulės spinduliuojamų šviesos bangų tiesinio plitimo iškreipimus, kurie buvo matomi saulės užtemimo metu. Darome išvadą, **kad didelės masės materialus kūnas deformuoja erdvę, kuriame jis yra pats.**

Kiekvienas didelis materialus kosminis kūnas — žvaigždės, planetos, asteroidai ir t. t. susideda iš atomų ir molekulių. Ir jų poveikis susideda iš sankaupos mikropoveikių visų atomų ir molekulių, kurie sudaro žvaigždės ir planetas. Paprasčiausiai, atskirų atomų ir molekulių poveikis makrokosmose yra labai nežymus, to neįmanoma užfiksuoti jokiais šiuolaikiniais prietaisais. O kaipgi atomas ir molekulė veikia savo mikrokosmosą?! Ar vienodai supančią erdvę veikia vandenilio, aukso, urano branduolys?.. **Ar vienodas neorganinių ir organinių molekulių poveikis?**

Pradžiai patyrinėkime mikrokosmoso struktūrą. Atomo matmenys yra diapazone nuo 10^{-10} iki 10^{-8} metro, o branduolio matmenys — kelių Fermio vienetų ribose [nuo $(1 \div 10)10^{-15}$ metro]. Jeigu kalbėti apie atomo

tūrį, tai mes turime dydį, kuris yra $10^{-30} \div 10^{-24}$ kubinių metrų, o branduolio tūris — $10^{-48} \div 10^{-45}$ kubinio metro. Branduolys atome užima vieną šimtatrilijoninę atomo tūrio dalį. Tokiu būdu, medžiaga atome užima niekinę jo tūrio dalį. Likusi dalis yra „tuštuma“, t.y. **99,999...%** atomo tūrio **medžiagos neužimta. Atomo branduolyje susikoncentravusi medžiaga veikia mikroklimato aplinką taip pat, kaip makrokosmose susikoncentravusi žvaigždžių medžiaga veikia supančią erdvę.**

Kaip žvaigždė veikia erdvę ir kas dėl to vyksta, mes panagrinėsime toliau. O dabar sukonzentruokime dėmesį į tai, kaip atomo branduolys veikia savo mikrokosmosą. Kas dėl to vyksta?! Ar vienodi mikrokosmoso matmenų pasikeitimai veikiant skirtingiems atomams, ar ne?

Minimalų atominį svorį turi vandenilis (du atomo vienetai), maksimalų atominį svorį turi **transuraniniai elementai (daugiau negu du šimtus trisdešimt penkis atominius vienetus)**. Natūralu, kad vandenilio atomo branduolys ir transuraniniai elementai mikrokosmosą veikia **skirtingai.**

Radioaktyvūs elementai mikrokosmoso struktūrą veikia maksimaliai, bet tas poveikis toks stiprus, kad tokių elementų branduoliai darosi nepatvarūs ir pradeda skilti į daugiau paprastus, patvarius elementus. Be to, kuo didesnį atominį svorį turi transuraniniai elementai, tuo greičiau jie suskils. Kai kurie iš tų elementų egzistuoja tik milijardinę sekundės dalį ir tai tik dirbtinose sąlygose.

Tai kaip ir kokiu būdu pasireiškia mikrokosmoso matmenų pasikeitimai?.. Jeigu tam, kad galėtų susijungti kiekviena iš septynių materijos formų, būtina, kad erdvės matmenys pasikeistų, kaip anksčiau kalbėjome, dydžiu $\Delta\lambda = 0,020203236...$ (žr. **Skyrių 1**), tai susidarę to susijungimo metu septynių materijos formų atomai veikia erdvę su atvirkščiu ženklu. **Gaunasi dalinis antrinis erdvės iškrypimas.** Kitais žodžiais sakant, **kiekvienas atomas sumažina mikrokosmoso išmatavimus** kai kuriuo dydžiu $\Delta\lambda'$. Mažiausiai mikrokosmosą keičia vandenilio atomas:

$$\Delta\lambda'_{\min} = -0,0000859712.$$

Daugiausiai mikrokosmosą pakeičia radioaktyvių elementų atomai:

$$\Delta\lambda'_{\max} = -0,02020234...$$

Medžiagos atomų poveikį mikrokosmoso išmatavimams galima palyginti su matmenų pasikeitimais, kurie sudarė sąlygas susidaryti šioms medžiagoms iki dabartinės būsenos $\Delta\lambda' \approx \Delta\lambda$, kur:

$$\Delta\lambda = 0,020203236\dots$$

$$\Delta\lambda'_{\max} = -0,02020234\dots$$

Būtent todėl radioaktyvūs elementai skyla į paprastesnius ir tas skilimas vyksta tuo greičiau, kuo $\Delta\lambda'$ artimesnė $\Delta\lambda$ (žr. **Pav.13**). Tarp fizinės sferos, kuri sudaryta susiliejus septynioms materijos formoms (žr. **Skyrių 1**) ir eterinės sferos, sudarytos susiliejus šešioms materijos formoms egzistuoja bendros kokybinės sąveikos. Tas sąveikavimas nustatomas **sąveikos koeficientu α** .

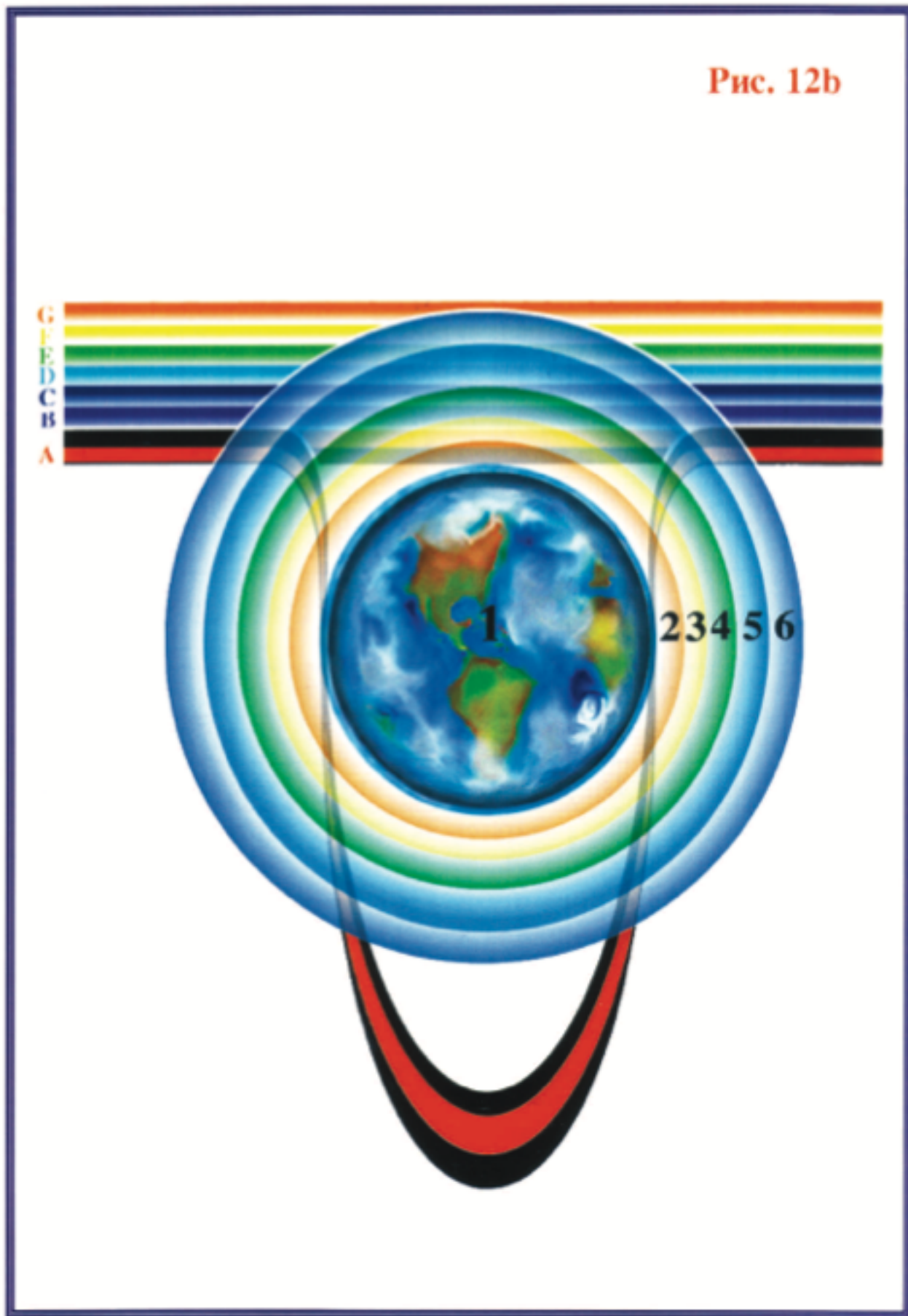
Kaip išaiškėjo, skirtingi atomai skirtingai veikia mikrokosmoso išmatavimus. Minimalų poveikį ir, atitinkamai, minimalų sąveikos koeficientą ($\alpha_{1\min}$) turi vandenilio atomas. Maksimalus poveikis ir, atitinkamai, maksimalus sąveikos koeficientas ($\alpha_{1\max}$) charakteringas transuraniniams elementams.

Tokiu būdu, kiekvienas atomas savo mase daugiau ar mažiau **praveria kokybinį barjerą tarp fizinio ir eterinio lygių ir sukuria kanalą tarp jų**. Minimalų kanalą sukuria vandenilio atomas, maksimalų kanalą sukuria transuraniniai elementai (žr. **Pav.14**). *Per šį kanalą materija dalinai pradeda tekėti į eterinį lygį, dėl ko silpsta ryšiai su kitomis materijomis (atvirkštinis materijų susiliejinimo procesas)*, todėl atomas, palaipsniui prarasdamas konkrečią materijos formą, darosi nepatvarus ir skyla į paprastesnius, daugiau patvaresnius elementus.

Kitais žodžiais sakant, kai veikiant transuraniniams elementams sukuriama kanalas tarp fizinio ir eterinio lygių, materijos formos **G** koncentracija medžiagoje (kiekybiniu požiūriu) lyginant su likusiomis šešiomis materijos formomis, laikui bėgant mažėja, ateina momentas, kai materijos formos **G** pradimai kiekviename atome pasidaro kritiniai. **Įvyksta atomo skilimas**. Skylant susidaro kiti atomai, turintys daug mažesnio aktyvumo kanalą tarp fizinio ir eterinio lygių, o tai reiškia, kad ir daug patvaresnę struktūrą.

Jeigu grynai teoriškai įsivaizduoti, kad transuraniniai elementai neskykla, tai atsirastų kokybiškai naujas procesas — materijos formos **G** pertekėtų iš fizinio lygio į eterinį. Atsirastų materijos formos **G** cirkuliacija tarp fizinio ir eterinio lygių. Bet tokia cirkuliacijai būtina, kad kanalo zonoje tarp fizinio ir eterinio lygio būtų perteklinis materijos **G** kiekis. To pertekliaus transuraniniai elementai neturi, jie praranda materijos formą **G**, iš kurios susideda jų branduoliai, kas ir priveda prie jų skilimo.

Рис. 12b

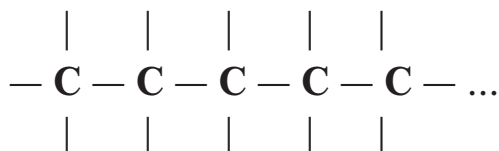

Štai dabar mes ir priėjome prie **GYVOSIOS MATERIJOS paslapties atskleidimo...**

Gamtoje egzistuoja keletas elementų, turinčių po keturis valentinius elektronus, kas jiems leidžia sudaryti atomų junginius iš vienos rūšies atomų, sujungtų į ilgą grandinę. Prisijungimui prie grandinės atomas „panaudoja“ maksimaliai du iš keturių valentinių elektronų. O tai sudaro galimybę prie laisvų valentinių jungčių prisijungti kitus atomus ir net sudėtingus radikalus.

Tie elementai: **anglis, silicis, fosforas...** Pats aktyviausias iš jų — **anglis**, tarp kitko, vienas iš labiausiai Žemėje paplitusių elementų. Jis ir pasitarnaus **kaip organinės gyvybės pagrindas**. Pirminiame okeane buvo didelė anglies ir kitų atomų koncentracija, kurie pasitarnavo kaip statybinė organinių molekulių medžiaga.

Bet tam, kad **anglies atomai susijungtų į ilgas grandines**, reikėjo **ypatingų sąlygų**. Reikėjo **aktyvaus energijos šaltinio**, kuris turėjo paveikti anglies atomų tvarumą ir naujus atomų susijungimus į grandinę. Tokiu energijos šaltiniu pasitarnavo elektros iškvos atmosferoje (žaubai). Galingas žaibo elektrinis laukas lokalinėje erdvėje sukurdavo palankias sąlygas tam, kad anglies atomai susijungtų kitaip:

Iš tų anglies atomų grandinėlių susidarė molekulės, kurių svoris — tūkstančiai, dešimtys tūkstančių atominių vienetų. Naujosios molekulės jungėsi tarpusavyje ir sudarė dar didesnes molekules. Ir jeigu neorganinių molekulių svoris sudaro ne daugiau **300-400** atominių vienetų, tai organinės molekulės praktiškai **neturi molekulinio svorio ribų**. O tai reiškia, kad tokiu būdu anglies branduoliai susijungę į molekulę, kuria kanala tarp fizinio ir eterinio lygių net didesnį, negu transuraniniai elementai ir, be to, jie dar ir nesuskyla (žr. **Pav.14**).

Tokiu būdu susidaro sąlygos tam, kad materijos forma **G** pertekėtų iš fizinio į eterinį lygį. Esant dideliame molekuliniam svoriui, kaip ir molekulių **DNR, RNR, α_{1max}** pasidaro toks, kad susidaro sąlygos dėl pertekėjimo į kitas formas ir tankių fizinių medžiagų susidarymo. Sąlygas

dėl pertekėjimo į kitas formas sukuria ir transuraniniai elementai, bet prasideda materijos formų pertekėjimas ir susidaro nauji branduoliai, kas sukelia skilimą ir naujų, paprastesnių patvarių elementų susidarymą.

Kas gi suskyla ir per susidariusį kanalą tarp fiziškai tankaus ir eterinio lygių pradeda pertekėti skylant organinėms molekulėms?!

Organinės molekulės, tokios kaip **DNR** (α_{1DNR}) ir **RNR** (α_{1RNR}), pačios į jas sudarančias materijos formas nesuskyla ir nepradeda pertekėti į eterinį lygį. Kas gi vyksta?! Kur ir koku būdu atsirado nauja kokybė, kuri ir tapo organinės gyvybės pagrindu?! (žr. **Pav.15**).

Jūs prisimenate, kad organinės molekulės, kaip paprastos, taip ir sudėtingesnės, susidarė pirminiame okeane po atmosferinių elektros išlydžių. Vandenyje be organinių molekulių buvo ir neorganinės, kurios chaotiškai judėjo vandenyje (Brauno judesiai).

Neorganinės molekulės ir paprasčiausios organinės molekulės turi gerokai mažesnę α_1 , negu α_{1DNR} ir α_{1RNR} . Ir kai vandenyje chaotiškai judėdamos šios molekulės, atomai ir jonai pakliūna į molekulių **DNR** ir **RNR**, turinčių λ'_{DNR} ir λ'_{RNR} kanalo veikimo zoną, jos pradeda skilti į jas sudarančią materijų formas. Skilimas prasideda todėl, kad toms molekulėms, atomams ir jonams α_{1DNR} ir α_{1RNR} yra per dideli. Molekulių **DNR** ir **RNR** veikimo zonoje paprasčiausios molekulės, atomai ir jonai egzistuoti negali.

Skilimo metu susidariusios materijos formos molekulių **DNR** ir **RNR** kanalais pradeda pertekėti į eterinį Žemės lygį. Ir kas įdomiausia, erdvės kreivumo forma visiškai pakartoja molekulių **DNR** ir **RNR** formas.

Molekulių **DNR** ir **RNR** kanalais į eterinį lygį pradeda tekėti materijos formos, kurios susidarė skylant nesudėtingoms molekulėms. Bet eterinis lygis, eterinė sfera sudaryta iš šešių materijos formų (žr. Skyrius 1). Todėl molekulių **DNR** ir **RNR** eterinė struktūra mikrokosmoso iškreipimo eterinė projekcija Žemės eteriniame lygyje) pradeda užsipildyti tik ta materijos forma, kurios nėra eteriniame lygyje (materijos **G** forma). Pertekėjimas tęsis tol, kol materijos **G** formos koncentracija eteriniame lygyje nepasidarys artima šios materijos koncentracijai fiziškai tankiame Žemės lygyje. To pertekėjimo rezultate formuojasi taip vadinami molekulių **DNR** ir **RNR** eteriniai kūnai ir molekulių **DNR** ir **RNR** veikimo zonoje visiškai išnyksta kokybinis barjeras tarp fizinio ir eterinio lygių. Molekulių **DNR** ir **RNR** veikimo zonoje fizinis ir eterinis Žemės

lygiai susitapatina. Analogiško proceso pavyzdžiu gali būti susisiekančių indų dėsnis (žr. [Pav.16](#)).

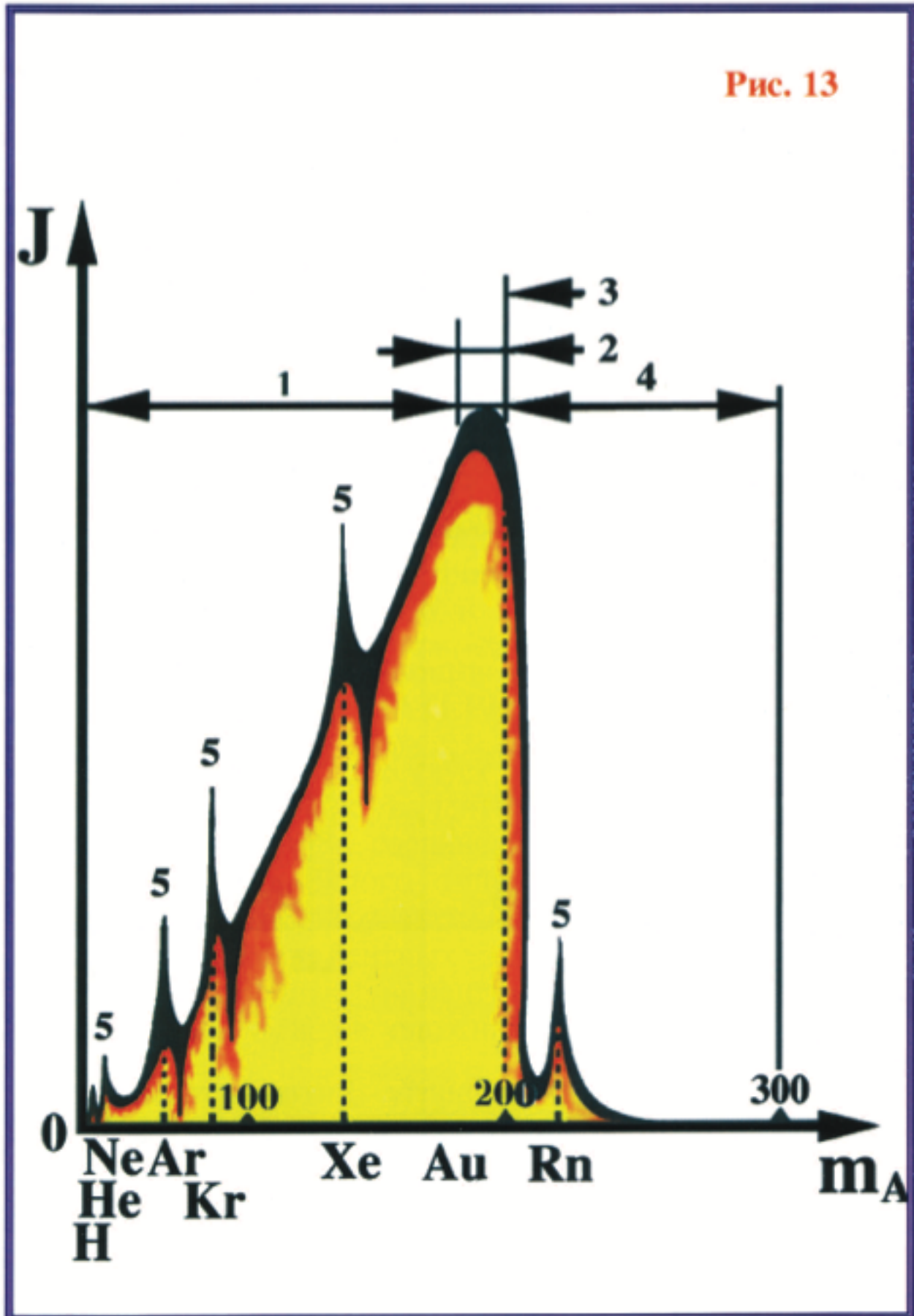

Рис. 14

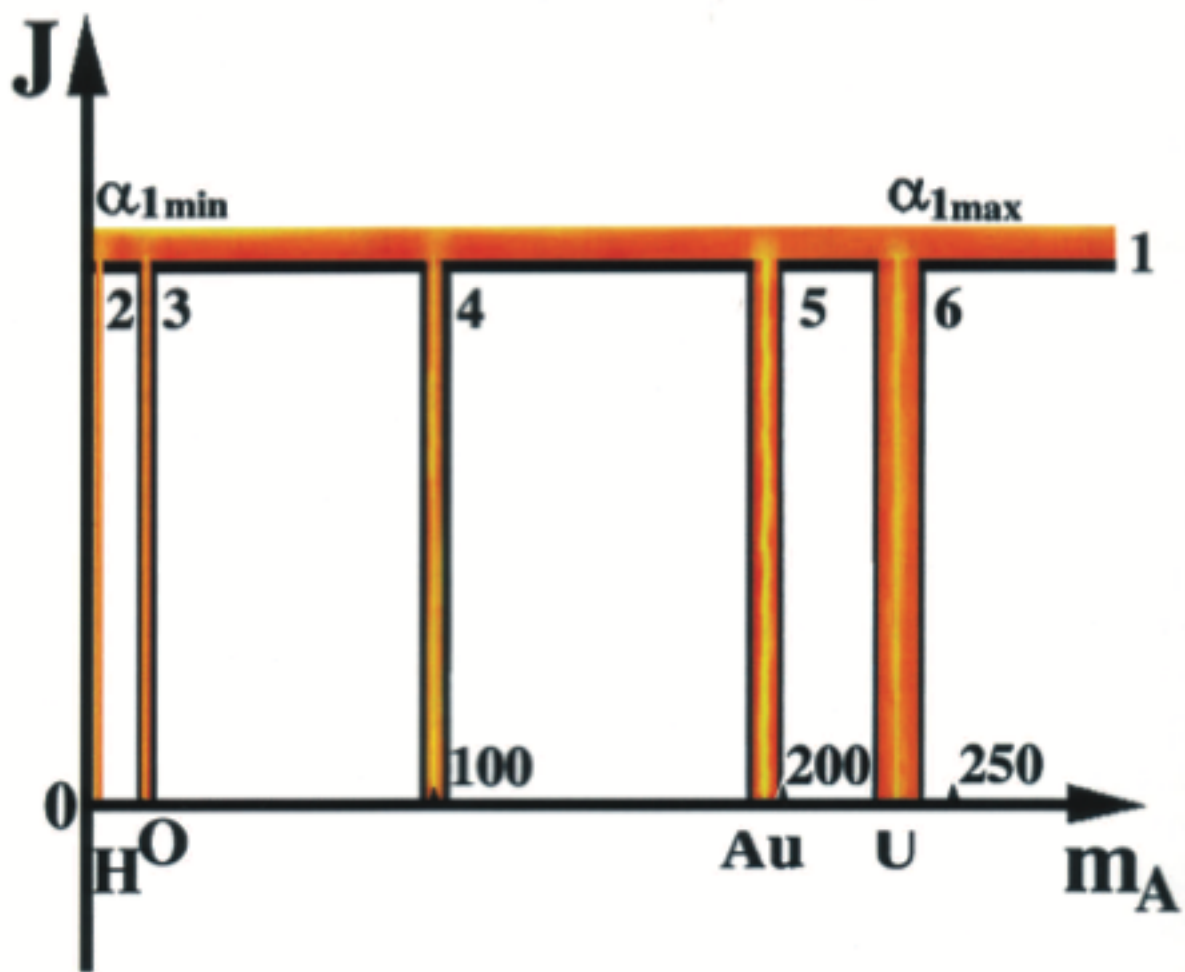

Рис. 15

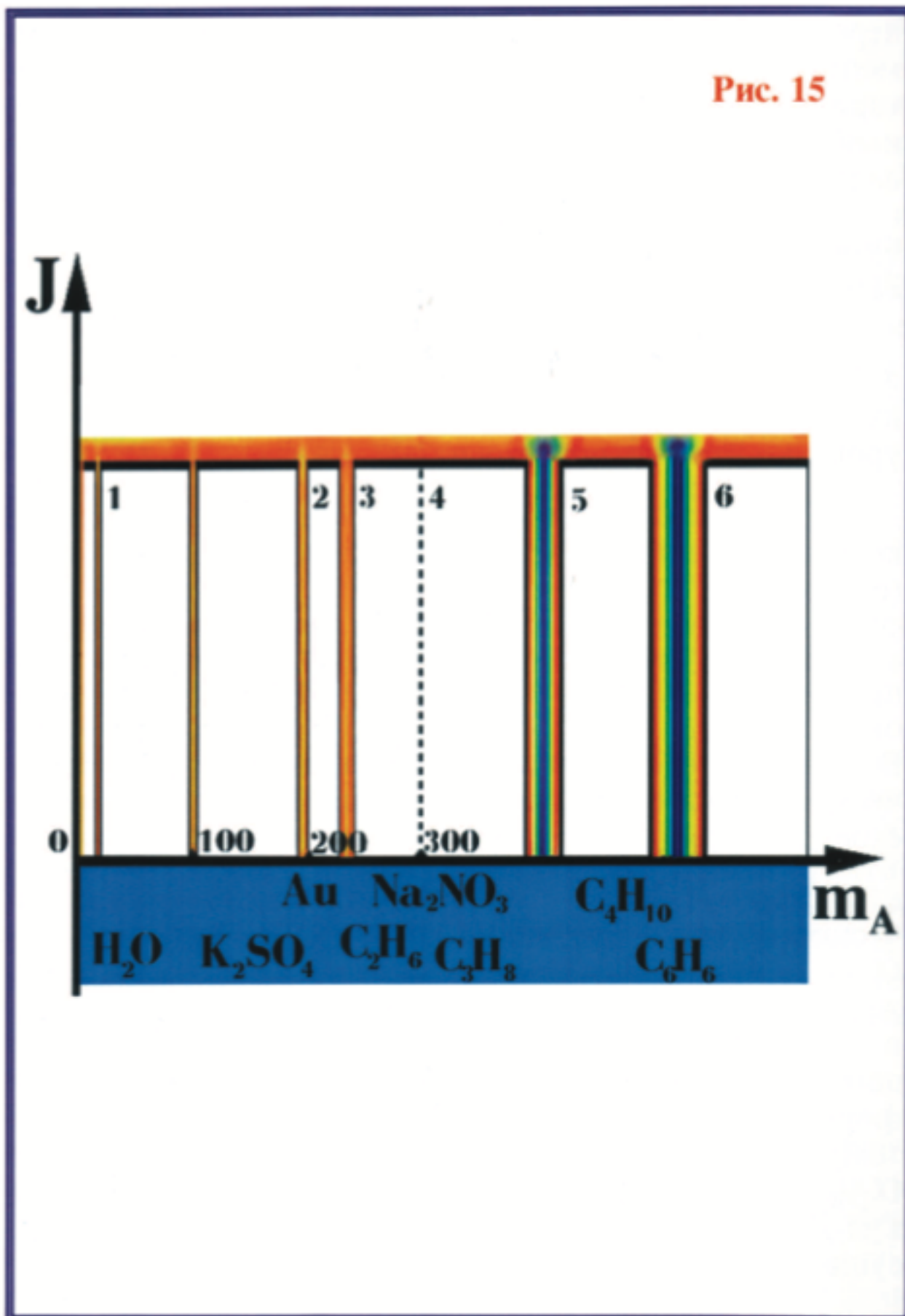
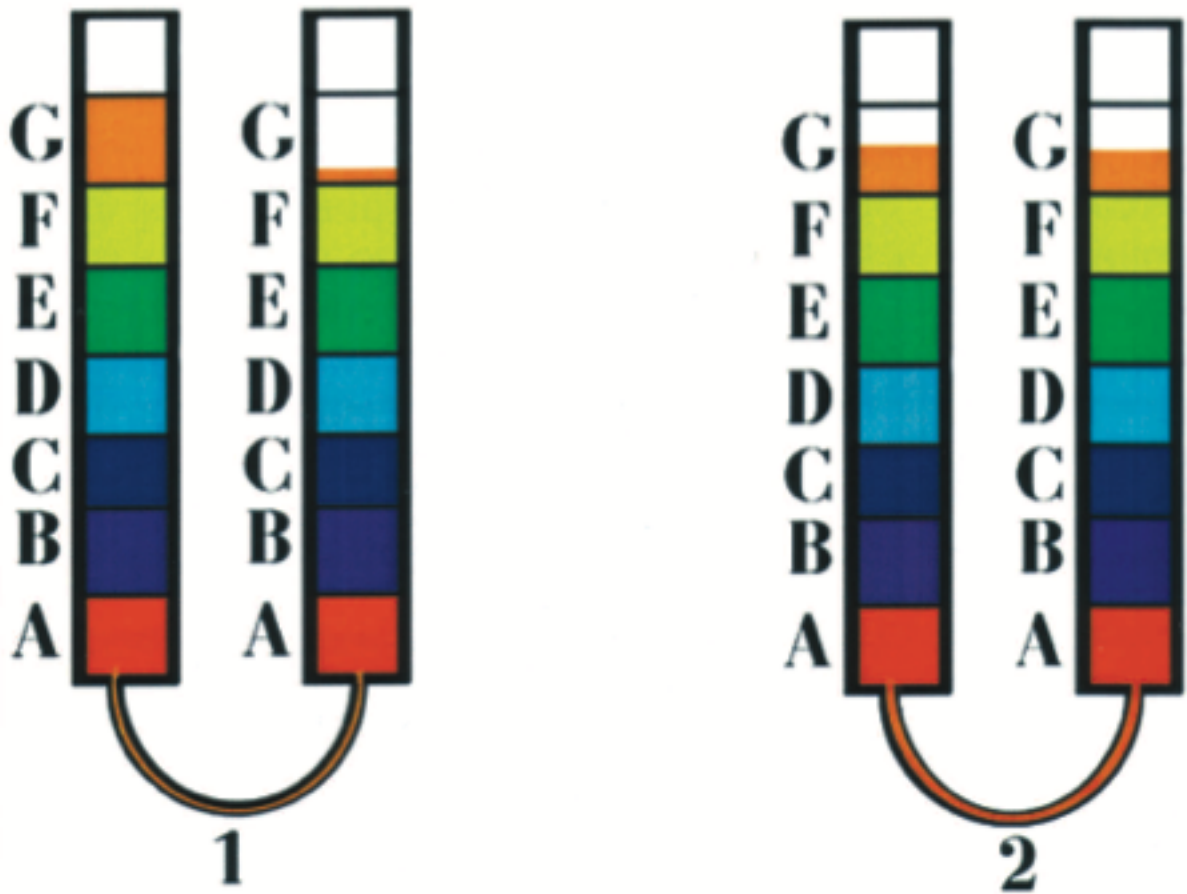

Рис. 16

Organinės molekulės, o ypač **DNR** ir **RNR**, sudaro tarp fizinio ir eterinio lygių kanalą, kurio pakanka tam, kad atsirastų sąlygos į eterinį lygį laisvai pratekėti materijos formoms (žr. **Pav.16.** pozicija. 2). Organinės molekulės su savo naujomis kokybiškomis savybėmis dar nėra gyvoji materija, o tai tik **būtina sąlyga gyvybės atsiradimui**. Apie gyvybę galima kalbėti tik tada, kai kelių organinių molekulių junginys įgauna naują kokybę — galimybę pakartoti, dubliuoti savo struktūrą.

Pirmoji gyva struktūra yra virusai, kurie pasireiškia pačia primityviausia gyvybės forma ir yra ant ribos tarp gyvosios ir negyvosios materijos. Vandenyje virusai elgiasi kaip gyvi junginiai, bet išsausėję, virusai pasireiškia kaip negyvosios materijos junginiai ir atrodo kaip kristalai. Tokiame būvyje virusai gali išbūti nepamatuojamai ilgai. Vėl pakliuvę į vandeningą terpę, virusai iš negyvo kristalo virsta primityviausiu gyvu organizmu.

Tokios transformacijos esmės supratimas (vienose sąlygose virusas — gyvas organizmas, kitose — negyvas) leidžia suprasti gyvybės atsiradimo paslaptį, kas iki šiol ortodoksinių žinių atstovams buvo paslaptis, kurios jie taip ir neišsiaiškino. Kokia gi šio reiškinio prigimtis?!..

Vandenyje viruso struktūra sukuria tokį kanalą tarp fizinės ir eterinės sferų, prie kurio įvyksta paprastų organinių ir neorganinių molekulių irimas ir susidaro sąlygos materijos formų (kurios susidaro to irimo metu) pratekėjimui iš fizinio lygio į eterinį, kas ir priveda prie TIKSLIOS VIRUSO KOPIJOS suformavimo eteriniame lygyje.

Šildant, viruso **RNR** molekulė praranda iš išorinių elektroninių ryšių grupes **OH** ir **H**. Sutrinka silpnas ryšys tarp atomų, įeinančių į viruso **RNR** molekulės sudėtį ir grupių **OH** ir **H**. Rezultate, viruso **RNR** molekulė praranda vandenį ir bendras jos atominis svoris sumažėja, ir kaip to pasekmė, sumažėja viruso sukulto mikrokosmoso iškreipimo laipsnis. To proceso metu, kanalas tarp fizinio ir eterinio lygių mažėja.

Sumažėjus mikrokosmoso iškreipimui, kurį iššaukė viruso **RNR** molekulė, nebevyksta irimas netgi pačių paprasčiausių organinių ir neorganinių molekulių: išsausėjusi viruso **RNR** molekulė elgiasi kaip bet kuri kita organinė arba neorganinė molekulė (žr. **Pav.17.**, pozicija 1).

Kai virusas vėl pakliūna į vandenį, viruso **RNR** molekulė prisijungia grupes **OH** ir **H**. Suminis atominis svoris pasidaro kritinis, aplink molekulę padidėja mikrokosmoso iškreipimo laipsnis ir vėl susidaro sąlygos, prie kurių labiau paprastesnės organinės ir neorganinės molekulės

pradeda irti ir jas sudarančios materijos nuteka į eterinį lygį, kur iš materijos formos **G**, eteriniame lygyje susidaro tiksli viruso kopija.

Tai — pirmas kokybinis požymis, leidžiantis tvirtinti, kad virusas yra pats primityviausias gyvas organizmas.

Antras kokybinis viruso požymis, tai sugebėjimas dubliuoti savo struktūrą.

Atsiradęs viruso dublis sugeba sukurti jau savo dublį. Tas sugebėjimas yra dėl viruso **RNR** molekulės erdvinės struktūros kokybinių ypatybių. **RNR** molekulė susideda iš dviejų grandinių. Jas sudarantys atomai turi maksimalų tarpusavio ryšių lygį, kai, tuo metu, tarpusavio ryšių jėga tarp atomų, esančių skirtingose grandinėse, labai maža. Kitais žodžiais sakant, kiekvieną grandinę sudarančių atomų patvarumas daug kartų didesnis negu grandinių tarpusavio ryšių patvarumas. Tas erdvinis viruso **RNR** molekulių ne vientisumas ir sukuria sąlygas naujai kokybei, būdingai gyvajai gamtai.

Pirmiausiai virusai susidarė okeane: vandens judėjimas pernešė virusus iš vienos vietos į kitą, o atsidūrę kitose išorinėse sąlygose, virusai buvo veikiami įvairaus tipo ir galios spinduliais. Tai privedė prie tokių atominės struktūros pasikeitimų, dėl kurių viruso **RNR** molekulės ryšiai tarp grandinių tapo dar silpnesni ir tereikėjo labai nežymių viruso išorinės aplinkos pasikeitimų, kad tie ryšiai nutrūktų ir viruso **RNR** molekulė skiltų į dvi, jau nebe priklausomas viena nuo kitos grandines.

Bet kiekviena tos grandinės dalis prie savo laisvų elektroninių jungčių galėjo prisijungti ją supančias organines molekules, kurios turėjo tik veidrodines jų molekulinės struktūras. Prisijungdamos tos molekulės (jas vadina **nukleotidais** — adeninas, timinas, citozinas, uracilas) sukuria tikslią antros, trūkstamos grandinės kopiją ir vietoj vienos viruso **RNR** molekulės kopijos, susidaro dvi tapačios viena kitai molekulės. Būtina sąlyga tam, kad taip įvyktų, yra tik pakankamas nukleotidų kiekis ir jų kokybinė sudėtis.

Būtina pažymėti vieną labai svarbią aplinkybę, kuri skiria virusus nuo kitų, daug tobulesnių gyvų organizmų. **Viruso molekulės skilimo į dvi grandines momentu, vėl sumažėja mikrokosmoso erdvės iškreipimas ir kanalas tarp fizinio ir eterinio lygių vėl užsidaro. Tik tai po to, kai kiekviena grandinė baigia konstruoti savo veidrodinę kopiją, atominis svoris vėl tampa kritinis ir atsidaro kanalas tarp fizinio ir eterinio lygių.**

Skylant kitiems, paprasčiausiems gyviems organizmams, **DNR** molekulės grandinės taip pat išsiskiria ir vėliau susikuria trūkstama veidrodinę struktūrą. Bet tuo metu kiekviena iš grandinių turi savo kanalą tarp fizinio ir eterinio lygių.

Po pilnos struktūros atstatymo, susidaro virškritis mikrokosmoso iškreipimas, prie kurio jos pačios pradeda irti ir materijos, iš kurių jos buvo sudarytos, taip pat kanalais pradeda tekėti į eterinį lygį. Šių molekulių skilimo eigoje, jų sukurti kanalai pradeda mažėti. Mažėjant kanalų dydžiams, materijos pertekėjimo aktyvumas tarp lygių palaipsniui grįžta prie normos.

Bet, per virš-aktyvų materijos formų pertekėjimo laiką tarp lygmenų, materijos **G** formos koncentracija eteriniame lygyje susidaro daug didesnė už normą ir, **kaip to rezultatas, materijos G kanalais prasideda atvirkštinis tekėjimas iš eterinio į fizinį lygį**. To pertekėjimo metu **DNR** molekulės eterinės struktūros atsiranda (susiprojektuoja) fiziniame lygyje, kas sukuria palankias sąlygas atsistatyti **DNR** molekulės struktūrom tame lygyje.

Kai sistema atsistato į pusiausvyros būseną, fiziniame lygyje lieka dvi **DNR** molekulės su tolygiais kanalais tarp fizinio ir eterinio lygių. Šių procesų supratimas labai svarbus, kad sugebėtume suprasti **gyvybės Žemėje paslaptį**. Detaliau šį procesą panagrinėsime vėliau, parodydami, kaip dalijasi ląstelės. O dabar sugrįžkime prie gyvybės atsiradimo etapų...

Virusas su kai kuriais ypatumais yra **pirmasis, paprasčiausias gyvas organizmas**. Kaip jau kalbėjome, virusas yra **RNR** molekulė, apgaubta baltyminiu apvaskalu. Baltyminis viruso apvaskalas atskiria **RNR** molekulę nuo išorinės terpės, sušvelnina išorinių faktorių poveikį ir sukuria maksimalų tvarumą.

Tas apvaskalas sulėtina organinių ir neorganinių molekulių judėjimą per virusą, dėka to apie **RNR** molekulę sudaromas savas „mikroklimatas“.

Baltyminis apvaskalas yra ląstelinės membranos prototipas. Tolesnės evoliucijos procese veikiant spinduliavimui, temperatūrai, spaudimui, aktyvioms cheminėms medžiagoms, susidarė įvairūs pokyčiai, **RNR** molekulės mutacija. Pasikeitė jos savybės, pakito poveikio lygis į mikroerdvę ir supančią aplinką. Toli gražu ne visi pokyčiai buvo teigiami: iš begalės mutacijų, tikrai viena galėjo būti teigiama. Bet dėka būtent tų teigiamų pasikeitimų, kurie laikui bėgant kaupėsi, susidarė naujos kokybės, pasikeitė **RNR** molekulę gaubiantis apvaskalas.

Kelių apvalkalo sluoksnių atsiradimas sukūrė daug patvaresnę terpę apie **RNR** molekulę. Išorinių sąlygų pokyčiai vis mažiau ir mažiau įtakojo apvalkalo vidinę sudėtį ir būseną. Riebalinio sluoksnio atsiradimas apie **RNR** molekulę, kuris kaip šarvai buvo apsaugotas baltymiais apvalkalais, o vėliau ir **DNR**, iki minimumo sumažino išorinės aplinkos poveikį. Ir tik staigūs jos pokyčiai, kurie suardydavo apvalkalą, galėjo paveikti jo vidinę aplinką.

Viskas susieta su tuo, kad riebalinis apvalkalo sluoksnis turintis hidrofobinių, t.y. vandenį atstumiančių savybių, privedė prie minimalios medžiagų cirkuliacijos, o vidinė aplinka įgavo patvarumą ir sąlyginį nepriklausomumą nuo išorinės aplinkos. Nuo šio gyvybės išsivystymo momento, mes jau galime kalbėti apie **proląstelės** atsiradimą.

Tolesnė evoliucija, kaip chaotiškų ir atsitiktinių mutacijų rezultatas, privedė prie pirmųjų **vienaląsčių organizmų** atsiradimo. Kai kurie paprasčiausi vienaląščiai organizmai susidarė silicio pagrindu. Bet organizmai anglies pagrindu labai greitai juos išstūmė. Struktūriškai nelankstūs ir labai jautrūs organizmai silicio pagrindu, nespėjo prisitaikyti prie greitų išorinės aplinkos pasikeitimų ir palaipsniui išnyko.

Bet kuri sistema veržiasi į maksimalų struktūros patvarumą ir pastovumą. Išorinės aplinkos poveikis į vienaląščius organizmus privesdavo prie jų dalinio suirimo, dalies organinių medžiagų praradimo, kurių būdavo ląstelių apvalkaluose ir pačių apvalkalų pažeidimo. Tik tai sistema, kuri pati sugebėjo susigrąžinti pusiausvyrą, atstatyti savo struktūrą, galėjo išlikti ir tęsti evoliuciją. Tam reikėjo sugebėti atstatyti praradimus.

Pirmykštis okeanas turėjo dar labai mažai organinių medžiagų ir pirmiesiems vienaląščiams organizmams buvo labai sunku juos supančiame vandenyje „sužvejoti“ organines medžiagas, kurios buvo reikalingos jų praradimų atstatymui. Prisiminkite, kokiomis sąlygomis iš neorganinių anglies, deguonies, azoto, vandenilio ir kitų molekulių susidaro organiniai junginiai...

Tai įvyksta tada, kai neorganinėmis molekulėmis ir atomais prisotintą vandenį perveria elektros iškrovos, atsirandančios dėl statinio elektros krūvio skirtumo tarp atmosferos ir paviršiaus. Elektros iškrovos iškreipia mikrokosmosą, kas ir sudaro sąlygas susijungti anglies atomams į grandines — organines molekules.

Tokiu būdu, **kad atsirastų organinių molekulių sintezė, būtina, kad mikrokosmoso matmenys pasikeistų kai kuriuo dydžiu:**

$\Delta\lambda \approx 0,020203236...$

Ir kad pirmieji vienaląščiai organizmai galėtų atstatyti ir išsaugoti savo struktūrą, **būtina paprasčiausių organinių struktūrų sintezė pačių vienaląščių organizmų viduje**. Organinių molekulių sintezė iš **neorganinių**, galima tik tada, kai mikrokosmoso matmenys pasikeičia dydžiu $\Delta\lambda$. Joks paprasčiausias (ir net sudėtingas!) gyvas organizmas nesugeba susikurti elektros iškrovą, panašią į atmosferos.

Evoliucijos eigoje pas paprasčiausius vienaląščius organizmus atsirado tarpinis variantas, duodantis reikalingą dydį $\Delta\lambda$. Prisiminkime, kad kiekviena molekulė ir atomas iškreipia savo mikrokosmosą vienu ar kitu dydžiu. Maksimalų poveikį mikrokosmosui daro organinės molekulės. Didelės organinės molekulės, tokios, kaip **DNR** ir **RNR** daro tokį poveikį mikrokosmosui, prie kurio vyksta ne sintezė, o **paprastų organinių molekulių irimas**.

Organinių molekulių sintezei iš neorganinių, būtina, kad mikrokosmoso matmenys pasikeistų dydžiu:

$0 < \Delta\lambda < 0,020203236...$

Tokį poveikį mikrokosmosui daro vidutinio dydžio organinės molekulės. Atrodo, kad viskas labai paprasta... Vienaląščiuose organizmuose turi būti molekulės, maždaug vienu išmatavimu mažesnės už **DNR** ir **RNR** molekules ir problema išspręsta... Bet viskas ne taip paprasta.

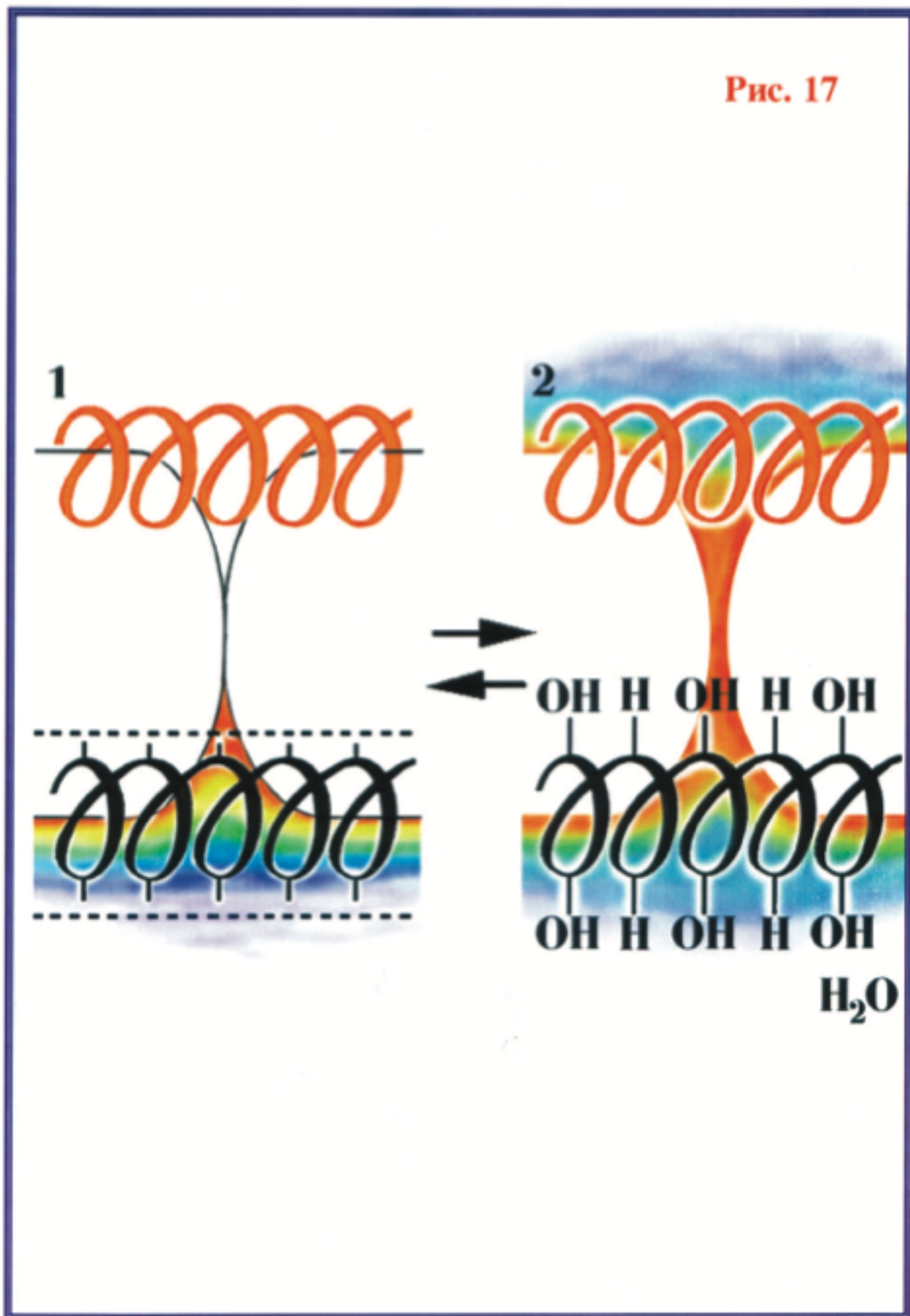
Kiekviena molekulė aplink save keičia mikrokosmosą, bet tas poveikis **būna pastovus** tik iki tol, kol išlaikoma pačios molekulės nepakitusi struktūra. Tam, *kad prasidėtų organinės molekulės sintezė*, **turi atsirasti mikrokosmoso svyravimai amplitude:**

$0 < \Delta\lambda < 0,010101618...$

Mikrokosmoso matmenų svyravimai turi būti mažų mažiausiai **periodiški**, kad atsirastų normalios sąlygos organinių molekulių sintezei. Tam turi būti molekulės, kurios keistųsi **esant nežymiams išorinės aplinkos pokyčiams ir tuo iššauktų vienaląščių organizmų viduje būtinus mikrokosmoso matmenų svyravimus**. Tie išorinės aplinkos poveikiai (spinduliavimas) tuo pačiu metu neturi ardyti pačių vienaląščių organizmų, bet turi laisvai pakliūti į jų membranų vidų.

Visiems tiems išorinių faktorių reikalavimams atitinka silpnas šiluminis ir optinis Saulės spinduliavimas, kai tuo pačiu metu kita saulės radiacija (rentgeno ir gama spinduliavimas) organines struktūras ir junginius ardo.

Рис. 17

Ir vėl — išsigelbėjimas vandenyje... Okeano vanduo sugeria rentgeno ir gama spindulius ir **praleidžia** šiluminius ir optinius saulės spinduliavimus, kurie taip pat laisvai gali prasiskverbti į vienaląsčius organizmus. Tokiu būdu tam, kad viduje laštelės kultų organinių junginių sintezė, būtinos sekančios sąlygos:

a) vienaląsčio organizmo viduje turi būti organinių molekulių, kurios esant išoriniam poveikiui kai kuriose ribose lengvai keistų savo struktūrą, kas sukeltų mikrokosmoso matmenų pasikaitimus diapazone:

$$0 < \Delta\lambda < 0,010101618\dots$$

b) išorinių poveikio faktorių egzistavimas, kurie gali sukelti reikiamus tų molekulių struktūrų pasikeitimus ir nesuardytų pačių molekulių, kaip ir pačių vienaląsčių organizmų (silpni saulės šiluminiai ir optiniai spinduliai).

Evoliucijos eigoje susidarė tam reikalinga molekulė — chlorofilo molekulė.

Sugerdamos dalį optinio ir šiluminio spinduliavimo, chlorofilo molekulės keičia savo struktūrą ir sudaro naujus junginius, kurie, savo ruožtu, yra labai nepatvarūs, be to, spindulių sugėrimas vyksta porcijomis, taip vadinamais fotonais. Tie junginiai suskyla, kai tik pasibaigia šiluminio ir optinio spinduliavimo poveikis ir būtent tai iššaukia reikalingus mikrokosmoso matmenų svyravimus, kurie taip būtini dėl sintezės procesų atsiradimo vienaląsčių organizmų viduje.

Sugerdama saulės spinduliavimo fotonus, chlorofilo molekulė iššaukia mikrokosmoso matmenų svyravimus. Tai atsitinka todėl, kad chlorofilo molekulės, atomams sugeriant fotonus, elektronai pereina į kitas orbitas. Tada, prie chlorofilo molekulėje atsiradusių elektroninių jungčių prisijungia grupės **OH** ir **H**, kas priveda prie molekulinio svorio svyravimų ir, kaip rezultatas, prie mikrokosmoso matmenų svyravimo, kas sukuria reikiamas sąlygas organinių junginių sintezei.

Chlorofilo molekulė sukauptą potencialą praranda sintezės metu ir sugrįžta į pirmykštę, daugiau stabilesnę padėtį, po ko ji vėl pasiruošusi naujam fotonų sugėrimui. Sintezė vyksta sugeriant iš supančios aplinkos anglies dvideginio dujas (**CO₂**) ir, kaip šalutinis produktas, išskiriamas deguonis (**O₂**). Vyksta taip vadinama fotosintezė, kurio mechanizmo veikimo paslaptį mes ką tik išnagrinėjome.

Pažymėtina, kad paprasčiausi vienaląsčiai organizmai evoliucinio vystymosi metu (**chlorofilo molekulių dėka**) įgavo sugebėjimus sugerti

saulės šviesą, **patys sintezuoti organinius junginius**, kurie būtini jų struktūrų ir gyvavimo atstatymui.

Be to, savyje kaupdami ir sintezuodami organines medžiagas, paprasčiausi vienaląščiai organizmai apsirūpindavo reikalingu kiekiu organinių molekulių, **reikalingų dubliavimo — dalijimosi procesui**. Tiksliau, tai vyko, kai vienaląščiam organizme susikaupdavo tam procesui reikalinga kritinė masė organinių molekulių, kurios, pakeisdamos mikrokosmoso matmenų iškreipimus ląstelės viduje, sukeldavo jos nestabilumą. Tada prasidėdavo aktyvesnis materijos pertekėjimas iš fizinio į eterinį lygį, kas ir provokuodavo skaidymosi pradžia — tos ląstelės dubliavimą.

Kas gi yra ląstelės dalijimasis, kaip jis vyksta?!

Pabandykime išsiaiškinti ir suprasti šį mechanizmą, kuris yra visko, kas gyva, pagrindu. Išnagrinėkime dalijimosi procesą ne primityvios, o sudėtingos struktūros ląstelės pavyzdžiu.

Kai fotosintezės metu arba kai ląstelė organines medžiagas susiurbia iš išorinės aplinkos ir organinių medžiagų koncentracija ląstelėje pasidaro kritinė, ji praranda savo stabilumą ir prasideda dalijimosi procesas.

Ląstelės centriolė išsiskiria į priešingus ląstelės polius ir tampa centrais, apie kuriuos ir vyksta dalijimosi procesas (žr. **Pav.18**). Baltyminiai siūlai pritraukia prie centrų chromosomas iš senojo ląstelės centro (žr. **Pav.19**), ir tai yra pradžia dviejų naujų ląstelių susiformavimui. Iš pradžių naujieji branduoliai turi tik apie pusę reikalingų chromosomų, todėl jų sudaromi du kanalai praktiškai ekvivalentiški branduolio kanalui iki dalijimosi pradžios.

Ląstelės mikrokosmoso matmenys beveik nesikeičia ir išsaugomas srautų balansas tarp fizinio ir eterinio ląstelės lygių. Susisiekančių indų lygiai vienodi (žr. **Pav.19**). Kiekviena chromosoma tokiuose branduoliuose iš ląstelėje sukauptų organinių medžiagų pradeda kurti savo veidrodinį dvynį, kas yra natūralu, nes bet kuri sistema siekia maksimalaus stabilumo.

Šiam procesui pasibaigus, vienos ląstelės viduje susidaro du branduoliai, kiekvienas iš kurių turi kanalą, kurio materija perteka į eterinį ląstelės lygį. Lokalinėje ląstelės erdvėje du branduoliai sukuria tokį mikrokosmoso iškreipimą, prie kurio pati ląstelė tampa nestabili, ir ją sudarančios organinės medžiagos pačios pradeda irti, o jas sudarančios materijos pradeda pertekėti į eterinį lygį (žr. **Pav.20**).

Рис. 18

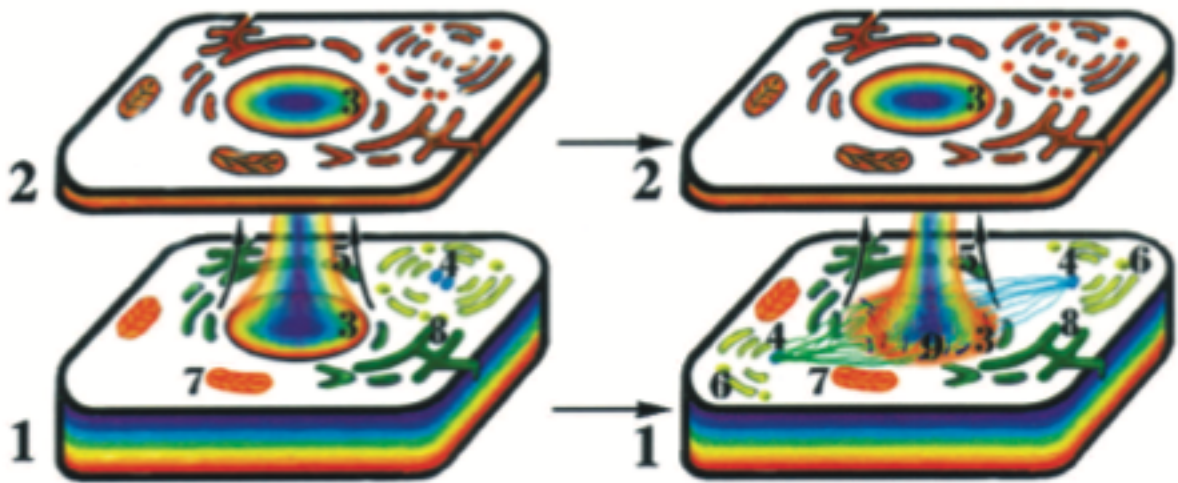

Рис. 19

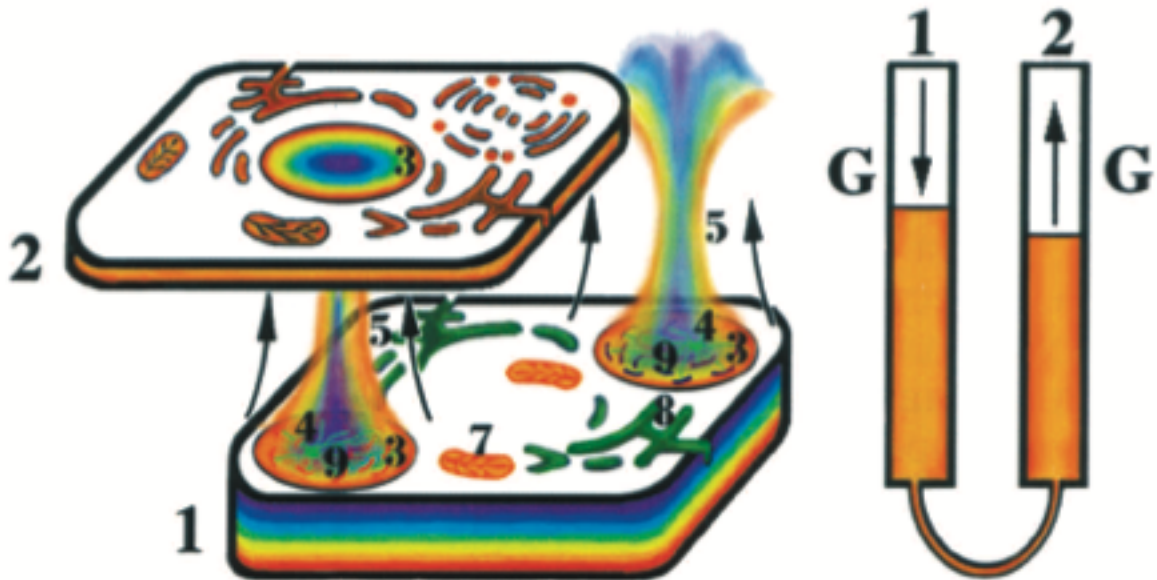

Рис. 20

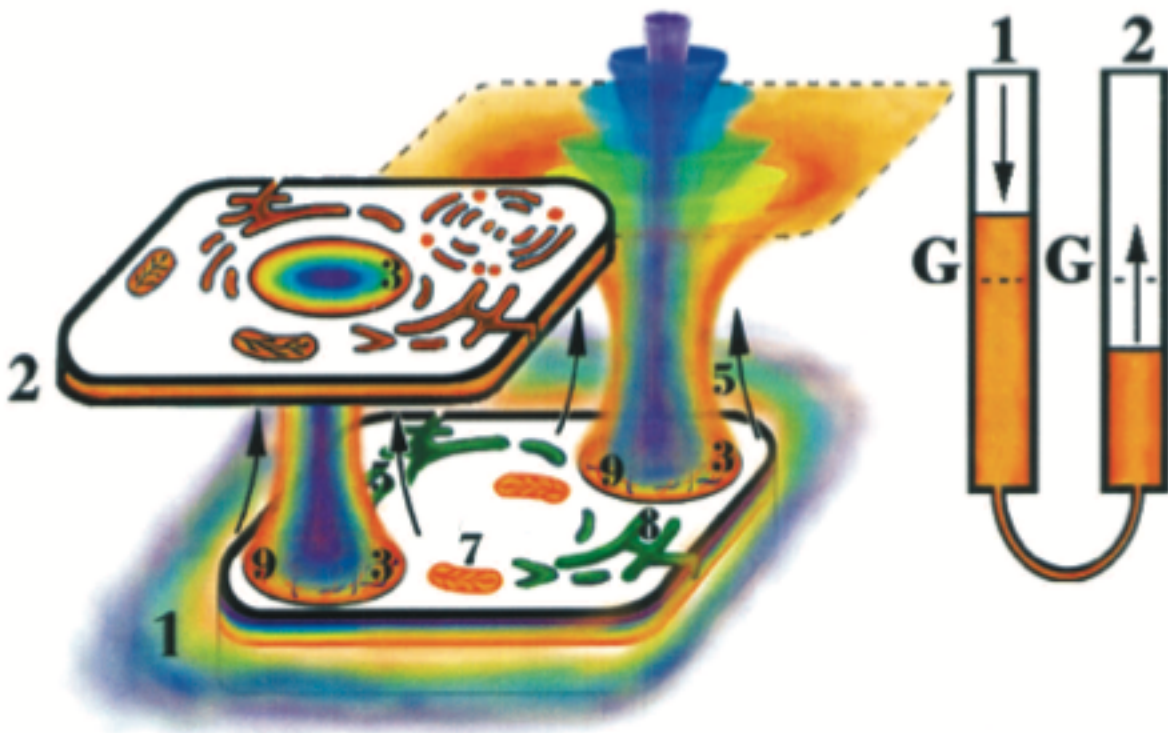
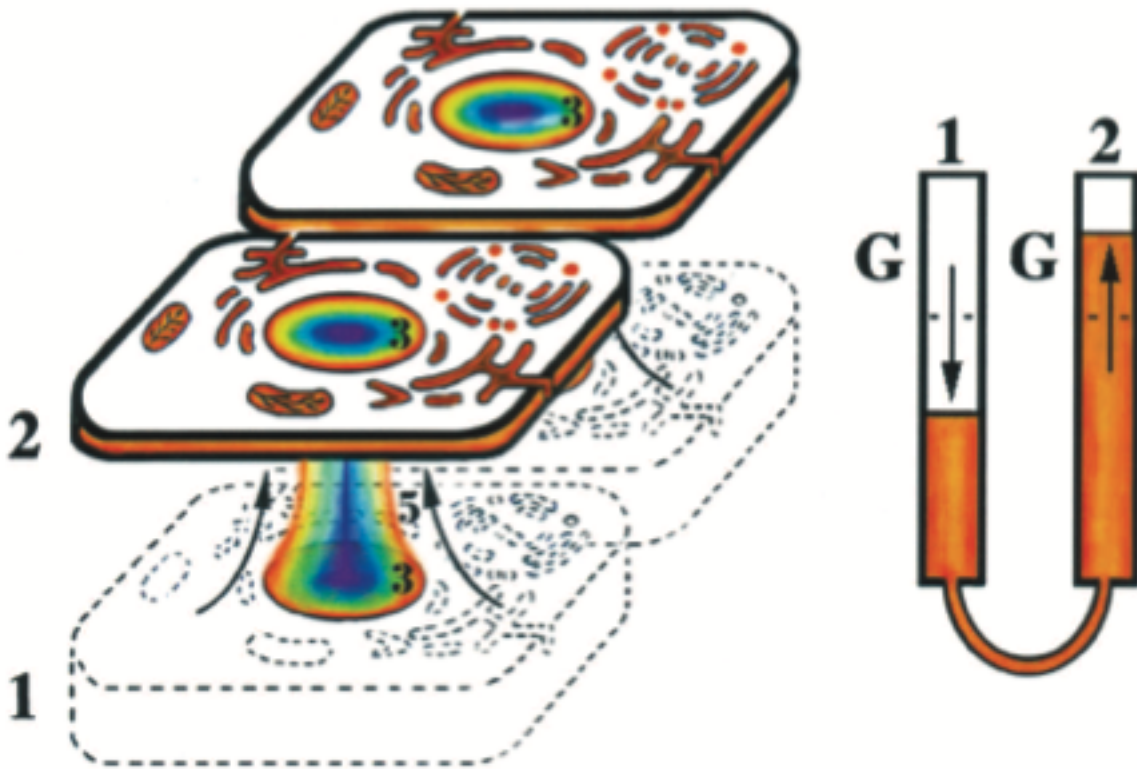

Рис. 21

Be to, materijos kiekis, pratekantis iš fizinio lygio į eterinį, reikšmingai didesnis, negu materijos kiekis pratekantis iš eterinio lygio į fizinį (žr. **Pav.20** — susijungiančių indų lygiai). *Irstant fizinei ląstelei, jos eteriniame lygyje susidaro du eteriniai ląstelės kūnai, nes, kiekvienas branduolys sukuria tapačius ląstelės mikrokosmoso iškreipimus ir jos eteriniame lygyje* (žr.. **Pav.21**).

To proceso metu, pratekantis į eterinį lygį **G** materijos kiekis tame lygyje pasidaro perteklinis (žr. **Pav.21** — susisiekiantys indai). Kai pasibaigia senosios fizinės ląstelės irimo procesas, vietoj jos lieka ją sudariusios organinės molekulės, t.y. organinės medžiagos — **statybinės medžiagos naujų ląstelių susidarymui**.

Ir kai tik pasibaigia intensyvus materijos pertekėjimas iš fizinio lygio į eterinį, **G** materijos perteklius iš dviejų naujai susiformavusių ląstelių kūnų tais pačiais kanalais pradeda pertekėti iš eterinio lygio į fizinį ir sukuria eterinės ląstelės projekciją fiziniame lygyje (žr. **Pav.21a**).

To proceso metu fiziniame lygyje susidaro papildomi mikrokosmoso iškreipimai, t.y. susidaro sąlygos molekulių sintezei iš organinių medžiagų masės, susikaupusios ląstelėje prieš skilimą ir atsiradusios skylant senajai ląstelei, ir dėl naujos ląstelės padėties, kurią sąlygoja eteriniai ląstelės kūnai (žr. **Pav.22**).

To proceso labai artimu analogu yra **metalo dulkių įsismagnetinimas ir jų išsidėstymas pagal magnetinių polių jėgos linijas**. Pasibaigus sintezei, susidaro dvi visiškai naujos ląstelės, kurios visiškai tapačios senajai ir turi subalansuotą materijos pertekėjimą iš fizinio į eterinį ląstelės lygį (žr. **Pav.23**).

O dabar grįžkime prie vienaląsčių augalų. Dalijimosi metu dvi naujos ląstelės fotosintezės poveikio metu pradeda savyje kaupti organines medžiagas, o sukauptus šios medžiagos kritinę masę, atsiranda tų ląstelių nestabilumas ir jos pačios pradeda dalintis. **Taip atsiranda keturios tapačios ląstelės, kurios taip pat dalijasi, kai sukaupia pakankamą kiekį organinių medžiagų, po to aštuonios, šešiolika, trisdešimt dvi, šešiasdešimt keturios ir t.t.**

To proceso rezultate, vienaląsčių organizmų kiekis pradėjo augti geometrine progresija. Organizmus, kurie fotosintezės poveikio metu sintezuoja organines medžiagas, toliau vadinsime **augaliniais organizmais**. Paprasčiausių vienaląsčių augalinių organizmų kiekio augimo greitis - fitoplanktono, **nustatomas biologiniu NK (naudingumo koeficientu)**. Kitais žodžiais sakant, jis nustato, **kokia krentanti į ploto**

vienetą saulės šviesos dalis sugerama ir panaudojama organinių medžiagų sintezei.

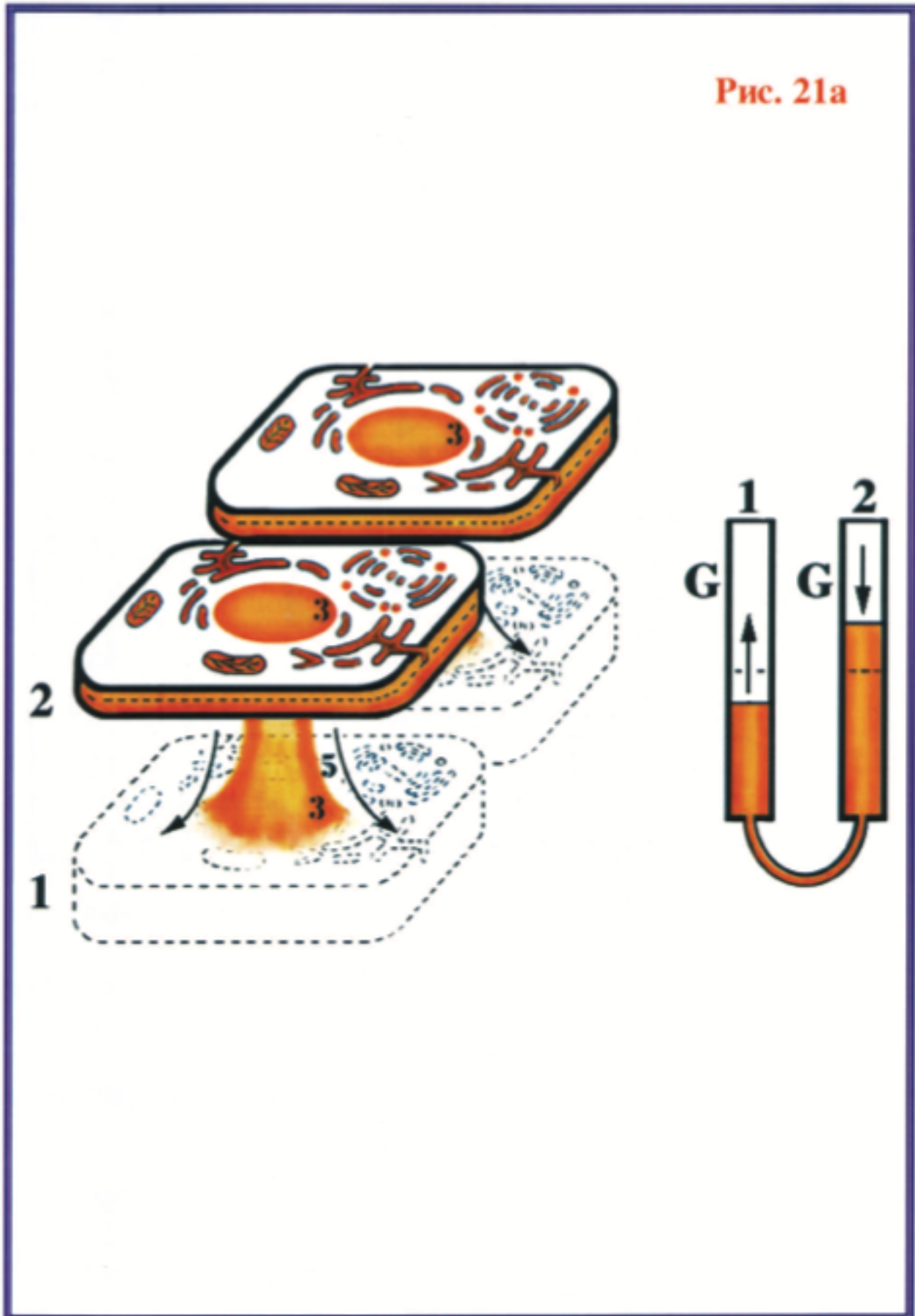

Рис. 22

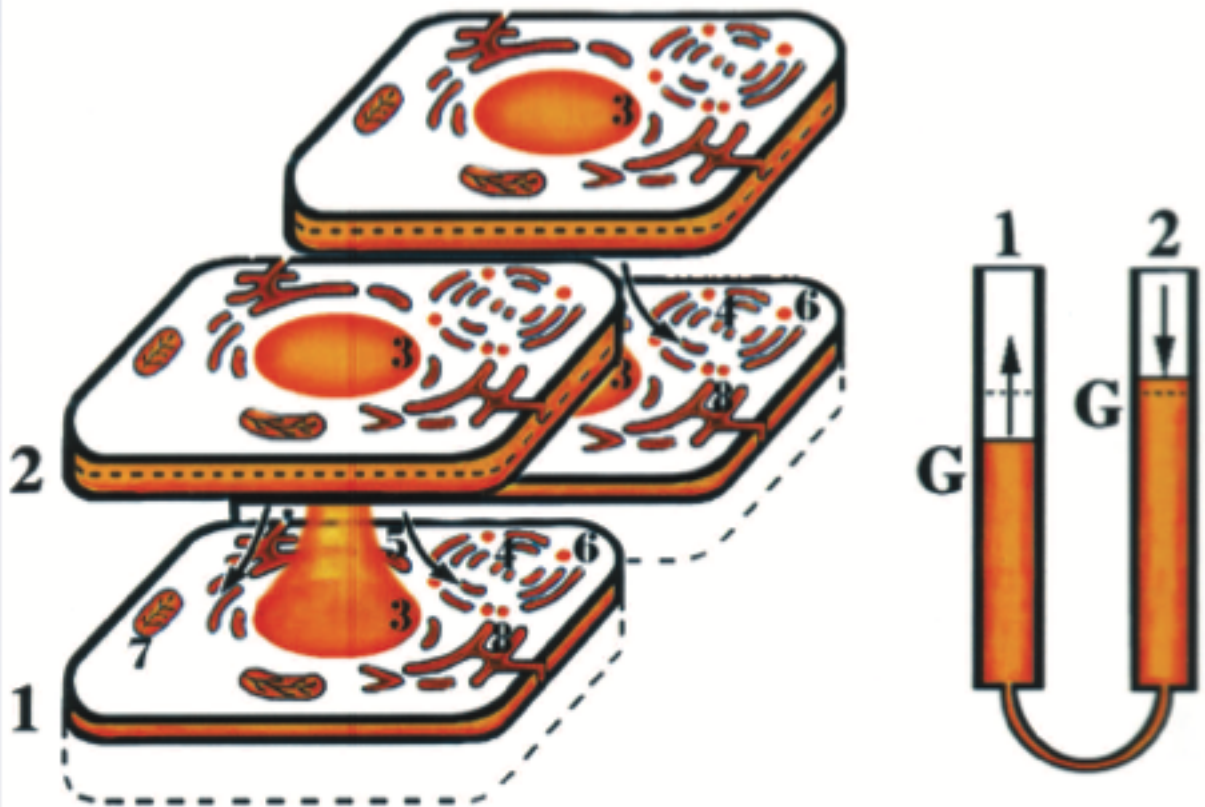
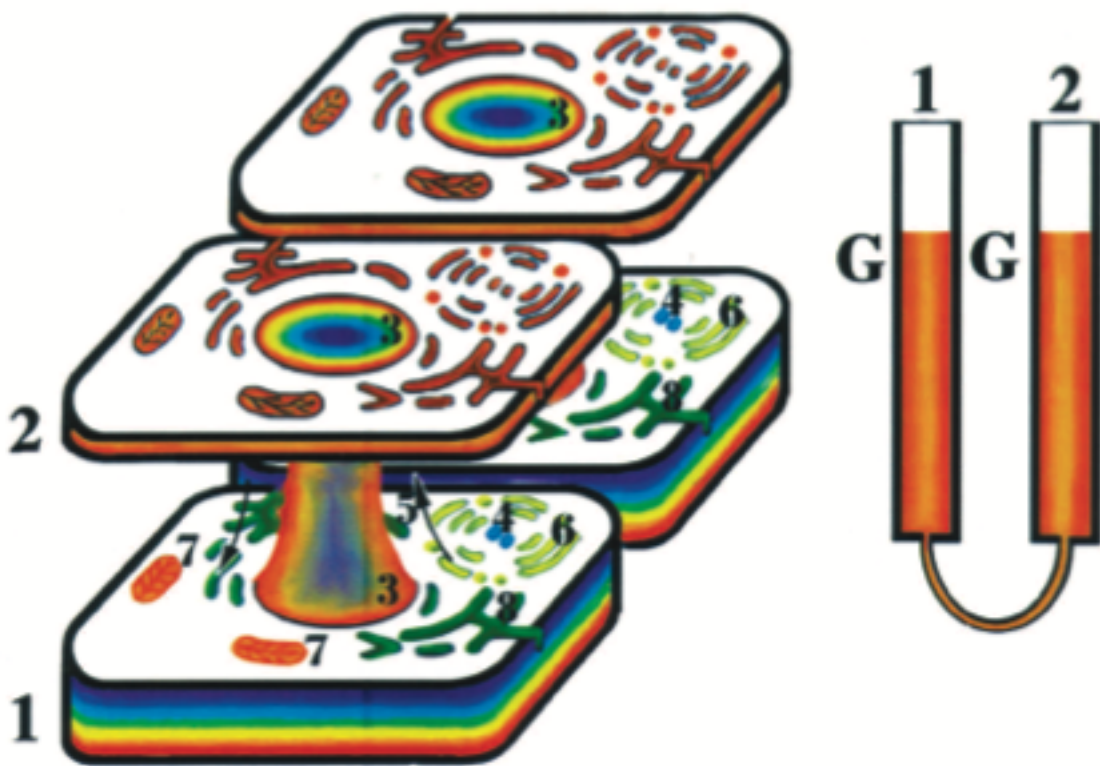

Рис. 23

Fitoplanktono **biologinis NK** sudaro apie **2-3%**. Fotosintezei reikalinga saulės šviesa prasiskverbia į gelmę ne daugiau kaip šimtą metrų, todėl fitoplanktonas aktyviai dauginasi tik beveik pačiame okeano paviršiuje ir palaiapsniui sudaro vientisą kilimą. Fitoplanktono kiekis augo, o per laiko vienetą į okeano paviršiaus vienetą krentantys saulės spinduliai pagal galingumą išliko nepakitę.

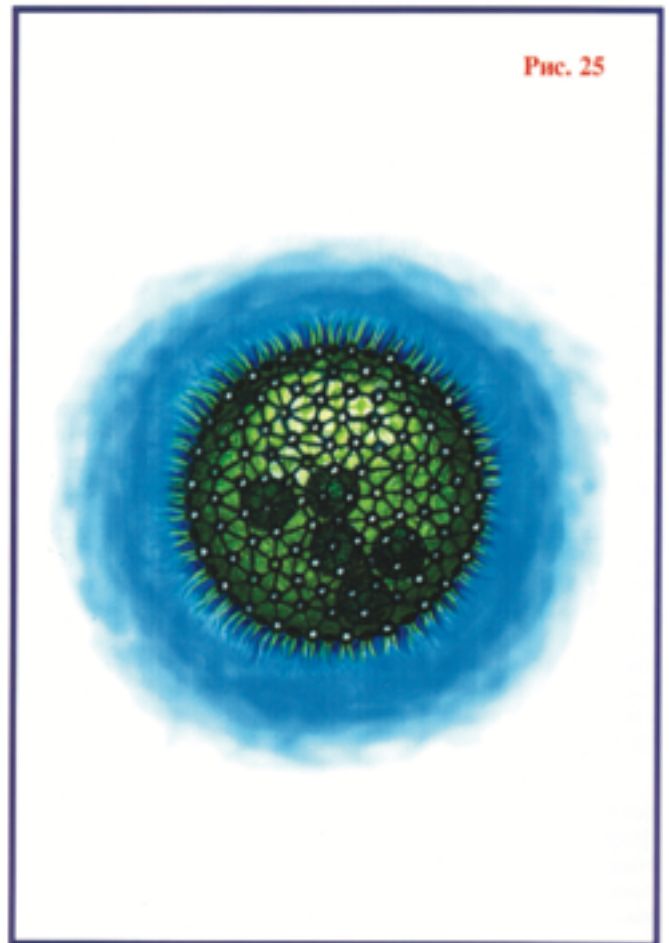
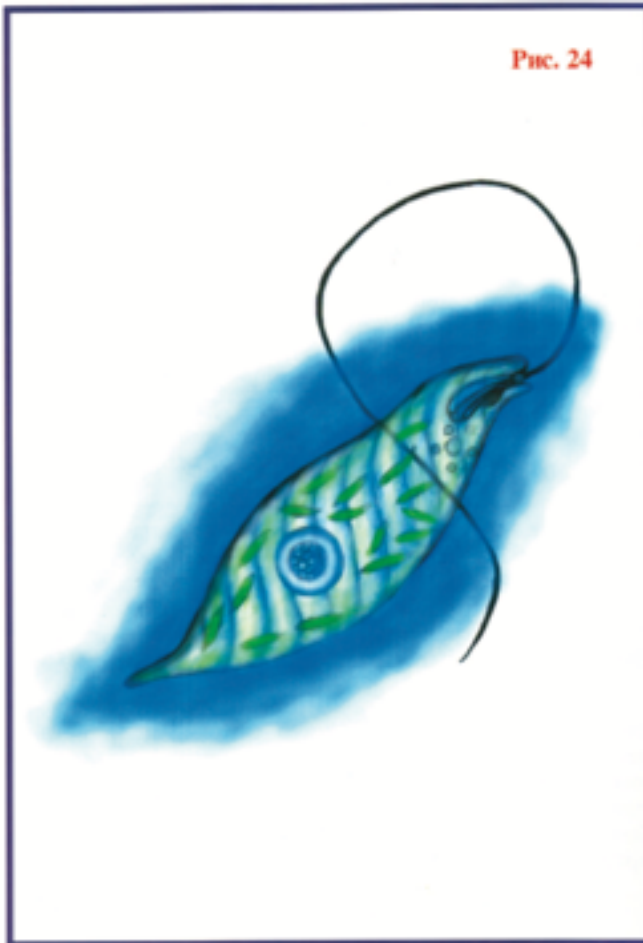
Okeano paviršutinių vandenių judėjimas privedė prie to, kad fitoplanktono dalis papuolė į gilesnius sluoksnius, kur saulės spinduliai visiškai nepasiekė, arba buvo per silpni, kad sudarytų sąlygas vystytis tiems vienaląsčiams augalams. Jie negalėjo patys judėti ir priklausė tik nuo bangų. Didelė fitoplanktono dalis, papuolusi į tokią aplinką, žuvo, irimo metu sudarydama masę organinių medžiagų. Bet kai kurie iš jų, kurie sugebėjo prisitaikyti, pradėjo ne sintetinti, o absorbuoti jau esančias jūros vandenyje organines medžiagas, kurios atsirado yrant kitiems, į juos pačius panašioms organizmams.

Kada vėliau tie organizmai pakliūdavo į saulės šviesą, jie vėl pradėdavo patys sintezuoti organines medžiagas. Tokie organizmai išliko iki šių dienų. Šių vienaląsčių organizmų su dvigubu veikimu daugiausiai žinomą atstovu yra **Žalioji euglena** (žr. **Pav.24**).

Dalis panašių organizmų vis rečiau ir rečiau galėdavo pakliūti į šviesą. Sugebėjimas sintezuoti organines medžiagas pas juos atrofavo ir pasidarė **tik vartotojais biomasės**, kurią sukurdavo kiti vienaląsčiai augaliniai organizmai. **Taip susidarė du pagrindiniai gyvų organizmų tipai — augalinis ir gyvulinis...**

Kiekvienas vienaląstis organizmas buvo priklausomas nuo supančios aplinkos atsitiktinių pokyčių. Prisitaikydami prie to ir kovodami už galimybę išgyventi, vienaląsčiai organizmai įgavo naujas kokybes — ląstelių membranos ataugas — ūselius, kurie jiems suteikė galimybę judėti toje terpėje. Kažkokiu tai evoliucijos momentu keletas vienaląsčių augalų tarpusavyje susipynė savo ūseliais, o tuo pačiu metu laisvi ūseliai savo periodiškais, sinchroniškais susitraukimas priversdavo judėti visą kamuoliuką. Vaizdingu panašių organizmų atstovu yra **volvoksas** (maurakulis-žiūžuotas apskritimas) (žr. **Pav.25**).

Tolesnio vystymosi eigoje panašūs vienaląsčių augalų konglomeratai ne tik tarpusavyje susipindavo, bet ir pradėjo suaugti į vieną darinį. Toks savo membranomis suaugęs vienaląsčių organizmų konglomeratas buvo daug daugiau atsparesnis atsitiktiniams aplinkinės terpės poveikiams ir tai tapo sekančiu žingsniu į gyvybės evoliuciją.

Į tokio konglomerato vidų pakliuvusios ląstelės buvo iš visų pusių apsuptos kitomis ląstelėmis, todėl išorinės aplinkos poveikis į jas praktiškai susivedė į nulį. Tuo metu, kai paviršinių sluoksnių ląsteles supanti aplinka veikė. Tai privedė prie to, kad skirtingos konglomerato ląstelės pradėjo atlikti skirtingas funkcijas. Ir, kaip to rezultatas, pradėjo įgauti skirtingas formas ir sandarą.

Tos skirtingos funkcijos darėsi vis ryškesnės ir ryškesnės ir atsirado taip vadinama, **vieno konglomerato ląstelių formų ir funkcijų diferenciacija**, kuri, savo ruožtu, išsiskyrė konkrečiau konglomerato poreikiais — **daugialąščio organizmo**.

Su daugialąsčių organizmų vystymosi evoliucija jūs galite susipažinti **evoliucinėje biologijoje**. Sutelkime dėmesį į vieno daugialąščio organizmo įvairių tipų molekulių kokybinius skirtumus... Prie kokių kokybinių skirtumų priveda ląstelių funkcijų ir sandaros skirtumai?! O štai, prie kokių...

Pirmiausiai, pasikeičia erdvės iškreipimai ląstelės viduje, jos mikrokosmoso, o tai priveda prie to, kad tokiose ląstelėse visa eilė sudėtingų organinių molekulių pradeda irti. Erdvės iškreipimai pasiekia jau ir astralinį lygį. Materija atsidariusiu kanalu pradeda pertekėti į astralinį lygį, kur ir pradeda formuotis taip vadinamos, **astralinės ląstelės kūnas**, kuris yra tiksli ląstelės eterinio kūno kopija (žr. **Pav.26**).

Astralinis kūnas pradeda **formuotis** iš tos pačios **materijos, kaip ir eterinis ląstelės kūnas** — iš **G** materijos. Susidaro **ląstelės žemutinis astralinis kūnas**. Tolesnis ląstelių funkcijų ir sandaros kitimas priveda prie to, kad ląstelės žemutinis astralinis kūnas iškreipia mikrokosmosą astralinėje dalyje kai kuriuo dydžiu, lygiu $\Delta\lambda'$ ir kai tas dydis pasidaro artimas:

$$\Delta\lambda'_2 \approx -2 \times 0,020203236\dots$$

Susidaro toks antrinis erdvės iškreipimas, prie kurio išnyksta antrasis kokybinis pobarjeris tarp fizinės ir astralinės planetos sferos. Ir per atsivėrusį praėjimą per tą barjerą, per ląstelės kanalą pradeda tekėti jau dvi materijos formos — **G** ir **F**, iš kurių **formuojasi pilnas ląstelės astralinis kūnas** (žr. **Pav.27**).

Tuo metu keičiasi materijos cirkuliacijos greitis tarp tų lygių, o taip pat ir jos kiekis, kuris cirkuliuoja tarp jų. Tai sukuria ląstelei naujas kokybes, savybes ir galimybes kitame kokybiniame lygyje.

Sekantis ląstelės fizinės struktūros pasikeitimas, prie kurio visa ląstelės kūno sistema — fizinė, eterinė ir astralinė — pakeičia mikrokosmoso išmatavimus dydžiu $\Delta\lambda'$, prie kurio įmanomas antrinės mikrokosmoso erdvės pasikeitimas dėl trijų materijos formų:

$$\Delta\lambda'_3 \approx -3 \times 0,020203236\dots$$

Tuo metu išnyksta trečiasis kokybinis barjeras — tarp fizinės ir pirmosios mentalinės planetos sferos. Ląstelių kanalu materijos pradeda pertekėti į pirmą mentalinį lygį iš trijų materijos formų: **G, F, E** atitinkamai formuojasi pirmasis ląstelės mentalinis kūnas (žr. **Pav.28**).

Astralinio ir pirmojo mentalinio kūno sintezės galimybė priklauso nuo ląstelės mikrokosmoso matmenų pasikeitimų ir nuo pačios ląstelės struktūrinių pokyčių, todėl evoliucijos eigoje daugialąstelinių organizmų ląstelių diferenciacija pasireiškia ne tik ląstelių fizinių kūnų struktūriniais ir funkciniais skirtumais, bet ir skirtingų tipų ląstelių sinteze kaip astraliniame, taip ir mentaliniame kūnuose.

Рис. 26

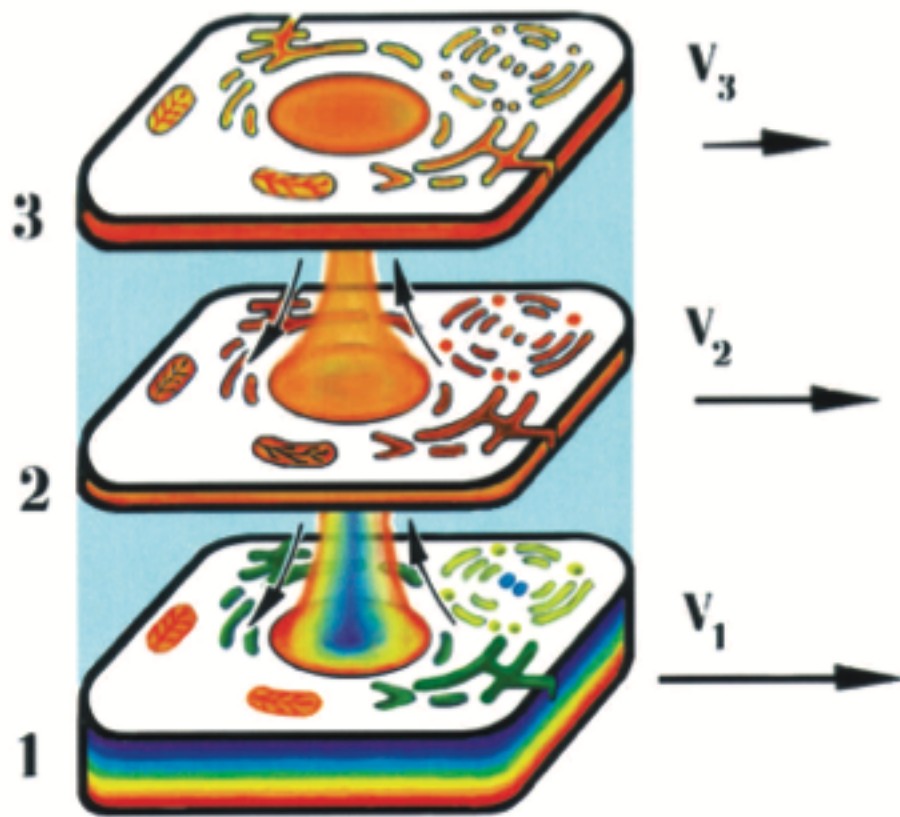
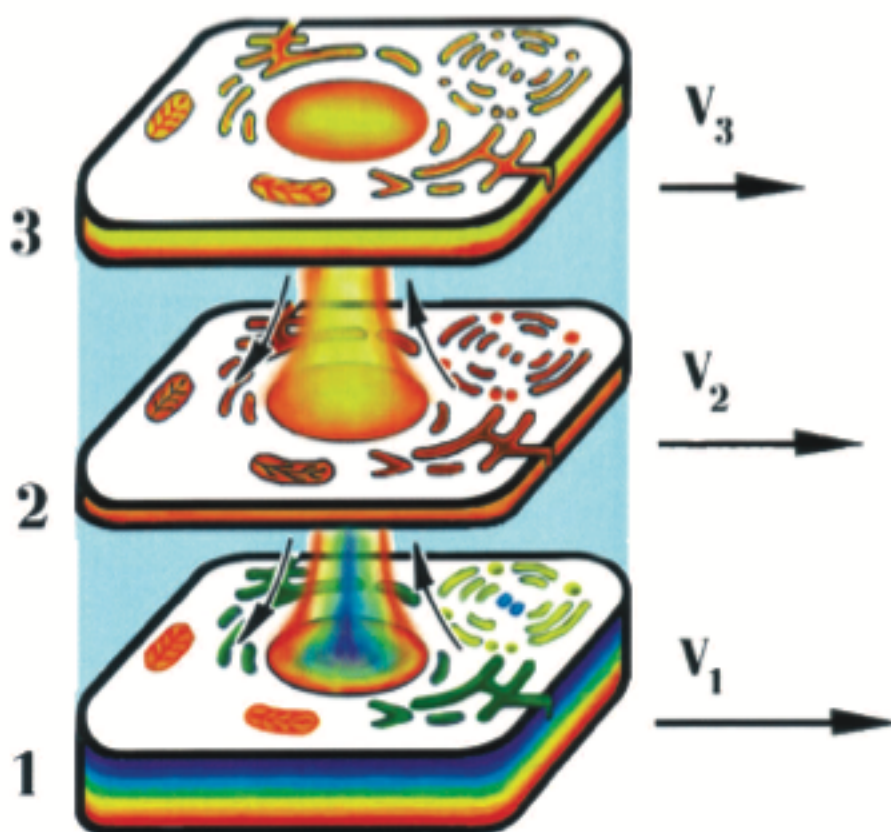

Рис. 27

Taip pat reikia pažymėti, kad minimalų erdvės iškreipimą fizinė ląstelė sukuria eteriniame lygyje, maksimalų — pirmame mentaliniame lygyje (kai ląstelė turi tris kūnus — eterinį, astralinį ir pirmąjį mentalinį):

$$\Delta\lambda'_1 < \Delta\lambda'_2 < \Delta\lambda'_3$$

Tai ir paaiškina skirtingą materijos cirkuliacijos greitį tarp lygių; tai, savo ruožtu, nusako ląstelių, turinčių skirtingą kiekį susikurtų kūnų, kokybinius skirtumus, kas pasireiškia skirtingomis jų savybėmis ir funkcijomis. Sudėtingų struktūrų daugialąsteliniuose organizmuose susidarė kelių tipų ląstelės:

- a) kaulinės ir kremzlinės ląstelės**, turinčios tik **eterinius kūnus**.
- b) jungiamųjų ir riebalinių audinių ląstelės**, turinčios **eterinį ir žemutinį astralinį (iš vienos materijos formos) kūnus**.
- c) įvairių rūšių raumeninės ląstelės**, turinčios **eterinį ir pilną astralinį (iš dviejų materijos formų) kūnus**.
- d) kraujo ląstelės**, turinčios **eterinį, pilną astralinį ir pirmąjį mentalinį (iš vienos materijos formos) kūnus**.
- e) nervinių mazgų, simpatinių ir parasimpatinių sistemų ląstelės**, turinčios **eterinį, pilną astralinį (iš dviejų materijos formų) ir pirmąjį mentalinį (iš dviejų materijos formų) kūnus**.
- f) galvos ir nugaros smegenų nervinės ląstelės**, turinčios **eterinį, pilną astralinį ir pilną pirmąjį mentalinį (iš trijų materijos formų) kūnus**.

Išskirtinį ląstelių tipą sudaro lytinės ląstelės, pas kurias — **pusinis chromosomų rinkinys branduolyje ir tik eteriniai kūnai**.

Materijos formų cirkuliacijos skirtingi greičiai ląstelių skirtinguose lygiuose priveda prie skirtingų ląstelių kūnų skirtingų evoliucinių vystymosi greičių. Šio reiškinių supratimas labai svarbus **ląstelių senėjimo** paslapties atskleidimui.

Sveika, jauna ląstelė harmoninga visuose lygiuose. Kitais žodžiais sakant, fizinio, eterinio, astralinio ir mentalinio ląstelės kūnų evoliucinio vystymosi greičiai — atitinka vienas kitą (žr. **Pav.28**). Materijos formos laisvai cirkuliuoja tarp ląstelės lygių ir ji gali maksimaliai aktyviai vykdyti savo funkcijas.

Fizinė ląstelė pastoviai yra veikiamą supančios aplinkos. Jos gyvybinių funkcijų vykdymo eigoje dalis atsirandančių nuodingų medžiagų nepašalinama ir visa tai priveda prie to, kad fizinė ląstelė darosi vis labiau ir labiau inertiška, jos struktūra dalinai pažeidžiama. To proceso metu sumažėja ląstelės mikrokosmoso matmenų iškreipimai ir palaipsniui

ląstelės antrinis iškreipimas tarp fizinio ir pirmojo mentalinio lygių pradeda išnykti.

ląstelės mikrokosmoso iškreipimų matmenų pasikeitimai dydžiu:

$$\Delta\lambda''_3 = + 0,020203236...$$

Priveda prie to, kad **ląstelės kanalas tarp fizinio ir pirmojo mentalinio lygio susiaurėja ir sustoja materijos pertekėjimas** į tą ląstelės lygį (žr. **Pav.29**).

Tolesnis išorinės aplinkos poveikis į ląstelę ir toksinių medžiagų poveikis dėl pačios ląstelės gyvybinės veiklos, priveda prie laipsniško ląstelės mikrokosmoso iškreipimų matmenų sumažėjimo ir tada, kai:

$$\Delta\lambda''_2 = +2 \times 0,020203236...$$

Sustoja ląstelės materijos pratekėjimas į astralinį lygį, po ko ji vėl praranda dalį savo savybių ir kokybių. To proceso metu fizinė ląstelė praranda dalį tarpląstelinio vandens (žr. **Pav.30**).

Kai ląstelės išorinės ir vidinės aplinkos įtaka sustabdo medžiagų cirkuliaciją fiziniame ląstelės lygyje, sustoja ir cirkuliacija tarp ląstelės fizinio ir eterinio lygių. **Įvyksta fizinė ląstelės mirtis** (žr. **Pav.31**).

Po fizinės ląstelės gyvybinių procesų sustojimo, prasideda irimo fazė. Irstant fizinei ląstelei, sudėtingos organinės molekulės, kurios sudaro ląstelės branduolį, suskyla į paprastesnes. Tai priveda prie to, kad ląstelės mikrokosmoso iškreipimų matmenys pasidaro dar mažesni ir kai jų dydis pasidaro lygus:

$$\Delta\lambda''_1 = + 3 \times 0,020203236...$$

Atsistato pirminiai mikrokosmoso matmenys, atitinkantys fiziniam sferos tankiui (**Pav.32**, **Pav.33** ir **Pav.34** skirtingi fizinės ląstelės irimo etapai).

Po fizinės ląstelės suirimo, eterinis, astralinis ir pirmasis mentalinis ląstelės kūnai kurį laiką dar išlaiko savo vientisumą ir pagal bendras kokybines savybes jos tarpusavyje sąveikauja ir tarp jų cirkuliuoja bendra materija **G**. Tiksliai šių procesų aktyvumas tūkstančius kartų mažesnis. Ir jeigu nėra šiuos lygius veikiančių išorinių faktorių, **sistema, susidedanti iš eterinio, astralinio ir pirmojo mentalinio ląstelės kūnų, gali egzistuoti gana ilgai.**

Рис. 28

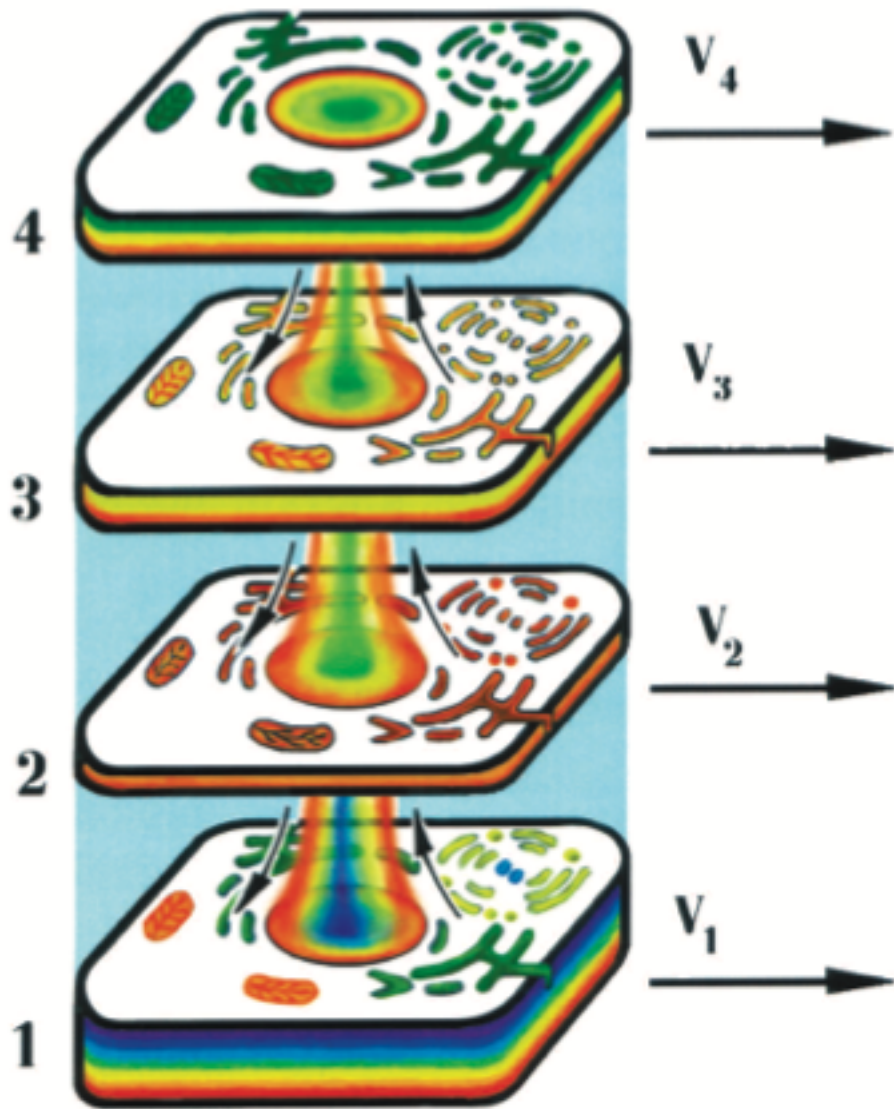

Рис. 29

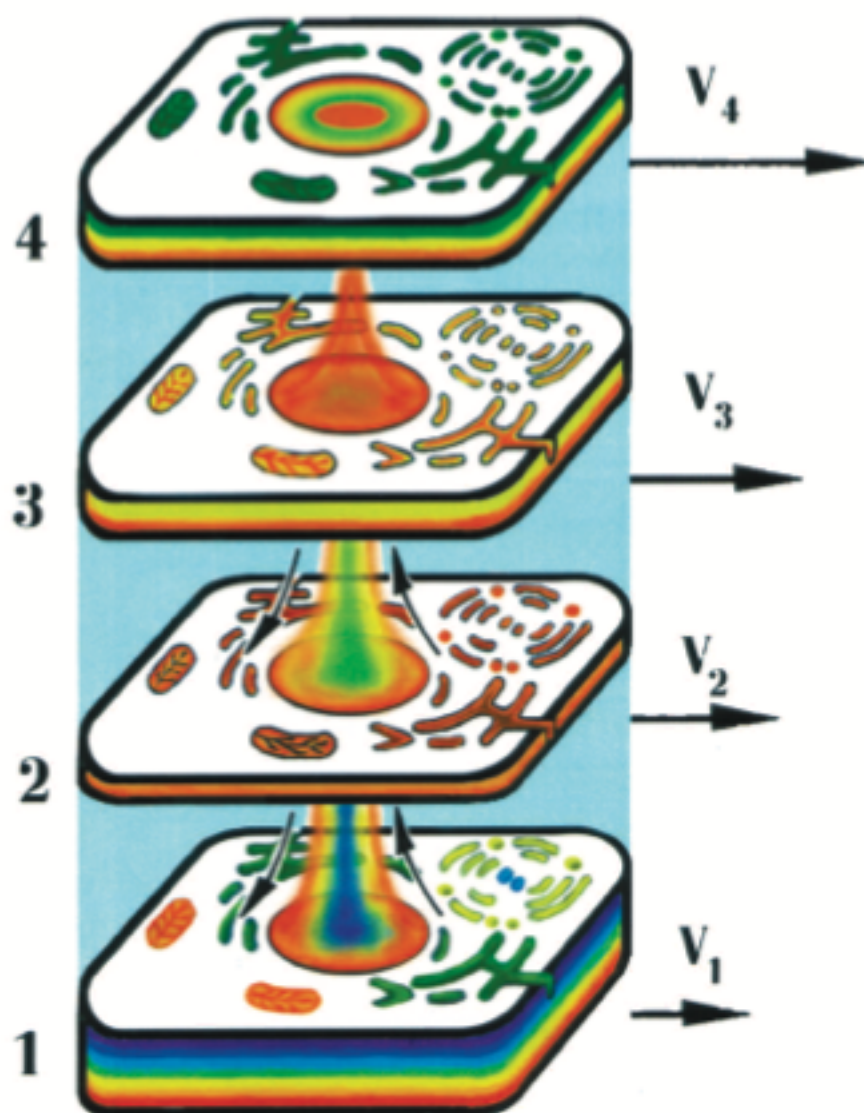

Рис. 30

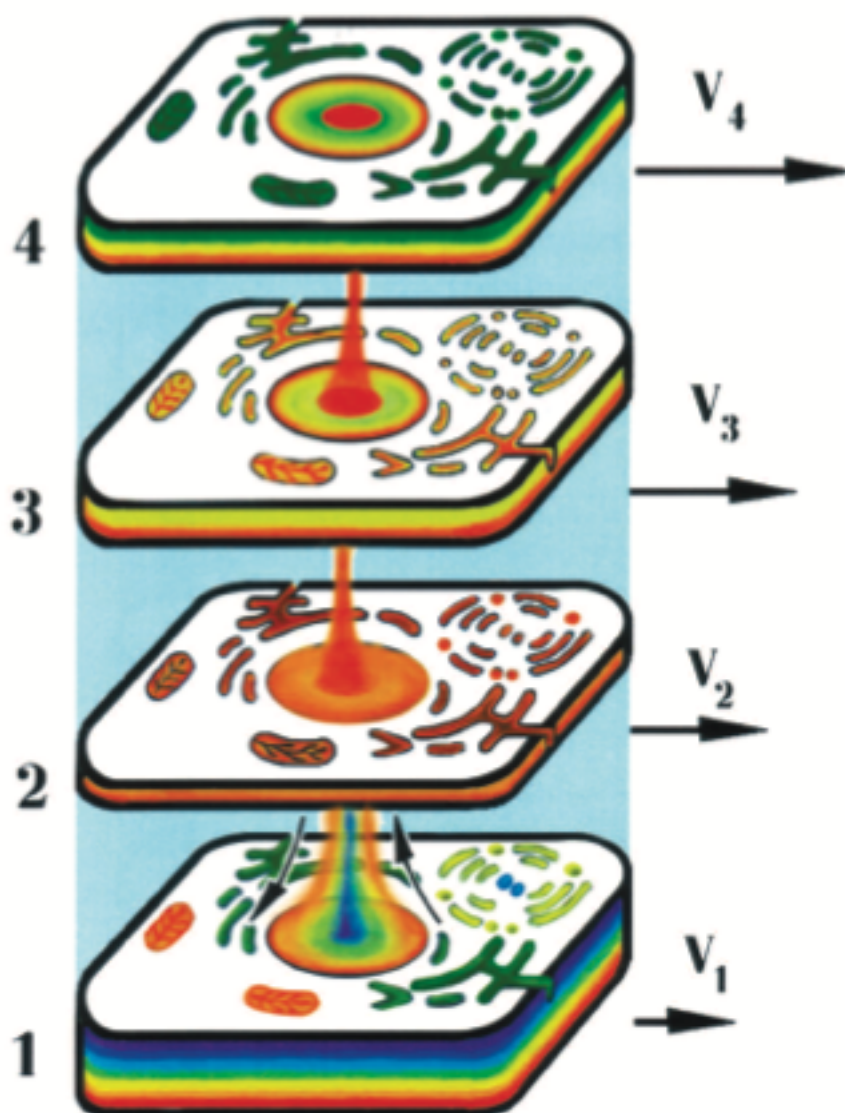

Рис. 31

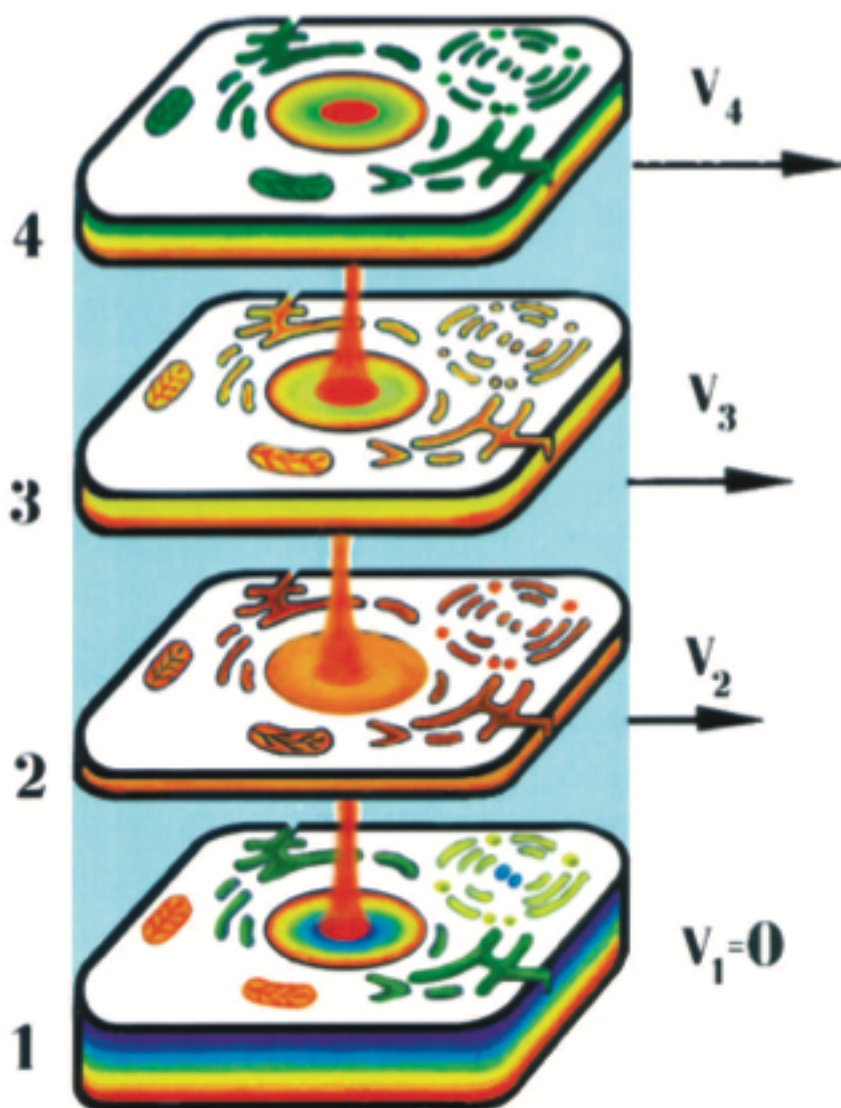

Рис. 32

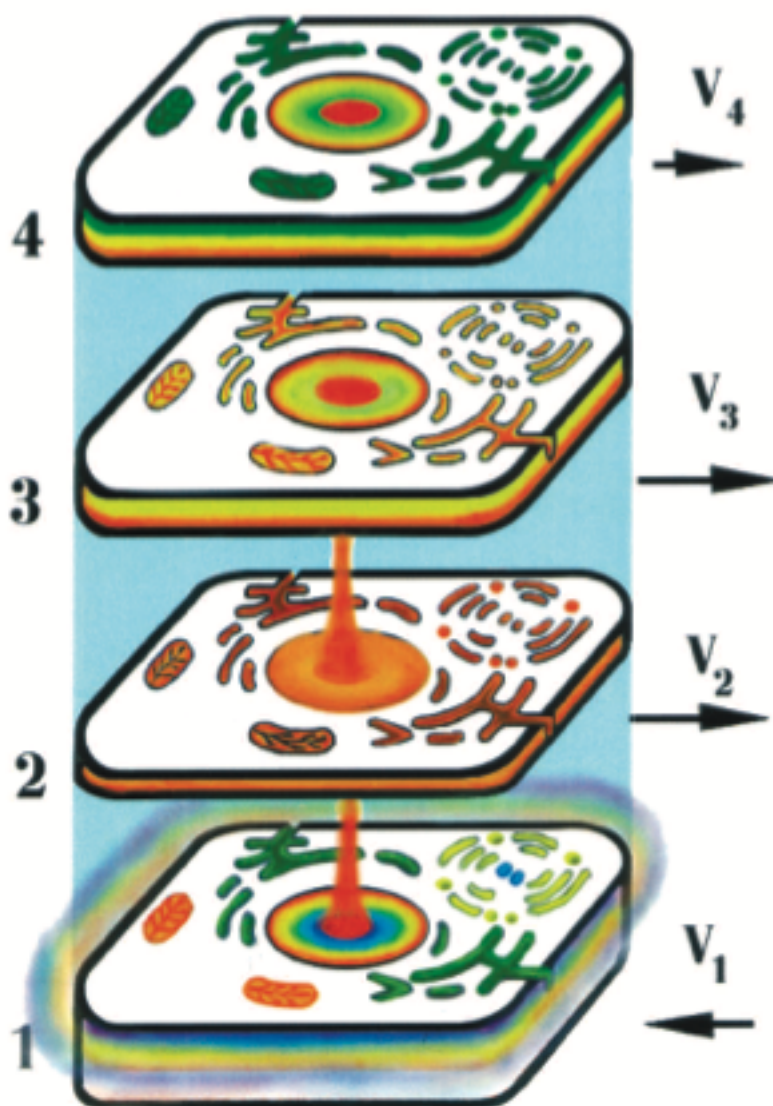

Рис. 33

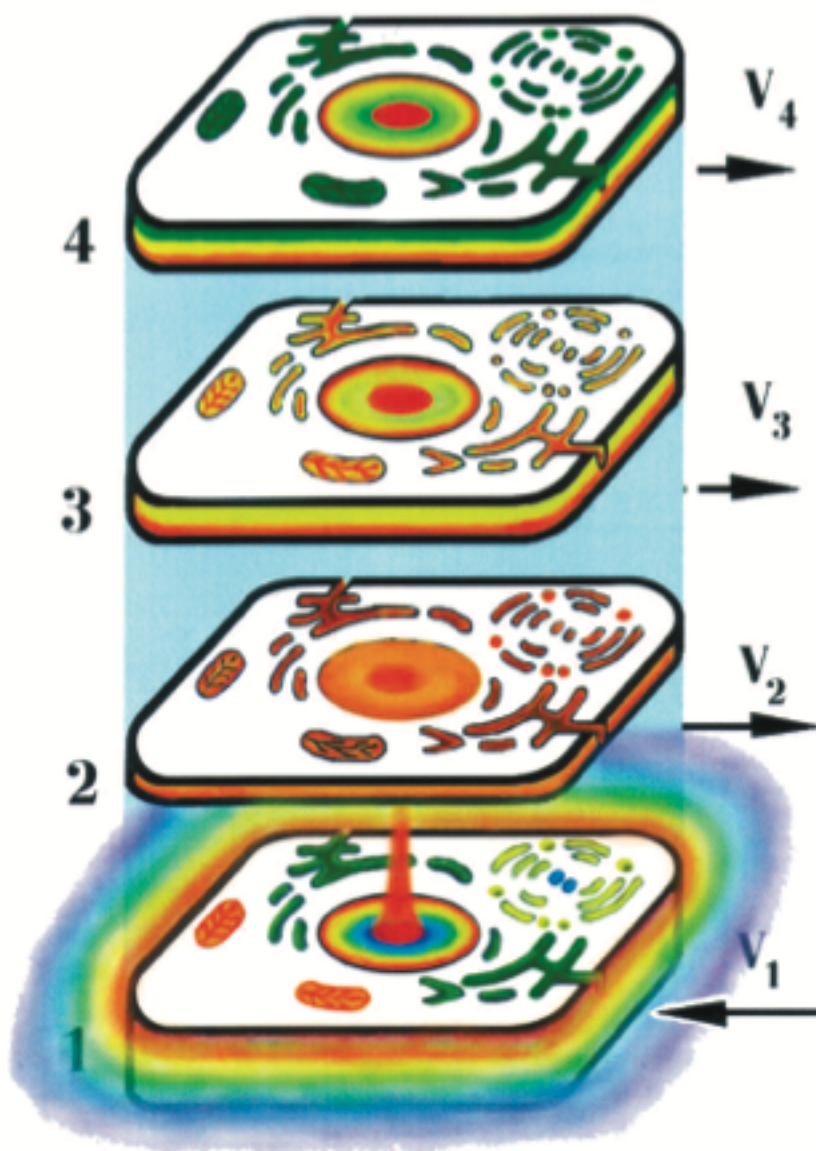
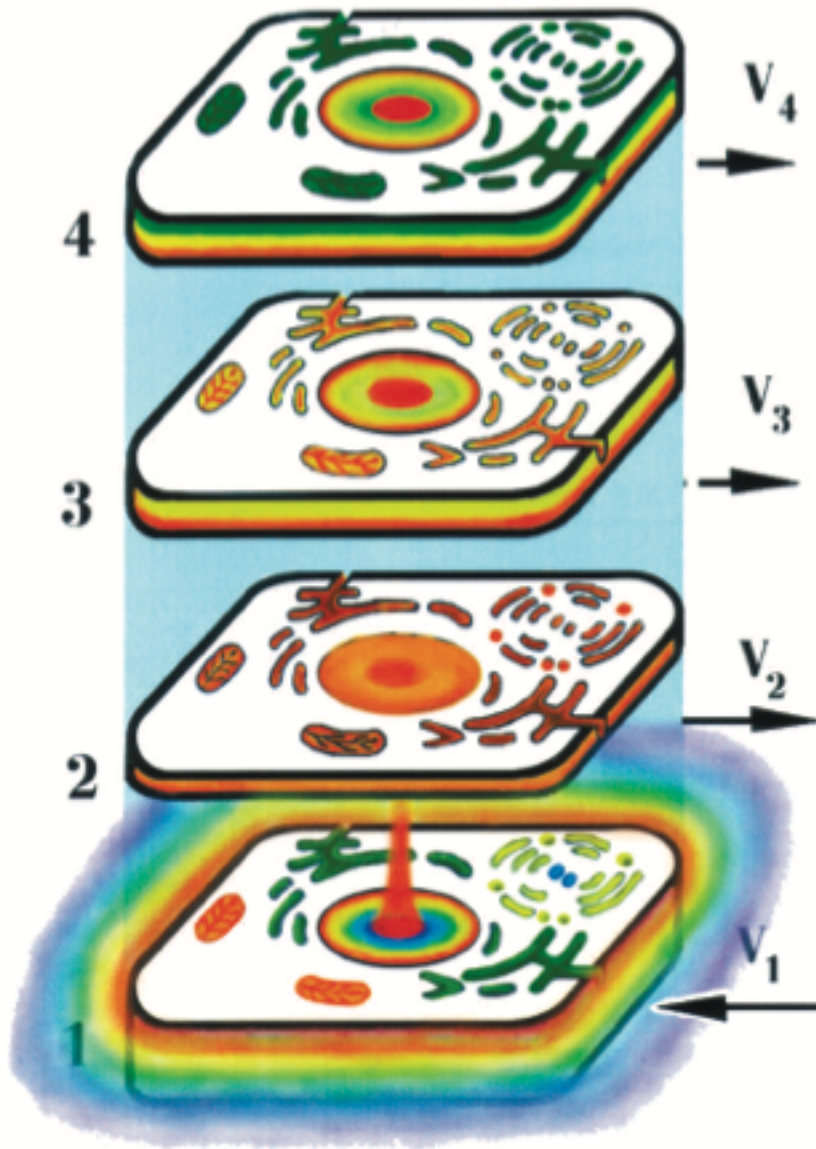

Рис. 33

Norisi tik atkreipti dėmesį į tai, kad **mes nagrinėjome sudėtingos struktūros daugialąščio organizmo ląstelę**, todėl visa tai būtina patyrinti viso organizmo masteliais... O dabar, patyrinėsime, **kaip išorinės ir vidinės aplinkos sąlygos veikia ląstelę, jos funkcijas ir savybes**. Ir atitinkamai apibendrinę tai, **kas vyksta su kiekviena sudėtingos struktūros daugialąščio organizmo ląstele, suprasime viso to organizmo procesų visumą**.

Visuose daugialąščiuose organizmuose visi procesai ląstelėse vyksta sinchroniškai ir tarpusavyje susiję. Susikuria vieninga, bendra tarpusavio sąveikos sistema tarp visų daugialąščio organizmo ląstelių ir visuose lygiuose: fiziniame, eteriniame, astraliniame ir pirmajame mentaliniame. Ir neįmanoma tyrinėti ląstelės atskirai nuo viso organizmo.

Jeigu dėl vienu ar kitu priežasčių daugialąščio organizmo ląstelė, ar ląstelių grupė iškrenta iš bendros organizmo tarpusavio sąveikos sistemos, atsiranda viso organizmo funkciniai pažeidimai. Atsiradę funkciniai pažeidimai (LIGOS) iššaukia dar didesnius pažeidimus ir organizmo žūtį. Tuos procesus mes panagrinėsime vėliau.

Daugialąstis organizmas sukuria vieningai veikiančią sistemą ne tik fiziniame lygyje. **Daugialąščio organizmo eteriniai ląstelių kūnai eteriniame lygyje sukuria savo vieningą, subalansuotą sistemą — pavadinsime ją organizmo eteriniu kūnu.**

Ląstelės astraliniai kūnai astraliniame lygyje sukuria savo sistemą — **organizmo astralinį kūną.**

Ląstelės mentaliniai kūnai pirmajame mentaliniame lygyje sukuria savo sistemą — **organizmo pirmąjį mentalinį kūną.**

Ir, savo ruožtu, **fizinis, eterinis, astralinis ir pirmasis mentalinis kūnai sukuria vieną sistemą, kuri ir yra gyvosios materijos gyvas organizmas, GYVYBĖ...**

Gyvybė nutrūksta, kai pažeidžiama ši sistema ir gyvybė atsiranda, kai ši sistema susidaro. Ypatingą vietą šioje gyvybės sistemoje užima nervinės ląstelės, tiksliau, nervinis centras — **SMEGENYS**. Todėl, kad **nervinės ląstelės užima dominuojančią padėtį** pagal savo išsivystymo lygį daugialąščiam organizme, jos veikia ir valdo likusių, visų tipų daugialąščio organizmo ląstelių funkcijas. Aprūpina organizmo fizinio kūno visų ląstelių darnų ir subalansuotą darbą, kas yra būtina to organizmo gyvybės sąlyga, taip pat harmonijos sąlyga tarp fizinio ir eterinio, astralinio ir pirmojo mentalinio kūnų.

Būtina pažymėti, kad neuronus mentaliniai kūnai turi tik keliuose sudėtingos struktūros daugialąsčiuose organizmuose, o bet kuriame gyvame organizme, neuronai evoliuciškai dominuoja lyginant su kitais šių organizmų ląstelių tipais. Bet kurio daugialąsčio organizmo kiekvienas **neuronas atskirai ir Smegenys visumoje generuoja laukus** (pavadinkime juos **Psi-Laukais**), **kurie valdo visas organizmo funkcijas**.

Be to, neuronai ir smegenys visumoje, savo darbu atlieka ir kai kurias kitas funkcijas, be kurių kiekvieno gyvo organizmo gyvenimas būtų gana problematiškas. Viena iš tų funkcijų — eterinio, astralinio ir pirmojo mentalinio organizmo kūnų harmoningo tarpusavio funkcijų užtikrinimas ir jų apsauga nuo išorinės aplinkos ir kitų gyvų organizmų poveikio.

Kaip ląstelė turi membraną, kuri saugo ją nuo išorinės aplinkos poveikio, taip ir aplink kiekvieną gyvą organizmą susidaro apsauginis apvalkalas, t.y. lauko sutankėjimas, kurį generuoja to organizmo neuronai ir smegenys visumoje. Apsauginis apvalkalas saugo kaip fizinį organizmo kūną, taip ir kitus jo kūnus: eterinį, astralinį ir pirmąjį mentalinį nuo išorinės aplinkos ir kitų gyvų organizmų poveikio.

Kitomis neuronų funkcijomis yra informacijos perdirbimas, analizė ir reakcija į procesus, kurie vyksta išorinėje organizmo aplinkoje. Tokios galimybės atsiranda todėl, kad neuronų procesai viršutiniame astraliniame ir pirmajame mentaliniame lygiuose vyksta keletą kartų didesniu greičiu, negu fiziniame lygyje. **Aukštesniuose išsivystymo lygiuose sudėtingų struktūrų organizmuose atsiranda PROTAS...**

Organizmų psi-laukai — koks jų vaidmuo gyvybės ir rūšių evoliucijoje?.. Kokiu būdu reguliuojamas harmoningas kiekybinis gyvų organizmų santykis ir jų bendras kiekis ekologinės sistemos viduje? Na, ir prie to paties, **kas gi tai yra ekologinė sistema, kokius ji turi vidinio savireguliacijos mechanizmus?!**

Skirius 3. Psi-laukai gamtoje ir proto evoliucijos procesuose

Gyvos formos nuo paprastų ir pačių aukščiausių turi nervines sistemas, kurių pagrindas yra **nervinė ląstelė — neuronas**. Nervinės sistemos skiriasi neuronų kiekiu, neuronų tarpusavio sąveikos lygiu ir struktūros sudėtingumu, kurią sudaro neuronai kiekviename organizme.

Kuo sudėtingesnę nervinę sistemą turi organizmas, tuo sudėtingesnė jo elgesio sistema, sąlyginiai ir nesąlyginiai refleksai.

Atitinkamame gyvų organizmų nervinių sistemų išsivystymo lygyje, pas juos atsiranda nauja kokybė — savo egzistavimo gamtoje supratimas, prisitaikymas prie gamtos dėsnių. *Atsiranda Proto užuomazgos, atsiranda ir nauja gyvosios gamtos kokybinė savybė — sąmoninga gyvo organizmo veikla gamtoje. Pavyzdys — ŽMOGUS.*

Tokiu būdu, nervinės sistemos savybės ir kokybė nusakomos neuronų kiekiu, jų sudedamosiomis dalimis, nervinės sistemos struktūra ir tos sistemos išsivystymo lygiu.

Tam, kad atsirastų sudėtingos valingos reakcijos, **gyvas organizmas privalo turėti didelį kiekį tarpusavyje sąveikaujančių neuronų**, o esant nedideliame neuronų kiekiui, organizmuose pasireiškia tik paprastos nevalingos reakcijos.

Logiška manyti, kad egzistuoja minimalus tarpusavyje sąveikaujančių neuronų kiekis, prie kurio gyvame organizme pasireiškia sudėtingi elgesio sistemos santykiai su supančia aplinka.

Analogiškai, *egzistuoja minimalus tarpusavyje sąveikaujančių neuronų kiekis, prie kurio gyvame organizme pasireiškia protinga veikla*, arba kai kurie protavimo elementai.

Patyrinėsime, kokiais gyvybės evoliucijos išsivystymo metu atsiradusiais būdais **gali susikurti sistema, turinti kritinį neuronų kiekį, prie kurio gali atsirasti Protavimas, Protas.**

a) susijungiant daugelio organizmų nervinėms sistemoms į vieną visumą, — kuo paprastesnė vieno organizmo nervinė sistema, tuo didesnis tokių organizmų kiekis turi susijungti į vieną sistemą (koloniją) tam, kad pasireikštų aukščiau išdėstytos savybės;

b) tam, kad atsirastų ir vystytųsi vieno organizmo protas, jo nervinę sistemą turi sudaryti kritinis kokios nors rūšies neuronų kiekis.

Štai keletas pavyzdžių, patvirtinančių tas taisykles.

Biologai atliko keletą bandymų su termitais. Į apribotą ir izoliuotą teritoriją buvo suleidžiami termitai palaipsniui didinant jų kiekį. Proceso metu buvo stebimas jų elgesys. Iki tam tikro momento, kol jų kiekis nepasiekė kritinio, termitų veiksmai buvo chaotiški ir nesąmoningi.

Viršijus nustatytą jų kritinį kiekį, termitų elgesys žymiai keitėsi — jų veiksmai pasidarė suderinti, apgalvoti. Dalis termitų pradėjo statyti termityną, be to, vienu metu iš visų pusių. Statyba vyko taip, kad vidiniai termityno praėjimai sueidavo milimetro dalių tikslumu.

Kita termitų dalis pristatydavo medžiagas, kurios buvo reikalingos tai statybai. Sekanti dalis aprūpindavo maistu visą koloniją. Atsirado taip pat ir termitai-kariai, auklėtojai, skirstytojai ir t.t. *Susikūrė darnus, organizuotas gyvenimas, charakteringas termitų populiacijai.*

Panašų elgesį galima pamatyti stebint skruzdės ir bites, gyvenančias, kaip ir termitai, visuomenėmis.

Žinoma, kad už tokių visuomenės ribų šie vabzdžiai negyvena. Savo gyvenamosiose patalpose palaikomas optimalus mikroklimatas, mikroflora. Visuomenė pati reguliuoja savo skaičių, pagal poreikius paskirsto vienetų skaičių, atliekančių vienas ar kitas funkcijas. Pavyzdžiui, jeigu bičių šeimoje daug tranų, tai jų dalis (perviršis) pasmerkta žūčiai. Bitės — sargybiniai įleidžia tik „savus“ ir t.t..

Kur to gamtos fenomeno esmė?! Pabandydysime paaiškinti...

Vieno šių vabzdžių asmens nervinė sistema negali atlikti sudėtingų elgesio reakcijų, kurias stebime kolonijose. Jeigu tie veiksmai būtų užprogramuoti genetiškai, tai jie pasireikštų būnant ir už kolonijos ribų. Nekalbant jau apie tai, kad kyla klausimas — **kas tuos sugebėjimus į genus sudeda?..**

Tam, kad susidarytų sudėtingos elgesio reakcijos, būtinas didžiulis kiekis neuronų, sąveikaujančių vieningoje sistemoje. Kas gi vyksta?.. Gamta rado labai originalų šios problemos sprendimo būdą. *Kiekvienas atskiras individas (termitas, skruzdė, bitė ir t.t.) turi savo nervų sistemą — Psi Sistemą — kuri sudaro apie individą apsauginį apvaskalą, saugantį jo individualumą, esant primityvioms elgesio reakcijoms (žr. Pav. 35 ir Pav.36).*

Didinant termitų koncentraciją į ploto vienetą, visų termitų generuojami Psi- Laukai pradeda ardyti individualius apsauginius apvaskalus (žr. Pav.37). Ir kai jų koncentracija pasiekia kritinį lygį konkrečiai rūšiai, individualūs apsauginiai apvaskalai suardomi ir susidaro vienas, visai kolonijai bendras apsauginis apvaskalas (žr. Pav. 38). Tokiu būdu, kiekvienas individas gauna atvirą Psi-Sistemą ir pavirsta visos bendruomenės vieningos nervinės sistemos dalele.

Kiekvienai rūšiai egzistuoja savas optimalus, šeimą (bendruomenę) sudarančių individų skaičius. Galima nustatyti kaip apatinę bendruomenės kiekybinę ribą, prie kurios susidaro bendra Psi-Sistema (atsiranda galimybės pasireikšti visam kompleksui sudėtingų elgesio reakcijų), taip ir viršutinę koncentracijos ribą, ribojančią tos bendruomenės individų kiekį.

Рис. 35

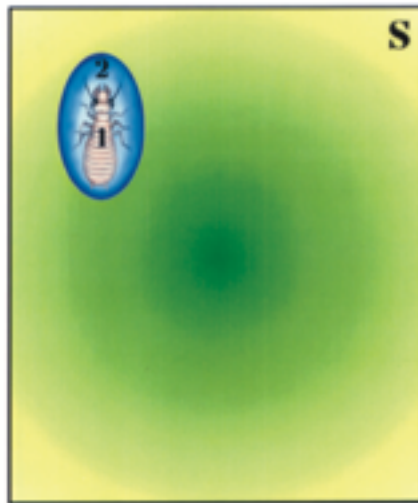

Рис. 36

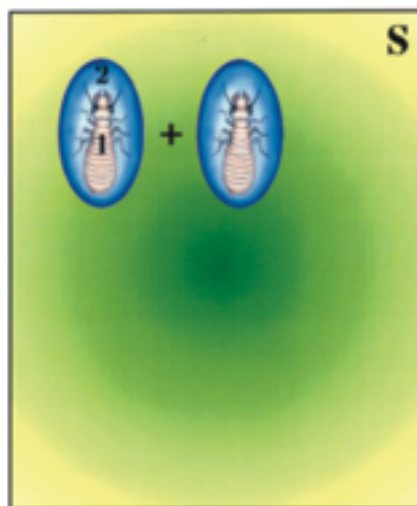
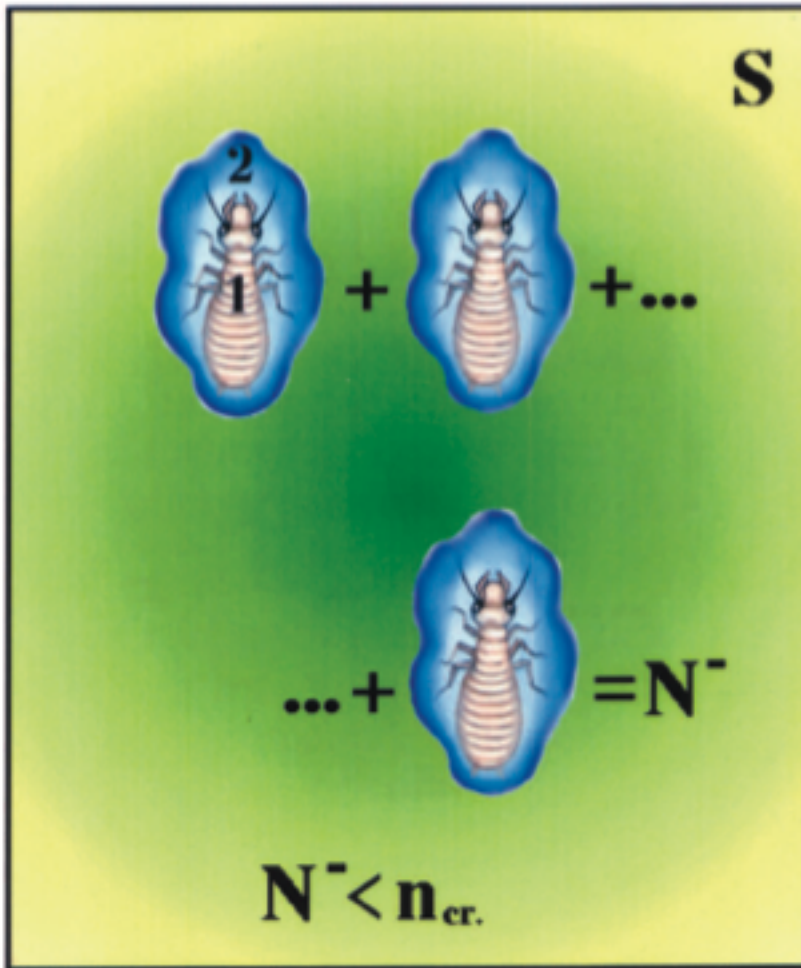

Рис. 37

Atrodytų, kad kuo didesnis individų skaičius sudaro koloniją, tuo sudėtingesnės ir tobulesnės elgesio reakcijos turėtų būti toje kolonijoje. Kokios gi priežastys sąlygoja tai, kad kolonija, sudaranti vieningą psi-sistemą, turi kiekybines lubas ir, atitinkamai, vystymosi apribojimus?

a) **vieningo Psi-lauko veikimo atstumas**, kas apsprendžia teritorijos dydį, kurią kontroliuoja kiekviena konkreti visuomenė (šeima), — **taip vadinama, gyvybinė erdvė**;

b) **vieningo Psi-lauko tankis**, gaunasi susijungus visų bendruomenę sudarančių individų psi-laukams. Egzistuoja taip vadinamas **bendruomenės Psi-lauko kritinis tankis**. Esant didesniai tankiui, jis pradeda gniuždyti ir ardyti individų organizmus, kurie sudaro tą bendruomenę;

c) **nepilnas individų Psi-sistemų tarpusavio suderinamumas**, kas prie per didelio individų kiekio gali privesti prie visos bendrovės veiksmų išsiderinimo ir paversti ją **negyvybinga**.

Optimalų individų skaičių kolonijoje reguliuoja pati bendruomenė, iš to seka, kad, **termito, skruzdės, bitės individuali psi-sistema (nervų sistema) yra tik ląstelė didžiulėje bendruomenės Psi-sistemoje**.

Ir, pagal analogiją su daugialąsčiu organizmu, teisinga būtų visą bendruomenę vadinti organizmu (kitas pavadinimas — **VIENINGAS ORGANIZMAS**), *nes tik bendruomenė yra gyvybinga ir gali prisitaikyti prie gamtos sąlygų pokyčių: atskiras visuomenės individas savarankiškai veikti negali, kaip negali egzistuoti ir daugialąsčio organizmo atskira ląstelė*.

Bendra visuomenės **Psi-sistema** *pajėgi išspręsti gana sudėtingas užduotis, iškylančias kovoje už išlikimą, kas ir leido rūšims, sudarančioms tokias psi-sistemas išgyventi ir išsilaikyti* daugiau negu tris milijardus metų. Bet, tuo pačiu, tokios **Psi-sistemas nepasiekė** tokio **išsivystymo lygio**, prie kurio atsiranda **sąmonė**, išskiria save iš supančios aplinkos. Tai neįvyko dėl sekančių priežasčių:

1. Kiekvienas individas laisvai juda visuomenės užimamos teritorijos ribose, atitinkamai **tarpusavio poveikio jėga tarp individo spinduliuojamo psi-lauko ir kolonijos bendro psi-lauko pastoviai keičiasi**.

2. Dalis kiekvieno individo nervinių ląstelių tęsiasi normalią veiklą ir reguliuoja procesus, vykstančius pačio individo organizme. Ir tikrai rezerviniai individo neuronai įsijungia į vieningą visuomenės Psi-sistemą, kas, savo ruožtu, **sutrumpina to individo gyvenimo trukmę**.

3. Tarpusavio ryšiai tarp individo psi-sistemos ir bendra visuomenės psi sistema vyksta erdve, kas neleidžia palaikyti optimalių tarpusavio ryšių visuomenės viduje, nes pastoviai keičiasi išorinės ir vidinės erdvės sąlygos, kurioje veikia vieningas bendruomenės psi-laukas.

4. Individo judėjimas — **chaotiškas, kas neleidžia specializuotis kiekvieno individo Psi-sistemai dėl bendrų visos visuomenės evoliucinio vystymosi interesų.**

5. Nesugebėjimas kaupti, išsaugoti patirtį ir perduoti ją iš kartos į kartą dėl atskiro individo trumpalaikės gyvenimo trukmės (ir dėl aukščiau išvardintų priežasčių).

6. Reikalingos neuronų struktūros nebuvimas, kuri leistų keisti vienas materijos formas į kitas ir sintetinti reikalingų savybių psi-laukus.

7. Šių individų neuronų evoliucinis neišsivystymas iki reikalingo lygio, prie kurio atsiranda savybės, sudarančios sąlygas sąmonės atsiradimui.

Štai dėl kokių priežasčių neįvyko tų bendruomenių evoliucinis išsivystymas ir neatsirado skruzdžių, bičių arba termitų civilizacija mūsų planetoje, nors, kitose planetose, kur klostosi kitos (palankios) sąlygos, tai visiškai įmanoma. Termitų, skruzdžių arba bičių bendruomenių prigimtis visiškai atitinka **Hegelio absoliutinės idėjos teoriją**, bet planetoje Žemė nėra kitų, pastoviai veikiančių Psi-sistemų.

Nėra pastoviai veikiančių?! Bet, gal būt, yra laikinai veikiančios bendros psi- sistemos — **vieningi organizmai?** Ir, jeigu susidaro, tai **kodėl ir kada, kokiam evoliucijos lygyje susidaro rūšys, kurioms tas reiškinys gali atsirasti?!**

Daugeliui gyvų organizmų rūšių psi-sistemos (nervų sistemos) yra daugiau ar mažiau „uždaros“. Tai yra todėl, kad vystantis rūšiai per savo rūšies kiekvieno individo išsivystymą, **būtina visiškai panaikinti** (arba, kraštutiniu atveju, suvesti į minimumą) **individų galimybę psi-lauku veikti vienas kitą**, kaip tarp tos pačios rūšies individų, taip ir tarp skirtingų.

Esant tokiam poveikiui, gali **įvykti rūšies balanso pažeidimai, sumažėti gyvybingumas ir biologinis aktyvumas, kas gali privesti prie rūšies išmirimo, kaip tai ir atsitiko su labai daugeliu rūšių gyvybės evoliucijos metu Žemėje.**

Rūšių evoliucinis vystymasis pasireiškia lanksčiu reagavimu (prisitaikymu) į išorinės aplinkos pasikeitimus, prisitaikant prie tos

aplinkos, o ta patirtis užfiksuojama genuose ir perduodama naujiems palikuoniams kaip atspirties taškas dėl tolesnio rūšies vystymosi.

Evoliuciniai pasikeitimai įtakoja kiekvienos rūšies individų harmoningus vidinio pasaulio pokyčius. Tų procesų metu keičiasi struktūra, organizmo ląstelių funkcijos, tame tarpe ir neuronų, kas sudaro sąlygas evoliuciniam vystymuisi (žinoma, tik esant pozityviai mutacijai ir pokyčiams). Ir kiekviena rūšis, išlikusi evoliucijos eigoje, susikuria apsaugos mechanizmus, **apsauginius psi-laukų apvalkalus**, sukuriančius maksimaliai palankias sąlygas kiekvieno tos rūšies individo evoliuciniam vystymuisi.

Kokiais gi atvejais gali pasireikšti **vieningo organizmo** išraiška tose rūšyse, kada **individualūs apsauginiai apvalkalai** suardomi ir susidaro **vieninga vieningo organizmo psi-sistema?**

1) Gresiant rūšies populiacijos išnykimui stichinių reiškinių metu (sausra, žemės drebėjimai, tvanas ir t.t.).

2) Sutrikus ekologiškai pusiausvyrai tarp rūšies ir aplinkos.

3) Esant būtinybei rūšies populiacijos persikėlimui neįprastai dideliais atstumais.

Išnagrinėsime atvejus, patvirtinančius tas išvadas. Atsiradus disproporcijai tarp triušių populiacijos kiekio ir supančios aplinkos, stebimi įdomūs reiškiniai.

Kiekviena populiacija turi teritoriją, kurioje ji gyvena — savo apgyvendintą arealą, kurio plotas **S**. Šioje teritorijoje, nepažeidžiant gyvenamosios aplinkos ekologinės pusiausvyros gali pragyventi rūšies individų nustatytas skaičius (**n**). Ir šį (optimalų) **populiacijos skaičių pastoviai palaiko vidinis pačios populiacijos mechanizmas?!..**

Gimstamumo svyravimai ir išorinių faktorių pokyčiai įtakoja populiacijos skaičiaus svyravimus. Esant nepalankiems išoriniams faktoriams, **populiacijos kiekis sumažėja ir pasidaro mažesnis už optimalų (N⁻)**. Tada populiacijos gimstamumas padidėja ir po kurio laiko populiacijos skaičius vėl sugrįžta prie optimalaus (žr. **Pav. 39**).

Kai skaitlingumas pasidaro didesnis už optimalų (N⁺), populiacijos viduje pradeda vykti procesai, kurie sukelia mirtingumo padidėjimą ir gimstamumo sumažėjimą ir po kurio laiko skaitlingumas vėl sugrįžta prie optimalaus (žr. **Pav. 40**).

Kas tai per paslaptingas mechanizmas, kuris veikia kiekvienos populiacijos viduje?! Ir kas tą mechanizmą paleidžia veikti?!..

Рис. 39

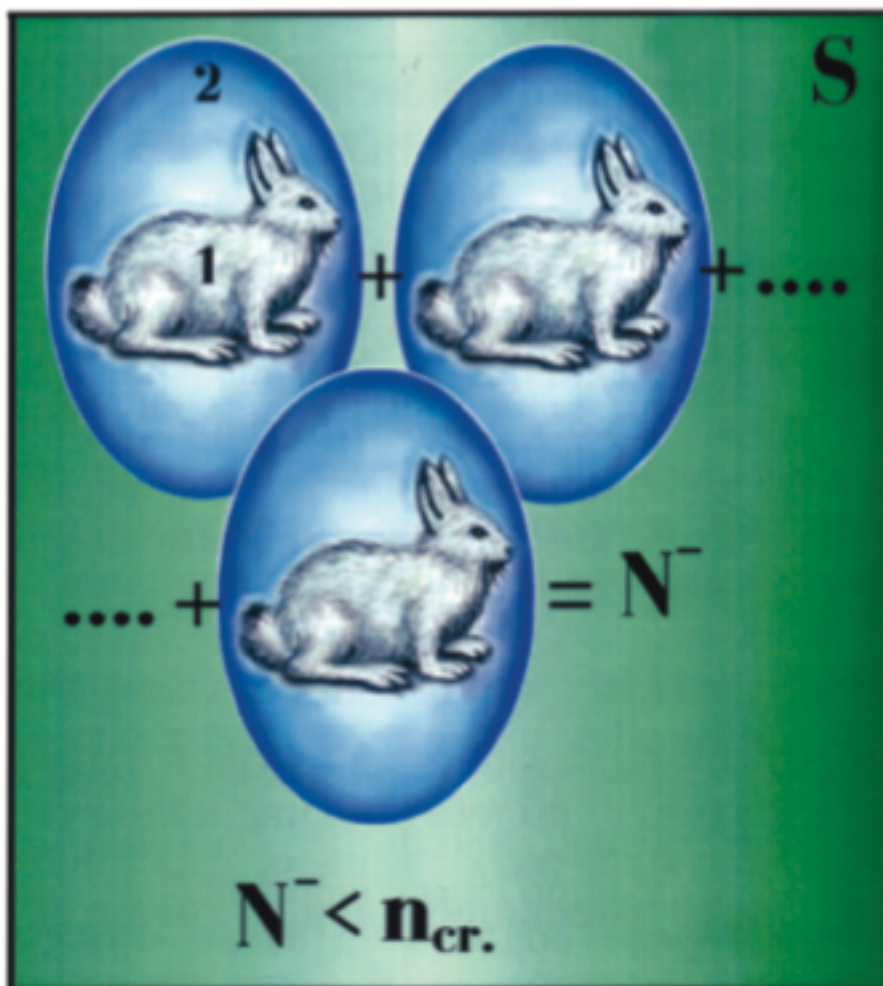
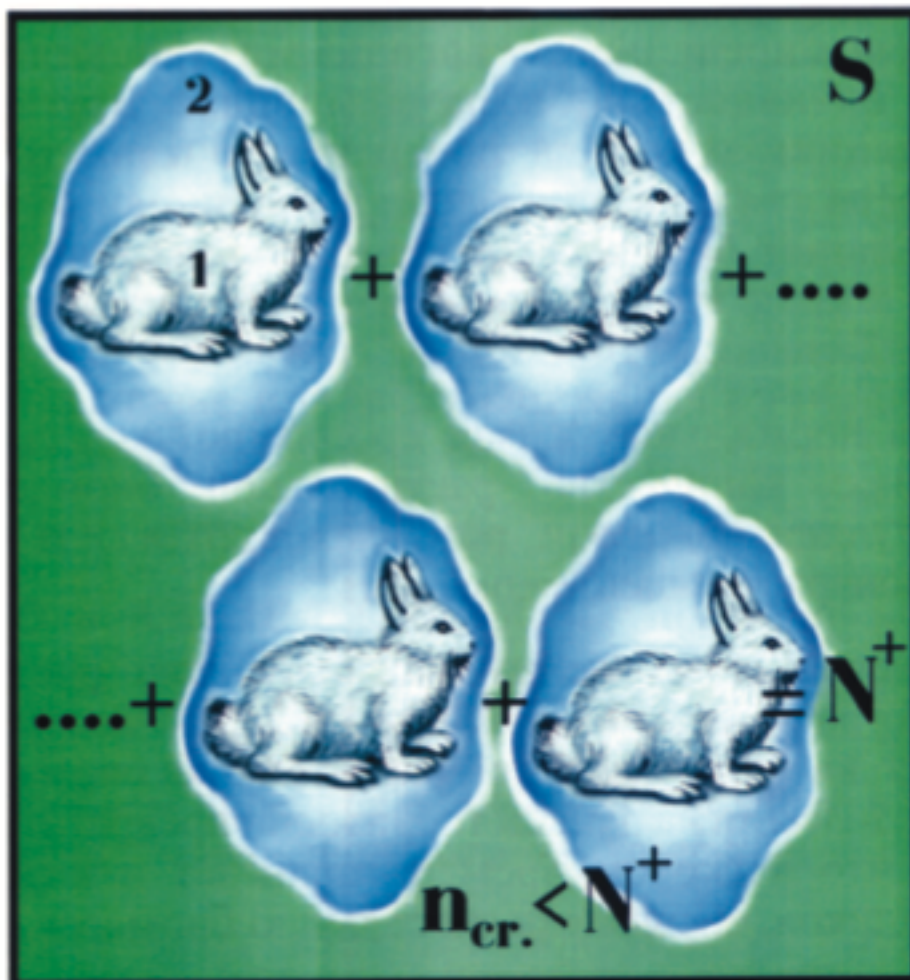

Рис. 40

Triušiai minta žolę, naudoja, taip vadinamą, **augalinę biomasę**, kuri auga populiacijos užimamoje teritorijoje. **Tos biomasės kiekis priklauso nuo oro sąlygų, saulės aktyvumo, drėgmės pakankamumo.** Kitais žodžiais sakant, **konkretus planetos paviršiaus plotas gali pagaminti tik tam tikrą kiekį augalinės biomasės per laiko vienetą.** Kiekvienas triušis, ėsdamas žolę, sumažina užaugančios biomasės kiekį.

Tam, kad normaliai gyventų, kiekvienas triušis privalo suėsti nustatytą kiekį augalinės biomasės **m(n)**. Visa populiacija bendrai, sunaudoja **m(n)xn** kiekį užaugančios biomasės. Žinoma, jeigu populiacijos skaitlingumas labai didelis, tai gali būti sunaikinta visa tame plote užauganti augalinė populiacija. Žemės paviršius toje teritorijoje pavirs į dykumą, po ko greitai žus ir patys triušiai, kurie suėdė tą augalinę biomasę.

Tam, kad ekologinė sistema galėtų egzistuoti ilgą laiką, būtina, kad būtų vykdomos sekančios sąlygos: **augalinės biomasės kiekis, užaugantis tame plote per laiko vienetą, privalo būti didesnis arba lygus augalinės biomasės kiekiui, kurį suvartoja gyvūnų organizmai, šiuo konkrečiu atveju — gyvenantys šioje teritorijoje triušiai.**

Tarkime, kad esant skaitlingumui **N-**, proceso metu dalis atsigaminančios biomasės yra perteklinė. Ta palanki aplinkybė per visą eilę fiziologinių parametrų stimuliuoja gimstamumą ir tas faktas logiškas ir prasmingas.

Bet faktas, kad esant per dideliame skaitlingumui areale, įsijungia gimstamumo mažėjimo mechanizmas ir padidėja mirtingumas (tuo metu, kai augalinė populiacija dar kurį laiką (iki keleto metų) gali užtikrinti populiacijos skaitlingumą **N+** ir didelį gimstamumo lygį), iš pirmo žvilgsnio su logika nesiderina.

Sunku įsivaizduoti, kad triušis susimąstys apie tai, kad sekančiais metais jis neturės ko ėsti ir todėl jis sumažins savo racioną ir pagalvos apie savo šeimos skaitlingumo reguliavimą... Kas gi šiuo atveju vyksta?!

Kas ir koku būdu valdo ir reguliuoja triušių ir kitų gyvūnų organizmo rūšių skaitlingumą toje teritorijoje? Pabandykime išanalizuoti šį reiškinį ir suprasti eilinę gamtos paslaptį...

Kiekvienas individas tiria aplink save psi-lauką **ω**. Kiekvieno populiacijos individo tiriami psi-laukai sąveikauja vienas su kitu ir veikia procesus, kurie vyksta kiekvieno individo organizme. Tarkime, kad egzistuoja bendro populiacijos psi-lauko optimali įtampa (tankis), prie

kurios kiekvieno individo egzistavimas optimalus ir išsaugoma ekologinė pusiausvyra.

$$W = \iint_{n s} k(N;S) \omega ds dN \quad (1)$$

Kur:

W — populiacijos bendras psi-laukas.

S — populiacijos užimamas arealo plotas.

ω — vieno individo spinduliuojamas psi-laukas.

k(N,S) — tarpusavio sąveikos koeficientas tarp individų psi-laukų populiacijos viduje.

Populiacija, kurios skaitlingumas didesnis už optimalų, sukuria didesnio tankio bendrą psi- lauką, o mažesnis populiacijos skaitlingumas sukuria mažesnio tankio bendrą psi-lauką. Vienu atveju susidaro bendro psi-lauko perviršinis tankis, o kitu — nepakankamas.

$$\Delta W(+)=\iint_{N+S} k(N;S) \omega ds dN-\iint_{N S} k(N;S) \omega ds dN \quad (2)$$

$$\Delta W(-)=\iint_{N S} k(N;S) \omega ds dN-\iint_{N-S} k(N;S) \omega ds dN \quad (3)$$

Perviršinis psi-lauko tankis $\Delta W^{(+)}$ slegiamai veikia individo fiziologinius procesus: iškyla harmoniniai sutrikimai, blokuojamas hipofizės (hipofizė – svarbiausia organizmo hormoninės reguliacijos grandis) ir timuso (pagrindinis imuninės sistemos organas – užkrūčio liauka) darbo aktyvumas, kas priveda prie gimstamumo ir gyvenimo trukmės sumažėjimo.

Nepakankamas $\Delta W^{(-)}$ psi-lauko tankis veikia procesus, vykstančius individo organizme, kas priveda prie gimstamumo padidėjimo ir t.t.

Būtent bendras populiacijos psi-lauko tankis W, kurį sukuria visi populiacijos individai ir yra tas valdymo mechanizmas, kuris sukuria balansą tarp rūšies skaitlingumo ir ekologinės sistemos.

Labai svarbią reikšmę turi sąveikos koeficientas, charakterizuojantis sąveikos lygį tarp psi-laukų populiacijos viduje $k(N;S)$. **Tas koeficientas priklauso nuo populiacijos skaitlingumo ir nuo populiacijos užimamos arealo teritorijos.** To parametro reikšmė dėl daugelio rūšių yra tarp nulio ir vieneto:

$$0 < k(N;S) < 1$$

Nors yra galimybės atsirasti ir neigiamoms to parametro reikšmėms, taip pat pasitaiko atvejai, kai jis gali būti ir didesnis už vienetą.

Panagrinėkime gamtinius reiškinius, kurie veikia sąveikos koeficientą, ir kada to parametro reikšmė kinta ir tampa lygi arba didesnė už vienetą.

Stiprių sausrų metu, kai visai eilei gyvūnų rūšių gresia išnykimas, pastebimi įdomūs reiškiniai: visi populiacijos individai susirenka kartu, — jų skaitlingumas kartais pasiekia milijonus, o kartais ir milijardus (skėriai, termitai ir t.t.) ir tie sambūriai pradeda elgtis gana įdomiai...

Kaip pavyzdį panagrinėkime žiurkių ir pelių vieningo organizmo reiškinį. Vieningo organizmo būseną pas juos atsiranda, kai sąveikos koeficientas lygus vienetai [$k(N,S)=1$]. Tuo metu individo individualus psi-laukas išnyksta, bet susiformuoja bendras populiacijos psi-laukas. Didžiulės žiurkių ir pelių ordos, nugalėdamos bet kokias kliūtis, juda ten, kur nėra sausros ir kur populiacija gali išlikti. Tame reiškinyje įdomu tai:

a) kelyje sutinkamos kliūtys (upeliai, upės, įgriuvos ir t.t.), tūkstančiai, o kartais ir šimtai tūkstančių individų užpildo tas kliūtis ir žūva, kad likę milijonai jų gentainių, tokiu iš jų kūnų padarytu tiltu, tęstų kelionę toliau.

Įdomu tai, kad susidarius vieningam organizmui, atskiram individui visiškai išnyksta savisaugos instinktas. Kiekvienas organizmas pasidaro lyg tai didžiulio organizmo ląstelė, kuriam tūkstančių ar net šimtų tūkstančių tokių „ląstelių“ praradimas nieko nereiškia, bet pasitarnauja tam, kad išgyventų vieningas organizmas, išliktų populiacija.

b) populiacijos vieningas organizmas nukeliauja dešimtis, o kartais ir šimtus kilometrų, kol suranda teritorijas, kurios neapimtos sausros ar kitų stichinių nelaimių. Ši gyvūnų organizmų masė juda reikiama kryptimi, nors atskirai paimtas individas iki to momento niekada nebuvo palikęs savo teritorijos.

Iš kur individų sambūris žino, kur reikia judėti, kaip orientuotis aplinkoje, kur anksčiau nė vienas iš tų individų nėra buvęs?

Pabandykime išsiaiškinti šį reiškinį. Staigus temperatūros pakilimas, sausas oras, maisto kiekio sumažėjimas per paskutines keletą dienų, per

receptorius daro poveikį galvos smegenų žievei ir keičia įvairias jos funkcijas, ir taip sukuriant apsauginį psi-lauką ω , kuris užtikrina individualybės išsaugojimą.

Nepalankios gamtinės sąlygos sukelia išnykimo galimybės pavojų kaip atskiram individui, taip ir visai to arealo populiacijai. Vieno individo smegenys dėl savo ribotų galimybių negali susitvarkyti su iškilusia sudėtinga situacija. Todėl, iškilus negatyvioms klimatinėms sąlygoms, apie kurias kalbėjomės anksčiau, **vyksta galvos smegenų žievės pokyčiai — slopinamos žievės zonos, sukuriamos ir kontroliuojamos individo apsauginį psi-lauką.**

Dėl to individo apsauginis psi-laukas išnyksta, tarpusavio sąveikos koeficientas pasidaro lygus vienetui ir individo nervinė sistema elemento sąlygomis įsijungia funkcionuoti į vieningo organizmo kolosalią nervų sistemą.

Daugeliui rūšių vieningo organizmo reiškinyje atsiranda tik esant ekstremalioms sąlygoms. Atsistačius normalioms sąlygoms, populiacijos individo nervinė sistema sugrįžta į normalią būseną ir vieningo organizmo reiškinyje išnyksta (sąveikos koeficientas pasidaro mažesnis už vienetą). Toms rūšims vieningo organizmo reiškinyje atsirado kaip evoliucijos rezultatas, kuris padėjo jiems išgyventi ir prisitaikyti prie besikeičiančių gamtos sąlygų.

Vieningo organizmo būsenoje populiacijos individų psi-laukų superpozicija (suminis tankis) leidžia jungtinei nervinei sistemai spręsti kokybiškai naujas užduotis, tokias, kaip orientacija aplinkoje, populiacijai judant dideliais atstumais ir eilę kitų. Vieningo organizmo pasireiškimo metu, vyksta populiacijos individų organizmų irimas, bet, jeigu tas reiškinyje būna neilgai, tai po to, kai atsistato individų apsauginiai psi-laukai, jų organizmai palaipsniui atsistato iki normos.

Vieningo organizmo reiškinyje daugeliui rūšių pasireiškia periodiškai, dažniausiai tai susieta su klimatinėms sąlygoms cikliškumu metų bėgyje. To pavyzdžiu gali būti paukščių perskridimas dideliais atstumais. Kaip parodė ornitologų tyrinėjimai, šešiais atvejais iš dešimties, praskrendančių paukščių priekyje skrenda jauni paukščiai, pirmą kartą skrendantys į žiemojimo vietas ir, žinoma, nežinantys maršruto.

Kas įdomu, vienas paukštis, net turintis daugiausia patirties, neskris į žiemojimo vietas vienas (taip pat, kaip ir nedidelės individų grupės). Kartais jie žūsta iš bado, sušąla, bet niekas jų negali priversti išskristi į

žiemojimo vietas. Vėlgi, kur čia paslaptis? Kur tokio keisto paukščių elgesio paslaptis?!

Evoliucijos procese paukščiai išlavino savyje sugebėjimą sukurti vieningą organizmą. Tokia būseną pasireiškia perskridimų metu. To reiškinio pagrindu yra vidinis biologinis metų ciklas, kur vieningo organizmo susidarymui stimuliuojantį poveikį turi temperatūros svyravimas (atšalimas), dienos ilgumo sumažėjimas, maisto kokybės ir kiekio pasikeitimai. Gamtinių sąlygų pasikeitimai perskridimo pradžią koreguoja atitinkamose ribose.

Pavasario-vasaros periodu, kai gamtinės sąlygos palankios paukščių gyvenimui (kai jie peri kiaušinius, maitina savo paukščiukus), kiekvieno paukščio smegenys sukuria apsauginį psi-lauką, kuris garantuoja maksimaliai patogias viso organizmo funkcionavimo sąlygas (žr. **Pav.41**). Metinis biologinis individo apsauginio psi-lauko tankio ciklas priveda prie to, kad rudenį individo apsauginis psi-laukas pasidaro labai silpnas, praktiškai išnyksta, kas sudaro būtinas sąlygas vieningo organizmo susidarymui (žr. **Pav.42**).

Tai, kad gamtiniai faktoriai yra tik biologinio vidinio metinio ciklo paleidžiamuoju mechanizmu, patvirtinama tuo, kad staigūs laikini atšalimai neprivertčia paukščių skristi į žiemojimo vietas, nors jų dalis tokių atšalimų metu ir žūva.

Tokiu būdu biocheminių procesų pasikeitimas organizmo ląstelėse (ypatingai smegenų nervinėse ląstelėse) keičia spinduliuojamų neuronų laukų struktūrą ir keičia viso organizmo psi-lauką. Psi-laukas iš uždaros struktūros pavirsta į atvirą, t.y. sąveikos koeficientas juda link vieneto.

Kiekviena paukščių rūšis turi minimalų kiekį individų, kuriems susibūrus pasireiškia vieningo organizmo reiškinys konkrečioje populiacijoje. Vieniingo organizmo būsenoje paukščių būrys (bendros nervų sistemos dėka) gali orientuotis pagal žvaigždes ir saulę, apskaičiuoti skrydžio trajektoriją nuo vienos vietos iki kitos.

Be to, vieningo organizmo būsenoje bendra psi-sistema (nervinė sistema) sugeba įvertinti visą eilę atsitiktinių faktorių — vėjo greitį ir kryptį, skrydžio greičio pasikeitimus priklausomai nuo skridimo greičio ir t.t. (žr. **Pav.43**).

Рис. 41

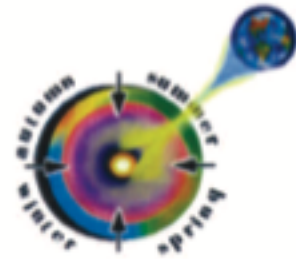

Рис. 42

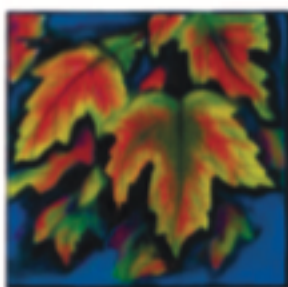
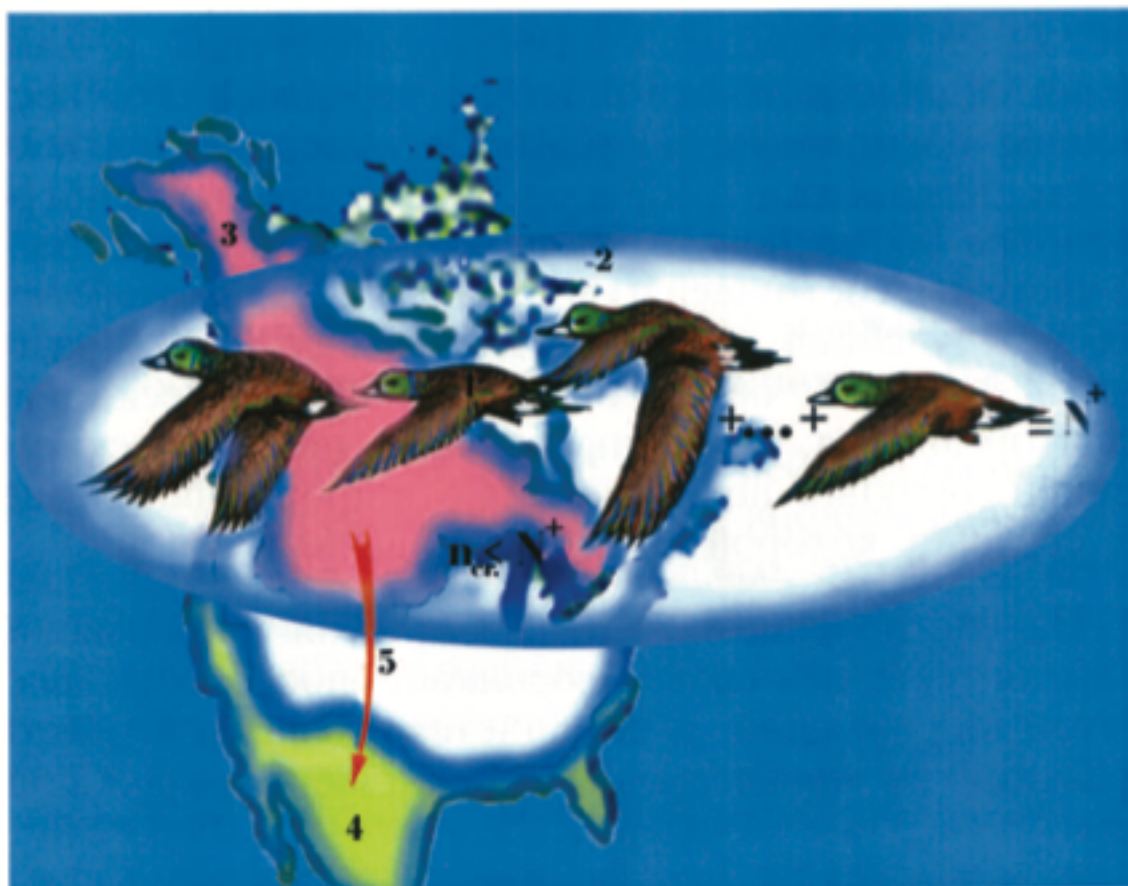

Рис. 43

Kaip galima suprasti iš jau pateiktų pavyzdžių, atskiras individas visų šių sudėtingų veiksmų atlikti nesugeba. Kiekvienos rūšies individo nervų sistema sugeba išspręsti užduotis, susietas su organizmo gyvybingumu ir funkcionavimu. Ir tos individualios nervinės ląstelės išsivystymo lygis priklauso nuo tos rūšies gyvenimo aplinkos sudėtingumo.

Būtent evoliucinio vystymosi procese daugelis rūšių įgavo galimybes susikurti jungtines grupės ar net visos populiacijos nervines sistemas (vieningo organizmo būvis), kai vieno individo nervų sistemos veiksmų ir galimybių nepakanka išgyventi gyvybiškai svarbiose situacijose... Evoliucinio vystymosi eigoje atsirado rūšys, kurių kiekvienas individas turi nervų sistemos struktūrą, kuri sugeba spręsti sudėtingas užduotis.

Tokią struktūrą sudaro milijardai tarpusavyje sąveikaujančių neuronų, susikoncentravusių viename individe. Į tokią sistemą susijungusių neuronų tarpusavio sąveika maksimali ir artėja prie vieneto. Tuo pačiu metu visa sistema maksimaliai izoliuota nuo kitų psi-sistemų poveikio (sąveikos koeficientas tarp tokių sistemų artėja prie nulio).

Tai įvyksta dėl to, kad individo psi-sistema pati susikuria savo apsauginį (izoliacinį) lauką. Atsiradus tokioms sudėtingoms psi-sistemoms maksimali izoliacija būtina dėl individualios patirties kaupimo ir jos užtvirtinimo, kad vėliau tai būtų perduota ateinančioms kartoms. Perdavimas vyksta **genetinio kodo pokyčių ir betarpiško mokymo būdais**.

Viename individe susiformavus sudėtingai psi-sistemai, kuri susideda iš milijardų tarpusavyje sąveikaujančių neuronų, atsiranda galimybė atskirti funkcijas, aptarnaujančias organizmo biologinius procesus, susietus su elgesio reakcijomis ir informacijos kaupimo funkcijomis apie išorinę aplinką, kurioje egzistuoja šis individas.

Atitinkamame informacijos kaupimo ir tokių psi-sistemų vystymosi etape, atsiranda sugebėjimas analizuoti gaunamą informaciją ir atsiranda sąmoningi veiksmai ir reakcijos į procesus, vykstančius supančioje aplinkoje. To proceso metu didžiulis kiekis neuronų specializuojasi pakeisti vienas materijos formas į kitas, sukurti hologramas ir sintezę, vystyti individo eterinį, astralinį ir mentalinį kūnus. Tų kūnų sintezė ir vystymas įmanomas tik **esant atitinkamam smegenų neuronų evoliucinio išsivystymo lygiui**.

Šis procesas prasideda atsiradus būtinam kiekiui ir atitinkamos kokybės informacijai, kurią smegenys įvairių nervinių signalų pavidalu

gauna per regos, klausos, lytėjimo ir uoslės kanalus. Tie gaunami signalai keičia informaciją priimančių neuronų išorinės ir vidinės terpės kokybinę sudėtį.

Įvairių materijos formų sancaupų pavidalu **neuronų sukaupta informacija neuronų viduje iššaukia jų organinių ir neorganinių molekulių ir jonų kokybinius ir kiekybinius pokyčius. Visa tai iššaukia ląstelės mikrokosmoso iškreipimo dydžius. Ir kai iškreipimas pasiekia dydį $\Delta\lambda'_2$, tada iškreipimo zonoje atsiveria kokybinis barjeras tarp fizinio ir astralinio lygių. To proceso metu atsiranda sąlygos materijos formoms per tekėti į astralinį lygį ir prasideda neuronų astralinio kūno formavimas** (žr. Skyrius 2).

Jeigu kalbėti apie žmogų, tai vaiko smegenys privalo įsisavinti atitinkamą kiekį informacijos ir pageidautina, kad ta informacija būtų kuo geriausios kokybės. Dažniausiai ta nesistematizuota informacija, kuri būtina visapusiškam vaiko vystymuisi, privalo būti įsisavinta per atitinkama vaiko vystymosi laikotarpį (**iki 4-6 metų**).

Jeigu iki tokio amžiaus vaiko smegenys negauna kritinio kiekio informacijos, tai jo neuronai nespėja iki reikiamo lygio susiformuoti savo eterinių kūnų, prie kurių neuronų mikrokosmoso iškrypimai atveria kokybinius barjerus tarp eterinio ir astralinio lygių. **Tokie smegenys toliau nebesugeba vystytis, ir nors tenkinami visi organizmo biologiniai poreikiai, bet poelgių supratimo ir sąmoningų veiksmų pas tokį vaiką nustatyti nepavyksta.**

Tokia būseną įmanoma tik dviem atvejais:

a) kai vaiko smegenys iš supančios aplinkos negauna reikiamo kiekio ir atitinkamos kokybės informacijos arba gaunamos informacijos kokybės — nepakanka smegenų neuronų struktūros kokybiniam pokyčiam.

Pavyzdžiais gali tarnauti atsitikimai su realiais „Maugliais“, kada dėl vieno ar kitų priežasčių maži vaikai atsidūrė laukinių gyvūnų aplinkoje, kurie juos išaugino ir „išauklėjo“. Visas — tokių vaikų elgesys ir gyvenimo būdas visiškai atitiko elgesį ir gyvenimo būdą gyvūnų, kurie juos išaugino.

Kai laimingų aplinkybių dėka tokie vaikai atsidurdavo žmonių draugijoje, tai, kaip bebūtų gaila, jie ir toliau elgėsi kaip gyvūnai ir jau nebegalėjo išsiugdyti žmonėms būdingų įpročių.

b) kai normalus vaiko smegenų neuronų vystymasis negalimas dėl genetinių problemų arba kai vaiko smegenyse (nugaros smegenų

skystyje) yra įvairių rūšių infekcija, kuri, kaip savo egzistavimo produktą, išskiria didelį kiekį toksinų.

Rezultate — įgimto ar įgauto įvairaus laipsnio protinio atsilikimo atvejais, prie kurių vaiko vystymasis visiškai nevyksta, o jeigu ir vyksta, tai jis, paprastai, atsilieka nuo normos, kas, galutiniu atveju, priveda prie protinio atsilikimo.

Jeigu smegenys savo laiku gavo pakankamą kiekį kokybiškos informacijos, smegenų neuronų mikrokosmose vyksta reikalingi pasikeitimai, kurių metu pranyksta kokybiniai barjerai tarp eterinio ir astralinio lygio ir pradeda formotis bei evoliuciškai vystytis smegenų neuronų astraliniai kūnai.

Visiškai susiformavus smegenų neuronų astraliniams kūnams, įvyksta neuronų iškrypimų matmenų pasikeitimas, dydžiu $\Delta\lambda'_2$ (žr. Skyrius 2) ir pranyksta kokybinis barjeras tarp smegenų neuronų astralinio ir mentalinio kūno. Susidaro sąlygos formotis ir vystytis neuronų mentaliniams kūnams.

Vystantis kiekvienam kūnui (eteriniam, astraliniam ir mentaliniam), žymiai keičiasi neuronų savybės, smegenų galimybės kaupti ir apdoroti informaciją, kuri gaunama kaip iš išorinio, taip ir iš vidinio pasaulio. Tokių psi-sistemų (nervinių sistemų) išsivystymas sudaro sąlygas tam, kad rūšys, kurios įgavo tokias sistemas savo evoliucinio vystymosi metu, pradeda save įsivaizduoti kaip gamtos dalį ir pradeda iš jos išsiskirti.

Atsiranda sugebėjimai veikti supančią aplinką ir išsivysto skirtingi metodai tai daryti. Savo egzistavimo aplinką pakeičia į sau palankias formas, bet, gaila, kad to proceso metu tankiai pažeidžiama ekologinė pusiausvyra. Ekologinis disbalansas turi kraštutines leistinas ribas, kurių pažeidimas priveda prie ekologinės pusiausvyros pažeidimų.

Protinga, visiška to žodžio prasme, galima pavadinti tik tą rūšį, kurios evoliucinis vystymasis visiškai suderinamas su gamta ir kurios protinga veikla neveda į ekologinės sistemos suardymą, o tik harmoningai ją keičia ir nepažeidžia balanso. Galutiniame rezultate tai veda prie periodinio ekologinės sistemos pasikeitimo.

Kai kurios gyvų organizmų rūšys Žemėje turi panašias sudėtingas psi-sistemas. Visos tos rūšys apjungiamos į vieną poklasį — **aukščiausieji žinduoliai**. Ypatingą vietą tame poklasyje užima dvi rūšys: **delfinas ir žmogus**.

Žmogus — vienintelė protinga rūšis (homo sapiens), **turinti sudėtingą psi-sistemą**, kurio **evoliucinis vystymasis keitė ir tebekeičia ekologinę sistemą**. Gaila, bet žmogus pastoviai yra „karo stovyje“ su gamta, ir tais retai pasitaikančiais išimtiniais atvejais turi su ja harmoningus santykius... Lieka tik tikėtis, kad šių santykių pasikeitimai į gerąją pusę artimiausioje ateityje įvyks...

Ypatinga žmogaus padėtis gamtoje susiformuoja dėl jo rūšinių ir elgesio savybių. Pirmiausiai, tai stačiai vaikstantis sutvėrimas — visuomeniškas. Turėdamas porą laisvų viršutinių galūnių — rankų, žmogus savo evoliucinio vystymosi metu sukūrė darbo įrankius, kurių tobulinimas pagal žmogaus poreikius leido įtakoti ir keisti supančią aplinką.

Visuomeninė egzistavimo forma leido spręsti kitą problemą — kaupti ir perduoti ateinančioms kartoms būtiną informaciją (pirma žodine, o vėliau ir rašytine forma) apie gautą ir įgytą patirtį ne tik šeimoje, gentyje, bet ir tūkstančių, o vystantis žmonijai ir dešimčių tūkstančių, milijonų daugelio kartų žmonių.

Iš kartos į kartą daugėjo sukauptos informacijos, keitėsi jos kokybė. Visa tai kartu sudarė sąlygas pakilti į sekantį, daug aukštesnį evoliucinio išsivystymo lygį. Ir kai žmonija išrado įvairias masinės informacijos priemones — knygas, laikraščius, radiją, televiziją — įvyko staigus to išsivystymo kokybinis šuolis. Ypač stipriai tai pastebima per paskutinius šimtą metų.

Dėl to, kad žmonija turi didžiulį kiekį informacijos, kuri kiekvienu atskiru atveju yra patikima ir atitinka realybę, bet teorinis jos paaiškinimas grindžiamas klaidingu loginiu fundamentu, „**protinga**“ **žmonijos veikla gamtą privedė prie ekologinės katastrofos**. Ir jeigu ta katastrofa įvyks, tai žus ne tik žmonija, bet praktiškai ir visa ekologinė sistema... Norisi dar kartą atkreipti dėmesį į tai, kad **žmogus protingu negimsta**, o **tik turi galimybę tapti protingu**, kai vaiko smegenys sugeria patirties ir žinių pavidalu būtiną informacijos kiekį, kurį sukaupe žmonija, įsisavina žmonijos egzistavimo principus, jos įstatymus, moralę... Ir viso to pagrindu **ugdo savo asmeninį mąstymą**, savąjį Aš.

Harmoningai vystantis asmenybei, žmogus gali pasiekti tokį sąmonės ir galimybių išsivystymo lygį, prie kurio gali būti **realizuotas tikras, harmoningas žmogaus ir gamtos susiliejimas**. Kyla klausimas: jeigu daugelis gyvų organizmų savo evoliucijos vystymosi raidoje kritiniais momentais įgavo savybę susikurti vieningo organizmo sugebėjimus, **ar**

įmanoma, kad atitinkamomis situacijomis toks reiškinys atsirastų pas žmones?!

Žmogus turi sudėtingą psi-sistemą, susidedančią iš keturiolikos milijardų neuronų, kuri, esant teisingam išsivystymui sugeba išspręsti praktiškai visus išskylančius klausimus. Be to, žmogaus smegenų neuronai turi maksimalų tarpusavio sąveikos lygį. Tokio sąveikos lygio praktiškai negali pasiekti joks vieningas organizmas ir dėl tų pačių priežasčių, kurios tokiam stovyje išryškėja pas termitus, bites ir skruzdės.

Vieningas organizmas, absoliuti idėja, nes visuomeninis protas yra ne žingsnis į priekį, kaip tai įvyko su termitais, bitėmis ir skruzdėmis, o žingsnis atgal... **Todėl, kad tokioje vieningo organizmo būsenoje žmonėms neįmanoma susikurti vieningos psi- lauko sistemos.**

Normaliai vystantis žmogui, jo smegenys sukuria apsauginį lauką, kuris maksimaliai izoliuoja žmogaus psi-lauką nuo išorinio poveikio.

Daugeliu atvejų tam, kad būtų atvertas tas apsauginis laukas, reikalingas žmogaus psi-sistemos postūmis iš vidaus.

Bet tam reikalingos dvi sąlygos:

a) didelė žmonių koncentracija nedideliame plote. Tokiu atveju kiekvieno žmogaus psi-laukas veikia aplinkinių žmonių apsauginius laukus ir atitinkamai, atvirkščiai — aplinkinių žmonių psi-laukai slegiamai veikia kiekvieno žmogaus apsauginį lauką. Rezultate - tokio sambūrio žmonių apsauginių sistemų psi-laukai ženkliai sumažėja.

b) sumažėjus žmogaus apsauginio psi-lauko potencialui, būtinas vidinis emocinis įsiūbavimas, dažniausiai, neigiamas. **Pasiekus tam tikrą emocinio įsiūbavimo lygį, apsauginis žmogaus psi-laukas pasidaro nestabilus ir išnyksta.** Kiekvienas tokio sambūrio žmogus nustoja būti asmenybe, jo smegenys pasiduoda emocijoms, siaučiančioms tarp to žmonių sambūrio. Ir tokiam stovyje užtenka įaudrintą minią nukreipti „REIKIAMA LINKME“ ir ji padarys viską, ko reikia tiems, kas moka valdyti.

Tai — taip vadinamo „PSI-GINKLO“ veikimo principas ir vienas iš jo pasireiškimo būdų.

Žmonijos istorijoje, kaip senovės, taip ir artimoje, daug panašaus pobūdžio veiksnių pavyzdžių ir, kas įdomu, „minios“ būsenoje dauguma žmonių darė tai, ko jie nei iki to, nei po to sąmoningai nedarė. Kartais tokie veiksmai net prieštarauja tų žmonių etikos ir moralės principams.

Ir jeigu turėti omeny, kad tik trys-penki procentai žmogaus smegenų neuronų dirba jo sąmonei, o likusieji **95-97%** nedalyvauja sąmoningoje veikloje, tada gali būti realizuota sekanti situacija....

Jeigu kažkas turi „raktą“ nuo tų **95-97% smegenų ir žino, koku būdu atverti tas „duris“**, tai tas žmogus ar žmonių grupė pajėgūs **VALDYTI bet kokį kiekį žmonių**. Dažniausiai tai įvyksta veikiant taip vadinamiems **valdomiems psi-laukams, kuriuos gali sukurti kaip vienas žmogus, taip ir jų grupė**.

Be to, tokio psi-ginklo veikiami žmonės absoliučiai nieko nejaučia ir nesupranta, kodėl ir kas juos privertė vienaip ar kitaip padaryti... *Tai labai galingas ir baisus ginklas, daug baisesnis negu radiacija, bombos, cheminis ar bakteriologinis ginklas*. Jau vien dėl to, kad žmonės, kurie buvo paveikti to ginklo, net neįtaria, kad juos kažkas veikia.

Be to, tie, kurie panaudoja tokį ginklą yra visiškai nenubaudžiami. Todėl kad, dažniausiai tie, kas tai panaudoja, bando visus likusius įtikinti, kad net pati idėja taip padaryti — **absurdiška ir kvaila...**

Tikina prisidengdami melaginga filosofija ir naudodamiesi melagingais pagrindais, apie ką jie patys puikiai žino.

Psi-ginklas — pats ne humaniškesnis iš visų žemėje egzistuojančių ginklų ir kai jis pakliūna į „juodas“ rankas, tai iš tikrųjų pradedi tikėti, kad artėja „teismo diena“...

Todėl, vieningo organizmo būseną žmonėms gali susidaryti stichiškai, kai dideliame žmonių sambūryje įsisiūbuoja neigiamos emocijos, taip pat veikiant valdomiems psi-laukams, kai panaudojamas psi-ginklas.

Susumuokime rezultatus: evoliucijos procese gamta suformavo tris gyvų organizmų psi-laukų sandaros rūšis.

1. Pastoviai funkcionuojančią sudėtingą psi-sistemą, susidedančią iš vienos rūšies individų kolonijos. Tokios kolonijos skaitlingumas priklauso nuo užduočių sudėtingumo, kurias sprendžia ta psi-sistema ir nuo kiekvieno individo psi-lauko sudėtingumo. Vieno individo psi-laukas panašus į atvirą sistemą (**k** juda link vieneto).

Kolonijos psi-lauko sistema sudaro superpoziciją (sudedami) individų psi-laukai, kurie įeina į tą sistemą. Tos sistemos psi-laukas normaliomis egzistavimo sąlygomis sudaro uždara struktūrą, pastoviai funkcionuojantį vieningą organizmą. Pavyzdžiai: termitai, bitės, skruzdės ir t.t.

2. Laikiniai funkcionuojančią sudėtingą psi-sistemą, susidedančią iš vienos rūšies

individų kolonijos. Tokios kolonijos, bandos skaitlingumas taip pat priklauso nuo užduočių sudėtingumo, kurias sprendžia ta psi-sistema ir nuo kiekvieno individo psi-lauko sudėtingumo. Tokių laikinų psi-sistemų, laikinų vieningo organizmo būsenų susidarymo priežastys yra:

a) evoliucijos procese išvystyta savybė, garantuojanti rūšies gyvybingumą ir vystymąsi. Pavyzdys: praskrendantys paukščiai.

b) vieningų organizmų susidarymas (sudėtingos psi-sistemos) stichinių gamtos reiškinių sąlygomis (praktiškai visos rūšys).

Įprastoje būsenoje kiekvieno individo psi-laukas turi uždara sistemą:

$$K_{\text{bendr}} > 0$$

Veikiant gamtiniams faktoriams, kai iškyla realus pavojus išnykti populiacijai ar visai rūšiai, keičiasi kiekvieno individo psi-lauko struktūra. Uždara struktūra persiorganizuoja į atvirą:

$$K_{\text{bendr}} > 1$$

Atsistačius gamtinėms sąlygoms iki kiekvienai rūšiai įprastos būsenos, kiekvieno individo psi-laukas sugrįžta į pirmąją padėtį.

3. Pastoviai funkcionuojančią sudėtingą psi-sistemą, susidedančią iš tarpusavyje sąveikaujančių ir viename individe sukonzentruotų keliolikos milijardų neuronų (pas žmogų — keturiolika milijardų). Kiekvieno neurono psi-laukas — atvira sistema:

$$k > 1$$

Tuo metu, kai visų neuronų psi-laukų visuma, sukuria uždara sistemą:

$$K_{\text{išor.}} > 0$$

Tarpusavyje sąveikaudami neuronai sukuria bendrą apsauginį psi-lauką, kuris garantuoja visos sistemos funkcionavimą. Žmogaus psi-sistema turi savybę tobulėti, vystytis evoliuciškai. Žmogaus smegenys nuo pat pirmos gimimo dienos pradeda intensyviai į save siurbti visą informaciją, kuri tik jam pasiekama jutimo organais.

Susikaupus atitinkamam informacijos kiekiui, pasikeičia neuronų pradinė struktūra. Pasiekus tam tikrą informacijos kiekio ribą, įvyksta visų žmogaus smegenų kokybinis evoliucinio vystymosi šuolis. Jis pradeda save išskirti iš aplinkos, įgyja galimybę apmąstyti reiškinius, vykstančius gamtoje ir pačiame savyje. Žmogaus smegenys tampa gamtos pažinimo instrumentu ir įgyja savybę savarankiškai tobulėti.

Informacijos kiekį, kuris reikalingas tokiam kokybiškam šuoliui, vienas žmogus nepajėgus sukaupti ir per tūkstantį savo gyvenimų. Tai — tai šimtų kartų, milijonų žmonių bendra patirtis. Tik įsisavinusios tą žmonijos sukauptą informaciją, žmogaus smegenys turi galimybę eiti toliau vystymosi keliu...

Visa tai apgalvojęs, kiekvienas žmogus susimąstys dėl klausimo — jeigu psi-laukai reguliuoja populiacijos procesus kiekvienos rūšies⁴ viduje kaip normaliomis taip ir ekstremaliois egzistavimo sąlygomis, kokie gi tada mechanizmai reguliuoja procesus, vykstančius visoje ekologinėje sistemoje?!

Skryrius 4. Žemės ekologinės sistemos susidarymas

Dėl visos eilės priežasčių, pirminė gyvybė atsirado okeane (žr. Skryrius 2). Pagrindinė priežastis — **jūros vandens savybė sugerti žudantį saulės ir kosminį spinduliavimą, kuris pražūtingas bet kokiai gyvybei Žemėje. Kita ne mažiau svarbi priežastis, kad jūros vandenyje koncentravosi ne tik neorganinės molekulės, bet ir paprastos bei sudėtingų struktūrų organinės molekulės, kurios susidarė iš neorganinių, veikiant atmosferos elektros iškrovoms.**

Okeano vanduo pastoviai buvo prisotinamas dujų, kurios sudarė pirminę planetos atmosferą: anglies dvideginio, sieros rūgšties, azoto, vandenilio, deguonies ir kitų dujų. Visa tai kartu sudaro būtinas sąlygas gyvybės atsiradimui (kokybiniai procesai, kurie vyko pirminiame okeane, daug detaliau aprašyti Skryriuje 2).

Pirmieji gyvi organizmai po virusų, buvo paprasčiausi vienaląsčiai augalai, kurie fotosintezės metu sugerdami matomą saulės spindulių spektrą, pradėjo patys savo viduje sintetinti organines struktūras, kurios buvo reikalingos jų gyvybingumui palaikyti. Iki fotosintezės atsiradimo, paprasčiausieji organizmai būtinas organines struktūras gaudavo tik iš jūros vandens, kur, kaip buvo kalbama anksčiau, jie susidarydavo tik atmosferinių elektros iškrovų metu.

⁴ Pilną formulę apie rūšies viduje vykstančius reguliavimo ir pačių reguliavimosi procesus galima pasižiūrėti Priede 1.

Fotosintezė — evoliucinis atradimas, kuris suteikė kolosalų postūmį gyvybės išsivystymui planetoje.

Pirmieji augaliniai organizmai buvo dar labai primityvūs, įsisavindavo tik niekingą saulės šviesos dalį, patenkančią ant pirminio okeano paviršiaus. Fitoplanktonas įsisavindavo maždaug **1,5-2%** pakliūnančios saulės šviesos. Atitinkamai, augalinės biomasės augimo greitis priklausė nuo taip vadinamo biologinio **NVK (naudingo veikimo koeficiento)**.

Fitoplanktonas pradėjo įsisavinti pirminį okeaną, kuris tapo paprasčiausių vienaląsčių augalų karalija. Fotosintezės metu fitoplanktonas susiurbdavo jūros vandenyje ištirpusį anglies dvideginį ir, kaip šalutinį produktą, išskirdavo deguonį. Nakties metu, kai fotosintezė sustodavo, fitoplanktonas panaudodavo savo gyvybingumo palaikymui dienos metu susintetintas organines struktūras. Tos struktūros padėdavo fitoplanktonui atsistatyti ir palaikyti savo struktūrų vientisumą ir aktyvumą.

To proceso (atvirkščio fotosintezei) metu fitoplanktonas skaidė organinius junginius ir tam naudojo aplink jį jūros vandenyje ištirpusį deguonį, kuris, vėlgi, didžiąja dalimi buvo fotosintezės produktas. Iš to seka, kad **esant bet kokiam organinių junginių skaidymui, naudojamas deguonis, o kaip šalutinis irimo produktas, išsiskiria anglies dvideginis.**

Gyvieji mikroorganizmai, (jeigu nekreipti dėmesio į Žaliąją eugleną ir į ją panašius), net esant pačioms idealiausioms sąlygoms, **negalėjo pirminiame okeane atsirasti iki tol, kol fitoplanktonas, o vėliau ir sudėtingesni augaliniai organizmai neprisotino paviršinį okeano sluoksnį deguonimi iki tokio lygio, kad jo pakaktų ir gyvų organizmų gyvybingumui palaikyti**, kurie, vėlgi, evoliucinio vystymosi eigoje susidarė iš tų pačių paprasčiausių augalinių organizmų.

Todėl, **apie pirmą, paprasčiausią ekologinę sistemą galima kalbėti tik nuo to momento, kai susidarė gyvieji organizmai, t.y. organizmai, naudojantys organinius junginius. Ekologinė sistema yra niekas kitas, o tik balansas tarp visų organizmo formų ir jų kūnų su juos supančia aplinka...**

Susidarius daugialąsčiams gyviesiems organizmams, prasidėjo **sekantis gyvybės vystymosi kokybinis etapas**. Tobulėdami negailestingoje kovoje už išlikimą, daugialąsčiai organizmai, pirmiausiai, taip pat augaliniai, įgijo naujas kokybines savybes — **atsirado**

vienaląsčiuose organizmuose vykstančių funkcijų pasiskirstymas tarp ląstelių grupių, kurios sudarė tą daugialąstį organizmą.

Susidarė ląstelių specializacija vienu ar kitu funkcijų vykdymui, kurios būtinos daugialąsčio organizmo gyvybingumui užtikrinti. O tai privedė prie to, kad daugialąsčių augalų ląstelėse, kurios specializavosi fotosintezėje, padidėjo to proceso aktyvumas, padidėjo **biologinis NVK**, kuris pirminio okeano daugialąsčiuose augaluose — vandens augaluose — jau sudarė apie 4%.

Atsiradus daugialąsčiams augaliniams organizmams, prasidėjo sekantis biomasės augimo bumai pirminiame okeane. Tai, savo ruožtu, iššaukė ir gyvųjų daugialąsčių organizmų kiekybinį augimą, kurie, būdami daug aktyvesni kovoje už išlikimą, pradėjo evoliuciškai dominuoti virš augalinių organizmų.

Nežiūrint to, jie tebebuvo priklausomi nuo biomasės kiekio, kurį kūrė augalai fotosintezės proceso metu. Palaipsniui daugialąsčiai gyvieji organizmai išsiskyrė į tris pagrindines grupes:

1) Žolėdžiai gyvieji organizmai.

2) Mėsėdžiai gyvieji organizmai (ėdantys žolėdžius gyvuosius organizmus).

3) Visaėdžiai gyvieji organizmai, kurie galėjo būti kaip augalus, taip ir gyvuosius organizmus.

Augalinių organizmų evoliucinis vystymasis skatino gyvųjų organizmų vystymąsi. Ekologinė sistema palaipsniui darėsi vis sudėtingesnė ir įvairesnė. Kas ir koku būdu palaikė harmoniją ir balansą tarp visų ją sudarančių gyvų organizmų?

Psi-laukai, kuriuos spinduliavo kiekvienas gyvas organizmas, sudarė ekologinės sistemos savireguliacijos fundamentą.

Savireguliacija vyko gyvų organizmų kiekvienos rūšies viduje (detaliau šis mechanizmas aiškinamas **Skyriuje 3**).

Fotosintezės metu išskiriamas deguonis iš jūros vandens pakliūdavo į planetos atmosferą, kur jo koncentracija palaipsniui augo. Atmosferos elektros iškvos metu dalis atmosferoje esančio deguonies pavirsdavo ozonu, kurio koncentracijai augant, viršutiniuose atmosferos sluoksniuose pradėjo susidaryti **planetos ozono sluoksnis**.

Ozono sluoksnis tapo apsauginiu ekranu nuo žudikiškų saulės ir kosmoso spindulių. Laikui bėgant ozono sluoksnis darėsi vis storesnis ir storesnis ir atėjo laikas, kai jo storis tapo pakankamas, kad atspindėtų

didžiąją dalį to spinduliavimo. **Atsirado sąlygos vystytis gyvybei planetos sausumoje.**

Įsisavinti sausumą pirmieji pradėjo augalai, pirmiausia įsisavindami pakrantės zonas, vėliau plėtėsi vis toliau ir toliau į sausumą. Pirmieji sausumą įsisavino drumsčiai, samanos ir papartiniai augalai. Vystydamiesi atmosferos sąlygomis, kurioje anglies dvideginio koncentracija buvo daug didesnė, negu jo koncentracija jūros vandenyje, pirmieji antžeminiai augalai žengė tolyn, tobulindami fotosintezės mechanizmą. Tų augalų biologinis **NVK pasiekė jau 5%**.

Po augalų į sausumą įžengė ir gyvūnai. Pirmaisiais sausumos gyvūnais buvo varliagyviai, kurie atsirado evoliuciškai vystantis pelekinėms žuvims. Ekologinė sistema pradėjo formotis ir sausumoje. Be to, gyvybės vystymasis sausumoje buvo daug greitesnis, negu vandenyne.

Gigantiški drumsčiai, samanos ir papartiniai augalai generavo didžiulį biomasės kiekį. Suvartoti tokius gigantiškus augalus galėjo tik stambūs gyvūnai. Žemėje įsigalėjo gigantų periodas...

Po varliagyvių sausumoje pasirodė ir ropliai, kurie turėjo visą eilę evoliucinių pranašumų ir labai greitai pradėjo sausumoje dominuoti. Gigantų karalystė — dinozaurų era tęsėsi šimtus milijonų metų. Bet anglies dvideginio koncentracija atmosferoje palaipsniui mažėjo, nes didžiuliai anglies dvideginio kiekiai buvo suvartojami fotosintezės metu ir tapdavo planetos biomasės sudėtine dalimi.

Iki gyvybės atsiradimo, atmosferoje susikaupęs anglies dvideginis palaipsniui, per milijonus metų, buvo suvartotas gigantiškos augmenijos. Baigėsi planetos anglies dvideginio „atsargos“. Jis į atmosferą patekdavo išsiveržus ugnikalniams ir išsiskirdavo kaip gyvų organizmų egzistavimo šalutinis produktas. Palaipsniui tektoninis Žemės aktyvumas slopo, vis mažiau ir mažiau iš jos gelmių buvo išmetama dujų, tame tarpe ir anglies dvideginio. Tai pasitarnavo tam, kad gigantiški augalai Žemėje pradėjo nykti. Jų buvo vis mažiau ir tai buvo viena iš priežasčių, kad išnyko gigantai — dinozaurai...

Vietoje augalų-gigantų, drumsčių, samanų ir papartinių augalų, evoliucinėje arenoje pasirodė daug tobulesni augaliniai organizmai — plikasėkliai, kurių biologinis **NVK siekė jau 7%**. Gigantai, kol jų augimui ir vystymuisi buvo palankios sąlygos, paprasčiausiai, slopino plikasėklių vystymąsi. Ir tik po tų gigantų išnykimo, plikasėkliai augalai gavo visišką laisvę vystytis.

Tie augalai buvo gerokai mažesni už savo pirmtakus. Gyvūnijos pasaulis, kuris pakeitė gigantus, taip pat buvo daug kuklesnio ūgio. Bet evoliuciškai juos suformavo daug tobulesni gyvūnai. Kaip buvusios didybės likučiai, tarp naujųjų gyvūnų išliko dinozaurų ir varliagyvių palikuonys.

Sekantis etapas pasižymėjo gaubtasėklių augalų atsiradimu, kurių biologinis **NVK siekė jau 10%**, bet jie nepakeitė plikasėklių, kurie pakeitė drumsčius, samanais ir papartinius augalus-gigantus. Jie, paprasčiausiai, įsisavino kitas planetos paviršiaus klimatinės juostas. Be to, gaubtasėkliai augalai labiau prisitaikė prie rūstesnių klimatinių sąlygų ir įsisavino šaltesnes planetos paviršiaus klimatinės juostas. Vystantis Žemės florai, formavosi ir jos turtinga fauna — gyvūnijos pasaulis.

Šis paskutinis ekologinės sistemos tipas išliko ir iki mūsų dienų. Gamta dar nesugebėjo sukurti augalinių organizmų su didesniu, negu dešimt procentų biologinio **NVK**. Ir jeigu anksčiau atsiradus naujai augmenijos rūšiai, stipriai pasikeisdavo ir gyvūnijos pasaulis, tai pasirodžius gaubtasėkliams augalams, šis procesas sustojo.

Iš pradžių evoliucijos metu atsiradusios rūšys užpildydavo laisvas ekologines nišas, o užpildžius visas vakansijas, **nauja rūšis galėjo įsigalėti tik išstumdama iš ekologinės nišos kitą rūšį, kuri tuo metu ten buvo**. Dėl tos priežasties įvyko **kokybinė gyvūnijos evoliucija planetoje**. Gyvūnijos evoliucija **perėjo į kitą kokybinį lygį**, ir esant normalioms vystymosi sąlygoms, **tame išsivystymo lygyje pradeda atsirasti protas**.

Viskas lygiai taip pat arba tik šiek tiek kitaip vyko ir tebevyksta daugelyje **Didžiojo Kosmoso planetų**. Mūsų planetoje **Žemė** taip pat atsirado protinga rūšis — **Homo Sapiens**. Bet **homo sapiens atėjo iš kitur ir apsigyveno ekologinėje nišoje**, kurią iki tol užėmė neandertaliečiai, kurie išsivystė evoliucinio vystymosi keliu mūsų planetoje.

Iš pradžių neandertaliečių buvo daug daugiau, jie buvo geriau prisitaikę prie rūsčių planetos sąlygų ir buvo stipresni, **todėl Homo Sapiens nepajėgė jų išstumti iš ekologinės nišos. Tai padarė už juos**. Į ekologinę nišą juos įkėlė, **kas ir kokiū būdu** — mes išsiaiškinsime vėliau...

Norisi tik pabrėžti vieną ypatybę, kuri išskiria gyvūnijos rūšis, **kurioms evoliucinio vystymosi keliu gali susiformuoti protas — tai Visaėdžių Rūšys...** Ir tai yra dėl gana paprastos priežasties. **Kiekvienas organizmas sugeba be grėsmės sau suskaidyti atitinkamą dozę nuodų, kurie į jį papuola iš supančios aplinkos.**

Kiekvienai rūšiai ir tipui egzistuoja sava kritinė nuodų koncentracija organizme, su kuria tas organizmas pajėgia susitvarkyti. Jeigu į organizmą patenka daugiau kokių nors nuodų, negu kritinė dozė, nuodų perviršis veikia slegiančiai vienas ar kitas funkcijas arba organizmo sistemas.

Augaliniai nuodai, kurių daugiau ar mažiau turi bet koks augalas, slegiančiai veikia neuronų tipo ląsteles. Ir neatsitiktinai augalai neturi ląstelių, kurios savo sandara primintų neuronus...

Vartodami augmeniją, žolėdžiai gyvūnai gauna daugiau augalinių nuodų, negu pajėgia jų išskaidyti. **Augalinių nuodų perviršis slegiančiai veikia neuronų evoliuciją ir žolėdžių gyvūnų neuronai negali sukurti žemesniojo astralinio ir mentalinio kūnų, be kurių proto atsiradimas neįmanomas.**

Mėsėdžiai gyvūnai su maistu gauna tokį kiekį lavoninių (gyvulinių) nuodų, kurio jų organizmas suskaidyti nesugeba. Lavoniniai nuodai pažeidžia organizmo apykaitos sistemas ir tokių gyvūnų smegenų neuronai negauna reikiamo kiekio medžiagų, reikalingų neuronų mentalinių kūnų susidarymui ir vystymuisi.

Visaėdžiai gyvūnai su maistu gauna vieno ir kito tipo nuodus. Bet tų nuodų kiekis toks, kad organizmas sugeba juos visiškai išskaidyti, kas ir sukuria palankias sąlygas visaėdžių gyvūnų **neuronams sudaryti viršutinius astralinius ir mentalinius kūnus, kurie sudaro galimybes atsirasti protui...**

Todėl, augalinės gyvybės formos sudaro bet kokios ekologinės sistemos pagrindą. Nuo ko gi priklauso augalinės biomasės kiekis vienoje ar kitoje ekologinėje sistemoje? Bet kurios ekologinės sistemos pagrindiniai jas charakterizuojantys rodikliai yra šie:

a) saulės radiacijos stiprumas (jos optinė dalis), krentanti į ploto vienetą per laiko vienetą (viršijus leidžiamą radiacijos stiprumą, gyvi organizmai žūva).

b) augalinių organizmų biologinis **NVK**, t.y., kokią saulės radiacijos dalį sugeria augalai ir panaudoja organinių junginių sintezei.

c) augalinių organizmų įvairių rūšių kiekis.

d) vienos rūšies augalų kiekis.

Viską tai užrašę matematine forma, gauname išraišką:

$$\int_0^s \int_0^i \int_0^j \mathbf{W}(t) \Psi(ij) n(ij) ds di dj = m_{ij}^p(t) \quad (4)$$

Kur:

$m_{p}^{ij}(t)$ — augalinės biomasės kiekis, kuri sintetina per laiko vienetą visi augalai planetos ploto vienetė.

Dalį augalinės biomasės suvartoja augalėdžiai (žolėdžiai) gyvūnai. Po atitinkamo išskaidymo ir perdirbimo, iš tos dalies sintetinas žolėdžių gyvūnų biomasė:

$$\int_0^s \int_0^a \int_0^b m_{p}^{ij}(t) \Psi(ab) n(ab) ds da db = m_{p}^{ab}(t) \quad (5)$$

Kur:

$m_{p}^{ab}(t)$ — žolėdžių gyvūnų biomasė, kuri sintetinama per laiko vienetą planetos ploto vienetė.

Mėsėdžiai gyvūnai suėda dalį žolėdžių. Po atitinkamo išskaidymo ir perdirbimo, iš tos dalies sintezuojasi mėėsėdžių gyvūnų biomasė:

$$\int_0^s \int_0^c \int_0^q m_{p}^{ab}(t) \Psi(cq) n(ab) ds dc dq = m_{p}^{cq}(t) \quad (6)$$

Kur:

$m_{p}^{cq}(t)$ — mėėsėdžių gyvūnų biomasė, kuri sintezuojama per laiko vienetą planetos ploto vienetė.

Reikia patikslinti, kad prie žolėdžių gyvūnų priskiriamos visos rūšys, kurios ēda kaip gyvus, taip ir jau mirusius augalinius organizmus. Panaudodami anksčiau parodytas išraiškas (4), (5), (6) galime matematiškai užrašyti ekologinės sistemos modelį:

$$m_{p}^{ij}(t) + m_{p}^{ab}(t) + m_{p}^{cq}(t) = \text{const}_{\Psi} \quad (7)$$

Kaip parodė praktiški biologų tyrinėjimai, tik 10% augalinės biomasės pereina į gyvūnų biomasę, ir 10% žolėdžių gyvūnų biomasės pereina į mėėsėdžių gyvūnų biomasę. Jeigu į tą lygtį įstatyti dedamųjų dalių duomenis ir už skliaustelių iškelti bendrus daugiklius, tą lygtį gausime šiek tiek kitokio pavidalo, daug išraiškingesnę:

$$\int_0^s \int_0^i \int_0^j \mathbf{W}(s) \Psi(ij) n(ij) ds di dj [1 + \dots + \dots] = \text{const}_{\Psi} \quad (8)$$

Iš formulės (8) matyti, kad visa gyvosios gamtos formų įvairovė, jos kokybinė ir kiekybinė sudėtis nusakoma:

a) saulės šviesos srauto tankiu, krentančiu per laiko vienetą į planetos ploto vienetą.

b) augalinių organizmų biologinis NVK t.y., kokia dalis saulės šviesos panaudojama ir paverčiama augaline biomase.

Koeficientas $\Psi(ij)$ nevienodas dėl skirtingų augalinių rūšių organizmų ir yra intervale:

$$0 \leq \Psi(ij) \leq 1$$

Pačios tobuliausio augalinių organizmų rūšys žemėje turi biologinį NVK lygų 0,1 (10%). Todėl konkrečios ekologinės sistemos sudėtingumą, formų ir rūšių įvairovę pirmiausia nustato du parametrai — $W(s)$ ir $\Psi(ij)$.

Jeigu įvertinsime tai, kad saulės šviesos srauto tankis, krentantis per laiko vienetą į planetos ploto vienetą keičiasi labai lėtai ir be to, mažėja (jeigu palyginsime laiko intervalą nuo gyvybės atsiradimo žemėje momento iki esamojo laiko), ir kad per tą patį periodą vietoj paprastesnės ekologinės sistemos išsivystė daug sudėtingesnė ir tobulesnė, gausime sekančią išvadą:

Biologinis NVK yra pagrindinis parametras, nusakantis formų ir rūšių įvairovę, kurios sudaro bet kurią ekologinę sistemą.

Formulė (8) išreiškia pagrindinę gyvosios materijos evoliucijos taisyklę. Be to, ta taisyklė patvirtina ir reguliarių įvairių gyvybės formų atsiradimą įvairiose Kosmoso planetose (ne tik baltymų pagrindu). Gyvybės atsiradimo šaltiniu gali būti ne tik saulės šviesos tankis $W(s)$, Kaip tai buvo planetoje Žemė, bet ir kitų materijų srautas, kas taip pat sudarys sąlygas atsirasti kitokių formų gyvybei.

Gyvybės formų įvairovė — realus reiškinys.

Be to, iš ekologinės sistemos formulės (8) galima daryti išvadą, kad yra galimybė dirbtinai sukurti augalinius organizmus su įvairiais biologiniais NVK $\Psi(ij)$, didesniais, negu turi gaubtasėkliai augalai (daugiau negu 10%).

Tai yra raktas valdyti ekologinės sistemos evoliuciją, galimybė sukurti kokybiškai naujas ekologines sistemas, išspręsti daugelį ekologinių problemų, kurias dabar sukūrė žmonija!

Skryius 5. Gyvybės Žemėje apykaita. Gyvybės daugiamatiškumas

Kokybiniu skirtumu tarp gyvosios materijos ir taip vadinamos mirusios (negyvosios) yra bet kokio organizmo ląstelių molekulių sandaros ypatumai. Tos molekulės keičia ląstelės mikrokosmoso išmatavimus iki tokio lygio, kada kokybinis barjeras tarp fizinio ir eterinio lygių išnyksta ir prasideda materijos formų per tekėjimas iš fizinio lygio į eterinį. Eteriniame lygyje iš materijos **G** susiformuoja tiksli fizinio lygio ląstelės kopija (detaliau apie to reiškinių mechanizmus aiškinomės Skyruije 2). Sintetinas, taip vadinamas, **eterinis ląstelės kūnas**.

Gyvybės evoliucijos laikotarpiu atitinkamo etapo metu susiformuoja daugialąščiai organizmai, kuriuose kiekviena ląstelė atskirai funkcionuoja viso organizmo interesais. Ir visos daugialąščio organizmo ląstelės sudaro subalansuotą sistemą — vieną organizmą, kuris susideda iš daugybės paprasčiausių organizmų-ląstelių, kuriame visos tų paprasčiausių organizmų funkcijos suderintos tarpusavyje. Jos ir fiziškai sudaro visą sistemą — **Fizinį daugialąščio organizmo kūną**.

Kas gi atsitinka su eteriniais daugialąščio organizmo kūnais?
Vienaląščių organizmų gyvybingumo sąlyga yra harmonija tarp fizinių ir eterinių kūnų, kada tarp tų lygių cirkuliuoja (per teka) materijos. Daugialąštį organizmą fiziniame lygyje sudaro tarpusavyje suderintai funkcionuojančios ląstelių sistemos.

Daugialąščių organizmų gyvybingumo sąlyga yra ne tik **harmonija tarp atskirų ląstelių fizinių ir eterinių kūnų, bet ir harmonija tarp visų ląstelių eterinių kūnų, kurie sudaro tą daugialąštį organizmą**. Kitais žodžiais tariant, daugialąščių organizmų eteriniai ląstelių kūnai taip pat sudaro vieningą sistemą — **daugialąščių organizmų eterinį kūną** (žr. **Pav.44 ir Pav.45**).

Normalaus gyvybingumo sąlyga yra – procesų balansas tarp organizmo fizinio ir eterinio kūnų. Evoliucijos metu daugialąštį organizmą sudarančios ląstelės specializavosi pagal vienas ar kitas funkcijas, kurios reikalingos viso organizmo gyvybingumui ir veikliai užtikrinti.

Tobulėjant tiems ląstelių mechanizmams pagal įvairių organizmo funkcijų atlikimą, ląstelės pasikeitė ir vidumi, ir išore, todėl **susidarė įvairūs organizmo ląstelių tipai**.

Рис. 44

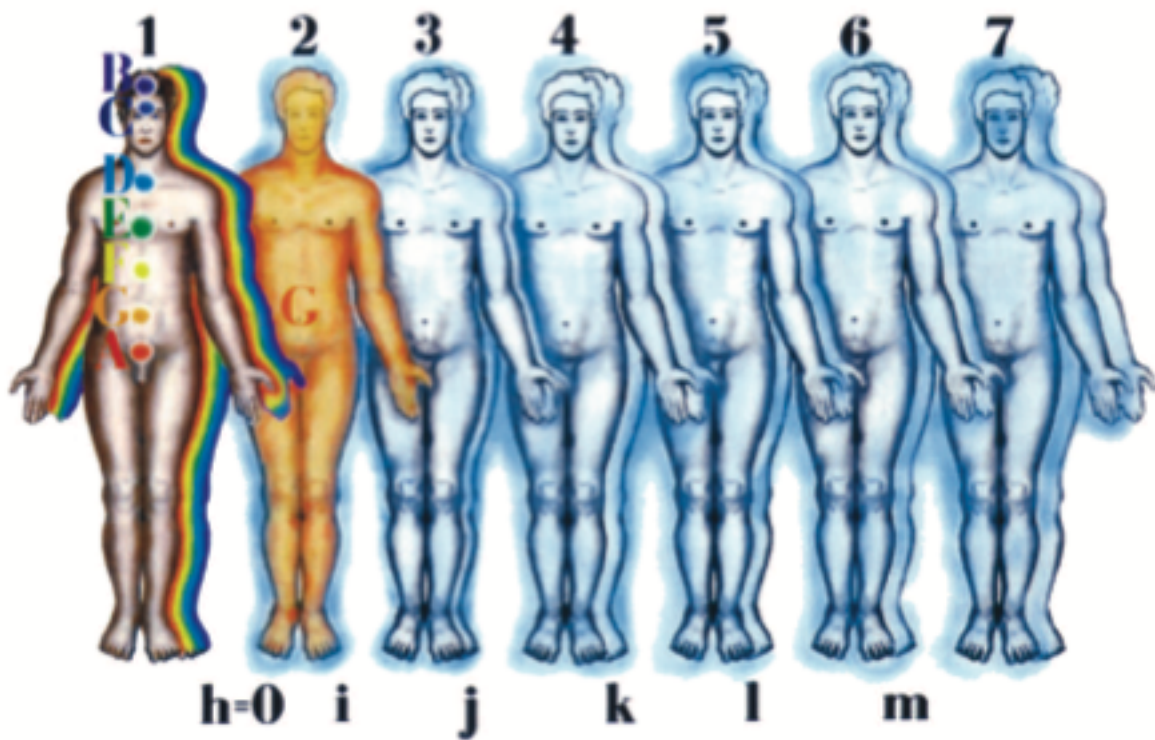
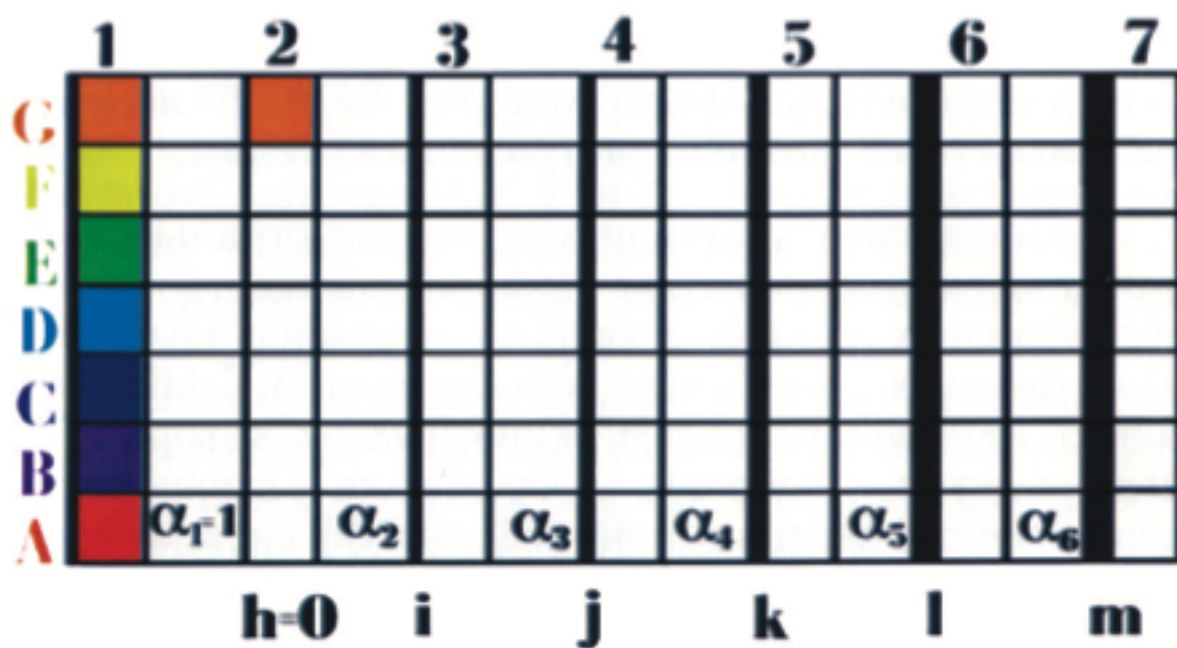

Рис. 45

Skirtinga organizmo ląstelių struktūra įvairiai pradėtų veikti savo mikrokosmosą. Todėl kai kurie organizmo ląstelių tipai įgavo naują kokybę.

Tų ląstelių mikrokosmoso matmenys pasiekė ribą, prie kurios **atsivėrė kokybinis barjeras tarp fizinio ir astralinio lygių**. Ir astraliniame lygyje prasidėjo tų ląstelių astralinių kūnų sintezė, kurios, savo ruožtu, tame lygmenyje susikūrė savo tarpusavio sąveikos sistema. Tokios sistemos vystymosi eigoje susiformavo **organizmo astralinis kūnas**.

Dėl astralinio ir fizinio lygių savybių skirtumo, astraliniai organizmo kūnai gali būti sudaryti kaip iš vienos formos materijos **G** (žr. **Pav.46** ir **Pav.47**), taip ir dviejų — **G ir F** (žr. **Pav.48** ir **Pav.49**). Organizmo astralinis kūnas, sudarytas iš vienos materijos **G**, vadinamas **žemutinio astralo kūnas**, o sudarytas iš dviejų formų materijos **G ir F** — **viršutiniu astraliniu arba pilnu astraliniu kūnu**.

Iki susidarant organizmų viršutinio astralo kūnams, gyvosios materijos evoliucija perėjo daugybę tarpinių evoliucinių stadijų, kurių metu atsirado didžiulis kiekis įvairiausių formų gyvų organizmų. **Bet tik keletui gyvūnų rūšių, pas kuriuos nervų ląstelės — neuronai — sudarė sukoncentruotą organizmo kaukolėje vieningą sistemą — smegenis, kurios susideda iš milijardų neuronų, evoliucijos metu sugebėjo sukurti viršutinio astralo kūnus. Žmogaus smegenis sudaro keturiolika milijardų neuronų.**

Visi tie gyvūnai, kurie turi **aukštesniojo astralo kūnus**, priskiriami **aukštesniųjų žinduolių būriui**. Tai — **drambliai, delfinai ir žmogus**. **Ir tik žmogus, dėl savo rūšinių savybių, visaverčio savo smegenų išsivystymo metu gali sukurti kitus kūnus likusiuose planetos lygiuose (mentalius kūnus — pirmą, antrą, trečią ir ketvirtą).**

Žmogaus smegenims gaunant didžiulį kiekį informacijos, kurią sukaupe žmonija per savo buvimo planetoje Žemė istoriją ir kokybiškai apdorojant tą gautą informaciją, smegenų neuronų struktūra ir jų funkcijos keičiasi, (daugiausiai — eteriniame ir astraliniame lygmenyse). To proceso metu neuronų eteriniai ir astraliniai kūnai darosi tankesni, „sunkesni“ ir pilnai susikūrus aukštesniojo astralo kūnui, atsiveria eilinis kokybinis barjeras tarp fizinio ir pirmojo mentalinio planetos lygmens. Tada prasideda pirmojo mentalinio kūno sintezė ir jo vystymasis (žr. **Pav.50** ir **Pav.51**), kurio pilna evoliucija įvyksta, kai palaipsniui sintetinasi trys materijos formos **G, F ir E**.

Рис. 46

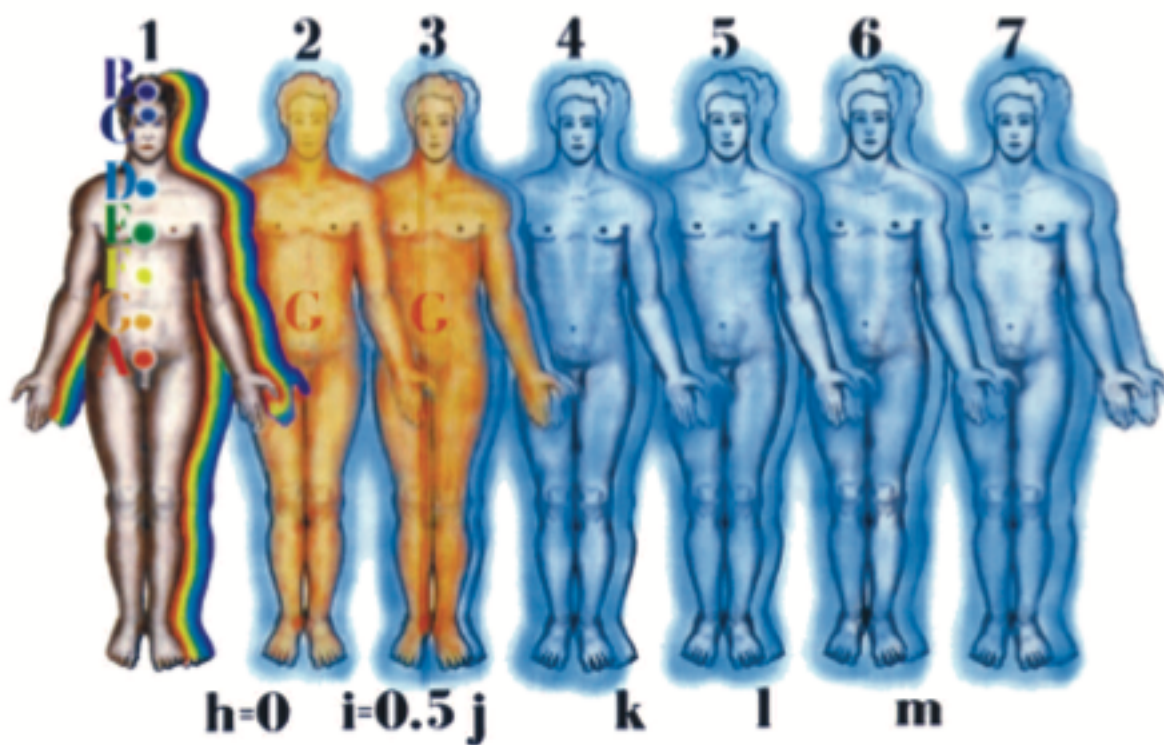

Рис. 47

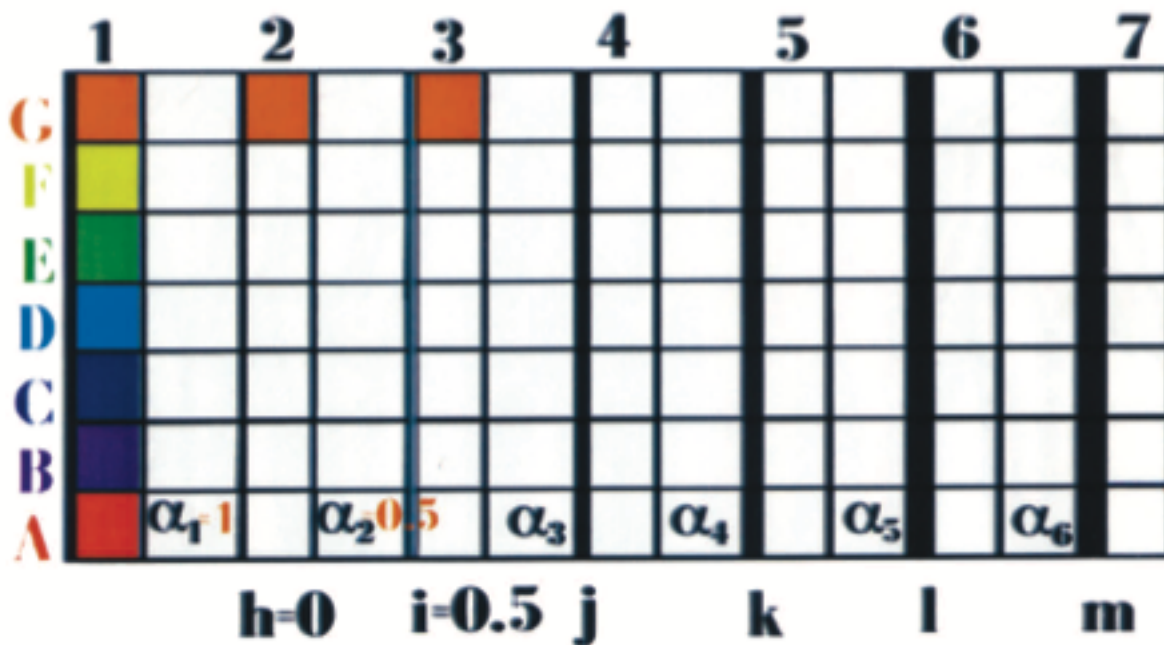

Рис. 48

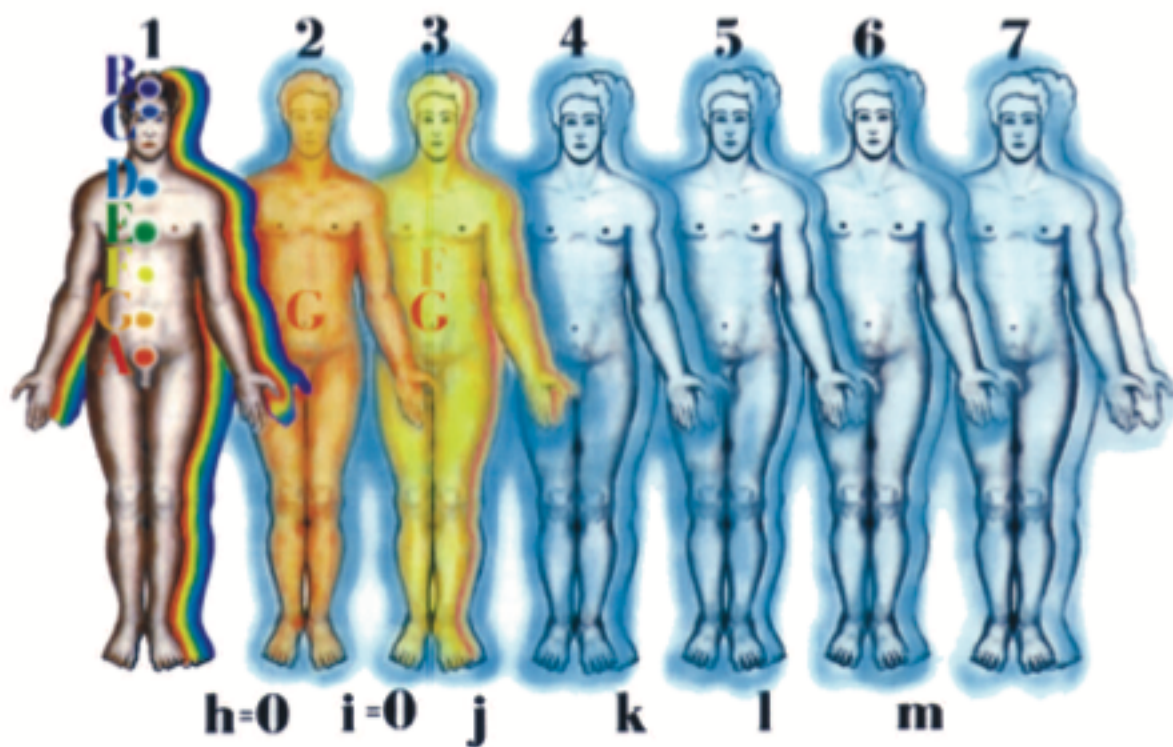

Рис. 49

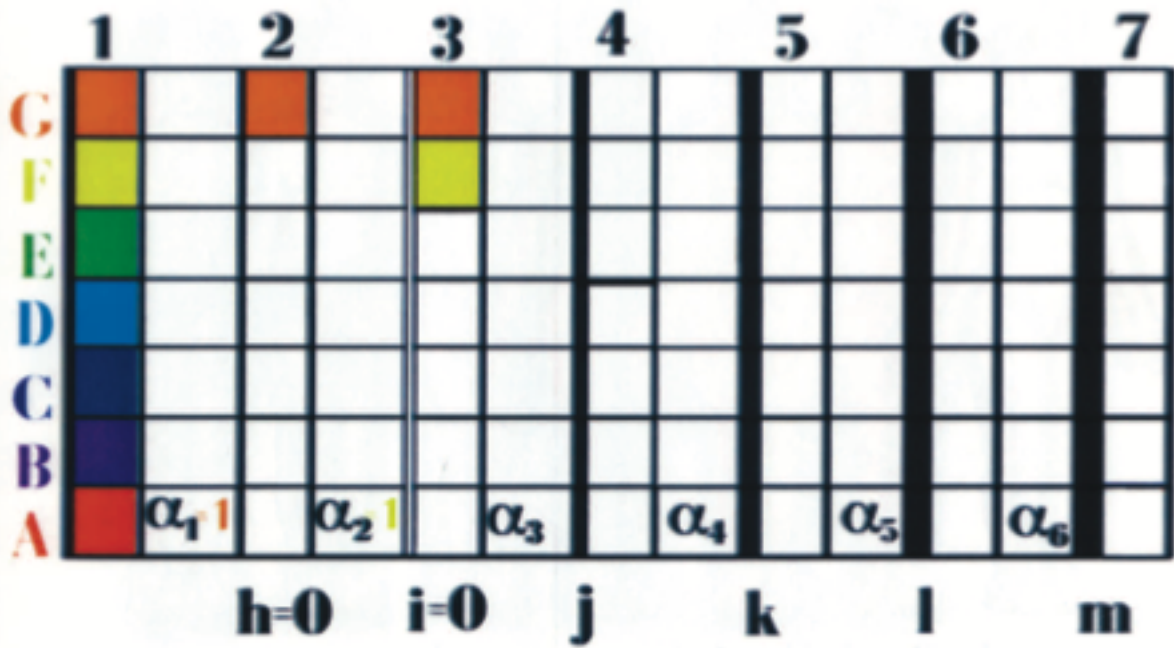

Рис. 50

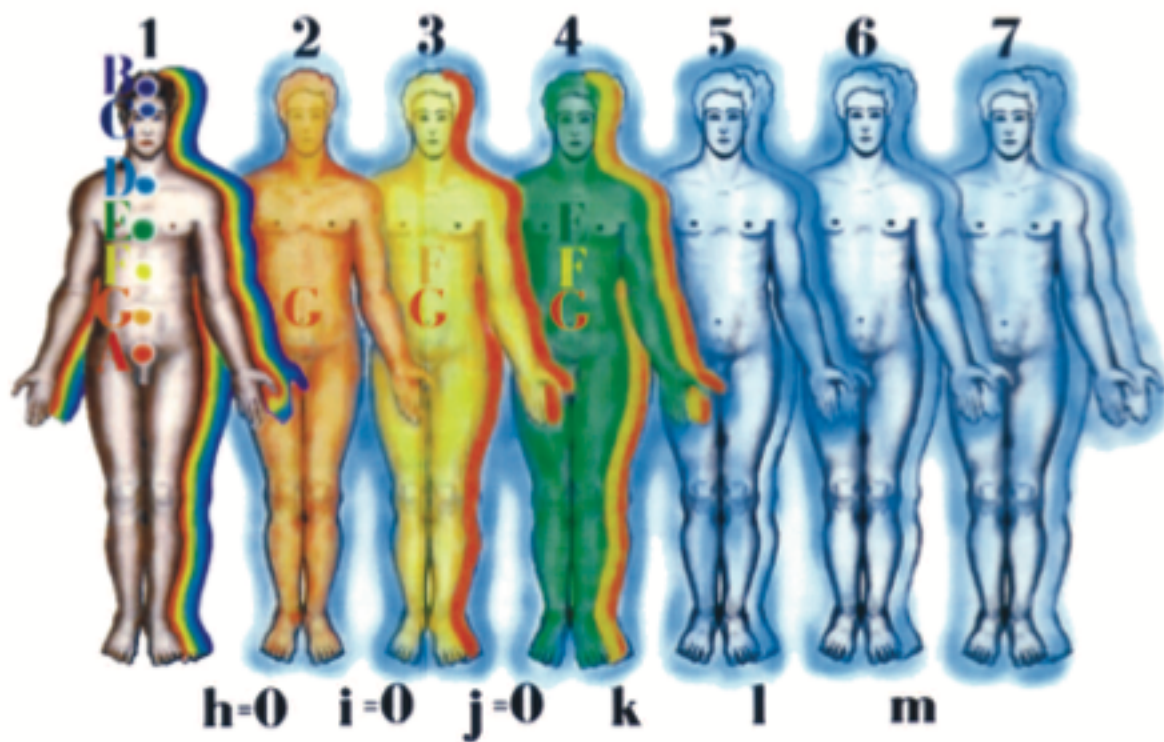
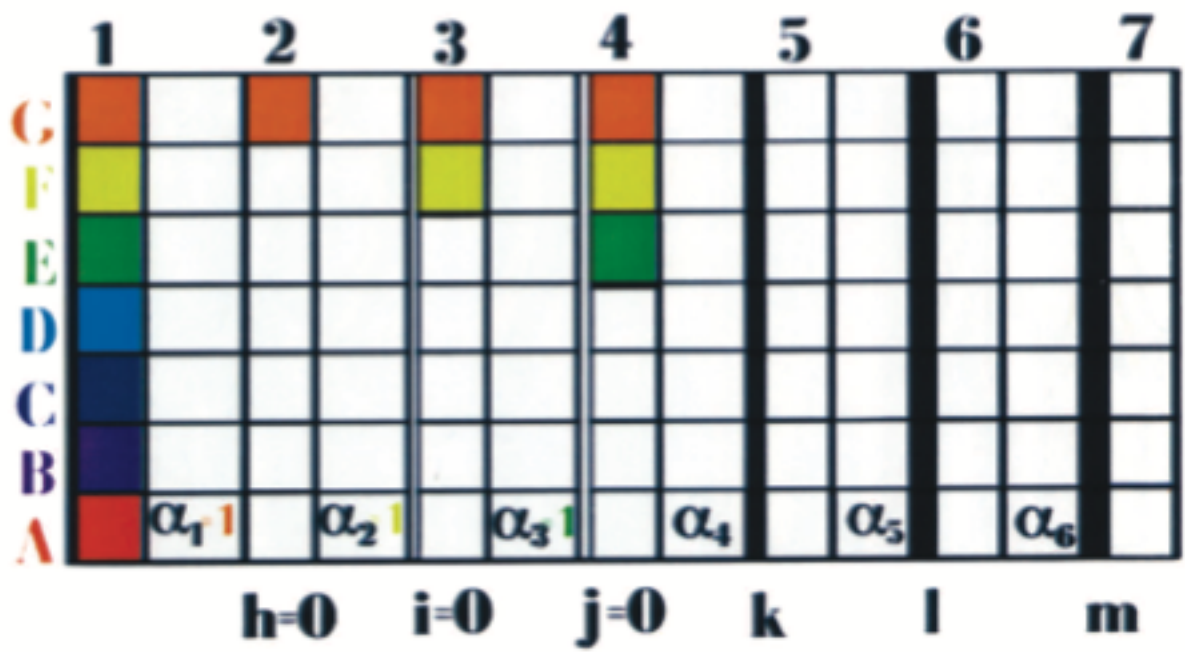

Рис. 51

Žmogui toliau harmoningai dvasiškai vystantis, pirmasis mentalinis kūnas sutankėja ir kai pasiekia atitinkamą išsivystymo lygį, atsiveria eilinis kokybinis lygis tarp fizinio ir antrojo mentalinio planetos lygmens. Prasideda antrojo mentalinio kūno formavimas iš keturių formų materijos **G, F, E** ir **D** (žr. **Pav.52** ir **Pav.53**).

Ir toliau, tomis pat harmoningo vystymosi sąlygomis, palaipsniui sukuriama trečiasis mentalinis kūnas iš penkių formų materijos **G, F, E, D, C** (žr. **Pav.54** ir **Pav.55**) ir ketvirtasis mentalinis kūnas iš šešių formų materijos **G, F, E, D, C, B** (žr. **Pav.56** ir **Pav.57**).

Pilnai išsivysčius paskutiniajam, **tokiam žmogui išnyksta visi planetos kokybiniai barjerai, pasibaigia sielos evoliucijos Žemės nulinis ciklas ir prasideda Kosminės evoliucijos etapas.**

Jogai klaidingai vadina tokį kokybinio išsivystymo lygį aukščiausiu evoliucijos pasiekimu — **nirvanos būseną, susiliejimu su absoliutu.** Sutikę, kad tas tvirtinimas teisingas, mes būsime panašūs į žmogų, kuris tik ką pradaręs savo namų duris, jau mano, kad kelionė pasibaigė. Tai — **evoliucinis savęs užblokavimas.**

Žmogui evoliuciškai teisingai vystantis, jo siela vis labiau ir labiau artėja prie fizinio kūno (žr. **Pav.44-57**). Tai sudaro maksimaliai efektyvias sąlygas fizinio kūno ir sielos kūnų funkcionavimui ir **sudaro vieningą harmoningą sistemą.**

Kai žmogus turi susiformavusius mentalinius kūnus, jis valdo kolosalią psichinę jėgą, kurios pagalba toks žmogus gali įtakoti gamtoje vykstančius procesus kaip lokaliaje taip ir visos planetos erdvėje. Tikrai savo minties galia gali įtakoti ir valdyti procesus, vykstančius žmonių bendruomenėje. Matyti ir girdėti praeitį, dabartį ir ateitį.

Įtakoti ir keisti kaip vieno žmogaus taip ir visos žmonijos ateitį. Minties jėga persikelti erdvėje, Visatoje... Ir dar daug, daug ko... **Tokią jėgą gali turėti tik žmogus, turintis švarius ketinimus, tyrą sielą ir gėriui atvirą širdį.** Todėl, kad tokį lygį gali pasiekti tik žmogus, **einantis teisingu išsivystymo keliu — gėrio keliu. Blogis, koks stiprus iš pirmo žvilgsnio jis be atrodytų, evoliuciškai vystytis nesugeba.**

Menama blogio jėga — tame, kad ji akivaizdžiai mato daugelis tų, kurie nesupranta ir negali matyti kitų lygių įvykių. Aukščiausia jėga pasireiškia tada, kai ji veikia harmoningai ir „neskausmingai“ kokius nors procesus, kurie vyksta gamtoje ar žmonių visuomenėje.

Рис. 52

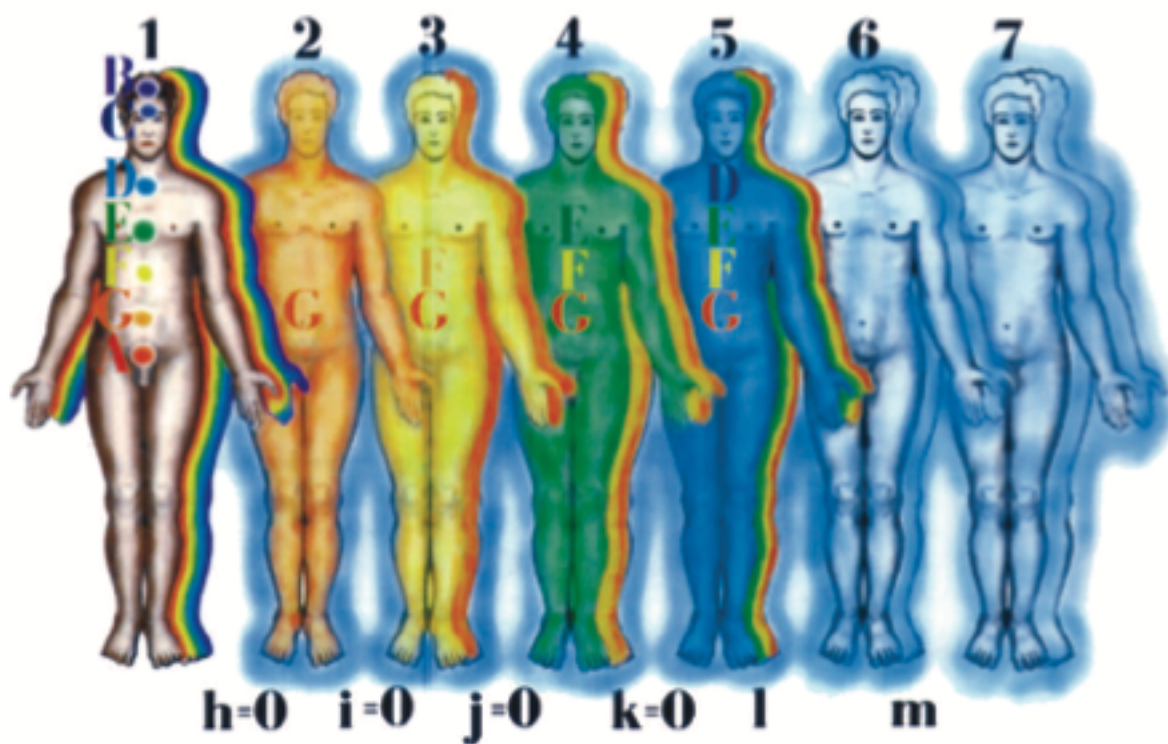

Рис. 53

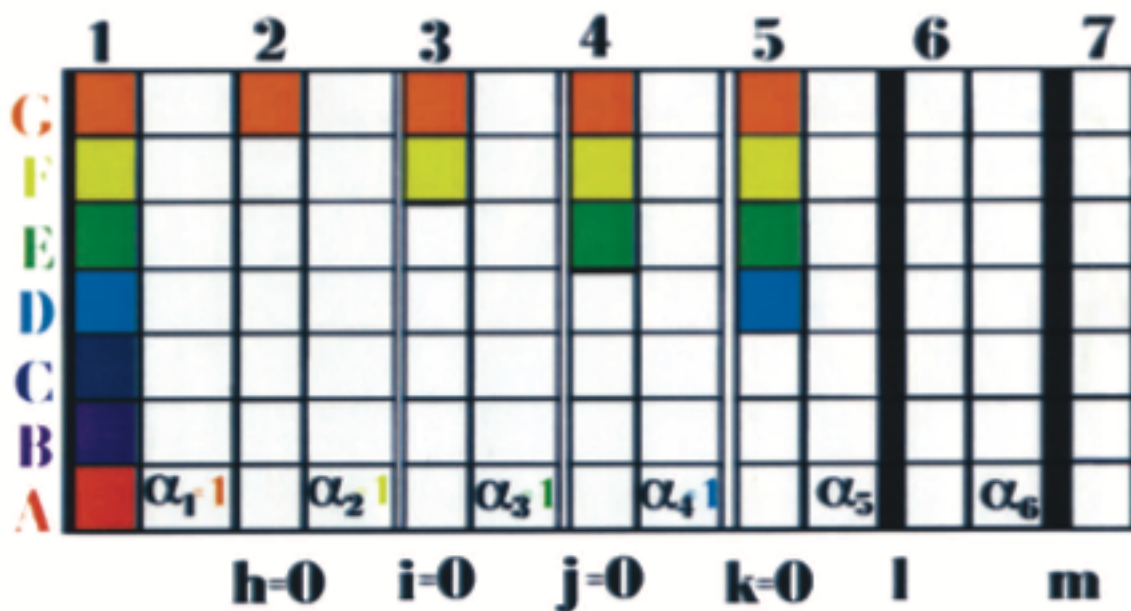

Рис. 54

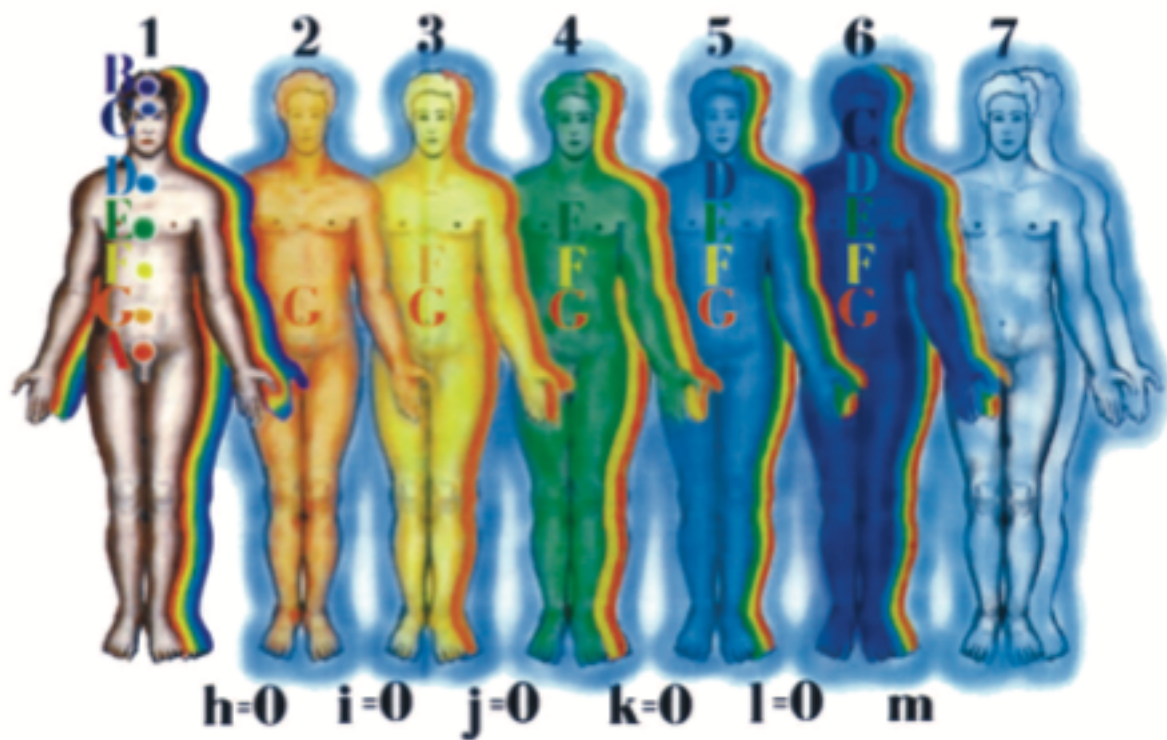

Рис. 55

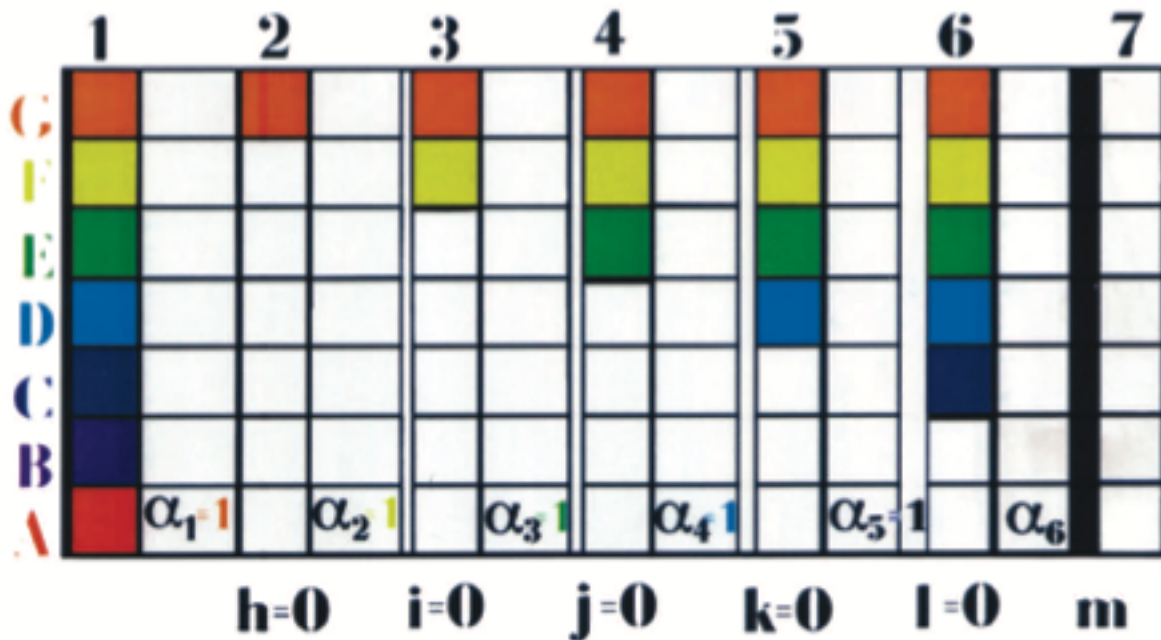

Рис. 56

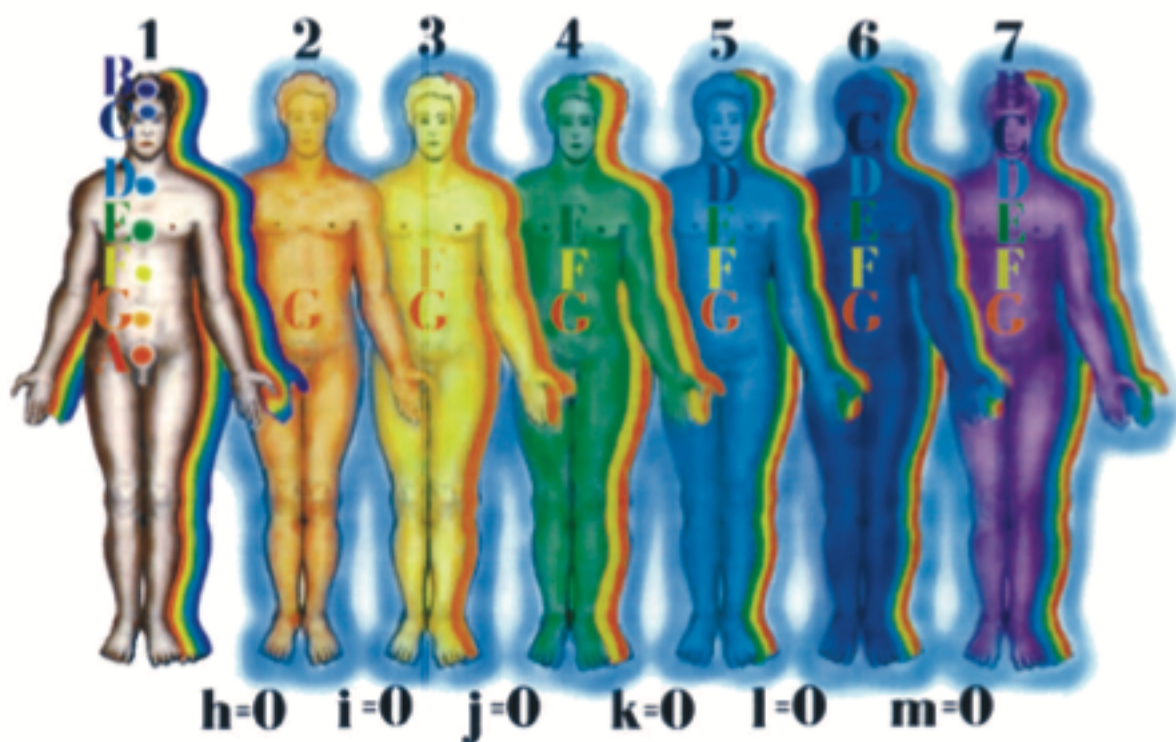
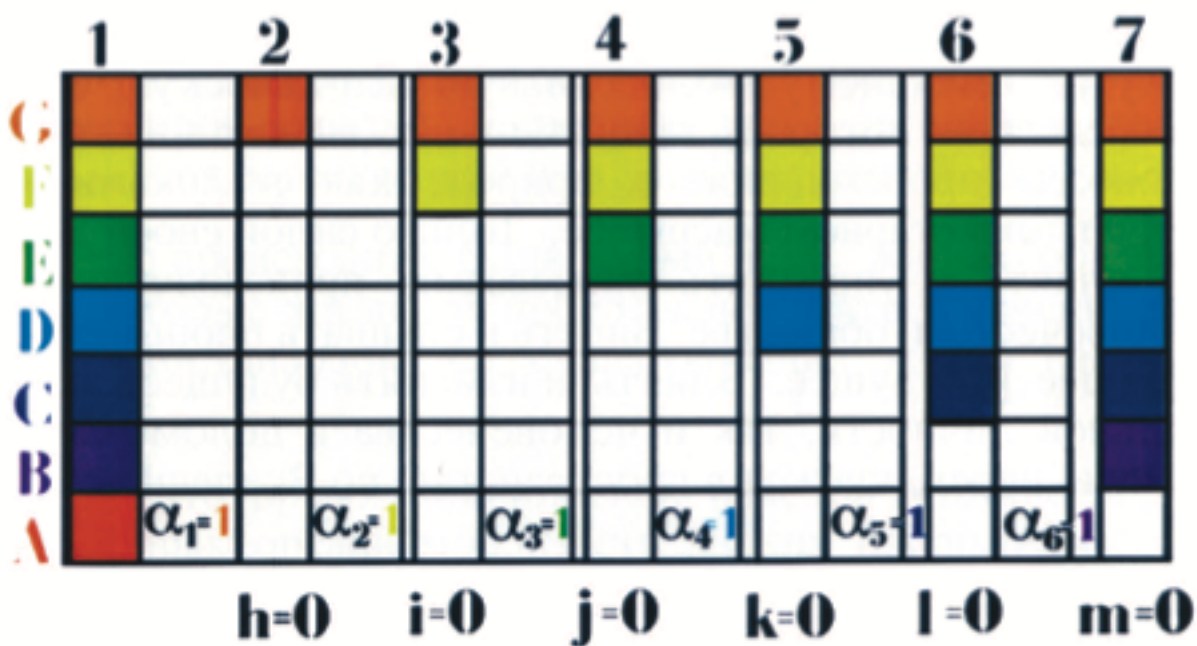

Рис. 57

Taip mes baigėme pristatyti visus gyvų organizmų evoliucinio vystymosi etapus nuo paprasčiausio iki aukščiausio lygio planetoje — eterinį, astralinį, pirmą, antrą, trečią ir ketvirtą mentalinius lygius.

Kaip mes jau žinome, kiekvienas gyvas organizmas turi sielą. Be to, minimalus sielos kūnų skaičius — vienas (eterinis) kurį turi paprasčiausi, primityvūs organizmai, maksimalus — šeši (eterinis, astralinis, pirmasis, antrasis, trečiasis ir ketvirtasis mentaliniai). Kol bet koks organizmas gyvas, fizinis kūnas ir siela sudaro vieną visumą.

Kol organizmas gyvas... O kas atsitinka su to organizmo siela, kai jis miršta smurtine arba natūralia mirtimi?!. Kas atsitinka su sielomis visų gyvų organizmų, kurie gyveno ar tebegyvena žemėje per visus keturis milijardus metų, kai atsirado pirmoji gyvybė Žemėje?!

Per tą laiką atsirado ir išnyko milijonai gyvų organizmų rūšių. Dalis iš jų ir toliau sudaro ekologinę šiuolaikinės planetos sistemą. Milijardų milijardai gyvų organizmų gyveno ir išmirė. Jų jau nebeįmanoma pamatyti gamtoje. Kas gi atsitiko su tų organizmų sielomis?!. Gal būt sielos taip pat žūva, kai žūva fiziniai kūnai?!

Jeigu taip, tai prie kokių sąlygų? Jeigu ne, tai kas su jomis atsitinka, kai žūsta fizinis kūnas, kur jos po to išeina? Kas su jomis atsitinka vėliau?.. Kas atsitinka su išnykusių rūšių gyvūnų sielomis, kas atsitinka su tebegyvenančių Žemėje gyvūnų rūšių sielomis?..

Pabandykime išsiaiškinti tą vieną įdomiausių gyvosios gamtos reiškinių... **Atskleiskime sekantį gyvybės paslapties puslapį...**

Kai bet koks gyvas organizmas miršta natūralia ar smurtine mirtimi, suardomas organizmo apsauginis psi-laukas. To proceso metu išsilaisvinusios materijos formos sukuria energijos pliūpsnį, kuris atveria didesnę ar mažesnę kiekį kokybinių barjerų tarp planetos lygių. Susidaro energetinis kanalas iki pirmojo uždaro kokybinio barjero ir tuo kanalu konkretaus gyvo organizmo siela įtraukiama į jos struktūrą atitinkantį žemės lygį.

Paprasčiausių gyvų organizmų, kurių yra žymi dauguma, sielos pereina į eterinį planą. Kitų sielos, priklausomai nuo kiekvienos rūšies evoliucinio išsivystymo lygio, pakliūna į atitinkamą žemesniojo astralinio planetos plano lygio sluoksnį. Kai kurių labiausiai išsivysčiusių gyvų organizmų sielos mirties atveju papuola į atitinkamą viršutinio astralinio planetos plano lygio sluoksnį. Ir tik dalis tų labiausiai išsivysčiusių rūšių gyvų organizmų sielos pakyla iki Žemės mentalinio plano.

Toliau, bet kokio gyvo organizmo planetoje gyvybės užuomazgos momentu, sukuriama energijos pliūpsnis, atitinkantis tos rūšies genetinį potencialą. Atsidaro atitinkantis skaičius kokybinių barjerų ir susiformuoja energetinis kanalas, kuriuo įtraukiama siela, atitinkanti tą genetiką.

Vyksta atvirkščias mirčiai procesas. Senkant energijai, kuri susidarė gyvybės užuomazgos metu, barjerai pradeda užsiverti ir po kurio laiko viskas atsistato iki to lygio, kaip buvo iki to energetinio pliūpsnio pradžios. Po to iš augančios biomasės siela pradeda kurti sau naują fizinį kūną. Ir ratas užsidarė... (žr. **Pav.58**).

Bet, kas gi atsitiko su milijonais gyvų organizmų rūšių, kurie išnyko iš Žemės paviršiaus evoliucijos proceso metu?.. Kas gi vyksta su išmirusių gyvūnų sielomis, kurie natūralios ar smurtinės mirties atveju, kaip ir visų kitų gyvų organizmų sielos atsivėrusiais kanalais papuolė į atitinkamus planetos lygius?..

Jie jau niekada nesulauks energetinio pliūpsnio gyvybės užuomazgos metu, nes nebėra kam sukurti tą pliūpsnį fiziniame lygyje... Tos esybės **prarado savo biologinį fundamentą**. Be fizinio kūno bet kokia siela nebeturi galimybės evoliuciškai vystytis, nes tik fiziniame kūne vyksta medžiagų skaidymas, susidaro materijos srautai, kurie perteka į visus sielos lygius ir taip susidaro sąlygos aktyviai gyvybinei veiklai ir vystymuisi.

Neturėdama fizinio kūno, siela lieka be pastovaus energijos šaltinio. To, ką siela gali savo kūnais įsisavinti kituose lygiuose, pakanka tik **išsaugoti tos sielos vientisumą**. Todėl, pakliuvusios į tokias sąlygas išmirusių rūšių sielos, pradėjo prisitaikyti prie kitų gyvenimo sąlygų. Be to, įvairių rūšių sielos atrado skirtingus prisitaikymo būdus.

Dalis iš jų **pradėjo siurbti ir naudoti**, kaip naujos energijos šaltinį savo aktyvesniam egzistavimui, **kitų rūšių sielas, papuolusias į panašias situacijas ir tuose lygiuose neturinčias energetinės apsaugos arba turinčias tokią apsaugą, bet kuri yra per daug silpna, kad garantuotų tos sielos visumą**.

Sielas, kurios prisitaikė prie gyvenimo kituose lygiuose, pavadinkime **astraliniais gyvūnais**. Kai kurie astraliniai gyvūnai pradėjo būti ne tik išmirusių gyvūnų sielas, bet ir gyvų organizmų sielas, kurie gyvena ir vystosi fiziniame planetos lygyje. Ir, vėl gi, **jų aukomis yra tos sielos, kurios neturi pakankamo apsauginio apvalkalo tuo metu**, kai jos yra atitinkamame lygyje ir laukia eilinio energijos

pliūpsnio, kuris įvyksta gyvybės užuomazgos momentu, ir kuris suteiktų joms galimybę sugrįžti į fizinį lygį ir susikurti naują fizinį kūną.

Kita dalis išmirusių gyvūnų sielų sukūrė simbiozę su gyvais organizmais, tebesivystančiais fiziniame lygyje (žr. Skyrius 6).

Dažniausiai tų išmirusių gyvūnų sielos pagal savo struktūrą primityvesnės, negu gyvūnai, su kuriais tos sielos sudarė simbiozę (sugyvenimą). Tokio prisitaikymo variantu, naudą turi visi...

Užuomazgos metu siela įsiskverbia į apvaisintą kiaušialąstę, kuri turi vienląščio organizmo struktūrą. Sudėtingo organizmo sielos kokybinė struktūra labai stipriai skiriasi nuo kokybinės zigotos ląstelės struktūros (gemalo ląstelės). Materijos formų per tekėjimo procesas tarp zigotos ir tos sielos toks lėtas, kad reikėtų labai ilgo laiko, kol siela iš tos biomasės sukurtų sau naują fizinį kūną. O ilgo laiko tam periodui, kaip bebūtų gaila, gamta neskyrė...

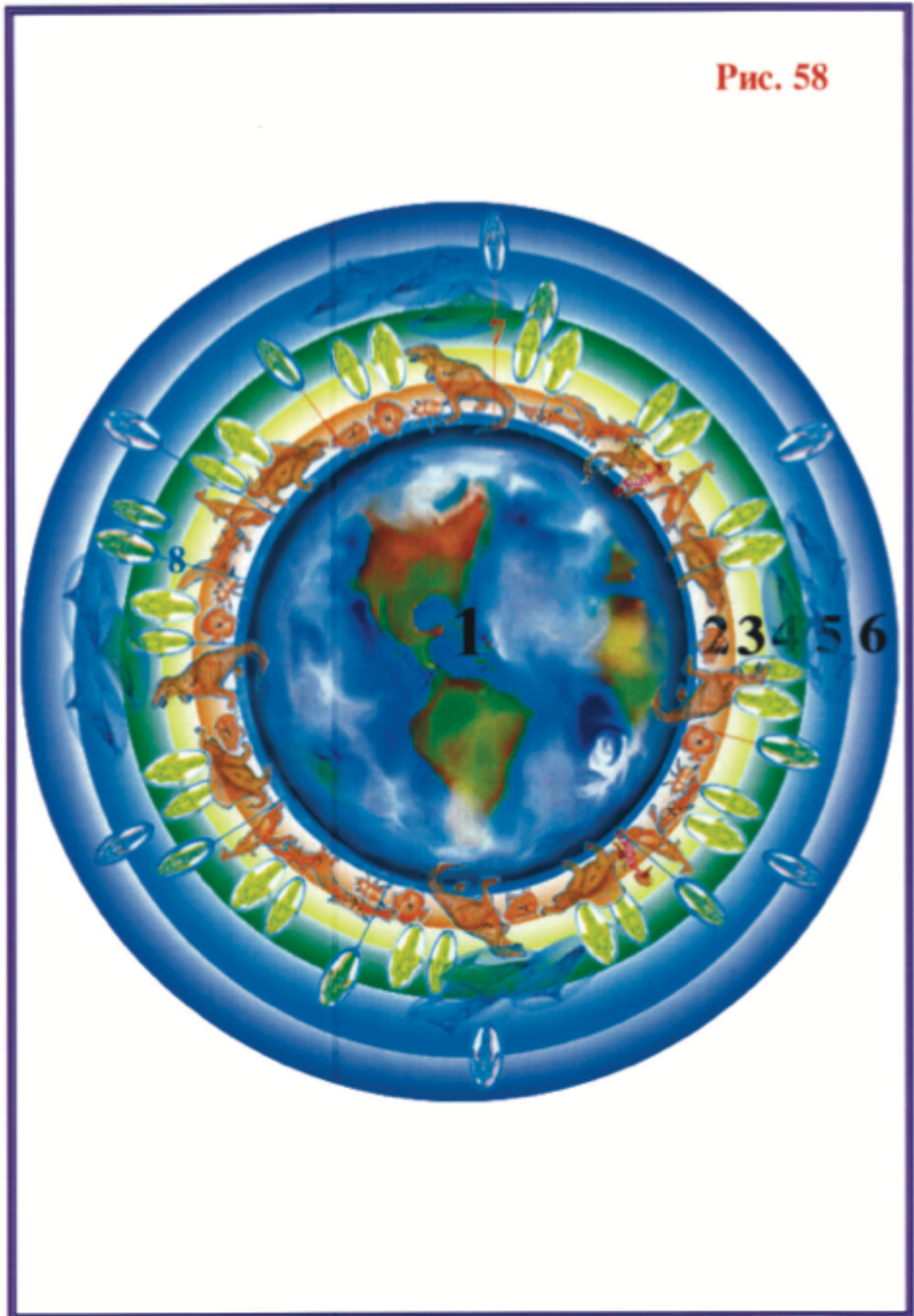
Tai koku gi būdu įveikiamas tas kokybinis barjeras tarp besivystančios biomasės ir sielos, kuri pateko į tą biomasę? O labai paprastai... Užuomazgos (apvaisinimo) metu susidarius energetiniam pliūpsniui, į apvaisintą ląstelę patenka ne tik tai ląstelei genetiškai tapati siela, bet ir viena ar net keletas išmirusių gyvūnų sielų iš visų žemutinių planetos lygių. Ir siela, kuri yra maksimaliai tapati zigotos kokybiniam lygiui, į ją įsiskverbia.

Prasideda aktyvus tos zigotos vystymąsi iki to laiko, kol besivystančios biomasės kokybinis lygis nepasidarys aukštesnis už ją vysčiusios sielos lygį. Tada iškyla situacija, analogiška situacijai kurią ta siela patyrė mirties momentu. Susidaro energetinis pliūpsnis, kurio metu ta siela palieka besivystančią biomasę ir išeina į savo lygmenį. Reikia pažymėti, kad esant tai sielai besivystančioje biomasėje, pastaroji įgauna pavidalą gyvūno gemalo, kuris atitinka įsiskverbusiai sielai.

Po pirmosios sielos išėjimo, į „laisvą“ biomasę įsiskverbia aukštesnio išsivystymo rūšies siela, kuri gali kokybiškai derintis prie besivystančios biomasės... Procesas kartojasi vėl ir vėl, kol su besivystančia biomase neatitiks genetiškai tapati jos siela, kuri susikurs savo kūną pagal savo pavidalą ir panašumą.

Šioje situacijoje laimi visi: išmirusių gyvūnų sielos kai kurį laiką naudojasi besivystančia biomase kaupdama savo potencialą ir tuo pat metu, aktyviai vysto biomasę. O genetiškai tapati siela daug kartų greičiau gauna galimybę sau susikurti naują fizinį kūną.

Рис. 58

Be tokios simbiozės labai greitai išnyktų ištisos rūšys, kurių sielų kokybinės struktūros labai skirtųsi nuo zigotos struktūrų. **Be tokios simbiozės būtų neįmanoma gyvybės evoliucija, neatsirastų aukštai išsivystę organizmai ir, natūralu, kad negalėtų atsirasti protingos gyvybės...**

Kita išmirusių astralinių gyvūnų dalis prisitaikė prie naujų sąlygų panaudodami taip vadinamą energetinį vampyrizmą... Kur to reiškinių esmė?!

Prisiminkime, kad kiekvienas gyvas organizmas turi apsauginį psi-lauką, kuris sukuria maksimaliai palankias sąlygas kiekvieno daugialąsčio organizmo funkcionavimui, gina jį nuo kitų psi-laukų poveikio. Be to, apsauginis laukas skatina maksimalų energetinio lauko potencialo kaupimą iš materijos formų, kurios susidaro to organizmo maitinimosi metu suskaidant maistą.

Tai štai, energetiniai vampyrai, aptikę gyvūną, turintį susilpnėjusį ar pažeistą psi-apsaugą, per ją įsiskverbia į to gyvūno sielos struktūras ir pasisavina dalį gyvybingos energijos — energetinio potencialo, kurį generuoja aukos fizinis kūnas. To proceso metu vyksta pastebimai greitesnis aukos fizinio kūno susidėvėjimas, išsekimas ir toks sutvėrimas daug greičiau miršta natūralia ar smurtine mirtimi. Toks energetinis įsiskverbimas gali būti kaip periodinis, taip ir pastovus.

Bet, kad įvyktų panašus energetinis įsiskverbimas, astraliniai gyvūnai privalo „atidaryti“, įveikti kokybinį barjerą tarp fizinio ir eterinio planetos lygmenų, o kai kuriais atvejais ir tarp dviejų barjerų — eterinio ir astralinio. Tam reikalingas potencialas. Skirtingu paros metu tų barjerų storis skirtingas. Maksimalus barjerų tankis dieną, o minimalus — nakties metu.

Minimalų tankį tie barjerai turi tarp pusiaunakčio ir keturių valandų ryto. Todėl daugelis energetinių vampyrų — naktiniai plėšrūnai, išeinantys medžioti sutemus (to reiškinių priežastis Jūs rasite sekančiame Skyriuje)... Be to, pats planetos paviršius turi skirtingą energetinę struktūrą, kuri, savo ruožtu, veikia barjerų sluoksnį. Poveikis gali būti kaip neigiamas (kurio metu barjerų storis gali sumažėti tokios energetikos zonose), taip ir teigiamas (kurio metu barjerų tankis padidėja). Tokiu būdu, planetos paviršius turi neigiamas zonas — neigiamas geomagnetines zonas, kuriose tų barjerų iš vis nėra arba jie labai silpni net dienos metu.

Būdamas tų zonų ribose, bet kuris gyvas organizmas veikiamas neigiamai, tuo pačiu aktyviau puolamas ir astralinių vampyrų. Tokiose

zonose organizmas greičiau nusilpsta ir išsenka o vėliau, ilgiau pabuvus tokioje zonoje, prasideda greitas organizmo irimas.

Štai kodėl, jeigu kambarys, kuriame miega žmogus, yra tokios zonos ribose, to žmogaus organizmas greitai silpsta, jis negali normaliai išsimiegoti ir laikui bėgant tas žmogus rimtai suserga, ir labai tankiai, vėžiu...

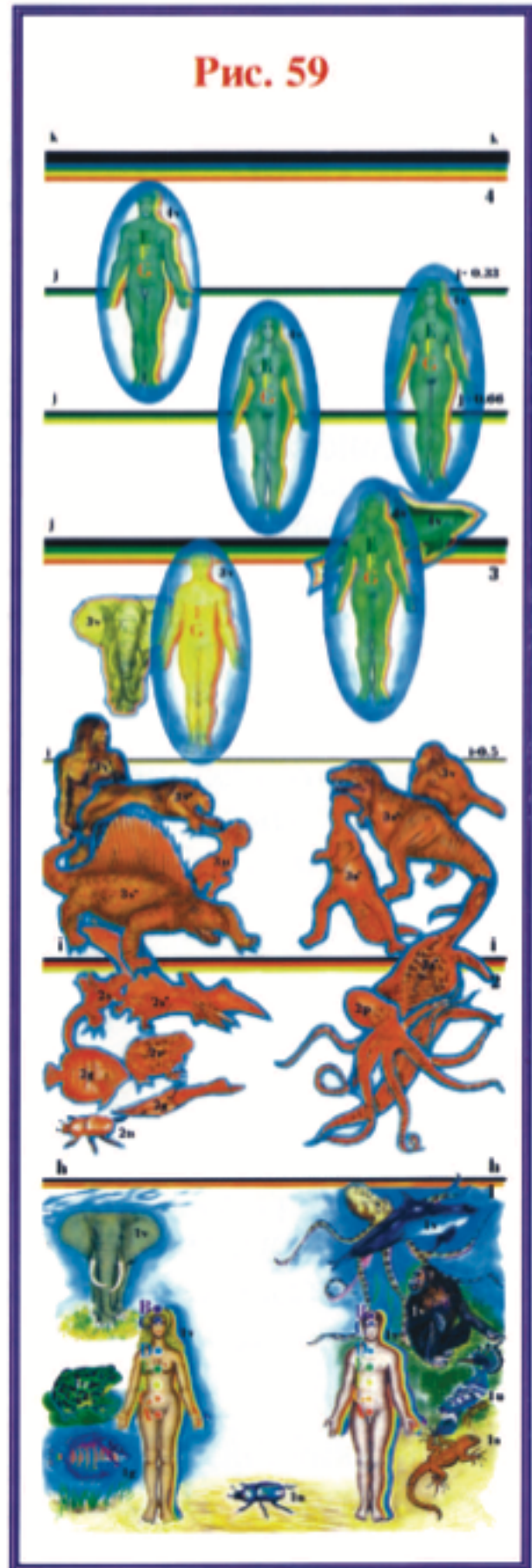
Tokiu būdu, išmirusių gyvūnų sielos, astraliniai gyvūnai, prisitaikę prie kitų gyvenimo sąlygų kituose planetos lygiuose, įgijo kelias naujas kokybes:

1) sugebėjimą susiurbti ir suvartoti kaip reikalingą potencialą, „maistą“ tuose pat lygiuose esančias sielas, kurios neturi arba kurių labai nusilpęs energetinis apsauginis apvalkalas.

2) simbiozė su rūšimis, kurios tęsia evoliuciją fiziniame lygyje, paeiliui su kitomis skirtingo išsivystymo lygio sielomis dalyvaudamos gemalo evoliucijos procese.

3) energetinis vampyriзмas, kurio metu išmirusių gyvūnų sielos įsiskverbia į fiziniame lygyje gyvenančių gyvūnų sielų kūnus ir struktūras, kurios turi silpną arba pažeistą psi- apsaugą.

Tokiu būdu, gyvybė kituose planetos lygiuose pasikeitė į kiek kitokias formas. Ir ten susidarė savos, kokybiškai kitokios ekologinės sistemos (žr. **Pav.59**).

Skrysius 6. Proto, organizmo ir sielos evoliucija

Gyvos materijos evoliucija sukuria gyvus organizmus, turinčius **sudėtingas psi- sistemas**. Išsivysčiusios iki atitinkamo lygio tokios psi-sistemos pradeda **suprasti savo egzistavimo vietą gamtoje**. Susidarė primityvus protas, kuris vystymosi eigoje priverstė to proto nešiotojus atitinkamai sąveikauti su gamta.

Psi-sistemų sudėtingumas ir, natūralu, kad evoliucijos galimybes apsprendžia **neuronų kiekis ir jų tarpusavio sąveikos lygis**. **Bet, koku gi būdu smegenų neuronai įgauna savybę mąstyti?**

Paradoksas tame, kad **smegenų neuronai nemąsto, o tik generuojamomis struktūromis ir potencialu, kurie susidaro evoliucijos metu, aptarnauja mąstymo procesą**. **Mąstymo procesas vyksta mentaliniame lygyje sielų, kurios turi fizinį kūną**. Taip pat, **sielos vystymasis neįmanomas be atitinkamo fizinio kūno vystymosi**. Šį faktą išsiaiškinkime detaliau, todėl kad jis yra pagrindinis, kad suprastume **proto vystymosi eigą**.

Pradėkime nuo sielos įsikūnijimo. **Kiaušialąstei susijungus su spermatozoidu susidaro energetinis pliūpsnis**, kuris pasiekia kitus planetos lygius — **eterinį, astralinį ir mentalinius**. **Priklausomai nuo to, kokią lygį tas pliūpsnis pasiekia, atitinkamai ateina ir siela iš eterinio, astralinio ar mentalinių planetos lygių**.

Kas gi veikia tų pliūpsnių amplitudę?

1. Tėvų genetika.
2. Jų dvasinio išsivystymo lygis.
3. Geografinė vieta, kur vyksta apvaisinimas.
4. Žvaigždžių ir planetų išsidėstymas virš vietovės, kur įvyksta apvaisinimas.
5. Emocinė tėvų būklė apvaisinimo metu.
6. Įvairių nuodų koncentracija tėvų organizme — alkoholio, nikotino, narkotikų ir kt....
7. Ekologinė gamtos aplinkos būklė.

Kuo sveikesnė tėvų genetika, tuo pliūpsnio energetika stipresnė. Planetos paviršius turi teigiamą, neigiamą ir neutralią energetiką. Todėl, priklausomai nuo to, kokią energetiką turi žemės vieta, kur įvyksta apvaisinimas, atitinkama bus ir pliūpsnio amplitudė. Teigiamą energetiką padidina pliūpsnio amplitudę, neigiamą - sumažina.

Iš Kosmoso nuo žvaigždžių eina energijos srautai, kurie taip pat gali būti kaip teigiami, taip ir neigiami. Be to, skirtingi genetikos tipai skirtingai reaguoja iš Kosmoso ir iš planetos einančius energijos srautus. Vieni ir tie patys energijos srautai vieną genetinį tipą gali veikti teigiamai, o kitą – neigiamai. Kiekvienam genetikos tipui egzistuoja planetos paviršiaus teigiamos ir neigiamo poveikio zonos.

Jeigu tėvai apvaisinimo metu jaučia vienas kitam gilius ir stiprius jausmus, tai meilė sukuria galingą teigiamų emocijų protrūkį, kuris, savo ruožtu, didina energetinio pliūpsnio amplitudę. Jeigu tėvai neturi gilių ir stiprių jausmų, o tai daro tik dėl fiziologinių poreikių tenkinimo, tai lytinių ląstelių susiliejimo metu energetinio pliūpsnio amplitudė nepasikeis. Jeigu apvaisinimas įvyko iškrypėliško seksualinio gyvenimo metu, tai pliūpsnio amplitudė bus dar žemesnė...

Narkotikai, alkoholis, nikotinas ir kiti nuodai, kurie yra tėvų organizme, sukuria galingą neigiamą lauką, kuris slopina pliūpsnio amplitudę. Ir jeigu tėvų organizmus tie nuodai labai ilgai veikė, tai pliūpsnis apvaisinimo metu toks silpnas, kad įstengia pasiekti tik apatinio astralo ar eterinį lygį. Tuo atveju įsikūnija labai žemo išsivystymo siela ir gimęs kūdikis bus protiškai nepilnavertis.

Ekologinės aplinkos būvis silpnina tėvų organizmus, o nusilpusios lytinės ląstelės susiliejimo metu taip pat negali sukelti pilnaverčio pliūpsnio.

Apvaisinimo metu į apvaisintą ląstelę įsikūnijanti siela turi sudėtingą eterinio, astralinio ir mentalinio kūnų struktūrą. Zigotinė ląstelė (apvaisinta kiaušialąstė) turi pačią paprasčiausią vienaląščio organizmo struktūrą ir tik astralinį kūną (be fizinio). Kokybiškai sielos ir zigotinės ląstelės tiek skirtingos, kad jų suderinamumas tokiame lygyje neįmanomas. Zigotinė ląstelė pirmiausia turi praeiti atitinkamą vystymosi kelią, kol jos eterinio ir susidarančio astralinio kūno struktūra galės prisitaikyti prie sielos struktūros.

Kaipgi tai vyksta? Kokių būdu žmogaus gemalo ląstelės pereina tas evoliucijos fazes?! To supratimas mums leis suprasti dar vieną gyvosios gamtos paslaptį, kuri, kaip ir daugelis kitų, iki šiol dar lieka neatskleista...

Planetoje vystantis gyvybei, daugiau prisitaikiusios ir progresyvesnės gyvų organizmų rūšys daugelį kitų gyvų organizmų rūšių išstūmė iš atitinkamų ekologinių nišų (žr. Skyrius 4 ir 5). Išstumtos gyvų organizmų rūšys prarado galimybę vystytis fiziniame mūsų planetos lygyje, bet jų

eteriniai ir astraliniai kūnai tebeegzistuoja eteriniame ir astraliniam lygiuose, kur evoliucinis vystymasis labai nežymus.

Tuose lygiuose besivystydamos minėtos rūšys atrado savo vystymosi pagreitinimo kelius (žr. Skyrius 5). Vienas iš jų — keleto skirtingo evoliucinio išsivystymo lygio sielų simbiozė besivystančioje gemalo biomassėje, kurios paeiliui įsiskverbia į tą biomąsę ir vystosi iki tokio lygio, prie kurio siela, kuri atitinka genetinę sandarą su ta biomase, gali užimti savo vietą ir kurti sau naują fizinį kūną.

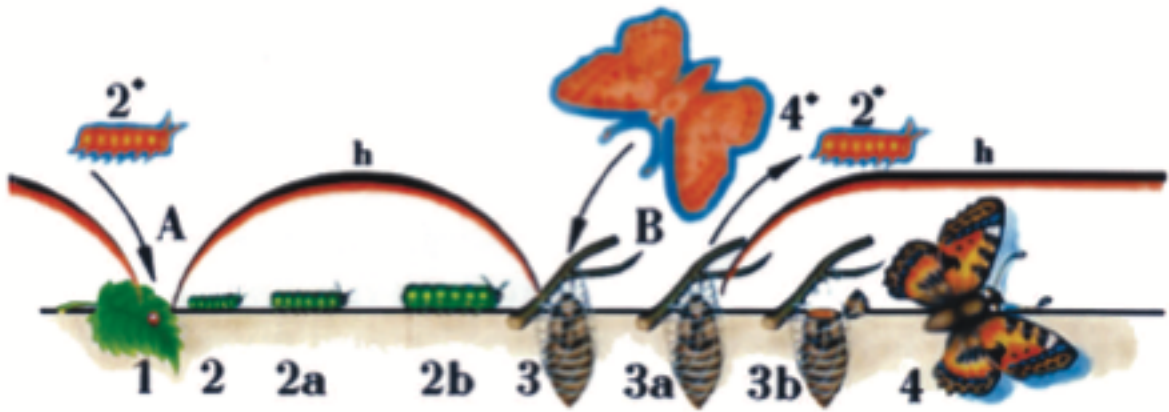
Gamtoje to reiškinių pats geriausias pavyzdys — drugeliai.

Kiekvienas iš Jūsų gėrėjosi drugelių grakštumu ir spalvingumu. Bet vikšrai kiekvienam kelia didesnę ar mažesnę priešišumą. Kokiu gi būdu iš tokio nemalonios išvaizdos vikšro „gimsta“ toks nuostabus drugelis?! Įvyksta metamorfozė, kurios kilmė šiuolaikinei biologijai išlieka paslaptimi. Kaipgi atskleisti šią paslaptį? **Drugelio metamorfozė — tai dviejų rūšių simbiozės vienoje biomassėje vienas iš ryškiausių pavyzdžių.**

Drugelis prieš mirdamas padeda kiaušinėlius, iš kurių išsirita vikšrai, kurie pagal visus požymius priskiriami prie žieduotojų kirmėlių. Ėsdami augalus vikšrai intensyviai augina biomassę ir struktūriškai ruošiasi priimti drugelio eterinį kūną. To proceso metu vikšro fizinis kūnas suyra ir iš tos masės eterinis drugelio kūnas formuoja savo fizinį kūną. Po drugelio fizinio kūno formavimosi proceso pabaigos, jis palieka lėliukę — metamorfozė įvyko (žr. **Pav.60**). Mirdama gėlių nektaru ir žiedadulkėmis, savo gyvenimo pabaigoje drugeliai padeda kiaušinėlius, iš kurių išsirita vikšrai. Ciklas kartojasi...

Jeigu iš drugelio kiaušinėlių iš karto ristųsi drugeliai, tai jie tuoj pat žūtų, nes iš kiaušinėlių išsirutų tik labai mažyčiai drugeliai, kurių užauginimui reikėtų labai daug maisto — nektaro ir žiedadulkių, kurių tuo metu dar nėra. Be to, mikroskopinio dydžio drugeliai neišgyventų. Kiekvienas vėjo dvelksmas juos nuneštų labai toli, jie negalėtų nusukti kur panorėję ir nesusirastų maisto, dėl ko labai greitai žūtų. Maži vikšrai puikiai jaučiasi ant žolių, krūmokšnių ir medžių lapų ir intensyviai juos ėda. Tuo pat metu augina drugeliui naudingą biomąsę. Tokiu būdu du skirtingų rūšių organizmai paeiliui gyvena vienoje biomassėje. Tokia rūšių simbiozė evoliucijos procese leido jiems išsaugoti gyvybingumą. Egzistuoja daugybė vabzdžių rūšių, kurių evoliucijos metu galime stebėti dviejų skirtingų sielų simbiozė — uodai, vabalai, bitės, termitai ir t.t.

Рис. 60

Kituose evoliucijos kokybiniuose laipteliuose taip pat pastebimi panašūs reiškiniai. Varlės (varliagyvių klasė) turi dvi evoliucinio vystymosi fazes — buožgalvių fazę ir pačios varlės fazę. Buožgalvio fazėje, biomasėje yra žuvies siela (eterinis kūnas). Bet toje fazėje biomasė pilnai nesitransformuoja pagal žuvies pavidalo eterinį kūną, nes biomasė turi varlės genetiką.

Žuvies sielos evoliucinis vystymasis biomasėje su varlės genetika vystosi tol, kol besivystanti biomasė nepasiekia struktūrinio ir kokybinio lygio, kuris viršija žuvies sielos lygį. Eterinis žuvies kūnas išeina iš biomasės, kurią jis išvystė ir į varlės genetiką atitinkančią biomasę įeina eterinis varlės kūnas. Įvyksta galutinė biomasės transformacija, atitinkanti eterinį varlės kūną. Palaipsniui pradeda augti iš pradžių užpakalinės, o vėliau ir priekinės varlės galūnės, nukrenta uodega, pasikeičia vidaus organai ir visa gyvo organizmo išorė.

Visas šias fazes tikriausiai matė daugelis žmonių, bet mažai kas susimąstė, kodėl tai vyksta — viskas priimama kaip savaime suprantami dalykai. Bet mus supančioje gamtoje be galo daug gyvybės formų ir paslapčių. Reikia tik atidžiau pažvelgti į save ir į gamtą, ir pradės aiškėti daugelis paslapčių...

Natūralu, kad iš karto kyla klausimas, o kas tą viską valdo, kokiu būdu visa tai vyksta?.. Evoliucinį gyvosios materijos vystymąsi apsprendžia genetika: kai į kitos genetikos biomasę įeina kitos rūšies gyvo organizmo siela, įėjimo momentu biomasės ir į ją įeinančio sutvėrimo eterinis kūnas turi tapačias kokybines struktūras.

Po susilieimo prasideda aktyvus biomasės ir to eterinio kūno vystymasis, bet tas vystymasis vyksta skirtingu greičiu. Jeigu biomasė turi genetiką rūšies, kuri yra išsivysčiusi labiau, negu eterinio kūno evoliucinis išsivystymo lygis to sutvėrimo, kuris tuo metu yra biomasėje, tai palaipsniui vystosi prieštaravimas tarp eterinio tos rūšies kūno ir biomasės, turinčios kitos rūšies genetiką.

Kai tie prieštaravimai pasiekia kritinį lygį, įvyksta vienos rūšies gyvo organizmo eterinio kūno išmetimas (mirtis) iš tos biomasės ir vietoj jo įeina kitos rūšies sutvėrimo eterinis kūnas, kuris pagal kokybinę struktūrą tapatus tos biomasės genetinei struktūrai. Išėjimo momentą lydi energetinis pliūpsnis: kokybinis barjeras tarp fizinio ir eterinio kūnų išnyksta ir susidaro energetinis kanalas. Tuo kanalu vieno sutvėrimo eterinis kūnas pereina iš fiziškai tankaus lygio į eterinį lygį, o eterinis kūnas sutvėrimo, kuris genetiškai atitinka biomasę, pereina į atsilaisvinusią vietą.

Kokybiškai aukštesniame gyvybės evoliucijos lygyje — ropliams ir žinduoliams, tas procesas vyksta kiek kitaip. Pavyzdžiui, žinduoliams, pirmomis nėštumo dienomis įvyksta keletas iš eilės sielų pasikeitimų iš žemesnio evoliucijos išsivystymo lygio į aukštesnį. Keitimasis vyksta tol, kol eterinio kūno ir biomasės evoliucinis vystymosi greitis nesusilygina. Po to, pagal to sutvėrimo eterinio kūno formą ir išvaizdą iš tos biomasės susiformuoja fizinis naujagimio kūnas...

Kaipgi vyksta žmogaus vystymasis?!

Žmogaus evoliucijoje reikia išskirti du etapus — **priešgimdyminis ir pogimdyminis vystymasis**. Kam reikalingas toks išskyrimas, paaiškės vėliau... **Žmogaus siela turi keletą kūnų — eterinį, astralinį ir vieną mentalinį**. Dvasiškai vystantis, susiformuoja keletas mentalinių kūnų. **Pasibaigus sielos vystymosi žemiškajam ciklui, siela gali turėti keturis mentalinius kūnus**. Apvaisinimo metu susidaro energetinis kanalas, kuriuo į apvaisintą kiaušialąstę įeina siela (žr. **Pav.61**). Po įėjimo kanalas užsidaro ir atsistato kokybiniai barjerai tarp lygių (žr. **Pav.62**).

Apvaisinta kiaušialąstė (zigotinė ląstelė) yra paprasčiausias gyvas organizmas. Vienaląščio organizmo ir sielos struktūros dar nesuderinamos, nes sielos kokybinė struktūra atitinka sudėtingą daugialąščio organizmo struktūrą.

Pirmoje stadijoje auga zigotinės ląstelės ir jos dauginasi iki tol, kol jų kiekis nebus pakankamas dėl įsiskverbimo daugialąščio organizmo eterinio kūno — **žuvies**. Jiems susiliejus, biomasėje, kuri turi žmogaus genetiką, pradeda vystytis žuvies eterinis kūnas. Štai kodėl pirmomis vystymosi dienomis žmogaus vaisius yra panašus **į žuvį**.

Žmogaus vaisiaus ląstelių vystymosi greitis daug didesnis už žuvies eterinio kūno vystymąsi. Todėl, maždaug po mėnesio, iš žmogaus embriono išeina žuvies eterinis kūnas ir įeina eterinis kūnas rūšies, kuris turi didesnį vystymosi greitį — **varliagyvių**. Po susiliejimo embriono biomasė pradeda pertvarkyti savo struktūrą pagal varliagyvio eterinio kūno struktūrą ir tuo metu dalis embriono ląstelių suyra. Jų irimo metu į motinos kraują per placentą išmetama daug šlakų, todėl tai pats pavojingiausias periodas ir persileidimo grėsmė.

Trečiajame žmogaus embriono vystymosi mėnesyje dėl tų pačių priežasčių varliagyvio eterinis kūnas iš embriono išeina. Susidaro naujas kokybinis energetinis pliūpsnis ir į embrioną įeina **roplių rūšies** eterinis kūnas (siela). Vėl embriono biomasė persitvarko pagal roplių eterinio kūno struktūrą, dalis embriono ląstelių suyra ir vėl eilinė porcija šlakų patenka į

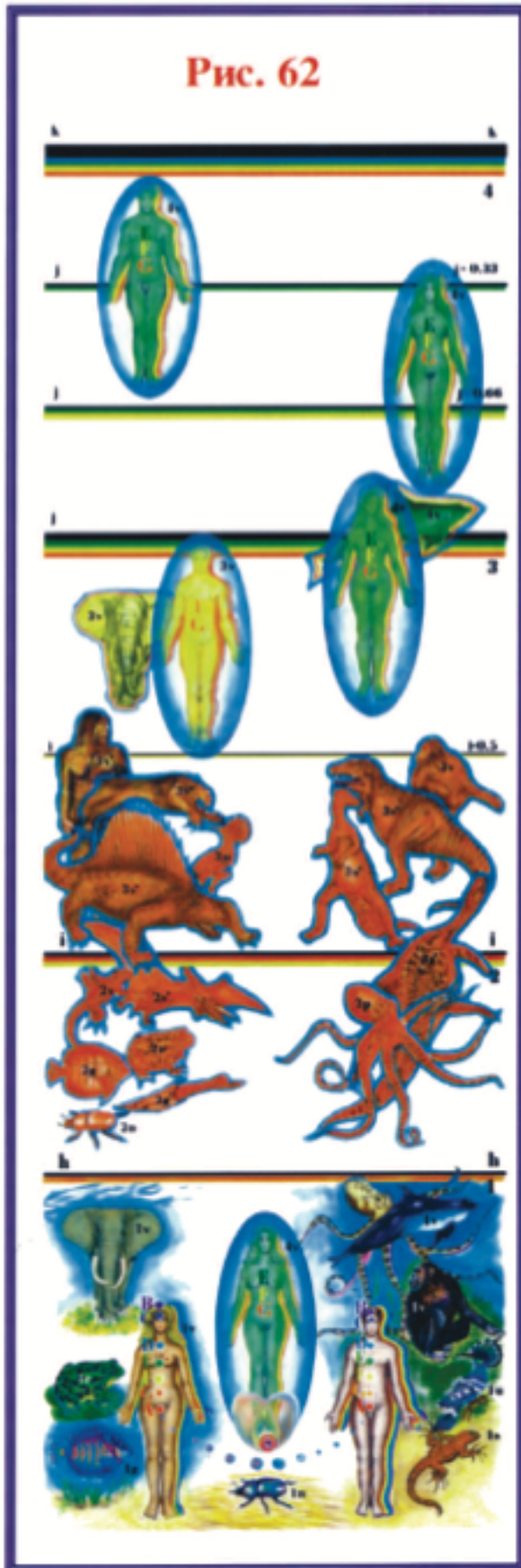
motinos kraują. Po to persitvarkymo žmogaus embrionas pasidaro panašus į **roplių embrioną** ir toliau auga žmogaus embriono biomasė. Palyginimui — vieno mėnesio embrionas yra **1 cm** dydžio, trečiajame mėnesyje pasiekia **9 cm**.

Ketvirtajame žmogaus embriono vystymosi mėnesyje eterinis roplio kūnas išeina ir vietoj jo įeina **žinduolio eterinis kūnas**. Embriono biomasė persitvarko pagal žinduolio eterinio kūno struktūrą, dalis embriono ląstelių suyra ir vėl eilinė porcija šlakų patenka į motinos kraują.

Penktajame mėnesyje žmogaus embrionas pasidaro toks, kad atsiranda galimybės į embrioną įeiti **žmogaus sielos eteriniam kūnui**. Embrionas pradeda persitvarkyti pagal žmogaus eterinio kūno išvaizdą ir vėl į motinos kraują patenka didžiulis kiekis šlakų.

Šeštajame žmogaus embriono vystymosi mėnesyje išnyksta uodegos užuomazgos. Vėliau embrionas tęsia persitvarkymą pagal žmogaus sielos struktūrą ir išvaizdą ir gimdymo metu tas procesas pasibaigia. Gimsta sveikas, normalus kūdikis (žr. **Pav.63**).

Tik penktajame embriono vystymosi mėnesyje žmogaus sielos kūnas turi galimybę įeiti į savo fizinio kūno embrioną. Iki to laiko tarp sielos ir embriono egzistuoja

kokybinis barjeras. Siela lieka susijusi su embriono biomase, bet į ją įeiti negali.

Dėl žuvies, varliagyvio, roplio ir žinduolio eterinių kūnų palaipsniško evoliucinio vystymosi embriono biomasėje, kokybinė žmogaus embriono struktūra išvystoma iki tokio lygio, kad pagal kokybinę struktūrą gali priimti žmogaus sielos kūną. Todėl savo vystymosi metu žmogaus gemalas pakartoja gyvosios gamtos vystymosi stadijas nuo vienaląščio organizmo iki sudėtingos daugialąščio organizmo struktūros.

Siela (dvasia) į apvaisintą kiaušialąstę įeina apvaisinimo metu ir visą gemalo vystymosi laiką ji išlieka pritvirtinta prie embriono. Jeigu, pavyzdžiui, įvyksta persileidimas, siela praranda galimybę sukurti sau naują fizinį kūną. Persileidimo metu naujas energetinis kanalas nesusidaro, kaip tai atsitinka žmogaus mirties atveju. **Todėl siela nebegali sugrįžti į tą lygį, iš kurio ji atėjo, susidarius energetiniam pliūpsniui apvaisinimo metu.**

Aukšto dvasinio išsivystymo lygio siela panaudodama savo vidinius resursus gali susikurti sau energetinį kanalą ir išsigelbėti iš tų spąstų (bet vis viena ji po to liks

žemesniame evoliucinio išsivystymo lygyje). **Siela, kuri neturi**

mentolinių kūnų, yra lengvas grobis sutvėrimų, kurie egzistuoja eterinio ir žemesniojo astralo lygiuose. Toks gyvenimo dėsnis...

Astralinio lygio gyvūnai ėda sielų kūnus (žr. **Pav.64**). Rezultate — siela žūva. **Sielos žuvimas reiškia, kad visa evoliucinė patirtis, kuri buvo įgyta per visus įsikūnijimus, visam laikui išnyksta... tai — EVOLIUCINĖ MIRTIS.**

Kai žmogus miršta, jo siela energetiniu kanalu «pakyla» į atitinkamą **Žemės lygį** ir po kurio laiko vėl gali įsikūnyti — susikurti sau naują fizinį kūną.

Naujame fiziniame kūne siela vėl gali tęsti savo evoliuciją. **Tame — kardinalus skirtumas tarp fizinio kūno ir sielos mirties.** Neatsitiktinai krikščioniškoji bažnyčia skaito abortą pačia didžiausia **nuodėme**. **Aborto metu iškyla pati realiausia grėsmė žūti sielai.**

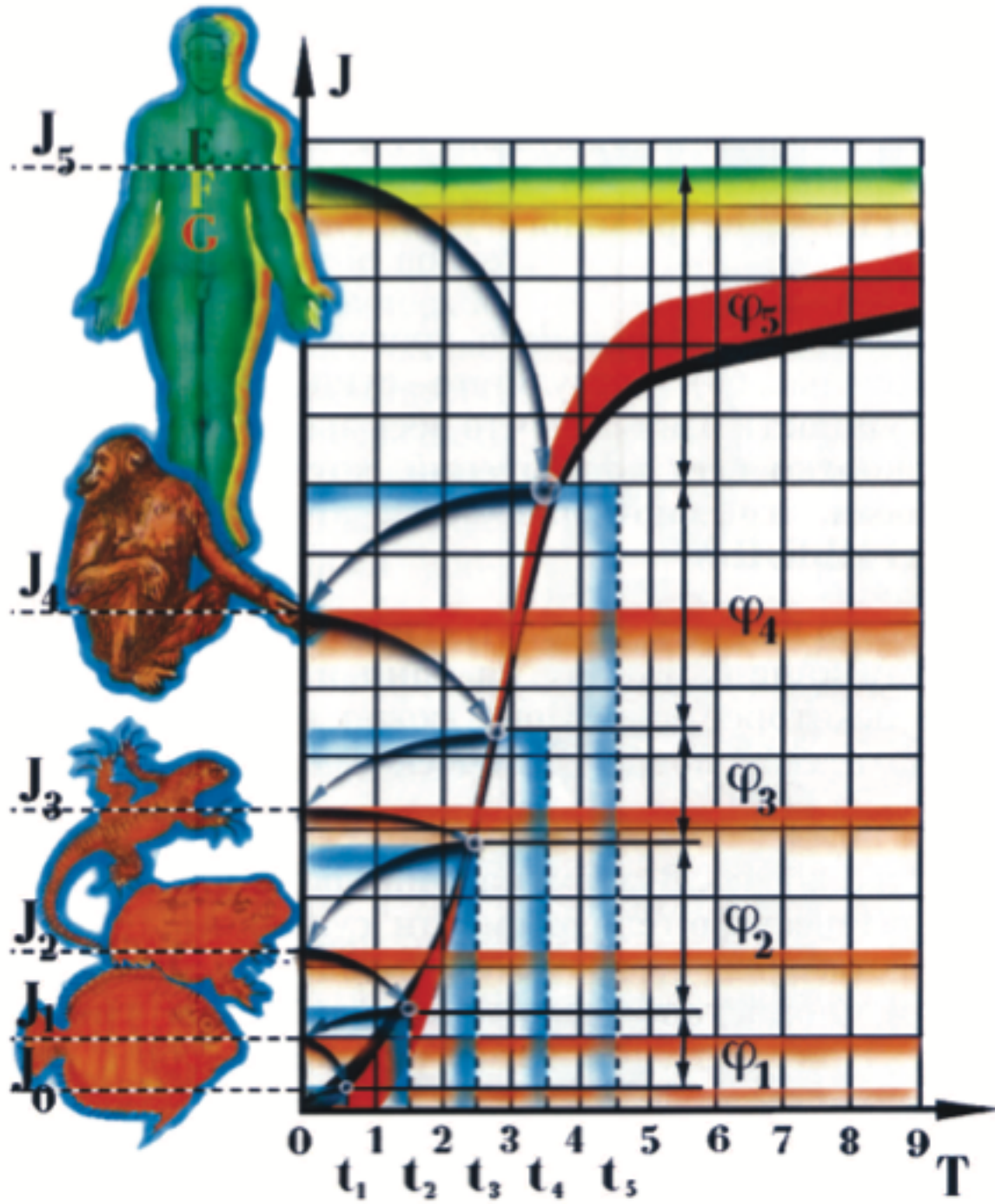
Iš moters gimdos pašalinamas ne tik beformis gabalas, kuris pagal savo formą žmogaus net ir neprimena. **Siela praranda tą biomąsę, iš kurios ji turėjo susikurti naują fizinį kūną.** Aborto metu ir **moteris, ir gydytojas, kuris tą veiksmą atlieka, susikuria sau sunkią Karma**. Moteriai suardoma jos organizmo apsauga, pažeidžiamas hormonų balansas. Labai dažnai abortas yra vėžinių susirgimų priežastimi.

Sugrįžkime prie to, kaip siela sau susikuria fizinį kūną. Susikurdama fizinį kūną siela sunaudoja dalį savo potencialo. O tai reiškia, kad sielos kokybinės struktūros pereina į mažesnę kokybinę evoliucijos lygį. Po gimimo vaiko fizinis kūnas auga ir evoliuciškai vystosi. Tuo pačiu pradeda vystytis ir sielos kūnai — eterinis, astralinis ir mentaliniai.

Tol, kol siela neatstatė savo eterinio kūno iki to lygio, koks jis buvo įėjimo metu, normalus astralinio ir mentalinio kūno vystymasis negalimas. Tam, kad tai įvyktų, vaiko smegenys turi įsisavinti tam tikrą kiekį informacijos. Gauta informacija sukuria galimybę išsiskleisti kokybinėms struktūroms. Tik išsiskleidus toms struktūroms (smegenų neuronų) smegenys įgyja kitą kokybę — proto užuomazgas.

Egzistuoja minimalus informacijos kiekis, kuris būtinas tam, kad atsirastų **proto užuomazgos**. Tą informacijos kiekį **vaikas turi gauti per pirmuosius 3-5 savo gyvenimo metus**, kai vyksta jo eterinio kūno atsistatymas. **Jeigu per tą laiką vaiko smegenų neuronai neatstato eterinių struktūrų evoliucijos ir neprasideda smegenų neuronų astralinių struktūrų vystymasis**, tai tokio žmogaus smegenys **niekada nebe susikurs sugebėjimo mąstyti**. Nors iš fiziologinės pusės jis bus visiškai sveikas.

Рис. 63

Pasibaigus kokybinių eterinių struktūrų atsistatymo procesams, visiškai susiformuoja smegenų kokybinės eterinės struktūros.

Jeigu eterinės smegenų struktūros nepasiekia reikiamo lygio, smegenys praranda galimybę formuoti ir vystyti astralinį, po to ir mentalines smegenų struktūras, kurios žmogaus smegenims sukuria galimybes suprasti supantį pasaulį ir savo vietą jame...

Todėl per pirmuosius 4-8 savo gyvenimo metus **vaikas siurbia informaciją** kaip kempinė, be jokios atrankos. **Ta informacija**

pradedama įsisąmoninti prasidėjus vystytis žmogaus smegenų neuronų astralinėms struktūroms, kurių formavimasis, kaip ir formavimasis viso astralinio kūno pasibaigia 14-18 gyvenimo metais.

Ir jeigu iki to laiko smegenų neuronų evoliucija pasieks mentalinį lygį, to žmogaus siela gali atstatyti ir toliau vystyti mentalines struktūras ir kūnus.

Jeigu iki 14-18 metų amžiaus žmogus nepasiekia to evoliucijos lygio, tada jo siela tame įsikūnijime praranda galimybę pakilti laipteliu aukščiau, negu ji buvo iki atėjimo į apvaisintą kiaušialąstę. Tuo atveju, tokio

žmogaus gyvenimas evoliuciškai bus tik „tuščias laiko gaišimas“.

Teisingas tolesnis vystymasis sudaro galimybes formuotis smegenų neuronų mentalinėms struktūroms ir sukurti 1-jį mentalinį kūną. Kai smegenų mentalinės struktūros pasiekia mentalinių struktūrų kokybinį lygį, kuris buvo iki įėjimo į biomasę momento, žmogus pasiekia iki to laiko jam neprieinamą sielos atmintį. Atmintį apie savo buvusias įsikūnijimus, kur ir kada jis iki tol gyveno, kuo buvo, ką darė... Mentalinis kūnas pradeda formuotis 30-33 gyvenimo metais (žr. Pav.65).

Jeigu žmogaus vystymasis buvo harmoningas, jo eterinis, astralinis ir pirmasis mentalinis kūnai tarpusavyje bus **harmoningai susiję**. Ta harmonija sukuria kokybinį žmogaus sielos vystymosi pliūpsnį. Toks žmogus pradeda dvasiškai labai greitai tobulėti, palaipsniui susikurdamas **2-jį, 3-jį ir 4-jį mentalinius kūnus. Aukščiausių mentalinių kūnų išsivystymas suteikia žmogui kolosalią dvasinę ir psichinę galią, kuri leidžia jam gydyti žmones, veikti gamtą, suteikia galimybę matyti praeitį, dabartį ir ateitį.**

Labai stipriai išsivysčius aukščiausiems mentaliniams kūnams, žmogus sugeba veikti dabartį ir ateitį. Tas poveikis gali būti ne tik vieno asmens likimui, bet net ir masių, tautos ar civilizacijos likimams. Psichinio tokio žmogaus galia veiks ir negyvąją gamtą. Toks žmogus gali veikti orus ir globalią ekologiją.

Bet, kaip bebūtų gaila, per visą žmonijos istoriją labai mažai žmonių sugebėjo pasiekti tokį išsivystymo lygį ir galimybes. Daugiau ar mažiau tai sugebėjo **Buda, Krišna, Jėzus Kristus**. Gaila, bet amžininkai jų taip nesuprato ir nepriėmė. Vėliau iš jų padarė dievus... **Visi jie paliko planetą Žemę savo fiziniuose kūnuose, pasiekė nemirtingumą.** Amžininkai nesuprato ir jų žinių, jų mokymo. Kažkur dėl nesupratimo, o kažkur ir sąmoningai iškreipdami esmę. Sukūrė tik dievybės kultą ir jam lenkėsi...

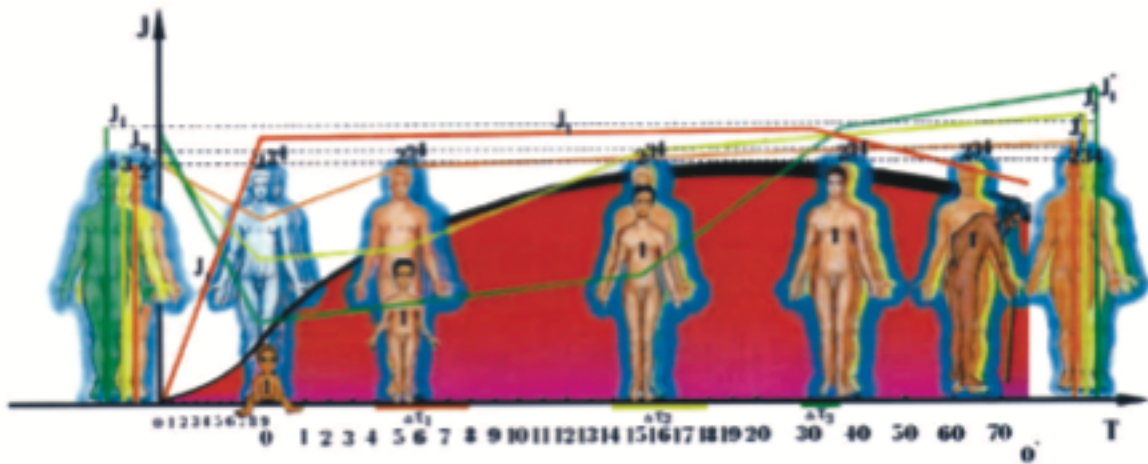
Prisiminkite, ką sakė Kristus:

„Tada, jeigu kas nors Jums pasakys: — štai čia Kristus“, arba „ten“, — netikėkite, nes atsiras netikri-Kristūs ir netikri pranašai ir kad suviliotų, rodys įvairius ženklus ir stebuklus...“⁵

Ir milijonai žmonių nuseks tais melagingais mokymais, nuoširdžiai tikėdami jų teisingumu. Jeigu visi tie žmonės galėtų išgirsti tuos mokymus iš pirmų lūpų, tai jie pamatytų, kaip siaubingai iškraipyta tiesa...

⁵ Žr. „Naujasis Testamentas“, evangelija pagal Matą, 23-24 eilutės.

Рис. 65

Tikrus mokytojus vadino Didžiaisais Pranašais. Jie savo minties ir valios jėga įsiskverbė į Visatos paslaptis ir norėjo tuos savo žinių turtus padovanoti žmonėms. Ir jau nebe jų kaltė, kad žmonės nepriėmė, nepanoro priimti tų žinių... arba atvirksčiai iškreipė jų esmę. Vėl gi, prisiminkime Kristų: „**Jie savo akimis žiūri ir nemato, savo ausimis klausosi ir nesupranta...**“⁶.

Ir tai net ne jų amžininkų kaltė — kaip iškraipymai, taip ir kitų žmonių nesugebėjimas teisingai suprasti tų žinių, susiję dar ir su civilizacijos visuotiniais evoliucinio vystymosi dėsniais. Civilizacijos evoliucija, kaip ir sielos evoliucija, turi savo etapus, kurie susieti su procesais, vykstančiais mūsų Visatoje. Kas tai per dėsniai ir kodėl tie nuostabūs žmonės negalėjo padėti savo amžininkams? Pabandykime tai suprasti... Didieji Pranašai žinojo objektyvius Kosmoso ir civilizacijos vystymosi dėsnius. Ir neatsitiktinai jų akys buvo kupinos liūdesio ir širdgėlos...

Sugrįžkime prie sielos evoliucijos.

Eterinio, astralinio ir mentalinio kūnų palaipsniškas atsistatymas iki lygio, kai siela įėjo į biomasę ir tolesnis jų vystymasis vyksta žmogaus smegenų neuronams kuriant eterines, astralines ir mentales struktūras. Ankstyvoje vaikystėje patirti genetiniai pažeidimai ir ligos, galvos smegenų ir stuburo smegenų skysčių uždegimai gali pažeisti smegenų eterinio, astralinio ir mentalinio struktūrų kokybines sistemas.

Ypač tai pavojinga, kai vaikas dar maitinamas krūtimi. Jeigu tuo metu nesusidarys ir neišsivystys kūdikio smegenų neuronų eterinės struktūros, tai smegenys gali likti visam laikui „miegančios“. Tai priveda prie įvairių stadijų silpnaprotiškumo. Daliniai tų faktorių pasireiškimai nepilnai išskleidžia tas struktūras. Rezultate silpniau ir lėčiau vystosi astralinės, o vėliau ir mentalinės žmogaus smegenų struktūros.

Šių struktūrų harmoningam vystymuisi reikia, kad sielos kūną pereinantys įvairios kokybės energijos srautai (monomaterijos) būtų kiekybiškai ir kokybiškai suderinti tarpusavyje. Trys materijos kokybiniai srautai užtikrina tokį balansą:

1. Energijos srautas, formuojantis eterinį kūną, kurio normalus vystymasis užtikrina žmogaus aktyvumą ir jo valios stiprumą.

⁶ Žr. „Naujasis Testamentas“, evangelija pagal Matą, 4 Skyrius, 12 eilutė.

2. Energijos srautai, formuojantys astralinį kūną, **kurio normalus vystymasis užtikrina** emocinę žmogaus būseną.

3. Energijos srautai, formuojantys mentalinį kūną, **kurio normalus vystymasis užtikrina** intelektualinį žmogaus būvį.

Sutrumpintai — **Valios, Širdies ir Proto**. Kurių balansas — **auksinis vidurys** — garantuoja **harmoningą** žmogaus asmenybės **vystymąsi**.

Trūkumas srautų, kurie **formuoja** pilnavertį **eterinį** kūną, **vysto** **pasyvų, bevalį** žmogų.

Trūkumas ir skirtinga sudėtis srautų, kurie **formuoja** **astralinį** kūną, **vysto** įvairių **emocinių tipų** žmones.

Trūkumas srautų, kurie **formuoja** **mentalinį** kūną, **vysto** **protiškai atsilikusius**, o **skirtinga** tų srautų sudėtis — vysto **skirtingu** **protinių sugebėjimų** žmones.

Todėl tam, kad išsivystytų visavertis žmogus, būtina **valios, širdies ir proto** srautų harmonija. Kol tas **balansas egzistuoja**, žmogus turi **galingą smegenų** ir viso organizmo **apsaugos sistemą**.

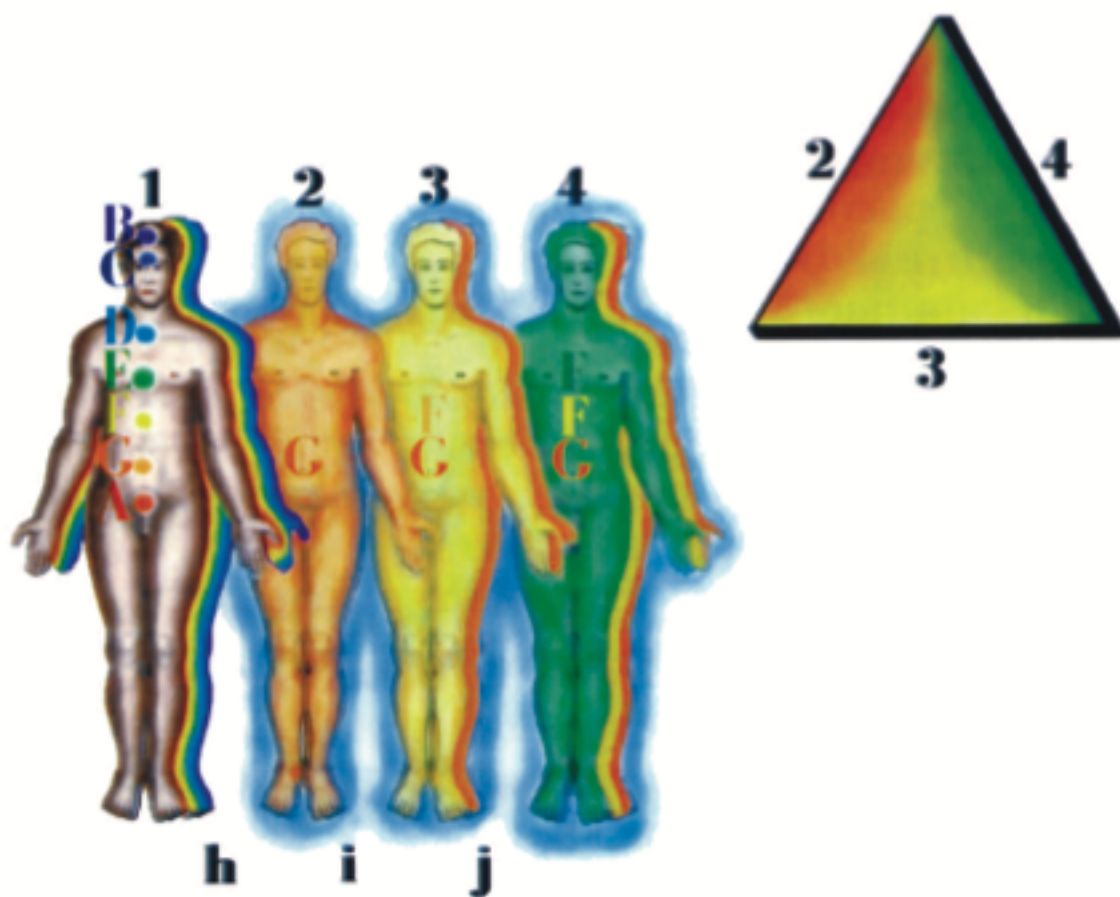
Paprastai žmogus naudoja **tik 3-5%** savo smegenų neuronų, **likusieji 95-97%** žmogui neprieinami. Jie atsiveria tik tada, kai žmogus pasiekia aukščiausius mentalinius evoliucijos lygius. **Tai — evoliucinės sielos atsargos**. To reiškinio žmogui atsiradimo priežastis atskleisime, kiek vėliau. Evoliucinės atsargos žmogui taip pat yra ir labai pavojingos... Kur tie pavojai slypi?

Esant valios, širdies ir proto srautų harmonijai, žmogaus smegenys bet kurios savo vystymosi fazės metu turi **stiprią energetinę apsaugą nuo bet kokio psi-poveikio** ir išlaiko savo individualumą. Sąlyginai tą balansą pavaizduokime kaip lygiakraštį **trikampį** (žr. **Pav.66**).

Tokio žmogaus smegenis neįmanoma arba beveik neįmanoma valdyti. Tam, kad žmogų padaryti valdomu psi-lauku, kitais žodžiais tariant, **BIOROBOTU**, **pirmiausia būtina pažeisti tų srautų harmoniją**.

Jeigu kokiu nors būdu sumažinti vieną iš tų srautų, tai likusieji du išsaugos ir harmonija išsiderins. **Tada jau atsiranda galimybės paveikti 95-97%** žmogaus smegenų neironų, veikti jo sąmonę, o per tai ir jo sąmonę... **To veiksmo metu žmogus nieko nepajus, nepamatys, neišgirs...**

Рис. 66

Jis veiks lyg ir savo valia, bet iš tikrųjų — nepastebėdamas primestos valios, vykdys kažkieno tai programą. Sielos lygyje tokios robotizacijos padaryti neįmanoma, **nes eterinis, astralinis ir mentalinis kūnai** — pasyvūs.

Vystymosi metu aktyvus fizinis kūnas. Kitais žodžiais tariant, **fizinio kūno vystymasis garantuoja kitų kūnų evoliuciją**. Fizinis kūnas turi savybę transformuoti materijos formas. Jame pastoviai vyksta fiziškai tankių medžiagų skaidymas ir sintezė materijos formų, kurios reikalingos **eterinio, astralinio ir mentalinio kūnų evoliucijai**.

Fizinis kūnas turi savotiškas antenas, kurios sugeba pagauti tas materijos formas. Tokių antenų — **čakrų** — žmogus turi **septynias**, kas atitinka kūnų kiekiui, kuriuos žmogus turi evoliuciškai išvystyti, kad galėtų pabaigti Žemiškąjį (**nulinį**) evoliucijos ciklą ir ištrūkti iš savo planetos evoliucinės nelaisvės.

Pakanka **uždaryti** vieną iš septynių **čakrų** ir srautų **harmonija bus pažeista**. Atsiranda galimybės tokį žmogų valdyti, **arba**, kaip to rezultatas, **sustos** arba **sulėtės sielos evoliucinis vystymasis**. Įvairiose savo vystymosi stadijose daugelis žmonių be fizinio, eterinio ir astralinio kūno, dar turi ir mentalinį kūną.

Už eterinio kūno vystymąsi atsako oranžinė (**seksualinė**) čakra. Eterinio kūno išsivystymas **apsprendžia fizinę** žmogaus **jėgą** ir jo **aktyvumą** visuose jo veiklos srityse. Nuo eterinio kūno išsivystymo lygio **priklauso** ir žmogaus **seksualinis aktyvumas**. Srautus, kurie veikia eterinio kūno išsivystymą, sąlyginai pavadinkime **valios srautais**.

Už astralinio kūno vystymąsi atsako geltona (**saulės rezginio**) čakra. Astralinio kūno išsivystymas **apsprendžia** žmogaus **emocinį stovį, jo kūrybinius sugebėjimus**. Srautus, kurie veikia astralinio kūno išsivystymą, sąlyginai pavadinkime **širdies srautais**.

Už 1-jo mentalinio kūno vystymąsi atsako žalia (**širdies**) čakra. 1-jo mentalinio kūno išsivystymas **apsprendžia** žmogaus **protines galias, intelekto įvairiapusiškumą**. Srautus, kurie veikia 1-jo mentalinio kūno išsivystymą, sąlyginai pavadinkime **proto srautais**.

Kol egzistuoja valios, širdies ir proto srautų harmonija, kitais žodžiais, harmonija tarp eterinio, astralinio ir 1-jo mentalinio kūnų, žmogaus valdyti neįmanoma (žr. **Pav.66**).

Pamąstykime kartu, kokią čakrą reikia pridaryti ir kokius srautus reikia blokuoti, kad atsirastų galimybė valdyti žmogų — robotizuoti. Jeigu pridarysime oranžinę (seksualinę) čakrą, susilpnės valios srautai. Etererinis

kūnas negalės visiškai išsivystyti. Žmogus fiziškai susilpnės, jo aktyvumas žymiai sumažės. Iškyla klausimas: kam reikalingas silpnas, bevalis, jokiai veiklai netinkantis žmogus? Manau, kad niekam... (žr. **Pav.67**).

Jeigu pridarysime žaliąją (širdies) čakrą, susilpnės proto srautai. Gausime fiziškai stiprų, emocionaliai agresyvų, protiškai atsilikusį žmogų (žr. **Pav. 68**). Toks žmogus net pavojingas...

Jeigu pridarysime geltoną (saulės rezginio) čakrą, susilpnės širdies srautai. Gausime fiziškai stiprų, valingą, racionaliai mąstantį, skurdžių emocijų ir nedidelių kūrybinių gabumų žmogų (žr. **Pav.69**).

Tai idealus žmogus-robotas, kurį lengva valdyti?!. Kuris be jokio sąžinės graužimo visada pasiruošęs vykdyti įsakymus ir tam panaudoti visus savo protinius sugebėjimus. Geriau ir nesugalvosi. **Todėl robotizavimui naudoja įvairius saulės rezginio čakros slopinimo būdus.**

Prisiminkite, kad daugelio tautų pasakose ir legendose yra personažų, turinčių ledines, akmenines ar net geležines širdis: “Sniego karalienė”, “Akmeninė širdis” ir daugelis kitų.

Be robotizacijos, saulės rezginio čakros slopinimas atskirais atvejais baigiasi ir astralinio kūno vystymosi sulėtėjimu ar net visai to proceso sustabdymu. **Atsiradęs srautų disbalansas stabdo evoliucinį vystymąsi.** Sustoja žmogaus ir jo sielos vystymasis. Tai visiškai neįaudina tų, kas sukuria robotizaciją, nes jiems tai naudinga.

Prie žmonių ir civilizacijos robotizacijos mes dar sugrįšime... O kol kas toliau tirsime žmogaus ir jo sielos vystymąsi.

Žmogaus fizinio kūno ląstelės gyvenimo bėgyje pasikeičia keletą kartų. Skirtingi ląstelių tipai — kraujo, nervų, skydliaukės, lytinės, raumenų, riebalinės, jungiamųjų audinių, kremzlinės ir kaulinės turi skirtingus atsinaujinimo periodus. Kraujo ląsteles gamina raudonosios ir geltonosios kaulų smegenys. Jos atsinaujina pastoviai, nes tai susieta su jų funkcijomis. Kaulų ląstelės atsinaujina kartą per penkiolika metų. Visos kitų tipų ląstelės atsinaujina periodais — mažesniais, negu penkiolika metų.

Tokiu būdu, kas kiekvienus penkiolika metų viso žmogaus organizmo ląstelės atsinaujina. Kitais žodžiais tariant, penkiolikmečio jaunuolio ir devynias dešimtmečio senolio organizmo ląstelės — **VIENODOS.** Bet niekas nepasakys, **kad jos vienodai atrodo..**

Рис. 67

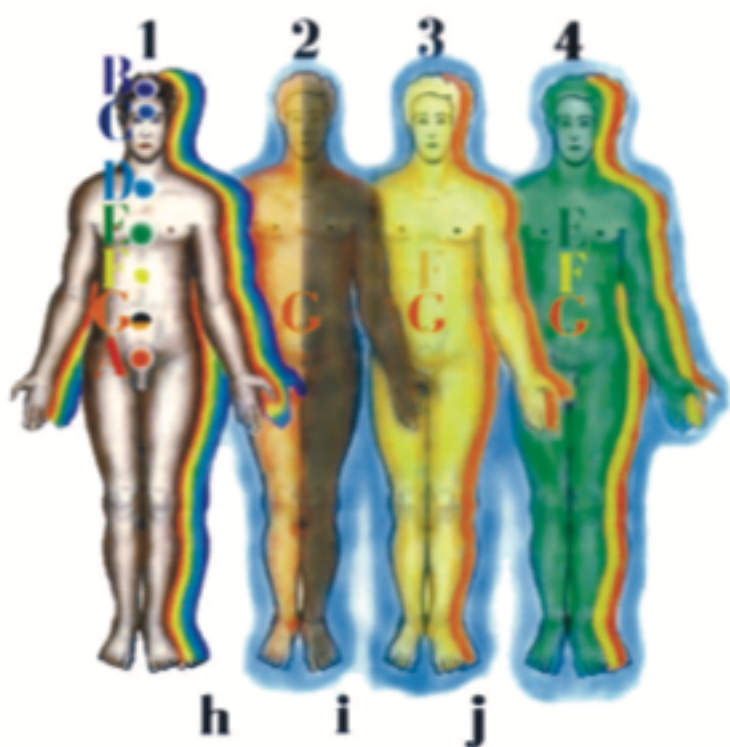

Рис. 68

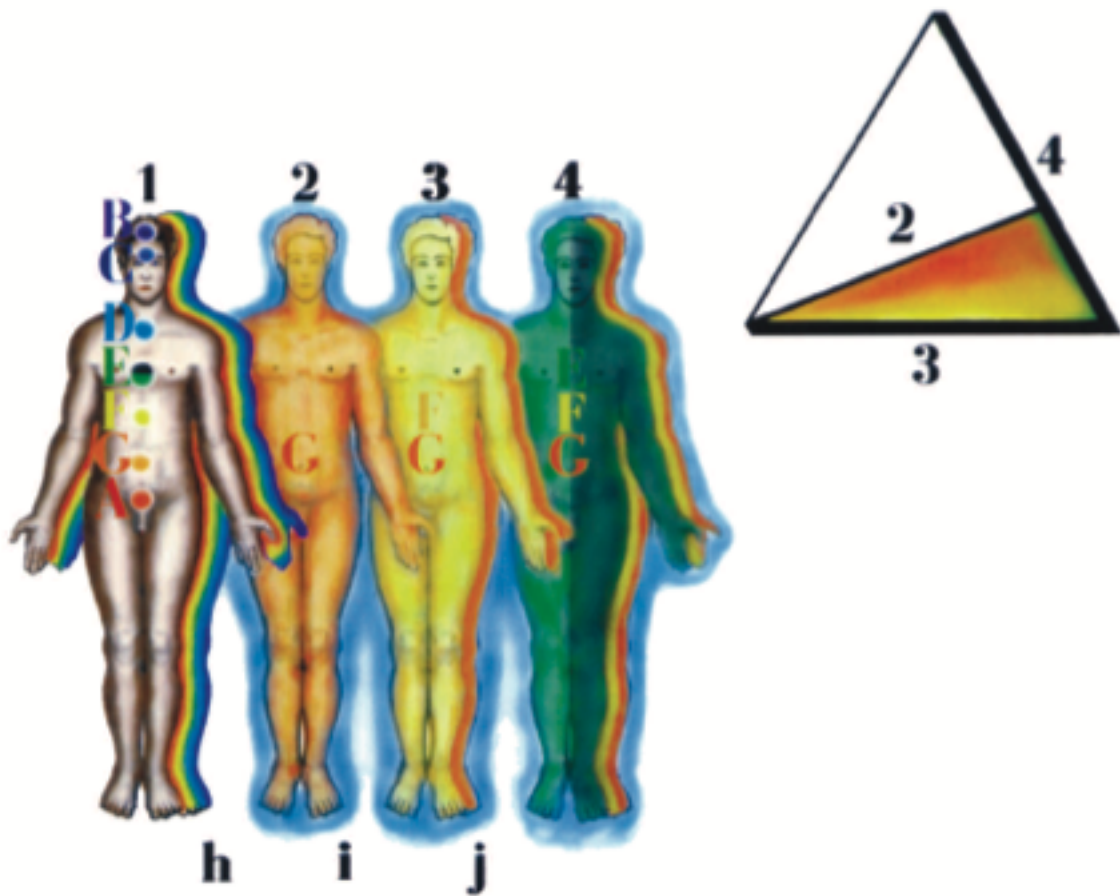
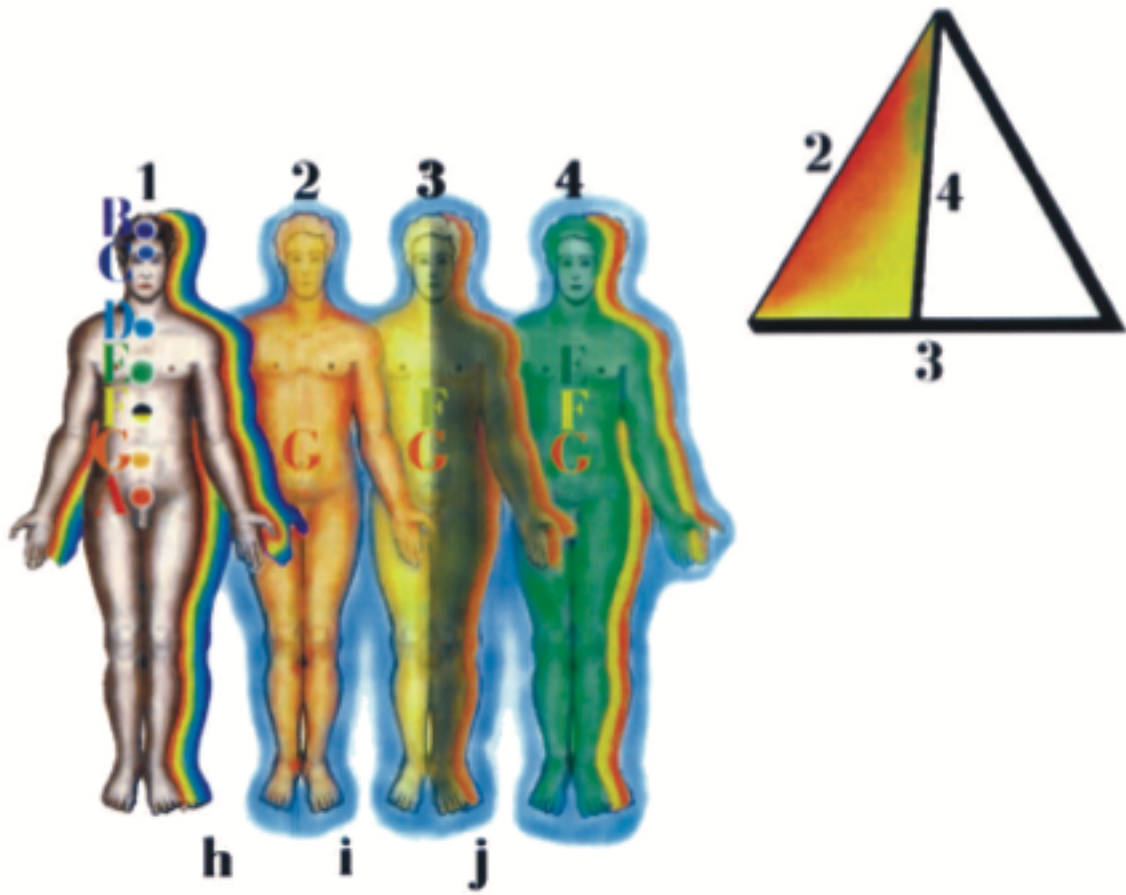

Рис. 69

Priežastis tame, kad ne laštelės senėja, bet organizmo senėjimo procese pažeidžiama harmonija tarp fizinio ir sielos kūnų.

Egzistuoja apie keturi šimtai senėjimo teorijų, bet nė viena iš jų neatsako į visus šio reiškinio klausimus. Kiekviena iš jų tyrinėja vienus ar kitus senėjimo aspektus, bet nė viena iš tų teorijų nenagrinėja pagrindinės senėjimo priežasties. Įsisąmoninę senėjimo mechanizmą, mes pabandysime nustatyti **fizinio nemirtingumo galimybes**, svajonę, kuri jaukia žmonijos protus daug tūkstančių metų.

Taigi, kur organizmo senėjimo priežastis?

Reikia žinoti, kad žmogaus fizinio, eterinio, astralinio ir mentalinio kūnų vystymosi greitis yra skirtingi. Kai siela įeina į apvaisintą kiaušialąstę, ji pagal savo išsivystymo lygį kuriasi fizinį kūną. Kurdama tą kūną, siela išnaudoja atitinkamą savo potencialą. Ir todėl žmogaus gimimo metu jo siela yra evoliuciškai daug žemesniame lygyje, negu buvo įėjimo metu į apvaisintą kiaušialąstę. Tuo pat metu fizinis kūnas įgauna kokybės atsargas, kas leidžia toliau vystytis sielos kūnams.

Esant skirtingiems fizinio ir sielos kūnų evoliucinio vystymosi greičiams, siela pirmiausia atstato savo eterinį kūną iki to lygio, koks buvo įeinant apvaisinimo metu ir tik po to pradeda atstatyti astralinį kūną. Kai tas procesas pasibaigia, prasideda tolesnis mentalinių kūnų vystymas.

Kažkoku tai sielos vystymosi momentu, fizinio, eterinio, astralinio ir mentalinių kūnų evoliucinis vystymosi greitis būna vienodas. Tarp įvairių žmogaus kūnų įsivyrąja harmonija ir tada žmogaus intelektas ir kūrybiniai sugebėjimai būna maksimalūs. Tokios harmonijos metu energijos judėjimas tarp įvairių žmogaus kūnų maksimaliai subalansuotas.

Dvasinis tobulėjimas priveda prie to, kad sielos kūnų evoliucinis vystymasis aplenkia fizinio kūno evoliucinį vystymąsi. Tas greičių skirtumas darosi vis didesnis ir didesnis (žr. **Pav.65**). Be to, skirtingų žmogaus kūnų vystymosi greitis taip pat **nevienodas**. Laikui bėgant vystymosi greičių skirtumas keičia kokybines sielos kūnų struktūras. To proceso metu išsibalansuoja energijos judėjimo harmonija tarp kūnų. Keičiasi iš fizinio kūno atitekančios energijos kiekis ir kokybė.

Kai skirtumas pasidaro didelis, kai kurių energijos rūšių per tekėjimas į astralinį ir mentalinius kūnus sustoja (tas procesas išnagrinėtas laštelės pavyzdžiu, žr. 2 Skyrių, kur laštelės lygiuose parodyti vykstantys procesai). Tame paveikslėlyje parodyta laštelė, turinti eterinį, astralinį ir mentalinį lygius. Eterinis laštelės kūnas formuojasi iš vienos materijos (parodyta oranžine spalva), astralinis kūnas — iš kitos (parodyta oranžine

ir geltona spalvomis), pirmasis mentalinis — iš trijų (parodyta oranžine, geltona ir žalia spalvomis).

Pažeidus energijos per tekėjimo harmoniją tarp skirtingų lygių, į pirmą mentalinį ir astralinį lygius nebe patenka energijos rūšys, kurios reikalingos jų vystymuisi. Mentalinį ir astralinį lygius pasiekia tik viena energija (parodyta raudona spalva), kuri netinkama tų lygių evoliucijai. Atsijungia tų lygių „maitinimas“, sustoja jų vystymasis. Vystymąsi tęsia tik eterinis kūnas (lygis), kurio maitinimas sumažėjęs, bet vis dėl to nenutrūkęs.

Sustojus mentalinio ir astralinio kūnų maitinimui, pasireiškia atminties praradimai, sutrinka mąstymo mechanizmas (kartais sako — žmogus „sugrižta į vaikystę“). Kanalas tarp fizinio ir eterinio kūnų palaipsniui siaurėja ir taip sustoja eterinio kūno ląstelių evoliucijos ir gyvybingumo procesų aprūpinimas energija. **Fizinė ląstelė** (fizinis kūnas) **jau nebepajėgia aprūpinti „maitinimu“ visų ląstelės lygių ir įvyksta FIZINĖ MIRTIS**, kai visi kartu - **eterinis, astralinis ir mentaliniai kūnai** nebe susiderina su fiziniu kūnu.

Mirties metu įvyksta energijos pliūpsnis, iš kurio susiformuoja energetinis kanalas. Tuo kanalu **siela** (eterinis, astralinis ir mentaliniai kūnai) **išeina iš mirusio fizinio kūno, kuriam suyra apsauginis energetinis kokonas** (žr. **Pav.70** ir **Pav.71**).

To energetinio pliūpsnio amplitudė priklauso nuo dvasinio išsivystymo, kurį žmogus buvo pasiekęs mirties momentui. **Kuo aukštesnį išsivystymo lygį žmogus buvo pasiekęs gyvenime, į tuo aukštesnį planetos lygmenį jo siela pakyla po mirties. Jeigu žmogus buvo išsivystęs tiek, kad buvo suformavęs savo mentalinius kūnus, tai jis pakyla į mentalinius planetos lygmenis** (atitinkamai 1-jį, 2-jį, 3-jį ir 4-jį mentalinius lygius).

Jeigu žmogus pilnai praėjo Žemės evoliucijos ciklą ir jo siela turi eterinį, astralinį ir keturis mentalinius kūnus, **tokiu atveju jo siela gali pereiti per visus planetinius barjerus ir išeiti už Žemės ribų ar net už Saulės sistemos ribų. Bet, kaip bebūtų gaila, taip atsitinka labai retai...**

Žemės (planetinio) ciklo pabaiga reiškia tik Kosmoso evoliucijos pradžia. Prasideda **ŽMOGAUS EVOLIUCIJOS KOSMINIS ETAPAS.**

Indų jogų filosofijoje egzistuoja aukščiausio laipsnio evoliucinio išsivystymo supratimas, kaip sielos nirvanos būsenos pasiekimas, susiliejimas su absoliutu. Tada, kaip mano jogai, siela susilieja su Kosmosu, dievu, absoliutu...

Tokia būseną, kai išnyksta visi Žemės kokybiniai barjerai

neriškia visiško evoliucinio išsivystymo pabaigos. Tai reiškia tik planetinio nulinio išsivystymo ciklo pabaigą ir Kosminio ciklo pradžia. Tai turi skatinti tolesnį vystymąsi, o ne nusiramimą ir savęs užblokavimą ant pačio naujo evoliucijos lygio kokybinio vystymosi slenkščio. Bet prie to mes dar grįšime...

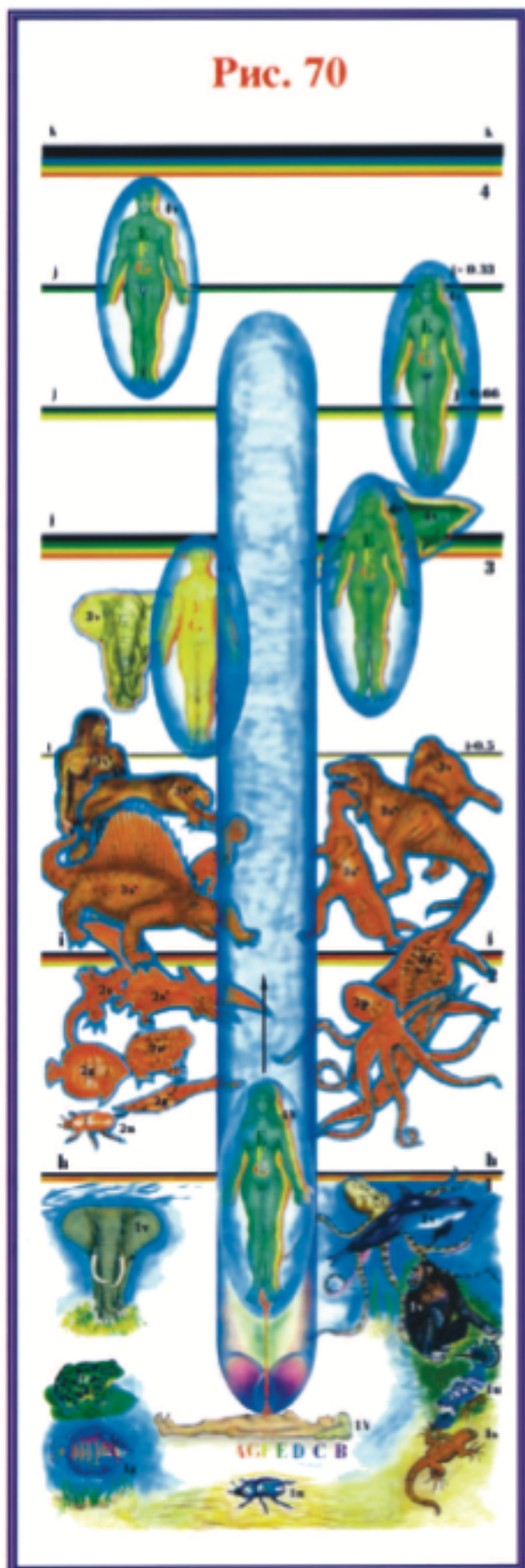
O dabar pažvelkime toliau, kas ir kaip vyksta žmogaus mirties momentu?..

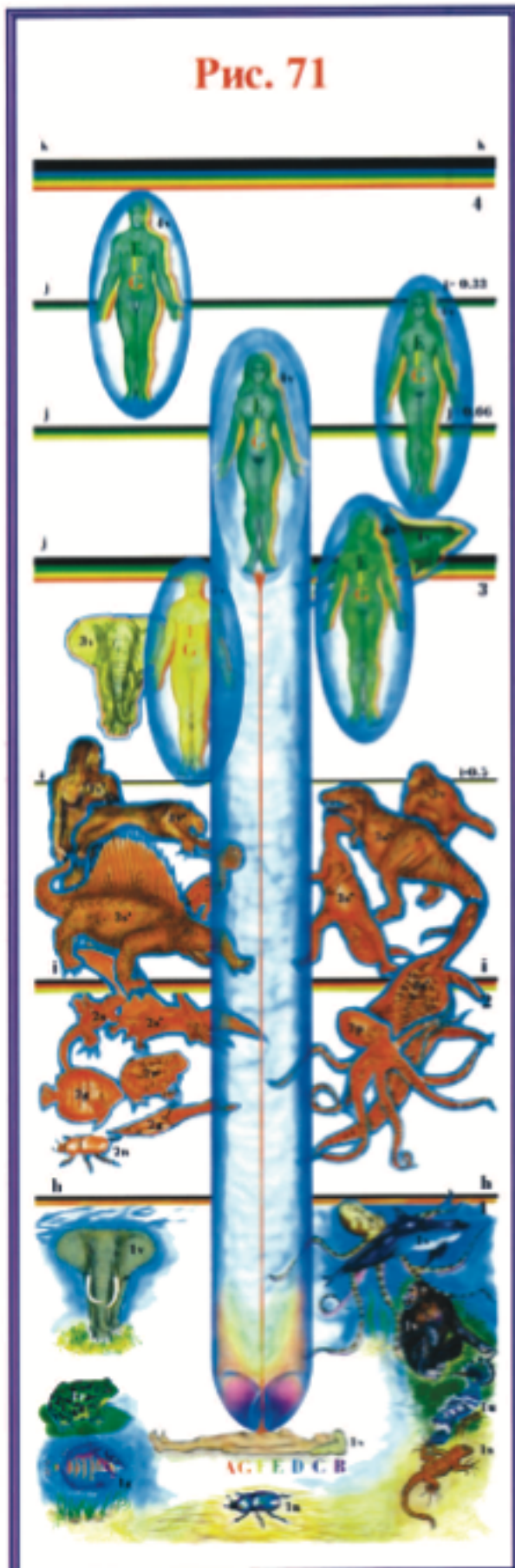
Jeigu per savo gyvenimą žmogus išvystė tik eterinį ir astralinį kūnus, tai po mirties jo siela pakils tik iki astralinio planetos lygmens. Norisi atkreipti dėmesį, kad astralinis lygis viduje turi ir tarpfluoksnį. Kas tai yra?..

O tai reiškia, kad žmogus, kuris buvo pilnai išsivystęs astraliniam lygyje ir turėjo astralinį kūną, kuris susideda iš dviejų materijos formų (žr. Pav.48 ir Pav.49), po mirties patenka į viršutinį astralinį lygmenį, kuris pagal krikščioniškąją religiją vadinasi “ROJUMI” (žr. Pav.72). Tai įmanoma tuo atveju, jeigu žmogus per savo gyvenimą neužsidirbo sunkių karmų — “nuodėmių”.

Bet kas gi tai — karma?!

Patyrinėkime aiškų sunkios karmos pavyzdį. Vienas žmogus dėl vienu ar kitu priežasčių

sąmoningai nužudo kitą žmogų. **Pirmiausia, žmogus, kurį nužudo, nebaigia savo išsivystymo, kurį galėjo pasiekti, jeigu nebūtų buvusios smurtinės mirties.** Ir todėl jo siela po smurtinės mirties pakyla į daug žemesnį lygmenį, negu būtų galėjusi pakilti. **Tai jau Gyvybės Dėsnių pažeidimas.** Žmogus, kuris nužudė, už tai turi atsakyti. Antra, tam, kad nužudytų, žudikas turi save įaudrinti iki agresyvios būsenos, kurio metu jis gali nužudyti kitą žmogų. **O tuo metu per fizinį, eterinį ir astralinį kūnus pereina neigiamos energijos srautai, kurie pripildo astralinį kūną ir jį pakeičia.** Astralinis kūnas pasikeičia, bet, gaila, ne į gerąją pusę... neigiamos emocijos maitina tik astralinį kūną, kuris susideda iš vienos materijos formos. Ir jeigu toks žmogus turėjo arba tik pradėjo vystyti astralinį kūną iš antrosios materijos, **tai tas astralinis lygis suyra, nes negatyvios emocijos struktūriškai ir kokybiškai nesuderinamos su aukštesniojo astralo kūnu.** **Tokiam žmogui prasideda intensyviai, hipertrofiškai vystytis tik žemutinio astralo kūnas — iš vienos materijos formos** (žr. **Pav.46** ir **Pav.47**).

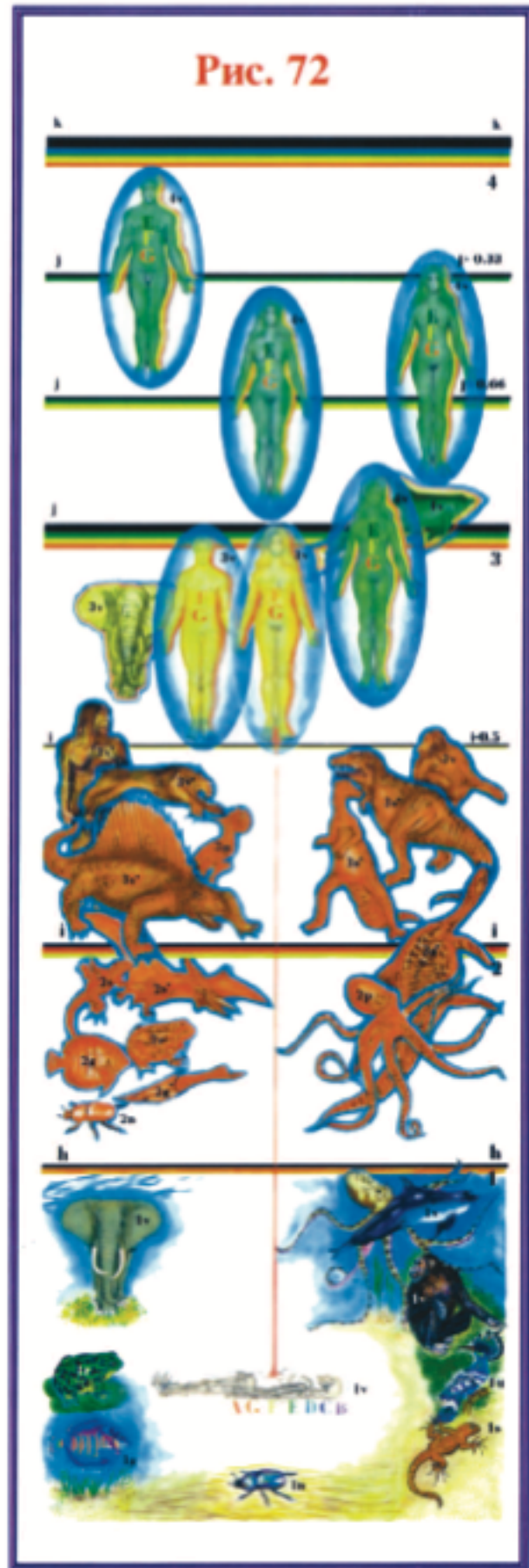
Jeigu žmogus ne vieną kartą įvykdė žmogžudystę, tai per jo astralinį kūną prateka tik neigiami srautai.

Po tokio žmogaus mirties jo siela pakyla tik į žemutinio astralo lygį. Tame lygyje gyvavimą tęsia evoliucijos metu išnykusios gyvūnų rūšys — dinozaurai, įvairių rūšių ir klasių plėšrūnai (žr. Pav.73).

Ir labai tankiai tokia siela, jeigu ji neturi arba turi tik labai silpną energetinę apsaugą, tampa tų energetinių grobuonių auka. Krikščioniškoje religijoje žemutinio astralo lygis vadinamas „PRAGARU“, kur nusidėjėliai išperka savo nuodėmes, kur juos kankina velniai (žr. Pav.75).

Jeigu žmogus, įvykdęs kokį nors evoliucinį nusikaltimą, sugebėjo išsaugoti apsaugą, tai astraliniai grobuonys nepajėgia jo pasiekti (žr. Pav.74). Bet savo naujajame įsikūnijime tokia siela turės savo astralinio kūno struktūrų pažeidimus, kas, savo ruožtu, veiks naujojo įsikūnijimo fizinio kūno vystymąsi. Tie pažeidimai pasireiškį įvairiomis, dažnai labai sunkiomis ligomis, kurios vadinasi karminiais susirgimais.

Be to, toks transformuotas astralinis kūnas skleidžia žemutinio astralo energijos srautus, o tie srautai atveria kanalus žemutinio astralo padarams, kurie per tuos kanalus suduoda energetinius smūgius, įsiskverbia į tokio žmogaus sielos struktūras ir siurbia energiją, ir

todėl daro viską, kad tik išlaikytų žmogų tokioje būklėje.

Dažnai žmonėms, kurie turi tokią karmą, sapnuojasi keisti sapnai, kurių metu juos medžioja kažkokie tai padarai, nuo kurių nėra išsigelbėjimo... Koks čia ryšys?.. Kas tai per padarai? Ir kodėl jie pasirodo būtent sapnų metu?.. Kas vyksta su žmogumi ir jo siela, kai jis miega?..

Pirmiausia pasižiūrėkime, **kas tai yra miegas**, ir kam jis reikalingas?..

Fizinis žmogaus kūnas yra jo sielos evoliucijos energetinis fundamentas. Organizme vykstančių biocheminių procesų metu į paprastesnes sudėtinės dalis išskaidomi sudėtingi organiniai junginiai, kurie į organizmą patenka maisto pavidalu. Paprasti organiniai junginiai per kraują patenka į organizmo ląsteles, kur įvyksta pilnas jų suskaidymas. Pilno išskaidymo metu organinės ląstelės suyra į jas sudarančių materijos formų organines molekules, kurios pradeda per tekėti iš fizinio lygio į kitus sielos lygmenis.

Sielos kūnai kaupia savo potencialą sugerdamos materijos formas, atitinkančias jų kokybines struktūras. Kai tų materijos formų koncentracija sielos kūnuose pasiekia kritinį lygį, įvyksta tų

materijos formų per tekėjimas iš sielos kūnų į fizinį lygmenį ir fizinį

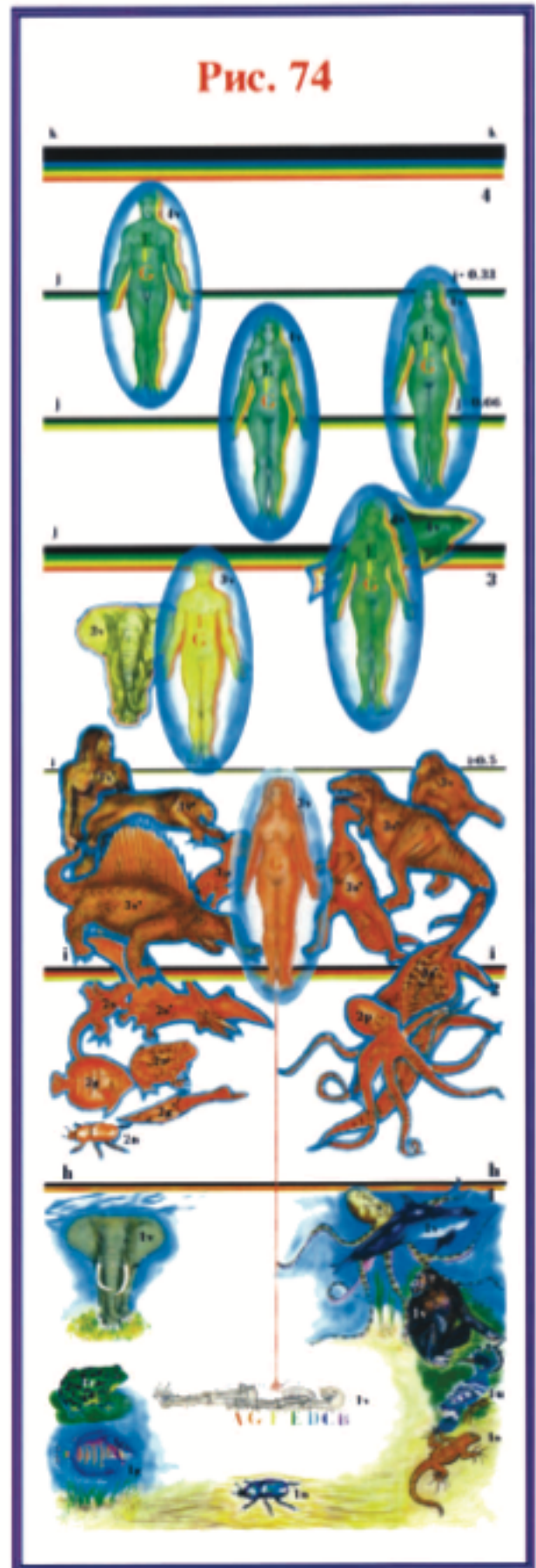
žmogaus kūną. **Susidaro materijos formų cirkuliacija tarp žmogaus fizinio ir sielos kūnų, kas ir yra GYVENIMAS tikraja to žodžio prasme.** Tuo pat metu fizinis kūnas sukuria reikalingą potencialą vystytis sielai, jos kūnams.

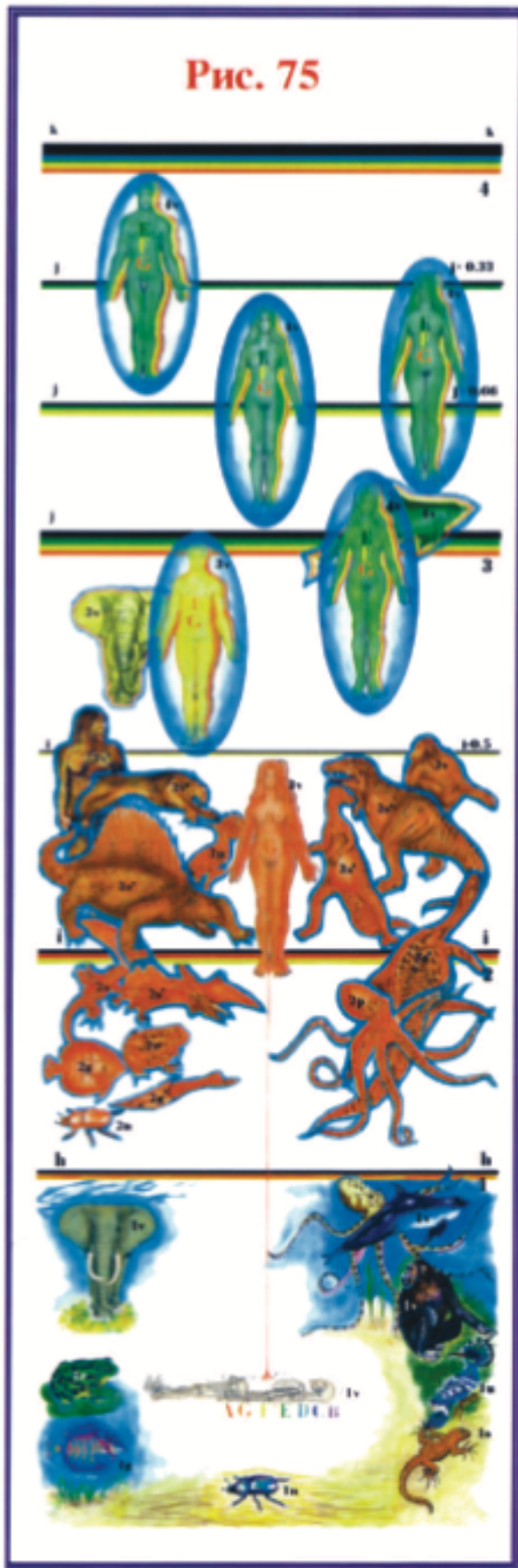
Besivystantys sielos kūnai per nuo jų sklindančius srautus veikia fizinį kūną ir jį evoliuciškai vysto. Kuo aktyviau tas procesas vyksta, tuo didesnis krūvis tenka fiziniam kūnui. Nes skaidant sudėtingas organines molekules, susikaupia didžiuliai šlako kiekiai, nuo kurių fizinis kūnas gali žūti, jeigu nesugebės atsikratyti tų nuodų.

Kaip ir bet kuris kitas gyvas organizmas, žmogaus organizmas turi savo valymo sistemą, kurią sudaro atitinkami organai ir sistemos. Organizmas maksimaliai sugeba apsivalyti tik tada, kai į jį nepatenka skaidymo metu išsiskiriantys nauji šlakai ir toksinai.

Kiekvienas organizmas turi galimybę per parą pašalinti nustatytą kiekį jam kenksmingų medžiagų. Tokiu būdu **neutraluojama paros nuodų dozė yra individuali ir net vienam žmogui per jo gyvenimą ji keičiasi.**

Todėl, jeigu organizmas be sustojimo dirbtų, tai neigiamų medžiagų koncentracija jame augtų. Ir, jeigu koncentracija pasidarytų didesnė už dozę, kurią organizmas gali neutralizuoti, “laisvieji” toksinai pradėtų ardyti patį organizmą ir

paverstų jį niekam tikusiu. Todėl organizmas, visos jo ląstelės privalo pailsėti ir gauti galimybę išsilaisvinti nuo toksinų, kurie susikaupia aktyvaus darbo metu. **Tai vyksta miego metu...** Kai siela išeina už organizmo energetinio psi-apsaugos lauko ribų ir yra ne fiziniame kūne.

Tuo metu siela, sukaupusi atitinkamą potencialą jos fizinio kūno aktyvios veiklos metu, atveria didesnę ar mažesnę kiekį kokybinių barjerų tarp planetos lygmenų ir papuola į juos.

Priklausomai nuo evoliucinio išsivystymo ir fizinio kūno stovio, viena ir ta pati siela miego metu gali pakilti į įvairius kokybinius Žemės lygmenis — mentalinį, astralinį ar eterinį.

Jeigu siela dėl vienu ar kitu priežasčių papuola į apatinį astralą ar net eterinį lygį, **ji gali tapti tuose lygiuose egzistuojančių astralinių padarų „grobiu“.** Tai tas pats, lyg žmogus pakliūtų į džiungles, kur pilna krokodilų, gyvačių, liūtų, tigrų ir kitų grobuonių, kuriems žmogus yra tik maistas... Taip ir siela, papuolusi į apatinio astralo ar eterinį lygį, tampa visiškai pageidaujama astralinių padarų maistu.

Bet, jeigu realybėje, kuri visiems suprantama, žmogus gali pasislėpti mašinoje, name arba panaudoti

kokį nors ginklą, tai miego metu patekusi į apatinio astralo ar eterinį lygį

siela gali išsigelbėti tik aplink save susikurdama energetinę apsaugą, per kurią astraliniai padarai negali patekti. Jeigu siela to nesugeba, ji privalo kuo skubiau sugrįžti į savo fizinį kūną, kuris turi galingą apsaugą. Kai siela labai staigiai grįžta į savo fizinį kūną, žmogus vėliau prisimena, kaip jis krito į kažkokią tai bedugnę ir dažnai tokiais atvejais jis net atsibunda išpiltas šalto prakaito.

Toks staigus sielos sugrįžimas į savo fizinį kūną yra apsauginė reakcija, gelbėjanti sielą nuo žūties. Jeigu siela nespėtų sugrįžti į kūną, ji taptų astralinių padarų grobiu. **Tokiu atveju įvyksta taip vadinama mirtis miego metu.** Klaidingai manoma, kad tai — lengva mirtis. Labai tankiai tokia situacija baigiasi **sielos žūtimi.**

Bet, koks gi miego proceso mechanizmas? Kas gi jo metu vyksta žmogaus smegenyse? Žmogaus organizmas ir jo smegenys turi du funkcionavimo režimus:

1) Budėjimo režimas, kurio metu fizinis ir sielos kūnai tampriai ir aktyviai susiję ir sąveikauja. Tuo metu smegenų biopotencialas greitai keičiasi ir turi didelę pokyčių amplitudę.

2) Miego režimas, kurio metu siela išeina už organizmo energetinės apsaugos ribų. Tuo metu neuronų darbo aktyvumas staiga krenta, dėl ko sumažėja smegenų biopotencialo keitimasis.

Jeigu žmogus pavargsta, tai reiškia, kad jo organizme susikaupė daug toksinų ir jam reikalingas poilsis — miegas. Užmigdamas žmogus negali staiga „atsijungti“ ir pereiti iš vieno funkcionavimo režimo į kitą. Be to ir sielai reikia kažkokio tai laiko tam, kad paruoštų organizmo funkcinės sistemas išėjimui, todėl smegenys dar kurį laiką dirba tokia pat aktyviame režime, kuris buvo iki užmiegant. Po to prasideda taip vadinamo **greito miego fazė** — užsnūdimo fazė (žr. **Pav.76**).

Vėliau smegenys pertvarko savo darbo režimą taip, kad siela pradeda išeiti už fizinio kūno energetinio apsaugos lauko ribų. Natūralu, kad to proceso metu smegenų biopotencialo kitimo greitis mažėja ir **ateina antroji miego fazė** (žr. **Pav.77**).

Sielai išeinant iš kūno, procesai, vykstantys smegenų neuronuose vis labiau ir labiau lėtėja, tai — **trečioji miego fazė** (žr. **Pav.78**).

Kai siela iš kūno išeina visiškai, smegenų neuronų darbo aktyvumas nukrenta iki minimumo, tai — **ketvirtoji miego fazė** (žr. **Pav.79**).

Tokioje būsenoje smegenys nepasiruošusios greitai sielos sugrįžimui į savo fizinį kūną. Bet gali būti situacija, kai siela, gelbėdamasi nuo astralinių grobuonių, privalo greitai įeiti į apsauginį organizmo psi-

lauką. Arba, kai žmogus pavojaus atveju privalo greitai prabusti ir būti pasiruošęs aktyviai veiklai.

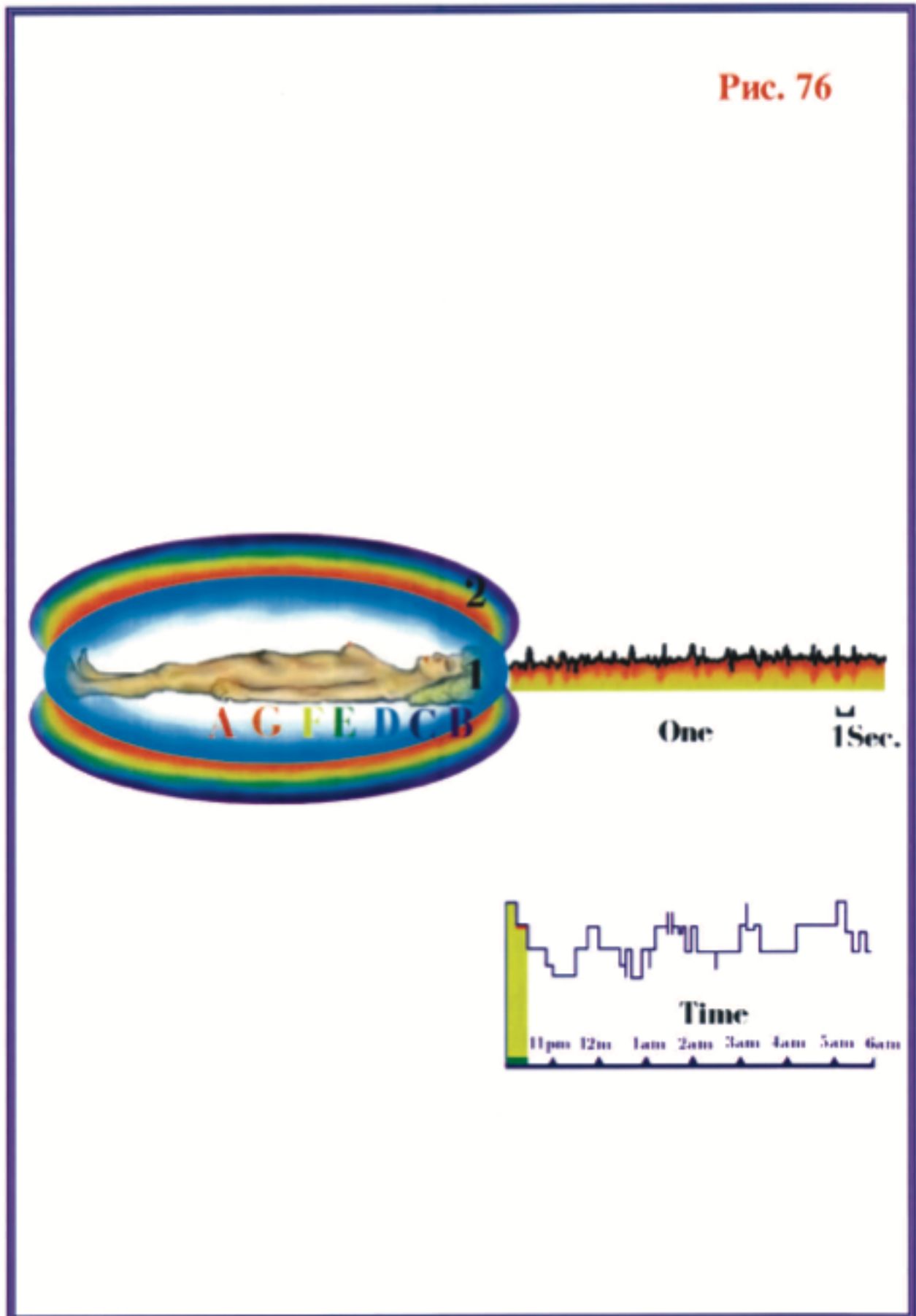

Рис. 77

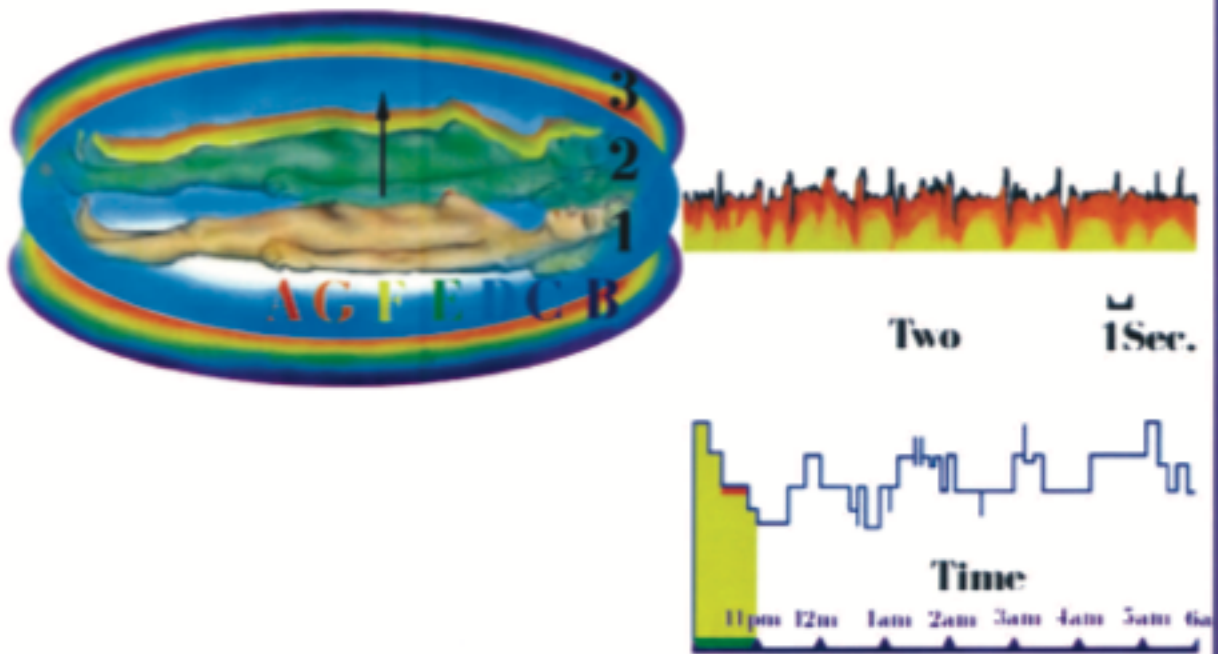

Рис. 78

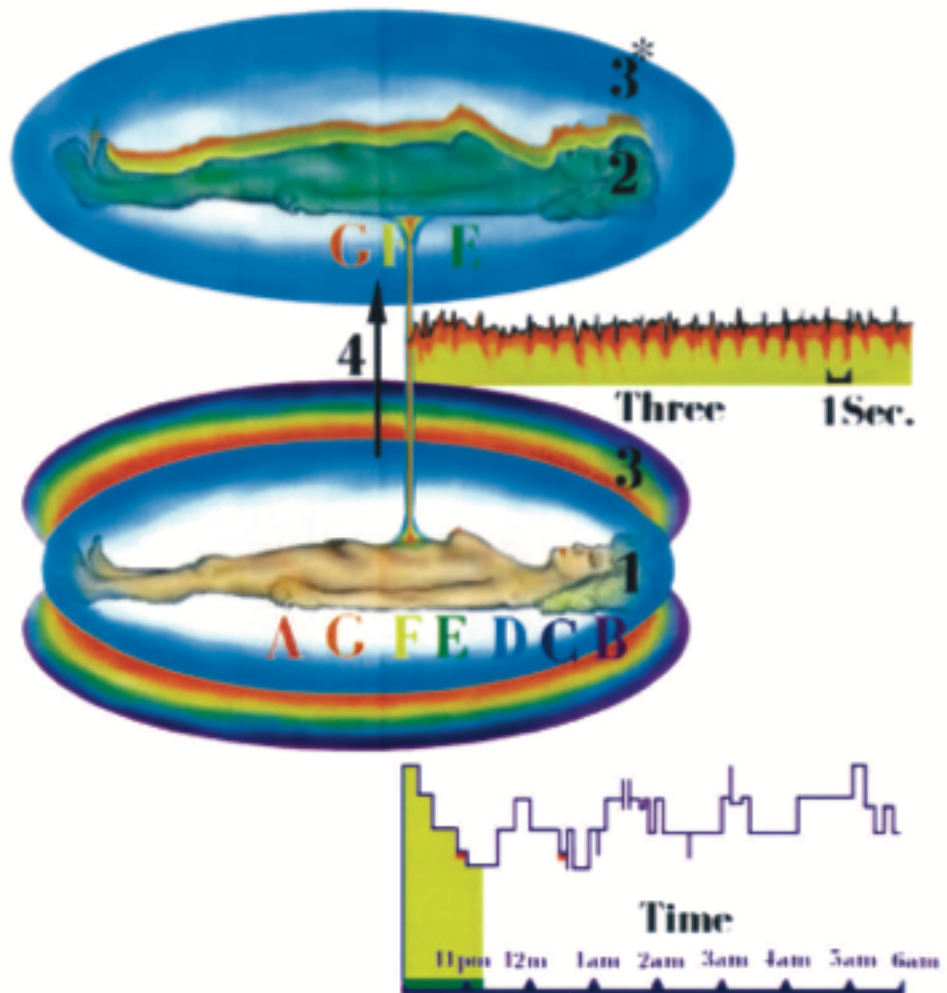

Рис. 79

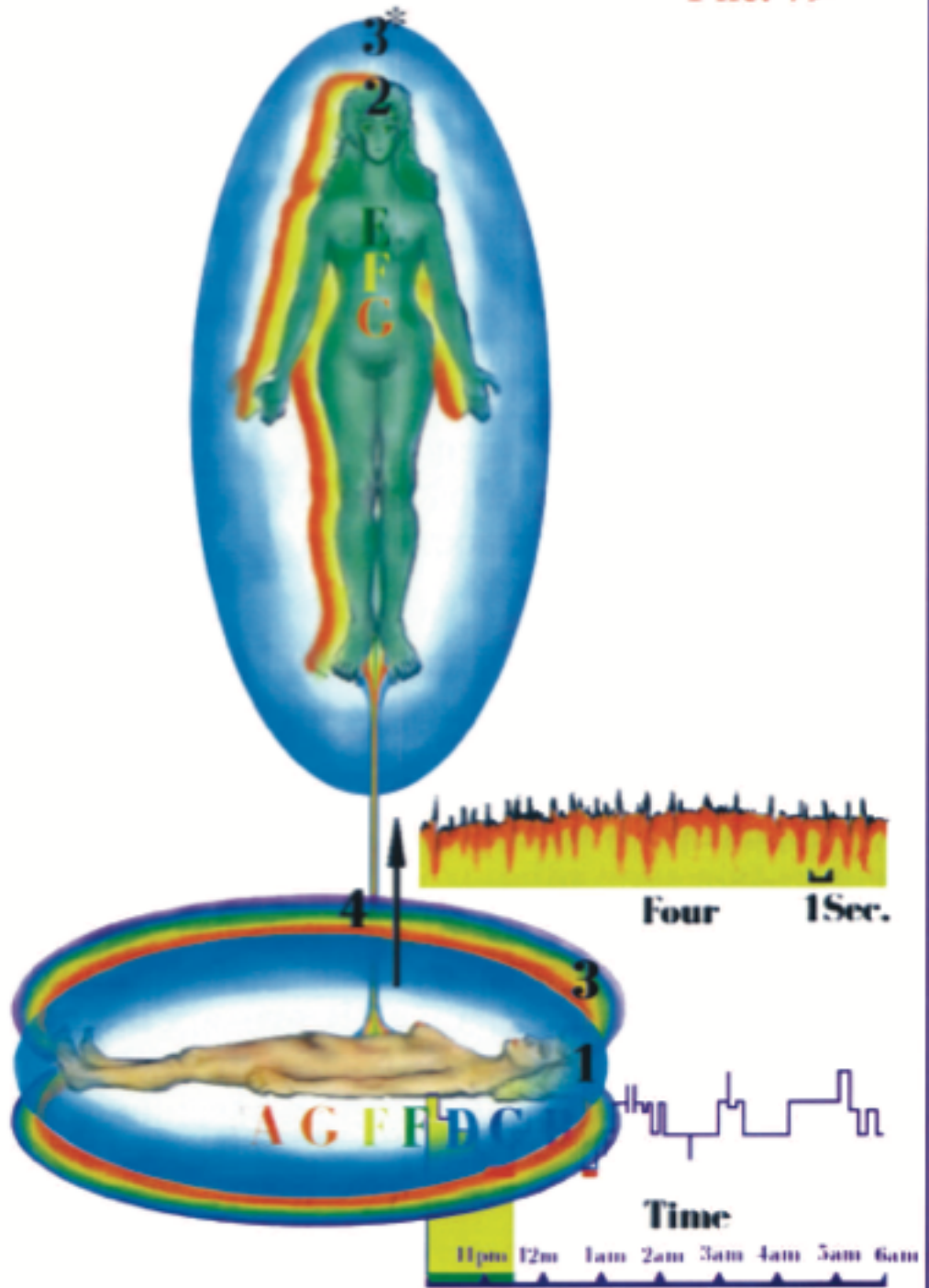
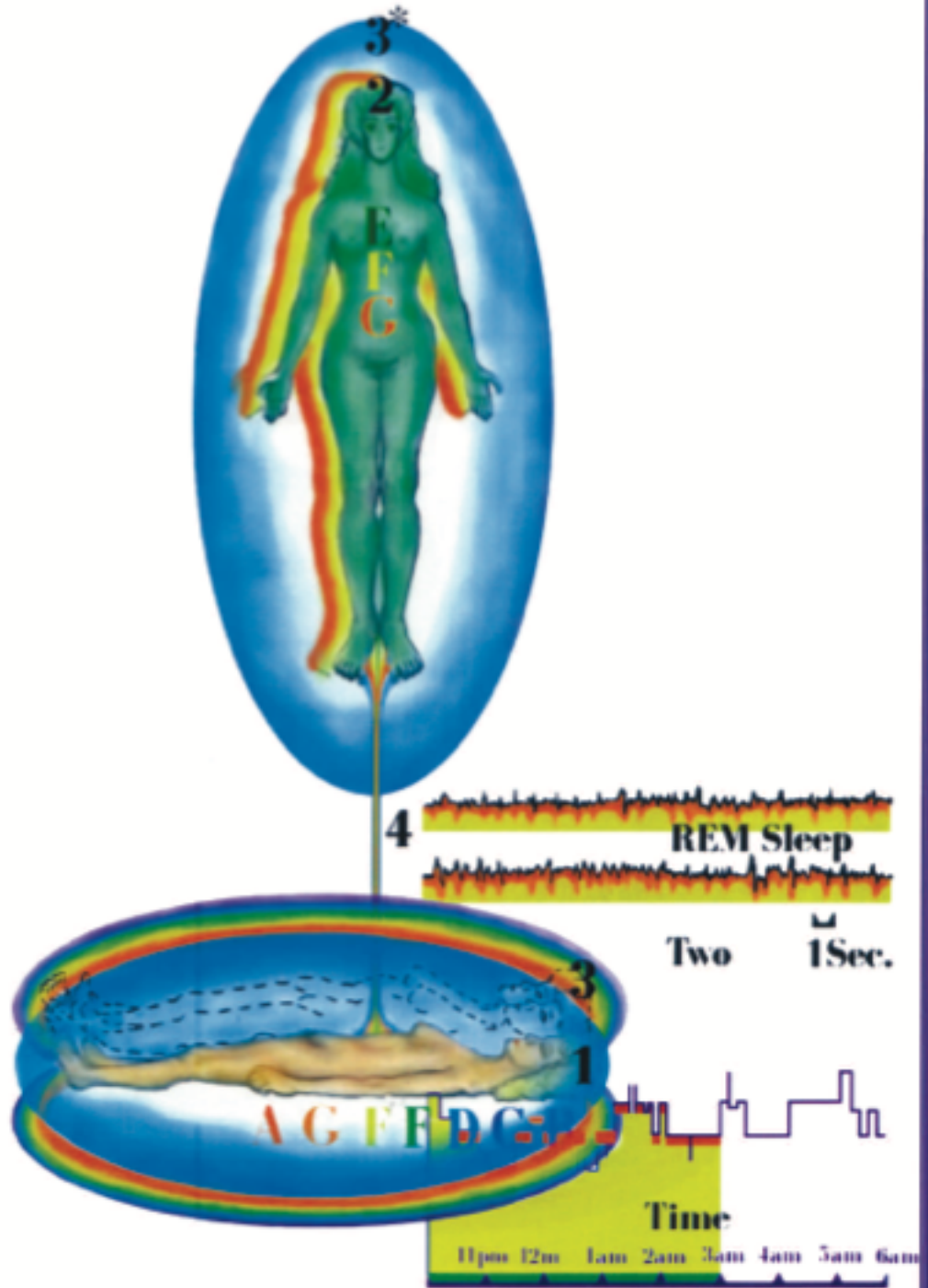

Рис. 80

Tais atvejais smegenys tik po kurio laiko po sielos sugrįžimo atsistato iki normalios būsenos. Ir tik toks organizmas, kurio smegenys sugeba greitai sugrįžti į normalią būseną, netaps astralinių ir taip vadinamų „žemiškųjų“ grobuonių lengvu grobiu... Tiesa, šiuo metu sunku rasti situaciją, kai kam nors gresia pavojus nuo „žemiškųjų“ grobuonių, bet budrus miegas daugelį gelbsti nuo dvikojų grobuonių.

Bet kokiu gi būdu smegenys neišsijungia, kai siela visiškai išsineša iš kūno? Tai pasidarė įmanoma smegenų evoliucinės patirties dėka. Po pilno sielos išėjimo iš fizinio kūno, periodiškai įsijungia raumenys, judinantys akių obuolius. Tuo metu smegenys gauna nervinius signalus, kurie aktyvizuoja atitinkamas smegenų žievės zonas (pakaušio optines zonas), kas ir neleidžia smegenims visiškai išsijungti. Akių judesio raumenų signalai sukuria sąlygas, kurių dėka smegenys dalinai aktyvizuojasi ir pereina į fazę, kuri tapati padėčiai, kai siela tik pradeda išsinešti iš fizinio kūno (žr. **Pav.79**).

Tuo metu fizinis kūnas ir smegenys yra sielos laukimo režime ir pasiruošę greitai sugrįžti į aktyvią būseną (žr. **Pav. 80**). Todėl organizmas ir smegenys pasiruošę situacijoms, jeigu sielai prireiktų labai greitai sugrįžti į savo kūną... Tokia smegenų aktyvizacija, kuri perveda smegenis į laukimo režimą, įvyksta keletą kartų per normalaus miego laikotarpį.

Prieš prabudimą, kai siela pradeda sugrįžti į savo kūną, smegenys staiga aktyvizuojasi (**prabudimo fazė**) (žr. **Pav. 81**), po ko palaipsniui pereina į padėtį, kaip ir sielai išsinešant, tik atvirkštine tvarka. Tuo metu siela visiškai sugrįžta į savo kūną (žr. **Pav. 82**), ir žmogaus organizmas sugrįžta į budėjimo režimą (žr. **Pav. 83**).

O dabar sugrįžkime prie to, kas įvyksta žmogaus mirties momentu...

Mirties momentu sustoja medžiagų apykaita fiziniame kūne. Nebegaudami pakankamo kiekio deguonies ir kitų medžiagų, smegenų neuronai pradeda lėtinti veiklą. Aktyvus smegenų darbas pradeda greitai kristi (žr. **Pav. 84**). Tuo metu smegenų biopotencialas pradeda keistis taip pat, kaip ir užmiegant (žr. **Pav. 85, Pav. 86, Pav. 87**). Bet tuo panašumas tarp miego būsenos ir mirties pasibaigia...

Todėl, kad visi žmogaus organizme vykstantys procesai sustoja, per pirmas dvi, maksimaliai per tris minutes po mirties pradeda irti apsauginis fizinio kūno psi-laukas. Įstant apsauginiam psi-laukui, visas organizmo susikaupęs potencialas staiga išlaisvėja ir įvyksta energetinis pliūpsnis, kuris, priklausomai nuo jo kokybinės sudėties, kažkuriam tai laikui atveria kokybinius barjerus tarp planetos lygmenų. Tarp tų lygmenų susiformuoja

kanalas, kuriuo žmogaus siela pradeda kilti į savo lygmenį (žr. [Pav. 88](#), [Pav.70](#), [Pav.71](#) ir [Pav.73](#)).

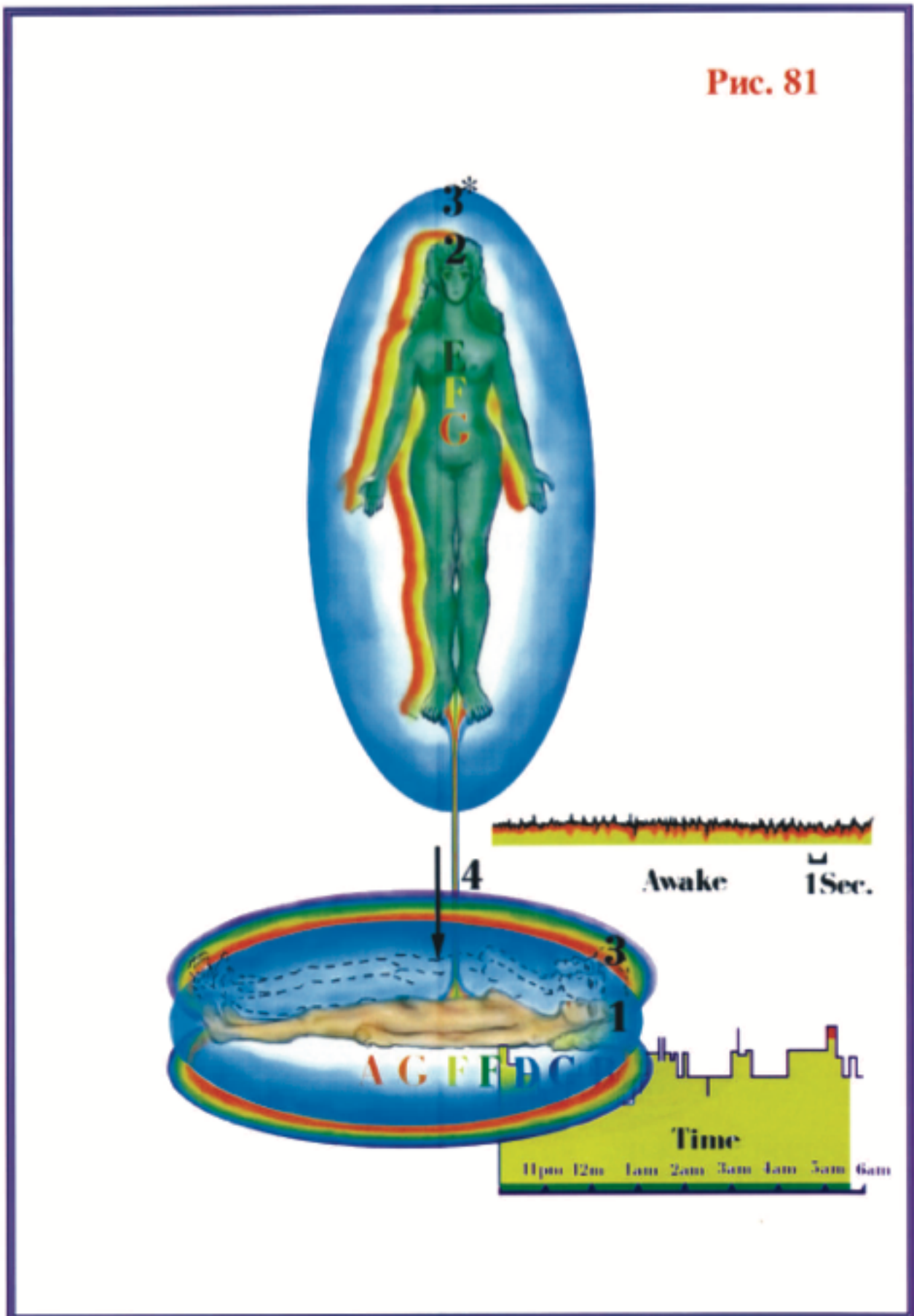

Рис. 82

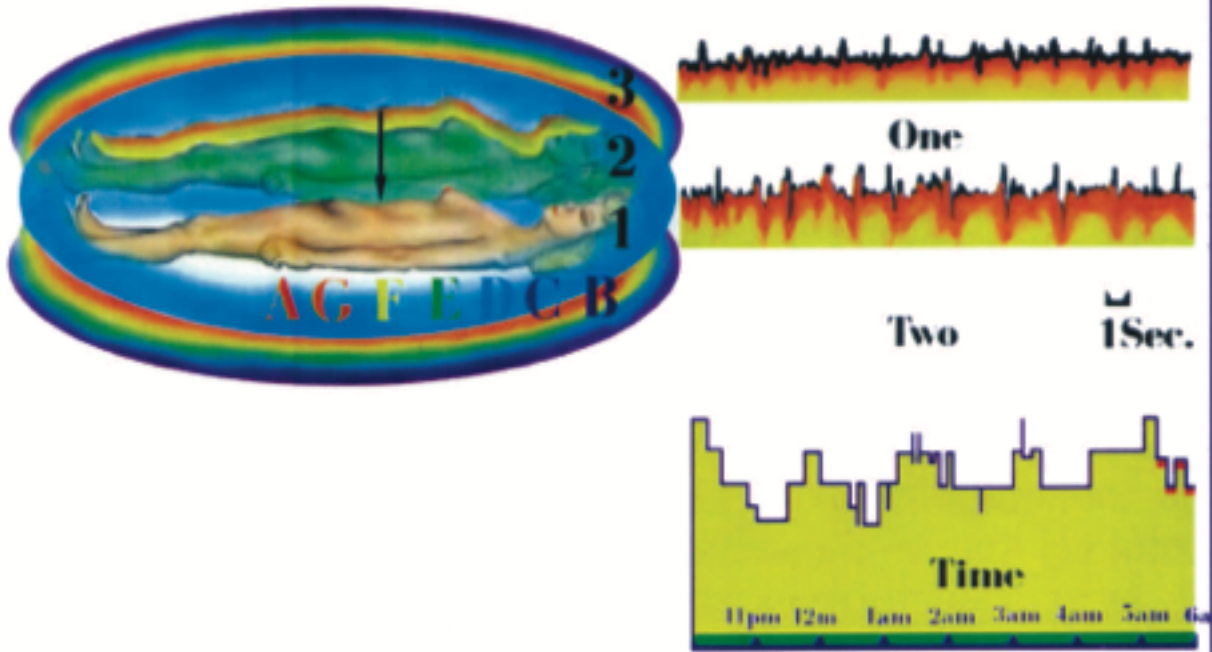

Рис. 83

Рис. 84

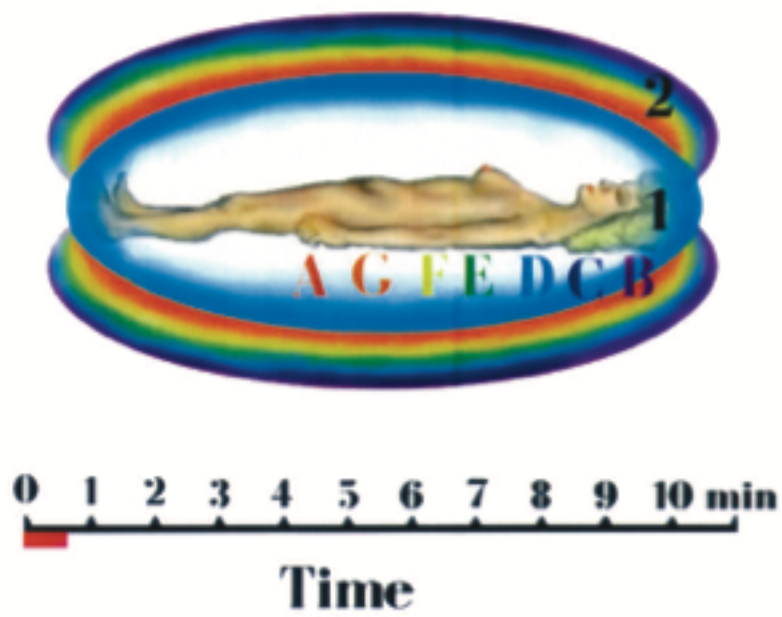

Рис. 85

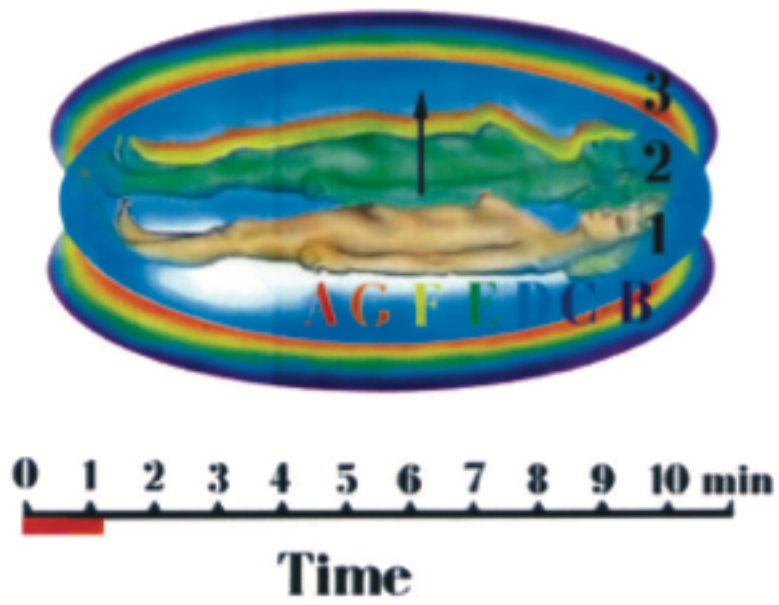

Рис. 86

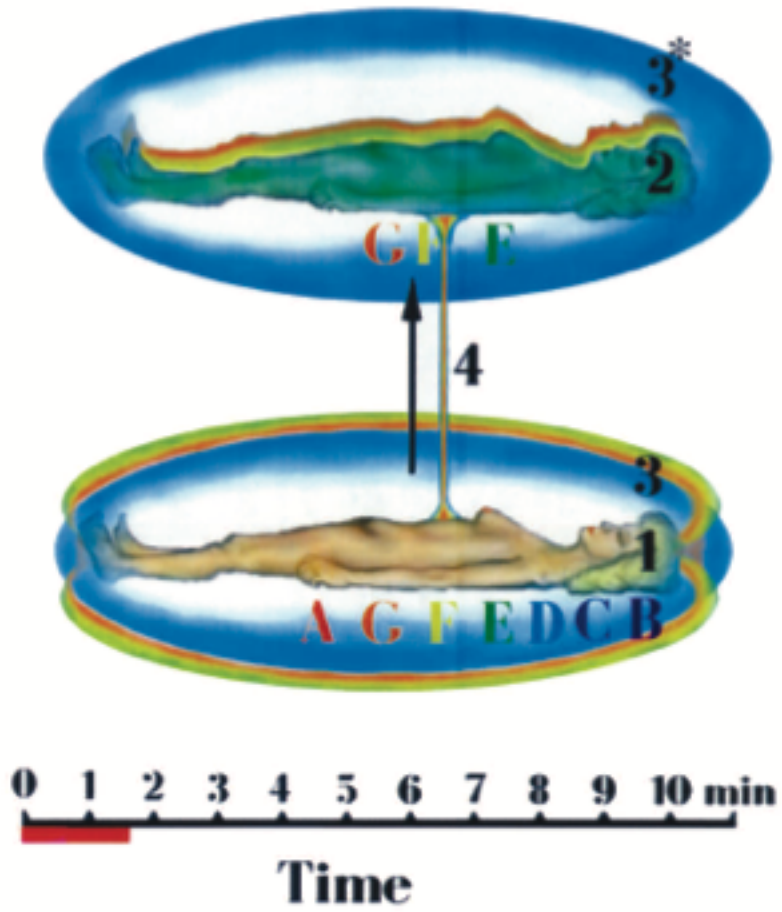
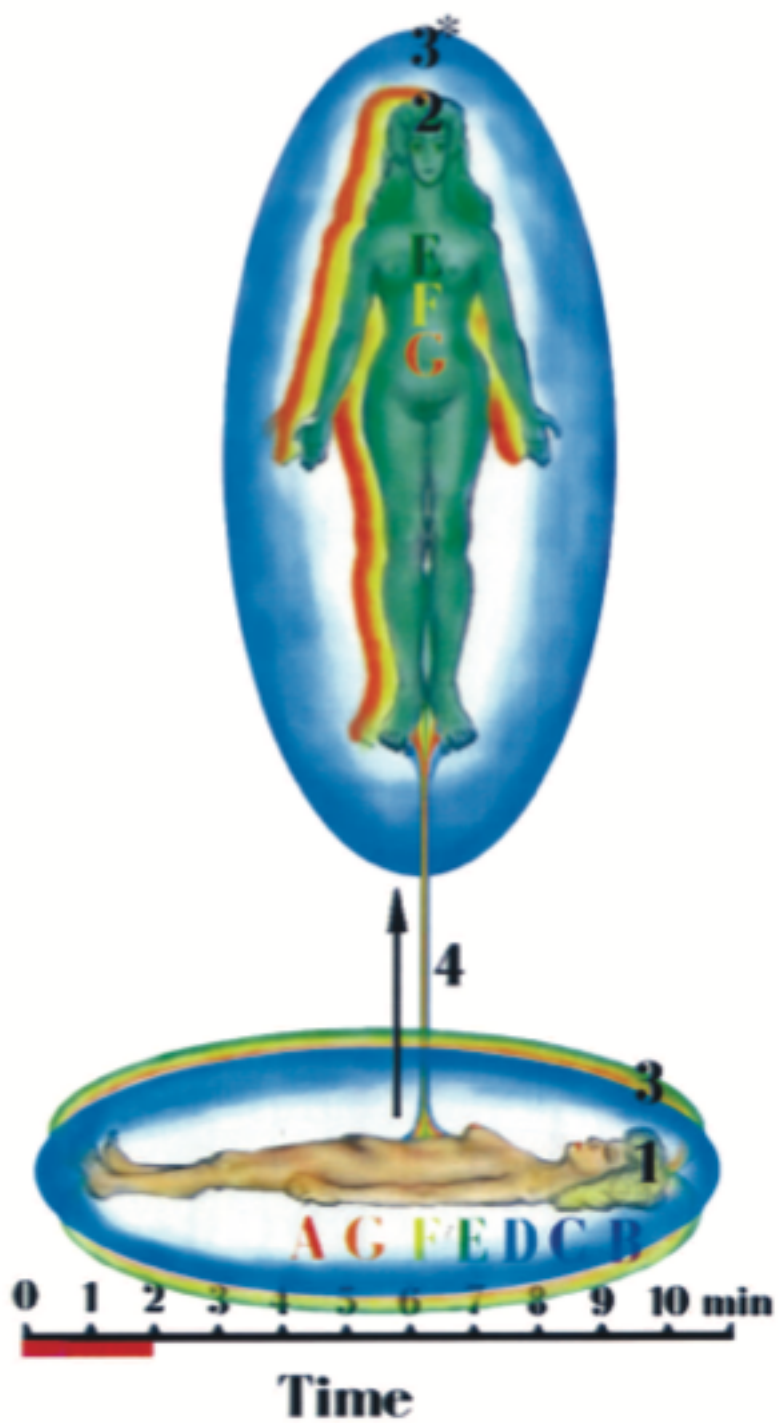

Рис. 87

To proceso analogiją galima pavaizduoti sekančiu pavyzdžiu: mūsų planetą įsivaizduokime kaip septynių aukštų namą. **Pirmame aukšte** gyvena žmonės, žvėrys ir augalai, kurie turi fizinius kūnus.

Antrame aukšte — sutvėrimai, kurie turi tik eterinius kūnus.

Trečiame — sutvėrimai, turintys eterinius ir astralinius kūnus.

Ketvirtame — eterinį, astralinį ir pirmąjį mentalinį kūnus.

Penktame — eterinį, astralinį ir pirmąjį ir antrąjį mentalinius kūnus.

Šeštame — eterinį, astralinį ir tris mentalinius kūnus.

Ir **septintame** — eterinį, astralinį ir keturis mentalinius kūnus.

Tarp tų aukštų gali judėti tik «liftas». Praradusi savo fizinį kūną, siela pakyla į antrą, trečią, ketvirtą... aukštus, **priklausomai** nuo **pasiekto išsivystymo lygio**. *Pakilti virš savo išsivystymo lygio atitinkančio aukšto, siela negali, jai įmanoma nusileisti tik į apatinius aukštus.* Kaip ir pakylant, taip ir tokio nusileidimo metu siela išnaudoja dalį savo energijos ir, natūralu, kad jai nebe užtenka energijos sugrįžti į tą lygį, kuriame ji buvo iki persikėlimo pradžios.

Po to, kai žmogaus siela mirties momentu susidariusiu energetiniu kanalu pakyla į savo lygį, išlieka jungtys (siūlai) siejantys sielą su jau mirusiu fiziniu kūnu (žr. **Pav. 89**). Vienas iš tų siūlų jungia mentalinį žmogaus sielos kūną su fiziniu, bet yrant organizmo nerviniams audiniams, šis ryšys silpsta ir **po dešimties dienų mentalinis kūnas išsilaisvina nuo mirusio fizinio kūno** (žr. **Pav. 90**).

Organikos irimo procesas tęsiasi ir **po keturiasdešimties dienų nutrūksta ryšys tarp astralinio ir mirusio fizinio kūnų** (žr. **Pav. 91**).

Ir tik **po metų**, kai kauliniuose audiniuose pasibaigia paskutinių organinių darinių irimas, **nutrūksta ryšys tarp sielos eterinio kūno ir mirusio fizinio kūno likučių** (žr. **Pav. 92** ir **Pav. 93**).

Tik po to siela visiškai išlaisvėja nuo ryšio su mirusiu fiziniu kūnu. Ir jeigu pažvelgsime į papročius, tai pasidarys aišku, kodėl mirusiojo giminės jį prisimena **po dešimties dienų, keturiasdešimties dienų ir po metų**. Kai kuriose Azijos šalyse ir budistų vienuolynuose mirusįjį atneša pas vienuolį, kuris apvalo mirusiojo sielą. Vienuolis „lotoso“ pozoje atsisėda apvalios salės centre ir pradeda medituoti. Meditacijos metu jo siela išeina iš kūno, įeina į mirusiojo kūną, jį pakelia ir apveda tris ritualinius ratus apie „lotoso“ pozoje sustingusį savo kūną. Po ko vienuolio siela sugrįžta į savo kūną, o mirusysis palaidojamas. Manoma, kad tų apeigų metu vienuolis išlaisvina mentalinį, astralinį ir eterinį kūnus nuo jau mirusio fizinio kūno.

Рис. 88

Рис. 89

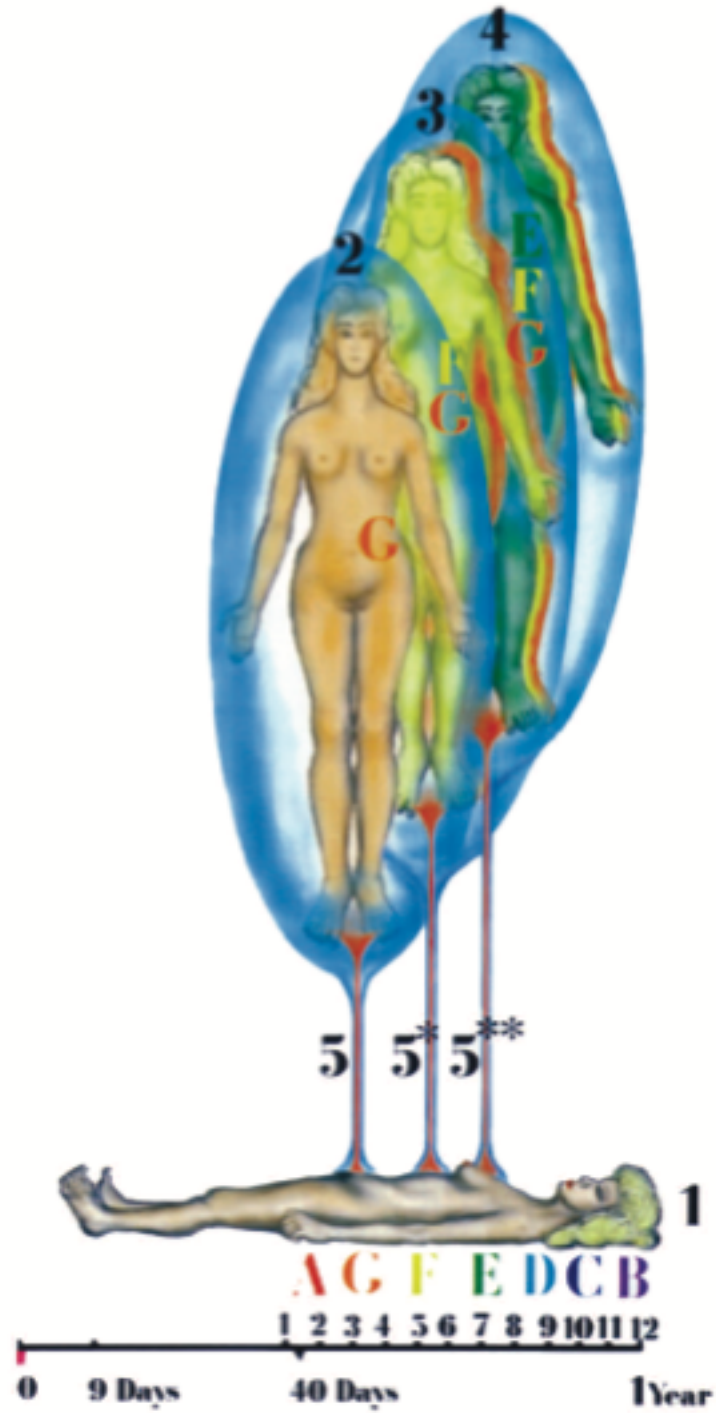

Рис. 90

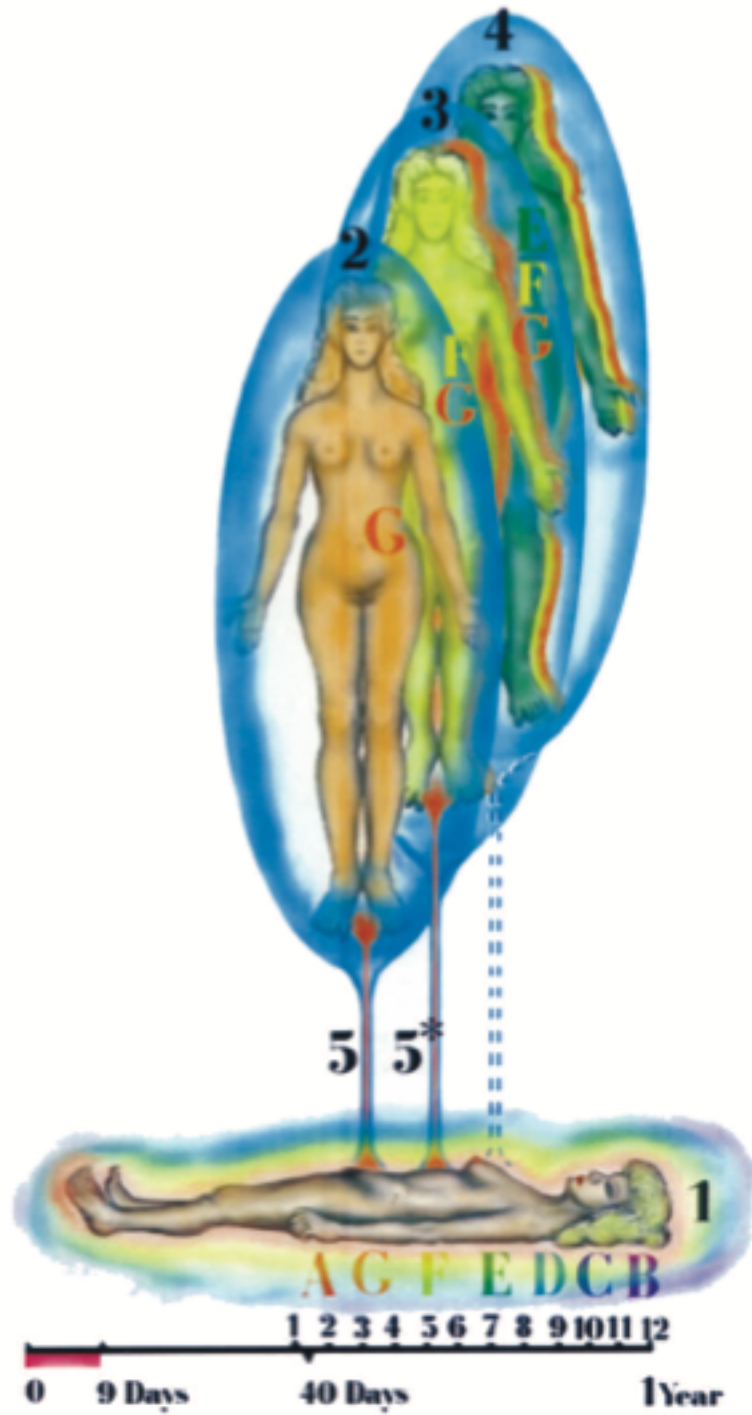

Рис. 91

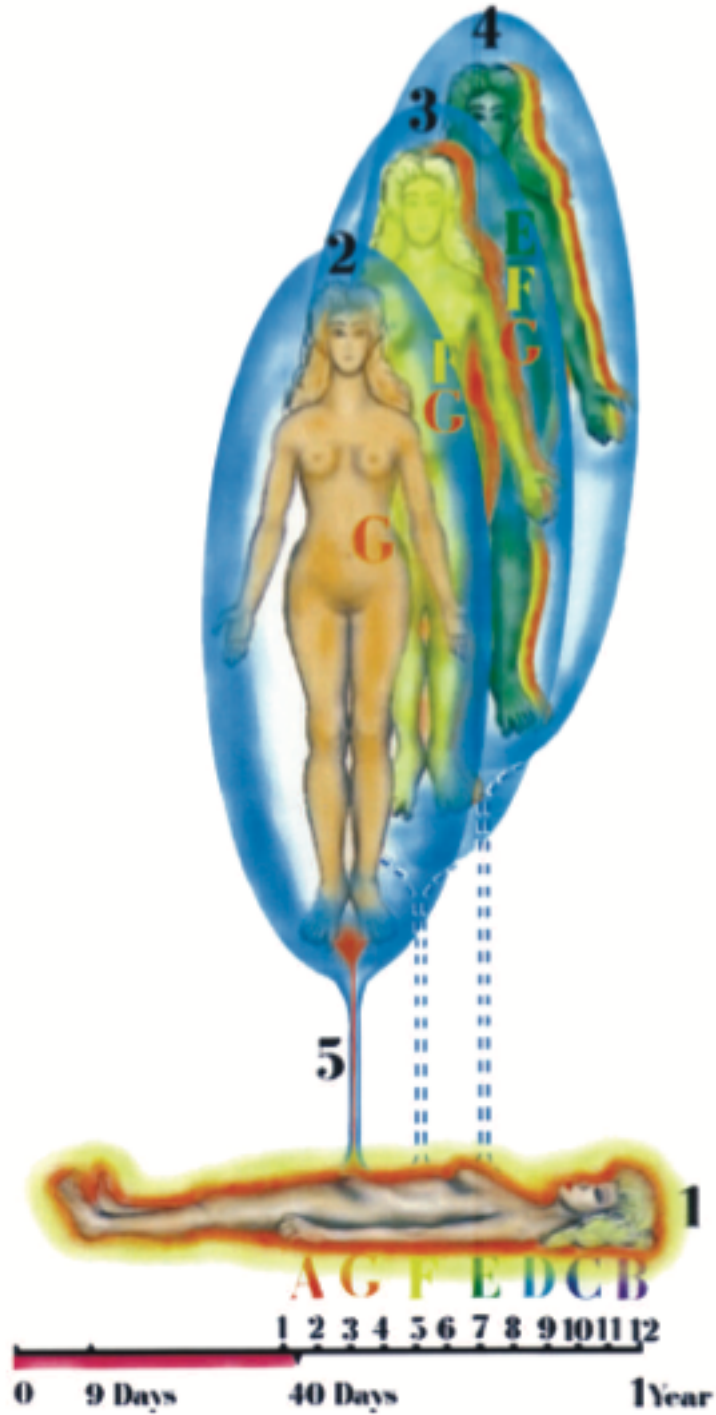

Рис. 92

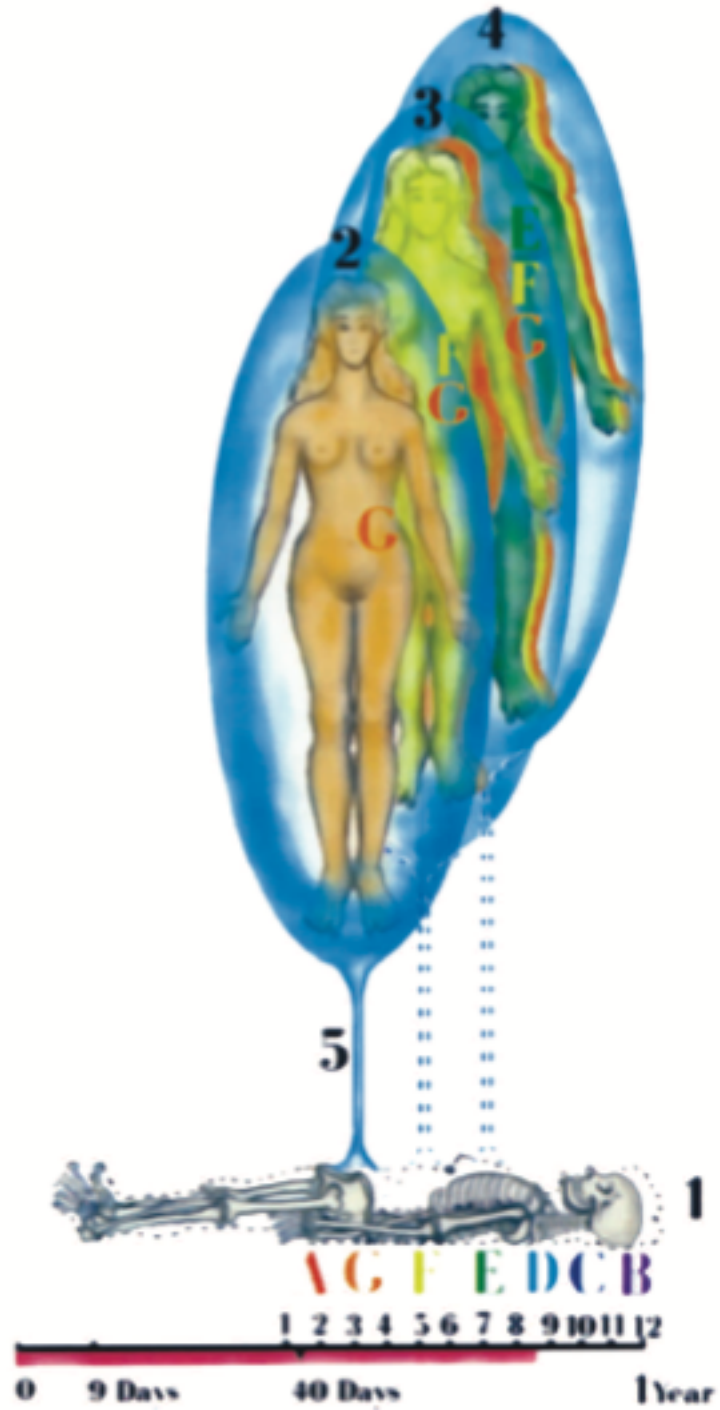
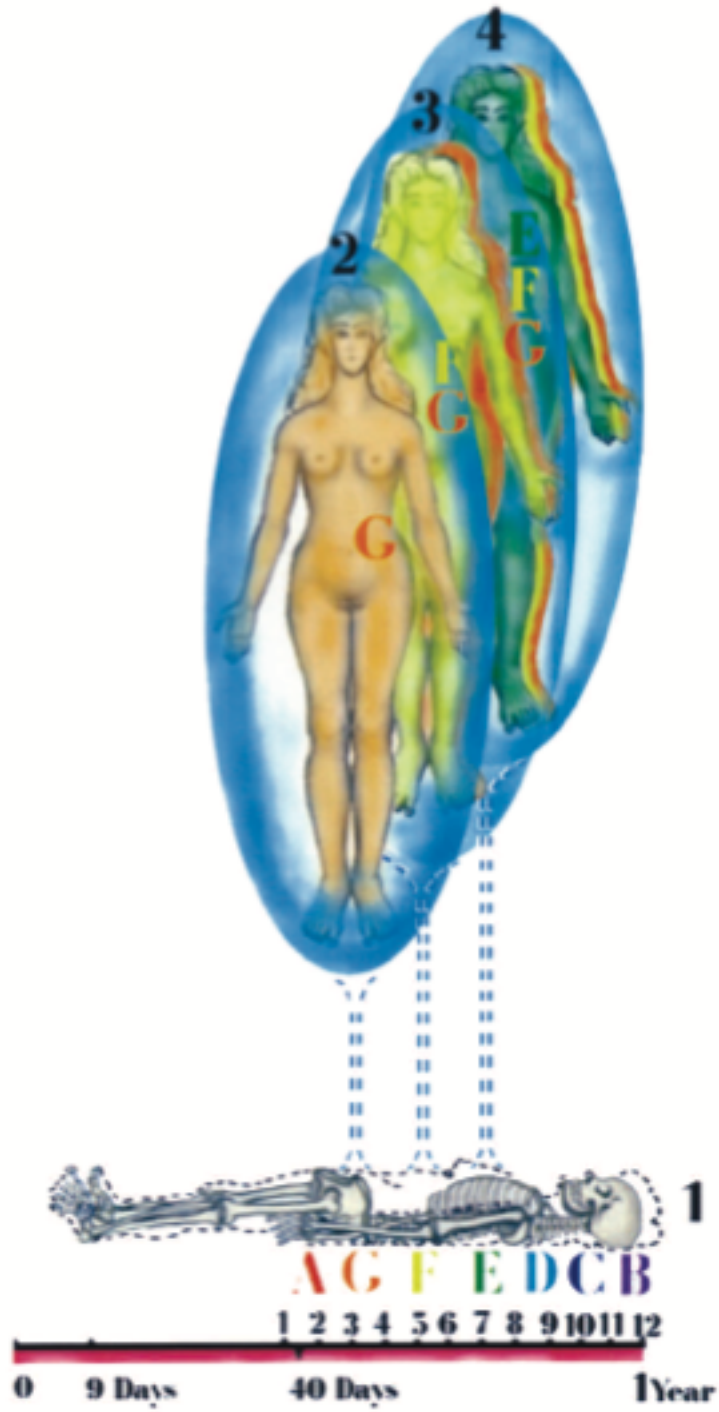

Рис. 93

Senovėje daugelis tautų, o kai kurios ir dabar savo mirusiuosius kremuoja (degina). Degant visa fizinio kūno organika suyra ir mirusio žmogaus siela nuo mirusiojo kokono išlaisvėja ne po metų, o iš karto.

Egipte, Peru indėnai (inkai), guanči tauta Kanarų salose, savo mirusiuosius balzamavo ir darė mumijas. Jie tikėjo, kad tas, kuris išsaugos savo mirusio kūno pavidalą, gaus nemirtingumą, kai dievas vėl pasirodys Žemėje.

Egipto faraonus ir garsius valdininkus po balzamavimo įdėdavo į ypatingą piramidžių zoną. Pačių piramidžių formos tose zonose sukurdavo sąlygas, kuriose laikas praktiškai sustodavo. Ir kas įdomiausia, mumijų ląstelės jų atradimo momentu dar turėdavo gyvybės elementų. Kai tik mumijas išnešdavo už tos piramidžių zonos, gyvybės liekanos labai greitai išnykdavo.

Įdomus dar vienas faktas... Kijevo-Pečersko Lavroje, kuri yra Kijevo mieste, urvų labirintuose išsaugoti kaulai (mirusių vienuolių likučiai), kuriuos vėliau šventikai paskelbė šventais. Nes iki šio laiko tų šventųjų kaukolės ir kaulai išskiria skystį, kurį vienuoliai vadina gydomuoju.

Cheminė gruntinių vandenų sudėtis sukūrė sąlygas natūraliai kūnų mumizacijai, energijos srautai, kurie pereina per to vienuolyno teritoriją sudarė sąlygas kaulų ląstelėms išlikti gyvoms ir jos iki dabar išskiria savo sekreciją. **Šiuo atveju sielos lieka susietos su fizinių kūnų liekanomis ir negali išeiti į kitus planetos lygmenis.** Iki tol, *kol išsaugomi organiniai audiniai, sielos lieka pririštos prie savo mirusių fizinių kūnų kokonų.*

Jeigu žmogus miršta smurtine mirtimi, **jo siela neužbaigia evoliucinio vystymosi ciklo savo fiziniame kūne.** Tokios mirties atveju siela visada išeina į **žemesnį lygmenį**, negu būtų išėjusi fiziniam kūnui mirus natūralia mirtimi. Smurtinės mirties atveju energijos pliūpsnis, tos energijos sukuriamas kanalas silpnesnis ir mažiau stabilus. **Jeigu žmogus pabaigia savo gyvenimą savižudybe, jo siela negali pakilti aukščiau eterinio lygio** ir labai dažnai ji tampa eterinių ir astralinių grobuonių auka.

Kartais, **kai siela turi labai stiprią apsaugą, ji lieka egzistuoti šalia gyvųjų žmonių.** Tokios sielos save išreiškia įvairiomis poltergeisto išraiškomis, kurios iki pat šiol šiuolaikiniam mokslui išlieka paslaptimi. Ir, kas labai svarbu, savižudybės atveju sielos nebetenka galimybės kada nors vėl įsikūnyti ir pasilieka „užšaldytoje“ būsenoje. Ir, vėl gi, neatsitiktinai krikščioniškoji bažnyčia savižudybę traktuoja kaip vieną iš pačių sunkiausių nuodėmių (kitais žodžiais — priskiria prie pačių sunkiausių karmų).

Sugrįžkime prie to, kas įvyksta po fizinio apvalkalo mirties.

Kai paskutiniai mirusio fizinio kūno organiniai junginiai suyra, siela visiškai išlaisvėja ir pasiruošusi tolesnei evoliucijai... Kai kiaušialąstė ir spermatozoidas susilieja, susidaro energetinis kanalas, kuriuo atitinkamo lygmens siela įeina į biomasę ir... viskas kartojasi iš naujo, tik kitame lygyje.

*Labai įdomi situacija žmogaus klinikinės mirties atveju. **Klinikinės mirties atveju žmogaus siela pradeda išeiti iš fizinio kūno** (žr. **Pav.94, Pav.95, Pav.96 ir Pav.97**). Tuo metu žmogaus siela mato ir girdi viską, kas vyksta aplink. Dažnai netgi bando kažką aiškinti gydytojams, kurie dirba prie jo kūno. Nes pirmomis minutėmis žmogus, o tiksliau — jau jo siela, nesupranta, kodėl aplinkiniai nemato ir negirdi taip pat, **kaip ji juos mato ir girdi...***

Pirmosios minutės po mirties — labai sunkios kiekvienam žmogui, nes daugelis absoliučiai nepasiruošę tam, kas su jais vyksta...

*Suyrant **apsauginiam psi-laukui susidaro kanalas, kuriuo pradedama įtraukti žmogaus siela** (žr. **Pav.98**). Tuo momentu labai dažnai į pagalbą greičiau ir lengviau pereiti žmogaus sielai į naują pasaulį, ateina dvasiškai artimų draugų ar giminaičių sielos. Kartais į pagalbą ateina aukštai išsivysčiusios sielos iš mentalinių sferų — padėti „gimti“ kituose lygiuose.*

Ir labai dažnai atsigavę po klinikinės mirties tie žmonės kalba, kad matė angelus, kurie buvo atėję jų pasiimti. Jeigu gydytojams pavyksta sugrąžinti fiziniam kūnui nors minimalų aktyvumą, smegenys pradeda atgyti darbui, vėl atsistato organizmo energetinis apvalkalas.

Tuo metu žmogaus smegenys pereina į aktyvią padėtį, kaip atsibundant (žr. **Pav.81**), tik su dar didesne amplitude ir dažniu, kas skatina sielą dar greičiau sugrįžti į kūną (žr. **Pav.99**). **Siela pradeda įeiti į kūną taip pat, kaip ir atsibundant iš miego** (žr. **Pav.100, Pav.101 ir Pav.102**). **Ir žmogus sugrįžta į gyvenimą...**

Daugelis žmonių, pabuvoję klinikinės mirties būsenoje, prisimena, kas su jais buvo. Kalba apie neįprastai lengvą, didingą emocinę būseną, kurią jie juto būdami klinikinės mirties stadijoje...

Gydytojai tam davė labai paprastą paaiškinimą: deguonies bado būsenoje (hipoksija) žmogui prasideda haliucinacijos...

Рис. 94

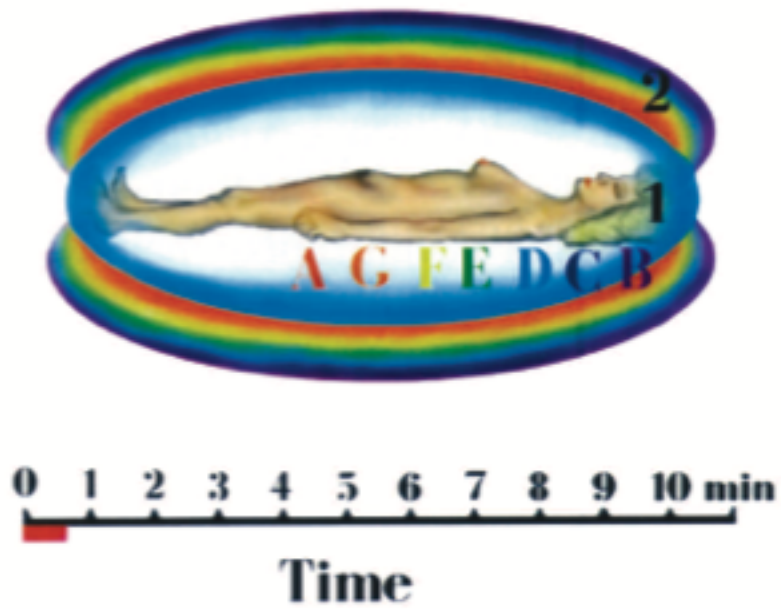

Рис. 95

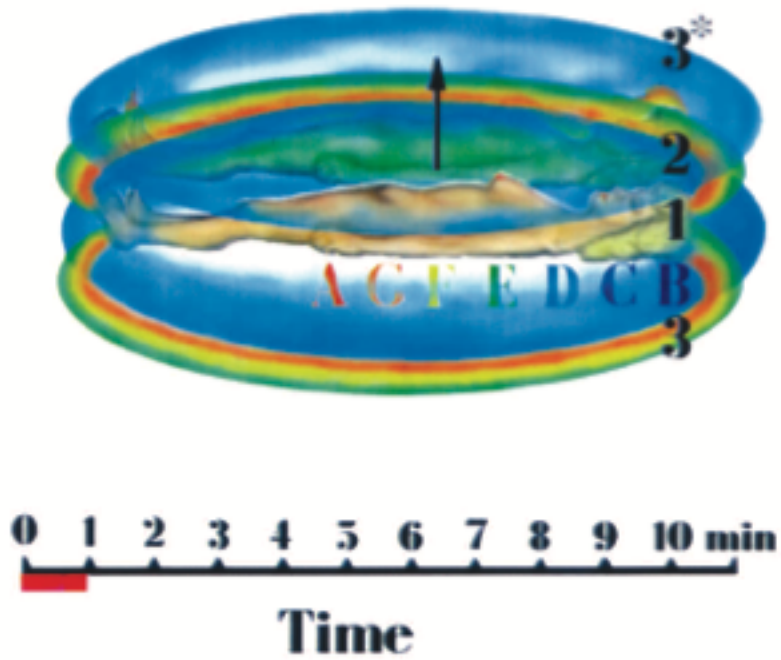

Рис. 96

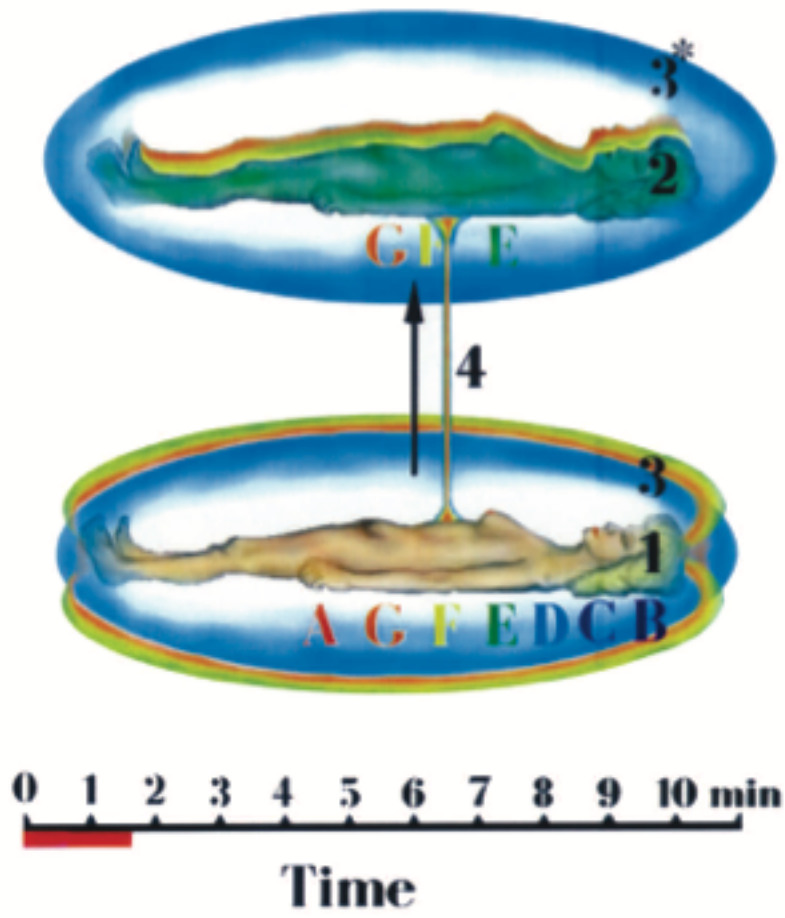

Рис. 97

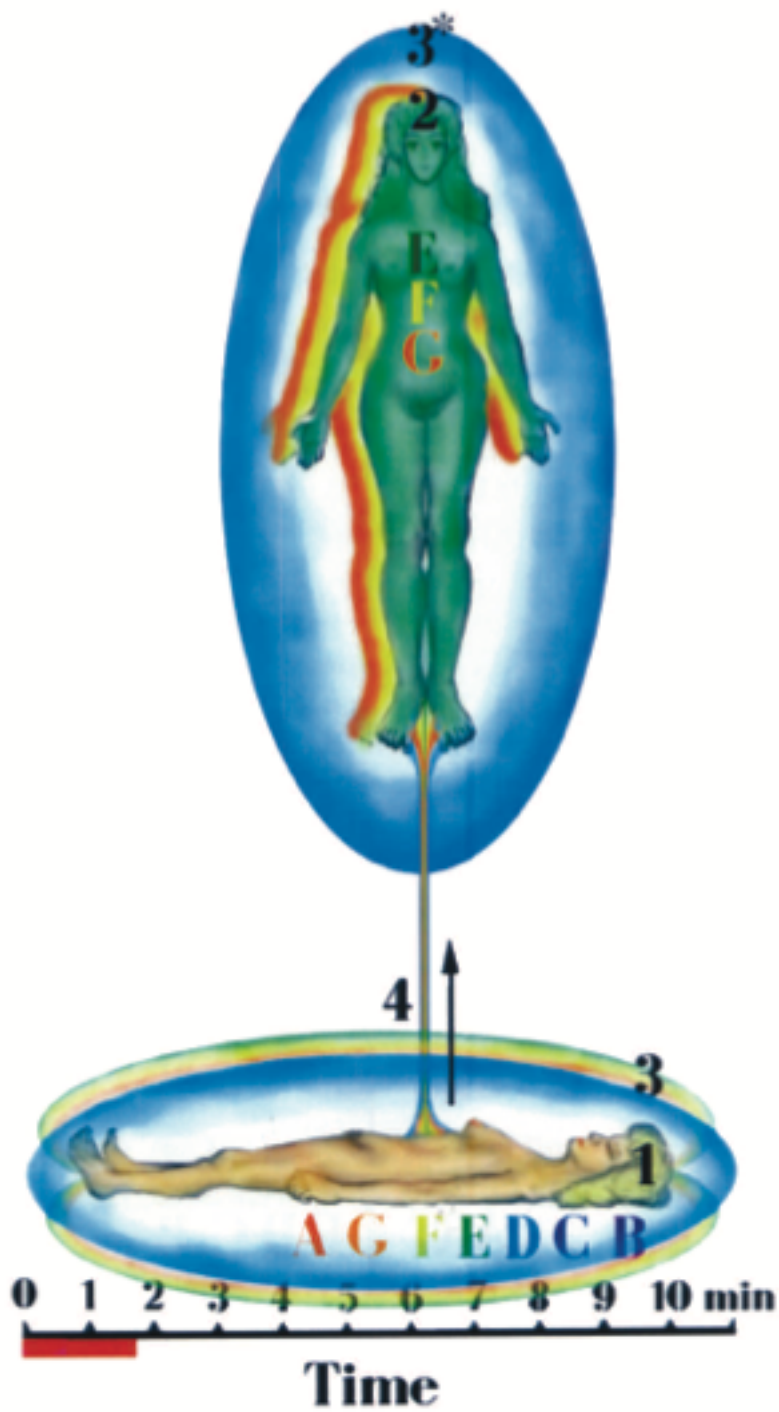

Рис. 98

Рис. 99

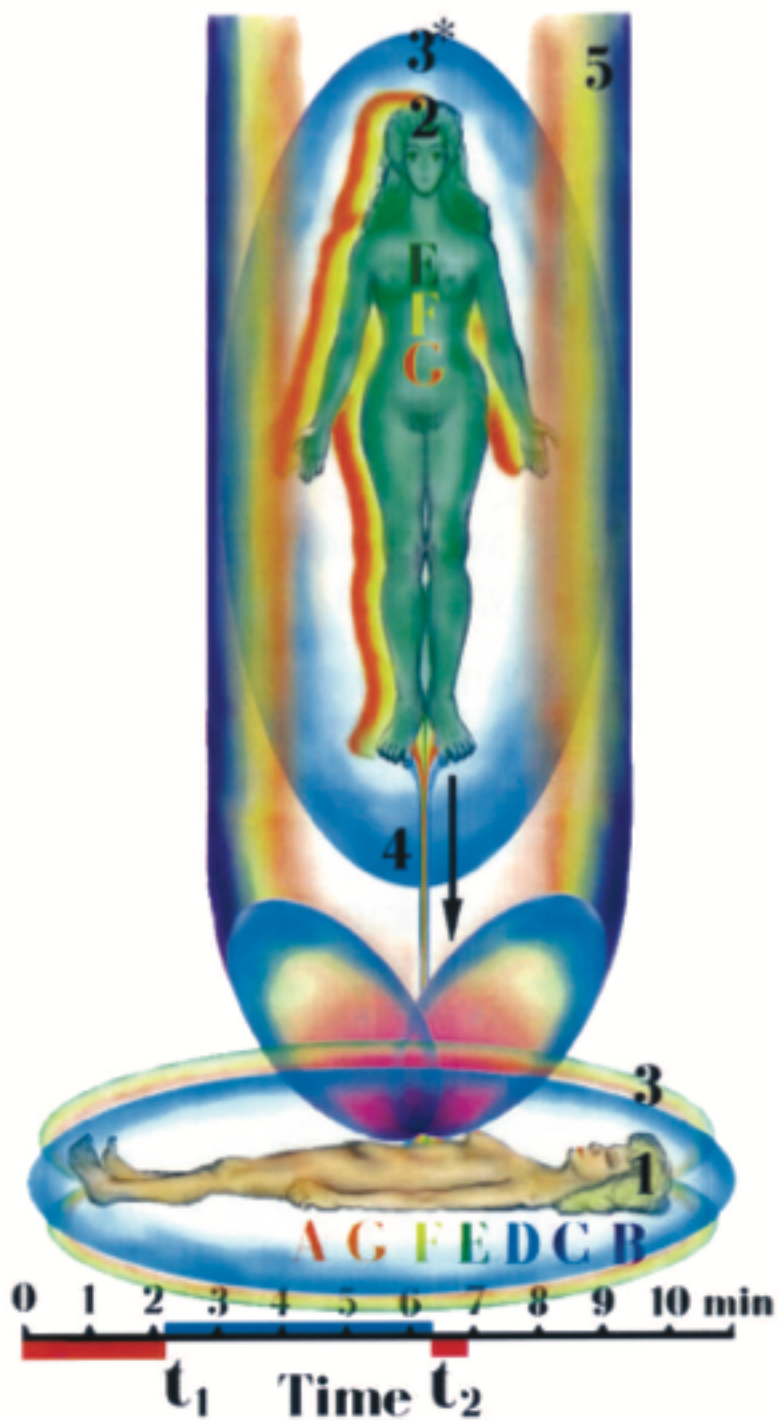

Рис. 100

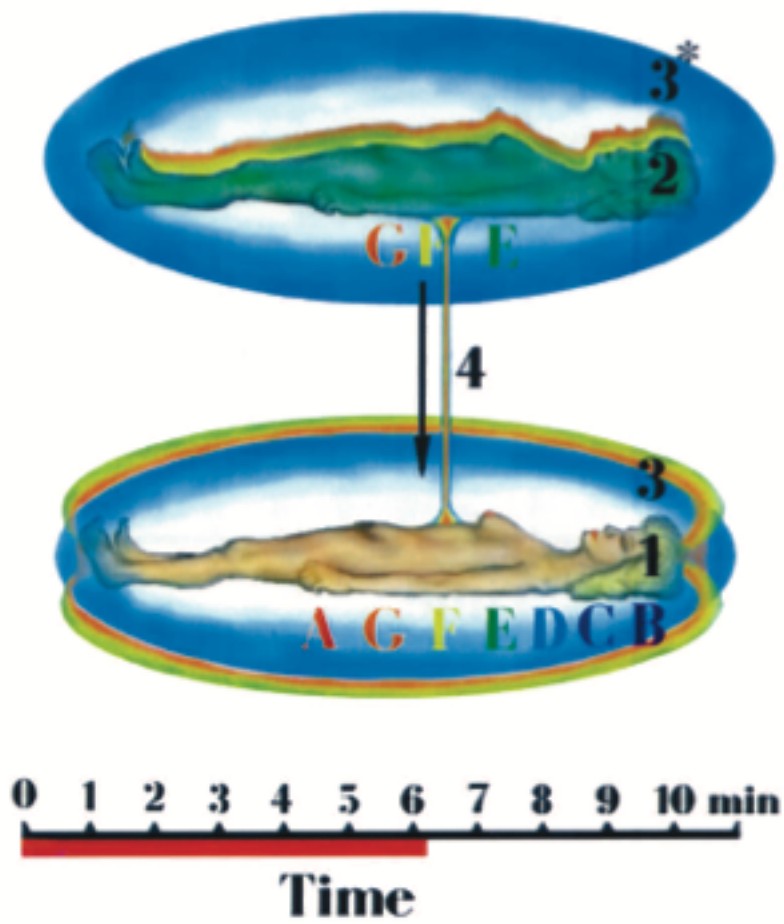

Рис. 101

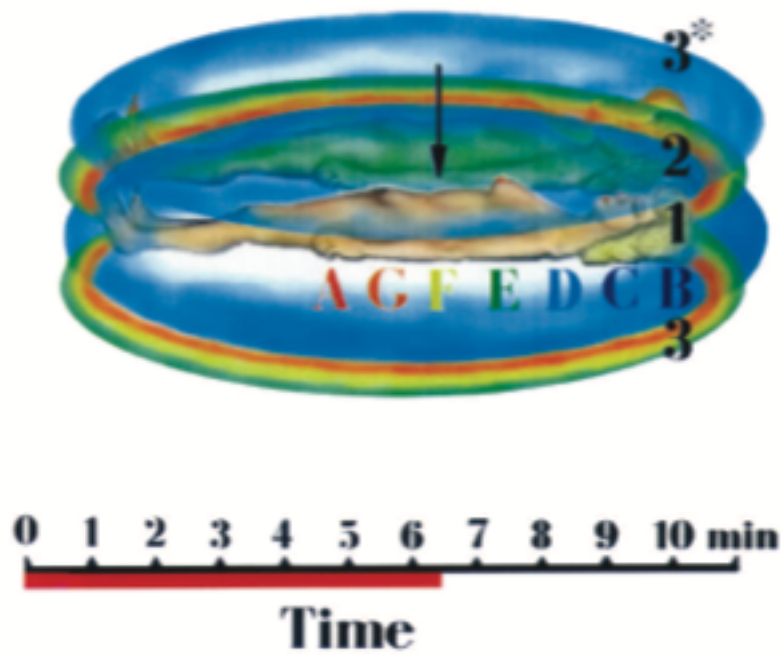
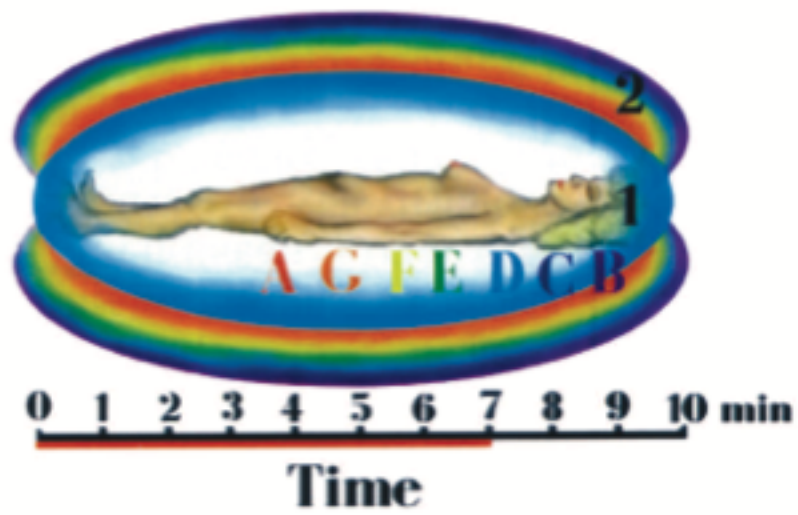

Рис. 102

Bet yra tik vienas klausimas — kodėl visiems klinikinę mirtį išgyvenusiems žmonėms, nepriklausomai nuo amžiaus, rasės, religinių įsitikinimų, išsilavinimo lygio, tos haliucinacijos visiškai vienodos?!

Be to, jeigu patyrinėti žmonijos istoriją, peržvelgti visų laikų ir tautų literatūrinius kūrinius, ten mes taip pat rasime aprašytus panašius reiškinius ir taip pat detalizuotus (pavyzdžiui, Ovidijaus poema „Orfėjas ir Euridikė“). *Labai jau pastovios tos „haliucinacijos“!..*

Tai, galbūt, visai ne haliucinacijos, o pats tikriausias, realus (be to, ir materialus!) sielos perėjimo iš vieno kokybinio lygio į kitą procesas?.. (amerikiečio gydytojo Moudi knygoje „Gyvenimas po mirties“ jūs galite paskaityti apie tris šimtus klinikinės mirties atvejų). Kiekvienas žmogus, nori jis to ar ne, anksčiau ar vėliau mirs ir per tai pereis.

Daugeliu atvejų, kai sielos nepasiseka sugrąžinti per pirmas septynias-aštuonias minutes po mirties, organizme prasideda negrįžtami procesai ir ištinka visiška fizinio kūno mirtis. Ir tik žmonės, pabuvoję klinikinės mirties būsenoje, gali pasidalinti prisiminimais, kas su jais tuo metu vyko. O visi likusieji, kai taip su jais atsitinka, gal ir džiaugtųsi, galėdami pripažinti, kad klydo, tokios galimybės jau nebeturi...

Tai argi mums su Jumis taip būtina būti „fomomis (vardas) netikinčiais“?! Gal būtų teisingiau ir naudingiau pabandyti viską suprasti?.. Ir tada daugeliui žmonių mirties momentas nebus tokia „baisia gyvenimo pabaiga“, nebus toks didelis stresas sielai...

Skrysius 7. Žmonijos evoliucijos istorija

Žmogaus pasirodymas planetoje Žemė iki šiol išlieka paslapyje... Įvairiose religijose žmogus, vaizduojamas kaip padaras, kurį sukūrė Ponas Dievas pagal savo atvaizdą. Paimkime krikščioniškosios religijos versiją... Iš pradžių Dievas sukūrė Žemę, augalus ir gyvūnus. Kai viskas buvo paruošta, jis sukūrė Žmogų... Žmogus gyveno rojaus soduose, kur jam buvo draudžiama tik viena, ragauti „pažinimo medžio“ vaisių.

Kai žalčiu pasivertęs nelabasis sugundė Adomą ir Ievą ir Adomas paragavo obuolį nuo „pažinimo medžio“, Dievas už tą nuodėmę nuleido Adomą ir Ievą ant nuodėmingos Žemės, kad Žmogus pasistengtų išpirkti

savo kaltę... “Pažinimo medžio” luobelė — tai nemokšiškumas ir tamsa, obuolio minkštimas — žinių šviesa. Vos Adomas prakando obuolį, jo protas aptemo. Kai tik jis šiek tiek paragavo minkštimo, jo galvoje atsirado žinių šviesos pašvaistė. Nuo to laiko pirmųjų žmonių palikuoniai tebegyvena Žemėje iš pirkinėdami savo protėvių nuodėmę...

Rytų filosofijose Žmogaus atsiradimas Žemėje traktuojamas kiek kitoje formoje. Ten, pavyzdžiui, egzistuoja planetos, saulės, galaktikos ir t.t. Logas, kuris sukuria gyvybę planetoje (tame tarpe ir žmogaus) ir viską valdo. Logas — tai absoliutus protas, kuris neturi kūno. Tai ne žmogus, ne žvėris, ne antžmogis, tai — tik aukščiausia sąmonė, kuri ir sukūrė visa tai ne tik Visatoje, bet ir pačią Visatą. Ta aukščiausia sąmonė nusprendžia visų likimus — žmonijos, atskiro žmogaus, jo gimimą ir mirtį. Niekas nepajėgus pakeisti to Logo programos.

XIX-XX amžių vakarų šalių filosofijoje, pavyzdžiui, pagal Gegelį, žmogaus likimą tvarko „Absolutas“, absoliuti idėja, kuri yra visos žmonijos bendras protas, kur vieno žmogaus smegenys — tik vienas „neuronas“. Pats žmogus negali mąstyti ir vystytis, tai įmanoma tik absoliutui, bendram žmonijos protui.

Natūraliųjų mokslų mokslininkai bandė žmogaus atsiradimą aiškinti kaip gyvybės atsiradimo evoliucijos produktą planetoje, kaip žmogbeždžionių mutacijos produktą, kas ir atvedė prie proto užuomazgų ir tolesnio žmogaus išsivystymo... Darvino evoliucijos teorija pasitarnavo tokios mokslinės pozicijos fundamentu. Darvinas nebuvo visiškai įsitikinęs savo teisingumu. Jį ilgai kankino dvejonės ir, pagaliau, nieko neverčiamas ir būdamas pačioje mokslo šlovės viršūnėje **Darvinas atsisakė nuo savo sukurtos evoliucijos teorijos...**

Tai, **IŠ KUR gi žmogus atsirado mūsų planetoje?!**

Paleontologų ir antropologų tyrinėjimai davė sukrečiančius rezultatus, kurie atvedė šiuolaikinį mokslą į aklavietę. **Dabartinis žmogus⁷, Homo Sapiens, atsirado Žemėje prieš 30-40 tūkstančių metų iš karto visuose žemynuose. Be to, Homo Sapiens negalėjo būti evoliucijos produktas nė iš vieno iškastinio žmogaus išvaizdos padaro kaip anatomiškai taip ir fiziologiškai...**

⁷ Kalba čia eina apie geltonąją, raudonąją ir juodąją rases. Baltosios rasės žmonės Žemę kolonizavo žymiai anksčiau, maždaug prieš milijoną metų.

Dėl mokslui nesuprantamų priežasčių staiga nuo žemės paviršiaus išnyko neandertaliečiai, kurie iki tol egzistavo šimtus tūkstančių metų, aktyviai vystėsi ir fiziškai buvo daug stipresni už Homo sapiensą. **Kokiu būdu staiga nežinia iš kur atsiradę neskaitlingi ir fiziškai daug silpnesni už žemiškąjį aborigeną Homo Sapiens išstūmė neandertaliečius, kurie vieną gražią dieną pradingo nuo Žemės paviršiaus?!**

Tiktai sunkiai prieinamose vietose kartais dar įmanoma sutikti keletą atstovų iš kažkada tai skaitlingų ir stiprių neandertaliečių — „sniego žmogų“, kuris iki pat šiol stengiasi išvengti susitikimo su žmonėmis (žr. Pjero de Šardeno „Žmogaus fenomenas“, „Homo Sapiens kompleksas“ skyrius)⁸. Ir kas dar įdomu, visos žmonijos rasės atsirado vienu metu ir buvo daug labiau grynos, negu dabar — štai dar viena žmogaus mįslė...

Mūsų dienų genetikų tyrinėjimai atskleidė dar labiau sukrečiančius rezultatus — žmogaus genetika labai stipriai skiriasi nuo Žemės gyvosios gamtos genetikos. Žmogus genetiškai iškrenta iš Žemės gyvosios gamtos sistemos. Žmogus yra gyvybės evoliucijos Žemėje **GENETINĖ KLAIDA** — tokią išvadą padarė amerikiečių genetikai.

Iki šiol iki galo neaiškios priežastys, kodėl kreidos periode išnyko dinozaurai. Buvo bandymų aiškinti, kad jie masiškai žuvo planetos ledynmečio laikotarpiu ir pasikeitus saulės aktyvumui... Bet ledynmečio periodai buvo ir anksčiau, saulės aktyvumas taip pat keitėsi, bet dėl tos priežasties dinozaurai kažkodėl neišmirė? Be to, ledynmečio metu planetos ekvatorinėje zonoje išliko didžiulės teritorijos, kur ledynų niekada nebuvo, bet, nepaisant to, dinozaurai išmirė būtent ten...

Tiktai kai kuriose vietose vis dar sutinkami dinozaurų palikuoniai — Kongo džunglėse gyvena padaras, kuris drasko begemotus, paslaptingi gigantai slapstosi okeano gelmėse... Praktiškai visų pasaulio tautų pasakose drąsūs kariai nugali drakonus — dinozaurus ir t.t. ir t.p.

⁸ Tellhard de Chardin. «The Phenomenon Of Man». Originally published in French as Le Phenomene Humain. Copyright 1955 by Editions du Seull, Paris. Library of Congress, catalog card number: 59-515.

Pakalbėkime dar apie vieną iš daugelio planetos paslapčių — **dogonų genties paslaptį**. Tos genties visažiniai senoliai iš kartos į kartą palikuoniams perduoda informaciją apie tai, kad jų protėviai į Žemę atėjo iš tolimosios Sirijaus žvaigždės planetų sistemos. Ir žinios, kurios buvo perduodamos iš kartos į kartą iki smulkmenų sutampa su šiuolaikiniais astronominiais duomenimis. Klausimas: iš kur dagonai galėjo gauti informaciją apie žvaigždžių išsidėstymą, kuri galima pamatyti tik turint galingus šiuolaikinius teleskopus?..

Taigi, **IŠ KUR ir KOKIU BŪDU prieš 30-40 tūkstančių metų Žemėje pasirodė žmonija?** Kodėl per tuos tūkstantmečius žmogus absoliučiai nepasikeitė ir, kaip rašo Pjeras de Šardenas, tik tiksliai radiologinė analizė leidžia atskirti iškastinį Homo Sapiens nuo neseniai mirusio?

Ir kas dar labai įdomu, **per visą žmogaus gyvenimą aktyviai dirba tik 3-5% jo smegenų neuronų**. Iš pradžių buvo manoma, kad paeiliui dirba visi neuronai, bet tyrimai parodė ką kita — **nuo pat gimimo iki mirties dirba tie patys 3-5% žmogaus smegenų neuronai**. Likusieji **95-97% yra „atsargos“**.

Klausimas: kam žmogui reikalingos tokios „atsargos“ ir koku būdu jos atsirado?! Ir kas ypatingai įdomu, neuronai, kurie įeina į tuos **3-5%**, sudaro tarpusavyje sąveikaujančių neuronų kiekį, kurio pakanka jų savininkų **proto atsiradimui**. Esant mažesniai tarpusavyje sąveikaujančių neuronų kiekiui, **kokybiniai pasikeitimai nevyksta ir protas neatsiranda** (žr. Skyrius 3).

Kodėl žmogui suaktyvintas tik proto atsiradimui reikalingas neuronų kiekis — nei daugiau, nei mažiau? Tam, kad galėtume atskleisti tą paslaptį, pabandykime kreiptis į žvaigždes...

Didžiajame Kosmose egzistuoja milijardai visatų, kurias sudaro skirtingų gabaritų ir skirtingos sudėties erdvinės uždaros sistemos. Tose sistemose — milijardų milijardai civilizacijų, kurios kuria savo susivienijimus. Aukštai išsivysčiusios civilizacijos erdvėje juda taip vadinamais nulinio perėjimo laivais, kurie erdvę suglaudžia arba išskleidžia pagal užduotą programą. Tokie laivai paskutiniu metu gana dažnai pradėjo pasirodyti saulės sistemos ribose ir Žemėje.

Jie leidžia keliauti didžiuliais atstumais, kurių žemės gyventojai net neįstengia įsivaizduoti. Bet, nepaisant to, jie taip pat turi judėjimo atstumų ribas... Tas ribas diktuoja medžiagų charakteristikos, iš kurių tie laivai pagaminti ir jų valdymo operatorių galimybės.

Tam, kad geriau suprastume problemą, **būtina suprasti NSO judėjimo ir valdymo principus. Jų darbo principas pagrįstas erdvės iškreipimu, kuris atsiranda ir natūraliomis gamtinėmis sąlygomis.** Bet kokia masė veikia erdvę, kurioje ta masė yra. Erdvę iškreipia žvaigždė, tame tarpe ir mūsų Saulė, dėl ko šviesos bangos netoli žvaigždės keičia judėjimo kryptį iš tiesės į kreivę ir tai leidžia astronomams pamatyti tai, kas yra už Saulės.

Saulės klasės žvaigždės erdvę aplink save iškreipia nežymiai. Neutroninės žvaigždės, kurios turi mažą tūrį, bet didelę masę (**3-5 saulės masių**), erdvę iškreipia žymiai stipriau. „**Juodosios skylės**“, kurios turi apie dešimt kilometrų diametrą ir **8-10 Saulių masę**, erdvę iškreipia taip, kad toje vietoje paralelinės visatos susijungia ir per tą susijungimo vietą **materija iš mūsų Visatos pradeda per tekėti į paralelinę...**

Tai – Makrokosmose. Mikrokosmose yra taip pat. Kiekvieno atomo branduolys aplink save iškreipia erdvę, bet tik mikromasteliais, maždaug $10^{-15} \dots 10^{-13}$ m. Kuo sunkesnis branduolys, tuo didesnis to iškreipimo laipsnis. Bet esant atominiam svoriui daugiau negu 200 atominių vienetų, branduolys pasidaro nestabilus ir pradeda skilti į paprastesnius ir stabilesnius branduolius. Todėl egzistuoja radioaktyvūs elementai (žr. 1 ir 2 Skyrius).

Savo molekulių ypatingų struktūrų dėka organiniai junginiai (anglies grandinė), mikropasaulio apimtyje labai iškreipia erdvę. Dėl to sunkiųjų organinių junginių zonoje išnyksta kokybiniai barjerai tarp fizinio ir eterinio planetos lygių, kas ir sukuria pagrindinius kokybinius skirtumus tarp organinių junginių molekulių ir neorganinių junginių.

Skylant paprastiems junginiams, juos sudarančios materijos pradeda per tekėti iš fizinio lygio į eterinį, dėl ko atsiranda kokybiškai naujos sudėties materija — **gyvoji materija**. Jeigu makrokosmose aplink „**juodąsias skyles**“ **atsiranda zona**, per kurią materija iš mūsų Visatos per teka į paralelinę, tai mikrokosmose aplink dideles organines molekules (**DNR, RNR**) susidaro zona, per kurią materija iš fizinio planetos lygio per teka į eterinį.

Kaip mikrokosmose, taip ir makrokosmose dėsniai ir mechanizmai tie patys, tik turi kai kokias savo ypatybes. Kai evoliucijos eigoje susikūrė ląstelė ir išsivystė ląstelės dalijimosi mechanizmas, **atsirado kokybinis reiškinys, kurio nėra makrokosmose. Senoji ląstelė dalijimosi metu visiškai suyra ir išnyksta, o ją sudariusios materijos per teka į eterinį lygį ir**

sukuria eterinį ląstelės dublį. Ir tik po kurio laiko eterinės ląstelės pradeda formuoti fizines ląsteles.

Ląstelių dalijimosi procesas buvo nufilmuotas tunelinio mikroskopo pagalba ir video juostelė užfiksavo, kaip senoji ląstelė dalijimosi metu visiškai išnyksta ir po kurio laiko pradeda formotis dvi naujos ląstelės — tiksliau, senosios ląstelės kopijos. Dalijantis gyvai ląstelei, įvyksta visiškas medžiagos per tekėjimas iš vieno lygio į kitą, o vėliau — atgal. Milijonų milijonus kartų tai vyksta kiekviename gyvame organizme su kiekviena gyva ląstele...

Supratusios materijos per tekėjimo mechanizmą tarp paralelinių lygių ląstelės dalijimosi metu, Kosmoso civilizacijos atrado raktą kaip išspręsti **persikėlimo erdvėje** problemą. **Kai atsirado technologijos, kurios leido techniškai atlikti tokį materijos per tekėjimą, atsirado nulinio perėjimo laivai, taip vadinami NSO (*neatpažinti skraidantys objektai*).**

Nulinio perėjimo laivai turi **biometalinę struktūrą**. Kitais žodžiais, Susideda iš didžiulių organinių molekulių, kurios panašios į **DNR** ir **RNR** molekules, kurių laisvose jungtyse yra sunkieji metalai. Tai sudaro galimybes iškreipti mikrokosmosą ne tik tarp lygiagrečių planetos lygių, bet netgi ir makrolygyje tarp paralelinių visatų. Dabar reikia tik paleisti procesą, panašų į ląstelės dalijimąsi, ir jau didelė materijos masė per tekės iš vienos visatos į kitą, kur dėsniai jau visiškai kiti. Lieka tik suformuluoti užduotį per tekėti atgal ne į tą patį, o į kitą, reikalingą, tašką visatoje ir laivas atsidurs tame taške.

Toks laivas valdomas psi-laukais, kuriuos sukuria nulinio perėjimo laivų pilotai. Kuo didesnis persikėlimo atstumas, tuo galingesnis psi-laukas tam reikalingas. Vienas pilotas tokio galingumo sukurti negali, todėl reikia keleto pilotų, kurie privalo veikti absoliučiai sinchroniškai, ir kiekvienas iš jų privalo sukurti savo galingumo dalį bendrame psi-lauke, kuris reikalingas persikėlimui.

Jeigu kas nors to proceso metu sutrinka, nulinio perėjimo laivas gali neišeiti iš paralelinės visatos ir reikalingame taške nematerializuotis, todėl tai priveda prie laivo anihiliacinio sproginimo.

Toks sproginimas buvo ir Žemėje. Garsusis Tunguskos meteoritas — nulinio perėjimo laivas iš Gulbės žvaigždyno civilizacijos nebegalėjo išeiti iš paralelinės visatos ir įvyko anihiliacinis sproginimas. Ir būtent todėl nei nuolaužų nei laukiamos radioaktyvios taršos toje zonoje taip niekas ir nerado.

Reikia patikslinti, kad šį laivą valdęs kiborgas iki minimumo sumažino katastrofos pasekmes. Laivo ekipažas jį paliko gelbėjimosi kapsulėse Vakarų Sibiro šiaurinėje zonoje, iš kur vėliau juos pasiėmė, o laivas dar kurį laiką skrido valdomas autopiloto, be to, pakeitęs savo skrydžio trajektoriją devyniasdešimčia laipsnių, ko padaryti jokia kometa ar meteoritas negali...

Ką gi mokslininkai paskelbė apie šį reiškinį?! O labai paprastai: Į Žemės atmosferą įskrido meteoritas, kuris joje sudegė, o degimo metu įvyko plazminis sprongimas... Panašios katastrofos Kosmose ne tokios jau ir retos. Ir kuo didesnis atstumas, kurį turi įveikti nulinio perėjimo laivas, tuo didesnė tokios katastrofos tikimybė. Nes, kuo didesnis pilotų skaičius dalyvauja sukuriant reikalingo galingumo psi-lauką, tuo didesnė galimybė jų neharmoniško ir nesinchroniško darbo.

Todėl ekipažas negali būti skaitlingas; vidutiniams atstumams ekipažą sudaro keturi pilotai, tolimiems atstumams — šeši. Antruoju atveju katastrofos tikimybė pati didžiausia. Todėl kiekviena Kosmoso civilizacija turi tolimų atstumų įveikimo ribas, kurios priklauso nuo nulinio perėjimo laivo patikimumo ir psi-lauko galingumo, kurį sugeba sukurti tos civilizacijos protingi sutvėrimai.

Gaila, bet ir viena, ir kita turi ribas. Tai stabdo visų Kosmoso civilizacijų vystymąsi. „Baltųjų“ civilizacijų didžiojo susivienijimo, į kurį įeina daug milijardų civilizacijų, hierarchai pabandė rasti išeitį iš tos aklavietės...

Bet kuri technika turi savo „lubas“, todėl buvo nuspręsta dirbtinai sukurti Naują Protingą Sutvėrimą apjungiant įvairių, bet genetiškai suderinamų civilizacijų kokybines savybes.

Keletą planetų (dešimt) paruošė **EKSPERIMENTUI** (reikia pabrėžti, kad dėl vienu ar kitų priežasčių buvo atrinktos planetos, kurios buvo ant žuvimo ribos.) Viena iš tokių planetų — **planeta Žemė**.

Dirbtinai greitinant ir valdant gyvybės vystymąsi planetoje, **buvo sukurta reikalingo tipo ekologinė sistema** (apie natūralios, dirbtinos ir valdomos ekologinės sistemos galimybes kalbėjome 4 Skyriuje). Po to rūšis, kuri užėmė reikalingą ekologinę nišą „genetinių“ bombų pagalba buvo susilpninta ir per labai trumpą laiką išmirė.

Atsilaisvinusi ekologinė niša **maždaug prieš 30-40 tūkstančių metų buvo apgyvendinta humanoidiniais sutvėrimais, kurie vėliau save pradėjo vadinti Homo Sapiens**. Taip į planetą papuolė skirtingų

civilizacijų atstovai, kurie genetiškai suderinami ir galėjo duoti mišrius palikuonis, kurie apjungtų savo tėvų kokybines galimybes.

Bet, netgi ir esant suderinamai genetikai, susikūrė trys skirtingų civilizacijų humanoidų grupės, kurios buvo genetiškai tarp savęs artimos. Tos grupės tapo skirtingų rasių pagrindu Žemėje — raudonosios, geltonosios ir juodosios.

Kiekvienos rasės tipas buvo apgyvendintas tuose Žemės rajonuose, kuris buvo maksimaliai panašus į gimtąsias sąlygas ir galėjo greičiausiai adaptuotis naujoje vietoje. **Būtina pabrėžti dar ir tai, kad tame eksperimente visos civilizacijos dalyvavo savanoriškai, visi humanoidai tai darė sąmoningai.**

Todėl, kad dalyvavimo eksperimente pagrindinė sąlyga buvo genetinis suderinamumas ir atitinkamų kokybinių savybių turėjimas, tai eksperimente dalyvavo skirtingų išsivystymo lygių civilizacijos.

Tam, kad viename individe apsijungtų daugelis kokybinių savybių, būtinas intensyvus genetikos keitimasis. Ir kad tai būtų įmanoma, visiems eksperimento dalyviams **APRIBOJO SMEGENŲ VEIKLĄ ir paliko tik minimalų aktyviai dirbančių neuronų kiekį, kuris leido neuronų savininkams susikurti tik proto užuomazgas.**

Štai kodėl **Homo Sapiens turi tik 3-5% aktyviai dirbančių neuronų**, o likusieji neuronai gali būti pajungti tik žmonijai ar atskiram individui evoliuciškai vystantis.

Visi eksperimente dalyvaujantys evoliuciškai buvo sugrąžinti toli atgal į gilią praeitį. Tokiose sąlygose susikūrė gentys, kurios pradėjo puldinėti viena kitą, naikino vyrus, o moteris ėmė į žmonas arba darė iš jų suguloves. Gimdavo jungtinių gabumų vaikai. Viskas pradėdavo audringai vystytis... Silpnos gentys ištirpdavo stipresnėse, stiprios dar stipresnėse it t.t. ir t.p.

Evoliucijos ratas pradėjo suktis ir nesustojo iki šiol. Tie, kas tą ratą paleido, pastoviai stebėjo jo judėjimą ir neleido, kad jis sustotų arba sulėtėtų. Dažnai toks įsikišimas buvo nematomas, bet kai kuriais atvejais buvo gana aktyvus. Tais atvejais Žemėje veikė ištisos grupės, kurios tuo momentu suteikdavo vystymuisi reikalingas žinias.

Tokio aktyvaus įsikišimo pavyzdžiu gali tarnauti **graikų mitologija, pasak kurios, Senovės Graikijos gyventojai kurį laiką tarp jų gyvenusiems humanoidams davė vardus ir vėliau juos pavadino dievais.** Prisiminkite graikų legendą apie Prometėją, davusį žmonėms ugnį ir išmokusį ja naudotis. Dzeusas, Afina, Diana, Gėja, Apolonas ir kiti

senovės graikų Dievai suteikė žmonėms žinių pačiose skirtingiausiose srityse. Vėliau senovės graikai pradėjo kiekvieną iš jų vadinti kokios tai atskiros veiklos globėju.

Kas dar labai įdomu graikų mitologijoje — tai užuominos apie Olimpo kalną, ant kurio **gyveno Dievai ir kur negalėjo patekti paprasti mirtingieji**. Tik didvyriams ir pusiau dievams buvo leidžiama pakilti į Olimpą. **Dievai buvo nemirtingi ir amžinai jauni**, bet jų širdyse prabusdavo meilė mirtingųjų moterims ir vyrams ir iš tos meilės gimdavo vaikai, kurie buvo jau mirtingaisiais. Ar ne įdomi mitologija?!

Daugelio tautų legendose ir padavimuose prisimenami dievai, kurie iš dangaus nusileidę ugniniaisiais ratais suteikė žmonėms žinių ir gyvenimo išminties. Actekų ir majų gentys garbino iš dangaus nusileidusį dievą, kuris turėjo baltą odą ir mėlynas akis. Žinios, kurias turėjo tos indėnų gentys, iki šiol stebina mokslininkus: jų kalendorius buvo daug tikslesnis už europietiškaį, jie apskaičiuodavo planetų ir žvaigždžių judėjimą, darydavo kaukolės trepanaciją ir dar daug ką.

Gaila, **bet daugelį knygų su tomis nuostabiomis žiniomis sunaikino inkvizicija, kuri Amerikoje pasirodė kartu su konkistadorais**. Priežastis, kodėl saujelė konkistadorų nugalėjo vietinių genčių milijonines armijas buvo ta, kad indėnai galvojo — sugrįžo baltaodžiai ir mėlynakiai dievai, kad juos nubaustų už nuodėmes. Tiktai todėl jie beveik be jokio pasipriešinimo pasiduodavo...

Buvo dar ir kitokie kontaktai su žmonija, kai su žmonėmis buvo bendraujama telepatijos pagalba ir tuo būdu perduodamos žinios. Visais tais atvejais būdavo kuriamas kultas, kuriame **Dievas visada buvo bekūnis ir visur esantis**. Įdomu tai, kad ten, kur materialiai ar telepatiškai pasirodydavo Dievas ar Dievai, susikurdavo senovės civilizacijų židiniai (detaliau apie tuos reiškinius Viljamo Bramlėjaus (William Bramley) knygoje „**Rojaus dievai**“⁹).

Kodėl gi po to, kai nuo eksperimento pradžios buvo blokuota 95-97% žmogaus smegenų, vėliau viešai ir paslapčia buvo kišamasi į eksperimento eigą?..

⁹ William Bramley, «The Gods Of Eden», Copyright 1989,1990 revised June 1990 ISBN 0-940291- 00-2. Library of Congress, Cataloging Publication Data: D24.5.B73 1989 909 89-1148.

Pirmiausia, buvo atvejų, kai įsikišdavo kitos civilizacijos, kurios dėl vieno ar kitų priežasčių nežinojo apie eksperimentą arba kai jų kosminiai laivai patirdavo Žemės prieigose katastrofas.

Tai buvo daroma pagal pačio eksperimento programą, kad būtų pagreitintas Žemės civilizacijos vystymasis.

Žemėje yra pastovi bazė tų, kas pradėjo eksperimentą mūsų planetoje. Ji yra sunkiai pasiekiamose Tibeto rajonuose. Žmonės ją pavadino ŠAMBALA. Įdomu tai, kad į Šambalą niekas, išskyrus Pašvęstuosius, įeiti negali: prieš žmones iškyla lanksti ir tanki siena, kuri neleidžia judėti toliau. Mūsų laikais ten užgęsta varikliai, ir ten negali prasiskverbti jokia šiuolaikinė technika. Tai analogiška Olimpo kalnui, kur prieš paprastus mirtinguosius iškildavo nematoma siena...

Trečia, įsikišimas ir pagalba buvo vykdomi sekančiu būdu — aukšto išsivystymo lygio kosminė siela ateidavo į viršutinius mentalinius Žemės lygius ir įsikūnydavo planetoje. Žemiečiams gimdavo vaikus su kosmine siela, kuris augdavo ir buvo auklėjamas tarp žemiečių. Po kurio laiko, kai jo siela pereidavo pirmą savo vystymosi etapą, išnykdavo smegenų blokavimas ir tas žmogus jau galėjo matyti savo ankstesnius įsikūnijimus, suprasti,

To pavyzdžiu gali tarnauti **Buda, Krišna, Kristus**, kurie tikrai nemažai padarė žmonijai, bet, kaip bebūtų gaila, liko nesuprasti, o jų mokymą žmonės vėliau labai iškraipė.

Yra keletas kosminių sielų įsikūnijimo būdų Žemėje:

a) **Sielai įsikūnijant visiškai blokuojama atmintis ir žinios.**

Žmogus po gimimo dar nežino, iš kur ir kokiam tikslui atėjo jo siela ir tik pasiekęs atitinkamą išsivystymo lygį gali telepatiškai kontaktuoti su jį pasiuntusiais. Tik tada žmogus sužino savo misiją Žemėje.

b) **Nuo pat sielos įsikūnijimo pradžios ją pasiuntusieji kritiniais sielos vystymosi momentais telepatiškai su ja bendrauja ir neleidžia nukrypti nuo reikiamo vystymosi kurso.**

c) **Įsikūnijusi siela nuo pat pirmos savo įsikūnijimo dienos žino iš kur ir kuriam tikslui atėjo į Žemę.**

Ketvirta, kosmose egzistuoja įvairių ideologijų civilizacijos, taip pat egzistuoja tų ideologijų pagrindu susikūrę susivienijimai. Sąlyginai civilizacijas galime suskirstyti į tris grupes — baltąją, pilkąją ir juodąją.

BALTOSIOS civilizacijos gyvena pagal KOSMINIUS ĮSTATYMUS, kurių pagrindiniai principai šie:

a) kiekviena civilizacija turi teisę pasirinkti savo evoliucinio vystymosi kelią, kad ir koks tas kelias bebūtų.

b) labiau išsivysčiusi civilizacija gali padėti kitai tik tuo atveju, kai mažiau išsivysčiusi tos pagalbos prašo.

c) labiau išsivysčiusi civilizacija negali sunaikinti jokios gyvybės kitose planetose, net ir neprotingos, jų robotizuoti, panaudoti prieš mažiau išsivysčiusias civilizacijas psi-ginklų ir kitas ginklų rūšis.

d) labiau išsivysčiusi civilizacija negali naudoti jokių poveikio priemonių, išskyrus perspėjamąsias, prieš atskirus mažiau išsivysčiusios civilizacijos atstovus.

e) prievarta prieš mažiau išsivysčiusios civilizacijos atstovus gali būti panaudota tik tais atvejais, jeigu tų atstovų veiksmai gali privesti iki didelių katastrofų. Panaudojama prievarta turi būti minimali.

f) draudžiama išvynioti (išsameninti) sielą iki nulio, naudoti holografinį kamufliažą ir apgaulę ir už tai baudžiama.

g) bet kuriai civilizacijai draudžiama tiesiogiai ar netiesiogiai vykdyti eksperimentus su kita civilizacija be jų sutikimo.

h) labiau išsivysčiusiai civilizacijai draudžiama perduoti žinias mažiau išsivysčiusiai, jeigu tos žinios gali būti panaudotos piktam.

i) kiekviena civilizacija turi teisę įstoti į civilizacijų sąjungą arba vystytis atskirai.

Tai — tos pagrindinės taisyklės, kurių laikosi **Baltosios civilizacijos**.

Pilkosiomis civilizacijomis yra tos, kurios sau leidžia nevykdyti vienos ar kelių taisyklių iš Baltojo Kosmoso įstatymų (išskyrus punktuose c, d, e ir f pažymėtus principus).

Juodosios civilizacijos nepaiso jokių taisyklių, pripažįsta tik jėgos įstatymus ir pasiruošusios panaudoti bet kokias priemones ir veiksmus, kad tik įgyvendintų savo sumanymus ir tikslus...

Eksperimentą Žemėje atliko labai didelės Baltųjų civilizacijų susivienijimo pajėgos. Vystantis žmonijai buvo evoliucinės fazės, kai

Juodosios civilizacijos bandė paveikti eksperimento eigą ir pasukti Žemės civilizaciją pagal juodųjų tipą. Detaliau apie tai šiek tiek vėliau...

Norisi pažymėti ir tai, kad per žmonijos egzistavimo istoriją buvo faktai, kai kitų civilizacijų laivai suduždavo, o išlikę ekipažo nariai priverstinai likdavo tarp žemės gyventojų ir susi kryžmindavo su tais, kurie buvo pirmųjų Žemės ateivių palikuonys... Ypatingai įdomios Kinijos ir Egipto istorijos...

Saulės sistema anksčiau turėjo devintą planetą, kurios vardas — Fajetonas. Katastrofos metu gravitacinės jėgos suplėšė tą planetą į dalis (jos skeveldros dabar sudaro saulės sistemos asteroidų juostą). Kažkokiai daliai fajetoniečių pasisėkė išsigelbėti kosminiais laivais. Ieškodami tinkamos planetos, dalis laivų sustojo Žemėje, o jais atskridę fajetoniečiai visam laikui pasiliko “mėlynojoje” planetoje — **taip Žemėje atsirado Senovės Kinijos civilizacija...**

Fajetono planetos orbita buvo tarp Jupiterio ir Marso. Marso planeta turėjo savo civilizaciją, kuri buvo pradėjusi savo evoliucijos kosminį etapą. Fajetono katastrofa privedė prie to, kad Marsas prarado savo atmosferą. Nedidelė Marso gyventojų grupė išsigelbėjo kosminiu laivu, kuris tegalėjo nusukti iki Žemės ir jie nusileido ant Nilo upės kranto. Atskridę marsiečiai (neturėdami smegenų blokavimo ir būdami gana aukšto išsivystymo lygio) panaudodami savo žinias ir galimybes, pavergė vietines gentis.

Bet, kaip bebūtų gaila, marsiečiams Žemė buvo kaip negyvenama sala patekusiems į laivo katastrofą. Jie pasijuto atskirti nuo savo išvystytos technologijos. Sukaupias žinias nebuvo galimybių tinkamai panaudoti ir techniškai vystyti, nes žemiečiai dar neturėjo savo išvystytos technologijos. Palaipsniui marsiečiai pradėjo maišytis su vietinėmis gentimis, kas davė impulsą susidaryti galingai Egipto civilizacijai, kuri vėliau ilgai klestėjo Nilo žemupyje.

Marsiečiai įvedė griežtą kastinę sistemą, kurioje iš Marso atsineštos žinios buvo perduodamos palikimo keliu tik žynių kastos viduje ir Faraonų šeimoje. Taip iš kartos į kartą tų žynių „pašvęstieji“ buvo didžiulių galimybių savininkai. Pavyzdžiui, žyniai **naudojo psi-ginklą** išlaikyti paklusniais pavergtas gentis, **taip pat jie žinojo ir naudojo genetiką** ir t.t. ir t.p.

Kas įdomu — **piramidės ir sfinksai Žemėje (Egipte) ir piramidės ir sfinksai Marse**, kuriuos aptiko ir nufotografavo žemės palydovai, **tarpusavyje panašūs kaip dvyniai...** Iki šiol nesuprantama, kaip senovės

egiptiečiai sugebėjo pastatyti tas piramides. Naudojant šiuolaikinę techniką tai padaryti neįmanoma. Koku būdu jie sugebėjo pastatyti tokius gigantus! Be to, piramidės blokai vienas su kitu suleisti taip, kad tarp jų neįmanoma net peilio ašmenų įkišti...

Kitas įdomus faktas — piramidžių centre yra zona, **kur laikas praktiškai sustojęs**, o jeigu kalbėti tiksliau, **sustoję materijos keitimosi procesai** (tai patvirtina paskutiniųjų metų eksperimentai). Mumijos ląstelės piramidės centre išsaugojusios gyvybingumo elementus. Egipto žyniai **žinojo formos poveikio aplinkai dėsnius**. Neblogai dėl senovės egiptiečių, ar ne tiesa?!. Žynių sugebėjimų elementai vėliau tapo pirmųjų **masonų pamatu**, o kai kuriuos sugebėjimus jų pasekėjai naudoja ir mūsų dienomis.

Mes dar grįšime prie Egipto civilizacijos, o dabar panagrinėkime žemės civilizacijos evoliucijos etapus.

Kiekvieno žmogaus evoliucinis vystymasis nuoseklus. **Po gimimo pradeda aktyviai vystytis eterinis kūnas**. Kai jis **evoliuciškai pasiekia tam tikrą lygį** (kiekvienam žmogui jis individualus), pradeda aktyviai **vystytis astralinis**, o vėliau ir **mentalinis kūnas**. Kiekvieno sielos evoliucijos etapo metu gali egzistuoti kaip palankios taip ir nepalankios sąlygos. Tos sąlygos priklauso:

a) nuo **srautų kokybės ir kiekio**, į kuriuos papuola Saulės sistema (tame tarpe ir Žemė), judėdama apie mūsų Galaktikos centrą.

b) nuo **geografinės gimimo vietos padėties ir vietos, kurioje auga ir vystosi žmogus**, nes žemės paviršiaus plotai perveriami nevienodų energijos srautų, kurie skiriasi kokybiškai ir kiekybiškai. **Egzistuoja 99 zonos**, kur paviršių perveria įeinančios energijos sankaupos **ir 99 zonos**, kur energijos sankaupos išeina iš Žemės paviršiaus. Tos zonos sukuria mūsų planetos teigiamus ir neigiamus energetinius mazgus.

c) nuo žmogaus sielos evoliucinio išsivystymo.

d) nuo žmogaus smegenų pasisavinamos informacijos kokybės ir kiekio.

Kaip egzistuoja žmogaus vystymosi etapai, taip egzistuoja ir visos civilizacijos vystymosi etapai. Egzistuoja vidinis (kūdikiškas) civilizacijos vystymosi etapas ir išorinis (Kosminis). **Žemiškoji civilizacija yra pirmajame, kūdikiškame savo vystymosi etape**. Šis etapas turi tris savo vystymosi fazes:

a) kai Žemę perveriantys Kosmoso energijos srautai **maksimaliai palankūs eterinių kūnų vystymuisi (Ožiaragio era)** (žr. **Pav.103**).

b) kai **Žemę** perveriantys **Kosmoso energijos srautai maksimaliai palankūs** astralinių kūnų vystymuisi (**Žuvų era** — “**Velnio era**”) (žr. **Pav.104**).

c) kai **Žemę** perveriantys **Kosmoso energijos srautai maksimaliai palankūs** pirmųjų mentalinių kūnų vystymuisi (**Vandenio era**) (žr. **Pav. 105**).

Po tų trijų evoliucijos etapų pabaigos civilizacija **pereina į Kosminį (išorinį) evoliucijos etapą, kuris charakteringas tuo, kad tame etape civilizacija nebegali būti robotizuota ar kitaip valdoma.** Todėl visi bandymai užimti ir robotizuoti bet kurią civilizaciją, tame skaičiuje ir Žemės, vykdomi pirmojo (vidinio) civilizacijos vystymosi etapo metu.

Robotizavimui labiausiai palankus laikas — kai aktyviai pradeda vystytis astralinis kūnas (Žuvų era — “Velnio era”). Tuo periodu astraliniai kūnai **maksimaliai nestabilūs ir juos labai lengva užblokuoti ir sukurti biorobotų struktūras** (žr. prieš tai buvusį skyrių). Būtent toje Žuvų eroje Žemiškoji (hibridinė) civilizacija buvo **veikiama astralinių generatorių, kurie buvo išdėstyti 99-iose energetiniuose mazguose, kur energijos sankaupos išeina iš Žemės paviršiaus.**

Astraliniai generatoriai sukūrė tokią energijos struktūrą, kuri garantavo **pilnos robotizacijos** žmonių gimimą. Ir tik aukšto išsivystymo sielos, turinčios didelį potencialą, sugebėdavo atstatyti normalią savo kūnų energetinę struktūrą ir aktyviai vystytis toliau. Tokius žmones naikino fiziškai, taip neleisdami jiems išsivystyti iki naujo kokybinio lygio ir iškelti į viešumą arba sunaikinti robotizacijos struktūrą.

Kai toks, robotizacijai paruoštomis struktūromis ir energetika, deformuotas žmogus gimdavo, likdavo tik tokį žmogų „įjungti“ į bendrą valdymo sistemą, kas buvo pasiekama per auklėjimo ir mokslo sistemą, kuri iš žmogaus reikalavo būti tik bendro mechanizmo idealium „sraigtelium“. Moralė ir filosofija tarnavo tiems patiems tikslams.

Iš tikrųjų aukščiausios dvasinės ir moralinės vertybės dažnai tarnavo tik kaip jaukas tiems, kas ieškojo tiesos ir tyrumo. Poveikis žmonėms buvo daromas eteriniame, astraliniame ir mentaliniame lygiuose, apie kuriuos, kaip bebūtų gaila, daugelis neturėjo jokio supratimo. O tiems nedaugeliui, kurie susimąstydavo apie tuos reiškinius, buvo pakišama tokia informacija, kuri pastūmėdavo juos į loginius labirintus, iš kurių tik nedaugeliui pavyko išsikapstyti...

Рис. 103

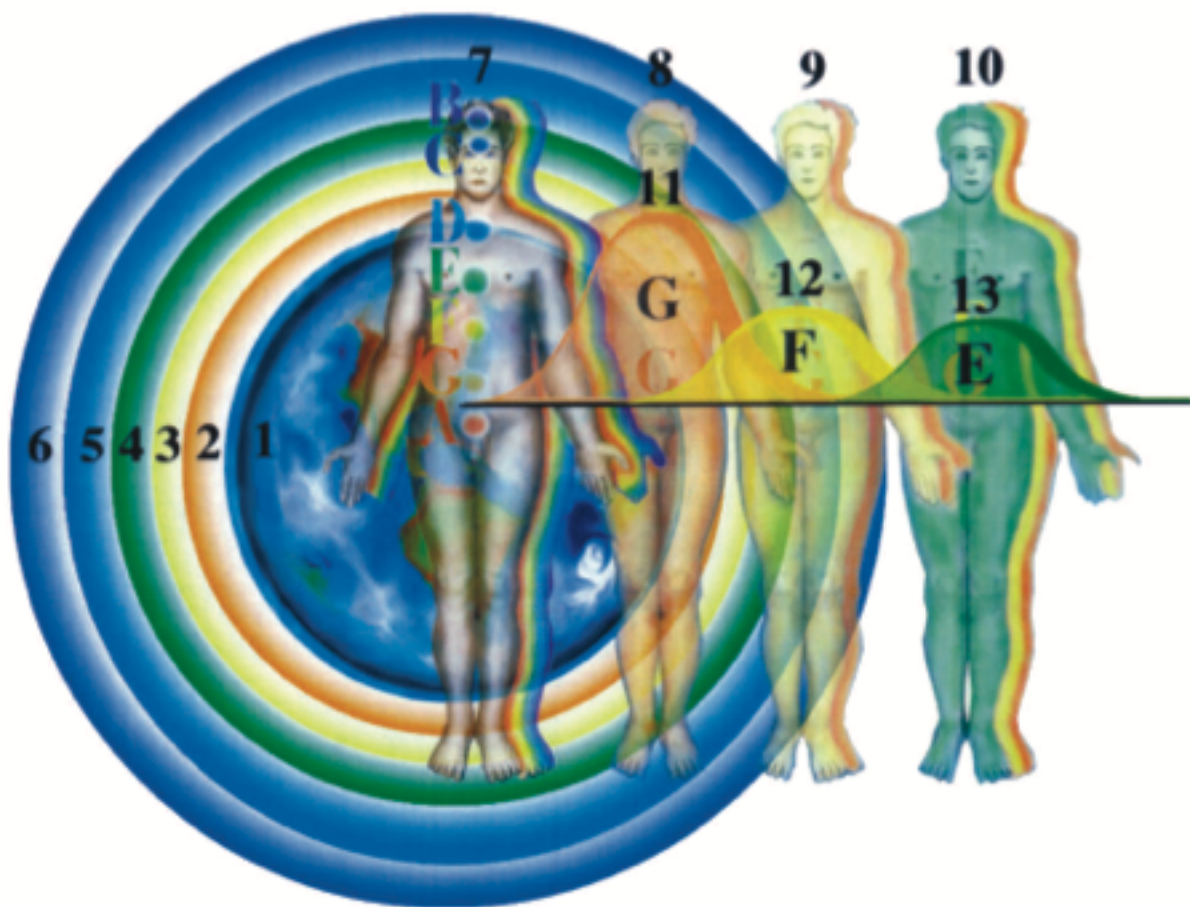

Рис. 104

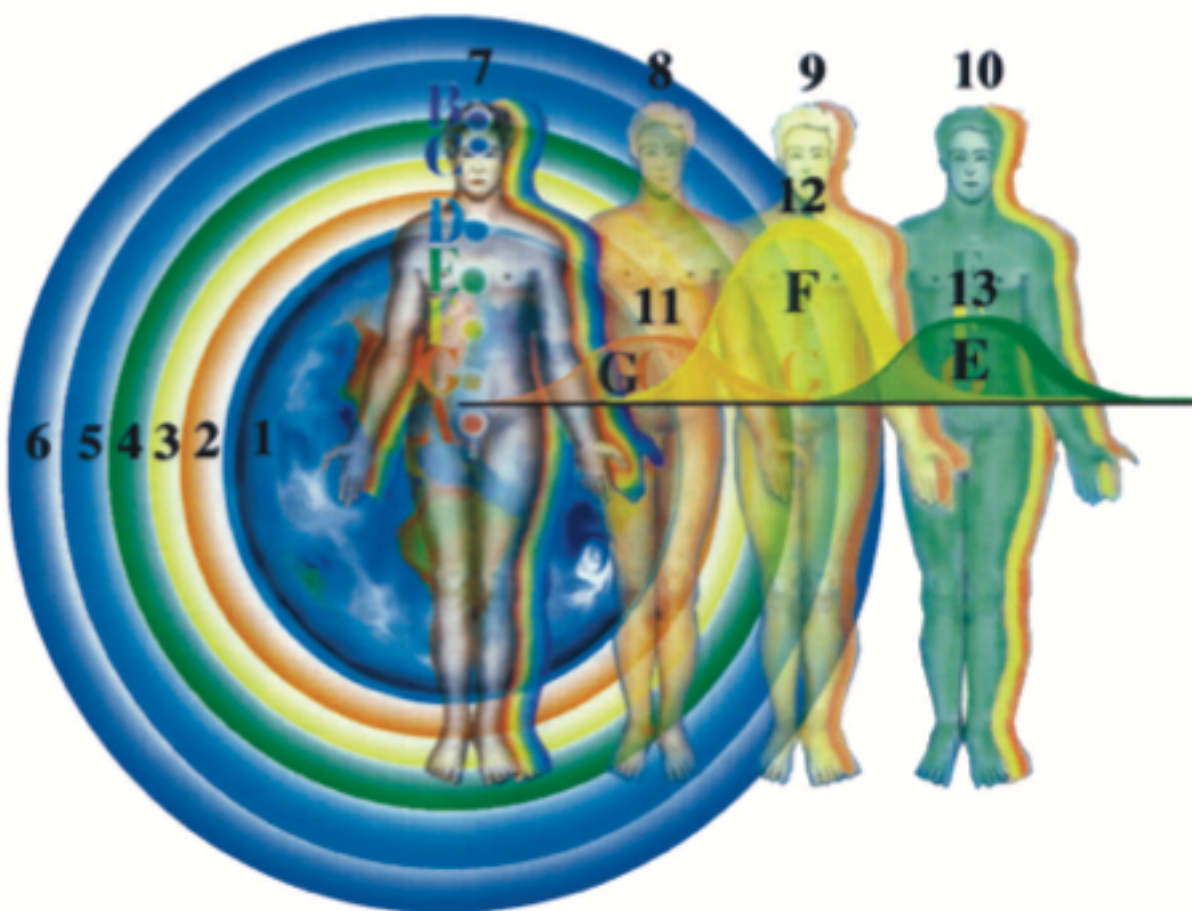
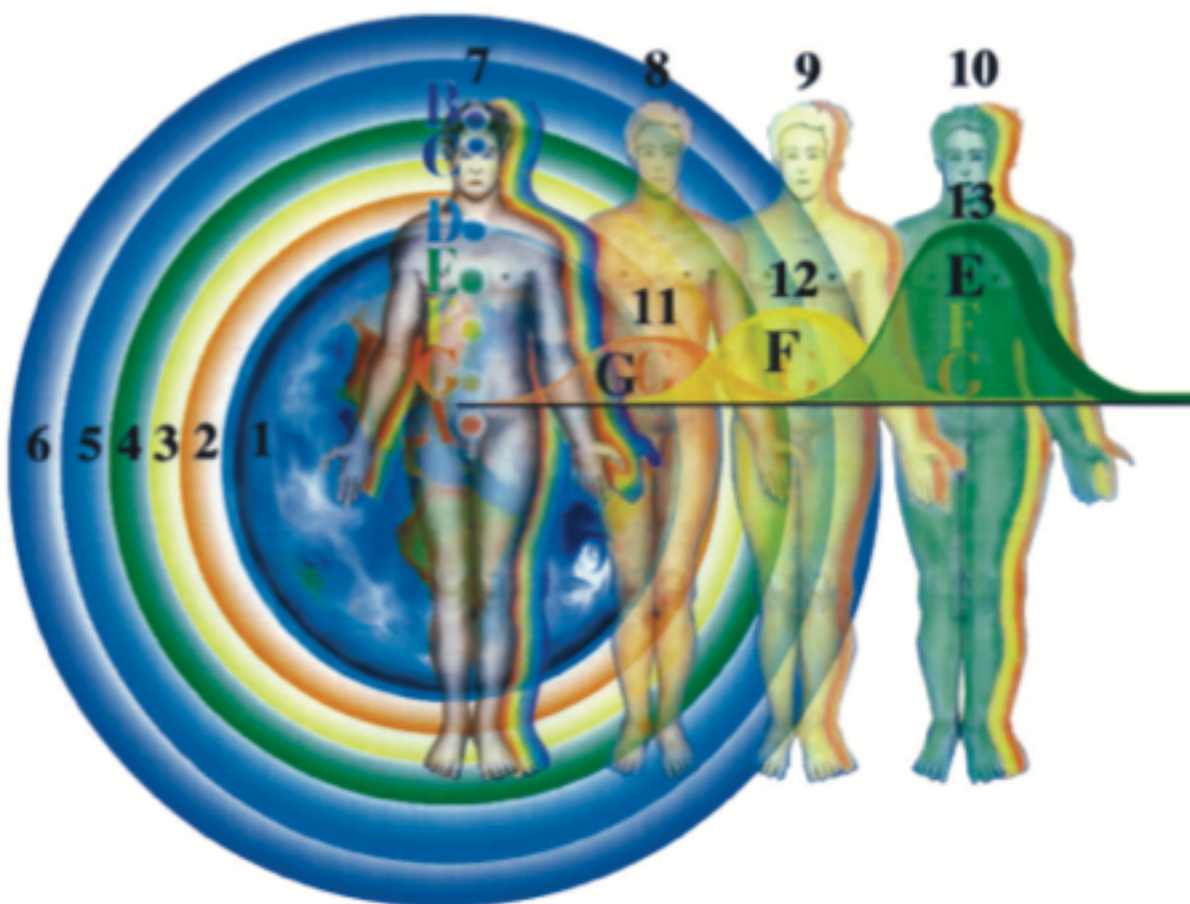

Рис. 105

Po to, kai daugeliui žmonių susidarė biorobotų struktūra, liko tik sukurti jų valdymui pritaikytą **psi-lauką**. Planetoje Žemė jau keletą tūkstančių metų didesniais ar mažesniais lygiais naudojamas **psi-ginklas**, kurio panaudojimo faktai iki šiol lieka paslaptimi “už septynių užraktų (išskyrus „pašvęstuosius“). „Pašvęstieji“ visiems kitiems **įrodinėja**, kad bet kokia **mintis apie psi-ginklą yra tušti svaičiojimai, absurdas**. O tuo pat metu patys labai aktyviai ir efektyviai jį bando ant tų, kuriuos įtikinėja apie tokio ginklo neįmanomą egzistavimą...

Nesena istorija — geras ir akivaizdus to įrodymas...

Stalinas ir Hitleris neblizgėjo labai aukštu intelektu ar žinių turėjimu, bet jų poveikis masėms buvo nepaprastai veiksmingas. Jie galėjo lengvai priversti tūkstančius žmonių daryti tai, ko kiekvienas atskirai normaliomis sąlygomis niekada nebūtų daręs. Žmonės ėjo į mirtį, žudė kitus žmones, naikino nacijos aukštuomenę...

Tų tautos „vadų“ ir „tėvų“ užhipnotizuotos, ištisos tautos buvo masinės psichozės būsenoje. Hitlerio „kūryba“ žmonijai kainavo penkiasdešimt milijonų žmonių gyvybių. Tarybinės santvarkos “Globalus eksperimentas” (ypač Stalino valdymo metais), per 74 metus prarijo apie **šimtą milijonų žmonių — nacijos kultūros, mokslo ir meno šviesuomenę...**

Visa kas tuo minėtu laiku vyko Rusijoje ir Vokietijoje sietina su masinio psi-ginklo panaudojimu. Jeigu žmogui pavyksta išsivystyti iki lygio, kai eterinis astralinis ir mentalinis kūnai harmoningai tarpusavyje sąveikauja, tai psichinis ginklas tokio žmogaus praktiškai neveikia.

Tam, kad be jokių trukdžių valdyti tautas ir nacijas, visi tie, kas netilpdavo į tą „Prokrusto lovą“, paprasčiausiai buvo negailestingai naikinami. Po tuo „kirviu“ pirmiausia papuolė nacijos šviesuomenė, patys šviesiausi protai. O vėliau buvo nupjaunami tik naujai pradėję augti „daigeliai“. Buvo reikalingas tik „sodininkų“ gudrumas ir apskrumas, kad būtų surasta eilinio nacionalinio „kirpimo“ priežastis.

Iškyla klausimas — nejaugi Baltosios civilizacijos ramiai stebėjo, kas vyksta mūsų planetoje?! Žinoma, kad ne. Jų pasiuntiniai iš pat pradžių bandė sutrukdyti Žemės civilizacijos transformacijai. Vienas iš tokių pasiuntinių buvo **Jėzus Kristus**.

Įsikūnijęs Žemėje jis augo tarp žmonių kaip paprastas žmogus. Vystėsi iki tol, kol jo sielai perėjus visus Žemės barjerus pasisekė susisiekti su tais, kas jį pasiuntė. **Jis žinojo, kam ir koku tikslu jis atėjo į Žemę... Bet jis žinojo dar ir tai, kad tuo laiku žmonija dar nesugebėjo suprasti**

to, ką jis nešė. Jis buvo pasiruošęs išgelbėti žmones nuo robotizacijos, bet žmonės nebuvo pasiruošę tam, kad kažkas juos gelbėtų...

Jėzus sakė: „**kas turi ausis, tegul išgirsta!**“¹⁰ — bet mažai kas išgirdo... Jis kvietė žmones į šviesą, pažinti tiesą ir įsisavinti žinias. Jis atverdavo jų širdis ir žmonės „praregėdavo“, jis išimdavo robotizacijos modulius iš saulės rezginio ir širdies čakros, bet, kaip bebūtų gaila, niekas to nesuprato... Žmonės išsilaisvindavo nuo haliucinacijų, jie staiga tapdavo atviri gėriui, jie nebenorėdavo vienas kitam kenkti.

Norėdamas išgelbėti jų sielas, Jėzus Kristus žmones kvietė nenugrimzti į tamsą, buvo tikras kovotojas už šviesą, tyrumą, teisingumą, kovojo savo žiniomis, savo proto galia...

„Negalvokite, kad Aš atėjau įvesti taiką Žemėje, ne taiką aš atnešiau, o kardą...“ — kalbėjo Kristus. Jis niekada nebuvo pasyvus, kviečiantis paklusti likimui, kaip jį vėliau pasistengė pavaizduoti tie, kuriems jis buvo labai neparankus...

„Aš pasiūstas tik pas Izraelio namų žuvusias avis...“¹¹. Kristus atėjo padėti tiems, su kuriais pirmiausiai buvo išbandytas psi-ginklas. Bet jis nespėjo, jam neleido to padaryti. Po to, kai jį nukryžiavo, trečią dieną jį prikėlė gyvenimui tie, kurie buvo jį pasiuntę. Jėzus Kristus paliko planetą Žemė savo fiziniame kūne nulinio perėjimo laivu kartu su tais, kurie atėjo jam padėti ir jį atgaivino...

Pirmosiose krikščioniškose ikonose ir freskose galima pamatyti virš Kristaus nukryžiavimo vietos objektus, labai panašius į tuos NSO, kurie taip tankiai pradėjo pasirodyti Žemėje mūsų dienomis.

Tik atėjus **Vandenio erai prasideda žmonijos vystymosi etapas, kai susidaro galimybės pereiti į kitą kokybinį lygį**, kai žmonės pajėgūs daug ką priimti ir suprasti, jeigu, žinoma, žmonija iki to laiko nesunaikins pati savęs. Reikalingos naujos kosminės žinios, kad žemiečiai galėtų pergyventi savo evoliucijos kritinį etapą. **Kad galėtų pergyventi ir išgyventi...**

¹⁰ Žr. Naujasis Testamentas”, Evangelija pagal Matą, 11 Skyrius, 15 Eilutė.

¹¹ Žr. Naujasis Testamentas”, Evangelija pagal Matą, 15 Skyrius, 24 Eilutė.

Tam jau labai daug padaryta: **1989 metais sunaikinti visi astraliniai generatoriai**. Po to žmonės jau nebeveikia gniuždančios išorinės jėgos, kurios veikė ilgus-ilgus metus. Žmonėms lieka tik priimti ir suprasti naujas žinias ir išeiti į sekantį evoliucinio vystymosi lygį. Viskas dabar priklauso tik nuo pačios žmonijos — ar ji pasiruošusi ir ar nori visa tai priimti? Arba atmes, kaip tai buvo Kristaus laikais?

Prasideda Vandens era — Žinių ir Dvasingumo era, galingo protinio išsivystymo pliūpsnio era... Skirtingose geografinėse zonose Žemę perveriantys energijos srautai skirtingi kaip kokybiškai, taip ir kiekybiškai.

Skirtingos tautos turi genetikos skirtumus, o tai reiškia, kad **sielos evoliucinio vystymosi mechanizmai dėl genetikos skirtumų šiek tiek skiriasi vieni nuo kitų**. Vienas genetikos tipas garantuoja maksimalų vienos kokybinės sudėties energijos pasisavinimą ir greitą evoliuciją, kitas genetikos tipas tose pat sąlygose vystosi lėtai arba visiškai nesivysto. **Periodiškai vieną ir tą pačią genetiką išorinės sąlygos (planetos paviršių perveriančios energetikos struktūra) veikia net neigiamai**. Tada konkretus genetikos **tipas nesivysto, o atvirkščiai — slopinamas**.

Kai Žemės energetiniai srautai ir srautai, kurie ateina iš Kosmoso, harmoningi su genetika (lyg tai būtų energetinio rezonanso būvyje), nacija vystosi ir klesti. Ta tauta ar nacija pradeda aktyviai reikštis istorinėje arenoje, pasiekia valstybingumo, kultūrinį ir ekonominį klestėjimą. O kai pasikeičia energijos struktūros kokybiniai rodikliai, prasideda nuosmukis po tokio ryškaus tautos ar nacijos vystymosi etapo. Į istorinę arena iškyla kita tauta, kuriai tie energijos srautai harmonizuoja su genetika.

Kiekviena žmonijos era turi savo struktūrą ir iš Kosmoso Žemę perveriančių energijos srautų kokybinę sudėtį. Todėl skirtingose žmonijos erose evoliuciškai aktyvūs skirtingi genetikos tipai. Kiekvienos eros laikotarpyje energijos srautai turi savo pasikeitimų ribas. Todėl tarp skirtingų genetinių tipų aktyviai evoliucionuoti pradeda tai vienas, tai kitas genetinis tipas.

Įdomus evoliuciniai reiškiniai migracijos atveju. Jeigu tauta gyveno geografinėje zonoje, kuri buvo jo genetikai nepalanki energija, tai jos vystymasis vyko lėtai, eteriniai kūnai vystėsi silpnai. Vyrai nebuvo fiziškai stiprūs ir buvo pasyvūs, reiškia, ta tauta neturėjo stiprių ir narsių karių. Silpnai vystėsi astraliniai kūnai — blogai vystėsi kultūra, menas, dvasingumas. O nepakankamas mentalinių kūnų vystymasis neigiamai veikė ekonomikos ir technologijų išsivystymą.

Visa tai privedavo prie to, kad tokia tauta nebegalėjo pasipriešinti prieš stiprius kaimynus, kurie tuo metu aktyviai vystėsi. Kaimynai pradėdavo tokią tautą išstumti ir ji, norėdama išlikti, migruodavo dideliais atstumais ir palikdavo savo pavojingų kaimynų interesų zoną. Dideliais atstumais persikeldama tokia tauta pakliūdavo į geografines zonas su kita energetikos struktūra. Ir jeigu ši energetika ir genetika harmoningai atitikdavo viena kitą, vėl prasidėdavo tautos vystymosi pakilimas. Tokie staigūs įvairių tautų vystymosi pasikeitimai istorikams iki šiol išlieka paslaptimi...

Žmonijos istorija — puikus patvirtinimas evoliucinių mechanizmų, kurie susiję su sielų vystymosi dėsniais ir sąlygomis. Rusijos istorikas Gumilev¹² savo darbuose nagrinėjo įvairių tautų aktyvius ir pasyvius vystymosi periodus. Bet paaiškinti to reiškinių mechanizmų jis nesugebėjo. Jis, kaip istorikas, konstatavo tik istorinius faktus (be žmonių, žmonijos ir planetos evoliucijos dėsnių žinojimo tų reiškinių paaiškinti buvo neįmanoma).

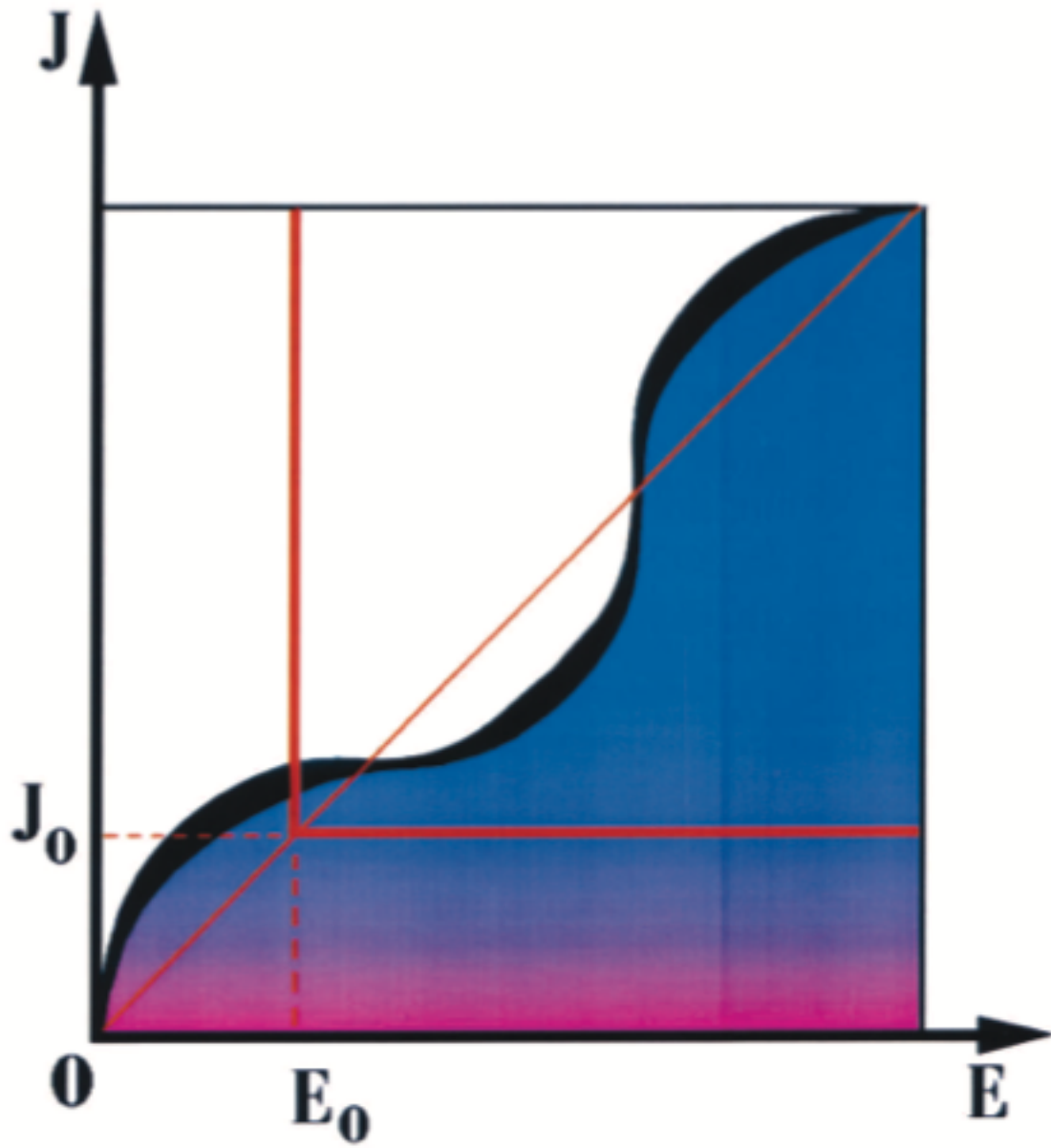
Žmonijos evoliucijos metu auga genetikos energetinis potencialas ir sielų evoliucinio išsivystymo lygis. Tarp genetikos energetinio potencialo ir sielų dvasinio išsivystymo lygio būtinas pastovus, tvirtas balansas. Pasibaigus vidiniam evoliucijos etapui, kaip atskiras žmogus, taip ir visa civilizacija pereina **į savo evoliucijos kosminį etapą**, kuris charakterizuojamas mentaliniu kontaktu su kitomis civilizacijomis.

Mentaliniame lygyje prasideda keitimasis žiniomis ir pasiekimais. **Civilizacijos mentalinio tipo evoliucijai būtina kita, aukštesnio lygio etika, moralė, filosofija, žinios, smegenų evoliucinė struktūra.** Jeigu žmogus ir civilizacija nepasiekė lygio, kai siela išvysto ne mažiau dviejų-trijų mentalinių lygių, tai net esant dideliame energetiniame potencialui nei žmogus, nei civilizacija negali išeiti į mentalinį evoliucijos lygį (žr. **Pav. 106**).

Esant **dideliame energetiniame potencialui ir nepakankamam evoliucinio išsivystymo lygiui**, žmogus gali išeiti tik į įvairius Žemės lygius. **Nežinodami evoliucijos dėsnių, žmonės dažnai išeina į telepatinį ryšį su astraliniu**, arba (rečiau) **su mentaliniu Žemės lygiu**. Nesuprasdami veiksmo mechanizmų, **jie mano**, kad pradėjo kontaktuoti su **Dievu, Absoliutu, Aukščiausiuoju Protu...**

¹² L.N. Gumilev, "Etnosfera. žmonių ir Gamtos istorija", Leidybinė firma "Progresas", firma „Pangėja“, "Ekopros", 1993, Copyright L.N. Gumilev, 1993, ISBN 5-88621-003-2.

Рис. 106

Tokiu naivumu naudojasi sutvėrimai, kurie gyvena tuose lygiuose ir minta svetima energija. Jie skauoja tokio lengvatikio smegenis ir tankiai telepatinių kontaktų metu „užsideda“ holografinį atvaizdą to, apie ką galvoja arba kuo labiausiai tiki tas žmogus. To proceso metu mentalinės sielos sugeba pavirsti matomomis ir pasirodyti net Jėzaus Kristaus, Budos, Krišnos ir kitų dievų pavidalu, o taip pat pasirodyti žmogaus mirusių giminių ar artimųjų pavidalu, dėl ko kontaktai tampa dar patikimesni ir labiau panašūs į tiesą.

Kontaktų metu mentaliniai sutvėrimai labai dažnai stengiasi žmones suklaidinti, nuveda žmones klaidingu keliu. O patys tuo pat metu savo vystymuisi ir gyvybingumui didinti naudojasi tų žmonių energetiniu potencialu. Skanavimas, energetinio užtaiso pasiuntimas su užduotimi išsiaiškinti ar holografinis vaizdas atitinka vidinę struktūrą to, kuris kontaktuoja visais lygiais, leidžia atskleisti apgaulę ir išsiaiškinti, kas yra kas iš tikrųjų...

Taigi vėl ir vėl reikalingos žinios, kurios leistų suprasti daugelį dar nežinomų ir nesuprantamų reiškinių...

Skyrius 8. Žmogaus organizmas.

Susirgimų priežastys, jų atsiradimo mechanizmai

Kiekvienas žmogus per savo gyvenimą sirgo daugiau ar mažiau kartų... Bet kokia gi tų susirgimų prigimtis? Kas vyksta žmogaus organizme ligos metu? Kokie mechanizmai įsijungia ir kodėl? Tokie ir kitokie klausimai iškyla tiems, kas nori ir bando suprasti, kas vis dėl to yra — **liga?**..

Pirmiausia pabandykime nustatyti, kokius ligų tipus galime išskirti:

- 1) **genetiniai susirgimai**, kuriuos žmogus gauna per savo tėvų genus.
- 2) **paties žmogaus susirgimai**, kuriuos žmogus gavo per savo gyvenimą.
- 3) **ekologiniai susirgimai**, kurie susieti su neigiamu ekologinės aplinkos poveikiu.

- 4) **karminiai susirgimai**, t.y. sielos atsinešti susirgimai.

Genetinių susirgimų priežastys paprastos ir jų aiškinti nebereikia. Daug įvairesni yra paties žmogaus susirgimai, todėl juos panagrinėsime

detaliau. Galima išskirti keletą tokių susirgimų išsivystymo kokybinių etapų:

- a) infekcijų pakliuvimas į organizmą ir jų vystymasis jame.
- b) organizmo apsauginė imuninė reakcija (aktyvioji ligos fazė).
- c) ligos sukėlėjo(ų) gyvybinės veiklos metu į žmogaus organizmą išskiriami šlakai ir toksinai.
- d) pažeistų organų ir sistemų organinių struktūrų pasikeitimai.

O dabar panagrinėkime ligos **plitimo mechanizmą žmogaus organizme**.

Kai į žmogaus organizmą pakliūna infekcija — ligos sukėlėjai, kurių laiką tų „įsilaužėlių“ nedaug ir organizmas į tai praktiškai niekaip nereaguoja. Tam, kad iššaukti organizmo reakciją, reikalinga tam tikra vienu ar kitu nuodų koncentracija, kuri susidaro ligos sukėlėjų gyvybinės veiklos procese. Todėl pačioje ligos pradžioje infekcija vystosi praktiškai be jokio pasipriešinimo, nes žmogaus organizmas dar niekaip nereaguoja. **Yra taip vadinama inkubacinė fazė, pirmasis ligos vystymosi etapas.**

Ir tik, kai besivystantys ligos sukėlėjai visi kartu į žmogaus kraują išskiria atitinkamą nuodų dozę, kurią smegenys jau sugeba atpažinti, įsijungia organizmo apsauginiai mechanizmai. Žmogaus **imuninė sistema bando sunaikinti „agresorius“**.

Pirmoji aktyvi apsauginė reakcija – žmogaus organizmo temperatūros pakilimas. Tai vyksta todėl, kad daugelis ligos sukėlėjų nepakenčia padidėjusios temperatūros ir žūva prie **39-40 laipsnių** Celsijaus. Todėl organizmas dar net nežinodamas, „kas yra priešas“, suduoda jam terminį smūgį... Ir visiškai klaidingas kelias, kai vos pakilus temperatūrai, bandoma medikamentais numušti temperatūrą.

Būtina organizmo temperatūrą slopinti tik sekančiais atvejais:

a) kai temperatūra pasiekia kritinį lygį, maždaug **42°C**, prie kurios pradeda krešėti baltymai. Tai labai svarbu kraujo baltymams — **fibrinogenams**. Jeigu tas baltymas pradeda krešėti, **susidaro netirpstantis** junginys — **fibrinas**, susiformuoja trombai, kurie gali privesti organizmą iki mirties.

b) kai žmogaus organizmas negali pakęsti kūno temperatūros padidėjimo.

Visais kitais atvejais temperatūros padidėjimas rodo galingą organizmo apsauginę reakciją. Tuo metu, kai infekcija bando atstatyti jėgas po terminio organizmo smūgio, apsauginės sistemos ištiria priešininką ir pradeda gaminti antikūnus, kurie bando sunaikinti pačius „agresorius“.

Apsauginę funkciją atlieka ir fagocitai — baltosios kraujo ląstelės, kurios susiurbusios ligos sukėlėjus žūva pačios ir sudaro pūlius, kurių koncentracija taip pat neigiamai veikia žmogaus organizmą.

Ligos sukėlėjai prisitaiko prie naujų, jiems nepalankių sąlygų, kurias sukuria besiginantis organizmas. Infekcija pradeda keistis ir mutuoti, kad tik galėtų vystytis kitose sąlygose. Nes jai taip pat gyvenimo ar mirties klausimas — jei ji nesugebės prisitaikyti, tai žus. Žmogaus organizmas infekcijai tarnauja kaip būtina gyvenimo ir vystymosi aplinka. Taip prasideda organizmo ir infekcijos „lenktynės“: kuris pirmas prisitaikys, tas ir nugalės...

Daugelyje atvejų infekcija, turėdama paprastesnį organizmą, pasikeičia griečiau, negu žmogaus imuninė apsauginė sistema. Pabandykime suprasti, kodėl taip atsitinka... Viskas todėl, kad sukaupusi didelį potencialą imuninė sistema įjungia apsauginius mechanizmus ir sukuria galingą pirminį apsauginį pliūpsnį (žr. **Pav.107**).

Bet imuninė sistema negali visą laiką būti aktyvioje būsenoje, nes tam organizmas eikvoja daug energijos. Nusilpusi imuninė sistema kažkuriam laikui atsijungia, kad sukauptų naują potencialą ir pailsėtų. Bet pilnam imuninės sistemos atsistatymui reikalingas laikas. Imuninės sistemos potencialo atsistatymo metu organizmas su infekcija nekovoja, kuri tuo metu vėl pradeda aktyviai vystytis, be to, daug greičiau, negu atsistato žmogaus organizmo imuninė sistema.

Kai tik infekcijos išskiriamų toksinų dozė viršija leistiną, žmogaus smegenys vėl įjungia organizmo imuninę sistemą ir dažnai tai atsitinka anksčiau, negu ji suspėja iki normos atstatyti savo potencialą. Todėl imuninė sistema įsijungia anksčiau, t_1 laiku ir jos pliūpsnis atitinkamai bus mažesnis už pirmąjį J_{max} . Ir taip tęsiasi tol, kol žmogaus imuninė sistema nenusilpsta ir jos reakcija jokio rimto poveikio infekcijos vystymuisi padaryti nebegali.

Tuo pasibaigia **pirmoji aktyvioji ligos vystymosi fazė W_1** ir **prasideda antroji — chroniškoji ligos vystymosi fazė W_2** . Tuo metu pasikeičia ne tik organizmo imuninės reakcijos charakteris, bet ir įvyksta daugelis kitų fundamentalių organizmo pokyčių. Tam, kad suprastume, kokie vyksta pokyčiai, pirmiausia išsiaiškinkime, kaip žmogaus smegenys koordinuoja ir valdo kiekvieno organo ir organizmo sistemos funkcijas ir darbo aktyvumą.

Žmogaus smegenys turi žievės zonas, kurios koordinuoja kiekvieno organo ar sistemos funkcijas ir darbą, kad būtų garantuotas viso organizmo

gyvybingumas. To valdymo proceso metu kiekviena zona generuoja savo nervinius signalus (žr. **Pav.108**).

Per tų zonų neuronų ataugas — aksonus — signalai patenka į smegenų retikuliarines formacijas, į taip vadinamas primityviasias smegenis ir per jas signalai perduodami į atitinkamas nugaros smegenų zonas ir toliau į organizmo vegetacinės nervų sistemos simpatinį nervinį mazgą. Simpatiniu nervu valdomasis signalas pasiekia organą, pavyzdžiui, kasą ir iššaukia reikalingą jo funkcinį aktyvumą.

Organo darbo metu aktyvuojami nervų parasimpatinės sistemos receptoriai ir atsiradę signalai, perėję parasimpatinius nervus, aktyvuoja atitinkamas nugaros smegenų zonas. Nugaros smegenų nervai nusiunčia signalus į retikuliarinę formaciją, kur signalai palyginami su etaloniniais, atitinkančiais normalų organo darbą.

Jeigu viskas tvarkoje, smegenys toliau dirba tame pačiame režime. Bet jeigu signalas dėl vienu ar kitu priežasčių stipresnis arba silpnesnis už etaloninį, į atitinkama smegenų žievės zoną pasiunčiamas nervinis signalas, kurio amplitudė sudaro skirtumą tarp atėjusio ir etaloninio signalo. Todėl valdomieji signalai pasikeičia struktūriškai ir pasikeičia jų amplitudės. Ir tai bus iki tol, kol visa sistema nepasieks normalios būsenos.

Jeigu organo darbo pasikeitimus iššaukė ligos sukėlėjai, tada įsijungia apsauginė imuninė reakcija. Kai imuninės sistemos darbo aktyvumas nepajėgus nors kiek reikšmingiau pakeisti infekcijos vystymosi ir, jeigu ta patologija staiga nepražudo viso organizmo, įvyksta sekantys anksčiau išdėstyto mechanizmo pasikeitimai:

a) Smegenys priima tokį organizmo organo funkcionavimo būvį kaip naują normą, ir jau visos organizmo sistemos persitvarko taip, kad tą naują normą išlaikyti stabilioje būsenoje, svarbiausia — kad nebūtų dar blogiau.

b) nuo to momento organizmas niekaip nereaguoja į tokį, ne visai optimalų, organo būvį. Ir tik kai infekcija bando užimti naują „placdarumą“, viskas iš naujo įsijungia ir viskas kartojasi. Liga pereina į chronišką fazę su aktyvizacijos periodais...

O dabar apie vaistus.

Praktiškai be jokių išimčių visų vaistų veikimo principas pagrįstas tuo, **kad tie nuodai veikia bet kurį gyvą organizmą, kaip ligos sukėlėją, taip ir visą žmogaus organizmą..** Tikimasi, kad tie nuodai greitai sunaikins ligos sukėlėjus ir tik nežymiai paveiks organizmą... kuris, be to, labai greitai sugebės sugrįžti į normalią būseną.

Рис. 107

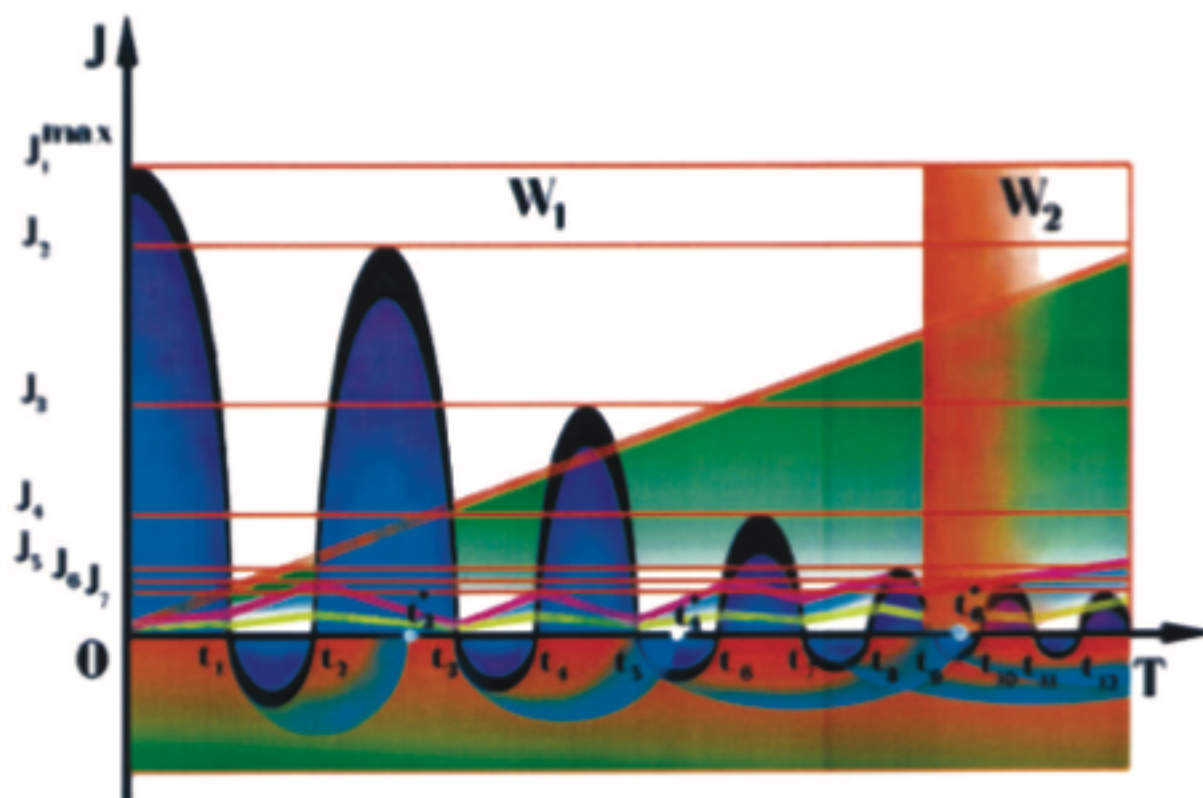
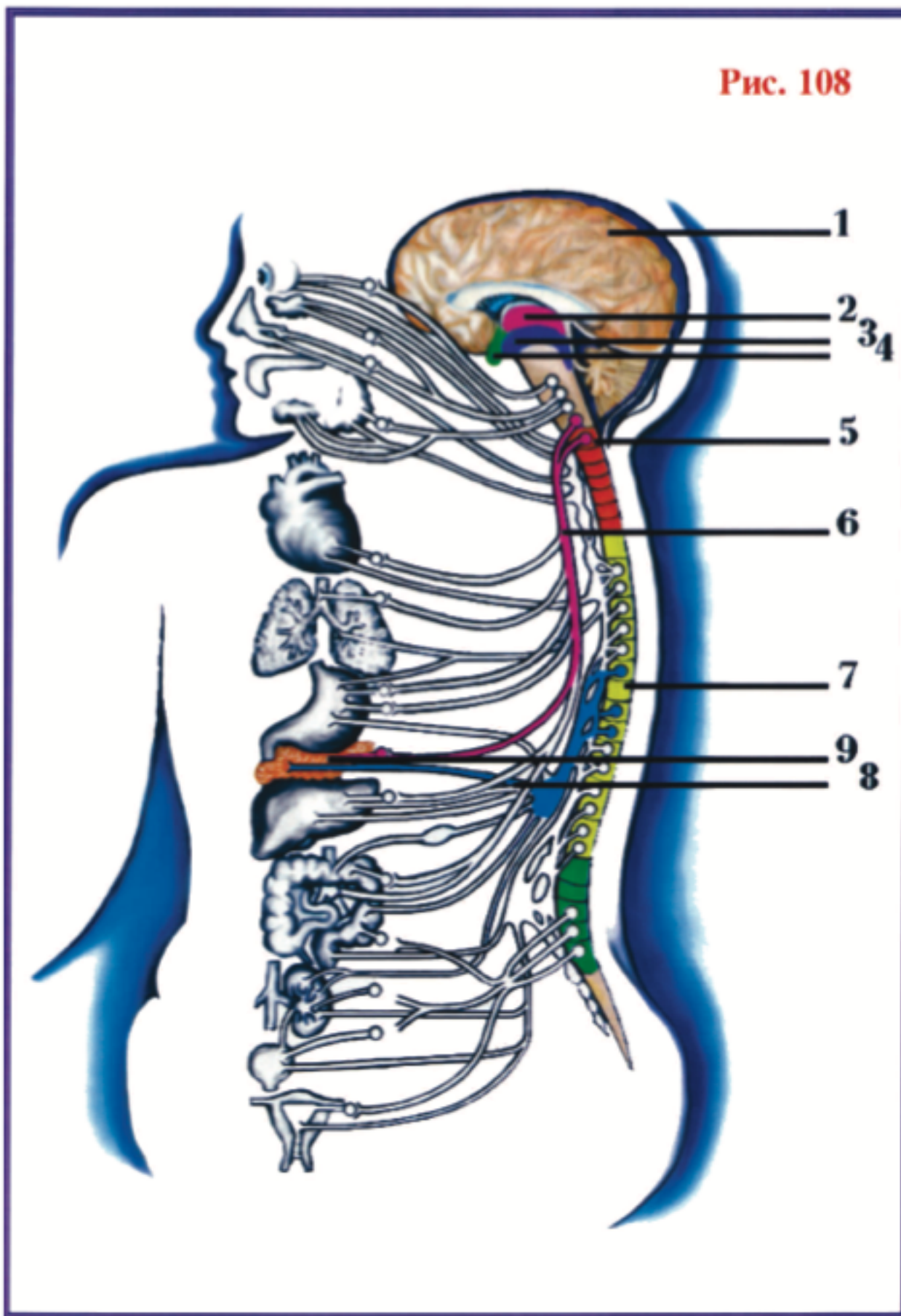

Рис. 108

Bet, kaip bebūtų gaila, infekcija, norėdama išgyventi labai greitai prisitaiko prie tų nuodų poveikio ir jau niekaip į juos nebereaguoja.

Kas gi toje situacijoje darosi?!

O tokioje situacijoje, paprasčiausiai, pradedama didinti nuodų dozė ir jų koncentracija. Ir kai tik vaistinių preparatų nuodų dozė viršija leistiną, organizmas savo organais ir sistemomis nebepajėgia neutralizuoti jų veikimo, **prasideda vaistinis apnuodijimas ir organizmo ardymas**. Be to, kaip matyti iš vaistų veikimo principo, **jie jokiais būdais neveikia mechanizmu, kuriais Smegenys valdo organizmo organus ir sistemas**.

Daugelio šiandienai žinomų vaistų koncentracija, kuri ardomai veikia ligos sukėlėjus, taip pat ardomai veikia ir patį žmogaus organizmą. Sunku pasakyti, kuri iš tų dviejų blogybių geresnė...

Todėl medicinoje medikamentinio gydymo era priėjo savo loginę išsivystymo pabaigą. Būtina patvirtinti, kad labai daug susirgimų ir jų sukėlėjų visam laikui užmiršo kelią į žmogaus organizmą. Ligų sukėlėjai, kurie negalėjo prisitaikyti prie nepalankių jiems sąlygų, žuvo, bet, kaip bebūtų gaila, vietoj jų atsirado kiti, tokie kaip **ŽIV** virusas...

Kiti, kurie sugebėjo prisitaikyti, ir toliau aktyviai vystosi žmonių organizmuose ir labai dažnai sukelia negrįžtamus pokyčius. Paprasčiausiai, tikriausiai neverta ir toliau toms ligoms padėti „užkariauti“ vis naujus žmonių organizmus juos nuodijant ir dar ardant vaistų pagalba... Medicinai būtina rasti arba pasinaudoti kitais kovos su ligomis metodais, kurie iš tikrųjų galėtų padėti žmonėms.

Vienas iš tokių metodų — paveikti sergantį žmogų kito žmogaus biolaukais. Žinant žmogaus organizmo vystymosi ir funkcionavimo dėsnius ir teisingai tas žinias naudojant, įmanoma ne tik nugalėti ligos sukėlėjus, bet ir atstatyti viso organizmo normalų organų ir sistemų darbą.

Toliau norisi panagrinėti dar vieną problemą, kuri garsėja kaip dvidešimtojo amžiaus pabaigos “maras” ir grasina nusinešti į kapus didelę dalį planetos gyventojų — tai įgyto imuninio deficito problema. **AIDS (ŽIV)** problema.

Priešasčių, kodėl **AIDS** pasidarė toks pavojingas žmonijai, keletas:

1) planetos apgyvendinimo tankumas labai viršija optimalų tankumą žmogui, kaip gyvosios gamtos rūšiai, užimančiai atitinkamą ekologinės sistemos nišą. Perviršinis bendras psi-lauko tankis neigiamai veikia tą lauką sukuriančius žmones. Taip suyra ir silpnėja kiekvieno žmogaus individualus apsauginis psi-laukas ir, kaip jo kūno sudėtinė dalis, imuninė organizmo sistema. Perteklinis **psi-lauko tankis ΔW+** (žr. Skyrius 3)

slopina užkrūčio liauką, kuris kontroliuoja organizmo imuninę sistemą.

Natūralu, kad maksimaliai neigiamas veikimas — vietose, kur didelė žmonių koncentracija — miestuose, ypač dideliuose. Paraleliai perteklinis bendro **psi-lauko tankis slopinančiai veikia žmonių harmoninę sistemą. Ypač stipriai vyrų lytinę funkciją. Kas veda prie ankstyvos ir masinės vyrų impotencijos.** Ir, vėl gi, tai labai paplitę **dideliuose miestuose.**

2) aktyvus žmogaus imuninės sistemos slopinimas medikamentais, kas labai aktyviai reiškiasi masiškai, ypač per paskutinį šimtą metų. Jau kelios paskutinės žmonių kartos kenčia nuo tokių vaistinių atakų. Ir tai, galiausiai, privedė prie to, kad šiandiena gimstantys kūdikiai turi nusilpusią imuninę sistemą, kuri įtvirtinta genuose.

3) neigiamą poveikį visam organizmui ir jo imuninei sistemai daro neigiama supanti aplinka, kurią sukuria to paties žmogaus veikla. „Užkariaudamas“ gamtą, žmogus apnuodijo vandenį, orą ir dirvožemį. Viską, ką žmogus galėjo sugadinti, savo „protinga“ veikla jau sugadino... Į žmogaus organizmą tie nuodai pradėjo patekti su maistu, vandeniu ir oru. Be to, žmogus pats save (be to dar ir savanoriškai), ardo ir nuodija vartodamas narkotikus, alkoholį, nikotiną.

Visas tų priešasčių komplektas privedė prie to, kad imuninės sistemos lygis gerokai sumažėjo. Be to, normalus apsauginis žmogaus organizmo psi-laukas neigiamai veikia bet kokią infekciją ir sukuria gana nepalankias sąlygas daugelio gyvų organizmų vystymuisi. Infekcijai aktyviai vystytis žmogaus organizme palankios sąlygos susidaro tada, kai organizmo apsauginis psi-laukas sumažėja ir pasidaro priimtinas dėl kokios tai infekcijos rūšies. Tik po to infekcija pradeda vystytis organizme ir užima sau „placdarumą“...

Apie **AIDS simptomus** vienuolynų metraščiuose užsimenama dar prieš aštuonis šimtus metų. Be jokių abejonių, **AIDS buvo ir anksčiau.** Paprasčiausiai, šia liga sirgusių žmonių skaičius buvo nedidelis. Tik vienam **apsauginio psi-lauko** lygis sumažėdavo iki tokio lygio, kai į organizmą galėdavo įsiskverbti **AIDS virusas.**

Be to, **homoseksualizmas**, kuris įvardijamas kaip **AIDS** plitimo priežastis, būdingas žmonijai nuo pirmųjų žmogaus, kaip gyvosios gamtos rūšies, egzistavimo dienų. Nuo pat Žmogaus atsiradimo Žemėje ir iki pat šių dienų apie tai yra daugybė įrodymų kaip metraščiuose, taip ir visų genčių, ir tautų literatūroje...

Homoseksualizmo procentas taip pat nebuvo didesnis kaip dabar. Paprasčiausia, tada žmonių buvo daug mažiau negu dabar ir homoseksualų dalis, pavertus ją kiekybine išraiška, mūsų laikais pasiekė gana įspūdingus skaičius... Prie homoseksualizmo atsiradimo gamtoje priežasčių mes sugrįšime kiek vėliau, o dabar — apie **AIDS** bumą priežastis dvidešimtojo amžiaus pabaigoje...

Kaip mes išsiaiškinome, pagrindinė to reiškinių priežastis yra ta, kad žmogaus organizmo apsauginis laukas sumažėjo iki tokio lygio, kai **AIDS** virusas sugeba įsiskverbti į organizmą ir randa ten palankias sąlygas vystymuisi. Imuninės sistemos normalų **apsauginio psi-lauko** aktyvumo lygį priimkime lygų dešimčiai sąlyginių vienetų (žr. **Pav.109**). Manykim, kad esant šešių sąlyginių vienetų lygiui, **AIDS** virusui atsiranda palankios sąlygos vystytis žmogaus organizme.

Vadovaudamiesi tokiomis nuostatomis patvirtiname, kad **AIDS** virusas į žmogaus organizmą gali patekti tada, kai žmogaus imuninio aktyvumo lygis lygus šešioms sąlyginiams vienetams. Virusas prasiskverbia ir prasideda ligos inkubacinis periodas.

AIDS viruso ypatybė — kad jis įsiskverbia į kaulų smegenų ląstelių chromosomas. Po ko šios ląstelės kaip konvejeriu pradeda sintezuoti vis naujas ir naujas viruso **RNR** molekules, kurios tose pat ląstelėse susikuria apsauginius baltyminius apvalkalus. Virusas per kraują papuola į vis naujus ir naujus kaulų smegenų segmentus, kur vėl įvyksta tas pats...

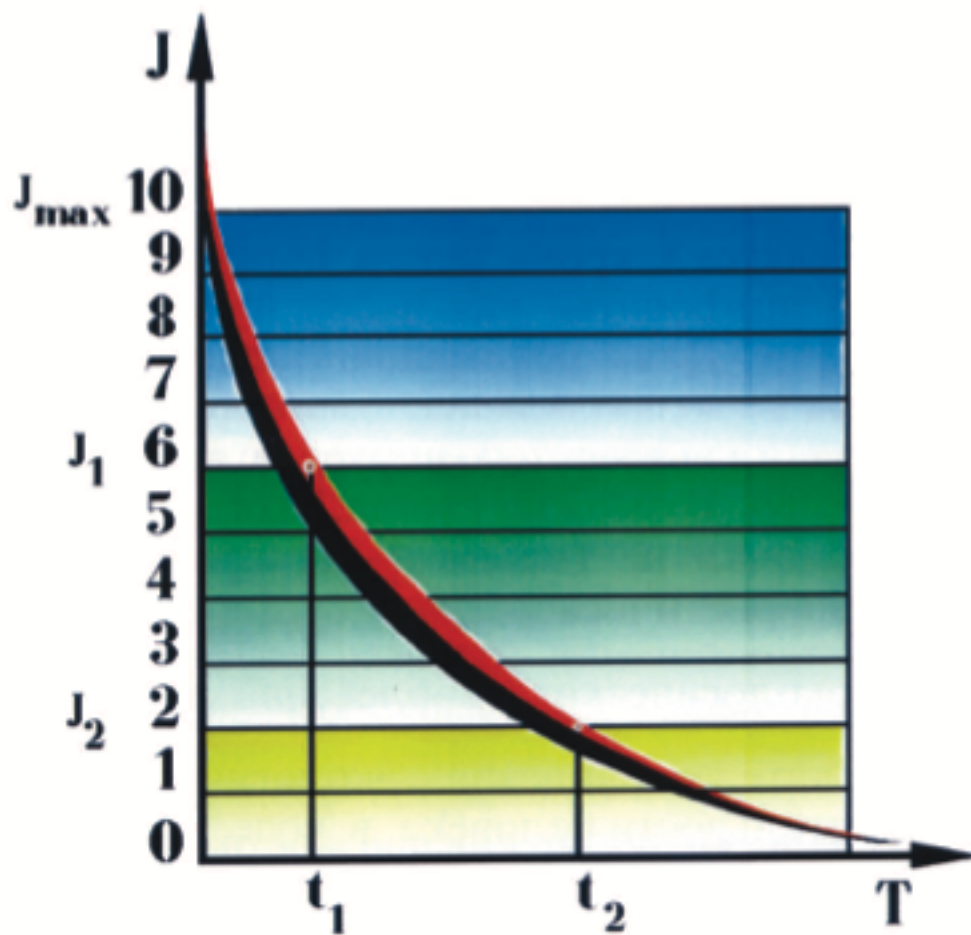
Tuo metu virusas ardo žmogaus organizmo **T-limfocitus**. Ir po kurio laiko organizme viruso koncentracija pasiekia tokį lygį, prie kurio organizmas praranda tokį **T-limfocitų** kiekį, kad imuninės sistemos aktyvumo lygis nukrenta iki dviejų sąlyginių vienetų (žr. **Pav.109**). Esant tokiam imuninės sistemos aktyvumo lygiui jau daugelis infekcijų gauna pačias palankiausias sąlygas savo vystymuisi.

Žmogaus organizmą pradeda atakuoti daugelis infekcijų, o tuo tarpu **AIDS** virusas žmogaus organizme tebesivysto ir palaipsniui sunaikina visus **T-limfocitus**. Organizmas pasidaro visiškai nebeatsparus ir greitai žūva...

Paskutiniu laiku įregistruoti atvejai, kai **T-limfocitų skaičius** žmonėms sumažėjo kaip ir sergant **AIDS**, **bet pačio viruso pas tuos žmones nerasta... šie atvejai šiuolaikinę mediciną atvedė į aklavietę.**

Kurgi yra to susirgimo nešiotojas?!..

Рис. 109

Kad suprastume šį reiškinių, prisiminkime apie tai, kad tobuliau išsivystę organizmai evoliucijos metu daugelį gyvų organizmų rūšių, tame tarpe ir pačius paprasčiausius, išstūmė iš atitinkamų ekologinių nišų. Todėl kai kurie virusai prarado savo fiziškai tankius fundamentus — **RNR molekules** su baltyminiais apvalkalais. Paprasčiausiai, kiti gyvi organizmai visas tas molekules suvaržo ir suskaidė. Bet išliko jų eterinės struktūros — **eteriniai kūnai**. Prisitaikiusios prie gyvenimo sąlygų eteriniame žemės lygmenyje, jos tapo daug dinamiškesnės, negu fiziniame lygyje.

To proceso metu **išmirusių virusų eteriniai kūnai sutankėjo** tiek, kad sugebėjo įsiskverbti į **T-limfocitų** struktūras eteriniame lygyje ir jas suardyti, kas, savo ruožtu, priveda prie tų **T-limfocitų** žūtis. Štai ir paveikslas, kuris taip nustebino medikus... Jokio viruso kraujyje nėra, o žmogaus organizmas praranda savo **T-limfocitus** kaip ir kraujyje esant **AIDS** virusui.

Tam, kad vyktų toks procesas, **reikia tik palankių sąlygų atsiradimo, kad išmiręs virusas galėtų įsiskverbti į žmogaus eterinį kūną. O tai įmanoma tada, kai nusilpęs apsauginis apvalkalas ne tik fizinio kūno, bet ir sielos apsauginis energetinis laukas...**

Ekologinių susirgimų prigimtis — labai paprasta. **Žmonių veiklos padarinių dėka nuodijama ekologinė aplinka ir vandenyje, žemėje bei ore susikaupia didelės nuodų dozės, kurios iššaukia visų gyvų organizmų apsinuodijimą su visomis iš to išplaukiančiomis pasekmėmis.**

Su **karminių susirgimų** prigimtimi mes **detaliau aiškinsimės** sekančiame skyriuje.

Skrysius 9. Sielos poveikis žmogaus organizmui ir jo psichikai

Žmogaus siela... Ji įeina į kiaušialąstę apvaisinimo metu ir palieka išvystytą fizinį kūną jo mirties momentu... Per visą žmogaus gyvenimą siela praeina skirtingus savo evoliucijos etapus ir vystydama veikia fizinį kūną, kuriame ji yra.

Žmogaus **siela turi fundamentą**, kuris sudarytas iš trijų kūnų: **eterinio, astralinio ir mentalinio**. Pas kiekvieną žmogų kiekvienas iš išvardintų sielos kūnų gali būti daugiau ar mažiau išvystytas arba būti tik jų užuomazga. Bet egzistuoja vienas dėsniumas:

1) visavertis astralinis kūnas gali vystytis tik po to, kai eterinis kūnas išsivysto iki tam tikro lygio, kai išnyksta kokybinis barjeras tarp fizinio ir astralinio žemės lygmenų;

2) atitinkamai, visavertis mentalinis kūnas gali vystytis tik po to, kai astralinis kūnas išsivysto iki tam tikro lygio, kai išnyksta kokybinis barjeras tarp fizinio ir pirmojo mentalinio žemės lygmenų.

Kai susidaro sąlygos vystytis eiliniam sielos kūnui, esantieji kūnai taip pat vystosi toliau. Tas vystymasis gali būti kaip aktyvus, taip ir visiškai lėtas. Todėl kiekvienas iš kūnų sielos struktūroje gali užimti dominuojančią padėtį.

Kitais žodžiais, **kiekvienas iš kūnų gali būti neproporcingai išvystytas lyginant su kitais sielos kūnais**. Tai nulemta jau pačiu sielos vystymosi eiliškumu po žmogaus gimimo. **Be to, žmogus vystosi viso savo gyvenimo eigoje**. Tam didelę įtaką turi vystymosi ženklas — **pliusas ar minusas?..**

Todėl daugelyje atvejų kiekvienos sielos vystymosi metu pastoviai keičiasi jos lygių santykis. Be jokių abejonių, tokie pat pokyčiai turi vykti ir pačiame žmoguje, jo elgesyje, psichikoje. Psichologija išskiria keturis pagrindinius žmogaus psichikos tipus:

- 1) sangvinistinis tipas (**sangvinikas**),
- 2) flegmatinis tipas (**flegmatikas**),
- 3) melancholinis tipas (**melancholikas**),
- 4) cholerinis tipas (**cholerikas**).

Tokiu eiliškumu jie išdėstyti neatsitiktinai. Kokios gi tokio eiliškumo priežastys? Pabandykime išsiaiškinti...

Kiekvienas sielos fundamento kūnas vystymosi procese tame fundamente gali užimti dominuojančią padėtį. Bet, pavyzdžiui, mentalinis kūnas vystosi paskutinis iš fundamento kūnų, todėl kokybinės struktūros jis pradeda veikti vėliau, negu kiti kūnai. Be to, daugumas žmonių nesuspėja savo mentalinio kūno išvystyti iki tokio lygio, kad jis sielos fundamente pasidarytų dominuojantis.

Kiekvieno žmogaus **eterinis kūnas baigia formuotis 6-8 jo gyvenimo metais**. Tuo pat metu atsidaro kokybinis barjeras tarp fizinio ir astralinio lygmens ir prasideda astralinio kūno vystymasis. Gali iškilti klausimas: “bet kūdikis nuo pat gimimo turi savo charakterį ir vieną ar kitą psichikos tipą?” — ir tai absoliučiai teisinga. Jokio prieštaravimo tame nėra.

Apvaisinimo metu ateina siela, kuri jau turi savo fundamento kokybinę struktūrą. Todėl kūdikio elgesyje tai pasireiškia nuo pat pirmųjų jo gyvenimo dienų. Įsikūnijusios sielos fundamento kokybinė struktūra yra tik **atitinkamas taškas nuo kurio ji vystosi tame fiziniame kūne**. Todėl, kad **Siela aktyviai vystytis gali tik fiziniame kūne**.

O dabar panagrinėkime du sielos fundamento tipus, kai:

a) sielos fundamente dominuojančią padėtį užima **eterinis kūnas**.

b) sielos fundamente dominuojančią padėtį užima **astralinis kūnas**.

Prisiminkite, kaip žmoguje pasireiškia kiekvienas iš tų kūnų, kaip jis veikia.

Žmogaus **eterinis kūnas pasireiškia fizine jėga ir aktyvumu**, taip pat ir seksualumu. Būtent todėl jaunimas iki **16-20 metų turi padidėjusį seksualinį aktyvumą**, taip vadinamą, **hiperseksualumą**. Be to, tame amžiuje astralinis kūnas dar tebesivysto ir daugiau yra išvystyta **žemesniojo astralinio kūno struktūra**, kas pasireiškia visu kompleksu neigiamų emocijų — **agresyvumas, žiaurumas ir t.t.**

Astralinis kūnas pasireiškia emocine žmogaus būseną. Be to, jeigu astralinis kūnas išvystytas iš vienos materijos formos **G** (žemesnysis astralinis kūnas), tai pasireiškia visu kompleksu neigiamų poelgių ir siekių, kurie dominuoja tokia žmoguje ir tankiai yra jo be dvasiškumo priežastimi. Visiškai išvystytas astralinis kūnas iš dviejų materijos formų **G** ir **F** pasireiškia teigiamais siekais ir poelgiais, tuo pačiu tapdamas dvasinio žmogaus vystymosi fundamentu.

Todėl, kai sielos fundamente dominuoja **eterinis kūnas** (esant visaverčiam astraliniam kūnui) žmogui pasireiškia **sangvinistinis temperamento tipas** [sangvinikas] (žr. **Pav.110**). Tokio žmogaus **valia dominuoja** prieš **pasireiškiančias emocijas**. Toks žmogus **sugeba valdyti savo emocijas**.

Jeigu žmoguje, kurio sielos fundamente dominuoja eterinis kūnas, o išvystytas tik žemutinis astralinis kūnas, tai jam pasireiškia **flegmatinis temperamento tipas** [flegmatikas] (žr. **Pav.111**). **Flegmatikas turi pakankamai valios ir jėgos, kad ilgą laiką dirbtų vieną ar kitą darbą**, bet **neturi pakankamai emocinių stimulų tam, kad pats būtų idėjų generatoriumi**.

Tarp **flegmatikų negali būti lyderių**. Jie visada pasiruošę sekti paskui kitus, be to, siekdami užbrėžto tikslo demonstruoja ištvėrmę ir fanatizmą, labai retai keičia savo įsitikinimus ir... konservatyvūs vertindami bet kokias naujas idėjas ir naujoves.

Рис. 110

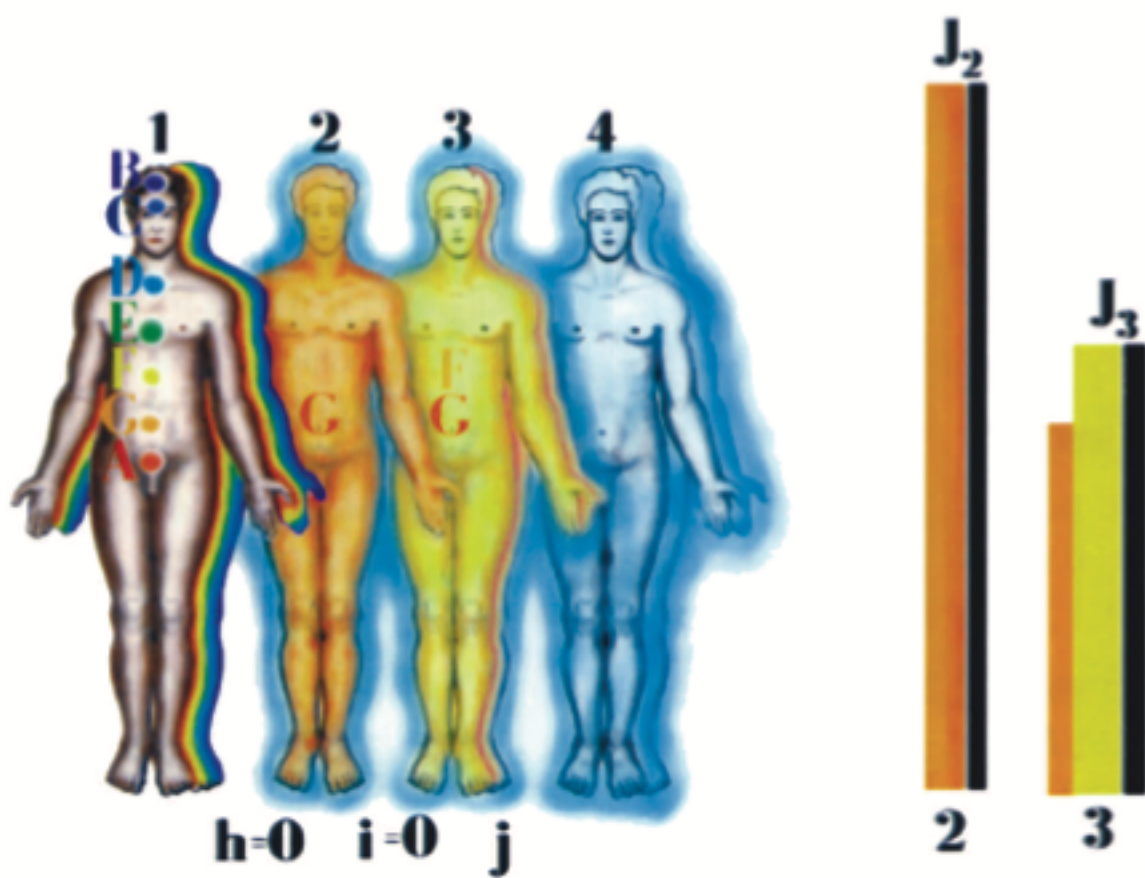
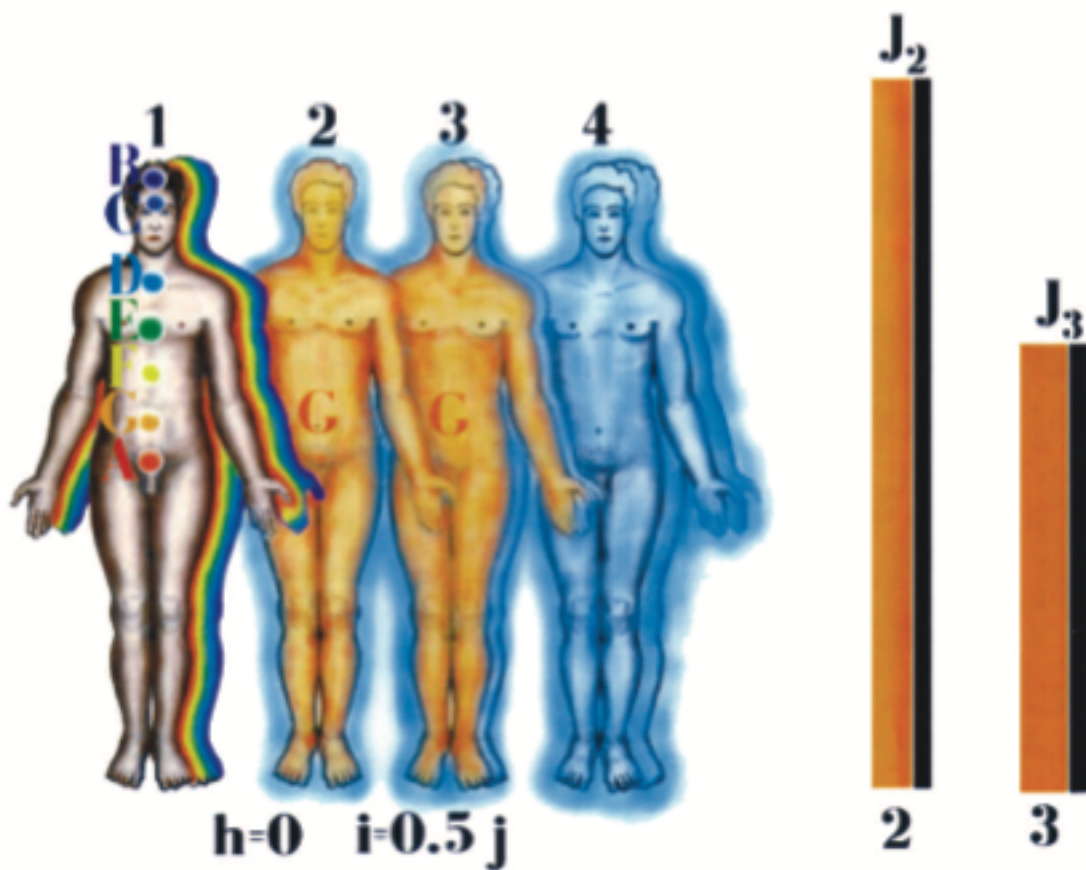

Рис. 111

Kai sielos fundamente dominuoja astralinis kūnas iš vienos materijos formos G (žemutinis astralinis kūnas), (žr. Pav.112), žmogui pasireiškia melancholinis charakterio tipas [melancholikas]. Toks žmogus emociškai nepastovus, pasyvus gyvenime. Pakanka nereikšmingų problemų, kad jis nugrimztų į ilgalaikę depresijos būseną, o tai yra todėl, kad savo energetine struktūra neigiamos emocijos harmoningai sąveikauja su žemutinio astralo kūnu. Tuo metu aktyviai įsijungia neigiami energijos srautai, žmogus ilgą laiką negali „išsijungti“ iš tokios būsenos ir sugrįžti į normalų gyvenimą.

Ir, pagaliau, **kai sielos fundamente dominuoja visiškai išsivystęs astralinis kūnas iš dviejų materijos formų G ir F (viršutinio astralo kūnas), žmogui pasireiškia choleriškas temperamento tipas [cholerikas] (žr. Pav.113). Toks žmogus apie save sukuria masę teigiamų emocijų, lengvai pereina iš vienos emocinės būsenos į kitą.**

Jo astralinio kūno struktūra neharmonizuoja su neigiamomis emocijomis, **todėl neigiamų emocijų būsenoje cholerikas ilgai išbūti negali**, jis labai greitai sugrįžta į teigiamų emocijų būseną. Ir dar: cholerikas labai greitai užsiplieskia kokia nors idėja, bet jam neužtenka valios jėgų ir užsispyrimo savo idėjų realizavimui. Jeigu tai, ką jis daro, nepadaro labai greitai, cholerikas tuoj pat meta tą darbą ir imasi naujos idėjos...

Kad būtų galima visa tai aiškiau suprasti, **būtina prisiminti žmogaus astralinio kūno vystymosi dėsningumą.** Kai astralinis kūnas iš vienos materijos formos G baigia vystytis, išnyksta astralinio lygmens vidinis barjeras ir atsiranda būtinos sąlygos tolimesniam žmogaus astralinio kūno vystymuisi. Toliau vyksta astralinio kūno vystymasis iš antrosios materijos formos F ir palaipsniškas viso astralinio kūno formavimas (astralinio kūno formavimas iš dviejų materijos formų, kurio struktūra harmoningai sąveikautų su astraliniu lygmeniu).

Susiformavus astraliniam kūnui iš vienos materijos formos G ir iki pilnos jo evoliucijos su antra materijos forma F, **egzistuoja daugybė tarpinių astralinio kūno vystymosi stadijų.** To proceso metu, jeigu astraliniame kūne dominuoja viena materijos forma G, kalbama apie **žemutinio astralo kūną.** O jeigu dominuoja antroji materijos forma F, kalbama apie **viršutinio astralo kūną.** Todėl kokybinė žmogaus astralinio kūno struktūra apsprendžia daugybę emocinės būklės aspektų.

Рис. 112

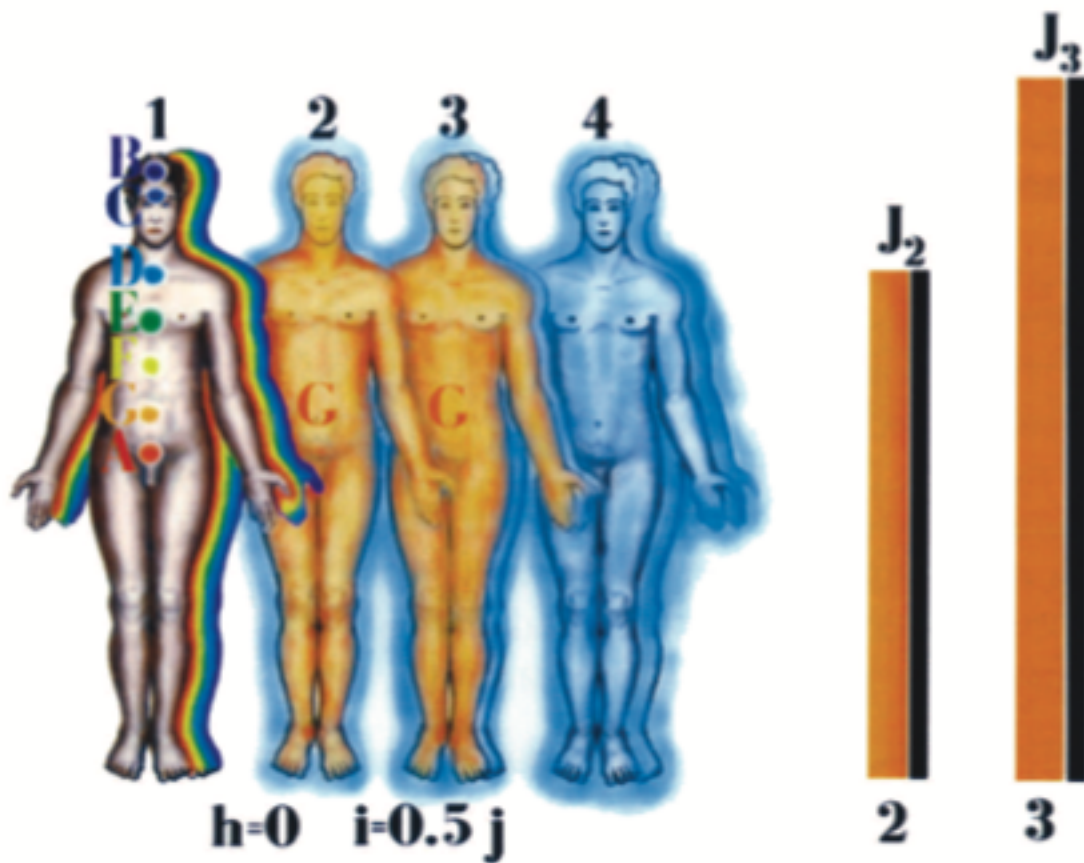
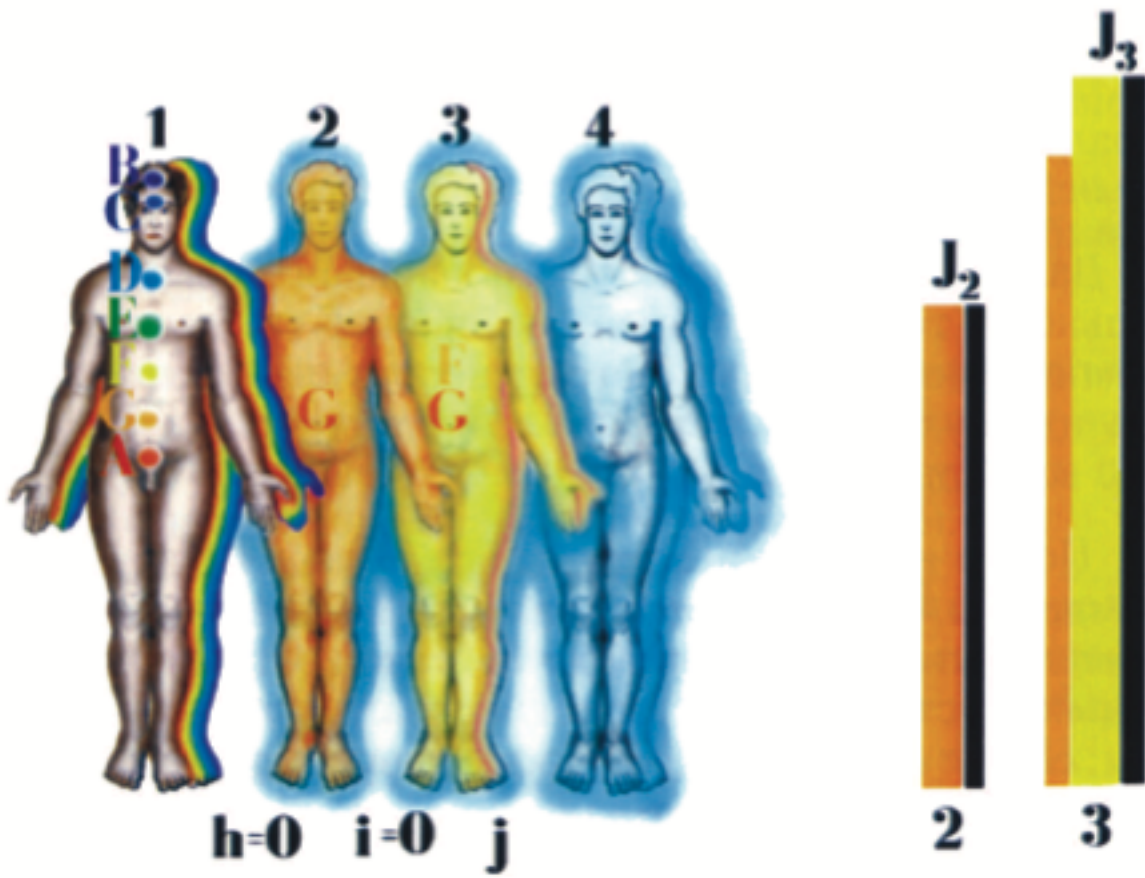

Рис. 113

Būtina pažymėti, kad beveik neįmanoma **atrasti žmonių su „grynu“ temperamento tipu**. Per savo gyvenimą kiekvienas žmogus pastoviai keičiasi ir tuo pat metu keičiasi jo sielos kokybinė struktūra. Be to, kaip fiziniam kūnui periodiškai reikia poilsio jėgų atstatymui, taip ir kiekvienam sielos kūnui periodiškai būtina pailsėti.

Ir jeigu žmogaus fizinio kūno pilnas aktyvumo ciklas sudaro dažniausiai **dvidešimt keturias valandas per parą** (aktyvumo ir poilsio kaitos paros ciklas, kurio metu fizinis kūnas atstato savo potencialą), tai taip pat ir kiekvienas iš sielos fundamento kūnų turi savo aktyvumo ciklą, be to, skirtingą kiekvienam iš kūnų. Dabar mes pasiruošę panagrinėti gamtos sąvoką **žmogaus bioritmus**.

Žmogaus **eterinio kūno** pilnas **aktyvumo ciklas** tęsiasi **dvidešimt tris dienas**, jis veikia žmogaus fizinį aktyvumą, todėl jį vadina — **fiziniu bioritmu** (žr. **Pav.114**).

Žmogaus **astralinio kūno** pilnas **aktyvumo ciklas** tęsiasi **dvidešimt aštuonias dienas**, jis veikia žmogaus emocinį aktyvumą, todėl jį vadina — **emociniu bioritmu** (žr. **Pav.115**).

Ir, pagaliau, žmogaus **mentalinio kūno** pilnas **aktyvumo ciklas** tęsiasi **trisdešimt tris dienas** ir veikia žmogaus intelektualinį aktyvumą, todėl jį vadina **intelektualiniu bioritmu** (žr. **Pav.116**).

Galima pastebėti, kad yra tarpusavio ryšys tarp kiekvienos sielos fundamento kūno sudėtingumo ir kiekvieno iš jų pilno aktyvumo ciklo tęstinumo. Kuo sudėtingesnė kūno struktūra, tuo ilgesnis jo pilno aktyvumo ciklas. Be to, žmogui turint keletą mentalinių kūnų, kiekvienas iš jų turi savo pilno aktyvumo ciklą, kuris kiekvienam sekančiam kūnui vis ilgesnis.

Antrojo mentalinio kūno pilno aktyvumo ciklas yra keturiasdešimt devynios dienos, trečiojo mentalinio kūno — septyniasdešimt keturios dienos ir ketvirtojo — šimtas dešimt dienų. Tokiu būdu, kiekvieno žmogaus bioritmai veikia ir jo temperamento tipą. Žmogaus psichikos tipą taip pat veikia ir sielos fundamentą sudarančių kūnų aktyvumo periodiškumas.

O dabar sugrįžkime prie reiškinių, vykstančių žmogaus miego metus. Prisiminkime, kad aplink žmogaus fizinį kūną sukuriamas apsauginis psi-laukas, kuris garantuoja maksimaliai palankias sąlygas vystytis organizmui ir jo sielai. Apsauginis energetinis apvalkalas apsaugo ne tik nuo kitų gyvų organizmų psi-laukų poveikio, bet ir nuo visų kitų aplinkos laukų, taip pat ir nuo kitų Žemės lygmenų energetinio poveikio.

Рис. 114

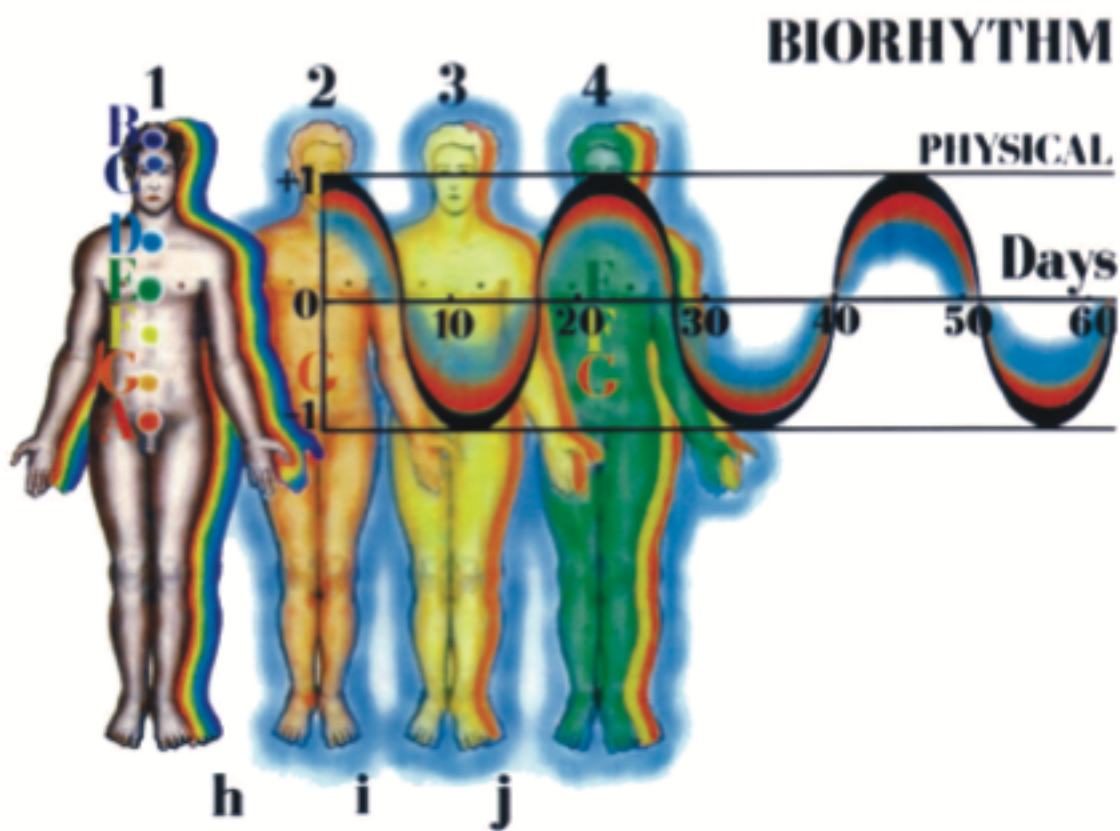

Рис. 115

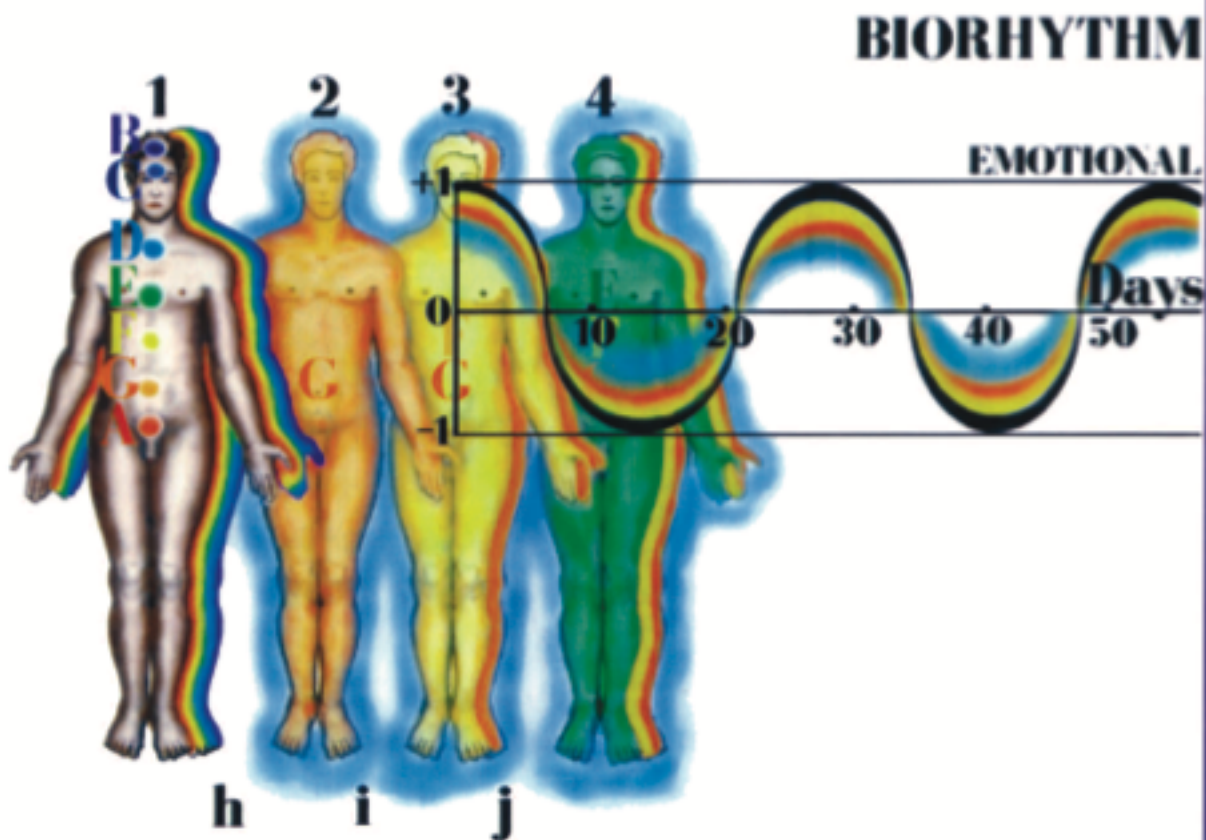
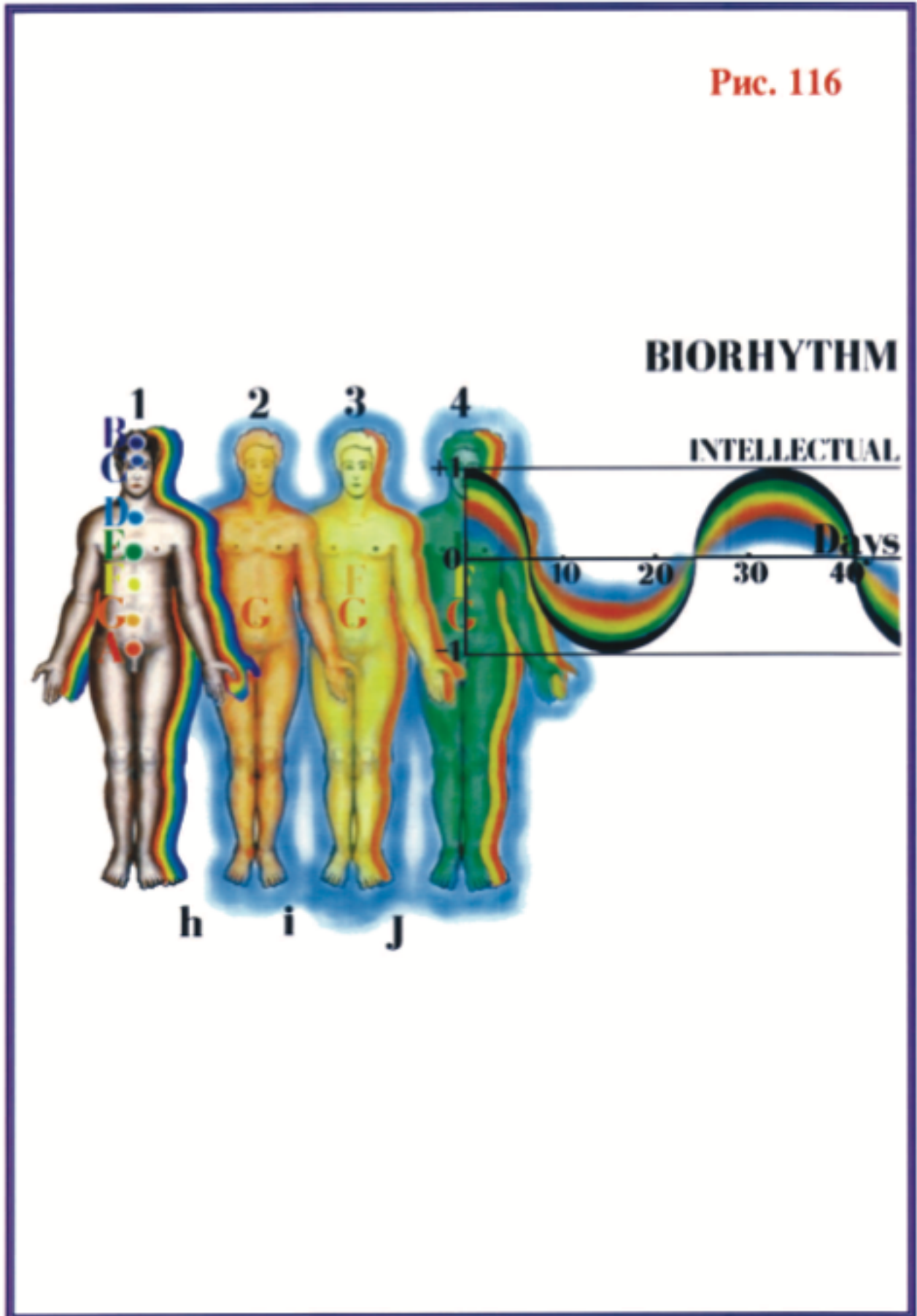

Рис. 116

Poveikio jėga iš kitų lygmenų, daugiausiai iš eterinio ir žemutinio astralinio, priklauso ir nuo kokybinio barjero storio tarp fizinio ir eterinio planetos lygmenų. To barjero storis priklauso nuo paros ciklo: maksimalus dienos metu ir minimalus naktį (žr. **Pav.117**).

Tai susiję su tuo, kad dienos metu Saulės spindulių materijos energetiniai srautai prisotina visus žemės lygmenis, o nakties metu tie lygmenys praranda juos sudarančios materijos formų perteklių (prisiminkite susisiekiiančius indus), kas, savo ruožtu, mažina kokybinių barjerų storį tarp visų planetos lygmenų. Todėl, minimalus kokybinio barjero sluoksnis tarp fizinio ir eterinio planetos lygmenų pastebimas tarp dvyliktos valandos nakties ir keturių valandų ryto. Tas laikas palankiausias aktyviai astralinių padarų veiklai.

Ir neatsitiktinai visose pasakose, legendose, padavimuose tuo laiku **veikia tamsiosios jėgos velnių, vampyrų, raganų ir kitokių padarų pavidalu**. Kaip be atrodytų keista, bet tose senovinėse pasakose daug daugiau tiesos, negu šiuolaikiniame mūsų moksle... Be kokybinio barjero tankio paros svyravimų tarp fizinio ir astralinio planetos lygių, tų barjerų storį veikia ir **Mėnulis**.

Iš visų mūsų planetos lygių juos sudarančios materijos formos **perteka į Mėnulį, ir taip pripildo jo lygmenis**. Taip pat, kaip ir Saulė tomis materijos formomis prisotina Žemės lygmenis. Maksimaliai tas pertekėjimas vyksta **pilnatis metu**, dėl ko **sumažėja kokybinio barjero sluoksnis tarp fizinio ir eterinio planetos lygių**. Tuo metu sustiprėja neigiamas poveikis žmogui iš eterinio ir žemutinio astralinio planetos lygių. Neutralizuojant tą neigiamą poveikį, **žmogaus apsauginis psilaukas suplonėja ir pasidaro minimalus pilnatis metu** (žr. **Pav.118, Pav.119** ir **Pav.120**).

Tai vėl gi pats palankiausias metas **aktyviai veikti astraliniams padarams**, kurie **atradę kūno apsaugoje silpną vietą**, ją pramuša ir per tą pramuštą vietą siurbia kūno potencialą — **gyvybinę žmogaus jėgą**.

Prisiminkime, skaidydamas medžiagas fizinis kūnas išlaisvina tas medžiagas sudarančias materijos formas, kurios per tekėdamos tarp lygių sukuria sąlygas vystytis žmogaus sielos kūnams. Per pramuštą apsaugos vietą tos materijos formos pradeda per tekėti iš žmogaus į astralinius padarus, kas ir padeda jiems išlikti, sustabdo jų kūnų ir sielų irimą. To proceso metu pažeidžiama fizinio kūno ląstelių ir žmogaus-donoro sielos kūnų struktūra.

Рис. 116

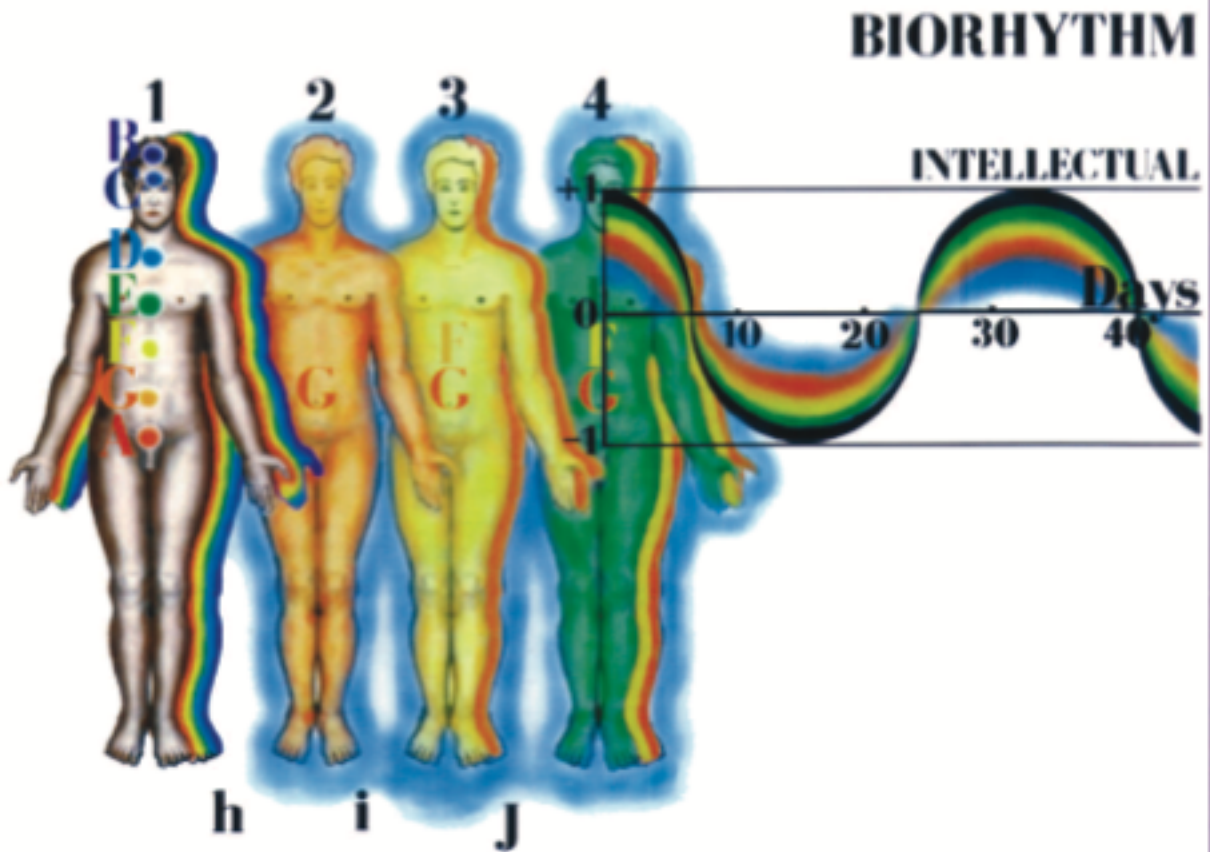
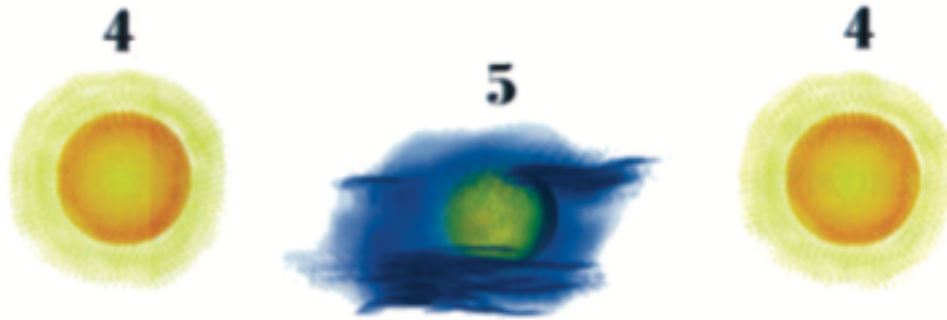

Рис. 117

Tam, kad galėtų susiurbti dalį žmogaus kūno generuojamo potencialo, astraliniai padarai privalo prisiderinti prie to kūno kokybinės struktūros. Todėl, kad astralinių padarų evoliucinis išsivystymo lygis yra daug mažesnis negu žmogaus išsivystymo lygis, atliekama žmogaus struktūrų transformacija iki astralinių padarų struktūrų lygio (žr. **Pav.121, Pav.122**).

Tose įsiskverbimo zonose žmogaus ląstelių kokybinės struktūros suyra iki eterinio lygio. Tokios ląstelės funkciškai iškrenta iš vieningos kūno reguliavimo sistemos ir pradeda vystytis ne pagal žmogaus organizmo programą. Susidaro vėžinės ląstelės, kurių staigus vystymasis labai greitai suardo visą organizmą (žr. **Pav.123**). **Neatsitiktinai vėžinės ląstelės tapachios zigotinems ląstelėms.**

Vėžinis auglys, kurio ląstelės be jokios kontrolės ir labai greitai dauginasi, pasiima didelę dalį organizmo energijos ir nebegaudami reikalingos energijos kiekio gyvybingumui palaikyti, visos žmogaus organų struktūros ir sistemos perkraunamos ir labai greitai suyra.

Vėžio priežastis — Normalių organizmo ląstelių struktūrų suardymas sielos lygyje. Todėl, kiek vėžinis auglys bebūtų šalinamas, maksimaliai po penkerių metų (kai reguliariai pasikeičia pažeisto organo ląstelės), tas auglys atsinaujins vėl...

Tokie įsiskverbimai įvyksta iš astralinio lygmens, todėl daugiausiai suardomos ląstelės, turinčios skirtingą savo astralinių kūnų išsivystymą. Daugelis ląstelių, kurios turi eterinę struktūrą, atsinaujina kas penkeri metai, kas ir apsprendžia ciklinį vėžio atsinaujinimą (žr. **Pav.124** ir **Pav. 125**).

Tik atstačius visus ląstelių lygius iki normalios struktūros, kuris būdingas tai ląstelių rūšiai, žmogui įmanoma išvengti naujų vėžinių auglių.

Tokio proceso labai įdomiu pavyzdžiu gali pasitarnauti toks eksperimentas: Imamos dvi hermetiškai uždaros talpos. Vienoje iš jų buvo padėtas vėžinis mėginys, o kitoje — normalaus audinio sveikos ląstelės mėginys. Talpos pastatomos tamsioje vietoje viena šalia kitos (be saulės šviesos barjero storis tarp fizinio, astralinio ir kitų lygių — minimalus) ir po kurio laiko normalus audinys virsta vėžiniu.

Tai vyksta todėl, kad primityvios ląstelės struktūros turi daug didesnį potencialą, negu sudėtingesnių struktūrų ląstelės. O primityvesnės ląstelės visada užima dominuojančią padėtį. Kaip matosi iš

to eksperimento, net ir nesant kontakto fiziniame lygyje, **vis viena sveikos ląstelės transformuojasi į vėžines.**

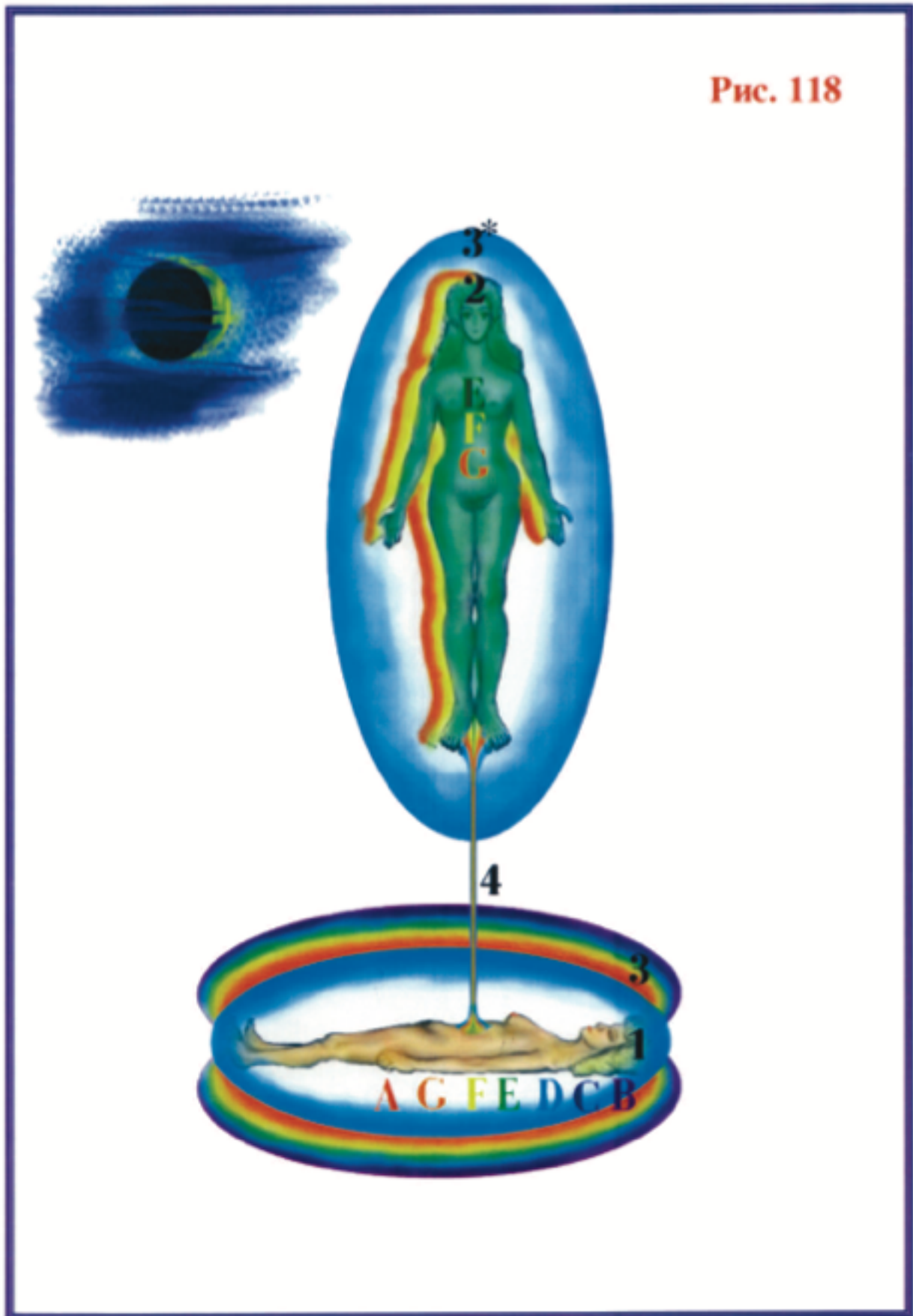

Рис. 119

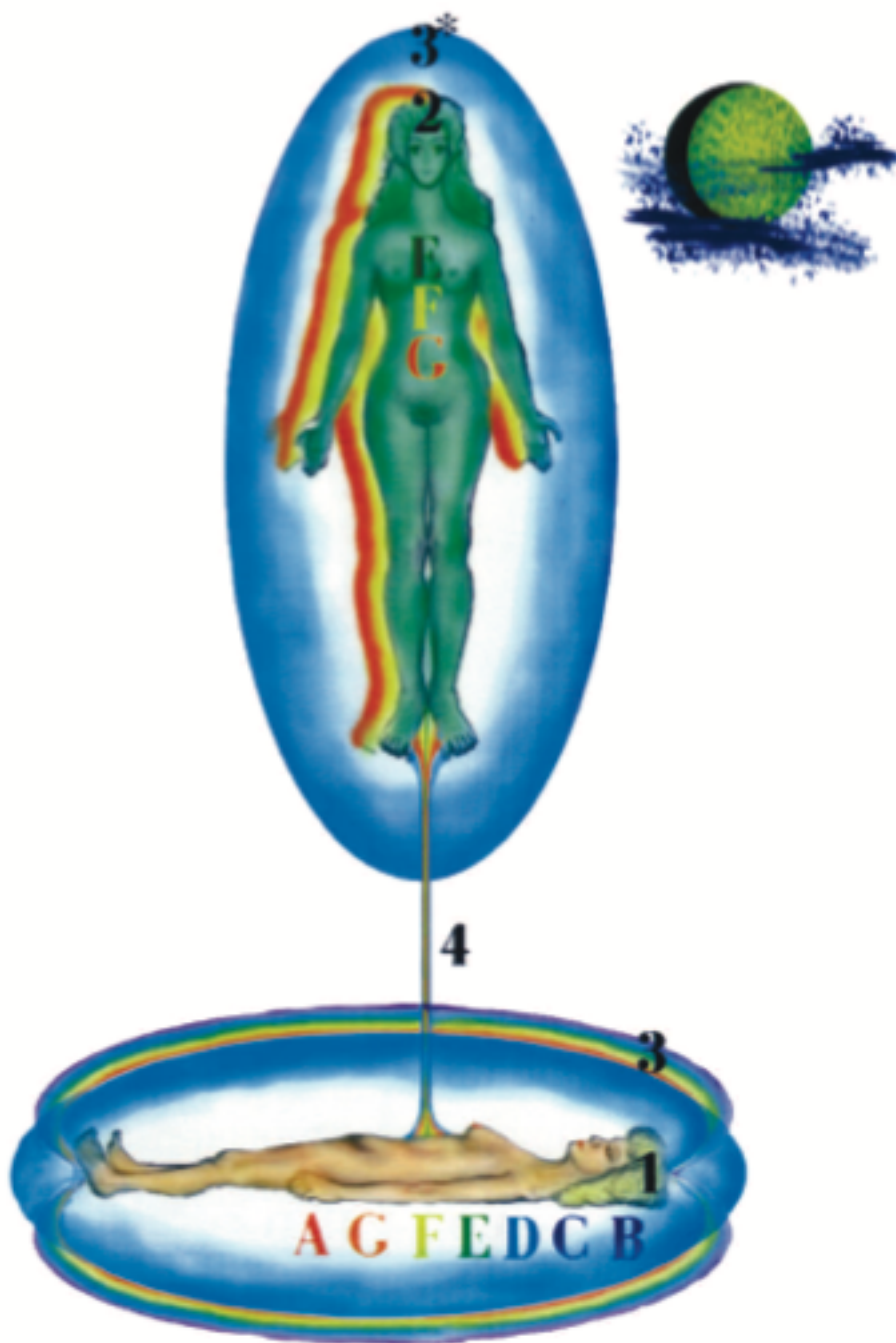

Рис. 120

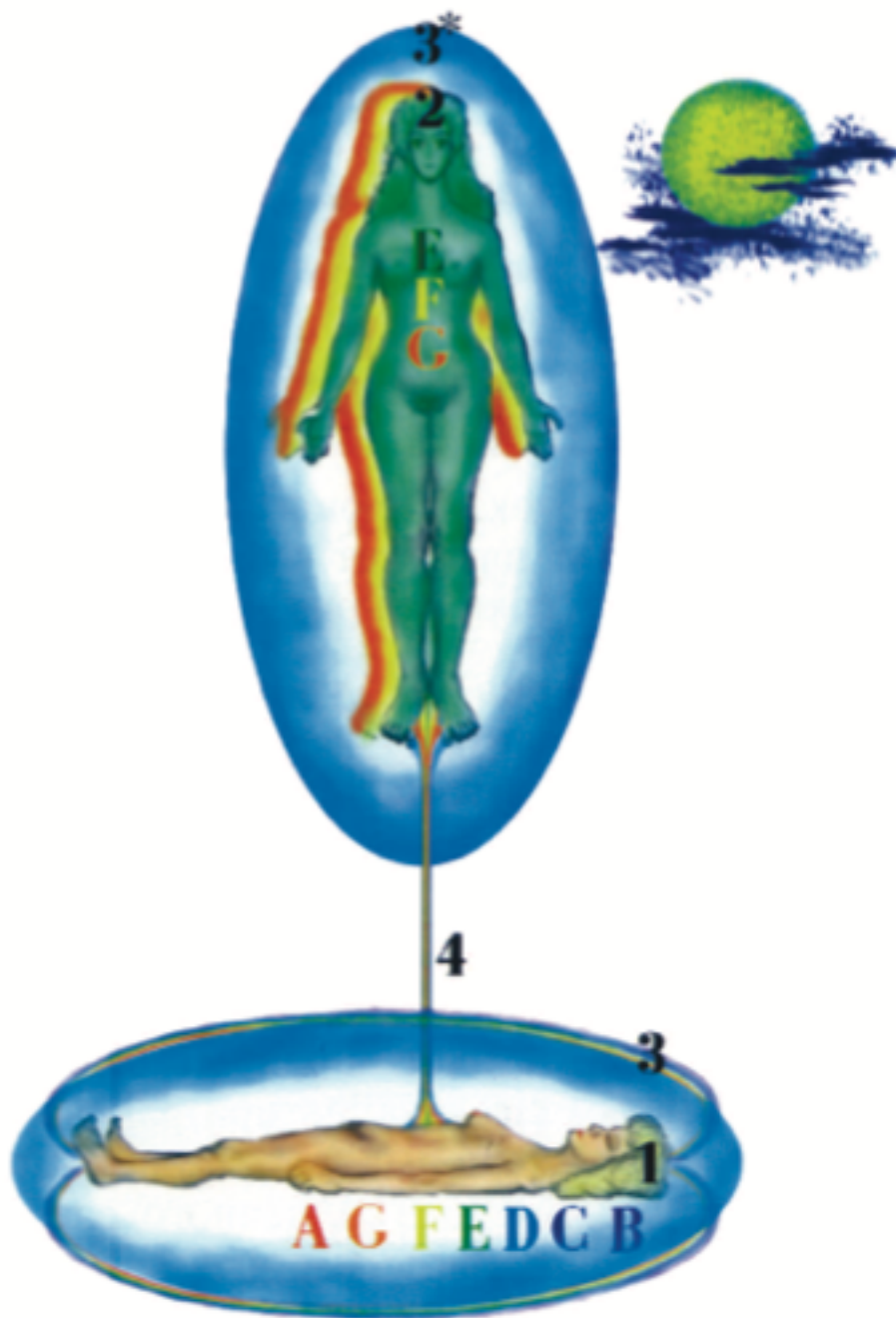

Рис. 121

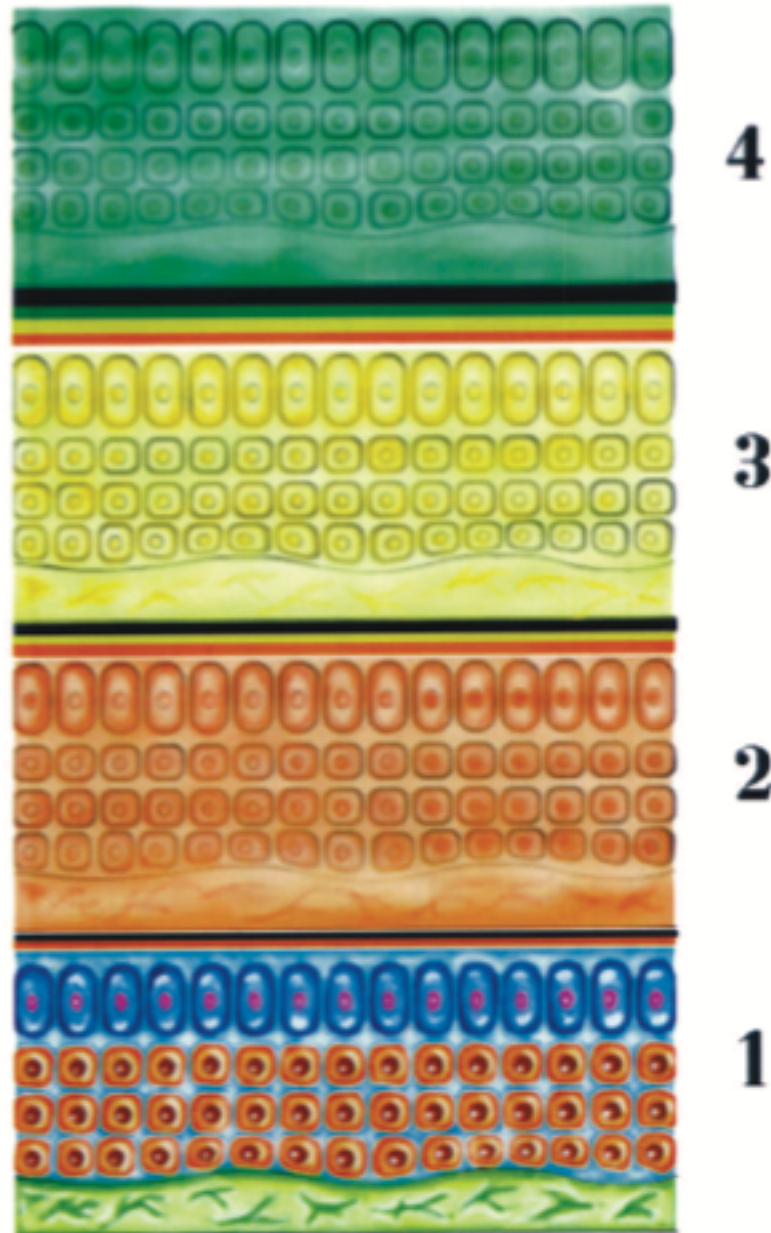

Рис. 122

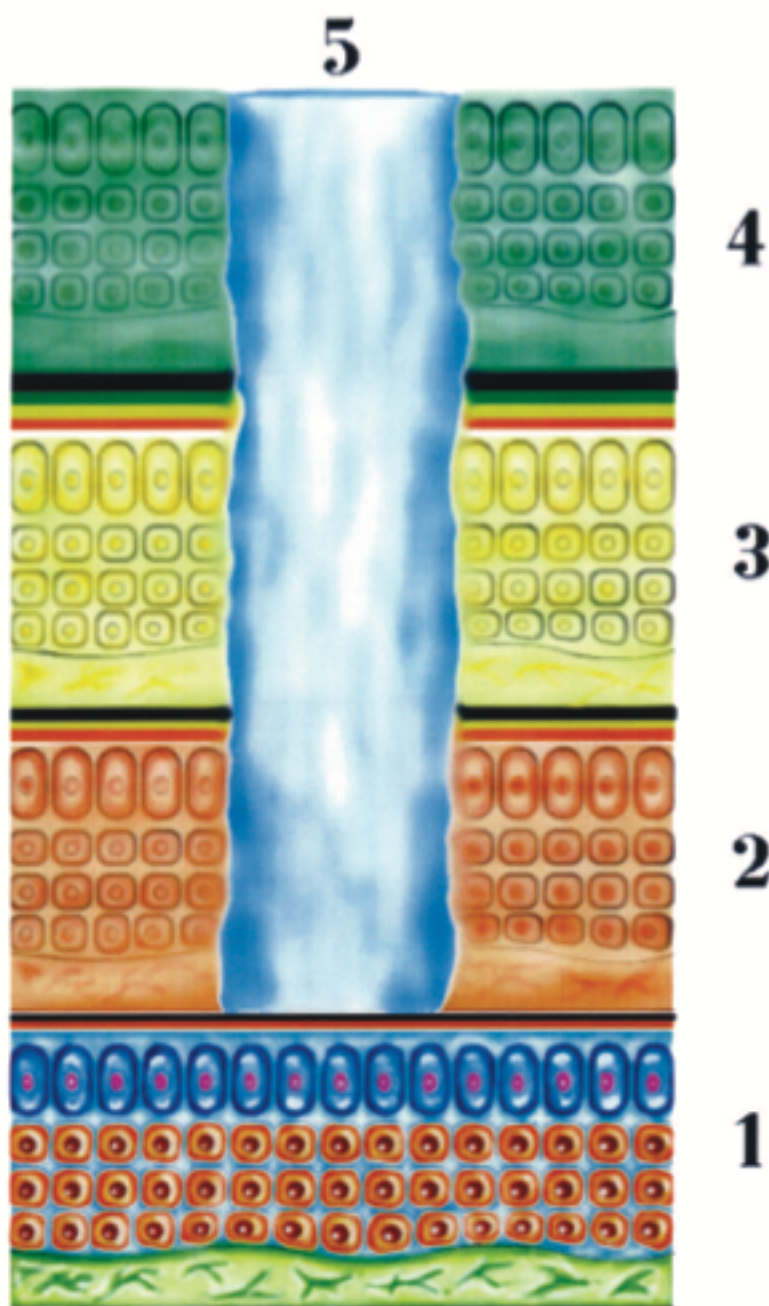

Рис. 123

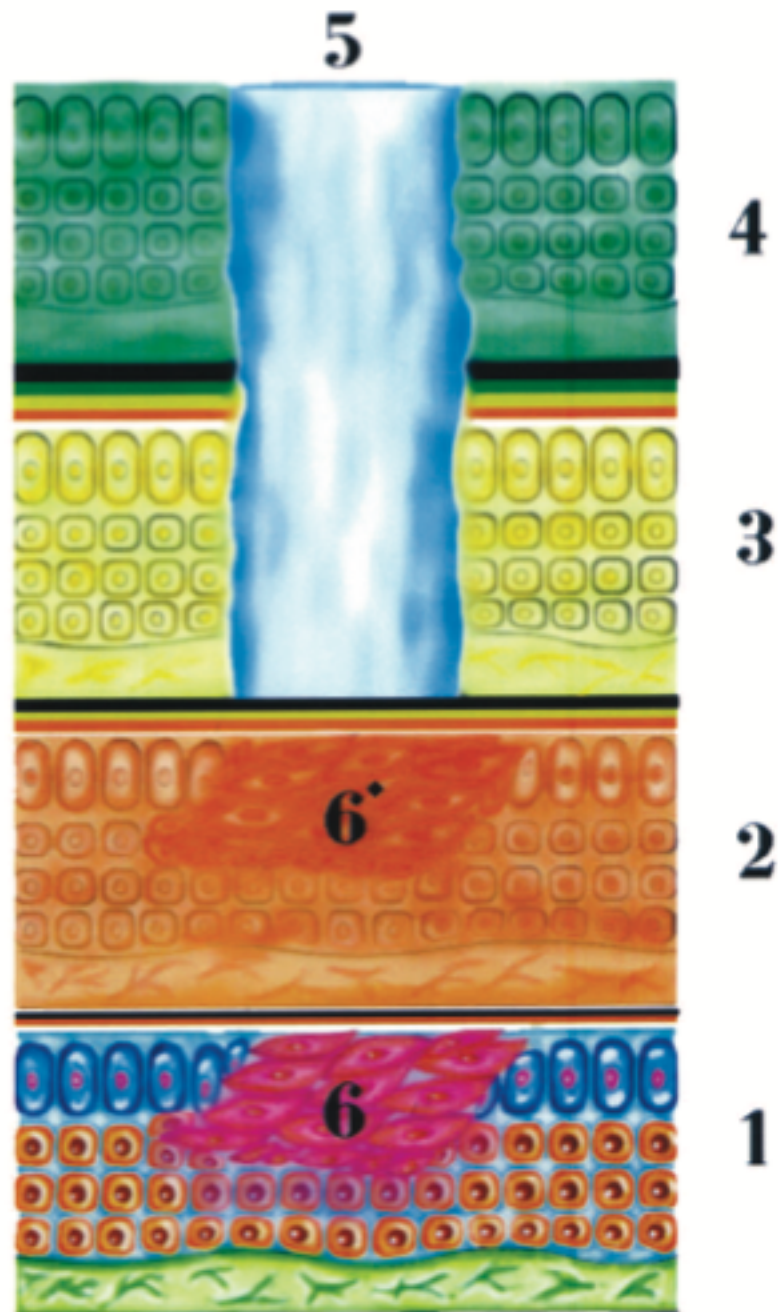

Рис. 124

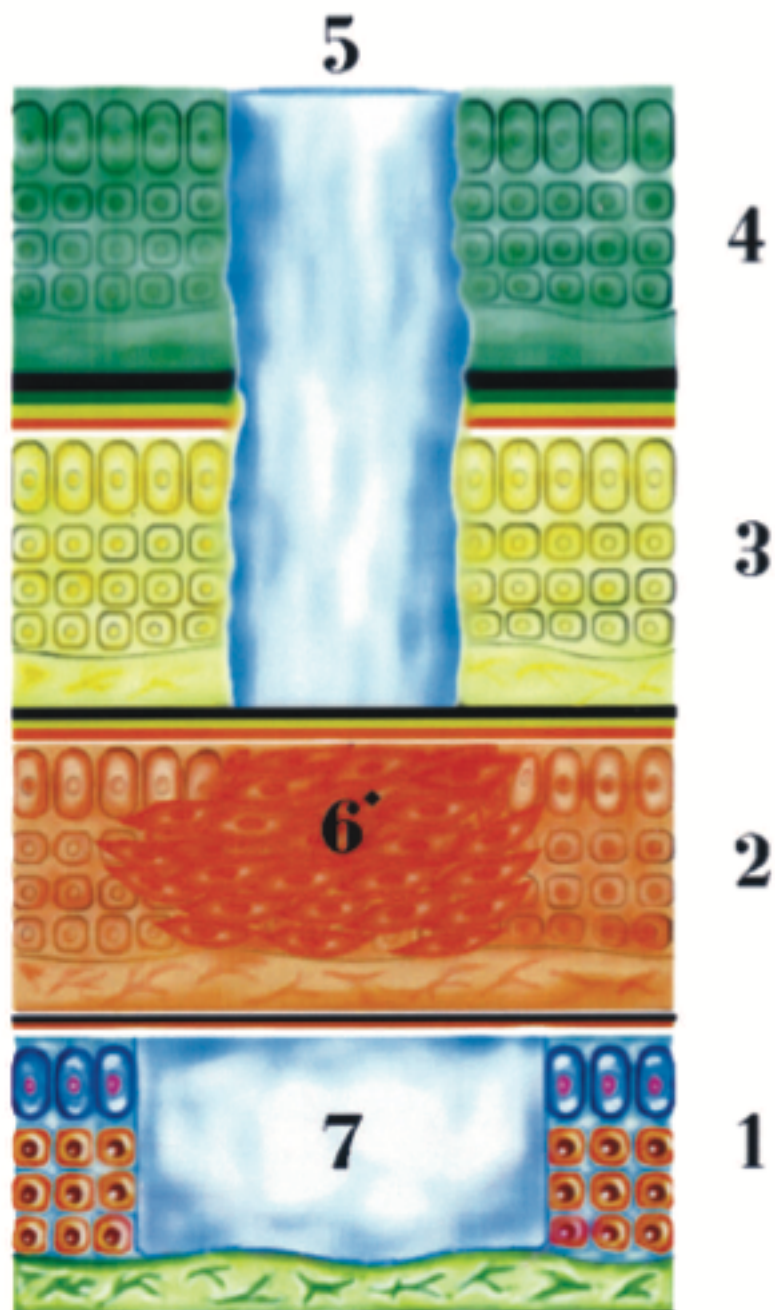
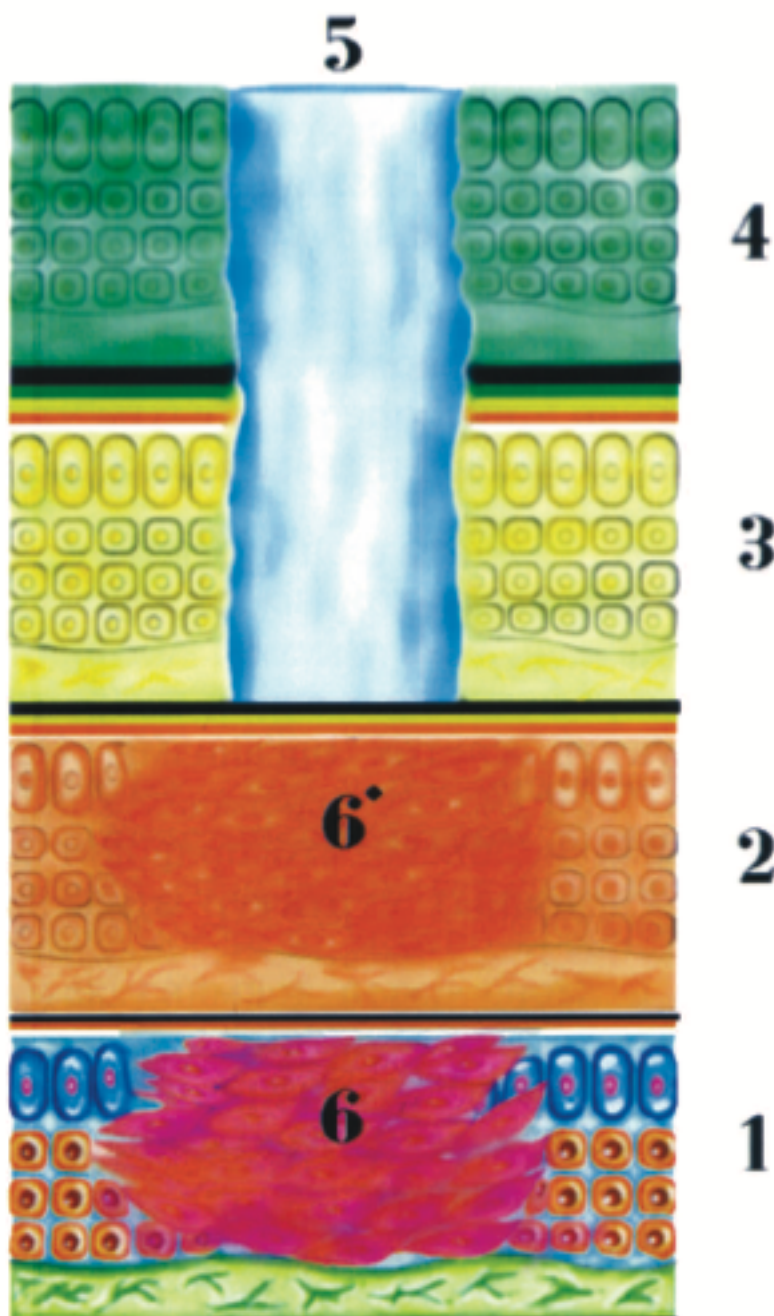

Рис. 125

Sveikų ląstelių irimas astraliniame ir mentaliniuose lygiuose gali įvykti ir esant stipriems emociniams stresams, dažniausiai — neigiamiems, kai astralinį kūną veikianti energija viršija kritinį astralinio kūno apkrovos lygį. Astralinio kūno struktūros pirmiausia pradeda irti silpniausiose vietose, kas galiausiai ir priveda prie vėžinių susirgimų.

Be to, hormonai, kurie stimuliuoja medžiagų skaidymą į jas sudarančias materijos formas, taip pat gali būti organizmo ląstelių struktūrų energetinių pažeidimų priežastimi. Ypatingai dažnai tai įvyksta stipriai keičiantis hormonų koncentracijai žmogaus organuose, dėl ko suyra tų organų normalios ląstelių struktūros ir išsivysto vėžys...

Be apsauginio lauko suardymo ir energijos išsiurbimo (energetinis vampyrizmas) galimi keli kiti būdai, kaip paveikti fizinį kūną iš eterinio ir žemutinio astralinio planetos lygių. Kaip gi tai gali pasireikšti?!

Jeigu dėl vieno ar kitų priežasčių **žmogus turi susilpnėjusį apsauginį psi-lauką, išskyla grėsmė patirti ne tik apsaugos suardymą ir energijos išsiurbimą**, bet **svetima siela gali prasiskverbti per apsauginį psi-lauką ir užgrobti fizinį kūną**. Be to, įsiskverbti gali ne tik žmogaus, bet ir bet kurio astralinio padaro siela. Panagrinėkime tai detaliau...

Mėnulio pilnaties metu, kai iš astralinio į eterinį lygį einančių energijos srautų poveikis maksimalus, vyksta dar didesnis ir taip jau nusilpusio apsauginio psi-lauko slopinimas... Į fizinį kūną be atitinkamo apsauginio psi-lauko gali įsiskverbti ne tik žmogaus siela, kuriai priklauso tas kūnas, bet ir bet kuri kita siela iš eterinio ir žemutinio astralinio lygmens (žr. **Pav.126, Pav.127, Pav.128**).

Be to, svetima siela gali užgrobti fizinį kūną kaip laikinai, taip ir visam laikui. Antruoju atveju „gimtoji“ siela visiškai blokuojama arba visiškai išjungiamą, kaip mirties atveju.

Būdama “svetimos” sielos fiziniame kūne, siela-grobikė kūną paverčia priemone, kurios pagalba realizuoja savo norus ir poreikius. fizinį kūną galima palyginti su rūbais, kuriuos žmogus nusimeta prieš miegą, o atsibudęs užsivelka vėl...

Ir jeigu jūsų miego metu kažkas užsivilko Jūsų rūbus ir taip apsirengęs darė ką norėjo ir vėliau juos vėl padėjo į vietą, tai natūralu, kad jūs nežinosite, ką darė žmogus pasinaudojęs jūsų rūbais kol jūs miegojote. Ir jeigu vėliau jus kažkas sutikęs pasakys, kad taip apsirengusį žmogų jis matė kažką darantį, tai jums tokia naujiena bus kaip bombos sprogimas...

Рис. 126

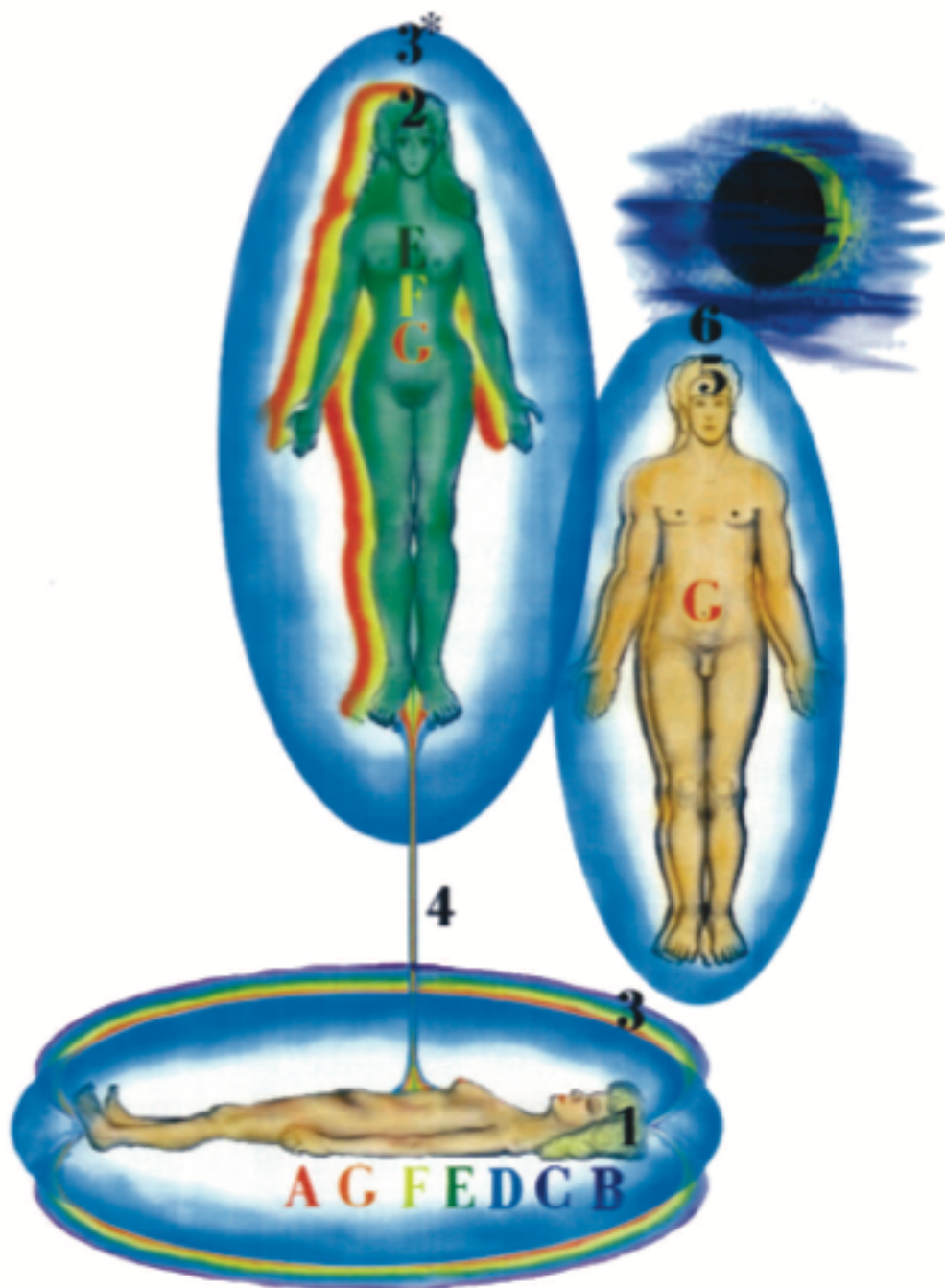

Рис. 127

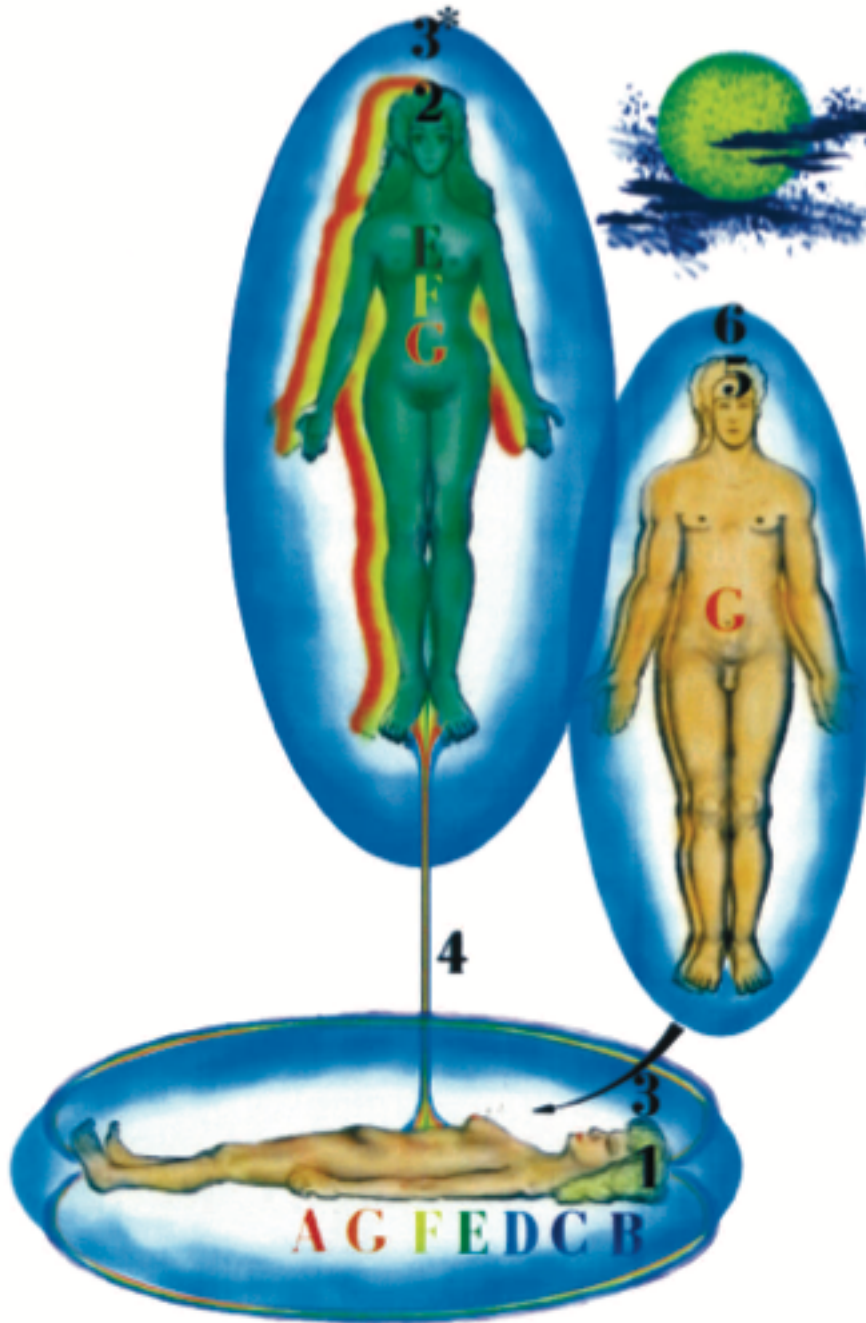
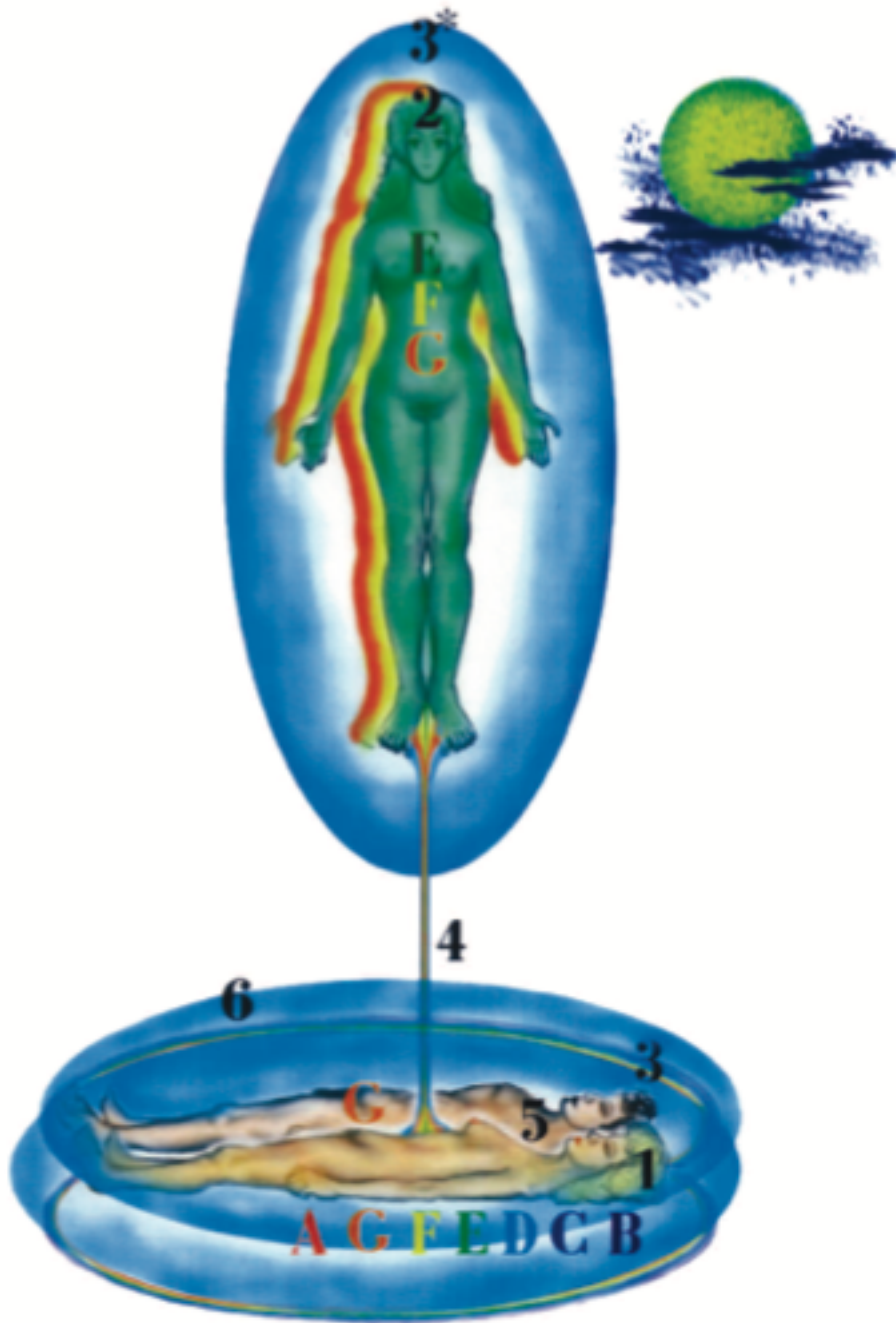

Рис. 128

Tai labai paplitęs reiškinys tarp psichiškai sergančių žmonių. Labai įdomus vienas pavyzdys iš panašaus pobūdžio atsitikimų... Viena mergaitė buvo aukštos moralės, gyveno padorų gyvenimą ir neturėjo jokių seksualinių kontaktų su vyrais. Kiekvieną vakarą ji ramiai užmigdavo ir atsibudavo ryte.

Bet kai miego metu kūną palikdavo jos siela, į jos atsilaisvinusį fizinį kūną įeidavo kita moteriška siela, bet tik visai kitų dorovinių pažiūrų... „Užsivilkusi“ laisvą kūną, ta siela išeidavo į gatvę ir ten gyvendavo audringą seksualinį gyvenimą. Ryte, iki sugrįžtant sielai- šeimininkei, kūnas būdavo sugražinamas į vietą o “gimtoji” siela absoliučiai nieko nežinojo apie jos fizinio kūno nuotykius. Vieną gražią dieną ta mergaitė pastebėjo, kad ji laukiasi. Ar galite įsivaizduoti, kaip ji tuo metu jautėsi?! Kokia „Šventoji Dvasia“ su ja taip padarė?!

Dabar šiek tiek apie **lunatismą** (nakvišumą)...

Taip vadinamas **lunatizmas** yra pavyzdys to, kai svetimą sielą nepilnai užgrobia fizinį kūną, kai siela-grobikė neįstengia iki galo pajungti svetimą protą ir valdyti visas proto ir kūno funkcijas. Ji pajungia tik primityvius smegenų struktūrų lygius, kas ir pasireiškia mechaniniais (nevalingais) judesiais lunatizmo metu.

Jeigu į neapsaugotą fizinį kūną įeis astralinio padaro siela, tai užgrobtas kūnas funkcionuos pagal to gyvūno-grobiko gyvenimo būdą ir poreikius. Ir jeigu tas gyvūnas **savo praeitame gyvenime savo fiziniame kūne žudė ir ėdė kitus gyvūnus, tai „pasiskolinusi“ žmogaus kūną, tokia siela elgsis absoliučiai taip pat, žinoma, kiek tik leis to žmogaus fizinio kūno galimybės** (žr. **Pav.129, Pav.130** ir **Pav.131**).

Tai ir yra **žmonių-vilkolakių** pasirodymo priežastis. Žinoma, žmogaus fizinis kūnas nepasikeičia pagal sielos-grobikės pavidalą, o tik jo veiksmai paklūsta to astralinio padaro sielos reikalavimams. Pamatyti įėjusią sielą gali tik žmonės, kurie turi kokybinę struktūrą, leidžiančią gauti informaciją (taip pat matyti ir girdėti) iš kitų planetos lygių.

Ir dar... neatsitiktinai visų tautų ir laikų pasakose ir legendose **užmušus vilkolakį**, jo kūnas įgauna **žmogiško kūno pavidalą**. Mirus pradeda irti fizinis kūnas ir astralinio gyvūno siela nebegali ilgiau jame būti.

O mes kartu panagrinėkime atvejus, kaip suardomas arba **nusilpsta apsauginis žmogaus psi- laukas**. Vienas iš labiausiai įdomių panašaus pobūdžio reiškinų — kaip **alkoholis** veikia žmogaus organizmą ir jo **apsauginį psi-lauką**.

Рис. 129

Рис. 130

Рис. 131

Alkoholis, o tiksliau — jame esantis etilo spiritas, turi galingą neigiamą energetiką. Etilo spirito eterinė struktūra labai aktyvi ir labai stipriai **veikia eterinį žmogaus kūną**. Štai viena iš priežasčių, kodėl girtas žmogus daug **silpnesnis** už blaivų žmogų.

Alkoholiniai gėrimai turi vieną savybę, kuri yra traukos alkoholiui priežastis. Jų sudėtyje dar yra ir paprasčiausios cukraus rūšys — gliukozė ir fruktozė, kurios labai greitai pereina į kraują ir suteikia teigiamos energijos pakilimą. Etilo spiritas organizmą veikia inertiškai. Jo neigiama struktūra pradeda veikti po keleto valandų, kai kepenys ir organizmas nebe sugeba neutralizuoti etilo spirito.

Kepenys gamina fermentą, kuris išskaido etilo spiritą ir turi kažkokį kiekį tų atsargų. Tai yra todėl, kad etilo spiritas yra sudėtingų cukraus darinių skaidymo produktas, todėl kepenys ir gamina tą fermentą. Bet, žinoma, ne tam, kad skaidytų žmogaus išgertą etilo spiritą.

Todėl per keletą įtempto darbo valandų žmogaus kepenys išnaudoja visas savo sukauptas to fermento atsargas ir resursus. Žmogaus išgerto etilo spirito ir jo **galimybių išskaidyti tą spiritą** kiekio skirtumas pradeda **neigiamai veikti eterinį žmogaus kūną**.

To proceso metu eterinis žmogaus kūnas **prisotinamas neigiama energija, dėl ko pažeidžiamas sielos fundamento balansas**. Ir, kaip rezultatas, **labai sumažėja žmogaus apsauginio psi-lauko tankis**. Labai dažnai po išgertuvių žmogus ryte jaučiasi kaip sudaužytas ir labai pavargęs, jam svaigsta galva, kankina troškulys, kartais pasireiškia vėmulys.

Tarp kitko, vėmimas yra dar viena organizmo apsauginė reakcija; kai kepenys nebe įstengia išskaidyti išgerto etilo spirito, smegenys stimuliuoja skrandžio ir žarnyno spazmus, kad iš ten būtų išmetami likučiai (to dėka iš organizmo pašalinama dalis alkoholio).

Psichologiškai tokios rytinės būsenos žmogus prisimena, kad po to, kai jis išgėrė alkoholio, jis jautėsi labai gerai. Ir natūralu, kad tai prisimindamas jis išgeria eilinę dozę spiritinių... Viskas kartojasi. Ir jeigu tai ilgą laiką vyksta aktyviai (skirtingiems žmonėms — skirtingi laiko periodai), žmogui išsivysto aštrus **alkoholinis girtumas**.

Žmogaus apsauginis apvalkalas darosi vis silpnesnis ir silpnesnis, tikėdamiesi papuotauti, aplink jį renkasi astraliniai vampyrai... Alkoholiko organizmas pradeda labai greitai irti ir senėti. Ir kai užsitęsusių girtavimų metu žmogaus organizmas nebe sugeba suskaidyti etilo spirito, pradeda

didėti jo koncentracija smegenų neuronuose ir ten pasiekia kritinį lygį, po ko neuronai pradeda žūti.

Tokiais atvejais žmogaus siela imasi kraštutinių priemonių — atveria smegenų fizinių neuronų struktūras, todėl materijos srautai pradeda iš mentalinių lygių tekėti per visus žmogaus kūnus ir skaidyti etilo spiritą. Bet todėl, kad smegenų neuronai evoliuciškai tam nepasiruošę, tai prasideda jų turimų struktūrų irimas — nyksta mentalinių ir astralinių kūnų užuomazgos.

Tai — kraštutinis metodas, po kurio organizmas ir siela dar gali atsistatyti, bet tai įmanoma maksimaliai du kartus, ir ne daugiau. Jeigu panašūs reiškiniai vyks dažniau, prasidės labai greitas sielos mentalinio, o vėliau ir astralinio kūno irimas. **Būtent todėl, alkoholiko smegenys po mirties atrodo taip pat, kaip ir naujagimio, o kartais net kaip gemalo — praktiškai visiškai lygios, visos raukšlės „išlygintos“... Tokios smegenys yra perėjusios į atvirkštinės evoliucijos fazę.**

Įdomu tai, kad tokio „atsivėrimo“ metu žmogaus smegenys sugeba priimti informaciją iš kitų Žemės lygmenų: žmogus pradeda matyti „velniūkščius“ (dar sakoma — nusigėrė iki velniukų) ir įvairius kitokius ne visai malonius padarus. Paprasčiausiai, žmogus tokiame stovyje mato astralinius padarus, kurių išvaizda iš tikrųjų nėra maloni, o kartais daug šlykštesnė už pačius velnius...

Tiesa, apie „velnius“... dinozaurų epochoje buvo viena rūšis (taip pat jau išmirusi) — dvikojai uodeguoti padarai, kurie turėjo labai panašias į rankas išsivysčiusias tripirštes priekines galūnes, jų kaukolės forma labai panaši į žmogaus, akys didelės ir snapo formos burna, o kai kurie porūšiai turėjo net ragines ataugas — ragus... Kuo nepanašūs į piešiamus velnius, kurie pragare keptuvėse nuodėminguosius čirškina?!.. Įdomu, ar ne tiesa?

Tai išmirusiai dinozaurų rūšiai paleontologai suteikė **dizanopiteko** pavadinimą. Tai štai, aštraus alkoholizmo paveiktas žmogus mato tuos astralinius padarus, kurie, tarp kitko, bando galutinai sunaikinti psi-lauko likučius ir sočiai „papietauti“ jo energija... Kai žmogus visa tai mato, tai natūralu, kad jis bando kažkur pasislėpti arba atsimušti nuo jį puolančių „plėšrūnų. Ir jeigu tie, kurie nėra tokio pat stovio ir stebi tuos veiksmus, tai stebėtojams toks vaizdas atrodo daugiau negu keistai... **Ypač tada, kai jiems aiškina, iš kokio kampo pasirodo vieni ar kiti padarai...**

Gydytojai tokią būseną vadina „**baltąja karštine**“ ir tuos visus vaizdus įvardija kaip haliucinacijas. Bet visos tos „**haliucinacijos**“ kažkodėl turi labai įdomią ypatybę: visi žmonės, pabuvoję „baltosios

karštinės“ būsenoje (o tai per visą žmonijos istoriją tūkstančiai, milijonai žmonių), nepriklausomai nuo epochos, rasės, kultūros, tikėjimo, išsilavinimo **matė ir mato praktiškai vieną ir tą patį...** Labai jau pastovios tos „**haliucinacijos**“, **ar ne tiesa?..**

Ir jeigu galime įsivaizduoti, kad praėjusių amžių žmonės po vaikystėje išgirstų pasakų ir šventikų pamokslų apie Pragarą, savo lakios fantazijos dėka pamatydavo tas pabaisas, tai kurgi priežastis to, kad mūsų laikų žmonės, kurie netiki „baisiomis pasakomis“ (o kai kurie net jų ir negirdėjo), „baltosios karštinės“ būsenoje mato tuos pačius „velnius“, kuriuos matė jų seneliai ir proseneliai?!.

Žinoma, kad tai — ne haliucinacijos... „baltosios karštinės“ būsenoje žmogus mato realius eterinio ir žemutinio astralinio Žemės lygmenų padarus. Tiktai, kaip bebūtų gaila, niekas tų reiškinių teisingai nepaaiškina.

O dabar apie narkotikus... Žmogaus organizmui narkotikų poveikis dar labiau ardantis. Tai vyksta dėl kai kurių narkotikų ypatybių.

Narkotikai — organinės medžiagos, kurios turi galingas eterines struktūras ir neigiamą energiją. Po suvartojimo narkotikai labai greitai per kraują patenka į smegenis. Ir kai tų nuodų koncentracija pasiekia kritinį arba virš kritinį lygį, įvyksta sekantis procesas: tam, kad išskaidyti tuos nuodus, žmogaus siela atveria smegenų neuronus aukščiausiuose mentaliniuose lygiuose.

To proceso metu neuronų struktūros, kurios neturi mentalinių lygių, pratekant per juos tų lygių energijai, greitai pradeda irti. Tuo pačiu metu mentalinių lygių energija skaido narkotines medžiagas.

Viso to proceso metu žmogus sugeba girdėti ir matyti kitus lygmenis, jaustis taip, kaip nesijautė niekada gyvenime... Ir žmogus nesulaikomai nori vėl ir vėl atsidurti tos palaimos būsenoje, kurioje kartą pabuvojo... O tam, kad smegenys atsivertų, reikalingos vis didesnės ir didesnės narkotikų dozės.

Smegenys vėl atsiveria ir dar labiau suardomos jo struktūros. Todėl tam, kad įvyktų sekantis atsivėrimas, reikalinga dar didesnė dozė... Tų bandymų eigoje organizmo ir jo sielos struktūros labai greitai ir negrįžtamai yra.

Bet koks žmogaus bandymas priversti atsiverti smegenis, kurios evoliuciškai tam nepasiruošusios, yra tas pats, kaip bandyti išskleisti dar nepažydusį gėlės pumpurą. Jeigu tai daroma, gėlė vysta ir žūva, ir jau nebegalime pamatyti žydinčio tos gėlės grožio...

Tiktai evoliuciškai harmoningai vystantis, kai protas sukuria aukščiausių mentalinių lygių struktūras ir išsiskleidžia „LOTOSAS“; per žmogaus fizinį ir sielos kūnus pradeda tekėti energija iš aukščiausių mentalinių sferų, suteikianti žmogui daug daugiau pojūčių ir galimybių.

Vystantis smegenims ir žmogaus sielai, žmogus tik savo minčių galia, savo psi- laukais sugeba paveikti daugelį procesų, kurie vyksta visuomenėje ir gamtoje. Laisvai judėti erdvėje ir laike, matyti praeitį, dabartį ir ateitį, bei ją veikti. Ir daug, daug kitko...

Tai ne hipnozė ir ne spėliojimai. Man pasisekė rasti harmoningą būdą, kaip išvesti žmogaus sielą, jo smegenų struktūrą į evoliucinį lygmenį, kai minėti veiksmai pasidaro įmanomi. Naudodamas savo energiją ir potencialą, aš išmokau tai padaryti. Ir maždaug penki šimtai mano mokinių, kurie praėjo mano mokyklą, gavo visas, arba dalį minėtų galimybių. Be to, po mokyklos baigimo evoliucinis vystymasis pas juos nesustojė. Kas turėjo mažiau — gavo daugiau, Kas jau turėjo daug — įgijo tai, apie ką jie net neįtarė.

Aš tai rašau ne tam, kad parodyčiau, kad mano metodas pats geriausias. Galbūt yra kiti būdai tai pasiekti savarankiškai vystantis arba dar kaip nors... Vienintelis, dėl ko aš apie tai rašau, tai todėl, kad susimąstytų tie, kuriuos vilioja narkotikai dėl to, kad „pamatytų, išgirstų ir pajustų daugiau“...

Viską tai įmanoma matyti, girdėti ir jausti neardant ir nenaikinant savo smegenų ir sielos, o atvirkščiai — **save tobulinant**. ir tai — realu. Reikia tik **norėti ir žinoti, kaip tai padaryti**. O tam **reikalingos žinios, žinios ir dar kartą žinios... gamtos dėsnių ir aplink mus ir mumyse vykstančių procesų žinojimas**. Ir daug neįmanomo **Jums taps įmanomu...**

O dabar vėl sugrįžkime prie žmogaus smegenų ir jų galimybių atsiverti kituose lygiuose.

Kartais smegenų atsivėrimas įvyksta labai stiprių emocinių sukrėtimų ir stresų metu.

Emocijos lyg tai išsprogina smegenis iš vidaus astraliniame lygmenyje, o smegenys atsiveria vėl tam evoliuciškai nepasiruošusios ir per jas pradeda tekėti energijos ir informacijos srautai. Smegenys nei struktūriškai nei evoliuciškai tam nepasiruošusios. Jas pradeda prisotinti informacijos masė, kurios smegenys nepajėgios „suvirškinti“.

Toks perkrovimas kenkia smegenų neuronų struktūroms, ir žmogaus smegenys nustoja adekvačiai reaguoti į ateinančią informaciją. **Smegenys paprasčiausiai nepajėgios iš tos informacijos sudėlioti pilnos, vientisos ir logiškos supratimo mozaikos. Smegenyse įsivyrėja chaosas...** bet reikia turėti omeny, kad kiekviena tos mozaikos dalis atitinka realybę.

Tokio žmogaus smegenų atsivėrimo atveju žmogus įgauna tik... įvairaus sunkumo lygio šizofreniją. Be to, toks smegenų perkrovimas labai susilpnina organizmo apsauginį psi-lauką, todėl atsiranda ligos progresavimo galimybės kaip fiziniame kūno lygyje taip ir sielos lygmenyse.

Ir dar apie vieną labai įdomų sielos poveikį į žmogaus organizmą ir jo psichiką...

Siela ateina kiaušialąstės apvaisinimo momentu... Kai į biomasę su vyriška genetika patenka vyriška siela, o į biomasę su moteriška genetika — moteriška siela, jokių problemų neatsiranda. Siela sau kuriasi naują fizinį kūną ir jame vystosi.

Bet sielos įėjimas apvaisinimo metu susidariusiu energetiniu kanalu, susietas su to pliūpsnio kokybinių energijos struktūrų ir lygmens, iš kurio ta siela atėjo, harmonija. Ir labai dažnai pasitaiko situacija, kai **į vyriškos genetikos biomasę įeina moteriška siela** (žr. **Pav.132**). Kas gi įvyksta tada?!

Iš pradžių siela pradeda vystytis kaip ir bet kuriuo kitu atveju. Tik vystymasis ir to vystymosi išraiškos bus kiek kitokios. Po gimimo fizinis žmogaus kūnas turi didžiulį potencialą, o tuo metu siela, atvirksčiai, ji yra dalį savo potencialo praradusi fizinio kūno formavimui (žr. **Pav.65**). Todėl eterinio kūno potencialo atstatymo metu fizinis kūnas dominuoja prieš sielą (žr. **Pav.132**).

Sielos elgesys atitinka elgesį, kuris charakteringas vyriškai genetikai. Tik toks berniukas lyginant su vyriško elgesio tipu, gali būti daug švelnesnis, imlesnis įspūdžiams, emociškesnis. Jis augs fiziškai silpnesnis. Po eterinio kūno susiformavimo prasideda sielos astralinio kūno atstatymas, kurio normalus išsivystymas pasibaigia **14-18** metų amžiaus vaikams.

Vystantis astraliniam kūnui, sielos potencialas išauga, o fizinio kūno potencialas sumažėja (žr. **Pav.133**).

Рис. 132

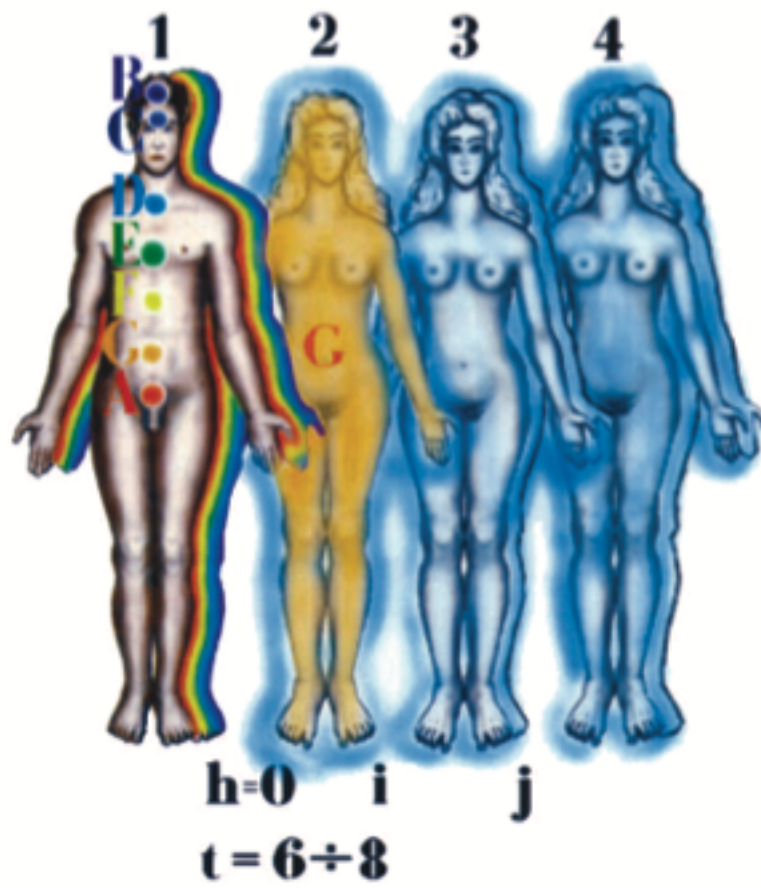

Рис. 133

Ir jeigu fizinio kūno potencialas dėl vienu ar kitu priežasčių susilygino su sielos potencialu (ypač susiformavus sielos astraliniam kūnui **14-18** metų amžiuje), **tai emocinių stresų situacijose siela gali vyrauti virš fizinio apvalkalo, užimti vyraujančią padėtį ir primesti kūnui moteriškos sielos elgesį ir poreikius...**

Todėl tokiems vyrams keičiasi net tik hormoninių sistemų tipas, bet lyginant su vyriško organizmo vystymusi, padidėja ir **hipofizė**. Jeigu „perversmas“ tuo metu neįvyko, tai kūnas ir toliau užima dominuojančią padėtį prieš sielą.

Antrasis pavojingas periodas yra keičiantis mentalinėms sielos struktūroms einant 33-36 gyvenimo metams (žr. **Pav.134**). Jeigu tuo pavojingu laiku siela neužims dominuojančios padėties, tai fizinio kūno elgesys ir toliau su kai kuriomis ypatybėmis atitiks vyrišką tipą.

Paskutiniu laiku, kai vaikai gimsta su silpnesne imunine sistema ir sumažėjusiu fizinio kūno potencialu, tokių „perversmų“ tikimybė labai išaugo... Tuo ir paaiškinamas paskutiniu metu išaugęs homoseksualumo protrūkis. Be to, statistika patvirtina, kad daugelis homoseksualais tampa būdami **14-18** ir **33-36 metų amžiaus...**

O dabar pažvelkime į atvirkščią variantą... **jeigu į moteriškos genetikos biomasę įeina vyriška siela** (žr. **Pav.135**).

Viskas vyksta pagal tą pačią schemą, tik pasireiškia kai kurios ypatybės. Tokia mergaitė bus daug aktyvesnė už savo drauges, gali būti grubesnė, jai labiau patiks žaisti su berniukais. Jos fizinis kūnas įgaus vyriškesnes formas. Pavojingi periodai pasireiškia atitinkamai tarp **16-20** metų amžiaus, kai pilnai susiformuoja vyriškosios sielos astralinis kūnas (žr. **Pav.136**) ir **30-33 metų**, kai keičiasi sielos mentalinis kūnas (žr. **Pav.137**). Tuo metu siela gali pradėti dominuoti ir moteris jausis kaip vyras (lezbietiškumas).

Galimas atvejis, kai į vieną apvaisintą kiaušialąstę įeina dvi sielos tuo pačiu metu. Paprastai patenka skirtingų lygių sielos. Ir jeigu į vyriškos genetikos biomasę kartu pateko vyriška ir moteriška siela, o moteriškoji yra dominuojanti, tai taip pat gali įvykti “perversmas” periodais, kai sukanka 14-20 metų ir 30-33 metai — dominuoja moteriškoji siela (žr. **Pav.138, Pav.139** ir **Pav.140**).

Ir, atitinkamai, kai į moteriškos genetikos biomasę kartu patenka vyriška ir moteriška siela, dominuojant vyriškai sielai egzistuoja **16-20** metų ir **30-33 metų pavojingi amžiaus periodai** (žr. **Pav.141, Pav.142** ir **Pav.143**).

Рис. 134

Рис. 135

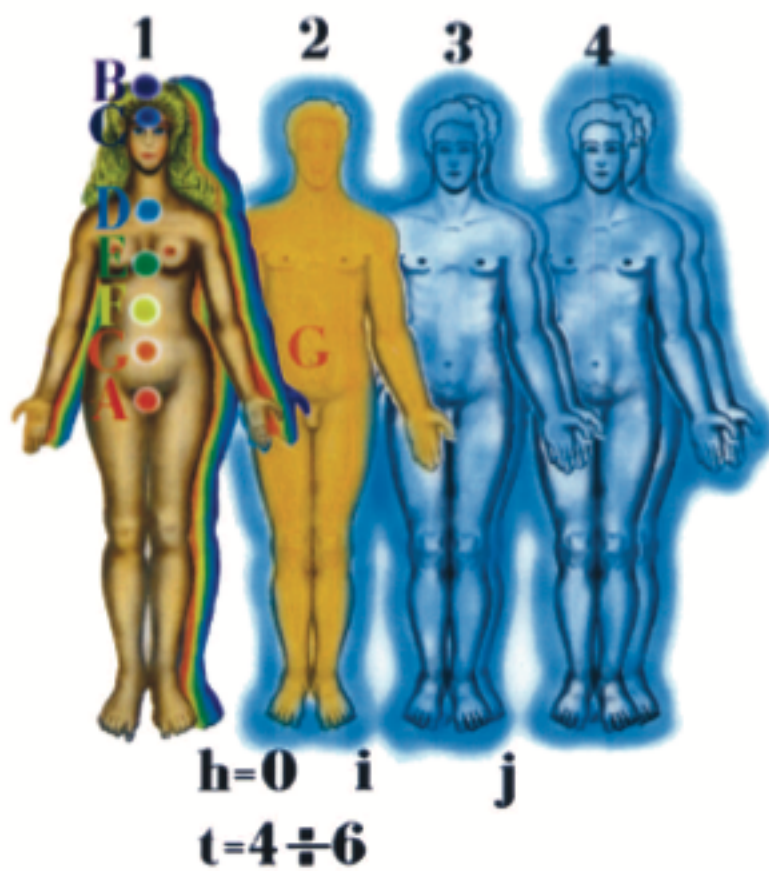

Рис. 136

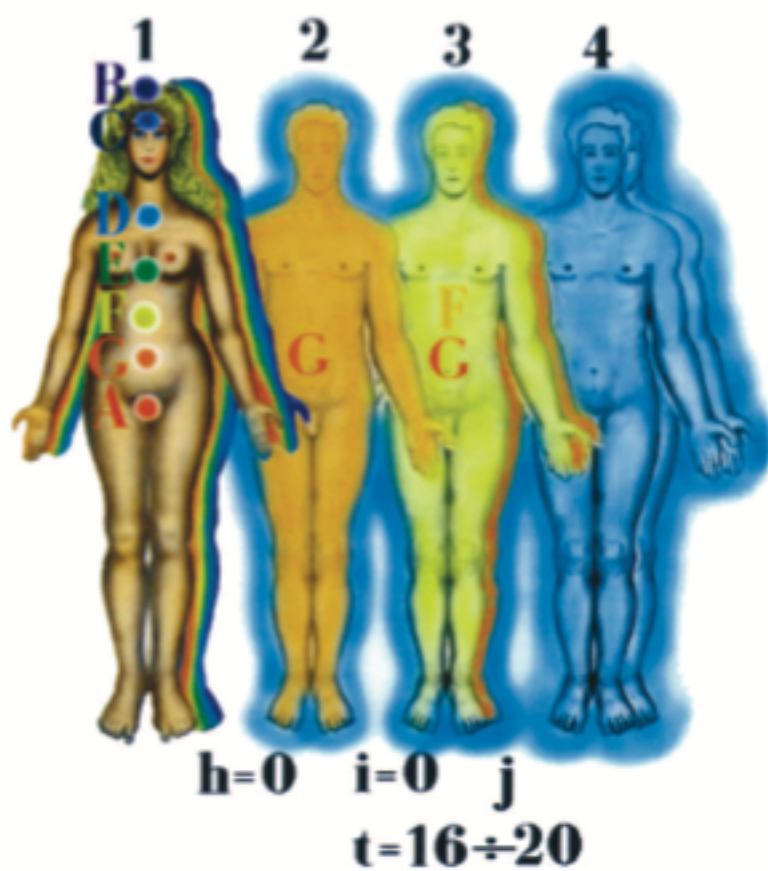

Рис. 137

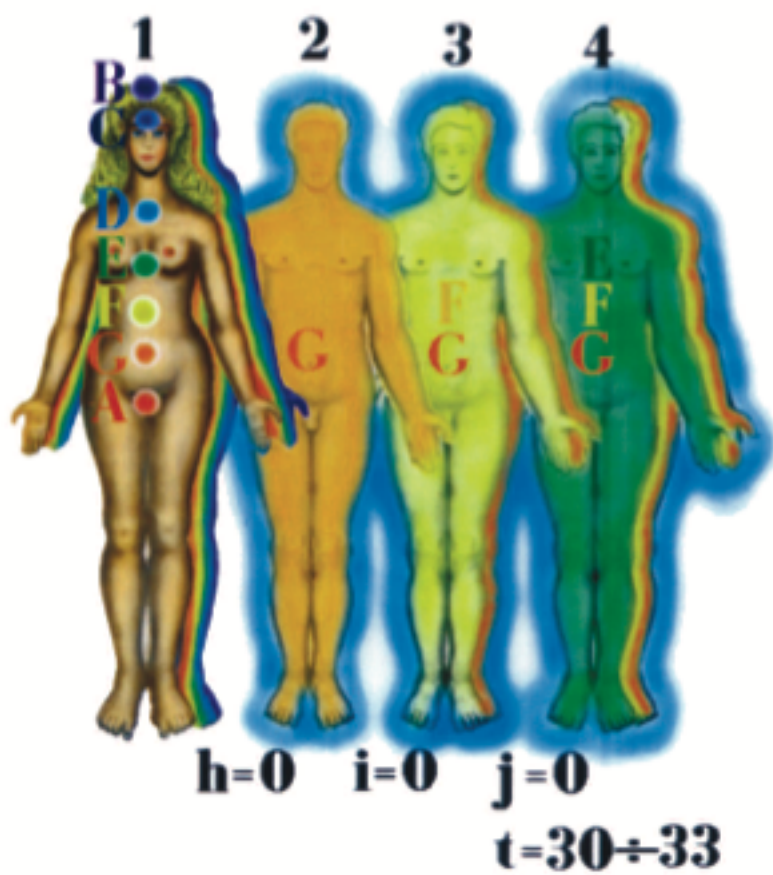

Рис. 138

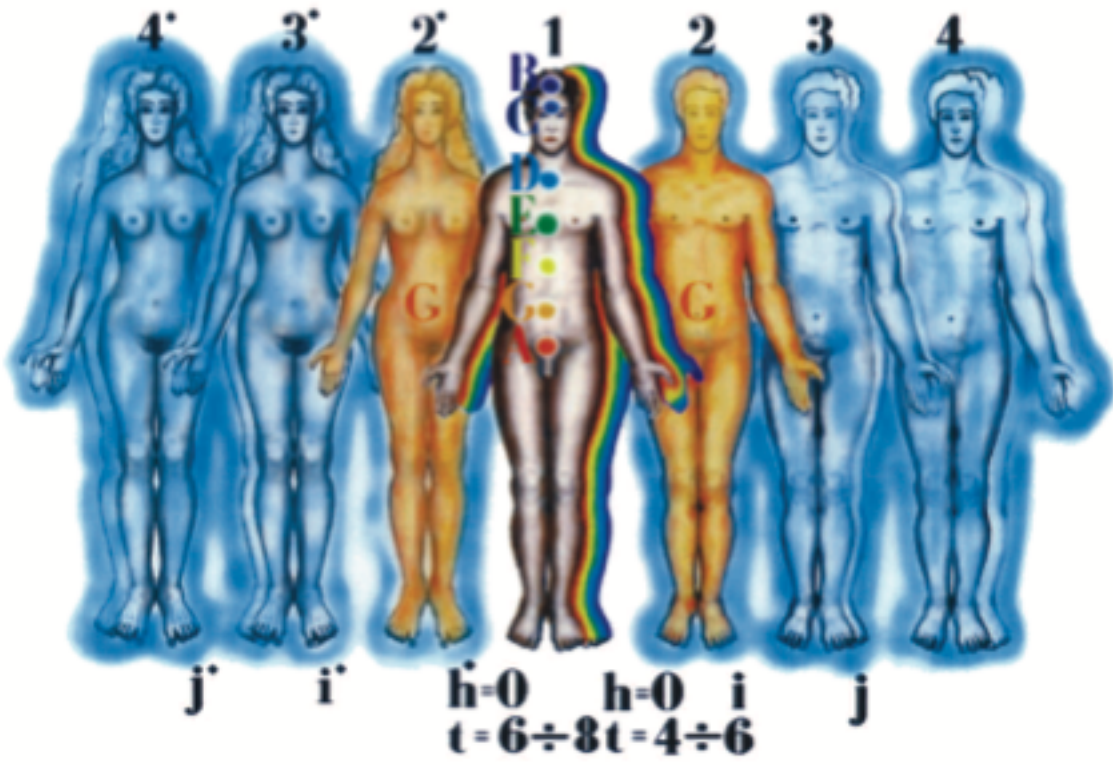

Рис. 139

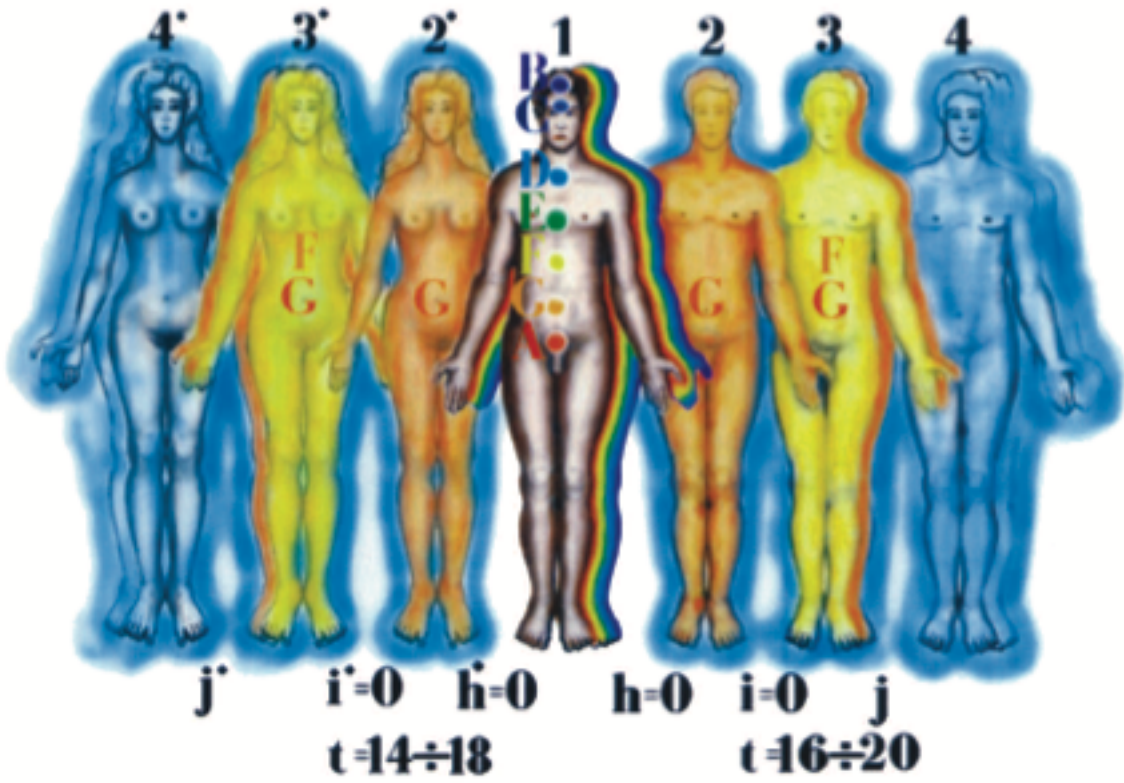

Рис. 140

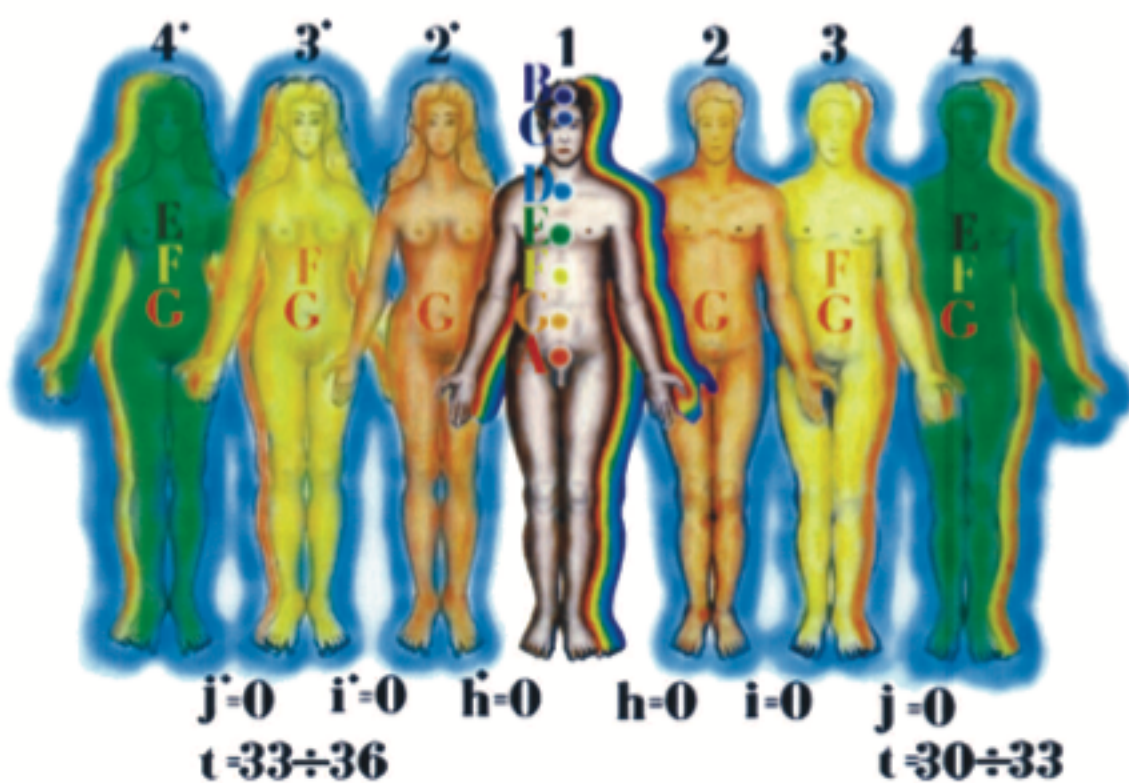

Рис. 141

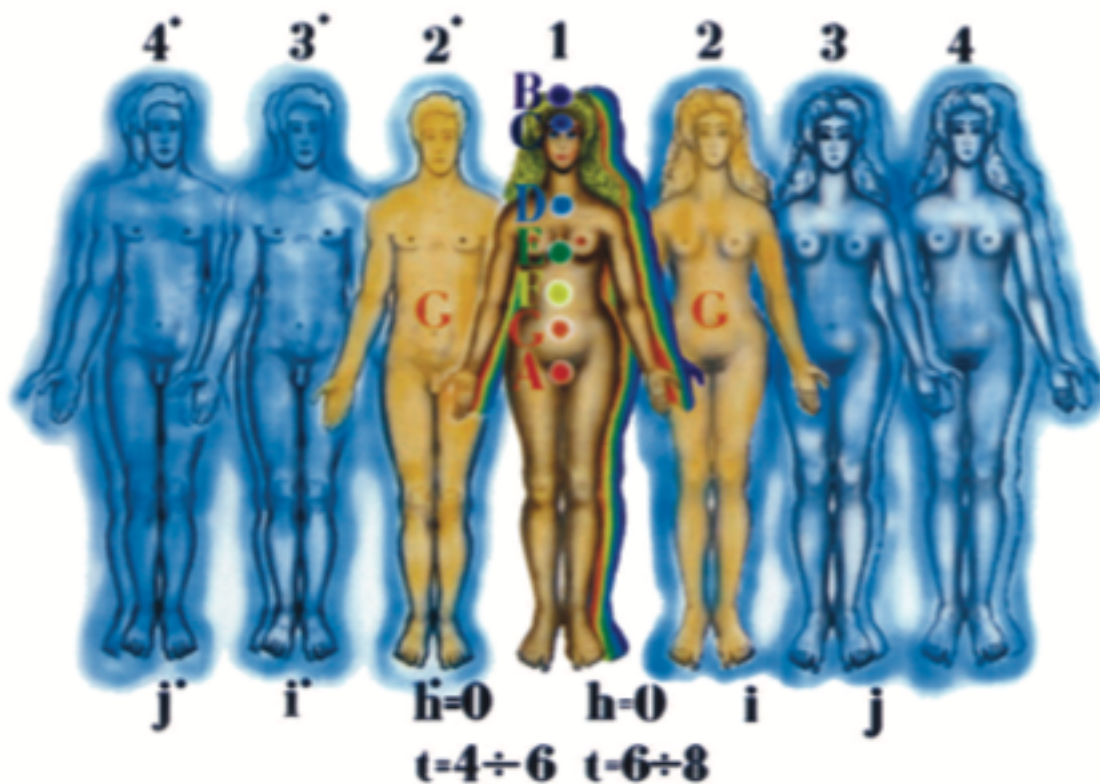

Рис. 142

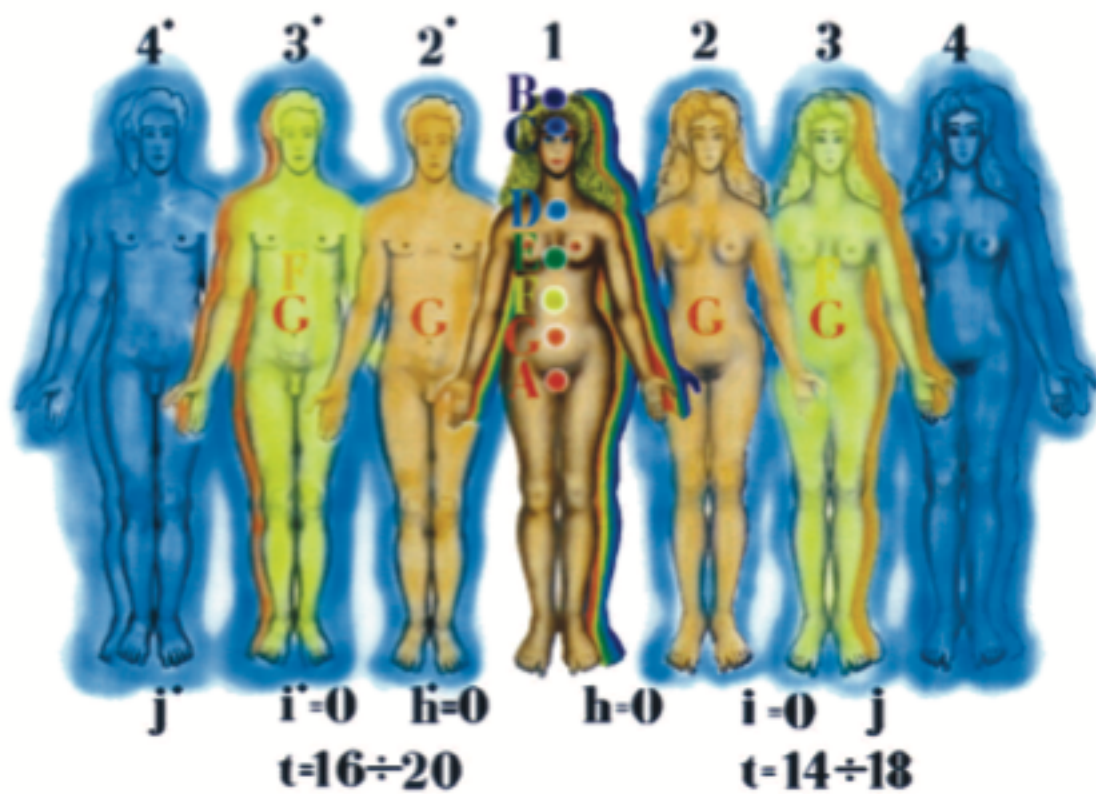
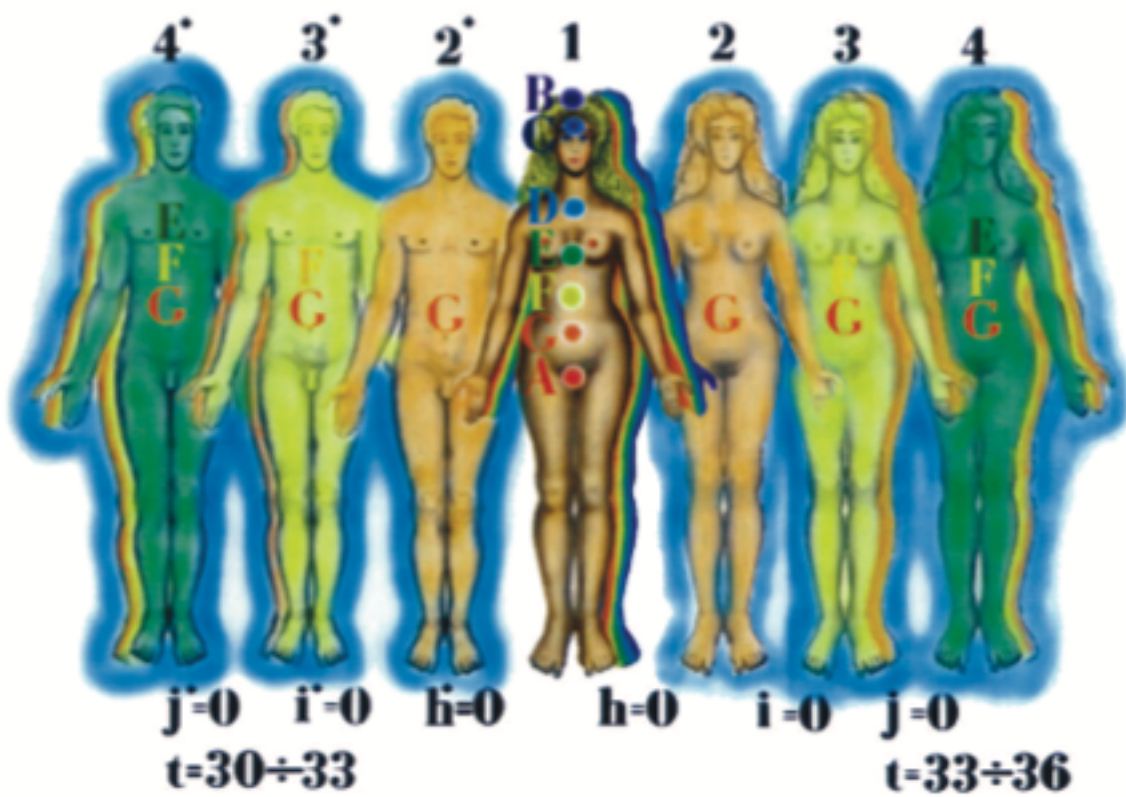

Рис. 143

Jeigu dominuoja siela, kuri genetiškai tapati biomasės genetikai, tai homoseksualizmo ir lezbietiško pasireiškimo tikimybė praktiškai lygi nuliui.

Taip pat egzistuoja galimybė, kai susiformavus astraliniais ir mentaliniais sielos kūnams 14-20 ir 30-36 gyvenimo metų tarpsniais vienos lyties siela gali pakeisti kitos lyties sielą. O taip pat būna atvejų, kai viename kūne apsigyvena keletas sielų, kurios po vieną periodiškai dominuoja fiziniame kūne. Bet tai sutinkama labai retai...

Galima be galo nagrinėti gyvosios gamtos egzistavimo atvejus... bet tas briliantas sužerės tik tada, kai ant tų reiškinių uždėsime negyvosios gamtos vystymosi taisykles...

Skyrius 10. Mikrokosmoso ir Visatos Makrokosmoso dėsnų vienybė

Gimus mūsų žvaigždei – Saulei ir to proceso metu atsiradus erdvės iškreipimams, susidarė saulės sistema. Gimstant žvaigždei, deformuojasi ją supančios aplinkos matmenys, kas, savo ruožtu, sukuria būtinas sąlygas iškreipimų zonose sintezuoti medžiagoms. Iškreiptų matmenų zonose sutankėjus medžiagoms, susidaro planetos.

Mūsų planeta Žemė susidarė palaipsniui sintezuojantis septynioms materijos formoms (žr. Skyrius 1). Tos sintezės metu susidarė šešios materialinės sferos, kurios tarpusavyje kokybiškai sąveikauja didesniu ar mažesniu bendrų elementų kiekiu (žr. **Pav.11**, **Pav. 12** ir **Pav.12a**).

Fiziškai tanki sfera, kurią žmonės supranta kaip planetą Žemė, sudaryta iš medžiagų, kurios pasireiškia keturiais agregatiniais būviais: **kietu, skystu, dujiniu ir plazminiu**. Be to, **plazma yra kritinis, patvarus laiko atžvilgiu, tankus fizinės medžiagos būvis. Tolesnis plazmos skaidymas daro ją nestabilią, plazmos jonų branduoliai pradeda skilti į medžiagas, iš kurių jie sudaryti.**

Dėl vieno ar kitų priešasčių yrant atomams, įvyksta elektronų praradimas, dėl ko keičiasi atomų mikrokosmoso matmenys. Kai tie matmenys prilygsta $\Delta\lambda'_1$ ($\Delta\lambda'_1 \approx 0,020203236\dots$), branduolys praranda pusiausvyrą ir suskyla. Bet prieš pasinerdami į mikro- ir makrokosmosą, išsiaiškinkime, iš ko sudarytas atomas, kaip atskiri atomai veikia savo mikrokosmosą...

Pačiu paprasčiausiu pagal struktūrą yra vandenilio atomas ir jis minimaliai veikia savo mikrokosmosą (žr. **Pav.13**). **Maksimaliai mikrokosmoso išmatavimus veikia transuraniniai elementai**. Be to, tų atomų branduolių iššaukti mikrokosmoso iškreipimų matmenys prilyginami dydžiui $\Delta\lambda'_1 \approx -0,020203236...$. Ir pakanka nežymaus išorinės erdvės pasikeitimo, kad tie atomai pradėtų skilti į paprastesnius ir patvaresnius elementus.

Koks gi skirtumas tarp vandenilio ir transuraninių elementų atomų poveikio į mikrokosmoso išmatavimus?.. Vandenilio atomo branduolys, kurio svoris sudaro tik vieną atominį vienetą, iššaukia tik minimalų mikrokosmoso matmenų iškreipimą, sukurdamas antrinį matmenų iškreipimą niekingai mažu dydžiu $\Delta\lambda'_H \approx -0,00008597...$ (žr. **Pav.144**). Transuraninių elementų branduoliai sukuria antrinį mikrokosmoso matmenų iškreipimą dydžiu:

$$\Delta\lambda'_{\text{tran.uran..}} \approx -0,020203236...$$

Ir jau pakanka mažo išorinio poveikio, kad atsivertų kokybinis barjeras tarp fizinio ir eterinio planetos lygmenų, kas sudaro sąlygas atomų skilimui ir juos sudarančių materijų pertekėjimui į eterinį lygmenį (žr. **Pav. 145**).

$$|\Delta\lambda'_{\text{trans.uran.}} + \Delta E| \geq \Delta\lambda = 0,020203236...$$

Tokiu būdu, **priklausomai nuo atominio svorio, kiekvienas atomas daugiau ar mažiau veikia savo mikrokosmoso išmatavimus ir iššaukia antrinius matmenų iškreipimus**.

Erdvės deformacija vyksta ne tik pačio atomo branduolio zonoje. Susidaręs atomas aplink save deformuoja erdvę. Bet to erdvės struktūros pasikeitimo nepakanka medžiagų sintezei iš septynių materijos formų.

Susidaro erdvės iškreipimas, kur pajėgia susilieti **šešios materijos formos**, bet susilieti septynioms materijos formoms nepakanka visai nedidelio mikrokosmoso iškreipimo. Tų zonų matmenys svyruoja tarp:

$$2,9800 < \lambda < 3,00017$$

Be to, tam, kad susidarytų elektronas, reikalingas matmenų dydis:

$$3,0001 < \lambda_{e,H} < 3,00017$$

Tada septintoji materija pradeda susilieti su likusiomis šešiomis, bet toks junginys labai nepatvarus. Nereikšmingas supančios aplinkos pasikeitimas sukelia to materijų junginio skilimą. Todėl **elektronas elgiasi ir kaip medžiaga ir kaip banga** (savybių dualizmas).

Рис. 144

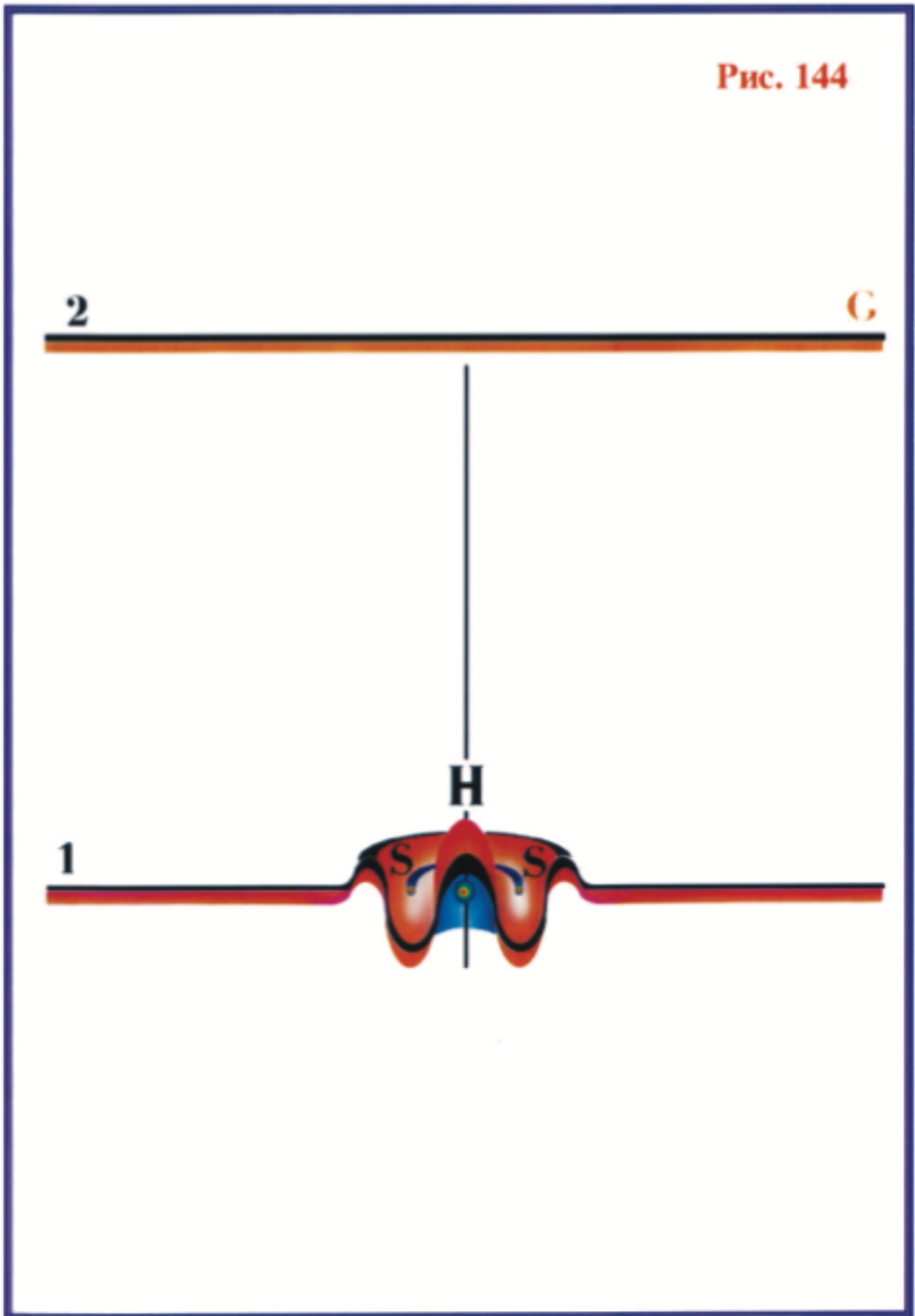
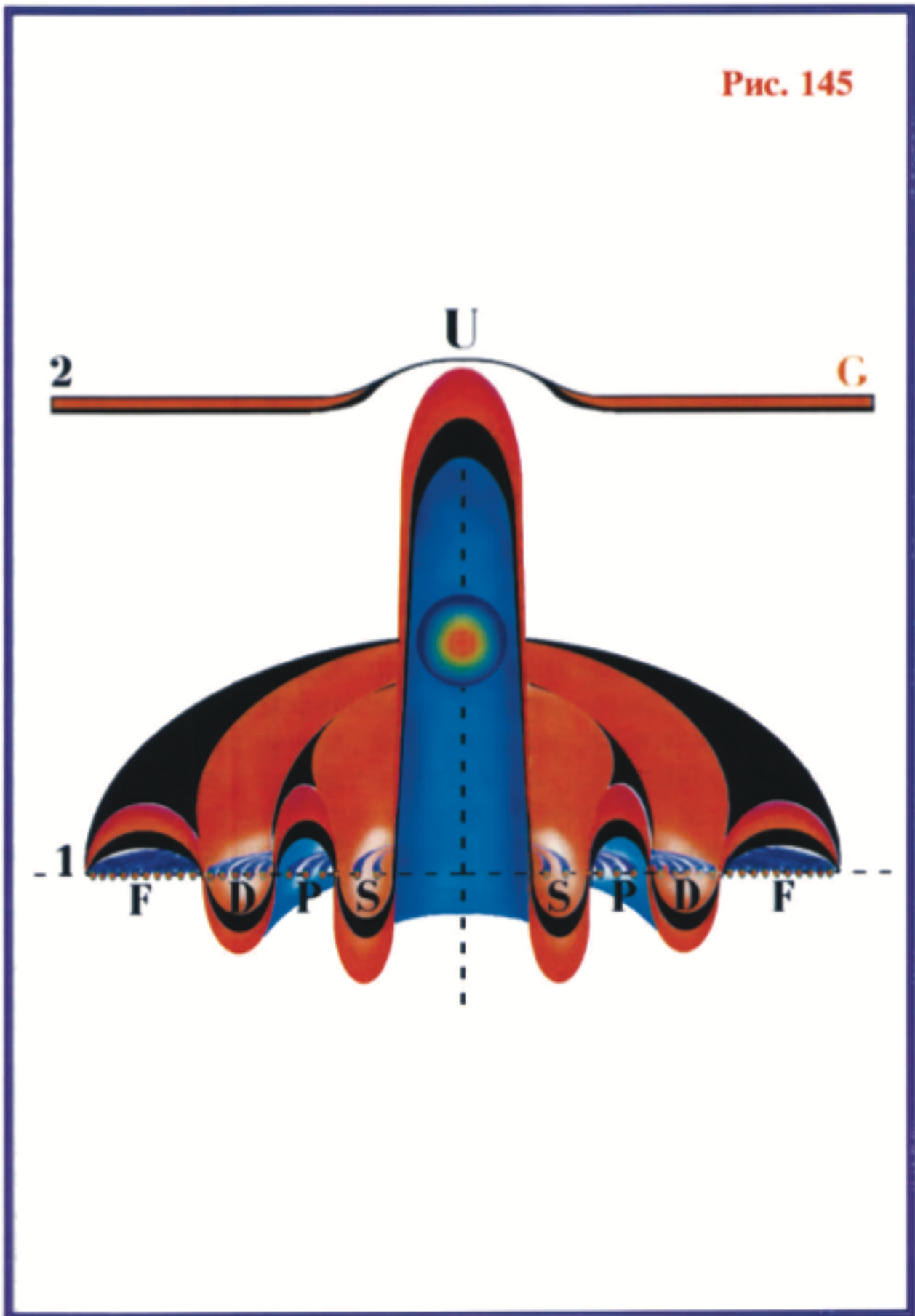

Рис. 145

Kitais žodžiais, vyksta pastovi medžiagos sintezė ir elektroną sudarančių medžiagų skilimas. To proceso metu susidaro elektroninis debesis, kuris gali būti keletos formų: **S**- debesis, **P**-debesis, **D**-debesis, **F**-debesis. Tie elektroniniai debesis skiriasi vienas nuo kito savo erdvinėmis formomis, kas, savo ruožtu, veikia elektronų savybes ir galop jie sudaro įvairius erdvinis tarpusavio junginius.

Atomams jungiantis į molekules arba atomams sudarant kristalines groteles, skirtingų atomų elektroniniai debesis sukuria daug patvaresnes bendras sistemas. Be to, sistemą sudaro du elektronai, turintys taip vadinamus, skirtingus spinus (sukinius). Tai susiję su skirtingu mikrokosmoso iškreipimo tipu, dėl ko mikrokosmoso matmenys nukrypsta kaip į vieną, taip ir į kitą pusę, lyginant su nuliniu (balansiniu) lygiu.

Kaimyninių atomų struktūros susilieja į vieną uždara sistemą. Išoriniai elektroniniai atskirų atomų apvalkalai iki balanso neužpildyti. Jeigu atomas turi nelyginį „išorinių“ elektronų skaičių, tai atomas — nestabilus. Kai atomai susijungia į vieningą sistemą, kiekvienas iš dviejų atomų atiduoda po vieną „laisvą“ elektroną tam, kad būtų sukurta bendra stabili sistema. Sąlyginai nustatykime, kad elektronas, judantis aplink branduolį prieš laikrodžio rodyklę, **turi neigiamą spiną (sukinį)**, o elektronas, judantis pagal laikrodžio rodyklę — **teigiamą piną (sukinį)** (žr. **Pav.146, Pav.146a, Pav.147**).

Susijungdami į molekules ir sudarydami kristalines gardeles, atomai pereina į daug stabilesnį būvį. Ypač įdomios atomų sudaromos kristalinės gardelės. Skirtingi kristalinių gardelių tipai pagal elektroninių sistemų savybes sudaro tris grupes: **laidininkai, puslaidininkiai ir izoliatoriai**. Savybių skirtumai susiję su elektroninių struktūrų stabilumo lygiu.

Laidininkuose bendros elektroninės sistemos nestabilios, pastoviai susidaro ir suyra. Visa tokia sistema pastoviai juda, tiesa, tas judėjimas chaotiškas. Jeigu vienu ar kitu būdu laidininkuose sukurti nukreipiamąjį poveikį (sukurti įtampą), **atsiranda elektros srovė**.

Bet, kas įdomiausia, **elektronai laidininku nekeliauja. Išorinis poveikis (laukas) padidina elektronų nestabilumo laipsnį, jie suskyla į juos sudarančias materijas, perteka į eterinį lygmenį, kur jas taip pat veikia išorinis laukas. Išorinis laukas verčia tas materijas judėti atitinkama kryptimi** (išorinis poveikis [laukas] **veikia atomų mikrokosmoso išmatavimus**, kas ir **priverčia materijas pertekėti į eterinį lygmenį**).

Рис. 146

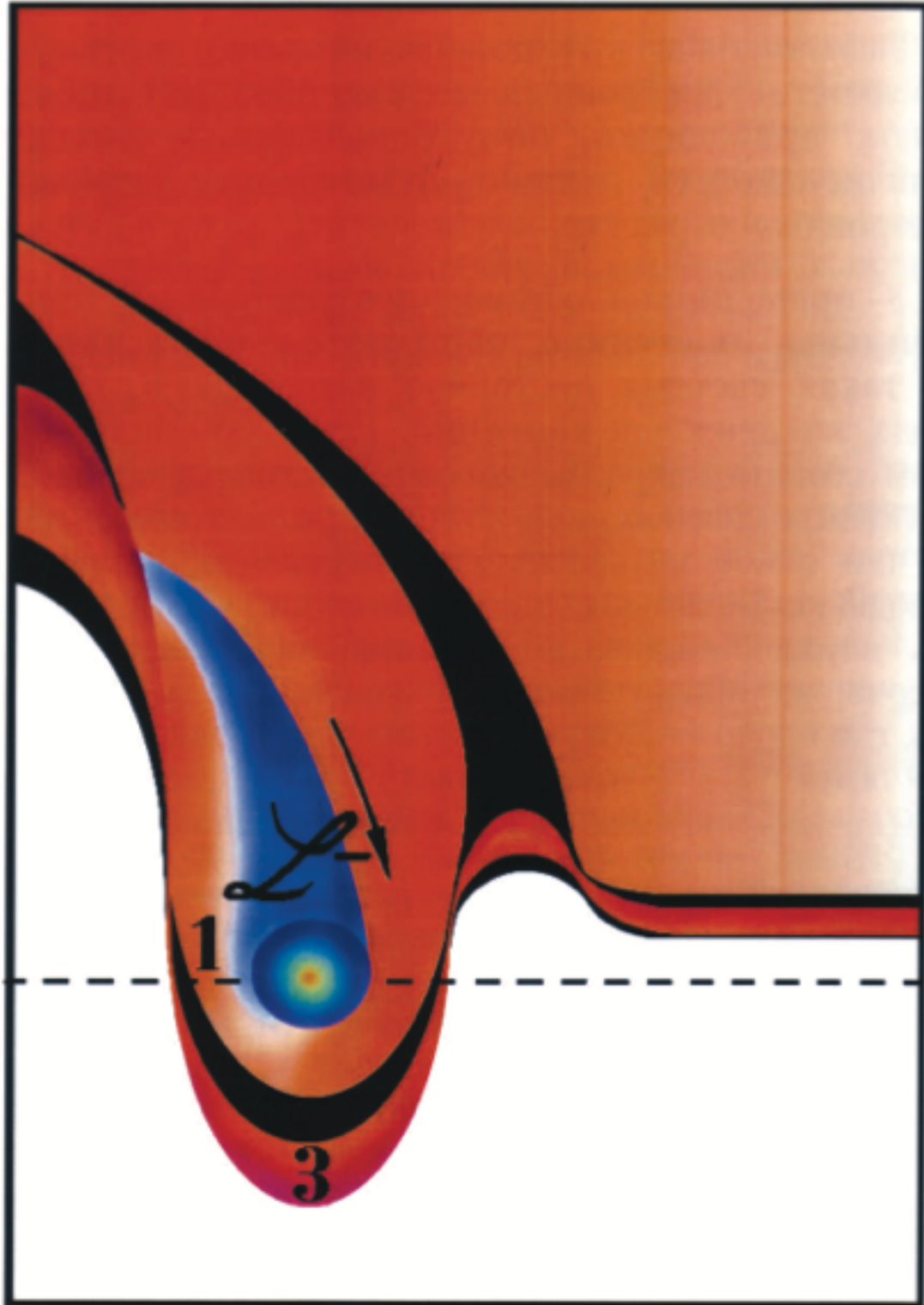

Рис. 146а

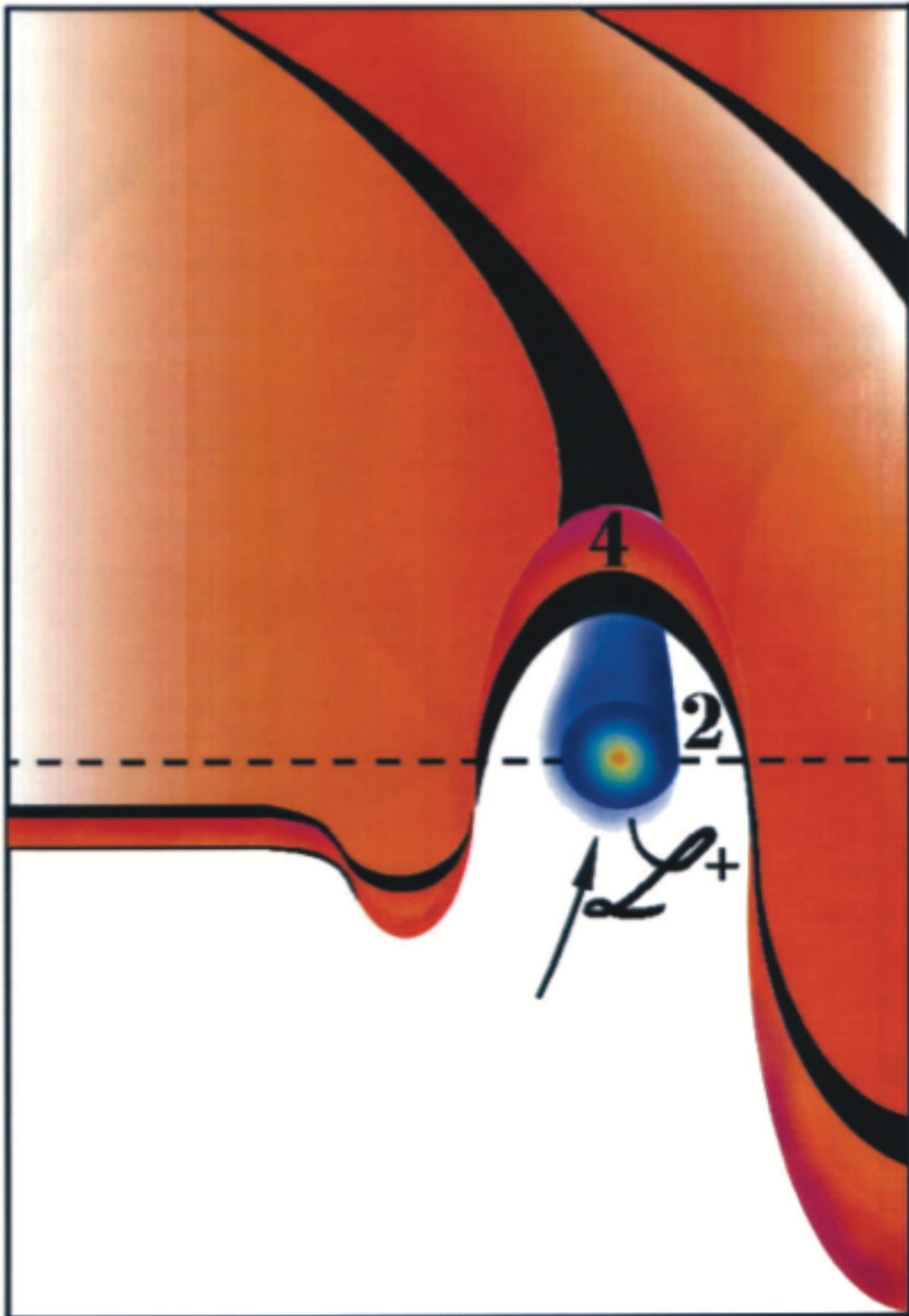
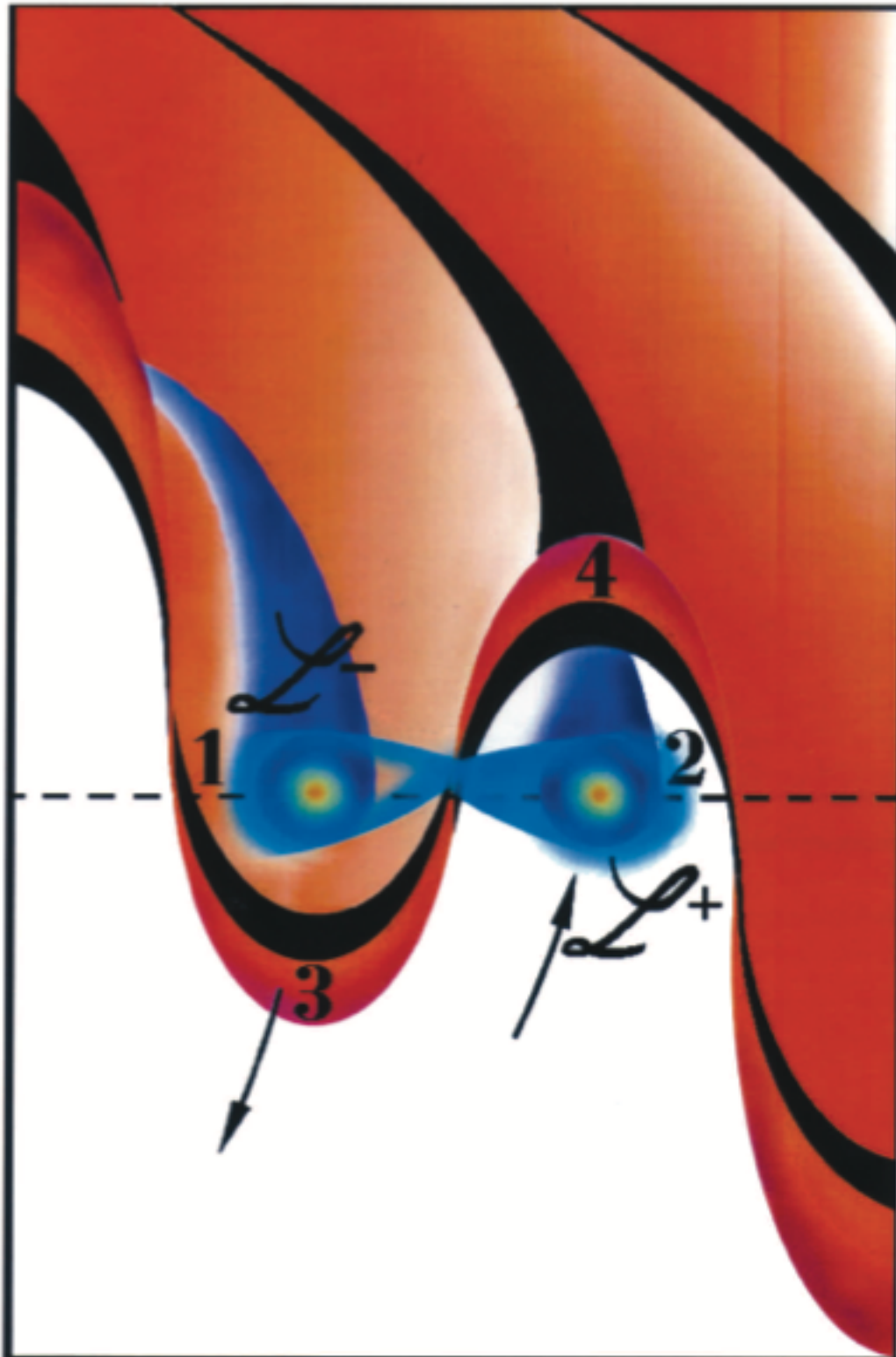

Рис. 147

Priverstinai pertekėdamos materijos praranda dalį savo energijos, dėl ko materijos sekančioje atomų mikrokosmoso iškreipimų zonoje vėl susilieja. **Elektronai vėl sintezuojasi**. Todėl, **elektronų judėjimas laidininku yra periodinis juos sudarančių medžiagų pertekėjimas iš fizinio į eterinį lygį ir atvirkščiai**.

Būtent todėl, skirtingoms rūšims jungiantis į vieningą kristalinę gardelę (kaip puslaidininkių atveju) ir susidarius būtinoms išorinėms sąlygoms, atsiranda taip vadinamas tunelinis efektas. Kai atstumas tarp skaidymosi ir sintezės taškų yra nuo milimetro dalies iki kelių milimetrų. Tame atstumo intervale — „ramybės“ zonoje — nevyksta materijos pertekėjimas iš fizinio lygmens į eterinį ir atvirkščiai. Tas reiškiny s tebimas, kai puslaidininkius sudarančios kristalinių gardelių elektroninės struktūros labai skiriasi (žr. **Pav.148**).

Labai įdomius reiškinius galime stebėti, kai molekulės sudaro skirtingi atomai... Susidarant molekulėms stebimi du procesų tipai — egzoterminės ir endoterminės reakcijos, kurių esmė yra ta, kad molekulės sudarančios elektroninės struktūros vienu atveju iš aplinkos sugeria šiluminę energiją, o kitu — tą energiją spinduliuoja.

Tai yra todėl, kad susidarant bendrai sistemai iš keleto atomų, visų tų atomų išoriniai elektroniniai apvalkalai privalo turėti vienodą energetinį lygį. Be tos sąlygos įvykdymo neįmanoma sukurti bendrų elektroninių porų ir atitinkamai — molekulių (žr. **Pav.149, Pav.150**).

Sugeriant šiluminę energiją, elektronai labiau išsibalansuoja, be ko daugelyje atvejų neįmanoma skirtingus atomus sujungti į vieną molekulę, į vieną sistemą. Stipriai kaitinant, atomai pradeda prarasti elektronus, kurie aktyviai skyla ir sudaro jonus. Atomams praradus daug elektronų, jų branduoliai toliau šildant pasidaro nebepatvarūs ir susidaro sąlygos jų skilimui.

Todėl, dėl vienos ar kitos priežasties atsiradus išoriniam poveikiui, keičiasi atomų mikrokosmoso matmenys ir jie jungiasi į molekules ir kristalines gardeles. Susilieėjimas įmanomas, kai yra vienodas atomų mikrokosmoso matmenų iškreipimas ir yra išorinių elektronų su skirtingų polių jungtimis.

$$3,0001 < \lambda_{\text{эл.}}^- < 3,00017.$$

$$3,00017 < \lambda_{\text{эл.}}^+ < 3,00024.$$

Stebimas mikrokosmoso matmenų pasikeitimas, kurį iššaukia kaip atomų branduoliai, taip ir atomų junginiai.

Рис. 148

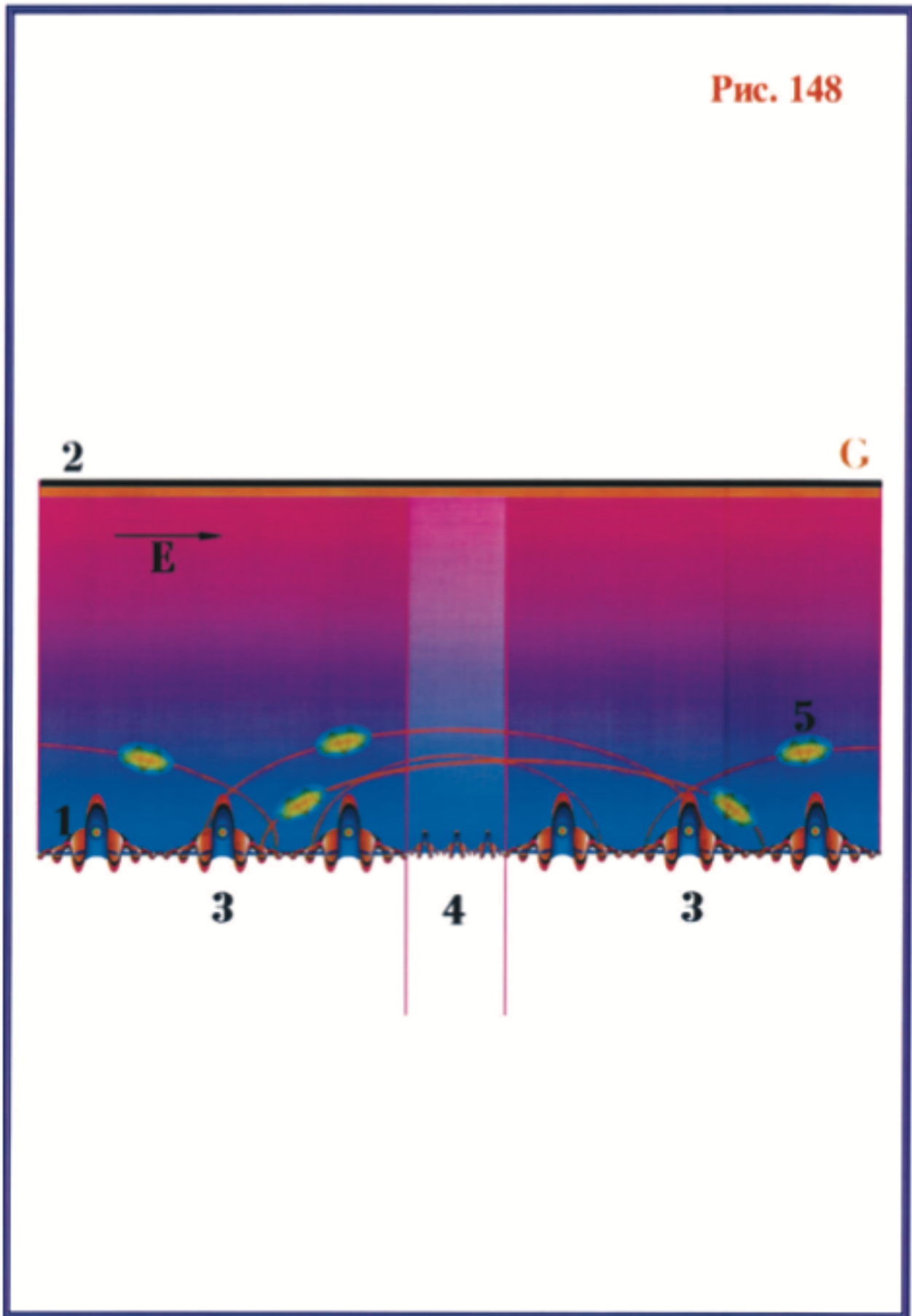
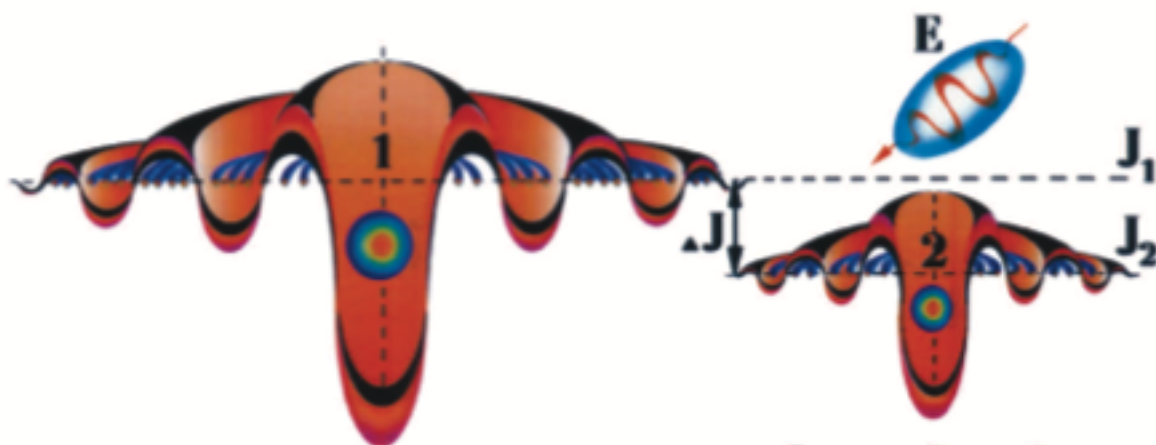

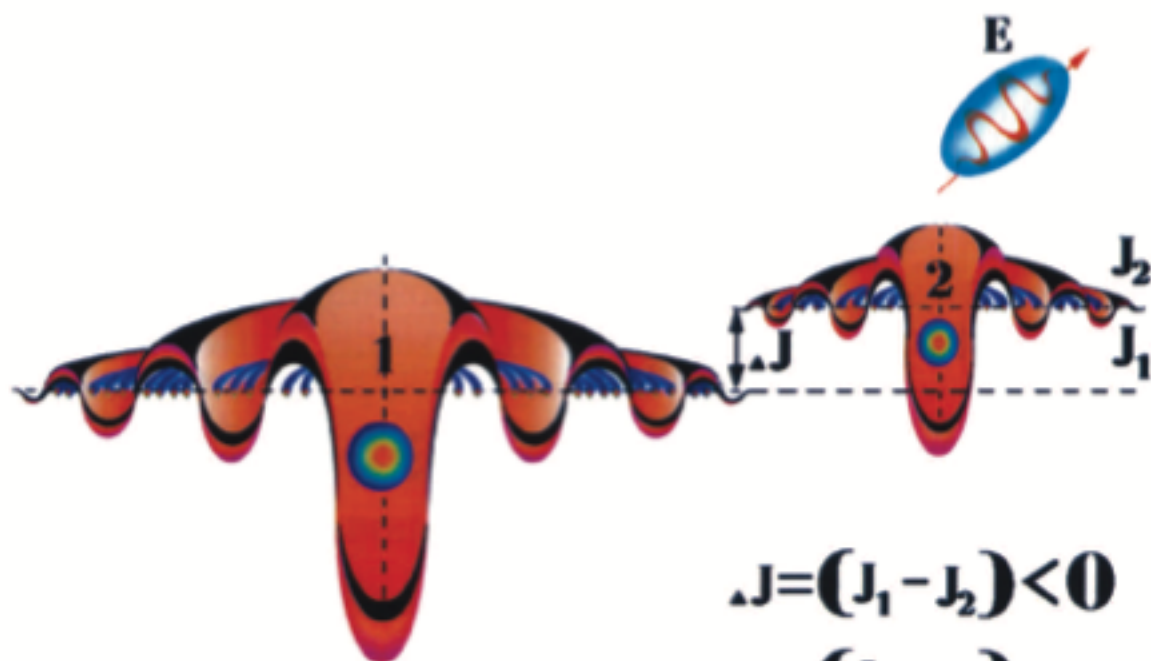
Рис. 149

$$\Delta J = (J_1 - J_2) > 0$$

$$E = (J_1 - J_2)$$

Рис. 150

$$\Delta J = (J_1 - J_2) < 0$$

$$E = (J_1 - J_2)$$

Bet tai vyksta mikrokosmoso lygyje. **O kas gi tada vyksta makrokosmose?!**

Kaip tankiai žmogus, žiūrėdamas į naktinį dangų ir matydamas paslaptinę milijardų žvaigždžių mirgėjimą susimąsto apie laikinumą ir amžinybę, apie šios minutės interesų nereikšmingumą ir begalybę, apie tai, kaip sudaryta Visata ir ant kokių „banginių“ laikosi mūsų planeta... Kaip atsirado žvaigždės, kaip jos gyvena?.. Kokia tų žvaigždžių prigimtis? Ir, žinoma, daugeliui kyla noras jas pasiekti nors mintimis...

Iškildavo Visatos teorijos, kurios neišlaikydavo laiko išbandymų, o jų vietoje atsirasdavo kitos... Bet net ir pačios šiuolaikiškiausios teorijos negali paaiškinti daugelio Visatoje vykstančių reiškinių. Ir pagrindiniu visų teorijų „kertiniu akmeniu“ yra klausimas apie „juodąsias skylės“.

„Juodoji skylė“ — pakankamai pastovi erdvės dalis, kuri susiurbia visą materiją, kuri tik pasirodo jos „valdų“ ribose... „Juodosios skylės“ susiurbia materijas, bet nieko iš ten neišspinduliuoja. Pažeidžiamas pagrindinis gamtos dėsnis — **medžiagos, materijos tvarumo dėsnis**... Greičiau atvirkščiai — tie reiškiniai tik patvirtina medžiagos tvarumo dėsnio universalumą, kuris iš tikrųjų egzistuoja gamtoje, o ne tik žmonių vaizduotėje.

O įsivaizduojami prieštaravimai iškyla tik todėl, **kad kuriami Visatos modeliai yra — nepilni** ir, atitinkamai, **negali duoti reikiamo paaiškinimo apie gamtoje vykstančius procesus**.

Kas gi vyksta? Pabandykime rasti atsakymą į šį klausimą... Viskas, ką žmogus mato savo akimis ir prietaisų pagalba ir vadina Visata, tėra tik įvairių matmenų erdvių struktūrinis junginys, kuris sudaro tarpusavyje subalansuotą sistemą, kuri kaip sudėtinė dalis įeina į kitą erdvių junginį ir t. t. ir t. p.

Pavadinkime tą pirmą įvairių matmenų erdvių-visatų struktūrinį junginį **metavisata** ir pažiūrėkime, iš ko ji susideda...

Paraleliai mūsų erdvei-visatai yra išsidėsčiusios kitos erdvės-visatos, kurios turi kitus išmatavimus. Mūsų erdvė-visata turi matmenį, lygų $\lambda_7 = 3,00017$. Tas išmatavimas leidžia susiliesti į vieningą sistemą septynioms materijos formoms, kurios ir sudaro visą mūsų visatos medžiagą. Tam, kad atsirastų sąlygos prisijungti eilinei mūsų tipo materijos formai, būtini taip vadinamos erdvės matricos matmenų pasikeitimai dydžiu:

$$\Delta\lambda = 0,020203236...$$

Negali būti „pusės“ materijos susiliejimo su kita materija, kaip negalima kalbėti ir apie pusę žmogaus... Tam, kad įvyktų eilinis materijos

susiliejiimas, būtina, kad atitinkamu dydžiu pasikeistų matmenys, sekantiam susiliejiimui, būtini sekantys matmenų pasikeitimai. Todėl nevienalyčių matmenų matricinėje erdvėje, matmenų zonose, kuriose įmanomas pilnų materijos formų susiliejiimas, **susidaro erdvės-visatos**.

Įvyksta **matricinės erdvės matmenų kvantavimas, kaip ir atome – elektroninių lygių kvantavimas**. Todėl matricinės erdvės diskretinėse zonose vyksta medžiagų sintezė iš skirtingo materijų kiekio.

Kiekvienos erdvės-visatos matmenys **nevienalyčiai**, dėl to tų nevienalytiškumų zonose susiliečia dvi erdvės-visatos su skirtingais matmenimis. Susipažinkime su trimis artimiausiomis erdvėmis-visatomis (žr. **Pav.151**), kurių matmenys:

$$\lambda_6 = 2,979966764,$$

$$\lambda_7 = 3,00017 \text{ (mūsų Visata),}$$

$$\lambda_8 = 3,020373236.$$

Nevienalytėse matmenų zonose įvyksta erdvių-visatų susilietimas (žr. **Pav.152, Pav.153, Pav.154**).

Susilietus erdvėms-visatoms su λ_8 ir λ_7 tarp jų susidaro kanalas (kaip ir tarp ląstelių branduolių). Tuo kanalu materija iš erdvės-visatos su λ_8 pradeda pertekėti į erdvę-visatą su λ_7 . Be to, egzistuoja kokybiniai skirtumai tarp erdvės-visatos su λ_8 medžiagos ir erdvės-visatos su λ_7 . Todėl tų erdvių susilietimo zonoje įvyksta erdvės-visatos su λ_8 medžiagų skilimas ir jų sintezė į erdvės-visatos su λ_7 medžiagas.

Kitais žodžiais, medžiaga, kuri sudaryta iš aštuonių materijos formų, suskyla ir sintezuojasi į medžiagą su septyniomis materijos formomis. Tų erdvių susilietimo zona yra intervale:

$$3,00017 < \lambda_{cp.} < 3,020373236$$

Todėl išlaisvėjusi aštuntoji materijos forma tebelieka toje zonoje ir nepasidaro nepriklausoma. Laikui bėgant ji kaupiasi susilietimo zonoje ir kai kuriais dydžiais pradeda veikti tos zonos išmatavimus. Todėl pradeda didėti kanalas tarp **erdvių-visatų** ir iššaukia dar didesnį medžiagų pertekėjimą su λ_8 išmatavimu. O tai sudaro sąlygas, prie kurių dalis medžiagų su matmenimis λ_7 praranda stabilumą ir pradeda skaidytis į sudėtinės dalis; Prasideda, taip vadinama, **termobranduolinė reakcija**.

Taip „užsidega“ žvaigždės... (žr. **Pav.155, Pav.156, Pav.157, Pav.158**).

Рис. 151

Л₃

Л₇

Л₆

Рис. 152

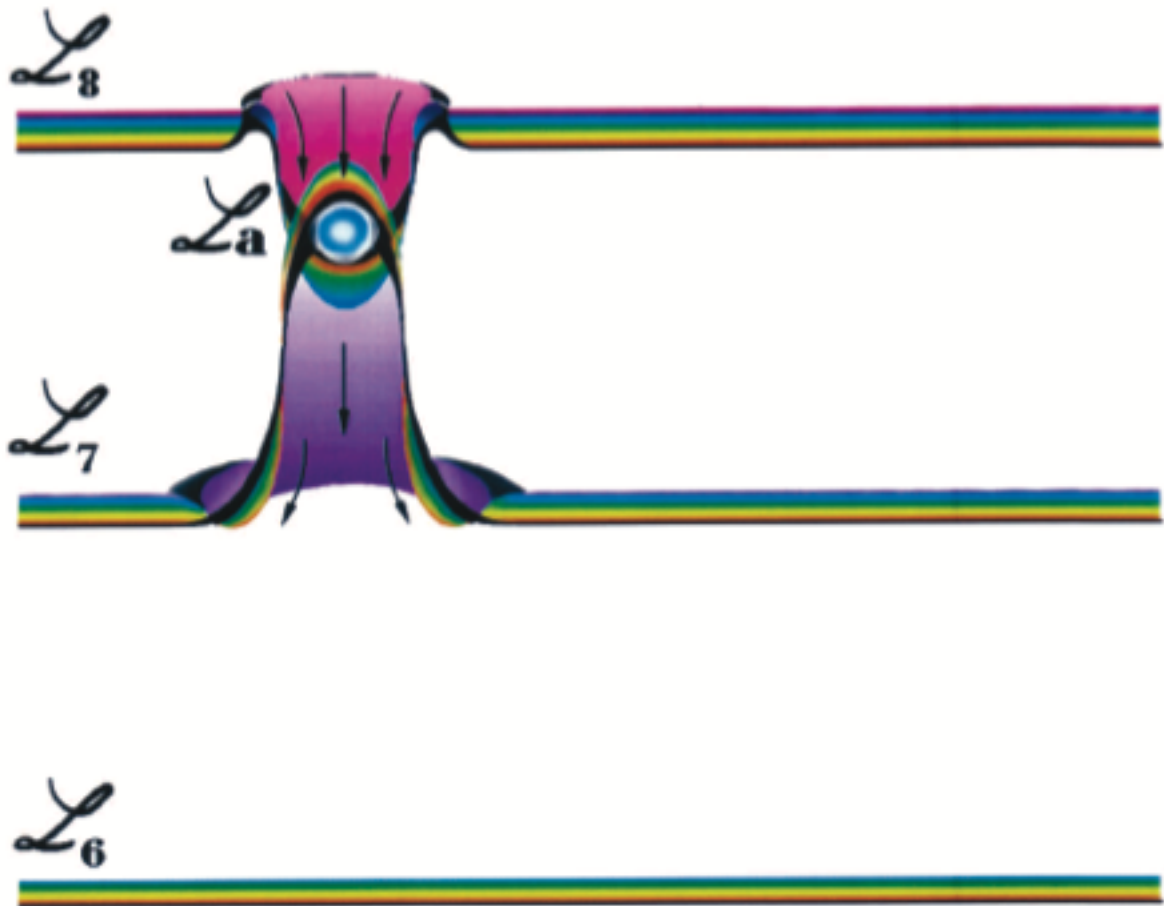

Рис. 153

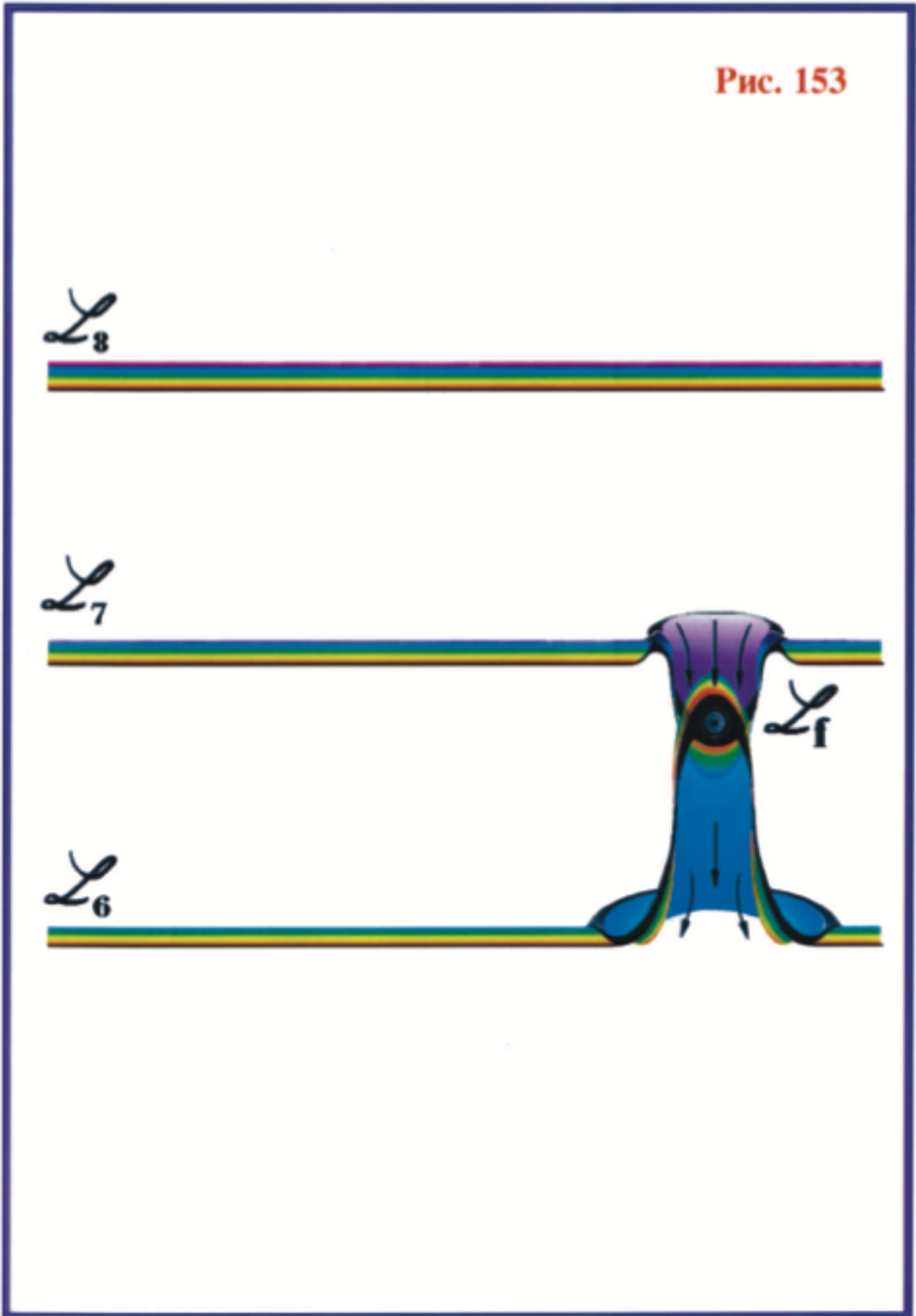

Рис. 154

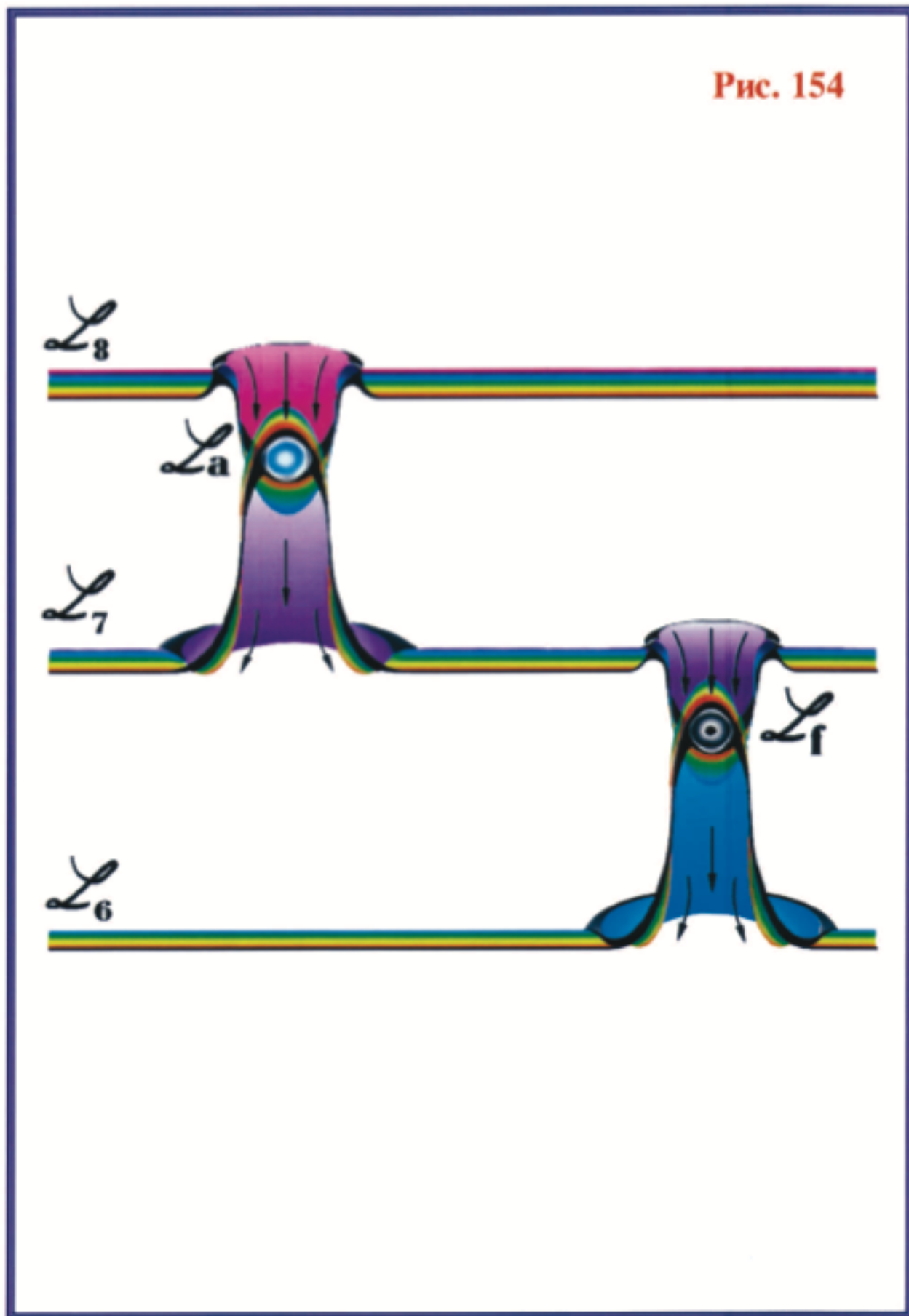

Рис. 155

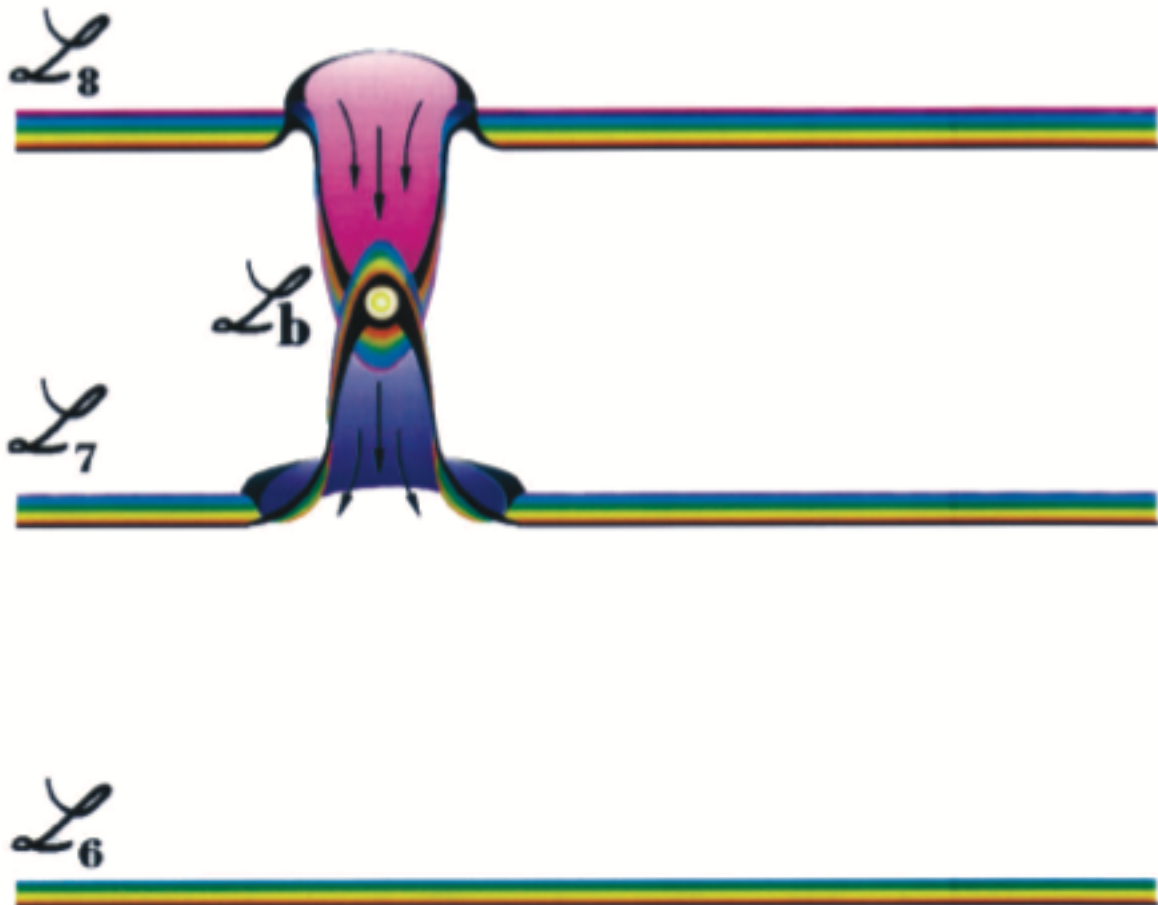

Рис. 156

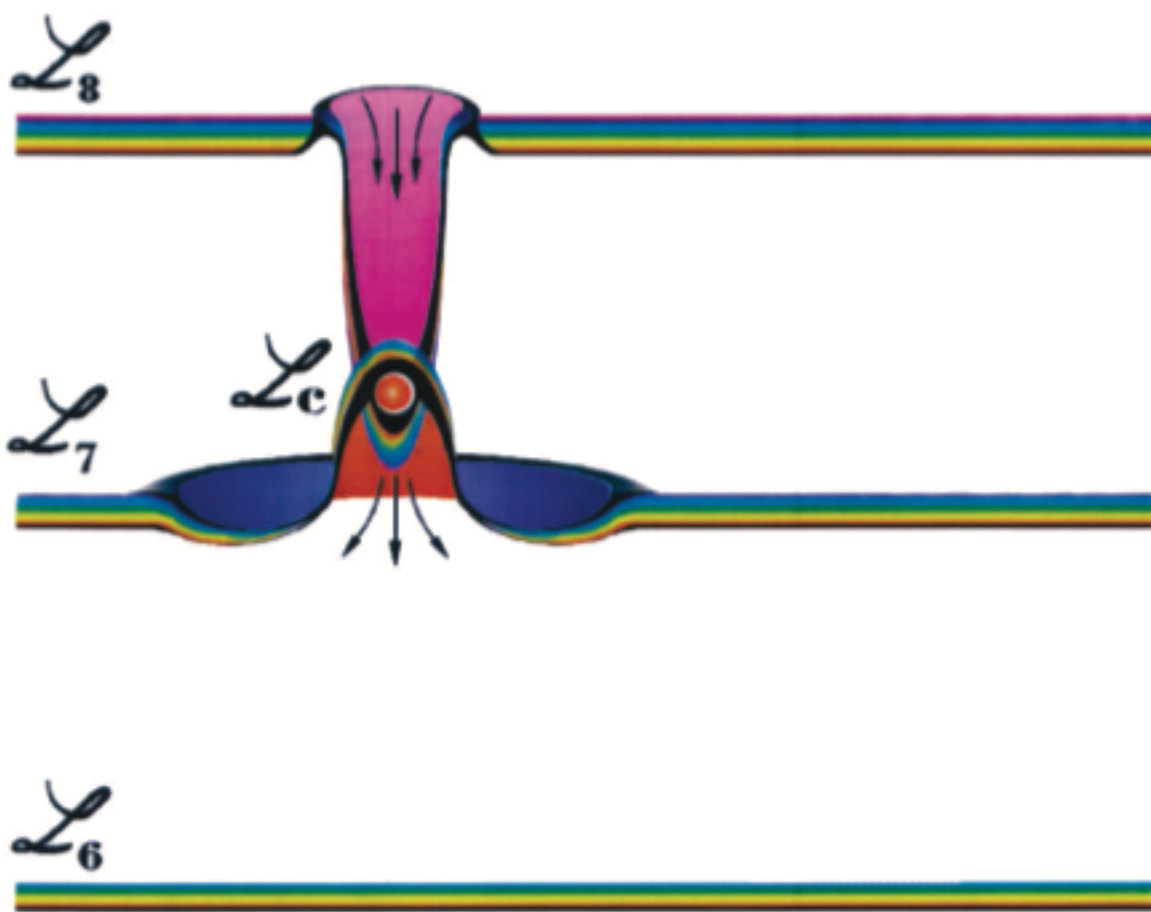

Рис. 157

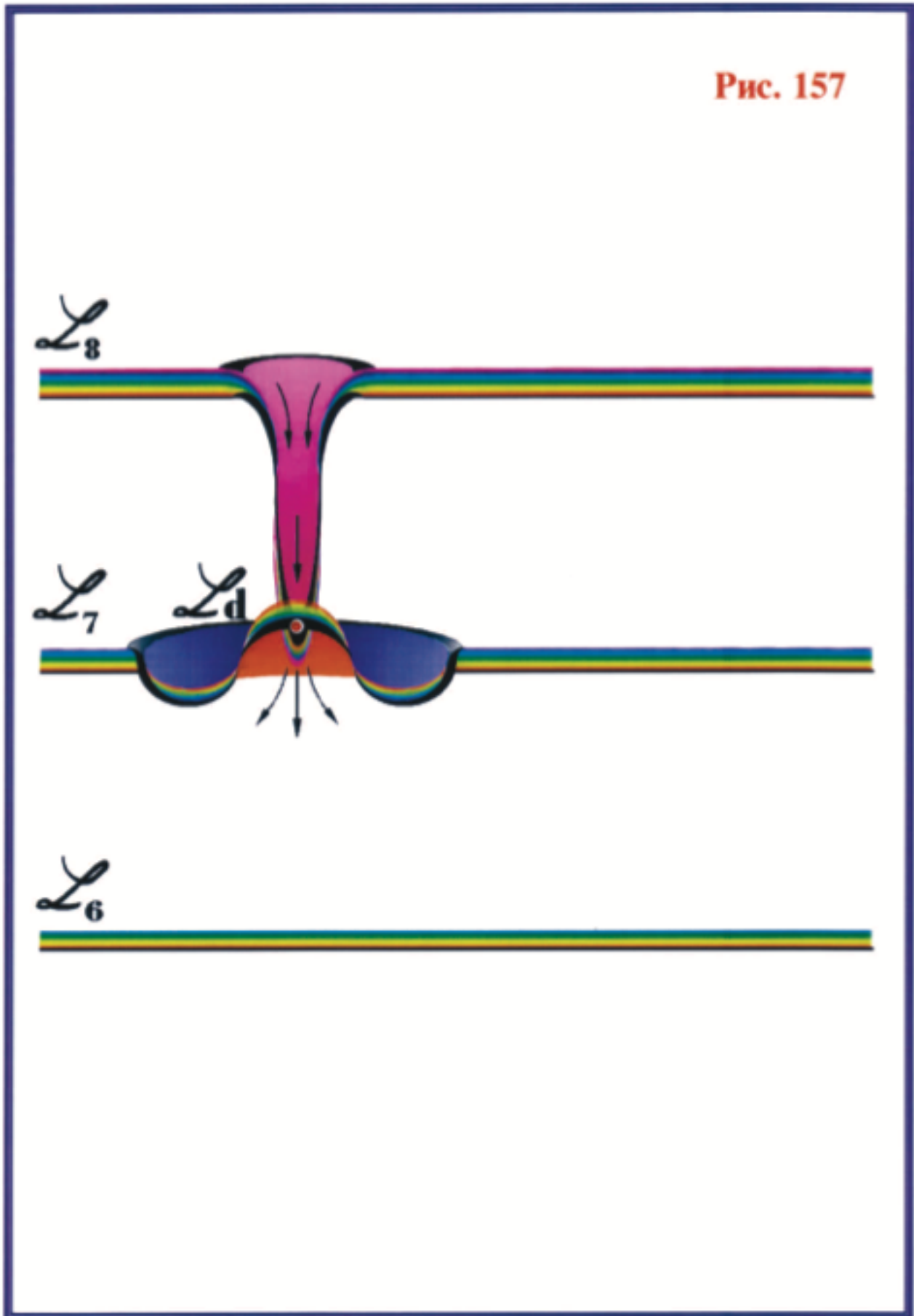

Рис. 158

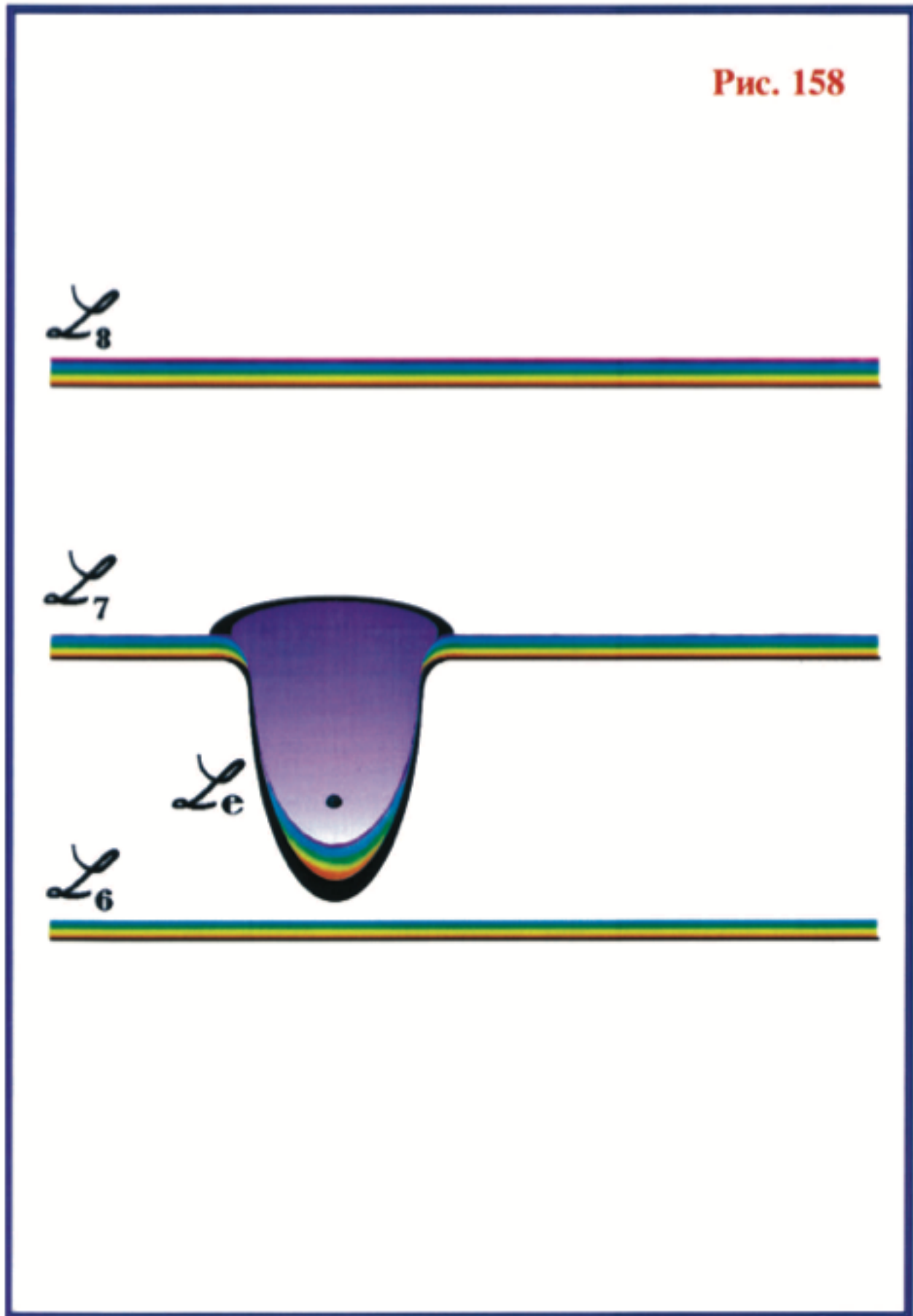
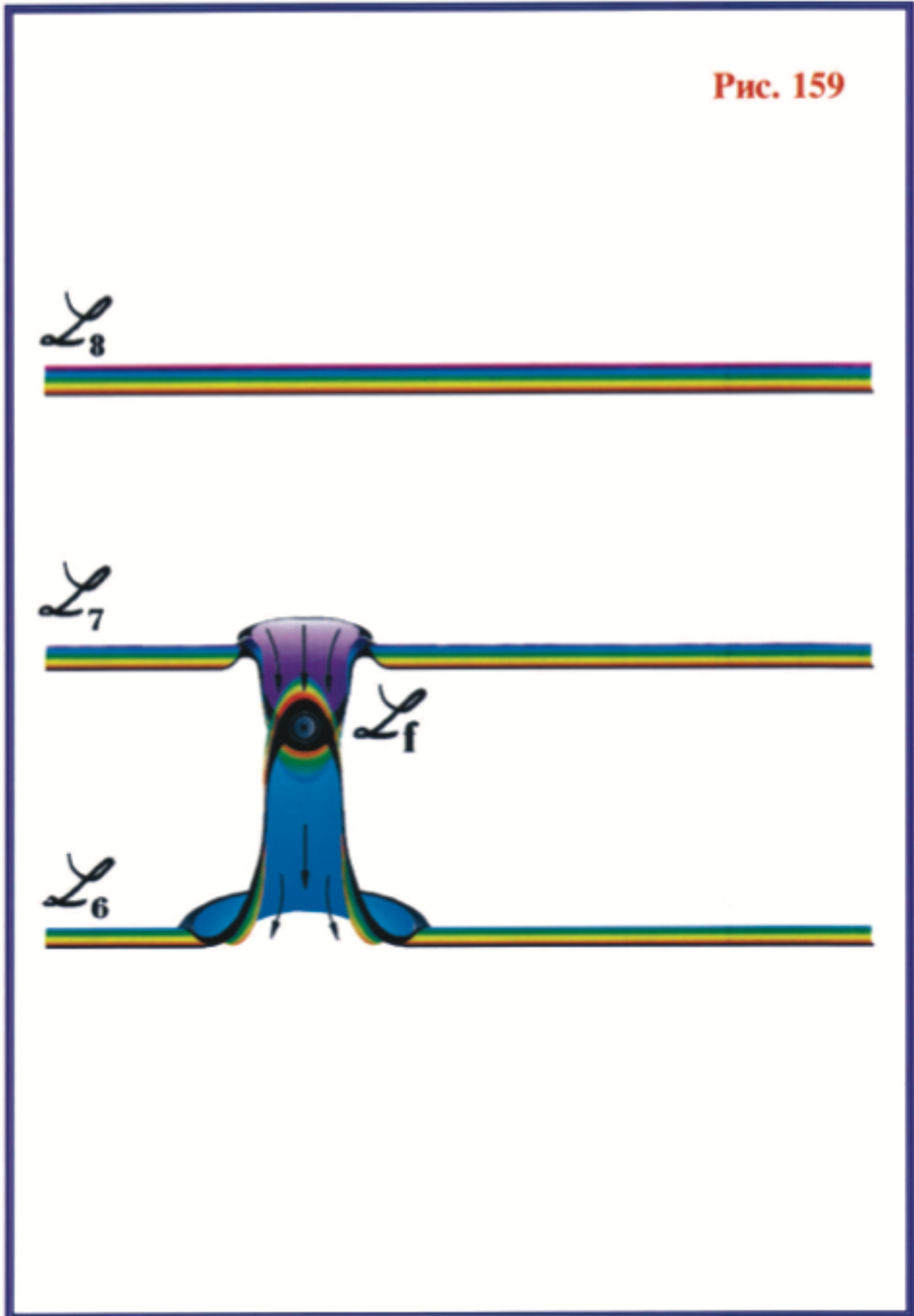

Рис. 159

Tokiu būdu erdvių-visatų nevienalyčių matmenų zonose susidaro žvaigždės ir „juodosios skylės“. To proceso metu tarp skirtingų erdvių-visatų vyksta jų medžiagų materijų pertekėjimas.

Taip pat egzistuoja erdvės-visatos su λ_7 matmenimis, bet turinčios kitą medžiagų sudėtį. Nevienalytiškumo zonose susilietus erdvėms-visatoms, turinčioms vienodus išmatavimus bet skirtingas jas sudarančių medžiagų sudėtis, tarp tų erdvių susidaro kanalas. Tuo kanalu vyksta medžiagų pertekėjimas kaip į vieną, taip ir į kitą erdvę-visatą. Tai — ne žvaigždė ir ne „juodoji skylė“, o **perėjimo zona iš vienos erdvės į kitą**.

Erdvės matmenų nevienalytes zonas, kuriuose vyksta aprašyti procesai, įvardykime nuliniiais perėjimais. Be to, priklausomai nuo ženklo $\Delta\lambda$, galime kalbėti apie sekančius tų perėjimų tipus:

Teigiami nuliniai perėjimai (žvaigždės), per kuriuos medžiagos perteka į duotąją erdvę-visatą iš kitos, su didesniu išmatavimu:

$$(\Delta\lambda > 0) \mathbf{n}^+$$

Neigiami nuliniai perėjimai, per kuriuos medžiagos perteka iš duotosios erdvės-visatos į kitą, su mažesniu išmatavimu:

$$(\Delta\lambda < 0) \mathbf{n}^-$$

Neutralūs nuliniai perėjimai, kai materijos srautai juda abejomis kryptimis ir tapatūs vieni kitiems, o erdvių-visatų matmenys susilietimo zonose praktiškai nesiskiria: \mathbf{n}^0 .

Jeigu toliau analizuoti vykstančius procesus, tai pamatytume, kad kiekviena erdvė-visata per žvaigždes gauna materiją, o per „juodąsias skylės“ — **ją praranda**. Tam, kad ta erdvė stabiliai egzistuotų, būtinas **balansas** tarp tos erdvės-visatos gaunamos ir prarandamos materijos. Tam, kad egzistuotų patvari erdvė, privalo būti vykdomas medžiagos tvarumo dėsnis. Tai galime išreikšti formule:

$$\int \mathbf{n}^+_{(i)k} \mathbf{m}_{(i)k} d\mathbf{k} + \int \mathbf{n}^0_{(ij)k} \mathbf{m}^0_{(ij)k} d\mathbf{k} \equiv \int \mathbf{n}^-_{(j)k} \mathbf{m}_{(j)k} d\mathbf{k} \quad (9)$$

kur:

$\mathbf{n}^+_{(i)k}$ — teigiamas nulinis perėjimas (žvaigždė).

$\mathbf{n}^0_{(ij)k}$ — neutralus nulinis perėjimas.

$\mathbf{n}^-_{(j)k}$ — neigiamas nulinis perėjimas.

$\mathbf{m}_{(i)k}$ — bendra per žvaigždę pratekančių materijos formų masė.

$\mathbf{m}_{(j)k}$ — bendra per konkrečią „juodąją skylę“ į kitą erdvę-visatą pratekančių materijos formų masė.

Tokiu būdu, skirtingų matmenų erdvių-visatų nevienalytiškumo zonos vyksta medžiagų cirkuliacija tarp tas sistemas sudarančių erdvių (žr. **Pav.156**). Uždaras subalansuotas sistemas sudarančių erdvių-visatų kiekis gali būti skirtingas. Todėl lygybę (9) teisingiau bus užrašyti:

$$\iint n^+_{(i)k} m_{(i)k} dkdi + \iint n^0_{(ij)k} m^0_{(ij)k} dkd(ij) = \iint n^-_{(j)k} m_{(j)k} dkdj \quad (10)$$

Per nevienalytiškas matmenų zonas (nuliniai perėjimai) galimas perėjimas iš vienos erdvės-visatos į kitą. To proceso metu įvyksta mūsų erdvės-visatos medžiagos transformacija į tos erdvės-visatos medžiagą, į kurią vyksta materijos permetimas. Todėl, nepakitusi “mūsų” materija negali pakliūti į kitas erdves-visatas.

Zonos, per kurias įmanomas toks perėjimas, yra – „**juodosios skylės**“ kuriose įvyksta visiškas konkretaus tipo medžiagos suirimas ir **neutralūs nuliniai perėjimai**, kuriuose vyksta subalansuotas materijų pasikeitimas.

Neutralūs nuliniai perėjimai gali būti **pastovūs** arba **laikini**, pasirodantys periodiškai arba spontaniškai. Žemėje yra visa eilė sričių, kur periodiškai atsiveria neutralūs nuliniai perėjimai. Ir jeigu jų ribose pasitaiko laivai, lėktuvai, valtys, tai jie be pėdsakų išnyksta. Tokios zonos Žemėje yra: Bermudų trikampis, Himalajų rajone, Permės zonoje ir kitur.

Papuolus į nulinio veikimo zoną, praktiškai neįmanoma atspėti, į kokią tašką ir kokią erdvę persikels materija. Nekalbant jau apie tai, kad tikimybė sugrįžti į pradinį tašką praktiškai lygi nuliui... Iš to galime daryti išvadą, kad neutralius nulinius perėjimus tikslinėms kelionėms į kitas erdves-visatas naudoti negalime.

Ne mažiau įdomi pagal savo prigimtį yra **žvaigždžių gyvenimo evoliucija...**

Ką tik susidariusios žvaigždės gali būti gigantai. Jų matmenys gali būti didesni (mėlynieji gigantai) už visą saulės sistemą... Tokių žvaigždžių materijos tankis iš pradžių nedidelis (žr. **Pav.157**). Laikui bėgant, termobrandaolinių reakcijų metu, žvaigždės gigantus sudarantys atomai praranda elektronus, protonus ir galų gale suskyla.

Žvaigždę sudaranti medžiaga praranda paprasčiausius atomus, tokius kaip vandenilis, helis ir kt., o sunkiųjų metalų atomai sudaro vis didesnę procentą. Žvaigždės dydis mažėja, ji darosi vis labiau ir labiau tankesnė, sunkesnė, o jos poveikis į supančios aplinkos išmatavimus darosi vis stipresnis. Jeigu savo evoliucijos pradžioje žvaigždė turėjo supančios aplinkos išmatavimus, lygius:

$$3,00017 < \lambda_a < 3,020373236.$$

Susitraukdama ji iššaukia antrinį erdvės iškreipimą dydžiu $\Delta\lambda < 0$. O tai priveda prie to, kad ją supančios erdvės matmenys pasidaro lygūs:

$$3,00017 < (\lambda_a - \Delta\lambda) < 3,020373236$$

$$3,00017 < \lambda_b < 3,02037323,$$

kur $\Delta\lambda$ pirmajame etape gali būti intervale

$$0 < \Delta\lambda < 0,020203236...$$

Veikiamas žvaigždės svorio, antrinis supančios erdvės iškreipimas palaipsniui, darosi vis labiau ir labiau reikšmingas. Ir žvaigždę supančios erdvės matmuo artėja prie matmens λ_7 .

Vystantis tam procesui, kanalas tarp erdvių-visatų su matmenimis λ_8 ir λ_7 mažėja. Vis mažiau ir mažiau materijos perteka iš erdvės su išmatavimu λ_8 į erdvę, kurios matmuo λ_7 . Tuo pat metu tokios žvaigždės spinduliavimo aktyvumas taip pat pastoviai mažėja, kol visiškai nesustoja. **Žvaigždė miršta.** Žvaigždė „užgęsta“ ...

Jeigu savo evoliucijos pradžioje žvaigždė turėjo masę, ne mažesnę už **dešimt saulės masių**, tai savo gyvavimo pabaigoje ji iššaukia antrinį matmenų iškreipimą, kai ją supančios erdvės matmenys tampa mažesni už λ_7 .

$$\Delta\lambda \approx 0.0102018...$$

$$\Lambda_6 < \lambda_d < \lambda_7; \lambda_d = \lambda_a - \Delta\lambda$$

Ji iššaukia iškrypimą į kitą pusę. Susidaro, taip vadinama, **neitroninė žvaigždė** (žr. **Pav.158**). Jeigu savo evoliucijos pradžioje žvaigždė turėjo didesnę negu dešimties saulių masę, antrinis iškreipimas darosi toks reikšmingas, kad iššaukia susilietimą tarp erdvių- visatų, kurių matmenys λ_7 ir λ_6 (žr. **Pav.159**). Tuo metu materija iš erdvės su λ_7 matmenys perteka į erdvę, kurios matmuo λ_6 . Susidaro „juodoji skylė“. Tokiu būdu, „juodosios skylės“ susidaro žvaigždžių evoliucijos procese.

O dabar panagrinėkime ir planetarinių sistemų susidarymo prigimtį.

Žvaigždės gyvavimo pradžioje yra balansas tarp jos dydžio, kanalų tarp erdvių su λ_8 ir λ_7 matmenimis ir medžiagos kiekio, kuris prateka per tą žvaigždę iš erdvės, kurios matmenys λ_8 (žr. **Pav.160**). Prarandant paprasčiausius atomus termobranduolinių reakcijų metu, žvaigždės dydis mažėja ir ji nebepajėgi per save perleisti visą materiją masę, kuri perteka iš erdvės su λ_8 matmenimis į erdvę, kurios matmenys λ_7 .

Laikui bėgant tas disbalansas didėja ir, galų gale, pasiekia kritinį lygį. Įvyksta didžiulis sprogimas ir dalis žvaigždės medžiagos išmetama į

supančią aplinką. Tuo pačiu metu sumažėja tą žvaigždę supančios erdvės išmatavimas ir susiformuoja kanalas, kuriuo prateka tiek materijos, kiek ta žvaigždė gali per save perleisti (žr. **Pav.161**). Astronomai tokį sproginimą vadina — **supernovos žvaigždės sproginimu**.

Tokio sproginimo metu žvaigždė praranda kaip viršutinius savo sluoksnius, kurie susideda iš vandenilio, helio ir kitų paprastų atomų, taip ir iš sunkiųjų metalų sudarytus vidinius sluoksnius, bet tik mažesne apimtimi. Sproginimo metu erdvė deformuojasi palyginti dideliais atstumais (keletą astronominių vienetų). Ir jeigu atomo branduolys maksimalų iškreipimą (deformaciją) iššaukia šalia savęs, tai tolstant nuo branduolio ta deformacija vis mažėja ir mažėja. Sprogus supernovos žvaigždei, erdvės deformacija didėja tolstant nuo tos žvaigždės (žr. **Pav.162**).

To sproginimo metu išmesti viršutiniai žvaigždės sluoksniai sudaro **dujų-dulkių ūką**, iš kurio laikui bėgant susiformuos planetos. Be to, **kuo planeta susiformuos arčiau žvaigždės, tuo didesnis jos tankis ir sudėtyje didesnis sunkiųjų metalų procentas. Kuo toliau nuo žvaigždės, tuo mažesnis susiformavusios planetos tankis ir tuo didesnis procentas ją sudarančių „lengvųjų“ atomų: vandenilio, deguonies, anglies, vandens ir t.t.** (žr. **Pav.163** ir **Pav.164**).

Dabar sugrįžkime prie sistemos, kurią sudaro skirtingų matmenų erdvių-visatų grupė.

Todėl, kad matricinės erdvės, kurioje tos sistemos susiformuoja, matmenys įvairiomis kryptimis nevienalyčiai, susidaro sąlygos palaipsniškam kiekvienos erdvės-visatos matmenų iškraipymams, kurie įvairiomis kryptimis bus skirtingi. Atsiranda π -matmenų matricinės erdvės kvantavimas.

To proceso metu erdvės-visatos sudaro subalansuotą uždara sistemą (žr. **Pav.165**), kurioje viena erdvė-visata, mažėjant jos matmenims (iškreipimams), pereina į kitą erdvę-visatą. Zonose, kur visoms erdvėms-visatoms matmenų sumažėjimas pasidaro kritinis, jos susilieja į vieną visumą! Ir tose zonose turi vienodus matmenis $\lambda_2 = 2,878950584\dots$

Mūsų metavisatą formuoja devynios materijos formos. Iš jų galimų variantų (kombinacijų) skaičius yra lygus **459**. Įvertinant, kad tarpusavyje sąveikaujančių materijos formų skaičius turi būti ne mažiau kaip dvi, tą skaičių gauname iš formulės

$$\sum C_n^m = n!/m!(m-n) \quad (11) \quad \text{kur:}$$

$$n = 9; 2 \leq m \leq 9.$$

Рис. 160

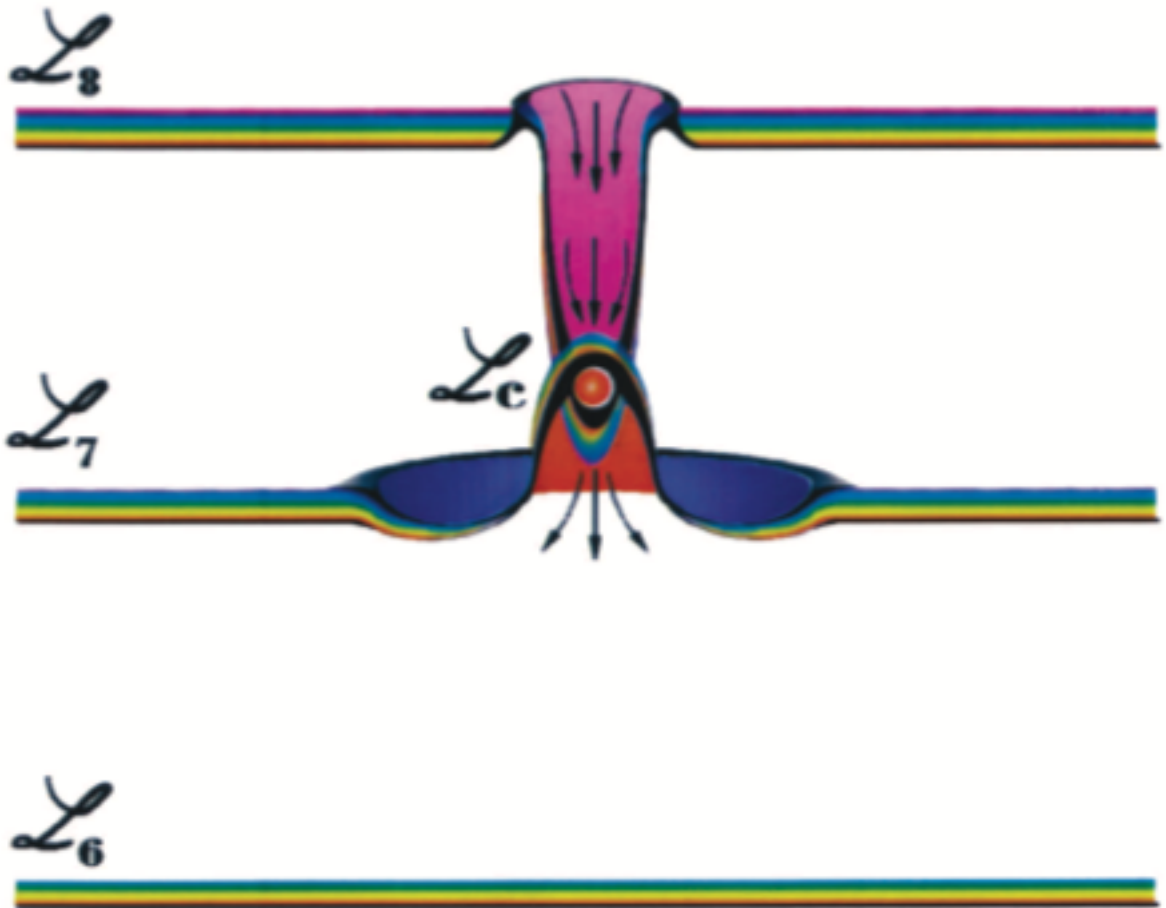

Рис. 161

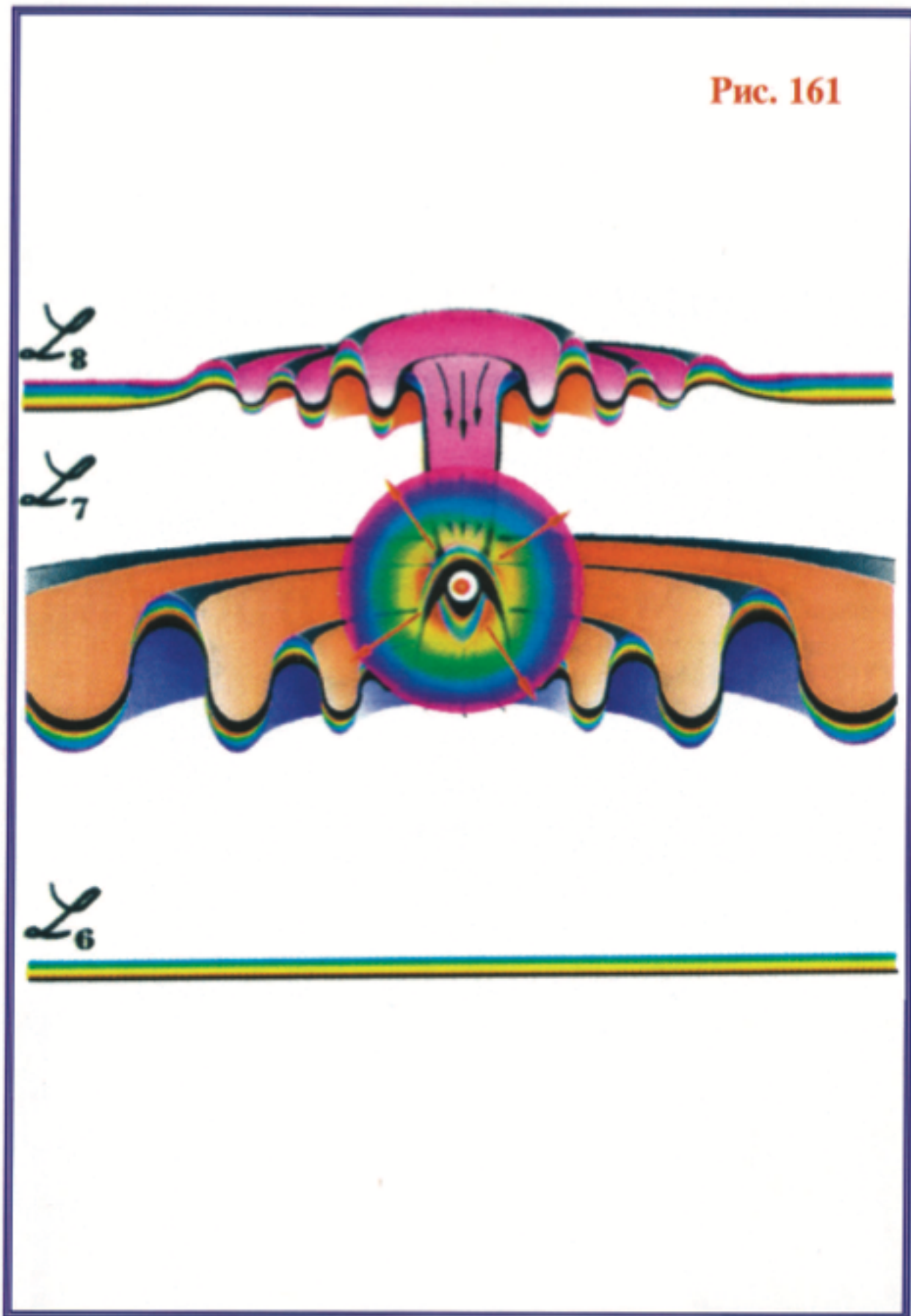

Рис. 162

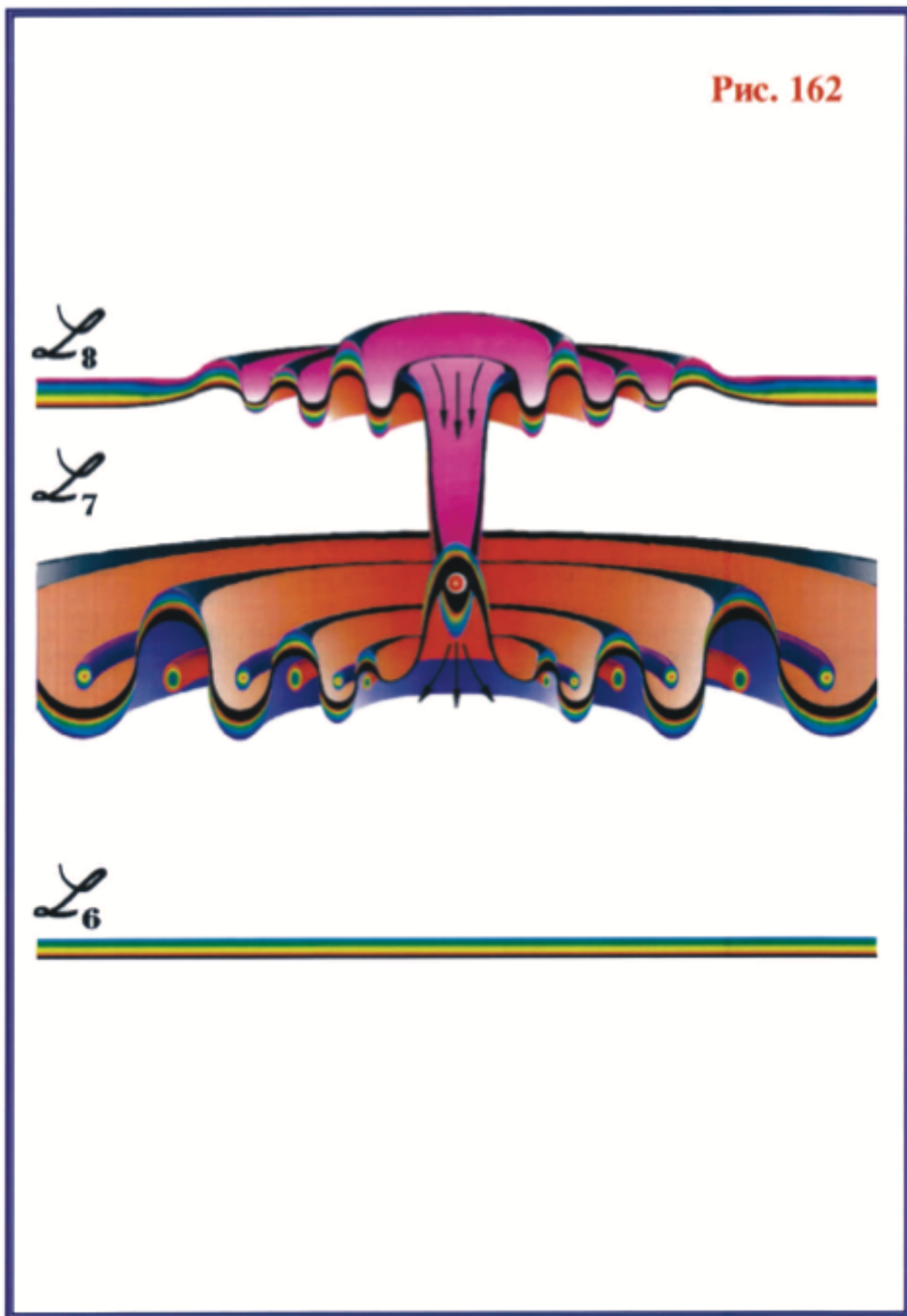

Рис. 163

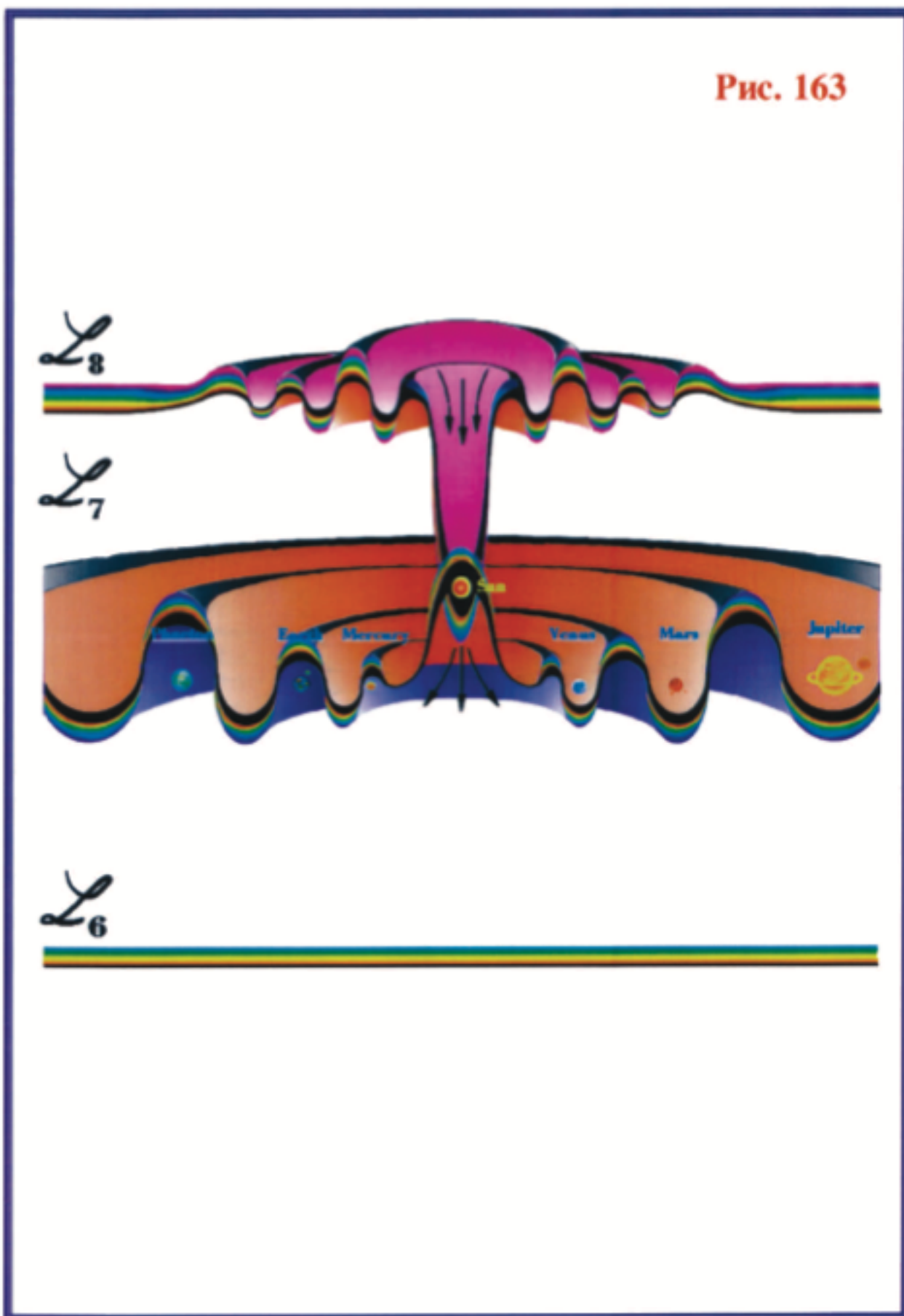

Рис. 164

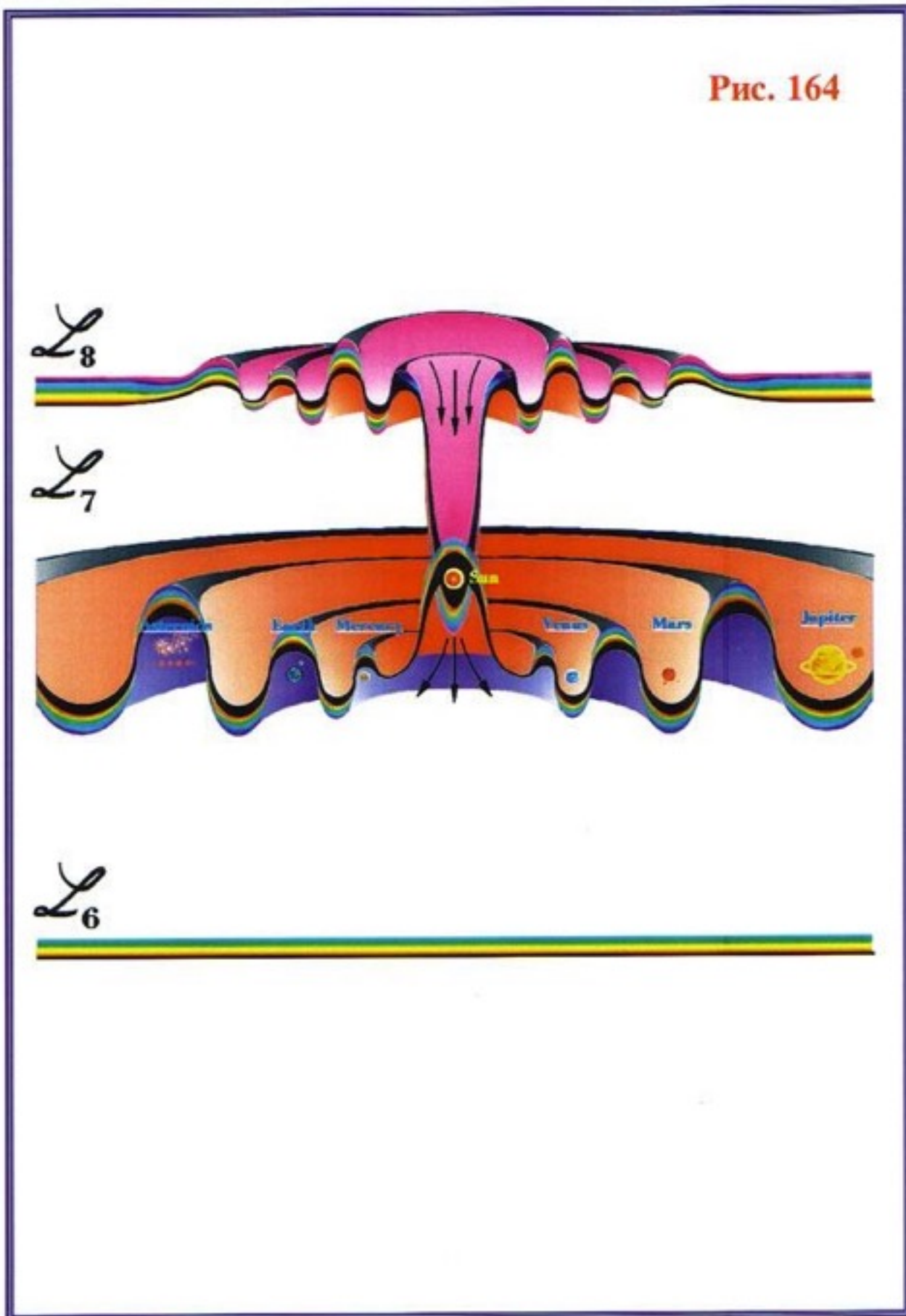

Рис. 165

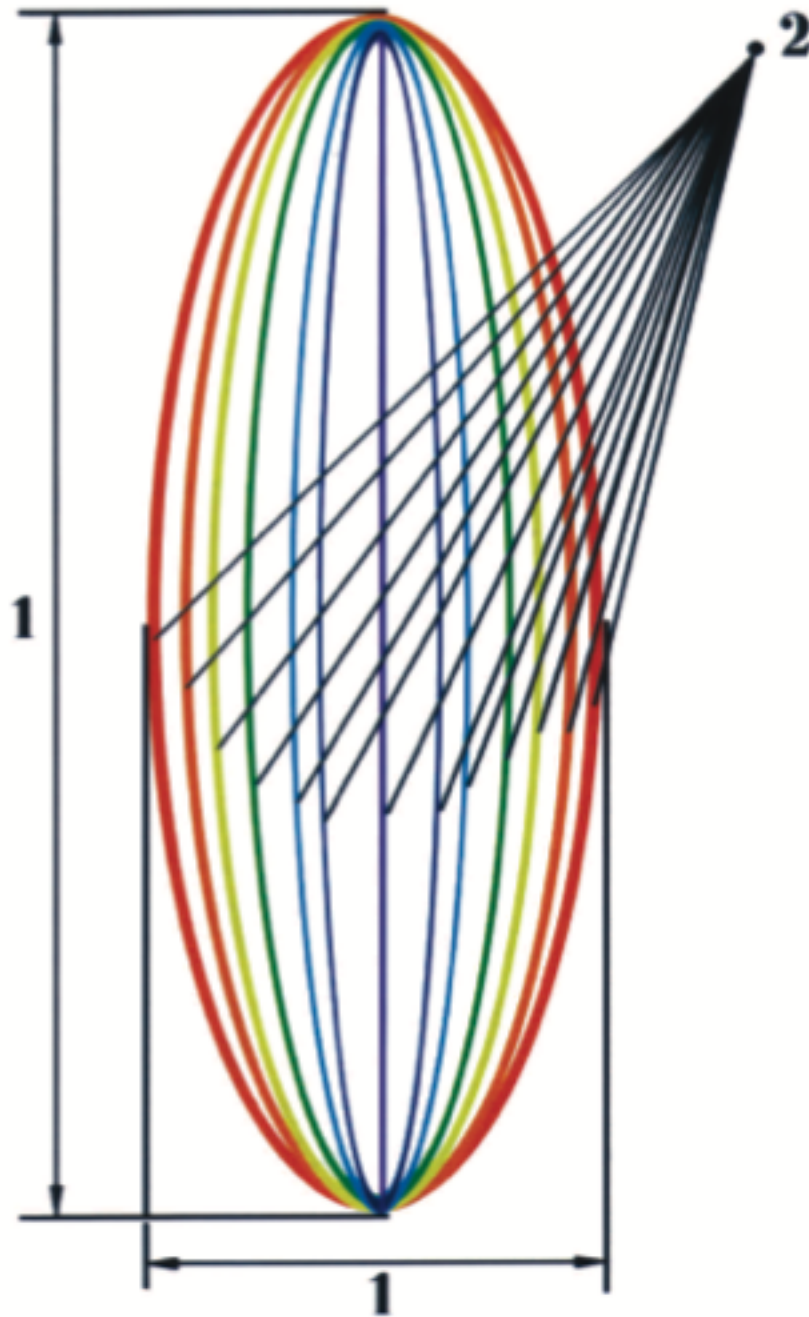

Рис. 166

Tuo metu, kaip mūsų metavisatą sudaro trys šimtai erdvių-visatų. Tai reiškia, kad egzistuoja dar „neužpildytos“ matricinės erdvės zonos ir savo ruožtu, kad mūsų metavisatos formavimosi procesas dar neužbaigtas ir kad mūsų metavisatos struktūrą dar gali veikti kitos erdvės sistemos. Mūsų metavisata yra tik maža užbaigta dalis, be to, labai maža dalelė to, kas vadinasi **Didžiuoju Kosmosu**.

Prieš pereinant prie kitos erdvinės sistemos, norisi pabrėžti, kad: erdvės-visatos, kurios sudarytos sintezės keliu iš dviejų ir trijų materijos formų, yra maksimaliai nestabilios, bet tuo pačiu metu labai aktyvios struktūros, o erdvės, kurios sintezės būdu sudarytos iš dešimties materijos formų, yra maksimaliai stabilios ir maksimaliai inertiškos. Todėl daugiausia „vakancinių“ vietų turi — erdvės, kurių matmenys λ_2 ir λ_3 ...

Skyrius 11. Matricinė erdvė. Super Erdvių susidarymas

Matricinė erdvė — kas gi tai?!.. Prieš pasinerdami į tolesnį makrokosmoso pažinimą, pirmiausia aptarkime tą įvardijimą... Tam, kad atsirastų sąlygos mūsų materijos tipo eilinės formos susiliejimui, būtina, kad erdvės matmenys pasikeistų atitinkamu to tipo didžiojo Kosmoso materijai charakteringu dydžiu, lygiu

$$\Delta\lambda = 0,020203236...$$

Eilinis matmenų pasikeitimas dydžiu $\Delta\lambda$ sudaro sąlygas susilieti dar vienai materijos formai, kuri tiksliai telpa į erdvės matmenų kvantavimo koeficiento „Prokrusto lovą“.

Palaipsniui keičiantis (kvantuojantis) erdvės matmenims dydžiu $\Delta\lambda$, vyksta palaipsniškas materijos formų susiliejimas ir susidaro įvairių tipų erdvės-visatos (dalinai tas klausimas nagrinėtas 10 Skyriuje). **Tokiu būdu, yra konkretaus tipo materijų formos, iš kurių gali sintezuotis medžiagos, kai kiekvienos materijos formos atžvilgiu pasikeičia erdvės matmenys dydžiu $\Delta\lambda$.**

To proceso metu susidaro erdvių sistema, sintezės būdu sudaryta to tipo materijų. Koeficientas $\Delta\lambda$ gali būti pačių įvairiausių reikšmių. Jo pasikeitimas net pačiu nereikšmingiausiu dydžiu sudaro sąlygas, kada

mūsų tipo materija nebegali susilieti su medžiaga (pasikeisti). Esant kitai $\Delta\lambda$ reikšmei susidaro sąlygos susilieti kito tipo materijoms, kurios skiriasi nuo mūsų materijos tipo. Tai priveda prie visiškai kito tipo erdvių sistemos susidarymo — **susiformuoja kita matricinė erdvė**.

Rezultate, mes turime visą matricinių erdvių sistemą, kuri viena nuo kitos skiriasi erdvės matmenų kvantavimo koeficientu ir jas sudarančių materijų tipu. Tai pasireiškia kokybiniu medžiagų skirtumu, kurios susidaro susiliejančios skirtingų tipų materijoms ir skirtingam jas sudarančių materijos formų kiekiui.

Kiekvienos matricinės erdvės **matmenys nevienalyčiai**. Tas matricinės erdvės matmenų svyravimas priveda prie to, kad kai kuriose srityse jos prisišlieja prie kitų matricinių erdvių, kurios tose srityse turi tokius pat išmatavimus. Susidaro zonos, kuriose įvyksta materijų pertekėjimas iš vienos matricinės erdvės, turinčios vieną matmenų koeficientą γ į matricinę erdvę su kitu koeficientu.

Ir, jeigu susidarant žvaigždėms arba “juodosioms skylėms” viskas sprendėsi tik materijos kiekiu, kurios sudarė erdves-visatas jų susilietimo zonos (žr. 10 skyrių) ir materijos buvo vienos rūšies, t.y. kvantavosi matmenų koeficientu $\gamma = 0,020203236\dots$, tai susilietus matricinėms erdvėms susidaro zonos, kuriose perteka materijos, turinčios skirtingus įvairių tipų materijų koeficientus γ_i ir kurios **negali būti jokiais sąlygomis suderinamos**.

Kas gi vyksta tose matricinių erdvių susilietimo zonos?!. Susilietimo zonos vyksta **vieno ir kito medžiagų tipo skilimas, kurio metu susidaro abiejų tipų „laisvos“ materijos**. Bet kas gi vyksta toliau?! Tose zonos vykstančius procesus veikia trys sąlygos:

1) susilietimo zonoje matricinę erdvę sudarančių medžiagų materijos formų kiekis. Kiekvieną matricinę erdvę sudarančių medžiagų materijos formų kiekis dažniausiai yra skirtingas. Tai, savo ruožtu, sukuria skirtingus bendros sudėties medžiagų srautus, pertekančius iš vienos matricinės erdvės į kitą ir atgal. Susiduria du priešpriešiniai srautai, dėl ko jų susikirtimo zonos atsiranda galingi dviejų tipų materijos formų sūkuriniai srautai. Tuo metu galingesnis srautas pasuka atgal silpnesnįjį, dėl ko susidaro galingas dviejų materijos tipų sūkurinis fontanas.

2) iš matricinių erdvių einančių materijos srautų galingumą veikia dviejų matricinių zonų susilietimo zonos matmenys. Natūralu, kad tie matmenys negali būti harmoningi su kiekvienos matricinės erdvės matmenų tipu, bet jie gali būti artimesni vienam ar kitam matmenų tipui.

$$|\lambda'_1 - \lambda'_{12}| < |\lambda'_2 - \lambda'_{12}| \quad (12)$$

Kitais žodžiais, susilietimo zonose susidaro matricinių erdvių matmenų skirtumas, kuris kiekvienai matricinei erdvei skirtingas. Taip pat turi įtakos ir to skirtumo ženklas — teigiamas arba neigiamas. Teigiamas ženklas reiškia palankesnes materijos ištekėjimo sąlygas iš tos matricinės erdvės.

3) kokiam matricinių erdvių matmenų kvantavimo tipui artimesni matricinių erdvių susilietimo zonos matmenys:

$$\begin{aligned} |\lambda'_1 - \lambda'_{12}| / \lambda'_1 < 0 \\ |\lambda'_2 - \lambda'_{12}| / \lambda'_2 > 0 \end{aligned} \quad (13)$$

arba

$$\begin{aligned} |\lambda'_1 - \lambda'_{12}| / \lambda'_1 > 0 \\ |\lambda'_2 - \lambda'_{12}| / \lambda'_2 < 0 \end{aligned}$$

Susilietimo zonos matmenys gali būti artimesni matmenų tipui λ'_1 arba λ'_2 . Todėl, jeigu matmenų skirtumas sąlyginai yra $\Delta\lambda'_{12}$, o kvantavimo koeficientas γ ir įvyksta λ'_2 tipo matmenų materijos skilimas

$$|\Delta\lambda'_{12} - a\gamma'_1| \rightarrow 0$$

Jeigu:

$$|\Delta\lambda'_{12} - b\gamma'_2| \rightarrow 0$$

Įvyksta λ'_1 tipo matmenų materijos skilimas

Jeigu:

$$(\Delta\lambda'_{12} - b\gamma'_2) < 0$$

Įvyksta λ'_2 tipo matmenų materijų sintezė. Ir, atitinkamai, atvirkščiai,

jeigu:

$$(\Delta\lambda'_{12} - a\gamma'_2) < 0$$

Įvyksta λ'_1 tipo matmenų materijų sintezė;

Kur **a** ir **b** reiškia, kiek kartų koeficientas γ_i „telpa“ erdvių matmenų deformacijos zonoje.

Kitais žodžiais, **susilietimo zonoje gali sintezuotis materijos formos kurioje nors iš dviejų matmens tipų matricinių erdvių, kai tuo pat metu skyla kito tipo materijos.** Tos sintezės metu gali būti susiurbiamas tarpinių matmenų tipo materija ir išskiriama tarpinio tipo materija, kas, savo ruožtu iššaukia matricinių erdvių nestabilumą, kurių matmenys priklausomai nuo materijos pertekėjimo krypties yra γ_1 arba γ_2 tipo.

Savo prigimtimi tai labai primena egzotermes ir endotermes reakcijas mikrokosmoso lygyje, kurių metu iš aplinkos susiurbiamo, arba į ją išspinduliuojama energija (žr. 10 Skyrių). Sugrįžkime prie procesų, kurie vyksta matricinių erdvių susilietimo zonose...

Priklausomai nuo to, kaip tarpusavyje sąveikauja aukščiau išdėstytos trys sąlygos, dviejų matricinių erdvių susilietimo zonoje gali susidaryti konkretaus tipo materijų sintezės, arba tų materijų skilimo zona. Vienu atveju susidaro erdvių-visatų formavimosi centras su duotu erdvių matmenų kvantavimo tipu (super žvaigždės analogas) (žr. **Pav.166**). Kitu atveju susidaro erdvių-visatų skilimo centras su duotų erdvių matmenų kvantavimo tipu („juodosios skylės“ super analogas).

To proceso metu duoto tipo matmenų kvantavimo sintezuotos materijos formos pradeda kauptis matricinių erdvių susilietimo zonose ir, jeigu iš susilietimo zonos išeinanti masė mažesnė už sintezuojamos materijos masę, toje zonoje kaupiasi perteklinė matricinių erdvių susilietimo zonos materijos koncentracija.

Laikui bėgant perteklinė tokios materijos koncentracija pasiekia kritinę ribą ir pradeda trukdyti materijos įtekėjimui į tą zoną, dėl ko sumažėja tos zonos matmenų stabilumas. Įvyksta super sprogimas, kurio metu sintezuotų materijos formų perteklius išmetamas į susilietimo zonas ir dėl to susidaro matmenų svyravimai kiekvienoje matricinėje erdvėje (žr. **Pav.167**).

Tose matricinių erdvių vidinių svyravimų zonose prasideda erdvių-visatų susidarymo procesas, dėl ko matricinių erdvių vidinių svyravimų zonose susiformuoja erdvės-visatos (**meta-visatos**) (žr. **Pav.168**).

Natūralu, kad matricinių erdvių vidinių svyravimų amplitudė didėja tolstant nuo matricinių erdvių susilietimo zonos. O tai priveda prie to, kad šiose zonose gali susijungti įvairus kiekis duoto tipo materijos formų. Be to, kuo toliau nuo matricinių erdvių susilietimo centro, tuo daugiau gali susilieti materijų formų ir sudaryti medžiagas (žr. **Pav.169**).

Pirmoje nuo centro zonoje susijungusios dvi materijos formos sudaro **meta-visatą iš vienos erdvės-visatos**. Sekančioje zonoje susijungusios trys materijos formos sudaro **meta-visatą iš trijų erdvių-visatų**. Susijungus keturioms materijos formoms, **susidaro meta-visata su septyniomis erdvėmis-visatomis**. Susijungus penkioms, atitinkamai, gauname **dvidešimt penkias**. Susijungus šešioms — **šešiasdešimt šešias**.

Рис. 166

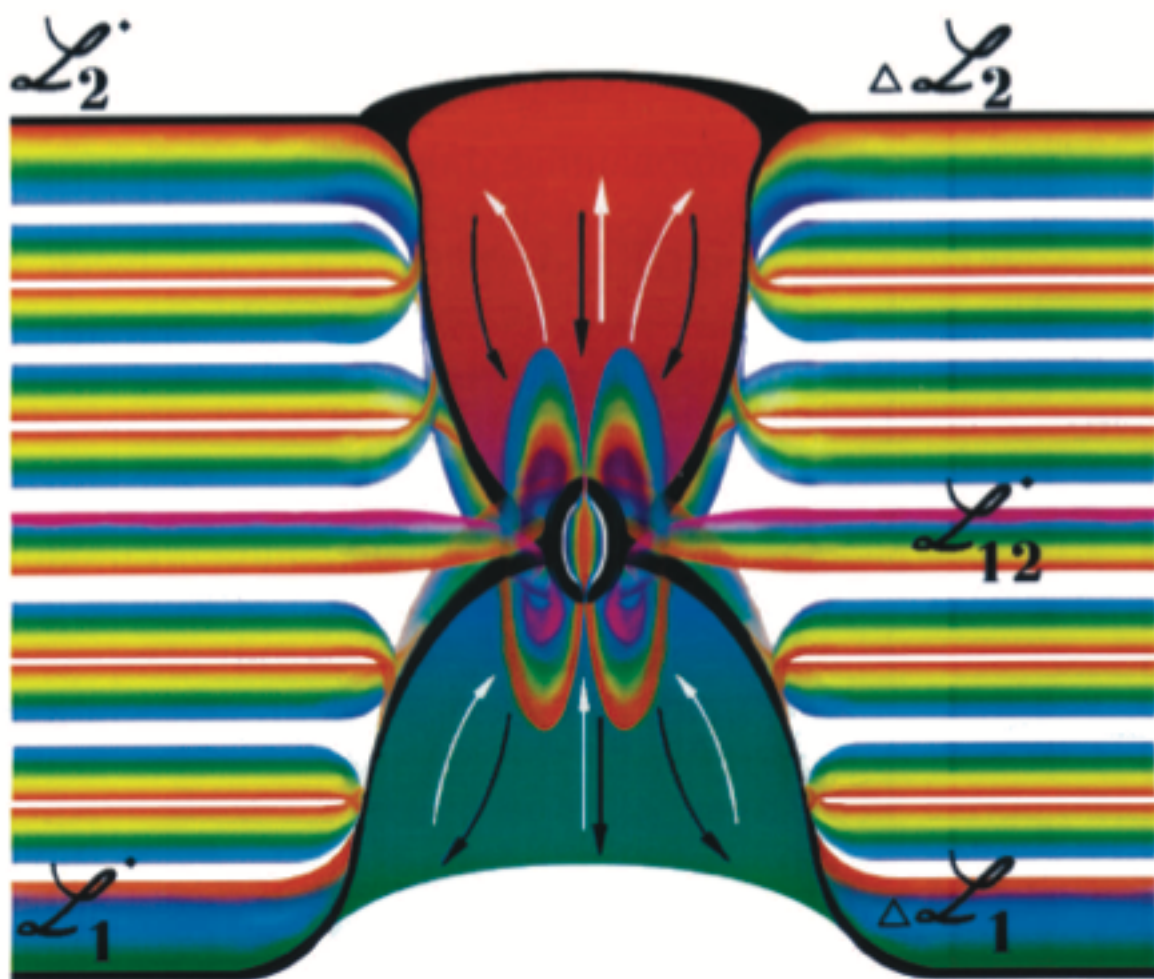

Рис. 167

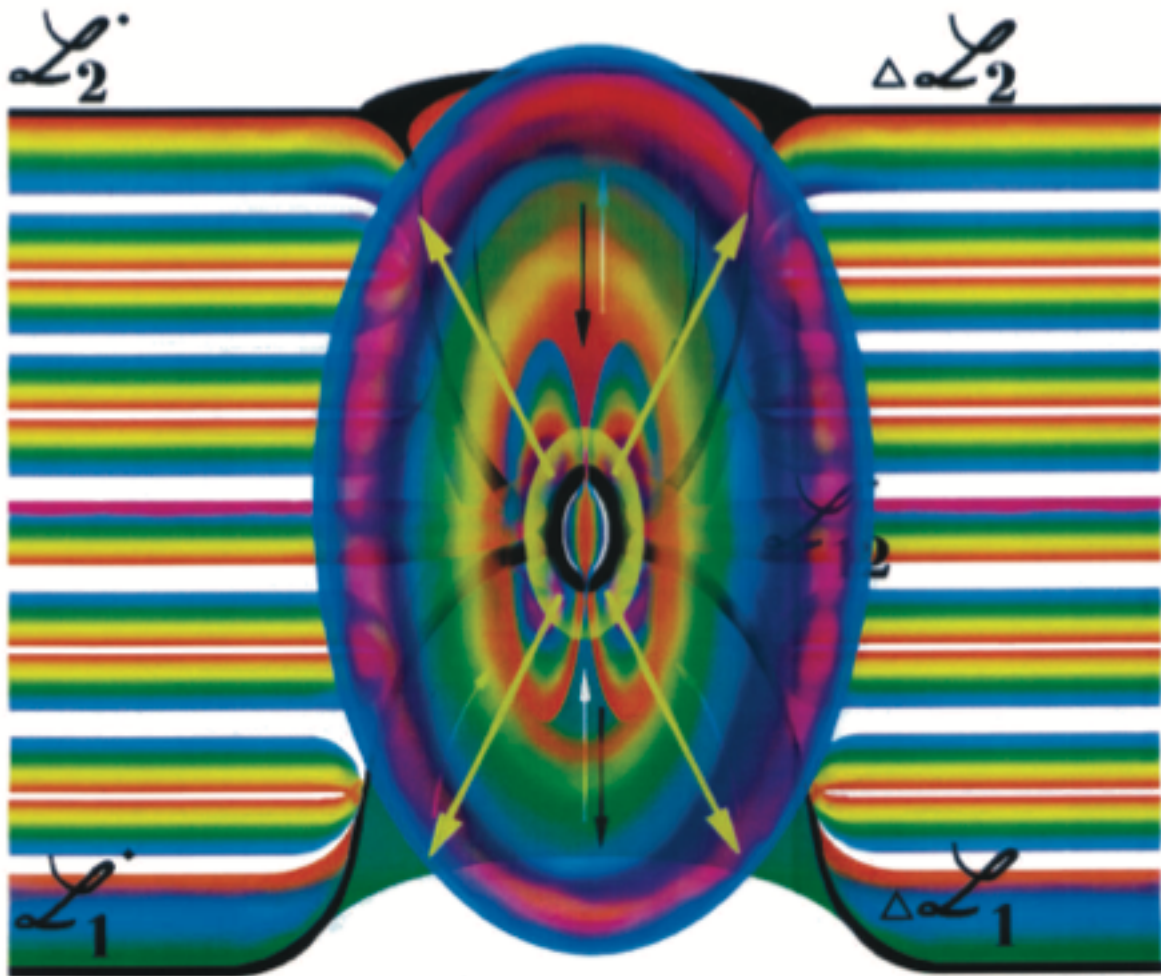

Рис. 168

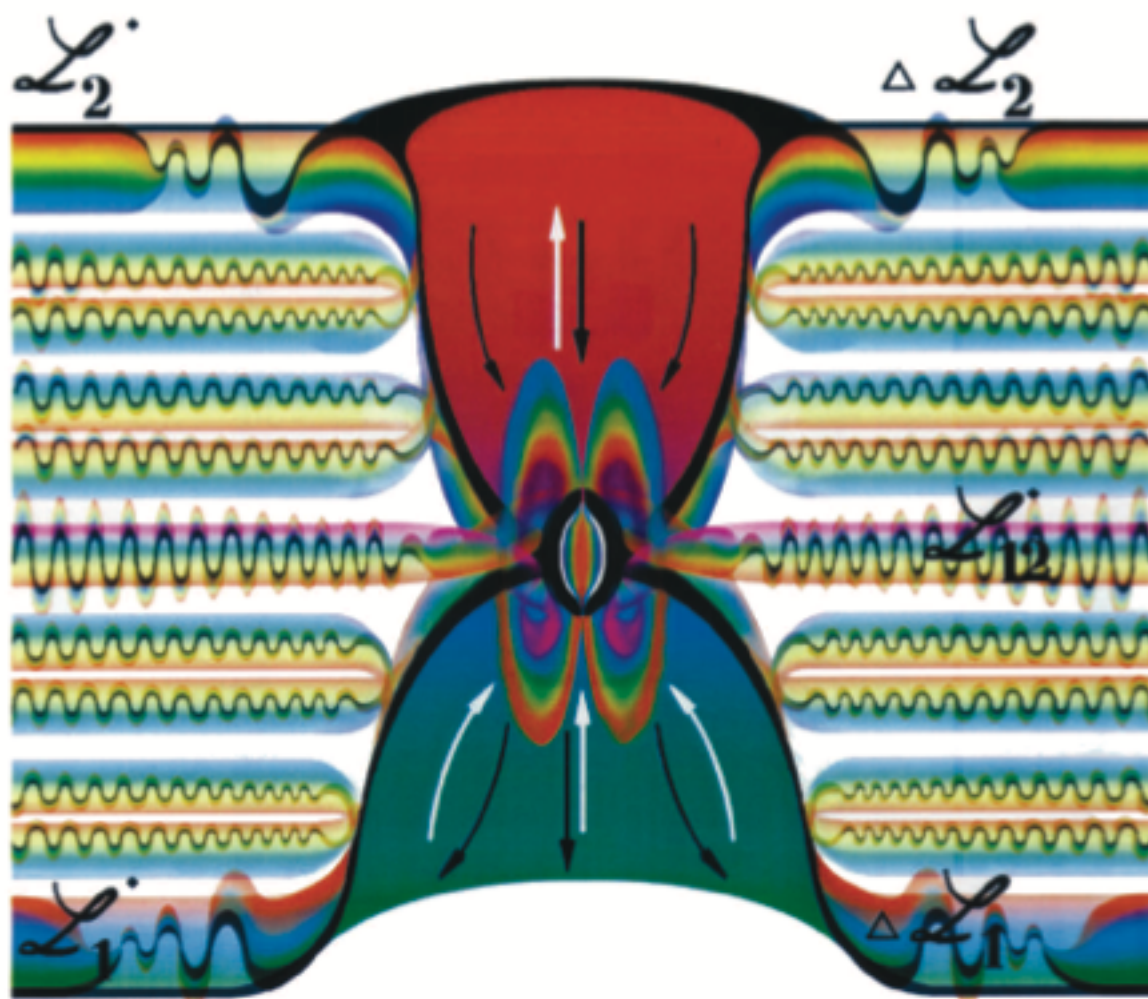
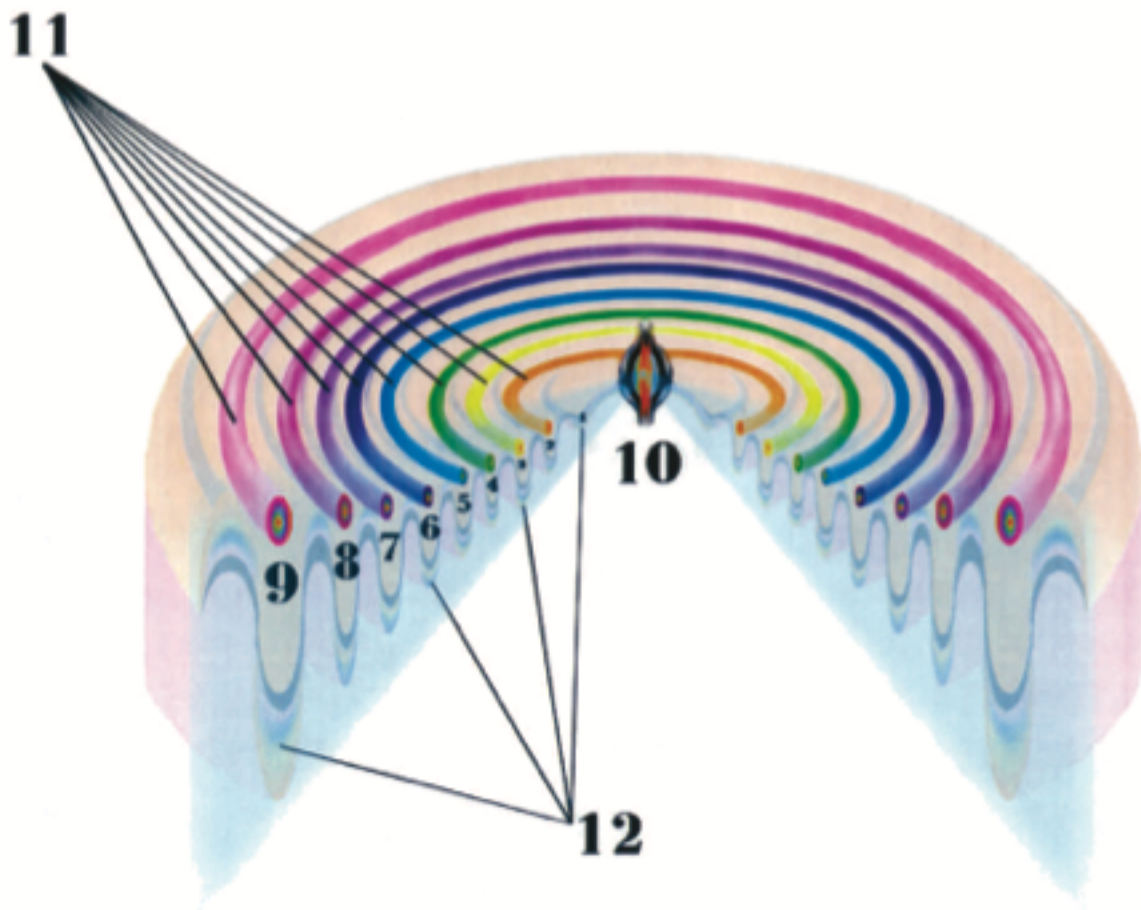

Рис. 169

Susijungus septynioms — **šimtą devyniolika**, aštuonioms — **du šimtus keturiasdešimt šešias**, devynioms — **keturis šimtus penkiasdešimt devynias erdves- visatas**, kurios duotos matricinės erdvės vidinių matmenų svyravimo atitinkamose zonose suformuoja meta-visatą. Meta-visatą sudarančių erdvių-visatų skaičius nustatomas pagal formulę, priklausomai nuo **erdves-visatas sudarančių materijų kombinacijų skaičiaus**.

$$\sum_n \sum_m C_n^m = n! / m!(n-m)! \quad (14)$$

$n \quad m$

kur: $2 \leq m \leq n$.

n — maksimalus duoto matmenų kvantavimo tipo materijų kiekis, kurios sudaro erdves-visatas duotoje matricinės erdvės vidinio matmenų svyravimo zonoje ir kurių **kvantavimo koeficientas** lygus γ_i .

Dažniausiai duotą meta-visatą sudarančių erdvių-visatų skaičius yra mažesnis už maksimalų. Ir kuo toliau nuo matricinių erdvių susilietimo zonų, tuo didesnis skirtumas tarp galimo ir realaus tą meta-visatą sudarančių erdvių-visatų skaičiaus. Kuo toliau nuo centro, tuo daugiau „laisvų vietų“.

Tai yra todėl, kad duotos zonos matmenų svyravimo matmenų kvantavimo sąlygos yra **tik erdvių-visatų susidarymo būtina sąlyga**. Ta sąlyga **pakankama tik tada**, kai į tą matricinės erdvės vidinių svyravimų zoną **patenka tų erdvių-visatų sintezavimui pakankama materijų masė**. Nors super-sprogimo metu iš matricinių erdvių susilietimo zonų „išmetamų“ materijų masė didžiulė, bet ji visada — **baigtinis dydis**. Tos masės pakanka tik baigtiniam erdvių-visatų skaičiaus susidarymui.

Po super-sprogimo matricinių erdvių susilietimo zona sumažėja, dėl ko sumažėja pritekančios materijos masė. Laikui bėgant tas procesas pasiekia tam tikrą balansinį lygį. Super-sprogimo dėka susidaro meta-visatų sistema, kuri sąlyginai pavadinta **Pirmos eilės super-erdve**, kuri sudaryta susijungus **devynioms materijos formoms** (žr. **Pav.170** ir **Pav. 171**).

Būtina pažymėti, kad matricinės erdvės vidinio svyravimo zonose susidariusios meta- visatos pačios veikia jas supančios matricinės erdvės išmatavimus. Dviejų matricinių erdvių susilietimo metu atsiradę iškreipimai įvairiomis kryptimis nevienodi. O tai reiškia kaip kai kurias formas skirtumus, taip ir tose zonose susidariusių meta-visatų kokybinę sudėtį.

Рис. 170

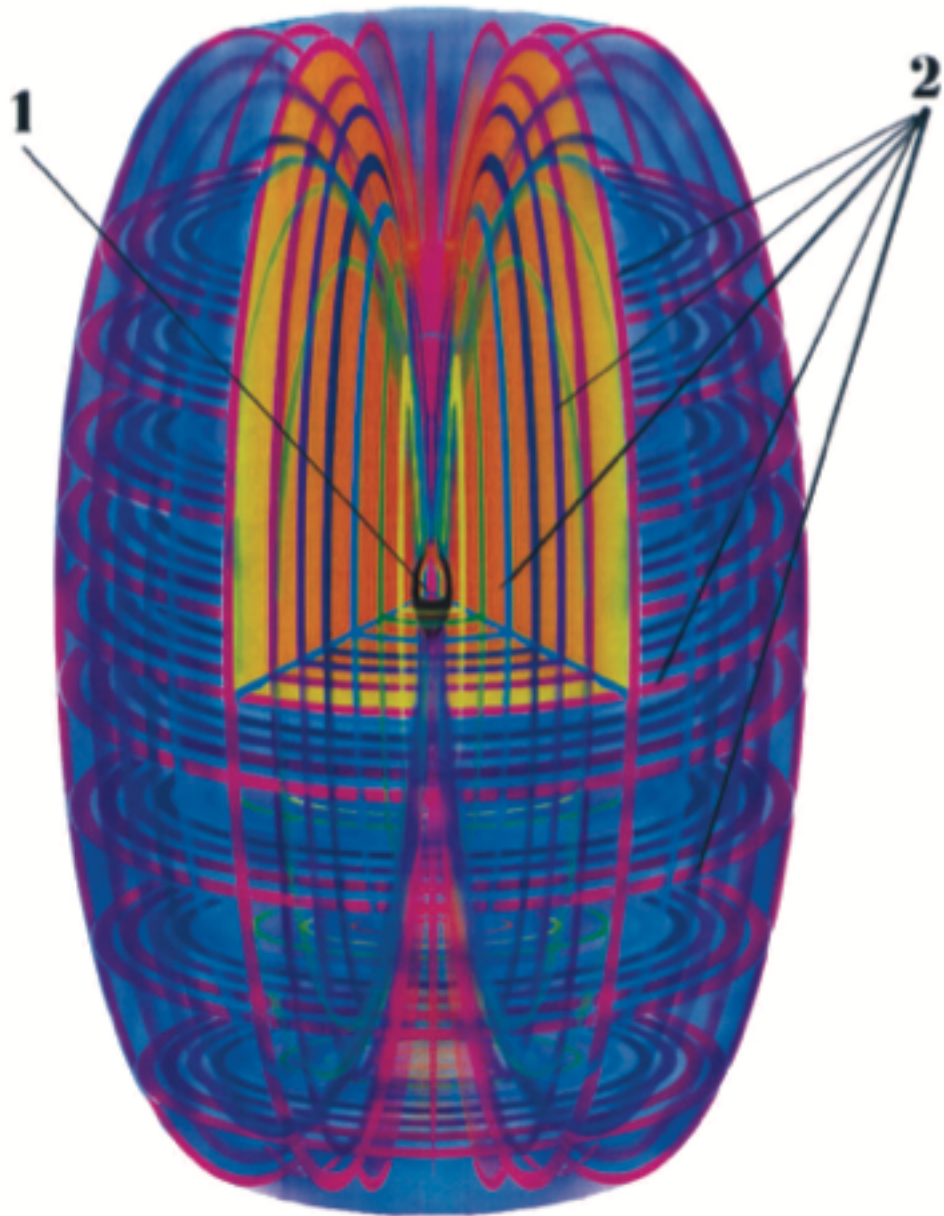
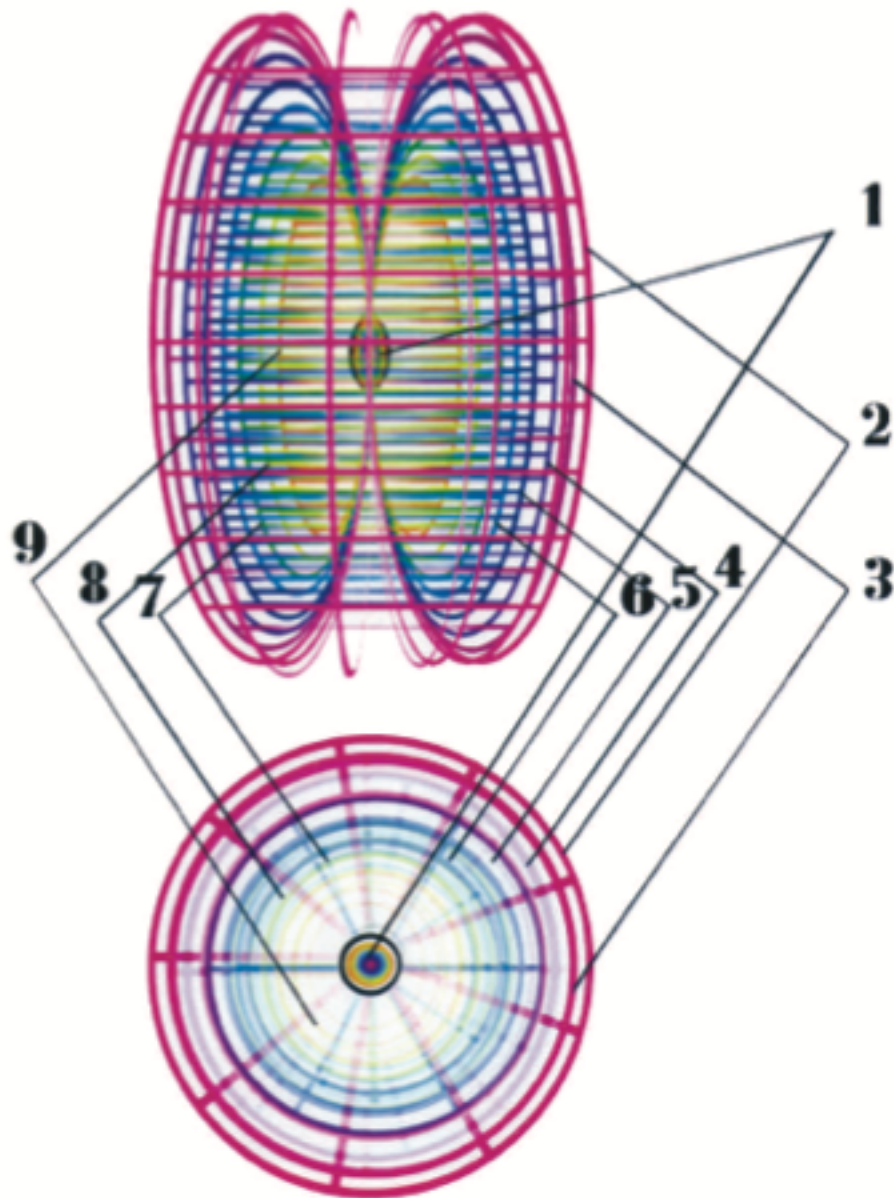

Рис. 171

Tokiu būdu susidaro netolygus materijos pasiskirstymas įvairiomis kryptimis. Tai, savo ruožtu, priveda prie to, kad atitinkamose zonose susidariusios meta-visatos skirtingu lygiu veikia matricinės erdvės matmenis. Super-sprogimo metu atsiradę iškreipimai turi skirtingą ženklą ašies atžvilgiu, kuri praeina per matricinių erdvių susilietimo zoną (žr. **Pav. 167** ir **Pav.168**).

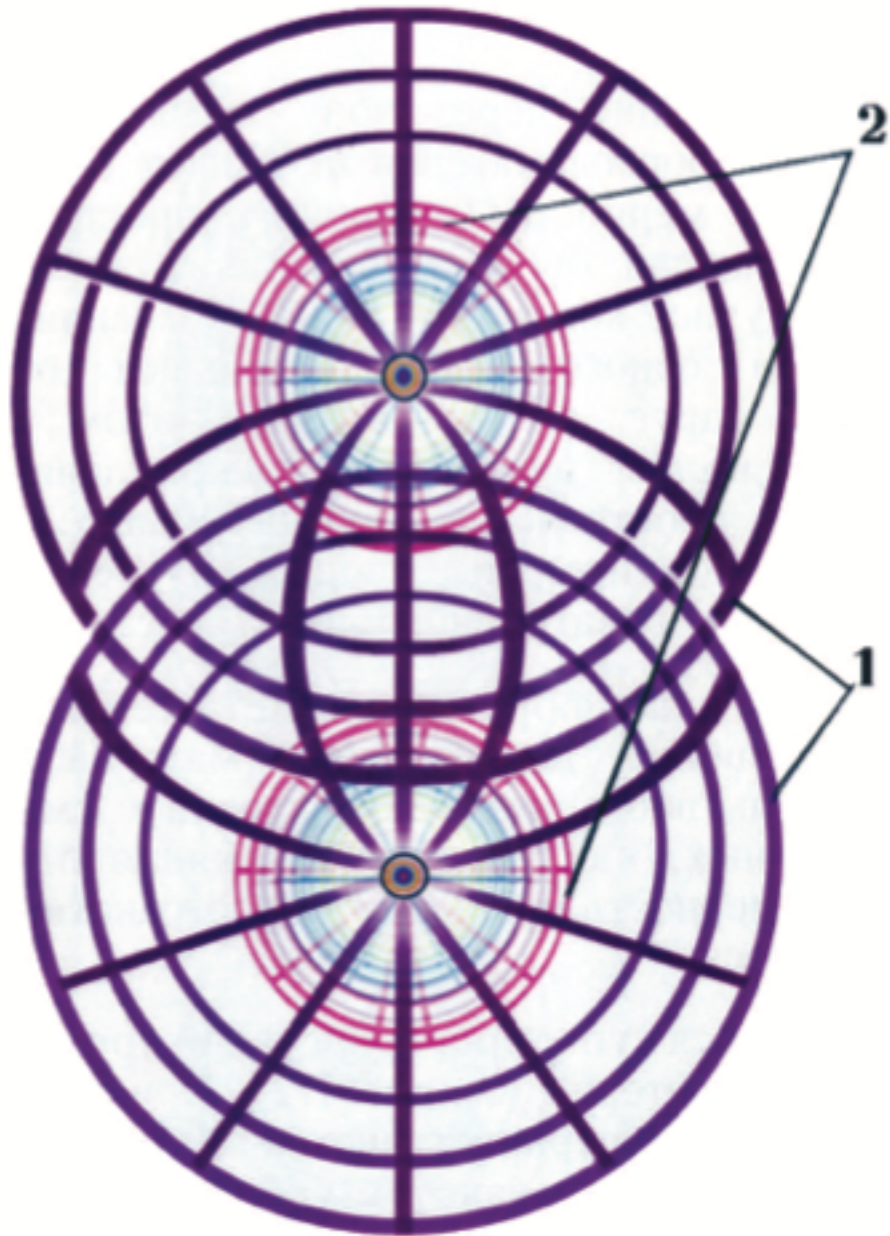
Todėl tose matricinių erdvių vidinių iškreipimų zonose susidariusios meta-visatos iššaukia antrinius matmenų iškreipimus, kurie eina priešpriešinėmis kryptimis ir paraleliai tai pačiai ašiai, praeinančiai per tų matricinių erdvių susilietimo zoną. Meta-visatų susidarymo proceso metu atsiradę antriniai abipusiai iškreipimai matricinės erdvės matmenų balansinėje zonoje, kuri buvo iki super-sprogimo, susiduria su matricinės erdvės antriniais iškreipimais. Todėl anksčiau aprašytų procesų evoliucijos metu susidaro uždara meta-visatų sistema — **pirmos eilės super-erdvė** (žr. **Pav.170**).

Meta-visatoms veikiant matricinę erdvę, mūsų matricinėje erdvėje atsiradę priešpriešiniai iškreipimų susidūrimai susidaro ir meta-visatose, sudarytose iš dešimties materijos formų. Dėl to super-erdvė susiglaudžia kaip moliusko kriauklės sąvaros. Per matricinių erdvių susilietimo zonas pratekančios materijos nesutinka eilinių matricinių erdvių matmenų iškreipimų zonų, kuriose jos galėtų susiliesti. Tokios zonos susidaro tik tada, kai dvi vieno ženklo matricinių erdvių zonos sąlyginai „netoli“ atsiranda viena nuo kitos.

Tuo metu susidaro matricinės erdvės vidinio matmenų iškreipimo priešpriešinės bangos, kurių rezonanso metu atsiranda papildomos matricinės erdvės vidinio matmenų iškreipimo zonos. Tose zonose susidaro meta-visatos iš dešimties materijos formų, kurios, savo ruožtu, veikia matricinės erdvės matmenis, dėl ko susidaro sąlygos antriniam meta- visatų susilietimui. **Susidaro antros eilės super-erdvė iš dešimties materijos formų** (žr. **Pav.172**).

Antros eilės super-erdvių meta-visatų susilietimas įvyksta kitame matricinės erdvės matmenų balansiniame lygyje, negu pirmos eilės super-erdvių lygyje. Tai susiję su meta- visatų, **sudarytų iš devynių ir dešimties materijų formų, skirtingu poveikio lygiu į matricinės erdvės matmenis.**

Рис. 172

Tam, kad susidarytų meta-visatos iš **vienuolikos materijos formų**, būtina, kad trys antros eilės super-erdvės viena prie kitos priartėtų atstumu, ne didesniu, kaip savi matmenys. Tuo metu atsiranda trys matricinių erdvių matmenų iškreipimų priešpriešinės bangos, kurios rezonanso metu sukuria papildomas iškreipimų zonas. Tose zonose įvyksta meta-visatų sintezė iš vienuolikos materijos formų. Vėl atsiranda priešpriešinis meta-visatų susilietimas, bet tik jau kitame matricinės erdvės balansiniame lygyje. Susidaro uždara erdvinė sistema — **trečios eilės super-erdvė** (žr. **Pav. 173**).

Analogiškai, tam, kad galėtų susijungti **dvylika materijos formų**, turi atsirasti keturios matricinės erdvės vidinio iškreipimo priešpriešinės bangos, kurios rezonansinėse zonose sukurtų sąlygas susidaryti meta-visatoms iš dvylikos materijos formų. Tuo metu vėl atsiranda priešpriešinis meta-visatų matmenų susilietimas, bet tik jau kitame matricinės erdvės balansiniame lygyje ir susidaro nauja labai pastovi meta-visatų sistema — **ketvirtos eilės super-erdvė** (žr. **Pav.174**).

Penkios ketvirtos eilės super-erdvės, viena iš kurių yra skirtingame nuo kitų erdviniam lygyje, sukuria sąlygas susidaryti meta-visatoms iš **trylikos materijos formų**. Atsiranda priešpriešinis susilietimas, kurio metu susidaro meta-visatų sistema, kuri taip stipriai veikia matricinės erdvės matmenis, kad susidaro eilinė meta-visatų sistema, kuri savo struktūra tapati ketvirtos eilės super-erdvei ir sudaryta iš dvylikos materijos formų.

Abi tos sistemos sukuria sąlygas išilgai bendros ašies susidaryti sekančiai meta- visatų sistemai, bet jau iš vienuolikos materijos formų. Kiekvieną sekantį erdvinį darinį sudarančių materijų formų skaičius mažėja dėl to, kad meta-visatų susilietimo lygis keičia savo ženklą. Kitais žodžiais, matricinės erdvės matmenų iškreipimas nebedidėja, o mažėja. To proceso evoliucijos metu išilgai bendros ašies palaipsniui susidaro meta-visatų sistemos. Jas sudarančių materijų kiekis pasikeičia iki dviejų (žr. **Pav.175**).

To „spindulio“ galuose susidaro zonos, kur jau nėra viena duoto tipo materija nebegali susijungti su kita ar kitomis materijomis ir sudaryti meta-visatas. Tose zonose susidaro mūsų matricinės erdvės „įspaudimai“ ir susikuria susilietimo zonos su kitomis matricinėmis erdvėmis. Čia vėl galimi du matricinių erdvių susijungimo būdai.

Рис. 173

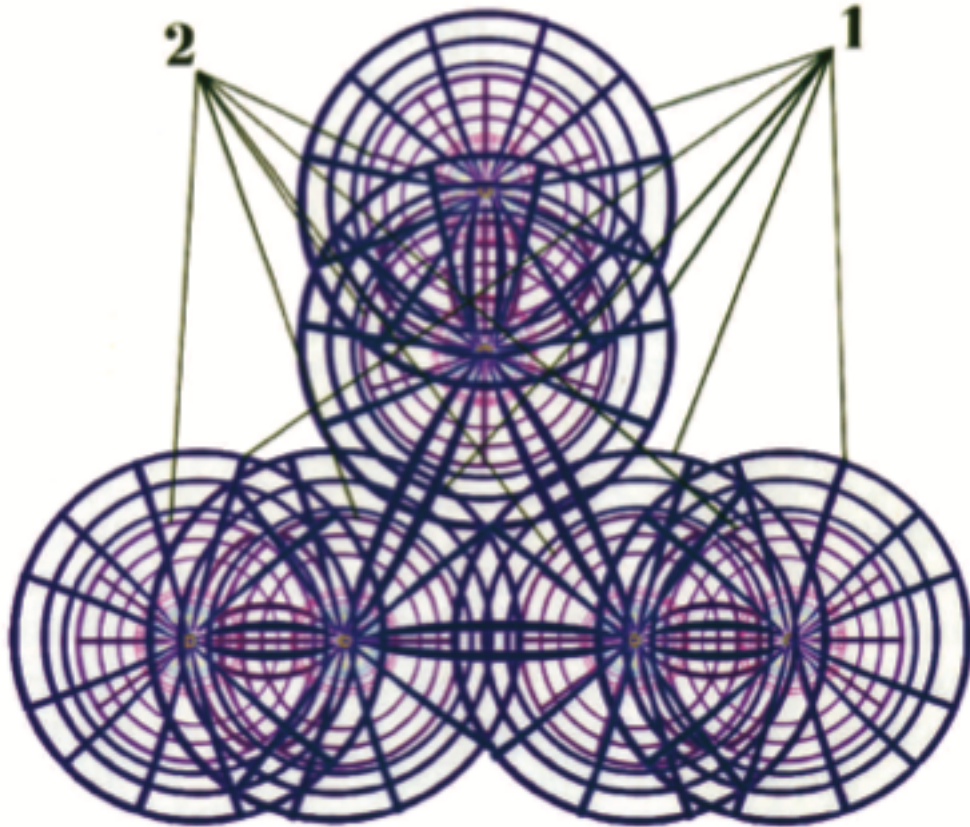
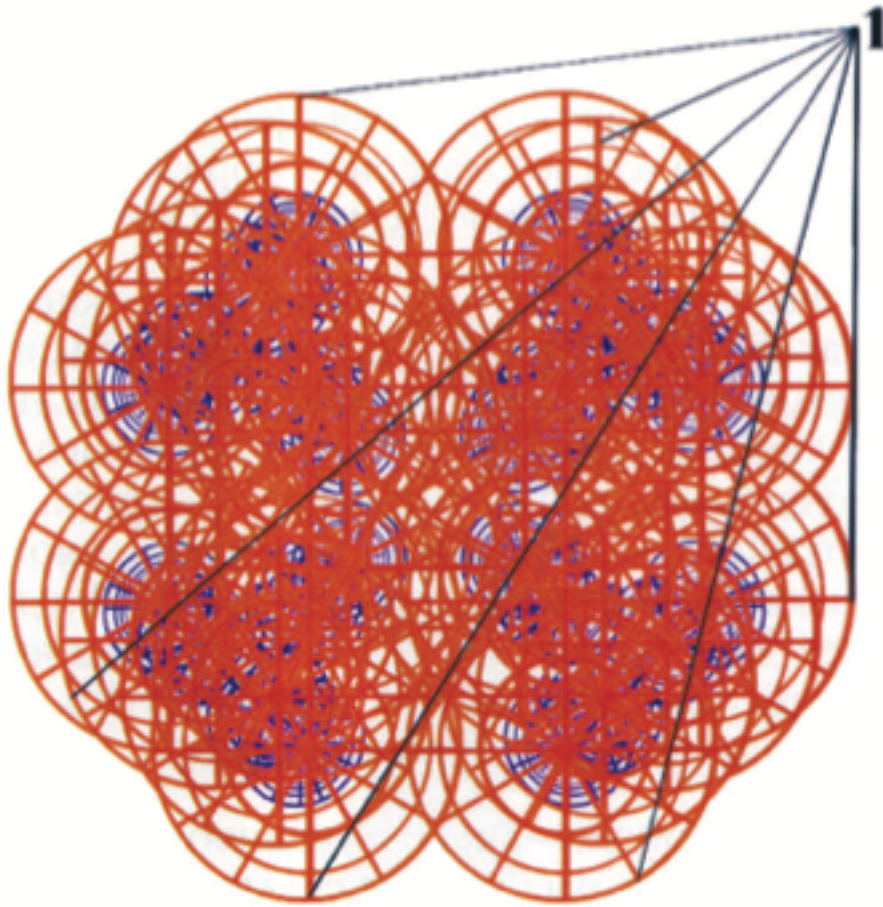

Рис. 174

Vienu atveju per tą susilietimo zoną mūsų matricinės erdvės materijos pradės skilti ir pertekėti į kitą matricinę erdvę. Kitu atveju per tą susilietimo zoną gali suskilti ir pritekėti materijos iš kitos matricinės erdvės, ir sintezuotis į mūsų tipo materijas. Vienu atveju susidaro supermatmenų žvaigždės, kitu — analogiškų gabaritų „juodųjų skylių“ analogai.

Tų variantų skirtumų supratimas labai svarbus tam, kad suprastume, kaip susidaro šeštos eilės super-erdvės — **šešiaspinduoelis ir antišešiaspinduoelis**, kurių principinis skirtumas priklauso nuo materijų pertekėjimo krypties.

Vienu atveju materijos iš kitos matricinės erdvės per centrinę matricinių erdvių susilietimo zoną priteka ir iš mūsų matricinės erdvės išteka per zonas „spindulių“ galuose. Antišešiaspindulinėje erdvėje materijos teka atvirkštine kryptimi. Materijos iš mūsų matricinės erdvės išteka per centrinę zoną, o materijos iš kitos matricinės erdvės įteka per „spindulines“ susijungimo zonas.

Kalbant apie šešiaspindulinę erdvę, tai ji susidaro vienoje centrinėje zonoje susijungus šešioms analogiškiems „spinduliams“. Aplink tą centrą susidaro matricinės erdvės iškreipimai, kurie sudaro sąlygas susiformuoti meta-visatoms iš keturiolikos materijos formų, kurios, savo ruožtu, susijungia ir sudaro uždara meta-visatų sistemą, kuri apjungia šešis spindulius į vieną bendrą sistemą — **šešiaspindulinę erdvę** (žr. **Pav.176**).

„Spindulių“ kiekis priklauso nuo to, kad susidarant mūsų matricinei erdvei gali apsijungti keturiolika to tipo materijų. Be to, susidariusių meto-visatų junginio matmenys yra π ($\pi = 3.14\dots$).

Ta bendra dimensija yra artima trims. Būtent todėl susijungia „šeši spinduliai“, būtent todėl kalbama apie tris išmatavimus ir t.t. Tokiu būdu tarp mūsų matricinės erdvės ir kitų erdvių susidaro balansinė materijų pasiskirstymo sistema. Susiformavus šešiaspindulinei sistemai, jos stabilumas įmanomas tik esant ištekančios ir pritekančios materijų lygybei:

$$\iint \chi(+)\mathbf{d}\mathbf{m}_i\mathbf{d}\mathbf{i} \equiv 6 \iint \eta(-)\mathbf{d}\mathbf{m}_i\mathbf{d}\mathbf{i} \quad \text{kur:}$$

$\chi^{(+)}$ — matricinių erdvių susilietimo centrinė sritis, per kurią į mūsų matricinę erdvę priteka materijos.

$\eta^{(-)}$ — „spindulinės“ susilietimo zonos su kitomis matricinėmis erdvėmis, per kurias materijos išteka į kitas matricines erdves.

\mathbf{i} — Šešiaspindulinę sistemą sudarančių materijos formų skaičius.

\mathbf{m}_i — materijų masė.

Рис. 175

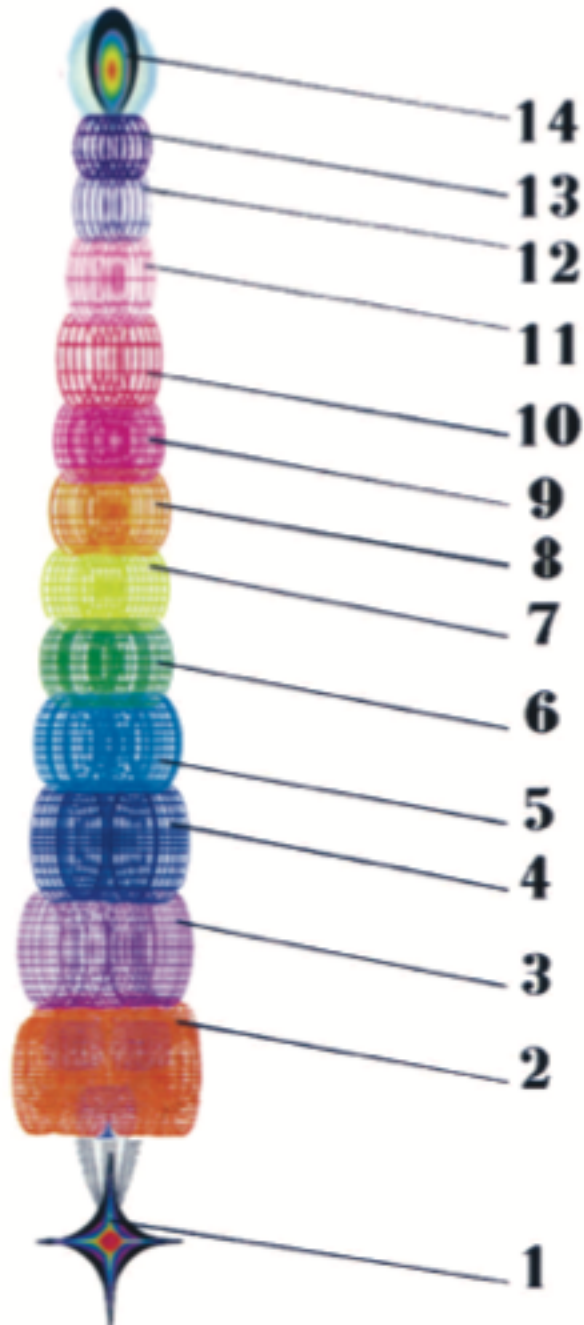
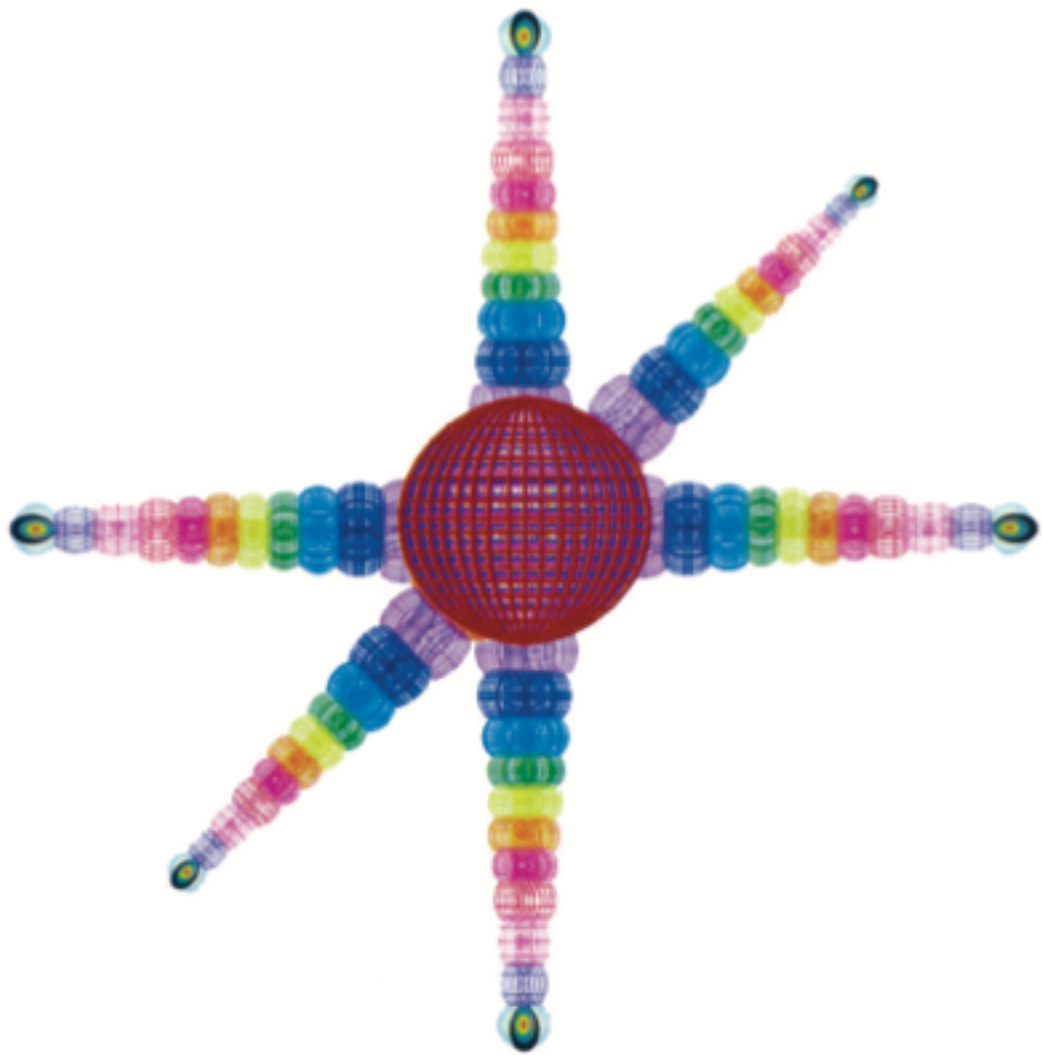

Рис. 176

Visos mūsų matricinės erdvės lygybę (15) galime užrašyti patogesnėje išraiškoje:

$$[\iint \chi(+)\mathbf{d}\mathbf{m}_i\mathbf{d}\mathbf{i} - 6\iint \eta(-)\mathbf{d}\mathbf{m}_i\mathbf{d}\mathbf{i}] \equiv \mathbf{0} \quad (16)$$

Kaip matyti iš formulės, materijos tvarumo dėsnis nepažeidžiamas jokiame erdvinių darinių lygyje. Dėsniai bendri mikrokosmose ir makrokosmose. Veikiančių dėsnų vienybę patvirtina tai, kad mikrokosmosas yra makrokosmoso bazinė sudėtinė dalis.

Antišešiaspindulinėje sistemoje materijos cirkuliacija vyksta atvirkštine tvarka, nuo tos super-erdvės kraštų link centro. Be to, matricinės erdvės matmenų iškreipimai maksimalūs kraštinėse zonose ir minimalūs to erdvinio darinio centre (žr. **Pav.177**).

Antišešiaspindulinės sistemos stabilumo sąlyga yra harmonija tarp ištekančių energijų per matricinių erdvių susilietimo zonas ir išorinėse susilietimo zonose sintezuojamų to matmenų kvantavimo tipo materijų. Tą balansą galime užrašyti formule:

$$\iint \chi(-)\mathbf{d}\mathbf{m}_i\mathbf{d}\mathbf{i} \equiv 6\iint \eta(+)\mathbf{d}\mathbf{m}_i\mathbf{d}\mathbf{i} \quad (17)$$

kur:

$\chi^{(-)}$ — centrinė matricinių erdvių susilietimo zona, per kurią iš mūsų matricinės erdvės išteka materijos (super-analogas — “juodoji skylė”).

$\eta^{(+)}$ — matricinių erdvių pakraštinės susilietimo zonos, per kurias į mūsų matricinę erdvę materijos priteka,

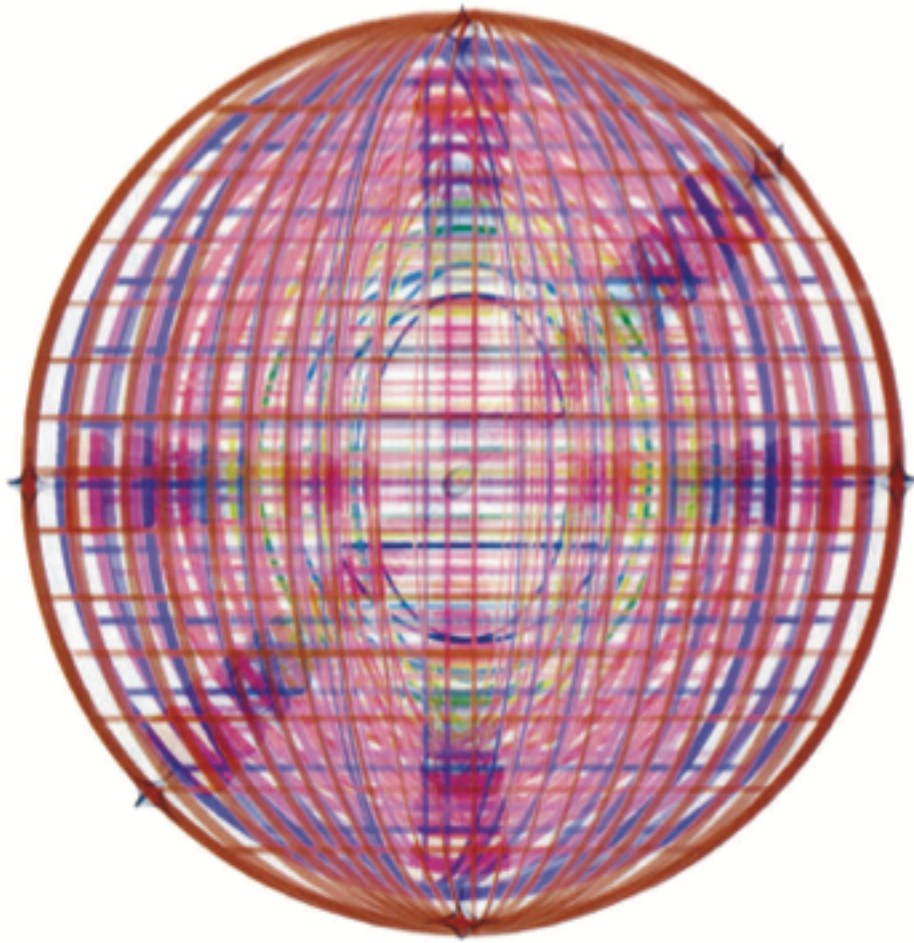
\mathbf{m}_i — duoto tipo materijos masė.

Lygybę (16) galima perrašyti daug suprantamesne ir paprastesne išraiška:

$$\iint \chi(-)\mathbf{d}\mathbf{m}\mathbf{i}\mathbf{d}\mathbf{i} - 6\iint \eta(+)\mathbf{d}\mathbf{m}\mathbf{i}\mathbf{d}\mathbf{i} \equiv \mathbf{0} \quad (18)$$

Natūralu, kad mūsų matricinėje erdvėje yra daug tokių super-erdvių. Jos sudaro matricinės erdvės mazgus ir yra kaip jos „atomai“. **Ir vėl makrokosmoso struktūra analogiška mikrokosmosui.** Tai dar vienas jų vienybės patvirtinimas...

Рис. 177

Skyrius 12. Matricinių erdvių struktūra

Matricinė erdvė — pagal matmenis **nevienalytė** (anizotropinė). Todėl tose nevienalytiškumo zonose susidaro galimybės jungtis su kitomis matricinėmis erdvėmis ir sudaryti **super-erdves**. Matricinių erdvių stabilumui būtinas **balansas** tarp matricinių erdvių susilietimo **teigiamose zonose** sintezuojamos materijos kiekio ir materijos kiekio, ištekancio per **neigiamas zonas**.

Tų procesų rezultate susidaro po keletą šešiaspindulinio tipo (n_1) ir antišešiaspindulinio tipo (n_2) super-erdvių. Matricinės erdvės stabilumas įmanomas išlaikant lygybę:

$$n_1 \iint \chi^{(+)} dm_i di - 6 \iint \eta^{(-)} dm_i di \equiv n_2 \iint \chi^{(-)} dm_i di - 6 \iint \eta^{(+)} dm_i di \quad (19)$$

Tikimybė susidaryti šešiaspindulinėms ir antišešiaspindulinėms sistemoms vienoda visoje matricinėje erdvėje. Kaip vienų, taip ir kitų kiekis beveik vienodas: ($n_1 = n_2$). Tomis sąlygomis įvykdomos maksimalaus matricinės erdvės stabilumo sąlygos. Po paprasčiausių lygybės (19) sutvarkymų, gauname:

$$\begin{aligned} \iint (\chi^{(+)} - \chi^{(-)}) dm_i di &\equiv 0 \\ \iint (\eta^{(-)} - \eta^{(+)}) dm_i di &\equiv 0 \end{aligned} \quad (20)$$

Lygties sąlygų įvykdymas galimas tik kai:

$$\begin{aligned} \chi^{(+)} &\equiv \chi^{(-)} \\ \eta^{(-)} &\equiv \eta^{(+)} \end{aligned} \quad (21)$$

tų matricinių erdvių susilietimo zonų matmenys:

$$\begin{aligned} 3,141532654 < \lambda_{\chi(+)} < 3,16179589 \\ 2,859747348 < \lambda_{\eta(-)} < 2,87995058 \end{aligned} \quad (22)$$

ir atitinkamai:

$$\begin{aligned} 2,859747348 < \lambda_{\chi(-)} < 2,87995058 \\ 3,141532654 < \lambda_{\eta(+)} < 3,16179589 \end{aligned}$$

Šešiaspindulinės ir antišešiaspindulinės sistemos matricinėje erdvėje sudaro korio

pavidalo struktūras ir suformuoja „skeletą“ — matricinės erdvės „kristalinę gardelę“. Būtent matricinės erdvės lygyje aiškiausiai galime pamatyti makrokosmoso ir mikrokosmoso tapatumą.

Kiekviena duoto tipo matricinė erdvė atrodo kaip **Miobuso juosta**. Matricinės erdvės — taip pat uždaros sistemos. Taip yra todėl, kad vieningų matmenų erdvėje tos erdvės ne visur išlaiko leidžiamus išmatavimus... **Matricinės erdvės nėra baigtinės Kosmoso sistemos, o yra tik Didžiojo Kosmoso elementai**. Egzistuoja daugybė Kosmoso lygių, o mes pažvelgėme tik į vieną iš daugybės mažyčių „langelių“ ...

Žmogus visada žiūrėjo į žvaigždes ir svajojo, svajojo... Kiekvieno žmogaus sąmonėje miega prisiminimai apie tolimas ir nuostabias žvaigždes, iš kurių kažkada į Žemę atėjo jo protėviai... Miega smegenyse **užblokuota Atmintis**, miega pats žmogus... bet jo siela veržiasi į žvaigždes, ir Žmogus laukia **Stebuklo**... Sąmonės atvėrimo ir nušvitimo stebuklo... Savęs pažinimo stebuklo jį supančiame Didžiajame Kosmose...

Kosmoso mąstai — matuojant žmogiškais masteliais, kolosalūs. Ir jokios raketos, kurias žmonės taip aktyviai leidžia tam, kad pažintų Didįjį Kosmosą, niekada žmonijai nepadės nuimti širmos nuo taip jaudinančios paslapties... Ir tik kiek “giliau” leidžia pažvelgti nulinio perėjimo laivai — **NSO**, kurių, kaip bebūtų gaila, žmonija kol kas neturi... Ir net **NSO**, kuriais galima keliauti milijardų šviesmečių atstumais, tos problemos nesprendžia, tai tik **smiltelė Didžiojo Kosmoso** bekraščio okeano pakrantėje...

Tik išvystęs savo **Smegenis, savo Sielą, savo Sąmonę** žmogus galės pabandyti prasiskverbti giliau. **Tiktai PROTAS pajėgus judėti toliau nuo vieno horizonto, prie kito**. Svarbiausia — nestabdyti savo išsivystymo proceso. **Sąmonės perkėlimas yra vienintelis Kosmoso pažinimo būdas. Pačios geriausios Kosmoso technologijos negali sukurti neribotų atstumų judėjimo priemonių.**

Sutraukiantys ir išskleidžiantys erdves kosminiai laivai, kurie sugeba judėti meta- visatoje, negali pereiti matricinių erdvių kokybinių barjerų. Bandant įvykdyti tokį perėjimą, visiškai anihiliuojasi materijos. Yra kelios to reiškinių priežastys, viena iš pagrindinių — skirtingų matriciniu erdviu kokybinė medžiagų sudėtis yra skirtinga, taip pat skirtingi ir matmenų kvantavimo koeficientai. Kokybinė ir kiekybinė sudėtis — jokiomis sąlygomis nesuderinamos. Vieno tipo medžiaga papuolusi į kito tipo erdvę, visiškai suyra. Iš tos masės sintezuojasi medžiaga, kuri tapati erdvės struktūrai.

Kita priežastis, sąlygojanti nulinio perėjimo laivų ribotumą, **yra jų veikimo principas, kuris grindžiamas pilotų psi-lauko panaudojimu, kai vyksta pertekėjimo procesas iš vieno lygio į kitą ir atvirkščiai**. Dėl

to yra panaudojamos žinios apie materijos pertekėjimo procesus, kai dalijasi gyvų organizmų ląstelės.

Be to, skirtingų erdvės lygių lokaliniuose tūriuose periodiškai susidaro sūkuriniai duoto ar tarpinio tipo materijos judėjimai, kas, savo ruožtu, galutinį judėjimo tikslą daro nenuspėjamu.

Evoliucinis žmogaus vystymasis suteikia (teisingai vystantis) visą eilę pranašumų, kurių jokia technika neįmanoma pasiekti. Prisiminkite, harmoningai vystantis žmogui ir jo sielai, palaipsniui išsivysto skirtingos kokybinės sudėties vis nauji sielos kūnai. Evoliuciškai išsivystant vis naujiems sielos kūnams, kokybiniai barjerai tarp lygių išnyksta, todėl atsiranda realios galimybės sąmonei ir pačiai sielai keliauti į bet kurį iš tų lygių.

Pasibaigus vidiniam **Žemės ciklo** išsivystymui, kuris yra tik atspirties taškas harmoningam Kosminiam vystymuisi, žmogus sau atidaro naujas Visatos „duris“. Tęsdamas harmoningą savo proto ir sielos vystymą, žmogus suformuoja naujus savo sielos kūnus. Palaipsniui evoliuciškai formuojantis naujiems sielos kūnams, atitinkamai išnyksta barjerai ne tik planetų lygyje, **bet ir kokybiniai barjerai Meta-visatose, super- erdvėse ir matricinėse erdvėse**. Ir tas procesas — **begalinis...**

Iki tol, kol protingas sutvėrimas, kuris nebūtinai turi būtų humanoidu, nesustoja vystęsis, kol nepradedą savęs laikyti „dievybe“, jo vystymasis tęsiasi. Galimas tik saviblokavimas, kurio niekada nebus, jeigu sutvėrimas išlaiko vidinę harmoniją, išsaugo „aukso vidurį“ tarp širdies, valios ir proto srautų... Žinoma, įvertinant naujų sielos struktūrų naujas kokybines savybes.

Būtina tiksliai žinoti, **kad fiziniai smegenys yra tik fundamentas**, kuris **aptarnauja mąstymo procesą**. Fizinių smegenų neuronai **nemąsto**, jie tik **skaido fizinio lygio medžiagas į jas sudarančias materijas, o tai, tavo ruožtu, sukuria reikalingą potencialą ir aprūpina kitus neuronų lygius**.

Eteriniai, astraliniai ir mentaliniai neuronų kūnai atitinkamuose lygiuose sukuria savo sistemas — eterinį, astralinį, ir mentalinį smegenų lygius, **kurie tiek pat materialūs, kaip ir fizinis**. Cirkuliuojant tarp tų lygių įvairiems energijos (materijų) srautams, būtent tuose lygiuose ir vyksta mąstymo procesas.

Be to, mąstymo proceso metu susidaro daugybė įvairių skirtingos sudėties ir aktyvumo materijų srautų, kurie gali apimti protingo sutvėrimo skirtingą kiekį smegenų lygių. Ir vystymasis dažnai sustoja tik dėl to, kad nugali įsitikinimas, kad fizinės smegenys yra ribotos apimties ir iš jų

neįmanoma „išspausti“ daugiau, negu jos gali duoti... Viskas ribota — žinoma, bet...

Jeigu protinga būtybė negali pakeisti savo fizinių smegenų apimties, tai, kas gi jam trukdo **pakeisti smegenų kokybines struktūras kituose lygiuose?** Tai atidaro duris **begaliniam vystymuisi**. Būtina tik žinoti, kaip tai daroma ir to proceso metu nepažeisti harmonijos bet kuriame iš galimų lygių.

Žmonija ir neįtaria apie turimą kolosalų evoliucinį potencialą. Reikia tik žinoti to potencialo atidarymo „raktą“. Reikia tik atidžiai perskaityti ir susimąstyti. Ir atsivers durys į „neįmanomą“ — į begalinį ir nuostabų Tiesos kelią ir savęs bei Kosmoso Pažinimą...

Ir dar... Norisi atkreipti Jūsų dėmesį į tokį gamtos reiškinį, kaip **laikas**. Kas tai yra laikas? Kiekvienas žmogus žino savo gimimo dieną ir tai, kad nuo tos dienos jis eina pasitikti savo mirties kartais lėčiau, o kartais ir greičiau... Žmogus žino, **kad jam skirtas atitinkamas gyvenimo laiko tarpas**, kuris matuojamas metais, mėnesiais, dienomis, valandomis, minutėmis, sekundėmis...

Bet mažai kas supranta, kad laikas **IŠ VISO NEEGZISTUOJA**, kad tai yra tik atskaitos sistema, kurią savo patogumui Žemėje sugalvojo žmogus. **Laikas — sąlyginis**, kaip sąlyginiai ir procesai, kurie vyksta medžiagoje ir materijoje, kurie turi savo ciklus ar ritmus ir juos žmogus naudoja kaip laiko skaičiavimo vienetus.

Vieni ir tie patys procesai skirtinguose planetos taškuose vyksta šiek tiek skirtingais tempais, kurie būna tokie nežymūs, kad jie, paprasčiausiai, nepastebimi. Bet, nepaisant to, **jie yra**. Procesų greičiui turi įtakos **materialių kūnų forma, iš Kosmoso ateinančios energijos kiekis ir kokybė**. Ir norisi pabrėžti, kad pasikeitimai (dirglumas) vyksta ne tik fiziniame lygyje. Jie taip pat atsiranda ir kituose lygiuose.

Iš išorės ateinantys srautai pirmiausia iššaukia pasikeitimus mentaliniame, vėliau astraliniame ir eteriniame lygiuose. Ir tik po to — **fiziniame**. Visa, tai todėl, kad lygiai sudaro vieningą sistemą, tik turi skirtingą kiekybinę ir kokybinę juos sudarančių materijų sudėtį, taip pat skirtingą judėjimo struktūrą (inertiškumą). Ir tam, kad iššaukti pasikeitimus, reikalingas skirtingas išorinių jėgų poveikis.

Išorinių mūsų planetos lygmenų pokyčiai, perėję atitinkamus kitus lygmenis, galiausiai pasieks fizinį lygmenį ir čia taip pat pasireikš. Čia mes priėjome prie galimybių **pamatyti ateitį**... Ir, kaip matote, tame nėra nieko mistiško ar viršgamtiško.

Įsivaizduokime, kad mes esame septynaukščiamė name. Pirmas aukštas — fizinis lygis ir, atitinkamai, antras — eterinis, trečias — astralinis, ketvirtas, penktas, šeštas ir septintas — pirmas, antras, trečias ir ketvirtas mentaliniai lygiai.

O dabar išstirkime situaciją, kai septinto aukšto „gyventojai“ neužsuka vandens ir jis pradeda semti žemesnius aukštus. Po kurio laiko vanduo pradės sunktis šeštame, vėliau — penktame, ketvirtame, trečiame, antrame, ir galop, pirmame aukšte.

Ir jeigu prieš vandeniui pradedant sunktis į kitus aukštus koks nors pirmo aukšto „gyventojas“, pakilęs liftu į septintą aukštą tai pamatys, ir nusileidęs žemyn perspės kaimynus apie pavojų, tai tie tikriausiai iš jo pasijuoks... Arba, paprasčiausiai, palaikys jį bepročiu, kaip labai dažnai atsitikdavo su tais, kuriuos žmonės vadino „**pranašais**“ arba „**aiškiaregiais**“, nes tai, ką jie matė „**septintame danguje**“ **nelabai patiko tiems, kurie turėjo valdžią „pirmame“...**

Ir visada tokiam „aiškiaregiui“ buvo geriau susirasti „raktą“ nuo buto, kuriame liejasi vanduo ir pasistengti (jeigu, žinoma, pasiseks) užsukti kraną. Bet, kaip bebūtų gaila, tą „raktą“ surasti pasisekdavo labai retai... Ir daugelis pranašų, apšauktų burtininkais ar raganomis, dėl žmonių nemokšiškumo arba įsakius „galingiesiems“ buvo užmėtyti akmenimis arba sudeginti ant laužo...

Viena iš pačių žinomiausių pranašių ir aiškiaregių buvo Sabos karalienė Mikalda, kuri prieš tūkstantį metų iki Kristus gimimo aprašė su juo susijusius įvykius ir net nurodė medį, iš kurio bus padarytas kryžius, ant kurio jis bus nukryžiuotas. Ši moteris keldavo siaubą ją supantiems žmonėms, nes jie neįstengė suprasti įvykių esmės. Iki mūsų dienų išliko tik trys iš jos parašytų devynių knygų apie Žmonijos ateitį, likusios buvo sudegintos...

Kita moteris, kuri garsėjo kaip aiškiaregė, buvo Kasandra iš Trojos, karaliaus Pirso duktė, kurios taip pat nesuprato net patys artimiausi jai žmonės (apie tai rašo Homeras). Vėlesniais laikais buvo pranašas Nostradamus, kuris savo eilėmis tiksliai aprašė ateities įvykius, bet, gaila, jis taip pat nerado to „stebuklingo raktelio“, kad galėtų ką nors pakeisti...

Tai — tie, apie kuriuos mes daugiau ar mažiau girdėjome, o kiek tokių vardų žmonijos atmintis neišsaugojo... Praktiškai visada tokie žmonės buvo labai nelaimingi ir amžininkų nesuprasti. Juos slėgė žinios apie ateitį, kurios jie nepajėgė pakeisti... Minčių ir sąmonės

prasiskverbimo į ateitį gylis priklauso nuo to, į kokią „aukštą“ lygį sugeba pakilti žmogaus sąmonė.

Tiriant mūsų planetos ateitį, maksimalų gylį įmanoma pasiekti mintimis persikėlus į ketvirtąjį mūsų planetos mentalinį lygmenį. Tada galima pažvelgti šimtus, tūkstančius metų į priekį. Minimalus persikėlimas — į eterinį lygį, kai galima nuspėti įvykius, kurie bus artimiausiomis dienomis, mėnesiais, metais.

O dabar — kas susiję su **Praeitimi...**

Viskas, kas vyksta gamtoje, susiję su materijos pasikeitimais, jos sudėtimi, kiekiu ir vienokia ar kitokia evoliucijos dinamika. Prisiminkite, mūsų Meta-visata sudaro skirtingos kiekybinės ir kokybinės sudėties diskretinių erdvių sistemą. Mūsų erdvė-visata susidarė susijungus septynioms materijos formoms ir pasislinkusi nuo matmenų iškreipimo zonos centro, kurioje “gimė” mūsų meta-visata.

Pačiame tos zonos centre susidarė erdvė-visata iš devynių materijos formų ir palaipsniui judant nuo centro, diskretinėse matmenų pasikeitimo zonose dydžiu $\Delta\lambda$, susidarė erdvės-visatos iš aštuonių, septynių, šešių, penkių, ketverių, trijų ir dviejų mūsų tipo matmenų kvantavimo materijos formų.

Ir jeigu globaliai pažvelgti į meta-visatų evoliuciją, galime daryti išvadą, kad centrinė zona iš devynių materijos formų yra pati stabiliausia, o tuo pat metu kraštinės zonos — nestabilios, ir didžiausią nestabilumą sukelia išoriniai veiksniai, veikdami erdves-visatas, sudarytas iš dviejų materijos formų. Todėl tas erdves-visatas sudarančios vienos ar kitos medžiagos ir procesai evoliuciškai vystosi.

Tie pasikeitimai per susilietimo zonas su erdvėmis-visatomis iš trijų materijos formų iššaukia nestabilumą ir rezultate tose erdvėse-visatose atsiranda vykstančių procesų dinamika. Todėl dirgikliai palaipsniui pereina, per bendrus elementus prasisunkia iš kraštinių erdvių-visatų į centrinės, sudarytas iš devynių materijos formų.

Tokiu būdu matome vieną kryptį, kuria mūsų meta-visatoje palaipsniui juda įvykių grandinė — nuo erdvių-visatų, sudarytų iš dviejų materijos formų, link erdvių-visatų, sudarytų iš devynių materijos formų (žr. Pav.165).

Todėl į mūsų erdvė-visatą materijos pasikeitimų dirgikliai ateina iš erdvių-visatų, sudarytų iš šešių materijos formų. Ir po evoliucinio vystymosi etapo mūsų erdvėje-visatoje, „perteka“ į sekančią, sudarytą susiliejus aštuonioms materijos formoms ir analogiškai pasiekia mūsų

meta-visatos centrą — erdvę-visatą, sudarytą iš devynių materijos formų. Todėl tai ir yra priežastis, kodėl **laikas teka viena kryptimi**.

Todėl mūsų erdvėje-visatoje, sudarytoje iš septynių materijos formų, pirminiai dirgikliai, savyje sukaupe joje buvusių įvykių atspaudus, pasiekia erdvę-visatą, sudarytą iš aštuonių materijos formų ir per ją, toliau pasiekia mūsų meta-visatos matmenų iškreipimo centrą.

Kitais žodžiais, „žinias“ turi ir aukštai, kurie yra žemiau nulinės padalos. ir jeigu pratęsti analogiją su tekančiu vandeniu, tai vanduo po pirmojo aukšto sunksis į pirmąjį „rūsio“ aukštą, po to — antrą, trečią ir t.t. Ir net po to, kai bus uždarytas kranas septintame aukšte, susikaupęs vanduo tebetęsia savo kelionę žemyn...

Kiekviena **Dabarties** akimirka tampa **Praeitimi** ir virsta mažu „lašeliu“, įsilieja į ateities ir praeities Laiko Upę... Kaip galima pakilti į septintą aukštą ir sužinoti apie ateities įvykius, taip pat įmanoma nusileisti į „rūsio“ aukštus ir sužinoti, kas buvo praeityje...

Ir vėlgi, kuo giliau žmogus savo sąmone gali nusileisti liftu žemyn, tuo giliau jis sugebės pažvelgti į praeitį. **Ateitis ir Praeitis — materialios ir realios ir yra vientiso proceso dalys**. Elementarių dalelių lygyje branduolinė fizika susidūrė su paradoksu — **praeitis įtakoja ateitį**... Iš principo, čia nėra jokio paradokso, tai natūralu ir dėsninga, kaip po gimimo dėsningai ateina mirtis. **Mirtis viename lygmenyje — gimimas kitame, ir atvirkščiai**.

Ir dar, kas susiję su persikėlimu į kitus mūsų planetos lygmenis... Daugelis drąsiai tvirtina, kad jie turi „ryšių kanalus“ su mirusiųjų sielomis, kitomis civilizacijomis, Jėzumi Kristumi, Buda ir kitais dievais arba „angelais“... iš kurių jie gauna informaciją...

Norisi perspėti visus, kurie taip jau daro ar bando daryti... Taip, iš tikrųjų, įmanomi kontaktai su mirusiųjų sielomis kaip iš visų Žemės lygmenų, taip ir už Žemės sferos ribų, su kitų civilizacijų atstovais. Bet tam, kad tai **iš tikrųjų būtų įmanoma**, būtina prisiminti:

1) Išeiti už Žemės sferos ribų, nugalėti lygių kokybinius barjerus, įmanoma tik evoliuciškai išsivysčius sielai, kuri turi **šešis kūnus (su fiziniu — septynis)**. Tik tada įmanomas mentalinis kontaktas su kitomis Kosmoso civilizacijomis, kurių yra labai daug. Reikia tik prisiminti, kad kitos civilizacijos, net daug labiau išsivysčiusios, gali būti „juodosios“ pagal savo ideologiją.

2) Kai žmogus nėra pabaigęs Žemės ciklo išsivystymo ir bando “rasti” kontaktus su kitomis civilizacijomis, jis kartais “suranda” tuos kontaktus, bet, kaip bebūtų gaila, tie kontaktai yra ne su aukščiausiuoju protu, o su astralinio lygmens žemės padarais, geriausiu atveju — pirmojo mentalinio lygmens.

Tos sielos išeina „medžioti“ jų egzistavimui taip reikalingos energijos. Ir kai vienas ar kitas žmogus „sukuria kanalą“ ir atidaro kokybinius barjerus, tokia siela skauoja duoto žmogaus smegenis ir užsideda hologramą to, kurio tas žmogus ieško ar kuriuo jis labiausiai tiki.

Jeigu žmogus tiki Kristumi, ji prisiima Kristaus išvaizdą (ir kas įdomu, kiekvienas žmogus jį mato vis kitokiu) ir kalba jo vardu, o pats tuo metu siurbia to lengvatikio gyvybinę energiją... Gaila, bet tai, — nemokšiškumo kaina...

Įmanoma daug kas, apie ką svajoja žmonės... ir apie ką jie net neįtaria.

Persikėlimas erdvėje ir laike, ateities ir dabarties keitimas, kontaktai su kitomis civilizacijomis kaip iš Mažojo, taip ir iš Didžiojo Kosmoso. Valdyti atmosferos reiškinius, gamtoje ir žmonių bendruomenėje vykstančius procesus ir dar daug ką... Ir vėl gi, tam reikalingos Žinios, Žinios ir dar kartą Žinios... naujos Žinios apie Gamtos, Proto, visatos vystymosi dėsnius...

Ir tegul ta knyga **norintiesiems bus** mažu tilteliu per nemokšiškumo upę į **Tiesos, Šviesos, Naujos Ateities ir naujos Žmonijos krantą**... Tokį pat tyrą ir nuostabų, kokia **nuostabi yra mūsų mėlynoji planeta ŽEMĖ**...

Nikolaj Levašov,

1993 m. vasaris.

Maskva — San Franciskas.

Priedas 1.

Vidinės savireguliacijos formulės išvedimas

Gyvenamasis arealas — paviršiaus plotas, kurį užima duotos rūšies populiacija — nepažeidžiant ekologinės pusiausvyros gali išmaitinti tam tikrą kiekį gyvūnų (n). Gyvenamosios aplinkos sąlygų ir gimstamumo pasikeitimai periodiškai priveda prie to, kad populiacijos individų skaičius išauga ir pasidaro lygus:

$$N^{(+)} = n + \beta$$

kur:

β — individų skaičiaus perviršis, kuris iššaukia ekologinės pusiausvyros pažeidimus. Esant tam pačiam mirtingumo lygiui ir tiems patiems neigiamiems aplinkos faktoriams išauga mirtingumas ir individų skaičius vėl priartėja prie optimalaus.

$$N^{(+)} - (\beta \pm \Delta n) \rightarrow n \quad (1)$$

kur:

Δn — nereikšmingi populiacijos kiekybiniai nukrypimai nuo optimalių reikšmių.

Jeigu populiacijos skaitlingumas buvo mažesnis už optimalų, tai esant toms pačioms gamtinėms sąlygoms padidėja gimstamumas ir populiacijos skaitlingumas priartėja prie optimalaus.

$$N^{(-)} - (p \pm \Delta n) \rightarrow n \quad (2)$$

kur:

$N^{(-)}$ — populiacijos skaitlingumas mažesnis už optimalų.

p — iki optimalaus populiacijos skaitlingumo trūkstamas individų skaičius.

Kur gi tokių populiacijos reakcijų priežastis keičiantis skaitlingumui? Iškelkime keletą prielaidų ir jas išanalizuokime. Ištirkime santykį:

$$m(t) / m(n)n \rightarrow 1 \quad (3)$$

kur:

$m(t)$ — augalinė biomasė, atsigaminanti populiacijos gyvenamojoje teritorijoje per laiko vienetą.

$m(n)$ — augalinė biomasė, kuri reikalinga optimaliam gyvenimui žolėdžiam gyvūnui (triušiui).

n — optimalus populiacijos tankis, atitinkantis ekologinę pusiausvyrą.

Normalaus produktyvumo atveju santykis (3) lygus vienetui. Išaugus produktyvumui, santykis (3) mažesnis už vienetą. Išaugęs produktyvumas — kai dalies fotosintezės metu susidariusios biomasės žolėdžiai gyvūnai nebesuėda. Santykis (3) yra balansinis. populiacijos tankumo svyravimus galime užrašyti formule:

$$m(t)/N^{(+)} m(n) < 1 < m(t)/N^{(-)} m(n) \quad (4)$$

Kas gi vyksta populiacijoje, kai santykis (4) pavirsta santykiais (5) ir (6):

$$m(t) / [N^{(+)} - (\beta \pm \Delta n)] m(n) \rightarrow 1 \quad (5)$$

$$m(t) / [N^{(-)} - (p \pm \Delta n)] m(n) \rightarrow 1 \quad (6)$$

Pabandykite tą reiškinį logiškai ir argumentuotai paaiškinti.

Kiekvienas individas aplink save spinduliuoja psi-lauką. Vieno individo spinduliuojamą psi-lauką pažymėkime — ω . Populiacijos individų spinduliuojami psi-laukai sąveikauja vieni su kitais ir veikia procesus, kurie vyksta tuos laukus sukuriančiuose organizmuose. Tarkime, kad egzistuoja populiacijos vieningo **psi-lauko** optimalus tankis, prie kurio individai jaučiasi optimaliai.

$$W = \int \int_{n s} k(N;s) \omega ds dN \quad (7)$$

kur:

W — bendras populiacijos psi-laukas.

S — populiacijos užimamo arealo plotas.

ω — vieno individo spinduliuojamas psi-laukas.

$k(N, S)$ — individų psi-laukų tarpusavio sąveikos koeficientas populiacijos viduje. Įveskime naują parametą:

$$P_w = [\int \int_{n s} k(N;s) \omega ds dN] / \int ds = W/S \quad (8)$$

kur:

P_w — bendro psi-lauko optimalus tankis paviršiaus vienetui, esant optimaliam populiacijos skaitlingumui.

Analogiškai išraiškai (4) mes galime gauti santykį:

$$[\int \int_{N^{(-)} s} k(N;s) \omega ds dN] / \int ds < W/S \quad (9)$$

$$[\int \int_{N^{(+)} s} k(N;s) \omega ds dN] / \int ds > W/S$$

Užrašę tą santykį kiek kita forma, gausime:

$$\int \int_{N^{(-)} s} k(N;s) \omega ds dN < W$$

$$\int \int_{N^{(+)} s} k(N;s) \omega ds dN > W \quad (9a)$$

Iš išraiškos (9a) mes gauname du santykius, nusakančius populiacijos tendencijas atstatant ekologinę pusiausvyrą.

$$\int \int_{N^{(-)} s} k(N;s) \omega ds dN \rightarrow W$$

$$\int \int_{N^{(+)} s} k(N;s) \omega ds dN \rightarrow W \quad (10)$$

Iš tų išraiškų mes galime gauti psi-laukų tankio parametrų pasikeitimus, keičiantis populiacijos skaitlingumui.

$$\Delta W^{(+)} = \int \int_{N^{(+)} s} k(N;s) \omega ds dN - \int \int_{n s} k(N;s) \omega ds dN \quad (11)$$

$$\Delta W^{(-)} = \int \int_{n s} k(N;s) \omega ds dN - \int \int_{N^{(-)} s} k(N;s) \omega ds dN \quad (12)$$

Analizuodami tas išraiškas, mes gauname sekančias išvadas:

1) Vieno individo **psi-laukas** (ω) **neigiamai veikia** kito individo organizmo būvį ir jo funkcijas.

2) Kiekvieno individo **psi-laukas** taip pat vykdo ir **apsauginę funkciją** — jis blokuoja ir žymiai sumažina organizmo būvį ir jo funkcijas veikiančių kitų populiacijos individų psi- laukų neigiamą poveikį.

3) Esant populiacijos skaitlingumo ir visos ekologinės sistemos balansui, kiekvieno individo psi-lauko **apsauginė funkcija neutralizuoja neigiamą** likusių populiacijos individų **psi-laukų poveikį**.

4) Esant bendro populiacijos psi-lauko (W) **perviršiniam tankiui**, kiekvieno individo psi-lauko apsauginė funkcija **neutralizuoja tik dalį**

neigiamo likusių individų psi-lauko poveikio. Kitų populiacijos individų psi-laukų ne-neutralizuotas neigiamas poveikis **slegiamai veikia** kiekvieno individo organizmo funkcijas, dėl ko mažėja gimstamumas, auga mirtingumas.

5) Esant bendro populiacijos psi-lauko (W) nepakankamam tankiui, individo gyvybinės jėgos dalies potencialo dalį, kuri buvo naudojama apsauginiam psi-laukui sukurti, **organizmas panaudoja** užtikrinti **maksimaliai efektyvų** organizmo funkcionavimo režimą, dėl ko didėja gimstamumas ir ilgėja gyvenimo trukmė.

Tokiu būdu, kiekviena rūšis turi paprastą ir patikimą populiacijos skaitlingumo savireguliacijos mechanizmą, be kurio ekologinė sistema, paprasčiausiai, negalėtų egzistuoti.

Priedas 2.

Ekologinės sistemos formulės išvedimas

Panagrinėkime, kokie gamtiniai faktoriai veikia ekologinės sistemos formavimą ir jos sudėtingumą. Augaliniai organizmai, kurie sugeria dalį į augimo plotą krentančios saulės šviesos, fotosintezės dėka sukuria augalinę biomasę. Be to, tobulesni augaliniai organizmai sugeba įsisavinti daugiau saulės šviesos, dėl ko sintezuojasi didesnis augalinės biomasės kiekis per laiko vienetą. Kitais žodžiais, **skirtingi augaliniai organizmai turi savo, būdingus tik tam organizmų tipui, biologinius NVK. Tokiu būdu, augalinės biomasės kiekis priklauso nuo sekančių parametru:**

a) **Saulės šviesos srautų tankio, krentančio į ploto vienetą per laiko vienetą.**

b) **Augalinių formų biologinio NVK.**

c) **Kiekvieno tipo augalinių organizmų kiekio.**

Visa tai išreiškę matematiniais ženklais, gauname išraišką:

$$\int \int \int_{0 \ 0 \ 0}^{s \ i \ j} W s \chi_{(ij)} n_{(ij)} ds di dj = M^{(ij)}_p(t) \quad (1)$$

$M_p^{ij}(t)$ — augalinės biomasės kiekis, kurį ploto vienetė augantys augaliniai organizmai sintezuoja per laiko vienetą.

W_s — saulės šviesos srauto tankis, kuris planetos ploto vienetą krenta per laiko vienetą.

$\chi_{(ij)}$ — biologinis NVK, parodantis, kokią W_s dalį sugeria ir perdirba duotos rūšies (j) kiekvieno augalo organizmas (i).

$n_{(ij)}$ — ploto vienetė augančių duotos rūšies (j) kiekvieno augalo organizmų (i) kiekis. **Be to:**

$$0 < j \leq n_{j0}$$

$$0 < i \leq n_{0i}$$

kur:

n_{0i} — ploto vienetė augančių duotos rūšies augalų (j) optimalus skaitlingumas, atitinkantis ekologinę pusiausvyrą.

n_{j0} — ploto vienetė augančių augalinių rūšių kiekis.

Dalį augalinės biomasės suėda žolėdžiai gyvūnai. Po atitinkamo suskaidymo ir perdirbimo, iš tos dalies sintezuojasi žolėdžių gyvūnų biomasė.

$$\int \int \int \underset{0 \ 0 \ 0}{\overset{s \ a \ b}{M_p^{(ij)}}} \chi_{ab} n_{ab} \, ds \, da \, db = M_p^{ab}(t) \quad (2)$$

kur:

$M_p^{ab}(t)$ — žolėdžių gyvūnų organizmų biomasė, kuri sintezuojasi per laiko vienetą, paviršiaus ploto vienetė.

χ_{ab} — žolėdžių gyvūnų NVK, parodantis kokia dalis suvartotos augalinės biomasės sintezuojasi į kiekvienos rūšies (b) žolėdžių gyvūnų organizmų biomasę (a).

n_{ab} — kiekvienos rūšies (b) žolėdžių gyvūnų organizmų (a) kiekis, gyvenantis paviršiaus ploto vienetė.

Be to:

$$0 < a < n_{a0}$$

$$0 < b < n_{0b}$$

kur:

n_{a0} — ploto vienetė augančių duotos žolėdžių gyvūnų populiacijos kiekvienos rūšies

(b) optimalus skaitlingumas, atitinkantis ekologinę pusiausvyrą.

n_{ob} — optimalus žolėdžių gyvūnų rūšių skaičius paviršiaus ploto vienetui, atitinkančiam ekologinę pusiausvyrą.

Dalį žolėdžių gyvūnų suėda mėšėdžiai gyvūnai. Po atitinkamo suskaidymo ir perdurbimo, iš tos dalies sintezuojasi mėšėdžių gyvūnų biomasė.

s c g

$$\int \int \int \underset{ooo}{M^ab_p(t)} \chi_{cg} n_{cg} dsdcdg = M^{cg}_p(t) \quad (3)$$

kur:

$M^{cg}_p(t)$ — mėšėdžių gyvūnų biomasė, kuri sintezuojasi per laiko vienetą, paviršiaus ploto vienetė.

χ_{cg} — mėšėdžių gyvūnų NVK, parodantis kokia dalis suvartotos žolėdžių gyvūnų sintezuojasi į kiekvienos rūšies (g) mėšėdžių gyvūnų biomasę (c).

n_{cg} — kiekvienos rūšies (g) mėšėdžių gyvūnų (c) kiekis, gyvenantis paviršiaus ploto vienetė.

Be to:

$$0 < c < n_{co}$$

$$0 < g < n_{og}$$

kur:

n_{co} — ploto vienetė augančių duotos mėšėdžių gyvūnų populiacijos kiekvienos rūšies (g) optimalus skaitlingumas, atitinkantis ekologinę pusiausvyrą.

n_{og} — optimalus mėšėdžių gyvūnų rūšių skaičius paviršiaus ploto vienetui, atitinkančiam ekologinę pusiausvyrą.

Panaudodami įvestas matematinės išraiškas (1), (2), (3) galime užrašyti susiformavusios ekologinės sistemos matematinį modulį:

$$M^{ij}_p(t) + M^ab_p(t) + M^{cg}_p(t) = \text{const.} \quad (4)$$

Į išraišką (4) įrašę sudėtinių dalių reikšmes, gauname:

$$M^{ij}_p(t) \left\{ 1 + \int \int \int \underset{ooo}{\chi_{ab} n_{ab} dsdadab} + \int \int \int \underset{ooo}{\chi_{ab} n_{ab} \left[\int \int \int \underset{ooo}{\chi_{cg} n_{cg} dsdcdg} \right] dsdadab} \right\} = \text{const.}$$

(5)

Jeigu į tą lygtį įrašysime $M_{ijp}(t)$ reikšmę, gausime:

$$\int \int \int_{s \ i \ j} W_s \chi_{ij} n_{(ij)} [1 + \dots + \dots] ds \ di \ dj = \text{const.}$$

Mes gavome ekologinės sistemos lygtį.

Priedas 3.

Matricinių erdvių sistemos formulės išvedimas

Mūsų matricinės erdvės balansinio stabilumo sąlyga yra – balansas tarp matricinėje erdvėje sintezuojamos materijos ir per matricinių erdvių susilietimo zonas ištekančios materijos. Tą sąlygą galime užrašyti formule:

$$n_1 [\iint \chi^{(+)} dm_i di - 6 \iint \eta^{(-)} dm_i di] \equiv n_2 [\iint \chi^{(-)} dm_i di - 6 \iint \eta^{(+)} dm_i di] \quad (1)$$

kur:

n_1 — šešiaspindulinių sistemų kiekis.

n_2 — antišešiaspindulinių sistemų kiekis.

$\chi^{(+)}$ — matricinių erdvių susilietimo sritis, per kurią į mūsų matricinę erdvę priteka materijos (šešiaspindulinė sistema).

$\chi^{(-)}$ — centrinė matricinių erdvių susilietimo sritis, per kurią iš mūsų matricinės erdvės išteka materijos.

$\eta^{(-)}$ — spindulinės susilietimo zonos su kitomis matricinėmis erdvėmis, per kurias materijos išteka iš mūsų matricinės erdvės.

$\eta^{(+)}$ — kraštinės susilietimo zonos su kitomis matricinėmis erdvėmis, per kurias materijos atiteka į mūsų matricinę erdvę.

i — materijos formų skaičius.

m — materijų masė.

Po paprasčiausių pertvarkymų, gauname balansinę lygtį:

$$[n_1 \iint \chi^{(+)} dm_i di - n_2 \iint \chi^{(-)} dm_i di] - 6[n_1 \iint \eta^{(-)} dm_i di - n_2 \iint \eta^{(+)} dm_i di] = 0$$

(2)

Ta lygybė bus vykdoma, jeigu skliausteliuose esanti išraiška bus lygi nuliui.

$$n_1 \iint \chi^{(+)} dm_i di - n_2 \iint \chi^{(-)} dm_i di \equiv 0$$

$$n_1 \iint \eta^{(-)} dm_i di - n_2 \iint \eta^{(+)} dm_i di \equiv 0$$

Tos sistemos siekiamas maksimalus stabilumas įmanomas, kai $n_1 = n_2$. Kitomis sąlygomis matricinė erdvė nestabili ir joje tęsiasi erdvių formavimas tol, kol susidaro stabilus būvis.

Todėl lygčių sistema turės išraišką:

$$\begin{aligned} \iint \chi^{(+)} dm_i di - \iint \chi^{(-)} dm_i di &\equiv 0 \\ \iint \eta^{(-)} dm_i di - \iint \eta^{(+)} dm_i di &\equiv 0 \end{aligned} \quad (3)$$

arba:

$$\begin{aligned} \iint [\chi^{(+)} dm_i di - \chi^{(-)} dm_i di] &\equiv 0 \\ \iint [\eta^{(-)} dm_i di - \eta^{(+)} dm_i di] &\equiv 0 \end{aligned} \quad (4)$$

ir toliau:

$$\begin{aligned} \iint (\chi^{(+)} - \chi^{(-)}) dm_i di &\equiv 0 \\ \iint (\eta^{(-)} - \eta^{(+)}) dm_i di &\equiv 0 \end{aligned} \quad (5)$$

Lygčių sistemos sąlygų įvykdymas galimas, kai:

$$\chi^{(+)} \equiv \chi^{(-)} \quad (6)$$

$$\eta^{(-)} \equiv \eta^{(+)}$$

Iki tokio balanso prieina praktiškai bet kuri matricinių erdvių sistema. Mūsų tipo materijų matricinė erdvė turi kvantavimo koeficientą:

$$\gamma = 0.020203236\dots$$

Minimalus susiliejusių materijų formų skaičius, prie kurio susidaro meta-visata, lygus dviem. Šiuo atveju matricinės erdvės iškreipimo zonos matmenys yra:

$$\lambda_2 = 2.89915382\dots$$

Tai minimalūs erdvės matmenys, prie kurių susidaro sąlygos susilieti mūsų tipo materijos formoms. Kitiems materijų tipams, turintiems kitus γ , tie matmenys gali būti kaip didesni, taip ir mažesni, ir pasiekti ne tik nulinę reikšmę, bet būti net neigiami. Sudarytų iš didelio kiekio materijų formų meta-visatų matmenis galime gauti iš formulės:

$$\lambda_i = 2.89915382\dots + \gamma(i-2) \quad (7)$$

Tos formulės pagalba atitinkamai gauname skirtingos kiekybinės ir kokybinės sudėties meta-visatų išmatavimus:

$$\lambda_2 = 2.89915382\dots$$

$$\lambda_3 = 2.919357056\dots$$

$$\lambda_4 = 2.939560292\dots$$

$$\lambda_5 = 2.959763528\dots$$

$$\lambda_6 = 2.979966764\dots$$

— meta-visatas sudarančių erdvių matmenys.

$$\lambda_8 = 3.020373236\dots$$

$$\lambda_9 = 3.040576472\dots \text{ — pirmos eilės super-erdvės matmuo.}$$

$$\lambda_{10} = 3.0607797\dots \text{ — antros eilės super-erdvės matmuo.}$$

$$\lambda_{11} = 3.08098293\dots \text{ — trečios eilės super-erdvės matmuo.}$$

$$\lambda_{12} = 3.10118617\dots \text{ — ketvirtos eilės super-erdvės matmuo.}$$

$$\lambda_{13} = 3.1213894\dots \text{ — penktos eilės super-erdvės matmuo.}$$

$$\lambda_{14} = 3.1415926\dots \text{ — šeštos eilės super-erdvės matmuo.}$$

$$\lambda_{15} = 3.16179589\dots$$

$$\lambda_{16} = 3.1819991\dots \text{ — aukštesnių lygių erdvių matmenys.}$$

$$\lambda_{17} = 3.202202362\dots$$

$$\lambda_{18} = 3.222405538\dots$$

Taip pat egzistuoja ir veidrodinės erdvės, kurios sąlyginai pasislinkusios išilgai matricinių erdvių matmenų pasikeitimų ir susidaro ne matricinės erdvės įlinkimuose, o išlinkimų viduje, kurie susidaro matricinių erdvių matmenų iškreipimų metu. Tų zonų viduje susidaro kitos sąlygos ir tai priveda prie to, kad susiliedamos tos pačios materijos sudaro kito lygio medžiagas.

Jeigu matricinė erdvė turi matmenų dimensiją, lygią $-\pi$ arba kartinę $-\pi$, susidaro antistruktūros medžiaga. Medžiagai pertekant per matricinių erdvių susilietimo zonas, įvyksta visiška medžiagų anihiliacija. Būtent apie tai užsimenama Kreipimesi į žmoniją.

Norisi skaitytojus nuraminti dėl anticiklono, kurio matmenų dimensija -3.15 ir kuris artėja mūsų galaktikų sankaupos link. Protingos būtybės rado būdą jį neutralizuoti, lokalinėje zonoje pakeitė erdvės

iškreipimą (pakeitė matmenis), dėl ko anticiklonas ir buvo neutralizuotas. Ir tai buvo padaryta psi-laukų pagalba, o ne pasinaudojus kokia nors technika.

Todėl dar kartą norisi pabrėžti **neribotas PROTO galimybes**. Gaila, bet **dėl žmogaus veikos ir gamtos disharmonijos žmonijos ir visos mūsų planetos laukia pražūtis ir be anticiklono...**

Priedas 4.

Darbo praktika su nuosavu psi-lauku

Kiekvienas žmogus aplink save turi psi-lauką; žinoma, jis turi skirtingą struktūrą, tankį ir jėgą. Egzistuoja bendri elementai ir ypatybės. Pirmiausia, ką privalo daryti kiekvienas, tai **išmokti sukurti ir valdyti savo apsauginį lauką**. Tam žmogus privalo treniruotis ir išmokti pasąmonės lygyje susikurti apsauginį lauką. Kaip tai daroma?

Žmogus turi susikoncentruoti ir galvoti: „Iš mano energijos aplink mane susidaro **apsauginis kokonas** (apvalkalas), per kurį negali prasiskverbti neigiama energija“. Toks veiksmas **kiekvieną laisvą minutę** turi būti **kartojamas** tol, kol smegenyse nesusidarys sąlyginis **apsauginis refleksas**.

Vėliau pakanka tik periodiškai patikrinti tos apsaugos būklę ir galingumą. Kai žmogus yra didelėje žmonių minioje, būtina susikurti maksimalią apsaugą. Savo namuose apsauga gali būti minimali. Labai svarbu susikurti apsaugą prieš miegą kaip fiziniam kūnui, taip ir sielai. Susikuriant tokią apsaugą, kaip apie fizinį kūną, taip ir apie sielą susidaro energetinis kokonas.

Jeigu apsauga sudaryta teisingai, galimybės ją suardyti yra minimalios. Apsauginio lauko vientisumui išlaikyti labai svarbu, kad žmogaus neveiktų neigiamos emocijos. O tai yra todėl, kad jos apsaugą atveria iš vidaus ir spinduliuoja energijos srautus, kurie pagal savo sudėtį ir kokybę yra tapatūs žemutinio astralo lygiui. Tai sukuria puikias sąlygas reikštis astraliniais padarams, taip pat žmogų veikti bet kokia kita psi-energetika.

Būtent apie neigiamų emocijų žalą kalbėjo **Jėzus Kristus**. Jis nekvieta būti paklusniais, o atvirakščiai, visu savo asmeninio gyvenimo pavyzdžiu kvietė kovoti. Jis žinojo, kad, jeigu kovojant su blogiu atsiranda neigiamos emocijos, net jeigu jos nukreiptos į blogio šaltinį, žmogus galų

gale bus to blogio nugalėtas arba laikui bėgant pats taps to blogio šaltiniu. **Būtent tame yra blogio jėga.** Kovoiant su blogiu būtina išsaugoti savo emocinį tyrumą, be kurio neįmanomas vystymasis ir kova su blogiu...

Be apsaugos, norisi atkreipti jūsų dėmesį į galimybes energetiškai apvalyti maisto produktus. Kiekvienas žmogus geria vandenį, sultis, vartoja maistą, kuris reikalingas organizmo gyvybinių poreikių užtikrinimui. Bet koks maistas, kaip augalinis, taip ir mėsishkas, turi organinių nuodų, kurie greitina organizmo irimą ir sulėtina vystymąsi. Todėl būtina tuos nuodus neutralizuoti, suskaidyti.

Tam tikslui įsivaizduokite, kad jūsų energija pradeda aktyviai judėti Jūsų kūno energetiniais kanalais. Ir toliau, mintimis tą energiją nukreipkite per ranką į maistą, kurį norite energetiškai apvalyti. To proceso metu jūs privalote įsivaizduoti, kaip maiste ta energija skaido nuodus. Energijai einant per rankas, Jūs galite pajusti vibraciją, šilumą, adatėles ir kuo aktyvesnis nuodų skaidymo procesas, tuo stipresnius jausmus pajusite. Tokiu pat būdu jūs galite išvalyti vandenį, sultis ir bet kokius kitus skysčius.

Be organizmui neigiamų medžiagų ir jų savybių neutralizavimo, galima sustiprinti teigiamas savybes, kurias turi tos medžiagos, sukurti naujas kokybes ir savybes. Jeigu tų procesų metu Jūs sugebate įsivaizduoti tuos energijos srautus, reiškia, Jūs turite padidintą jautrumą ir teisingai vystantis, galite per gana trumpą laiką pasiekti gana aukštą savo sielos ir sąmonės išsivystymo lygį.

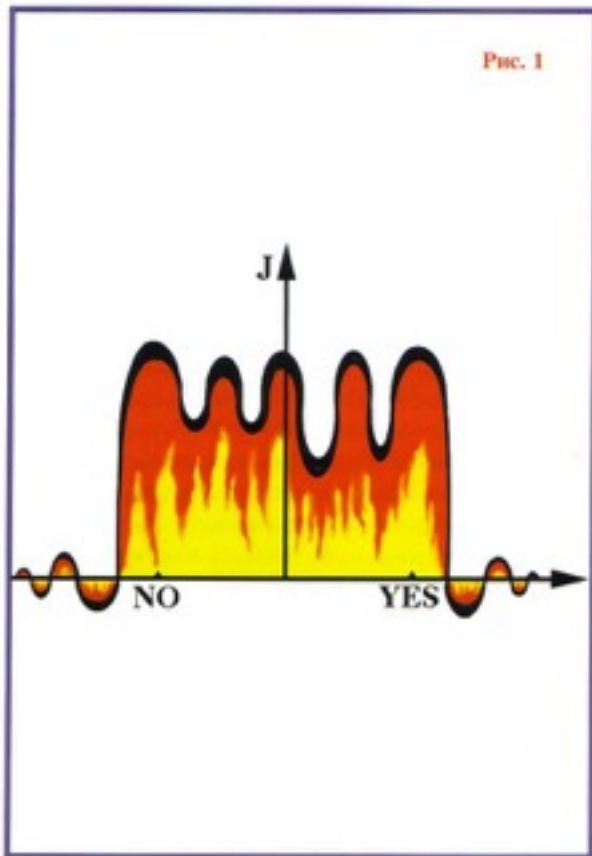
Ir man norisi Jums visiems palinkėti pasukti teisingu vystymosi keliu, nusimesti „juodą“ raištį nuo akių ir Jūs pamatysite, koks iš tiesų nuostabus Pasaulis, Gamta, Visata...

Priedas 5.

Piešinių aprašymai

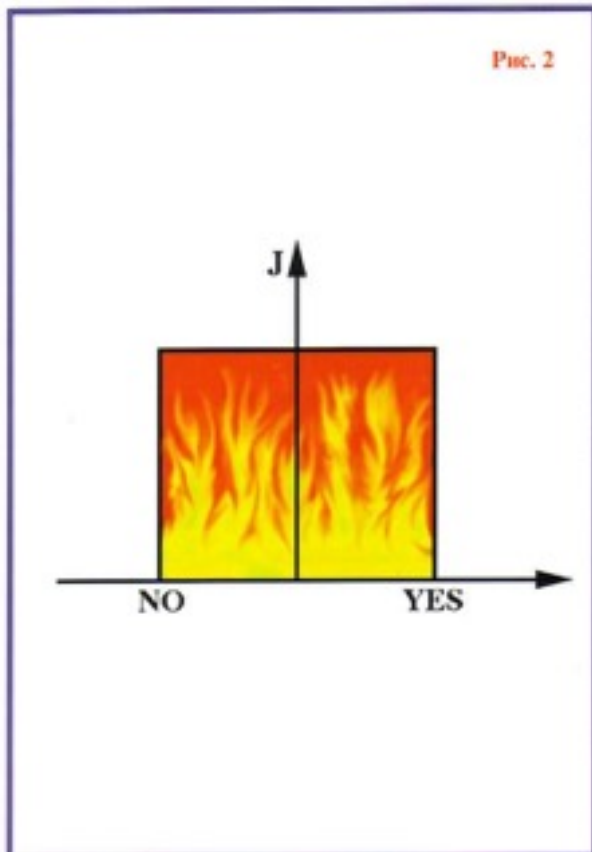
1) Loginių fundamentų tipai

Pav.1 — Loginis fundamentas, atitinka potencialias galimybes atsirasti įvairioms reakcijoms į vieną ir tą patį informacinį poveikį. Panašus loginis fundamentas leidžia jį turinčioms rasėms praktiškai be jokių apribojimų evoliuciškai vystytis. Be to, panašų loginį fundamentą turinčios rasės sugeba harmoningai vystytis su planetos gamta ir kosmine aplinka.

Kad suprastume įvairių reakcijų svarbą į vieną ir tą patį informacinį poveikį, pakanka pateikti pavyzdį. Įvairių žmonių reakciją į kambario temperatūrą. Vienam temperatūra atrodys normali, kitam bus pakankamai vėsu, o trečiam — per daug šilta. Net vienas ir tas pats žmogus, priklausomai nuo jo emocinės ir fizinės būsenos, skirtingai reaguos į tą pačią kambario temperatūrą. Kai žmogus ryte nubunda, o jo kūno temperatūra nespėjo pasiekti normalaus lygio, kambariui jam atrodys vėsu. Po aktyvių fizinių pratimų jam pasidarys karšta. Aukštą temperatūrą turinčiam ligoniui bus labai šalta.

Pav.2 — loginio fundamento pertvarkymas daugelio protingų rasių patirties pagrindu, kad jis būtų labiausiai pritaikytas sėkmingam gamtos pažinimui.

Daugybė galimų reakcijų į vieną ir tą patį informacinį poveikį, leidžia panašų loginį fundamentą turinčioms rasėms gauti maksimalią informaciją apie supantį kosmosą ir tą informaciją suprasti.

Susidarant pasaulėžiūros vaizdą, labai didelę reikšmę turi informacijos pilnumas apie supantį pasaulį. Dozuotai gaunama informacija apie aplinką, smegenis pasiekia tikra, bet nepilna informacija. Bandydamas susikurti savo pasaulėžiūros vaizdą, protingas sutvėrimas surenka tuos „gabalėlius“ į vieną visumą ir rezultate gauna iškreiptą vaizdą.

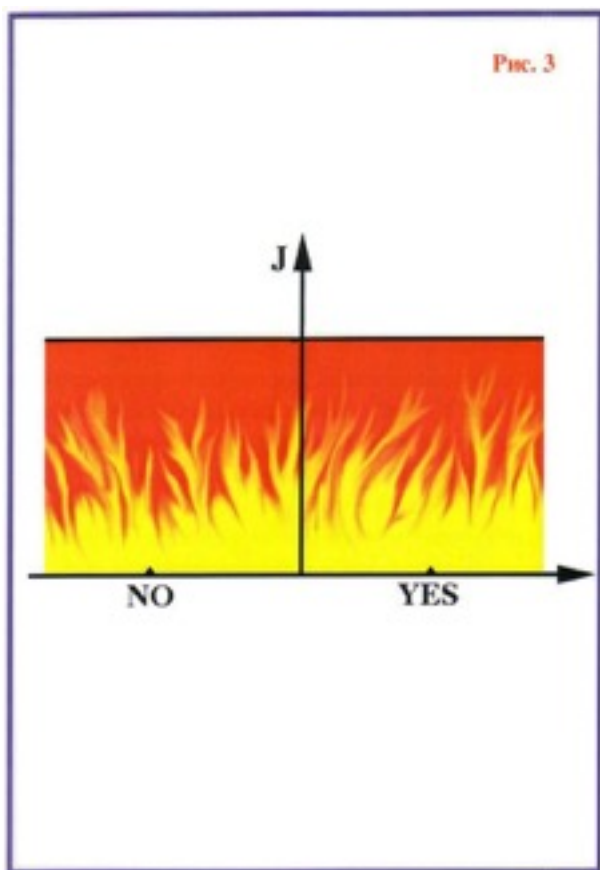
Pats pavojingiausias tokių „kreivų

veidrodžių” supratimo veiksmas yra tada, kai tokio iškreipto (nepilno) supančios realybės vaizdo pagrindu protingos būtybės pradeda kištis į tą realybę, norėdamos įdiegti visą eilę „korekcijų“ tam, kad su ta realybe pasiektų maksimalią simbiozę.

Dėl tokių „korekcinių“ veiksmų galimos, o tankiai ir sukuriamos ekologinės problemos, kurios neretai gresia didelėmis nelaimėmis ne tik „korekcijas“ atlikusioms “protingoms” būtybėms, bet ir visam gyvajam pasauliui. Dažnai panašūs veiksmai atveda iki planetų, o kartais ir iki planetinių sistemų žūtis.

Todėl daugybė galimų reakcijų į informacinį poveikį suveda į minimumą klaidas ir leidžia toms rasėms susikurti pasaulėžiūros vaizdus labai artimus realybei, be ko visavertis civilizacijų vystymasis, paprasčiausiai, neįmanomas.

Pav.3 — su į begalybę einančiomis atšakomis tiesinės struktūros

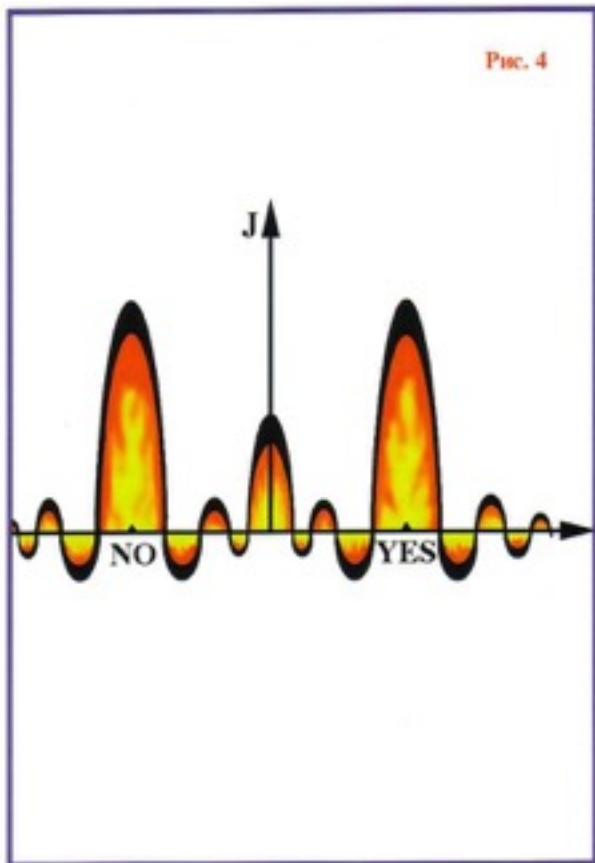

loginį fundamentą turi kelios protingos rasės. Panašus loginis fundamentas, įgalinantis atsirasti begaliniam skaičiui įvairių reakcijoms į vieną ir tą patį informacinį poveikį, leidžia susidaryti visavertį vaizdą, kuris visiškai atitinka realybę.

Tokio loginio fundamento ypatybė ta, kad išlieka nesuprantamas begalinio skaičiaus galimų reakcijų selekcijos principas nustatant kertines ir pagrindines reakcijas, kurios reikalingos pasaulėžiūros formavimui. Nes pasaulėžiūros vaizdo sudarymui naudojamos priešingos reakcijos į vieną ir tą patį informacinį veiksnių anuluoja patį bandymą susidaryti panašų vaizdą.

Kitais žodžiais, esant tokiam loginiam fundamentui, būtina naudoti kitiems loginiams fundamentams nežinomą pritaikymo principą.

Pav.4 — gamtinis loginis fundamentas, kurį žmogus turi gimimo metu. Neapdorotas žmogaus loginis fundamentas turi du pagrindinius pliūpsnius — iš kairės ir iš dešinės nuo nulio ir keletą mažų. Tas faktas dar

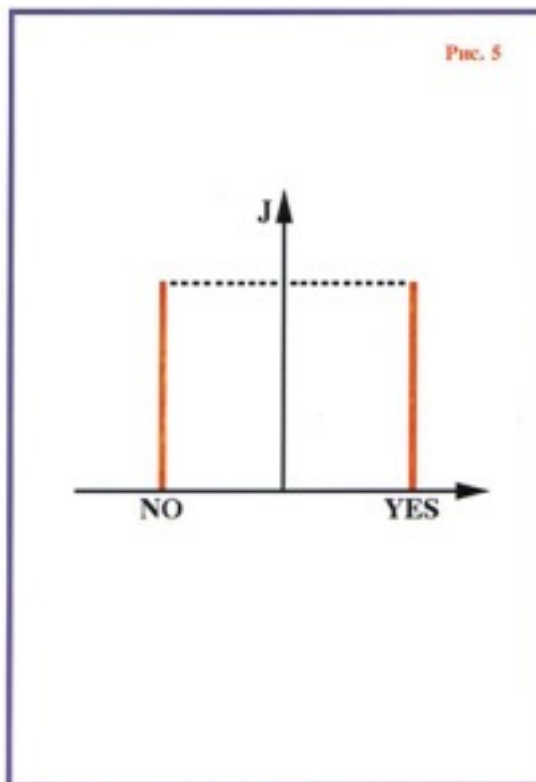
kartą parodo, kad žmogus neturėjo ir neturi jokių apribojimų, kad galėtų suformuoti savo loginį fundamentą pagal nepertraukiamos logikos principą, kuris naudojamas visatoje.

Tuo metu, žmogaus protas nuo pat gimimo vystosi iš pagrindų klaidingai, naudodamas tik galingus pliūpsnius iš dešinės ir kairės nuo nulio. Jeigu tie pliūpsniai yra niekas daugiau, tik kaip „taip“ ir „ne“, be kurių žmogus iš principo negali įsivaizduoti bet kokio reiškinio, nors ir tam kartais trukdo įpročiai.

Beprasmiškas loginio fundamento suskaidymas į reikšmes „taip“ ir „ne“, žmogui yra pati didžiausia kliūtis pažinti pasaulį ir šiandiena yra tik to pažinimo užuomazgos. Nuo

gimimo įsisavindamas tokį realybės loginį supratimą, žmogus pats save apakina, be to, savanoriškai. Pasidaręs „logiškai aklas“, žmogus save pasmerkia skurdžiam realybės supratimui ir nebesugeba susikurti gyvybingo pasaulėžiūros vaizdo.

Pav.5 — žmogaus naudojamas loginis fundamentas teoriškai grindžiamas dvejetainė logika. Atmesdamos kitus loginių sprendimų variantus, teorinės loginės sistemos pradėjo operuoti rafinuotais supratimais „taip“ — „ne“. Šiuo atveju, vietoj kokio nors dydžio, loginio fundamento figūros plotas tampa lygus nuliui. Tokiu atveju, loginio fundamento pagrindu žmogus pasirenka pačią primityviausią funkciją, turinčią tik dvi reikšmes. O juk bendras reziumė toks: kuo didesnę plotą apima loginio fundamento figūra, tuo

tobulesnis mąstymas.

Kasdieniniam naudojimui aktyviai „diegiant“ dvejetainę logiką, žmogaus galimybės pažinti pasaulį ant tiek nuskursta, kad jis tampa tvirtu tos sistemos šalininku ir neįstengia išvelgti jos primityvumo. Gaunasi žaisminga situacija, kai aklasis bando įtikinti matantįjį, kad supančioje realybėje spalvų neegzistuoja, o „regintysis“ savanoriškai užsimerkia, kad jo pojūčiai atitiktų aklojo pojūčius.

2) Planetos susidarymo stadijos

Pav.6 — erdvės iškreipimas, kuriame susidaro sąlygos materijos formoms susijungti į medžiagą. Supernovos sprogo metu įvyksta erdvės

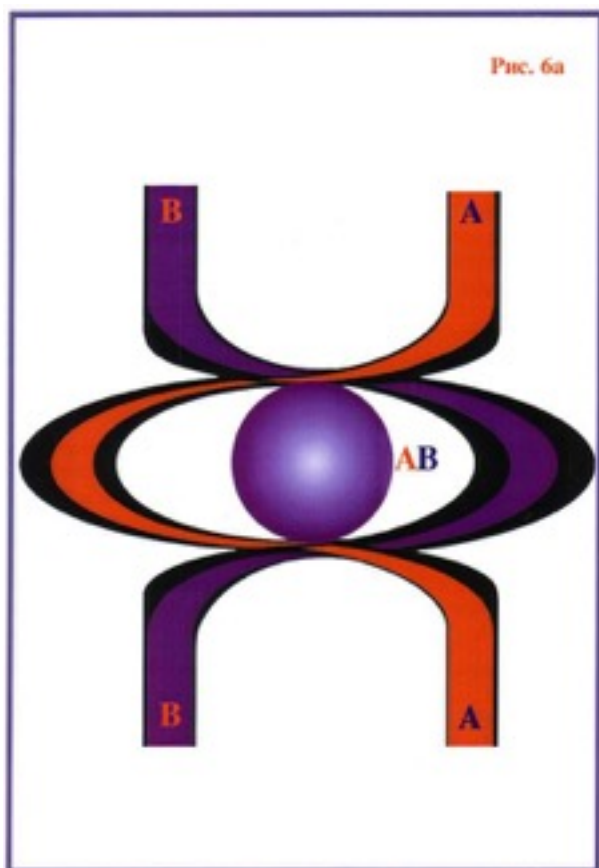

deformacija. Erdvė — nevienalytė, o tai reiškia, kad skirtingose erdvės srityse jos savybės ir kokybė kinta. Natūralu, kad erdvės savybės ir kokybė kinta pastoviai, nors gali egzistuoti anomalijos, kur kaita gali būti šuolio pavidalo, bet tam visada yra priežastis.

Pirminės materijos turi savo kokybes ir savybes. Pirminės materijos kokybės ir savybės turi savus apribojimus. Kiekvienas konkretus dydis — baigtinis, taip pat, kaip kiekvienas baigtinis dydis turi savo formą. Todėl tam, kad konkrečias savybes ir kokybes turintis baigtinis dydis (pirminė materija) pradėtų sąveikauti su pastoviai kintamas savybes ir kokybes turinčiu begaliniu

dydžiu (erdve), būtina, kad duota materija pakliūtų į tos erdvės zoną, kuri turi adekvačias savybes ir kokybes. O tai gali įvykti tik ribotoje tos erdvės apimtyje.

Todėl, kai supernovos sprogo metu įvyksta erdvės deformacija, tos erdvės deformacijos zonose atsiranda jos savybių ir kokybių pakitimai. Dėl to pirminės materijos tose zonose elgiasi kitaip.

Pav.6a — materijos formų **A** ir **B** susilieėjimas erdvės iškreipimų zonoje ir medžiagos tipo **AB** susidarymas. Ta medžiaga kokybiškai skiriasi nuo ją sudarančių materijos formų, iš buvusių kokybių susidaro nauja kokybė. Be to, materijų susilieėjimas vyksta ribotame segmente, kur materijos formų **A** ir **B** parametrai — tapatūs. Pirminių materijų parametrų tapatumą nulemia tai, kad jos supernovos sprogo metu pakliūna į erdvės deformacijos zoną.

Toje erdvės srityje keičiasi savybės ir kokybės, dėl ko savas kokybes ir savybes turinčios pirminės materijos pradeda sąveikauti ten, kur jų tarpusavio kokybės ir savybės

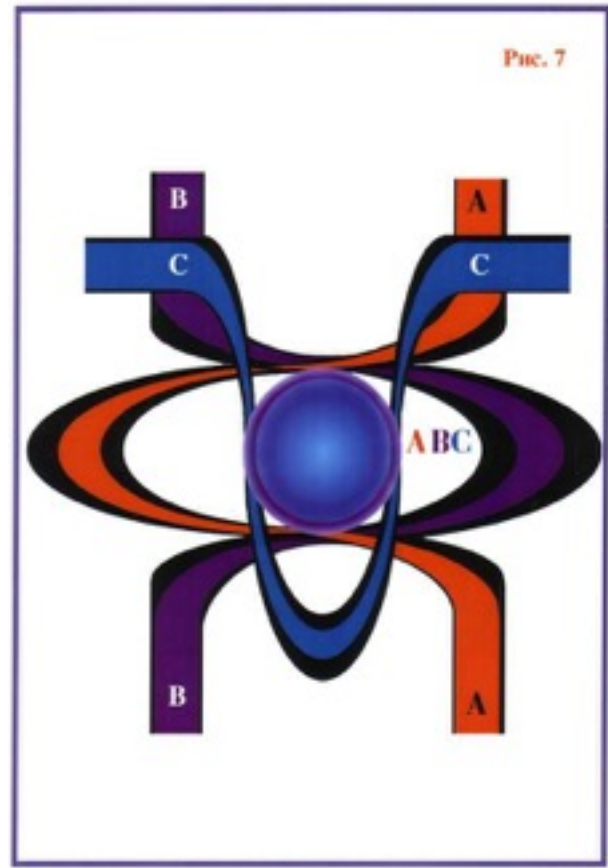
tapačios. Būtent dėka erdvės sričių ir pirminių materijų savybių ir kokybių tapatumo susidaro sąlygos susijungti laisvoms pirminėms materijoms ir sudaryti hibridines formas su naujomis savybėmis ir kokybėmis. Be to, sintezės metu susidariusi hibridinė zona pradeda pati veikti erdvę, kurioje ji egzistuoja. Sintezės procesas vyksta tol, kol nesusidaro kokybinis balansas tarp erdvės srities ir hibridinės formos. **Kokybė pereina į kiekybę ir kiekybė pereina į kokybę.**

Pav.7 — materijos formų **A, B, C** susilieėjimas erdvės iškreipimų zonoje ir medžiagos tipo **ABC** susidarymas. Ta **ABC** medžiaga kokybiškai skiriasi kaip nuo ją sudarančių materijos formų, taip ir nuo medžiagos tipo **AB**. Susilieėjimas vyksta mažesnėje apimtyje, negu susilieėjant dviem materijos formoms **A** ir **B**, nes trijų materijos formų savybės ir kokybės yra tapačios, atitinkamai, erdvės iškreipimų zonos mažesnėje apimtyje.

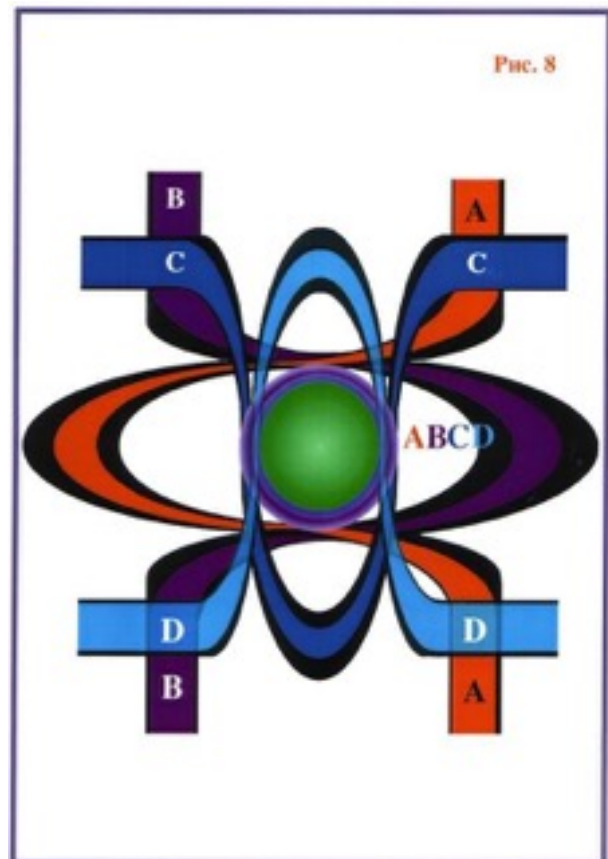
Erdvės deformacijos zonoje savybės ir kokybės keičiasi pastoviai. Konkrečioje erdvės apimtyje kokybiškai suderinamos pirminės materijos sudaro hibridines materijos formas, kurios veikia erdvę, keičia jos savybes ir kokybes, dėl ko susidaro sąlygos toliau jungtis pirminėms materijoms į kitas kombinacijas. Susidaro, taip vadinamas, atgalinis ryšys, kai nauja

kokybė veikia ją sukūrusią buvusią kokybę, keičia ją ir sukuria sąlygas užgimti sekančiai naujai kokybei.

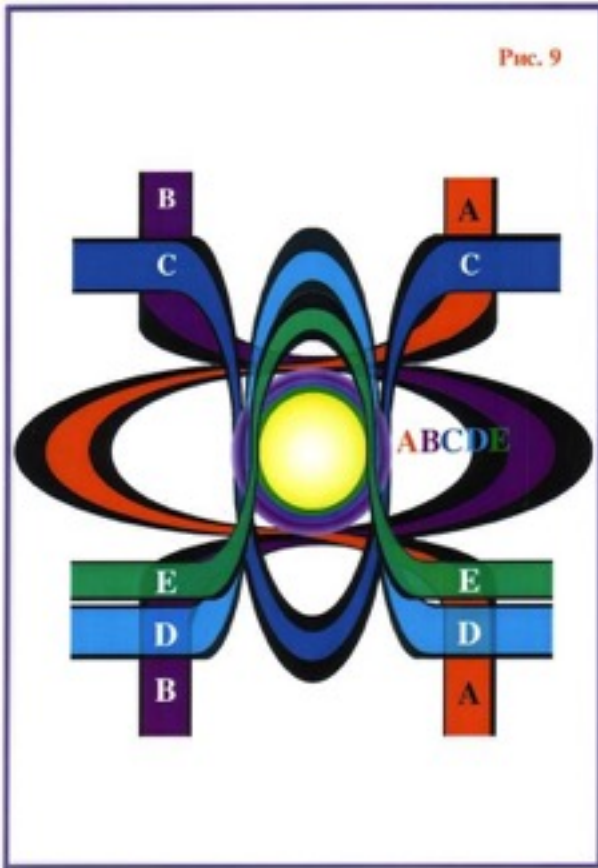
Visi tie procesai vyksta vienu metu tol, kol susidaro ribotų apimčių tapačių kokybių erdvinės zonos. Dėl to, kad tarpusavyje susilieja baigtinių dydžių savybės ir kokybės turinčios pirminės materijos, jų sintezės metu susidaro hibridinės formos, kurios kvantuojasi pagal tas savybes ir kokybes.

Pav.8 — materijos formų **A, B, C, D** susiliejimas erdvės iškreipimų zonose ir medžiagos tipo **ABCD** susidarymas. Ta medžiaga užima mažesnę apimtį, negu **ABC** tipo medžiaga, nes keturių materijos formų savybės ir kokybės tapačios erdvės iškreipimų zonų mažesnėje apimtyje, negu susiliejus trims materijos formoms. Hibridinė forma **ABCD** erdvės atžvilgiu išsidėsto hibridinės formos **ABC** viduje.

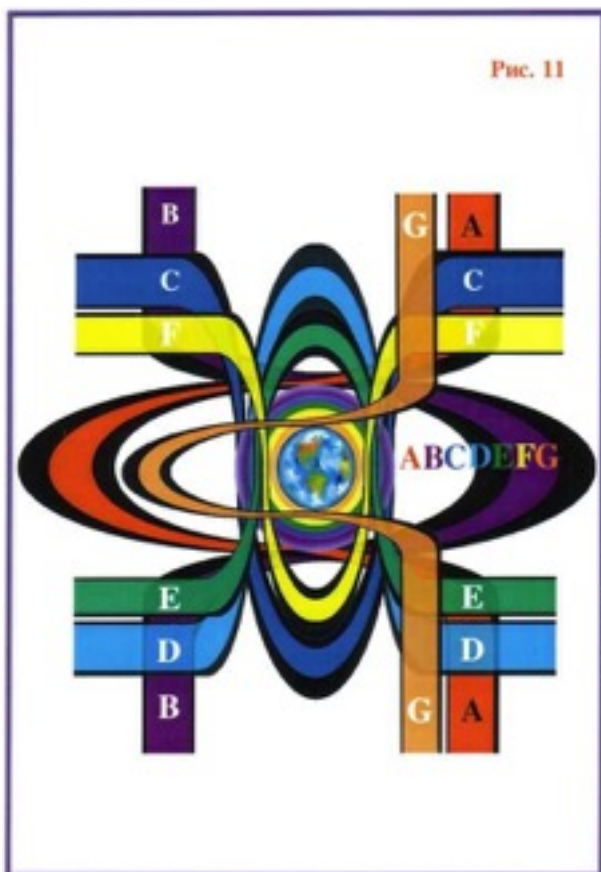

Pav.9 — materijos formų **A, B, C, D, E** susilieėjimas erdvės iškreipimų zonose ir medžiagos tipo **ABCDE** susidarymas. Ta medžiaga užima mažesnę apimtį, negu **ABCD** tipo medžiaga, nes penkių materijos formų savybės ir kokybės tapačios erdvės iškreipimų zonų mažesnėje apimtyje, negu susilieėjus keturioms materijos formoms. Hibridinė forma **ABCDE** erdvės atžvilgiu išsidėsto hibridinės formos **ABCD** viduje.

Pav.10 — materijos formų **A, B, C, D, E, F** susilieėjimas erdvės iškreipimų zonose ir medžiagos tipo **ABCDEF** susidarymas. Ta medžiaga užima mažesnę apimtį, negu **ABCDE** tipo medžiaga, nes šešių materijos formų savybės ir kokybės tapačios erdvės iškreipimų zonų mažesnėje apimtyje, negu susilieėjus penkioms materijos formoms. Hibridinė forma **ABCDEF** erdvės atžvilgiu išsidėsto hibridinės formos **ABCDE** viduje.

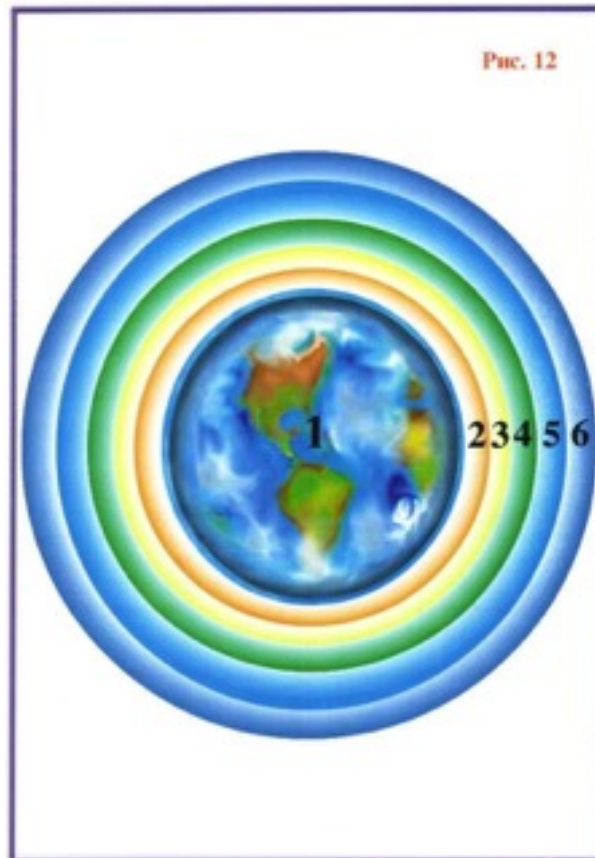
Pav.11 — materijos formų **A, B, C, D, F, E, G** susiliejimas erdvės iškreipimų zonos ir medžiagos tipo **ABCDEFGFG** susidarymas. Ta medžiaga užima mažesnę apimtį, negu **ABCDEF** tipo medžiaga, nes septynių materijos formų savybės ir kokybės tapachios erdvės iškreipimų zonų mažesnėje apimtyje, negu susiliejus šešioms materijos formoms. Hibridinė forma **ABCDEFGFG** erdvės atžvilgiu išsidėsto hibridinės formos **ABCDEF** viduje.

Pav.12 — planeta Žemė, kuri susidarė erdvės iškreipimo zonoje palaipsniui susijungus septynioms materijos formoms ir sudaryta iš

šešių skirtingos kokybinės ir kiekybinės sudėties materialių sferų, kurios yra viena kitos viduje. Tos sferos kartu sudaro vieną sistemą — planetą Žemę ir negali egzistuoti viena be kitos. Todėl, kai tiriami procesai, kurie vyksta fiziniame lygyje, būtina prisiminti, kad tai — tik matoma aisbergo viršūnė, kuriuo yra planeta.

Vidinė sfera, kuri sudaryta iš septynių materijos formų, yra FIZIŠKAI TANKI PLANETA ŽEMĖ, medžiaga, kuri turi keturis agregatinius būvius — kietą, skystą, dujinį ir plazminį. Skirtingi būviai susidaro kintant matmenų dimensijai rezultatu, mažesniu už $\Delta\lambda$.

1. Fiziškai tanki sfera.
2. Eterinė sfera.

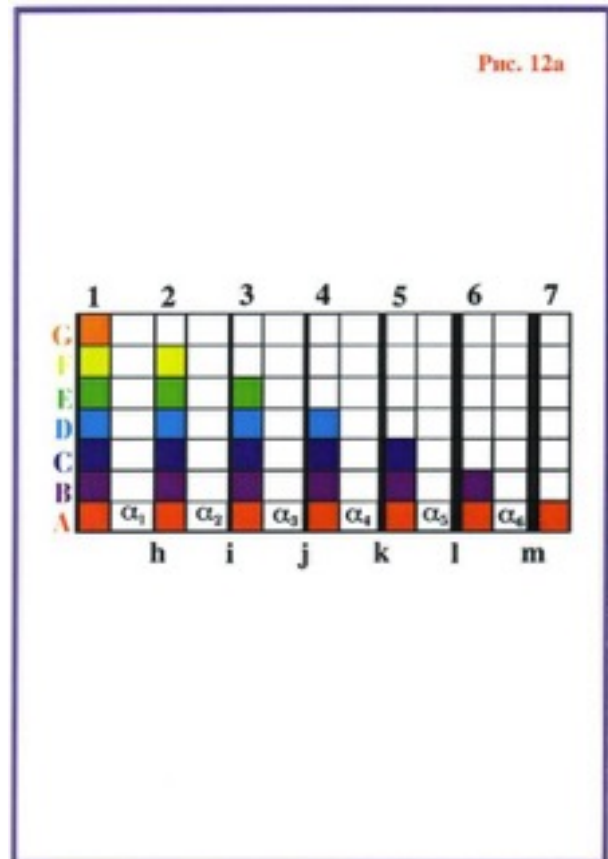

3. Astralinė sfera.
4. Pirmoji mentalinė sfera.
5. Antroji mentalinė sfera.
6. Trečioji mentalinė sfera.

Pav.12a — struktūrinė ir kokybinė Žemės sferos sudėtis. Toje schemeje akivaizdžiai matytis, kas yra bendro ir kuo viena nuo kitos skiriasi Žemės materialios sferos. Bendri elementai sukuria sąlygas Žemės sferoms tarpusavyje sąveikauti; tas tarpusavio sąveikavimas išreiškiamas koeficientu α :

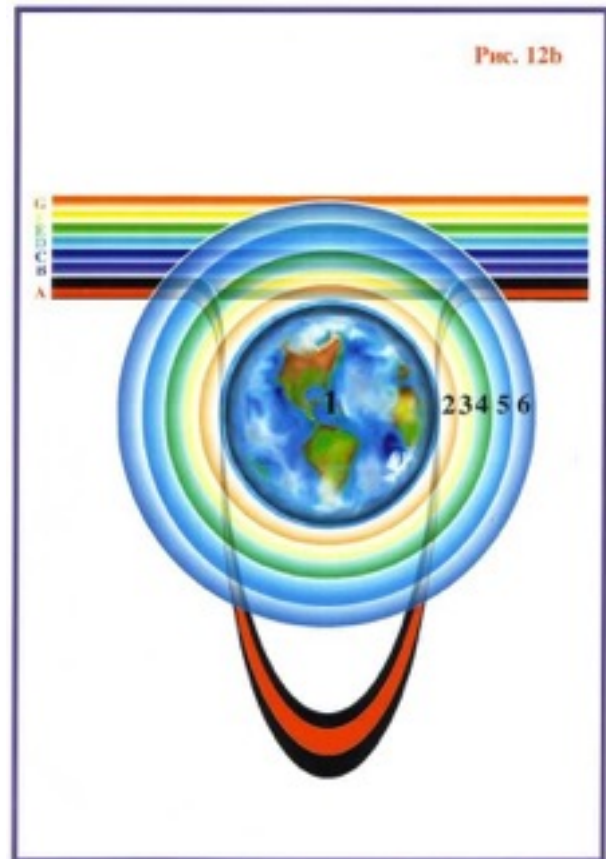
- α_1 — sąveikos koeficientas tarp fiziškai tankios ir eterinės sferų.
- α_2 — sąveikos koeficientas tarp fiziškai tankios ir astralinės sferų.
- α_3 — sąveikos koeficientas tarp fiziškai tankios ir pirmos mentalinės sferų.
- α_4 — sąveikos koeficientas tarp fiziškai tankios ir antros mentalinės sferų.
- α_5 — sąveikos koeficientas tarp fiziškai tankios ir trečios mentalinės sferų.
- α_6 — sąveikos koeficientas tarp fiziškai tankios ir ketvirtos mentalinės plokštumos, kuri yra neiškreiptos erdvės zona ir kurioje materijos formos nebesijungia ir nebesudaro naujų kokybių. Neiškreiptoje erdvės zonoje materijos formos pereina viena per kitą praktiškai viena kitos nepaveikdamos, jos viena su kita “nesurištos” ir naujų kokybių nesudaro.
- h** — kokybinis barjeras tarp fiziškai tankios ir eterinės sferų, kuris susidaro dėl jas sudarančių materijų kokybinės ir kiekybinės sudėties.
- i** — kokybinis barjeras tarp fiziškai tankios ir astralinės sferų.
- j** — kokybinis barjeras tarp fiziškai tankios ir pirmos mentalinės sferų.
- k** — kokybinis barjeras tarp fiziškai tankios ir antros mentalinės sferų.
- l** — kokybinis barjeras tarp fiziškai tankios ir trečios mentalinės sferų.
- m** — kokybinis barjeras tarp fiziškai tankios ir ketvirtos mentalinės plokštumos.

1. Fiziškai tanki sfera.
2. Eterinė sfera.

3. Astralinė sfera.
4. Pirmoji mentalinė sfera.
5. Antroji mentalinė sfera.
6. Trečioji mentalinė sfera.
7. Ketvirtoji mentalinė plokštuma, išreikšta kaip neiškreipta (nedeformuota) erdvė.

Pav.12b — erdvės iškreipimo zonoje septynios materijos formos sudaro šešių rūšių medžiagas, kurios viena nuo kitos skiriasi kokybine ir kiekybine sudėtimi. Tos medžiagos sudaro šešias materialias sferas, kurios yra viena kitos viduje ir kurios iššaukia antrinį erdvės pasikeitimą (iškreipimą) ir taip neutralizuoja erdvės iškreipimą, prie kurio vyko septynių materijos formų susijungimas. Pasibaigus planetos formavimosi procesui, įvyksta kai kurios medžiagos dalies skilimas, dėl ko vėl susidaro sąlygos laisvų materijos formų turinčių medžiagų sintezei, vyksta medžiagų apykaita. Sistema yra stabilios pusiausvyros būvyje.

1. Fiziškai tanki sfera.
 2. Eterinė sfera.
 3. Astralinė sfera.
 4. Pirmoji mentalinė sfera.
 5. Antroji mentalinė sfera.
 6. Trečioji mentalinė sfera.
- A, B, C, D, E, F, G** — materijos formos.

3) Mikrokosmoso struktūra

Pav.13 — parodytas cheminių elementų atomų stabilumas priklausomai nuo atomo branduolio svorio. Lengvieji atomai erdvę, kurioje jie yra, deformuoja nežymiai, todėl jie ilgai laisvi nebūna ir tarpusavyje sudaro junginius, kurie atsparesni išoriniams poveikiams. Didėjant atomų branduolių svoriui, jų poveikis erdvei didėja, ir jų susiliejimui į junginius reikia didesnio išorinio poveikio.

Didėjant atominiam svoriui, atomo branduolio daromas erdvės iškreipimas pasiekia nustatytą kritinį dydį, kai reikia tik nežymaus išorinio poveikio, kad supanti erdvė pakeistų savo kokybinę sudėtį ir branduoliai suskiltų į paprastesnius, stabilesnius branduolius. Prasideda radioaktyvus elementų skilimas.

Todėl egzistuoja kai kuris branduolių atominių svorių diapazonas, kurio ribose elementai yra maksimaliai stabilūs. Maksimaliai stabilūs elementai turi atominį svorį, kuris yra apie 200 a.v. (atominių vienetų). Auksas, turintis 198 a.v. atominį svorį, yra pats stabiliausias elementas. Jis praktiškai chemiškai nereaguoja su kitais elementais.

Elementai, kurių atominis svoris didesnis už aukso, darosi vis labiau ir labiau nestabilūs, ir pradedant nuo urano, yra radioaktyvūs. Taip pat galime išvesti ir elektronų stabilumą, kai išoriniai elektroniniai apvalkalai pilnai užpildyti (inertinės dujos), ir elementai nesudaro junginių su kitais elementais.

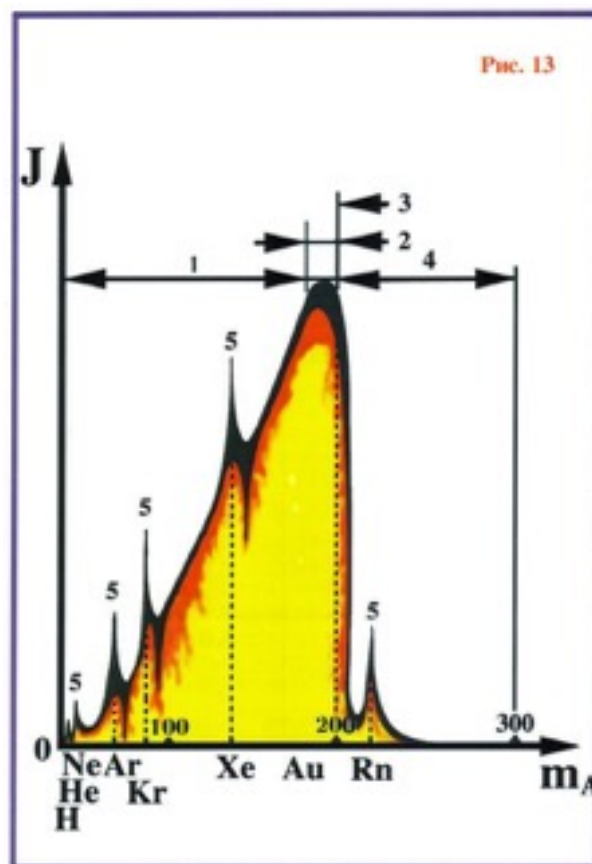
1. Elementų atominio svorio reikšmių sritis, kurių ribose elementai sudaro tarpusavio junginius.

2. Elementų atominio svorio reikšmių sritis, kurių ribose elementai blogai jungiasi su kitais elementais.

3. Elementų atominio svorio reikšmių riba, prie kurios elementai taip stipriai deformuoja aplinkos erdvę, kad pakanka nereikšmingo išorinio poveikio, kad jie pradėtų skilti ir sudaryti paprastesnius atomus.

4. Radioaktyviųjų elementų atominio svorio reikšmių sritis.

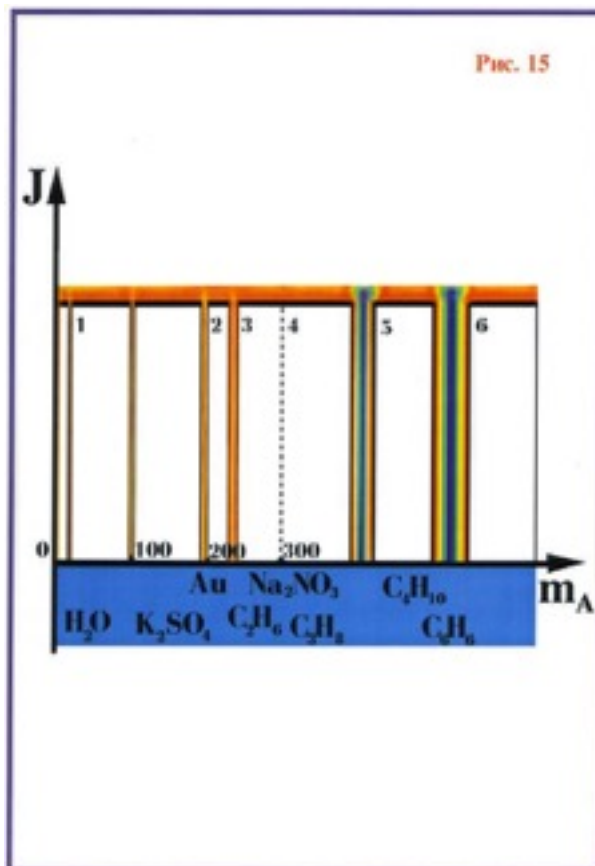
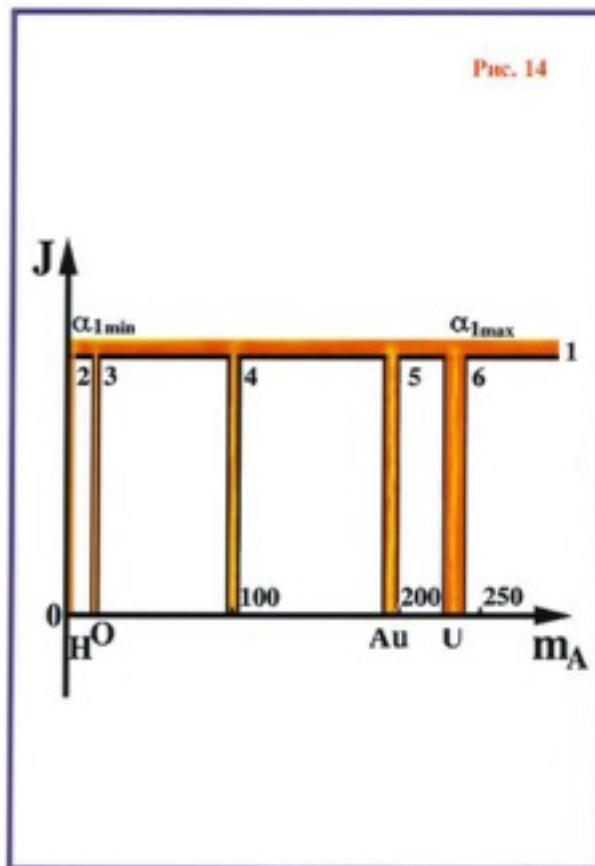
5. Atomų elektronų stabilumo pliūpsniai.

Pav.14 — kanalai tarp fizinio ir eterinio lygių, kuriuos sudaro neorganinės molekulės ir atomai. Tokiu būdu, kiekvienas atomas savo mase daugiau ar mažiau praveria kokybinį barjerą tarp fizinio ir eterinio lygio ir sudaro tarp jų kanalą. Minimalų kanalą sukuria vandenilio atomas, maksimalius kanalus sukuria transuraniniai elementai. Per tą kanalą materija dalinai pradeda pertekėti į eterinį lygmenį ir pasidaro nebesusieta su kitomis materijomis (materijų susiliejimui atvirkščias procesas), todėl palaipsniui prarasdamas konkrečią materijos formą, atomas darosi nestabilus ir suskyla į paprastesnius, labiau patvaresnius elementus.

1. Eterinis planetos lygis.
2. Vandenilio sudaromas kanalas.
3. Deguonies sudaromas kanalas.
4. Mendelejevo atomo sudaromas kanalas.
5. Aukso atomo sudaromas kanalas.
6. Urano atomo sudaromas kanalas.

Pav.15 — kanalai tarp fizinio ir eterinio lygių, kuriuos sudaro neorganinės molekulės. Paprastos ir sudėtingesnės organinės molekulės susidarė pirminiame okeane po atmosferos elektrinių iškrovų. Be organinių molekulių, vandenyje buvo

ir neorganinių molekulių, kurios chaotiškai judėjo (Brauno judesiai). Neorganinės molekulės ir paprasčiausios organinės molekulės turi α_1 žymiai mažesnę, negu α_{1DNR} ir α_{1RNR} .

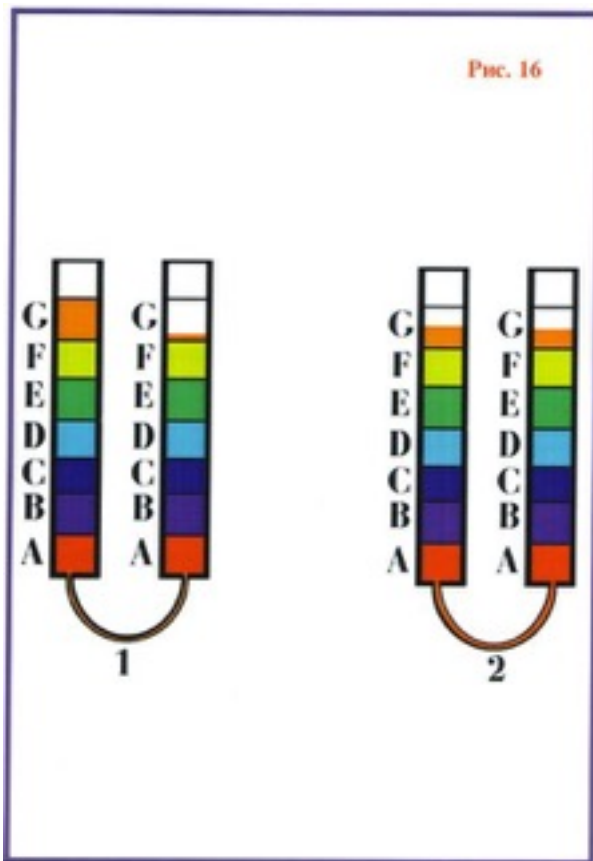
1, 2, 3. Kanalai, kuriuos sukuria neorganinės ir paprasčiausios organinės molekulės.

4. Riba, už kurios organinių molekulių kanalai pradeda įgauti naują kokybę.

5. Kanalai tarp lygių, kuriuos sukuria **DNR** ir **RNR** molekulės.

6. Ląstelės branduolio sukurtas kanalas.

Pav.16 — Neorganinių ir organinių molekulių sukurtų kanalų

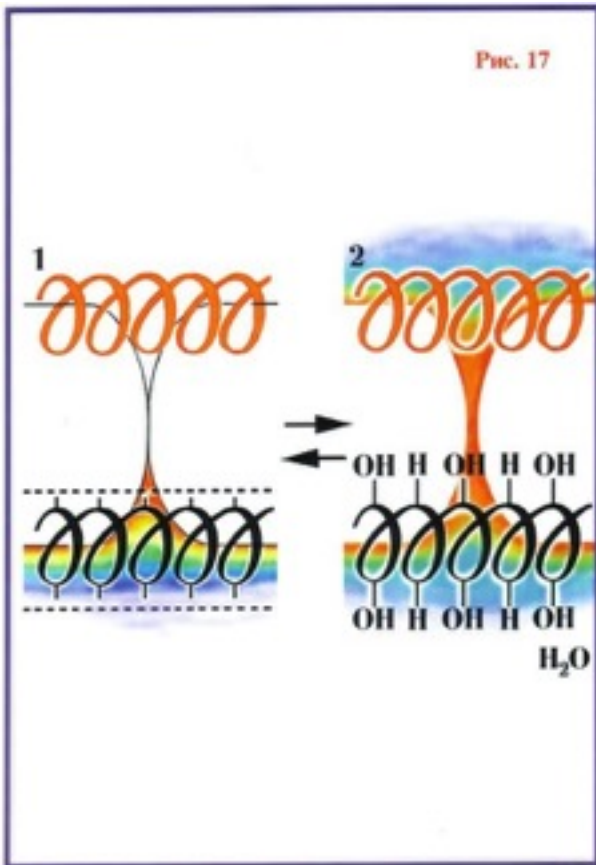

kokybiniai skirtumai. Organinės molekulės, o ypač **DNR** ir **RNR** molekulės tarp fizinio ir eterinio lygių sukuria kanalą, kuriame susidaro sąlygos laisvam materijos formų pertekėjimui į eterinį lygį. Naujos kokybinės sudėties organinės molekulės nėra gyva materija, gyvybė, tai — tik būtina sąlyga atsirasti gyvybei. Apie gyvybę galime pradėti kalbėti tik tada, kai susijungusios kelios organinės molekulės įgauna ir kitą naują kokybę — galimybę, pakartoti, dubliuoti savo struktūrą.

1. Neorganinių molekulių sukurtas kanalas, kuriuo materija iš fizinio į eterinį lygį praktiškai neteka.

2. Sudėtingų organinių molekulių sukurtas kanalas, kurio materija iš fizinio lygio perteka į eterinį lygį ir ir susidaro tapačios materijos fiziniame ir eteriniame lygiuose.

Pav.17 — Virusų **RNR** molekulė skirtingose aplinkos sąlygose. Pirmąja gyva struktūra yra virusai, kurie turi pačią primityviausią gyvą formą ir yra ant ribos tarp gyvos ir negyvos materijos. Drėgnoje terpėje virusai elgiasi kaip gyvi organizmai, bet išsausėję, virusai pavirsta negyvais junginiais ir sudaro kristalus. Tokiame būvyje virusai gali būti be

galo ilgai. Vėl patekęs į drėgną terpę, virusas iš negyvo kristalo virsta į primityvų gyvą organizmą.

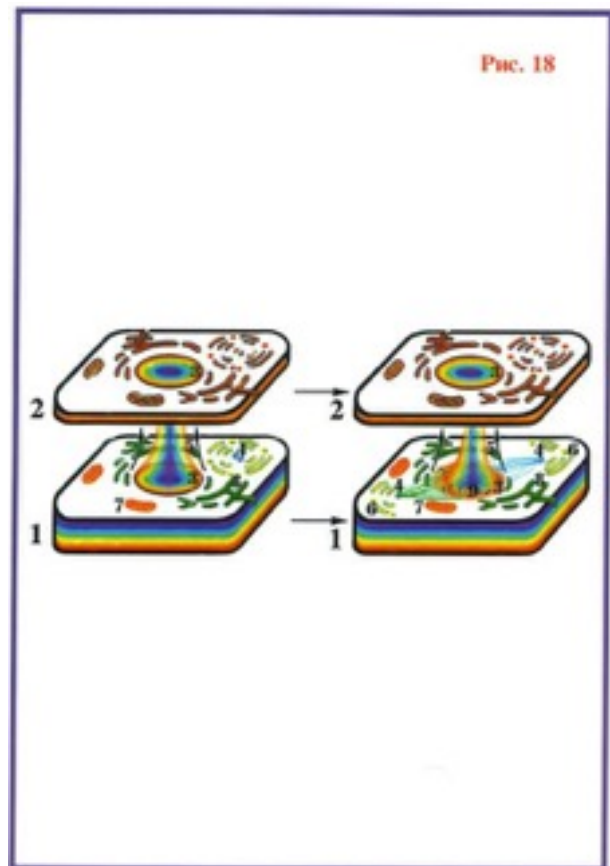
1. Sausoje terpėje virusas elgiasi kaip negyvas organizmas, kanalas tarp fizinio ir eterinio lygių uždarytas.

2. Papuolusi į vandenį, viruso **RNR** molekulė prie laisvų elektroninių jungčių prisijungia grupes **OH** ir **H**, ir tai priveda prie to, kad supančios erdvės iškreipimo pakanka paprastų molekulių skilimui į jas sudarančias materijos formas, kurios pradeda pertekėti į eterinį lygį.

4) Ląstelės dalijimasis

Pav.18 — ląstelės dalijimosi pirmoji fazė. Kai fotosintezės metu arba iš supančios aplinkos sukauptų medžiagų koncentracija ląstelėje pasiekia kritinį lygį, ji praranda stabilumą ir prasideda dalijimosi procesas. Ląstelės centriolės susikaupia priešinguose ląstelės poliuose ir tampa centrais, apie kuriuos vyksta dalijimosi procesas.

1. Fiziškai tanki ląstelė.
2. Eterinis ląstelės kūnas.
3. Ląstelės branduolys.
4. Ląstelės centriolės.
5. Kanalas, kurio materijos cirkuliuoja tarp fizinio ir eterinio ląstelės lygių.

6. Goldžio aparatas.
7. Mitochondrijos.
8. Endoplazminis tinklas.
9. Branduolio chromosomos.

Pav.19 — iš seno ląstelės branduolio baltyminiai siūlai chromosomas pritempia prie centriolių ir prasideda dviejų naujų ląstelių formavimas. Iš pradžių nauji branduoliai sukaupia tik apie pusę reikalingų chromosomų kiekio, todėl jų sukurti du nauji kanalai praktiškai ekvivalentiški iki dalijimosi branduolio sukurtam kanalui. Ląstelės mikrokosmoso matmenys beveik nepasikeičia ir išlieka srautų balansas tarp ląstelės fizinio ir eterinio lygių. Susisiekiančių indų lygiai — vienodi. Ląstelėje yrant molekulėms, išlaisvėjusios pirminės materijos kiekvienu iš tų kanalų pradeda pertekėti į eterinį lygį.

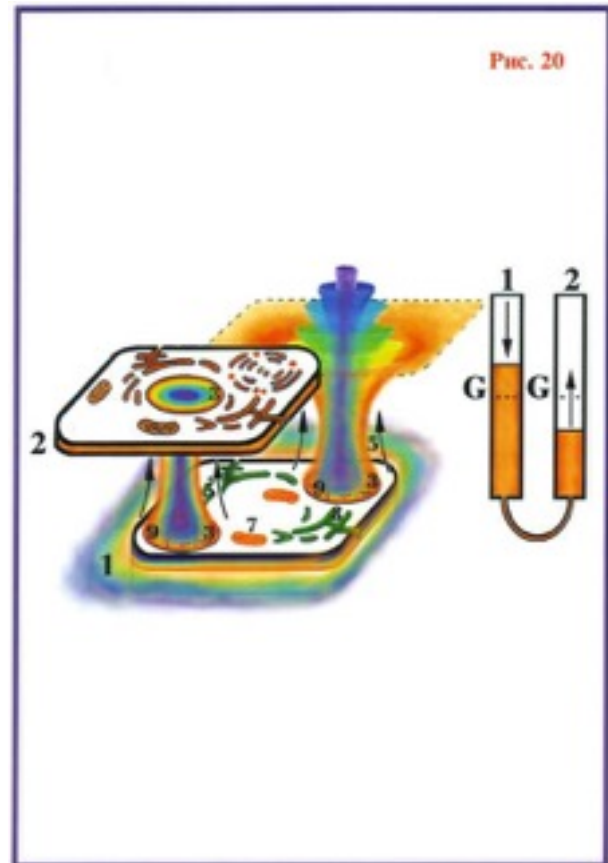

1. Fiziškai tanki ląstelė.
2. Eterinis ląstelės kūnas.
3. Ląstelės branduolys.
4. Ląstelės centriolės.
5. Kanalas, kurio materijos cirkuliuoja tarp fizinio ir eterinio ląstelės lygių.
6. Goldžio aparatas.
7. Mitochondrijos.
8. Endoplazminis tinklas.
9. Branduolio chromosomos.

Pav. 20 — Tokiuose branduoliuose kiekviena chromosoma iš ląstelėje sukauptų organinių medžiagų pradeda kurti savo veidrodinį dvynį, kas yra bet kurios sistemos siekis susikurti maksimalų stabilumą. Pasibaigus šiam procesui vienos ląstelės viduje susidaro du branduoliai,

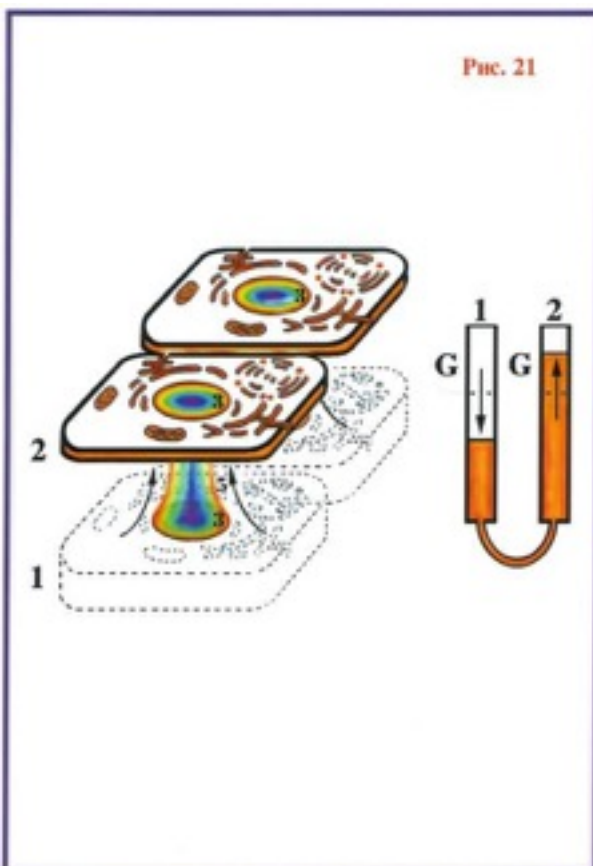
kurių kiekvienas turi kanalą, kuriuo materija teka į eterinį lygmenį.

1. Fiziškai tanki ląstelė.
2. Eterinis ląstelės kūnas.
3. Ląstelės branduolys.
4. Ląstelės centriolės.
5. Kanalas, kurio materijos cirkuliuoja tarp fizinio ir eterinio ląstelės lygių.
6. Goldžio aparatas.
7. Mitochondrijos.
8. Endoplazminis tinklas.
9. Branduolio chromosomos.

Pav. 21 — suskilus fiziškai tankiai ląstelei, susiformuoja antrasis eterinis ląstelės

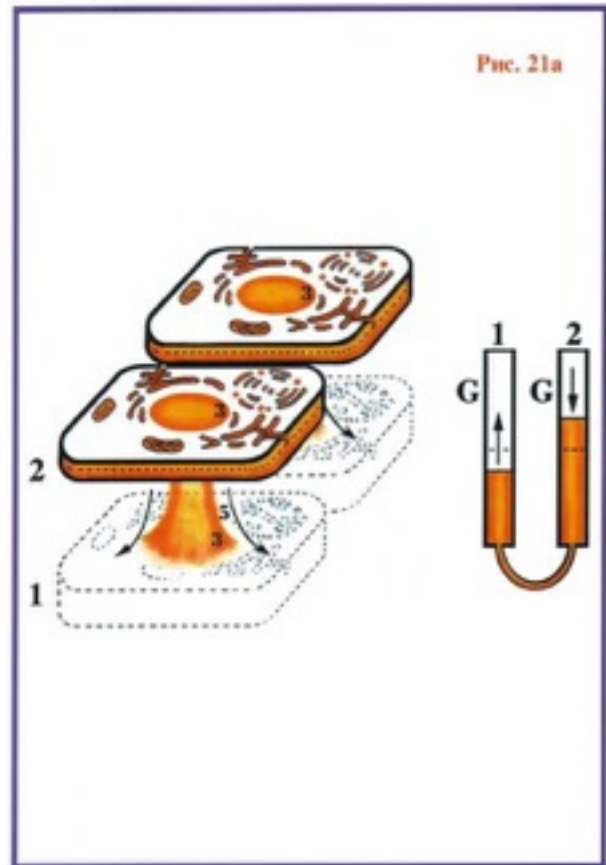
kūnas. Be to, **G** materijos koncentracija eteriniuose kūnuose keletą kartų viršija eterinio lygio balansinę lygsvarą.

1. Fizinis lygis.
2. Eteriniai ląstelės kūnai.
3. Ląstelės branduoliai.
5. Branduolių kanalai.

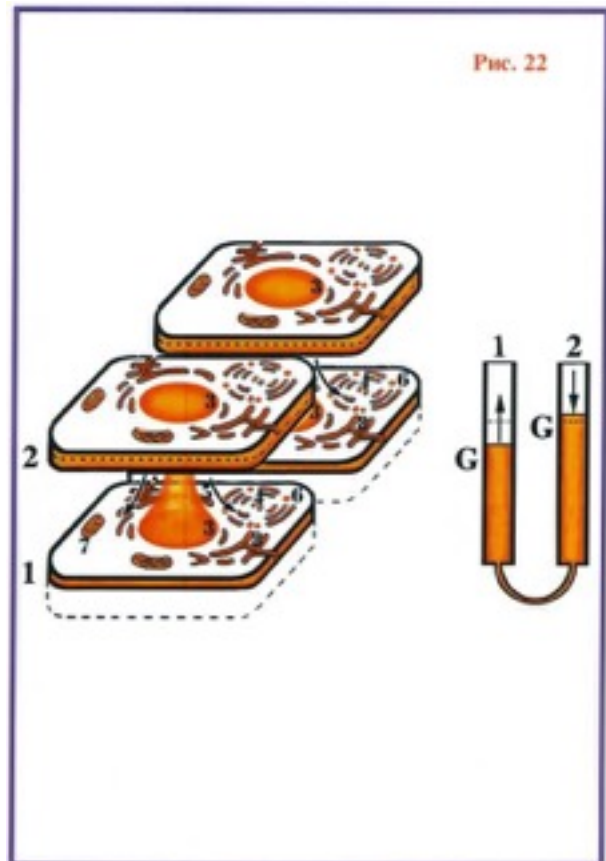
Pav. 21a — suskilus fiziškai tankiai ląstelei perteklinė **G** materija iš eterinio ląstelės lygio pradeda pertekėti į fizinį.

1. Fizinis lygis.
2. Eteriniai ląstelės kūnai.
3. Ląstelių eterinių kūnų branduoliai.
5. Branduolių kanalai.

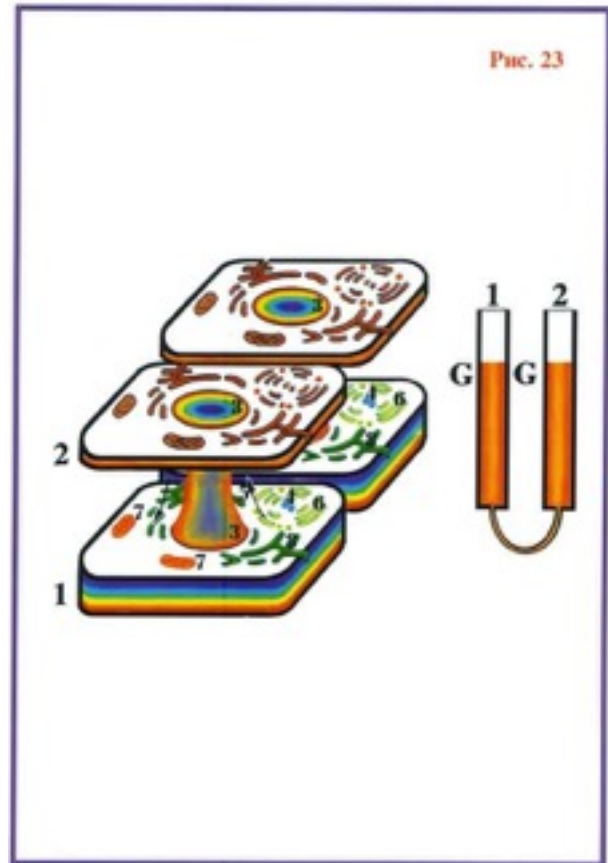
Pav. 22 — iš **G** materijos fiziniame lygmenyje formuojasi du ląstelės eteriniai kūnai, kurie tarnauja kaip matricos susidaryti dviems naujoms fizinėms ląstelėms.

1. Fizinis lygis.
2. Eteriniai ląstelės kūnai.
3. Ląstelių eterinių kūnų branduoliai.
4. Centriolės
5. Branduolių kanalai.
6. Goldžio aparatas.
7. Mitochondrijos.
8. Endoplazminis tinklas.

Pav. 23 — pagal dvi eterines matricas sintezuojasi dvi naujos fiziškai tankios ląstelės, kurios yra tikslios ląstelės kopijos, kokios jos buvo iki dalijimosi pradžios.

1. Fizinis lygis.
2. Eteriniai ląstelės kūnai.
3. Ląstelių eterinių kūnų branduoliai.
4. Centriolės.
5. Branduolių kanalai.
6. Goldžio aparatas.
7. Mitochondrijos.
8. Endoplazminis tinklas.

Pav. 24 — okeano paviršinių vandenų judėjimas privedė prie to, kad dalis fitoplanktono pakliuvo į gilumą, kur saulės šviesa arba nebesiekdavo, arba buvo nepakankama palaikyti tų vienaląsčių augalų gyvybingumui. Patys judėti jie negalėjo ir priklausė nuo bangų valios. Pakliuvusi į tokias sąlygas dalis fitoplanktono žuvo ir jų irimo proceso metu išsiskyrė masė organinių medžiagų.

Bet kai kurie iš jų sugebėjo prisitaikyti, pradėjo ne sintezuoti, o sugerti aplink juos jūros vandenyje buvusius organinius junginius, kurie susidarė suirus kitiems, į juos panašioms organizmams. Tokie organizmai išliko ir iki mūsų dienų. Labiausiai žinomu vienaląsčių organizmų atstovu, turinčiu dvigubas

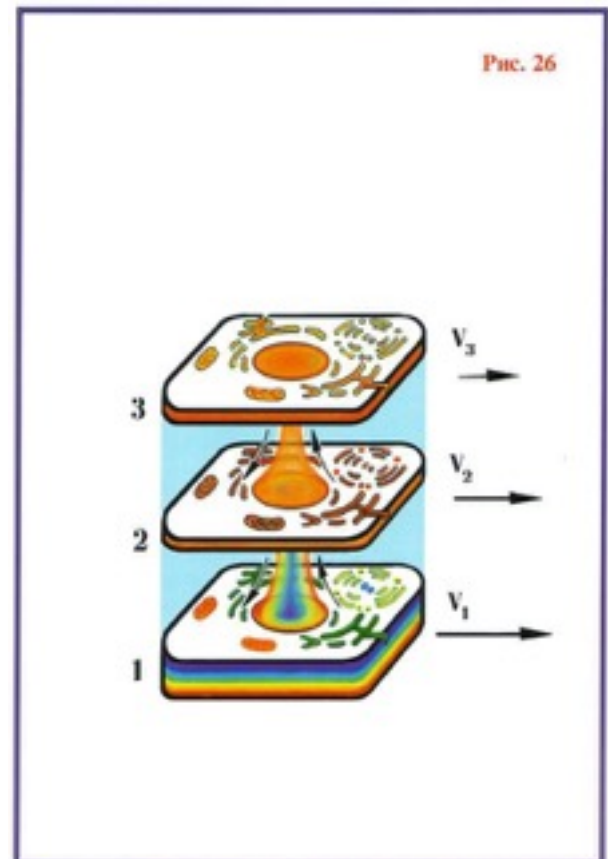
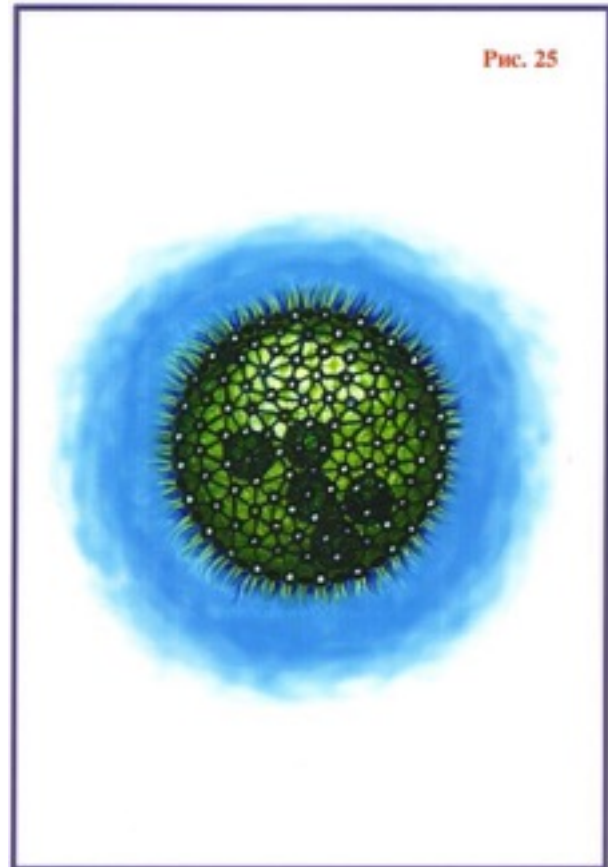
savybes, yra **Žalioji euglena**.

Pav.25 — Kiekvienas vienaląstis organizmas buvo priklausomas nuo supančios aplinkos atsitiktinių pokyčių. Pristatydami prie to ir kovodami už galimybę išgyventi, vienaląstiai organizmai įgavo naujas kokybes — ląstelių membranos ataugas — ūselius, kurie jiems suteikė galimybę judėti toje terpėje. Kažkoku momentu keletas vienaląsčių augalų tarpusavyje susipynė savo ūseliais, o tuo pačiu metu laisvi ūseliai savo periodiškais, sinchroniškais sutraukimais priversdavo judėti visą kamuoliuką. Vaizdingu panašiu organizmų atstovu yra **volvoksas** (maurakulis-žiūžuotas apskritimas).

Vienaląsčių organizmų susijungimas į kolonijas buvo vienas iš pagrindinių evoliucinio vystymosi išradimų. Palaipsniui nestabilūs vienaląsčių organizmų junginiai ūselių pagalba pasikeitė ir virto tvirta vienaląsčių organizmų kolonija.

5) Ląstelių evoliucija

Toliau vystantis vienaląsčiams organizmams, atsirado ląstelių diferenciacija ir pasikeitė jų struktūra. Pakitusios ląstelės įgijo naujas kokybes. Išaugo jų poveikis į aplinką, dėl ko susidarė naujos galimybės atverti naujus kokybinius barjerus.

Pav.26 — atsivėrus kokybiniam barjerui tarp fizinio ir astralinio lygių, susidaro sąlygos formotis astraliniams ląstelės kūnams. Fizinės ląstelės sistema — eterinė, ir ji deformuoja astralinį lygį. Be to, deformacija visiškai atkartoja ląstelės kokybinę struktūrą. Dėl ko tos pirminės materijos pakliuvusios į eterinį lygį pradeda užpildyti tas deformacijas ir atkartoja ląstelės formą.

1. Fiziškai tanki ląstelė.

2. Eterinis ląstelės kūnas.

3. Astralinis ląstelės kūnas iš vienos **G** materijos formos (žemutinio astralo kūnas).

V₁ — fiziškai tankios ląstelės evoliucinis aktyvumas.

V₂ — eterinio ląstelės kūno evoliucinis aktyvumas.

V₃ — astralinio ląstelės kūno evoliucinis aktyvumas.

Pav. 27 — astralinis ląstelės kūnas pradeda formotis iš tos pačios materijos, kaip ir eterinis ląstelės kūnas — iš **G** materijos. Susidaro žemutinio astralo ląstelės kūnas. Tolesnis ląstelės funkcijų ir struktūrų keitimasis priveda prie to, kad žemutinio astralo ląstelės kūnas iškreipia astralinio lygmens mikroerdvę dydžiu $\Delta\lambda'$.

Prisotinant pirminėmis materijomis **G** ir **F** sistema: fiziškai tanki ląstelė — eterinis ir astralinis kūnas, didėja tos sistemos poveikis į savo mikrokosmosą, dėl ko susidaro toks antrinis erdvės iškreipimas, prie kurio išnyksta antrinis kokybinis pobarjeris tarp fizinės ir astralinės planetos sferų ir susiformuoja pilnas astralinis ląstelės kūnas.

1. Fiziškai tanki ląstelė.

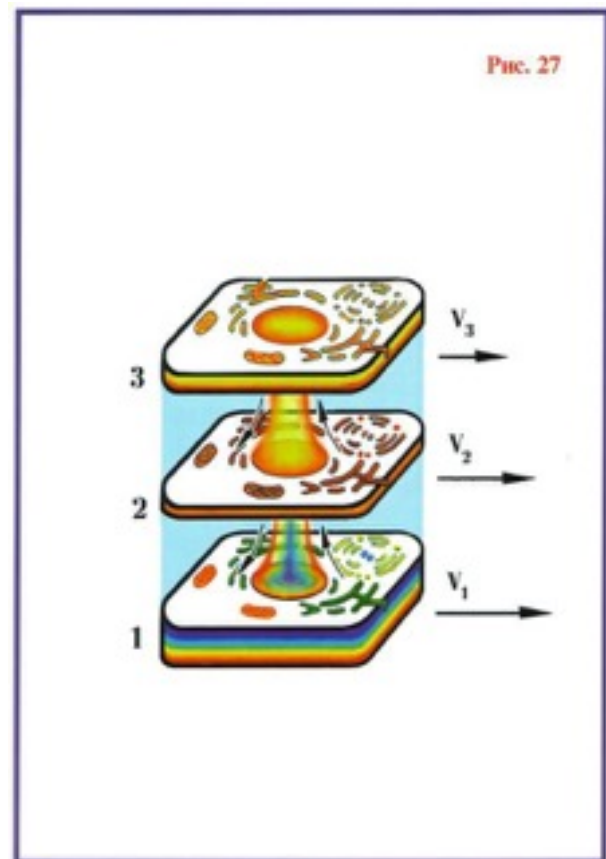
2. Eterinis ląstelės kūnas.

3. Pilnas astralinis ląstelės kūnas.

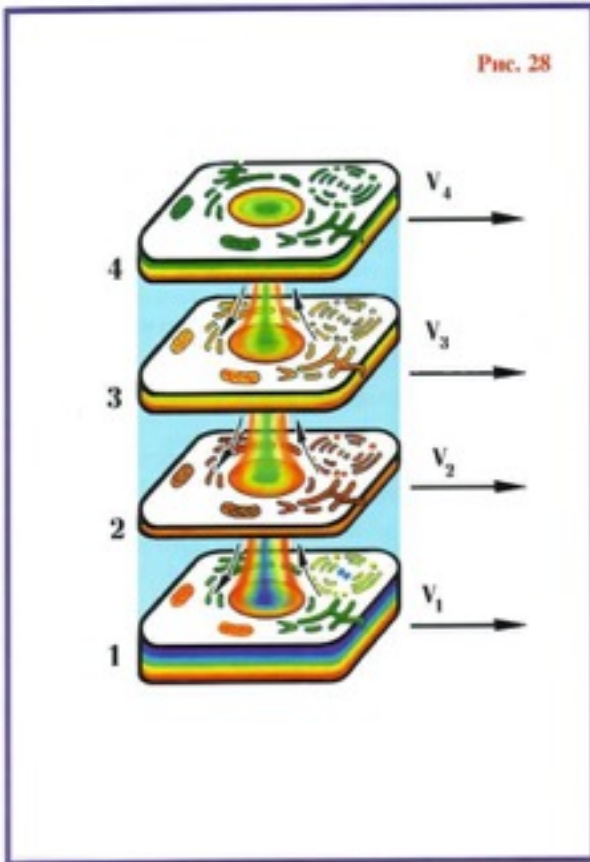
V₁ — fiziškai tankios ląstelės evoliucinis aktyvumas.

V₂ — eterinio ląstelės kūno evoliucinis aktyvumas.

V₃ — astralinio ląstelės kūno evoliucinis aktyvumas.

Pav. 28 — evoliucinis ląstelės būvis, kai ji turi fiziškai tankų, eterinį, astralinį ir pirmąjį mentalinį kūną

astralinį ir pirmąjį mentalinį kūną visiškos harmonijos momentu tarp visų tų lygių. Sveika jauna ląstelė visuose savo lygiuose harmoninga. Kitais žodžiais, fizinio, eterinio, astralinio ir mentalinio ląstelės kūnų vystymasis atitinka vienas kitą.

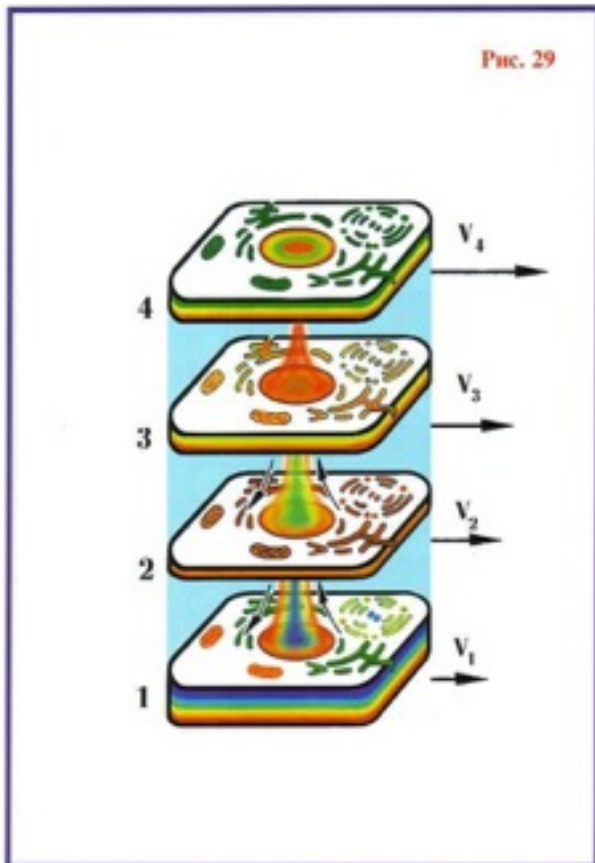
1. Fiziškai tanki ląstelė.
2. Eterinis ląstelės kūnas.
3. Pilnas astralinis ląstelės kūnas.
4. Pirmas mentalinis ląstelės kūnas.

V₁ — fiziškai tankios ląstelės evoliucinis aktyvumas.

V₂ — eterinio ląstelės kūno evoliucinis aktyvumas.

V₃ — astralinio ląstelės kūno evoliucinis aktyvumas.

V₄ — pirmojo mentalinio ląstelės kūno evoliucinis aktyvumas.

Pav. 29 — Fizinį ląstelės kūną pastoviai veikia supanti aplinka. Jos gyvavimo procese dalis susidariusių nuodų neišvedami už jos ribų ir tai lemia, kad fizinė ląstelė darosi vis labiau inertiška, jos struktūra dalinai suardoma. Dėl to sumažėja ląstelės mikrokosmoso matmenų iškreipimai ir antrinis keitimasis tarp fizinio ir mentalinio lygmenų palaipsniui pradeda išnykti.

1. Fiziškai tanki ląstelė.

2. Eterinis ląstelės kūnas.

3. Pilnas astralinis ląstelės kūnas.

4. Pirmas mentalinis ląstelės kūnas.

V₁ — fiziškai tankios ląstelės

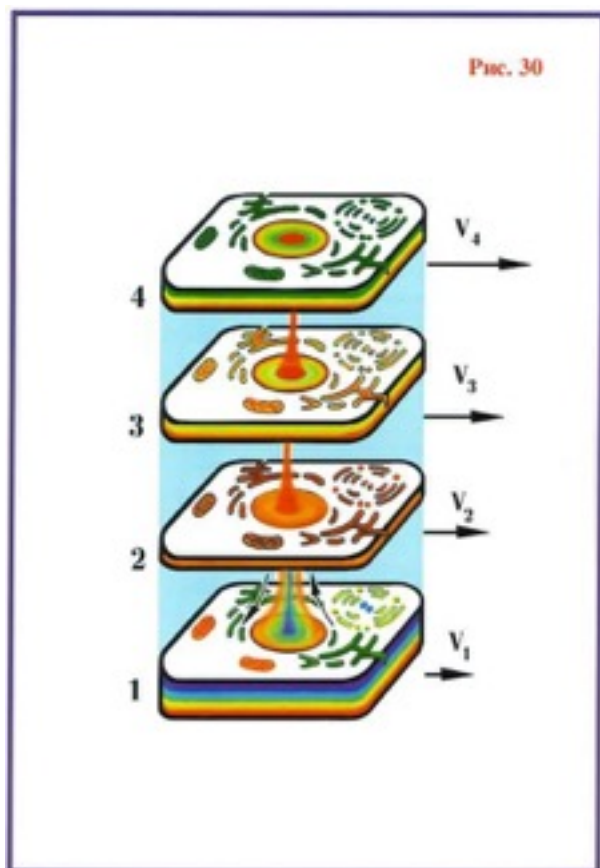
evoliucinis aktyvumas.

V_2 — eterinio ląstelės kūno evoliucinis aktyvumas.

V_3 — astralinio ląstelės kūno evoliucinis aktyvumas.

V_4 — pirmojo mentalinio ląstelės kūno evoliucinis aktyvumas.

Pav. 30 — tolesnis supančios aplinkos ir gyvavimo procese

atsiradusių toksinų poveikis į ląstelę palaipsniui mažina ląstelės mikrokosmoso matmenų iškreipimą ir kai tas dydis pasidaro lygus $\Delta\lambda''_2$, sustoja materijos pertekėjimas į astralinį ląstelės lygį ir ji vėl praranda dalį savo savybių ir kokybių. Tuo pat metu fizinė ląstelė praranda dalį ląstelės viduje esančio vandens.

1. Fiziškai tanki ląstelė.

2. Eterinis ląstelės kūnas.

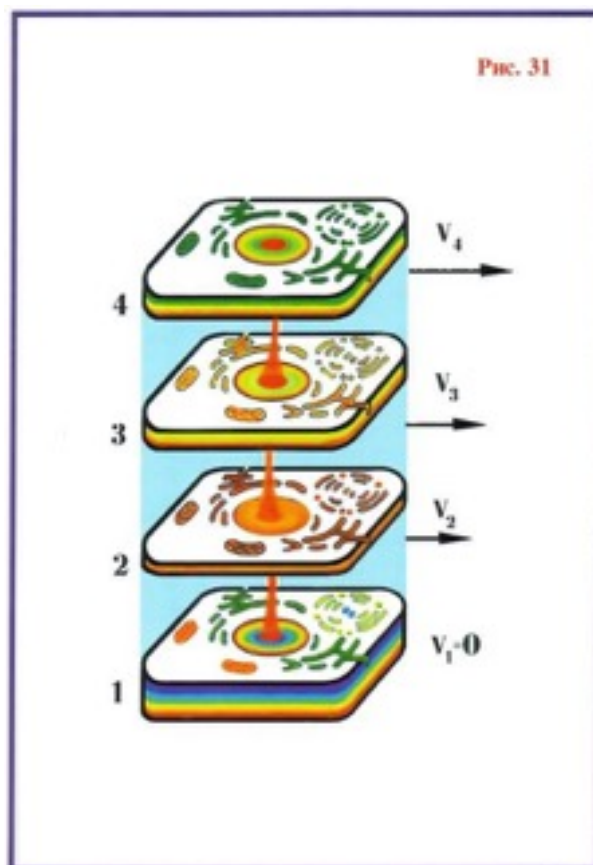
3. Pilnas astralinis ląstelės kūnas.

4. Pirmas mentalinis ląstelės kūnas.

V_1 ; V_2 ; V_3 ; V_4 — evoliuciniai

greičiai, atitinkamai: fizinio, eterinio, astralinio ir pirmojo mentalinio ląstelės kūnų.

Pav. 31 — fiziškai tankios ląstelės žūties momentas, kai sustoja materijos formų cirkuliacija tarp eterinio ir fizinio ląstelės lygių. Kai dėl išorinės ir vidinės ląstelės aplinkos poveikio sustoja medžiagų apykaita fiziniame ląstelės lygyje, sustoja materijų cirkuliacija ir tarp fizinio ir eterinio ląstelės lygių.

Įvyksta fizinė ląstelės mirtis. Po fizinės ląstelės gyvybinių funkcijų veikimo sustojimo, prasideda irimo fazė. Irstant fizinei ląstelei sudėtingos organinės molekulės, kurios sudaro ląstelės branduolį, suyra į paprastesnes.

1. Fiziškai tanki ląstelė.
2. Eterinis ląstelės kūnas.
3. Pilnas astralinis ląstelės kūnas.
4. Pirmas mentalinis ląstelės kūnas.

V_1 ; V_2 ; V_3 ; V_4 — evoliuciniai greičiai, atitinkamai: fizinio, eterinio, astralinio ir pirmojo mentalinio ląstelės kūnų.

Pav. 32 — pradinė fizinės ląstelės irimo fazė, kai materijos formos nustojo cirkuliuoti tarp ląstelės lygių.

Po fizinės ląstelės suirimo, eterinis, astralinis ir pirmasis mentalinis ląstelės kūnai dar kurį laiką išlaiko savo vientisumą ir dėl bendrų kokybių tarp jų vyksta sąveikavimas ir cirkuliuoja jiems bendra G formos materija. Tik visų tų procesų aktyvumas tūkstančiais kartų mažesnis. Ir jeigu nėra tuos lygius veikiančių pašalinių faktorių, sistema iš eterinio, astralinio ir pirmojo mentalinio kūnų gali egzistuoti gana ilgai.

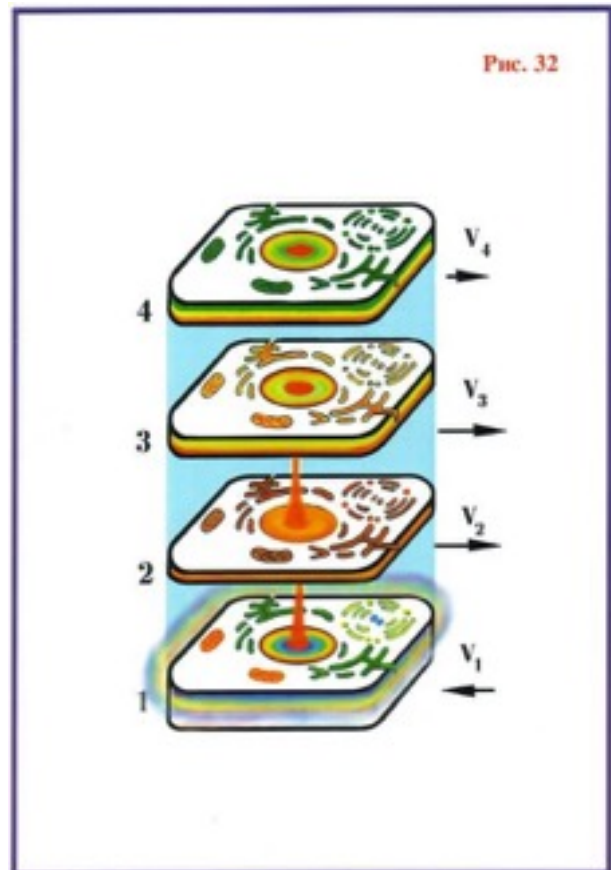
1. Fiziškai tanki ląstelė.
2. Eterinis ląstelės kūnas.
3. Pilnas astralinis ląstelės kūnas.
4. Pirmas mentalinis ląstelės kūnas.

kūnas.

V_1 ; V_2 ; V_3 ; V_4 — evoliuciniai greičiai, atitinkamai: fizinio, eterinio, astralinio ir pirmojo mentalinio ląstelės kūnų.

Pav.33 — fiziškai tankaus fizinio kūno irimo tęsinys, kai suyra ląstelės branduolys ir užsidaro branduolinis kanalas.

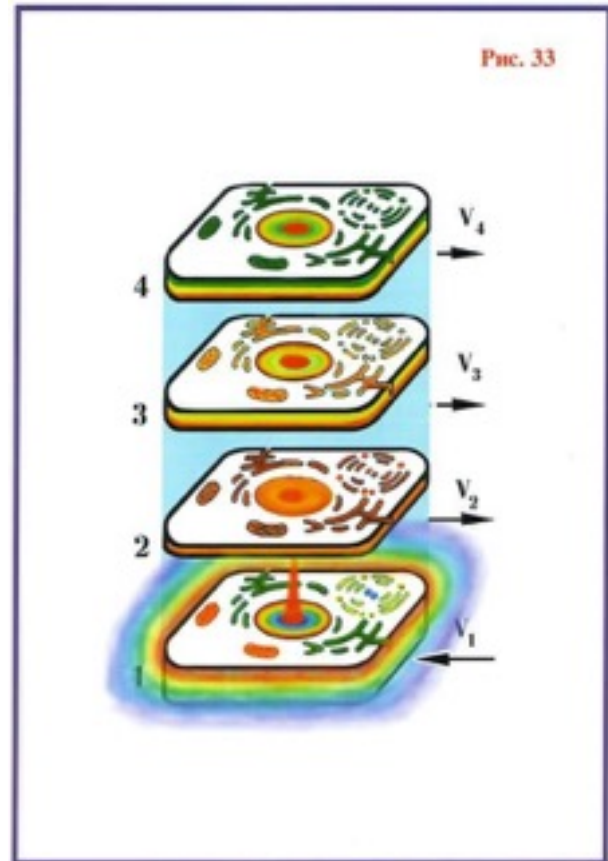
1. Fiziškai tanki ląstelė.
2. Eterinis ląstelės kūnas.

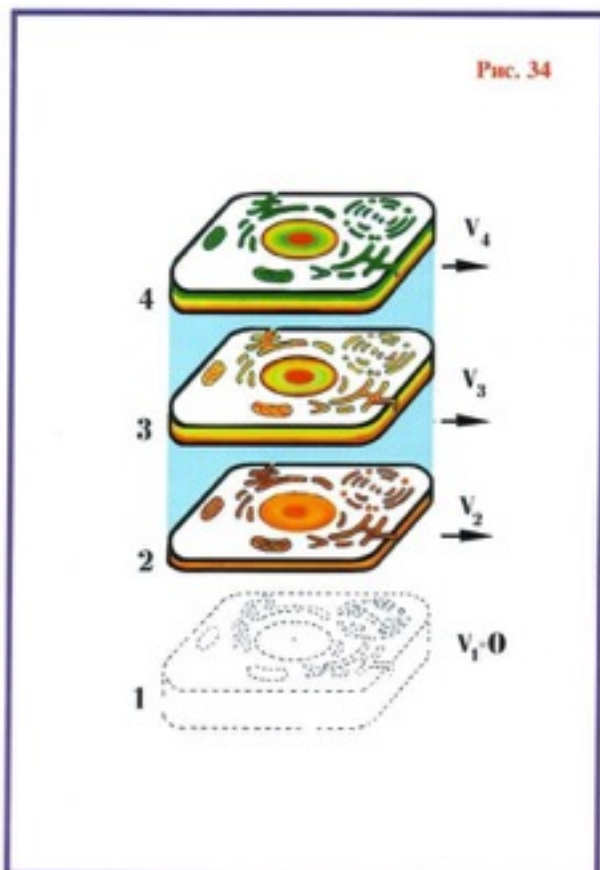
3. Pilnas astralinis ląstelės kūnas.

4. Pirmas mentalinis ląstelės kūnas.

V_1 ; V_2 ; V_3 ; V_4 — evoliuciniai greičiai, atitinkamai: fizinio, eterinio, astralinio ir pirmojo mentalinio ląstelės kūnų.

Pav. 34 — visiškas ląstelės suirimas, kai ląstelės fiziniame lygyje lieka tik ją sudariusių organinių molekulių liekanos.

1. Fiziškai tanki ląstelė.

2. Eterinis ląstelės kūnas.

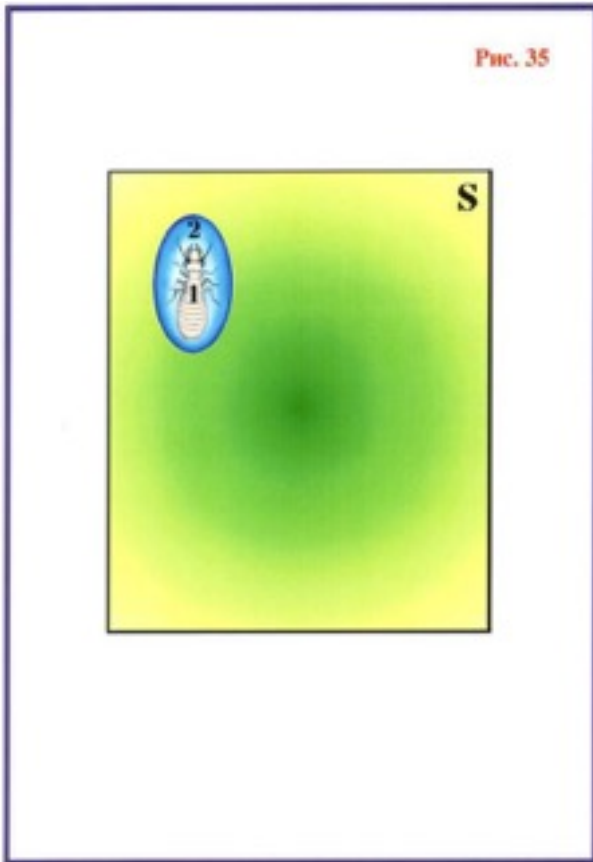
3. Pilnas astralinis ląstelės kūnas.

4. Pirmas mentalinis ląstelės kūnas.

V_1 ; V_2 ; V_3 ; V_4 — evoliuciniai greičiai, atitinkamai: fizinio, eterinio, astralinio ir pirmojo mentalinio ląstelės kūnų.

6) Gyvų organizmų psi-laukas

Pav. 35 — apribotame plote **S** vieno termito sukuriamas psi-laukas.

Kiekvienas atskiras individas (termitas, skruzdė, bitė ir t.t.) turi savo nervų sistemą — psi-sistemą — kuri aplink save sukuria apsauginį apvaskalą, kuris išsaugo jo individualumą primityviai reaguojant į dirgiklius. Jo nervinė sistema veikia nepriklausomai nuo kitų to tipo individų nervinių sistemų ir nepasireiškia jokie tarp jų suderinti ir racionalūs veiksmai. Atskirai paimto termito elgesys išlieka kaip bet kokio atskiro vabzdžio elgesys be jokio mąstymo užuomazgų. Jo nervinę sistemą sudarančių neuronų kiekio nepakanka rasti išeitį iš pačių paprasčiausių situacijų.

1. Termitas.

2. Termito sukuriamas psi-laukas.

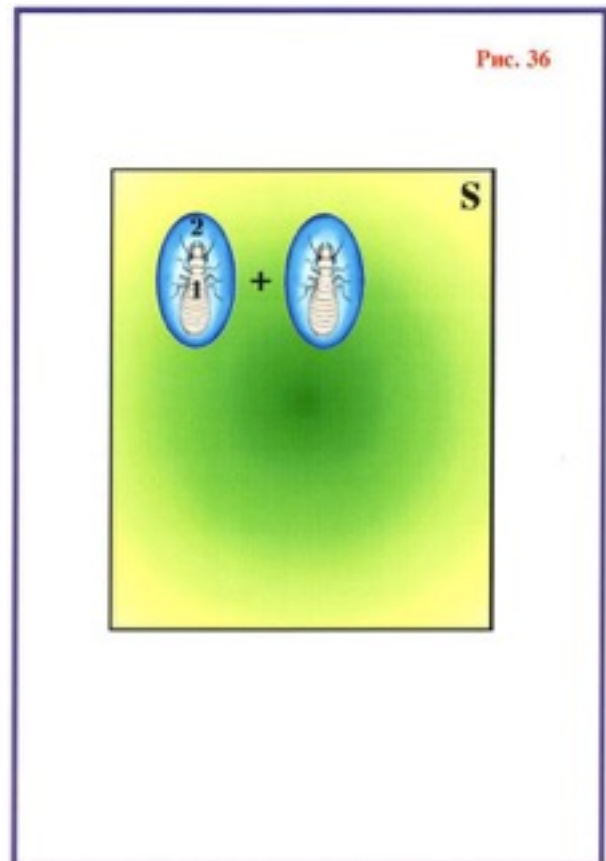
S — Termitų apgyvendinta apribota teritorija.

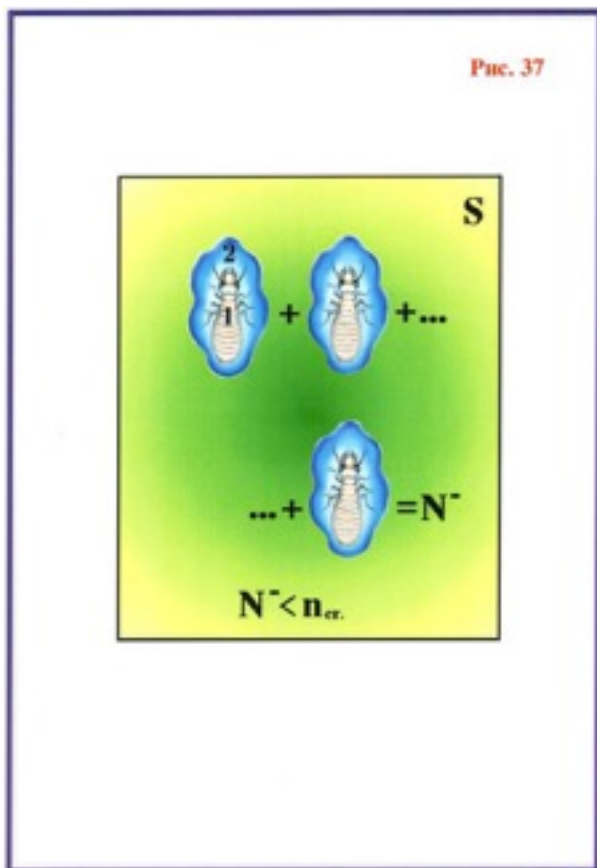
Pav. 36 — Dviejų termitų psi-laukai apribotoje teritorijoje **S**.

1. Termitas.

2. Termito sukuriamas psi-laukas.

S — Termitų populiacijos apgyvendinta teritorija.

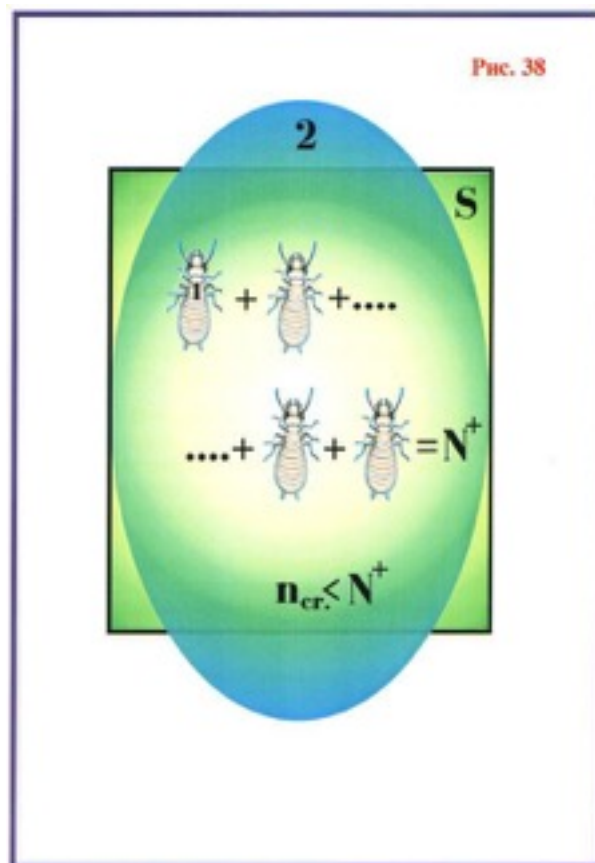
Pav. 37 — apribotoje teritorijoje įkurdintų termitų psi-laukų deformacija, kai jų koncentracija N^- mažesnė už kritinę.

1. Termitas.
 2. Termito sukuriamas psi-laukas.
- S** — Termitų populiacijos apgyvendinta teritorija.

Pav. 38 — atskirų termitų psi-laukų susiliejimas į vieną kolonijos psi-lauką, kai termitų koncentracija N^+ viršija kritinę. Kai skaitlingumo koncentracija viršija tos rūšies kritinį lygį, **individualūs apsauginiai laukai suyra ir susidaro visiems vienas kolonijos apsauginis apvalkalas**. Kiekvienas

atskiras individas įgauna atvirą psi-sistemą ir **pasidaro vieningos visos bendruomenės nervinės psi-sistemos dalimi**. Tuo metu atsiranda kolektyvinis intelektas. Kiekvieno atskirai paimto individo nervinė sistema pasidaro kolonijos nervinės sistemos dalimi.

Tokiu būdu „kolektyviniai smegenys“ į vieną visumą apjungia milijardus neuronų ir tokia nervinė sistema jau pajėgi išspręsti prieš koloniją iškilusias užduotis. Kiekvienas atskirai paimtas termitas pavirsta visiškai valdomu organizmu, kuris nebeturi jokių individualizmo apraiškų. Jo elgesys ir veiksmai visiškai pajungti kolonijos interesams. Iš esmės tokioje kolonijoje kiekvienas atskirai paimtas organizmas vykdo funkcijas, kurios būdingos daugialąsčio organizmo

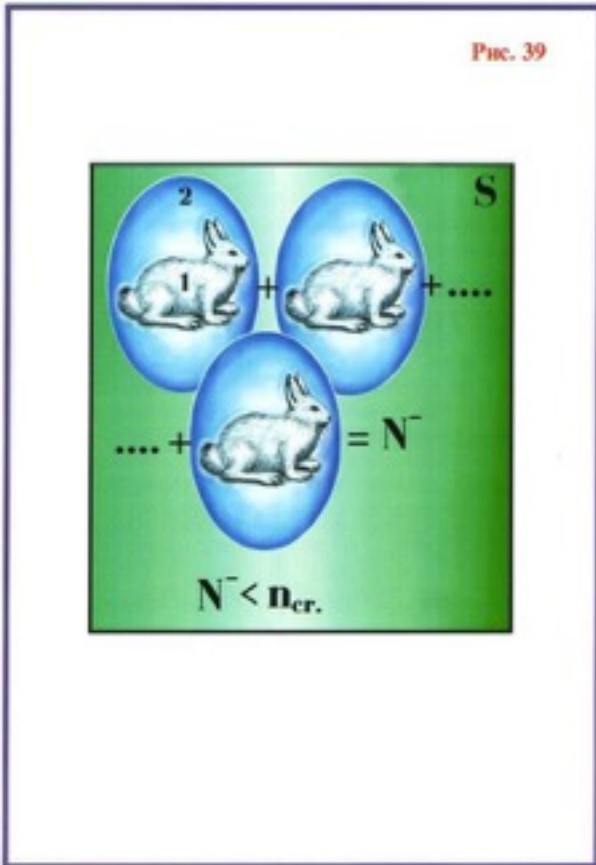
atskiros ląstelės funkcijoms. Kiekvienas atskirai paimtas organizmas išsaugo tik laisvo ir savarankiško judėjimo funkciją kolonijos viduje.

1. Termitas.
2. Termito sukuriamas psi-laukas.

S — Termitų populiacijos apgyvendinta teritorija.

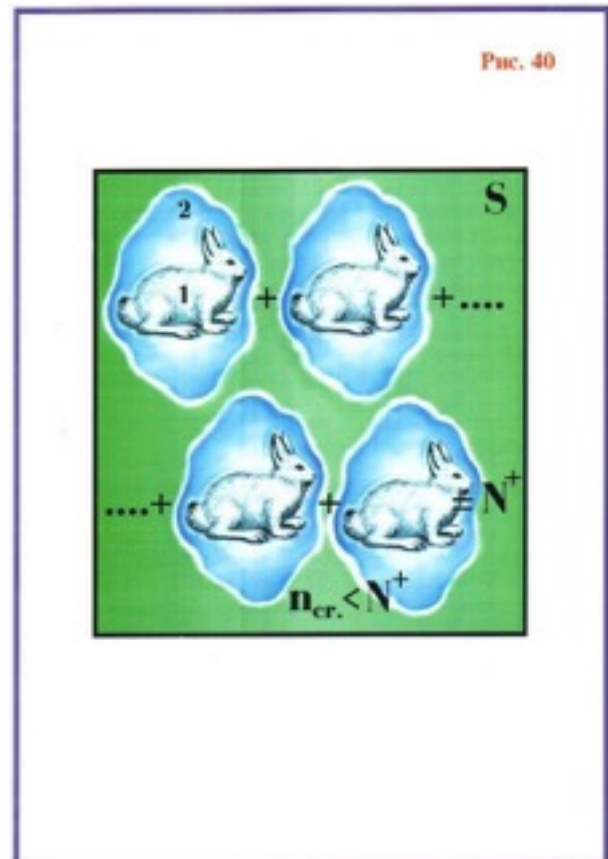
Pav. 39 — triušių psi-laukų struktūra, kai jų koncentracija N^- plote **S** yra mažesnė už kritinę.

1. Triušis.
2. Triušio psi-laukas.

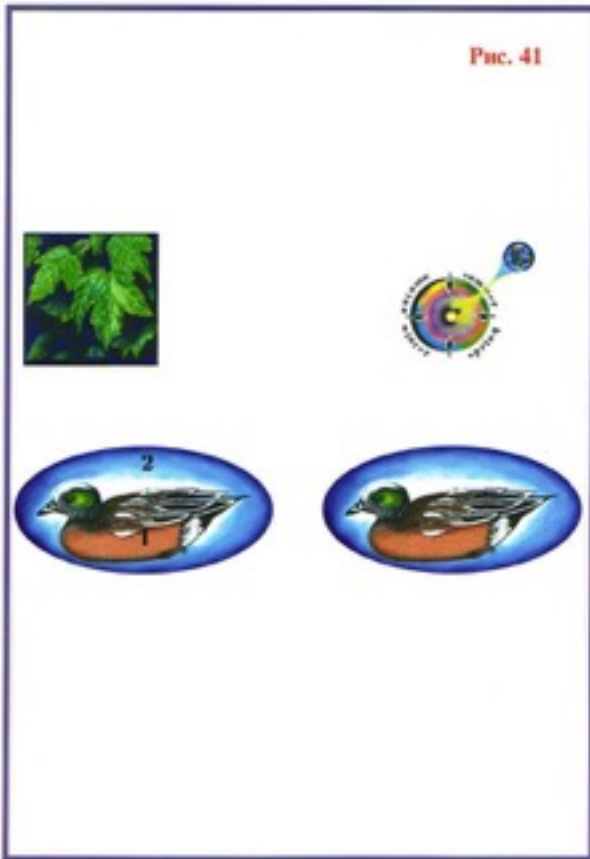

Pav.40 — triušių psi-laukų struktūra, kai jų koncentracija N^+ plote **S** yra didesnė už kritinę.

1. Triušis.
 2. Triušio psi-laukas.
- S** — triušių populiacijos apgyvendinta teritorija.

Pav. 41 — pralekiančių paukščių (ančių) psi-laukų stovis priklausomai nuo metų laikų. Pavasario-vasaros periodu atskirų individų psi-laukai sudaro uždara sistemą.

1. Antis.
2. Anties psi-laukas.

Pav. 42 — besikeičiančios aplinkos sezoniniai poveikiai, tokie kaip: dienos ilgumo sutrumpėjimas, bendras oro atšalimas ir t.t. veikia individo psi-lauką. Individo psi-laukas nustoja būti izoliuotas.

1. Antis.
2. Anties psi-laukas.

Pav. 43 — kiekviena paukščių rūšis turi minimalų individų skaičių,

kuris būtinas susidaryti vieningam organizmui tos rūšies populiacijoje. Vieningo organizmo būsenoje paukščių būrys (bendra nervų sistema) sugeba orientuotis pagal žvaigždes, saulę, apskaičiuoti skrydžio trajektoriją, optimalų skridimo greitį iš vienos vietos į kitą. Tuo pat metu vieningo organizmo psi sistema (nervinė sistema) gali įvertinti visą eilę atsitiktinių faktorių — vėjo stiprumą ir kryptį, nuo atmosferos reiškinių priklausantį skridimo greitį ir t.t..

Kaip galime suprasti iš aukščiau nagrinėtų pavyzdžių, atskiras individas visų tų sudėtingų veiksmų atlikti negali. Kiekvienos rūšies atskiro individo nervų sistema sugeba

išspręsti tik užduotis, susietas su organizmo funkcionavimu ir jo gyvybingumo užtikrinimu. Be to, kiekvieno individo nervų sistemos išsivystymo lygis priklauso nuo tos rūšies gyvenimo sąlygų.

1. Antis.
2. Bendras paukščių psi-laukas.
3. Duotos rūšies gyvenamoji teritorija vasaros sezonu.
4. Duotos rūšies gyvenamoji teritorija žiemos sezonu.
5. Paukščių skridimo kryptis.

7) Žmogaus sielos evoliucijos stadijos

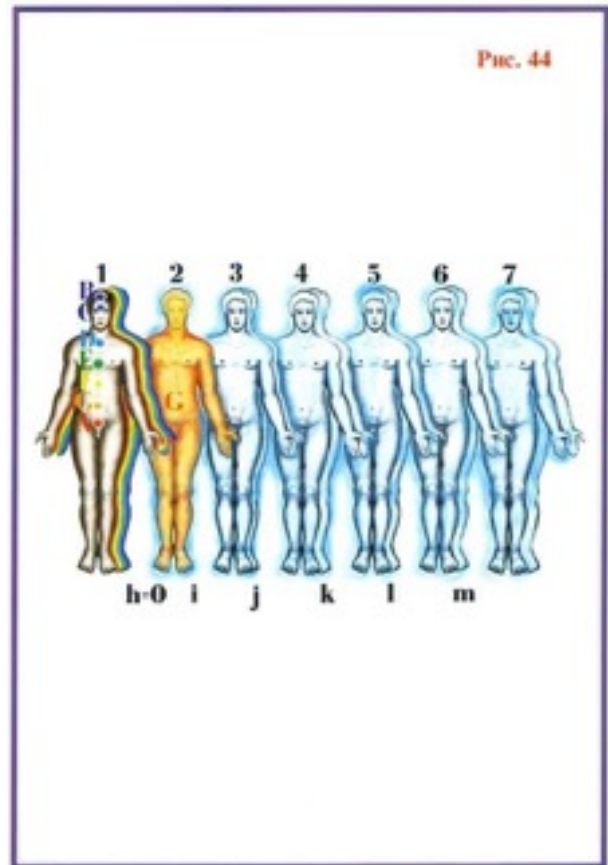
Pav.44 — žmogaus sielos eterinio kūno susidarymas ir evoliucija, kuriai pasibaigus susidaro sąlygos formotis ir vystytis astraliniam kūnui. Daugialąsčio organizmo eteriniai ląstelių kūnai eteriniame ląstelių lygmenyje taip pat sudaro vieningą sistemą — **daugialąsčio organizmo eterinį kūną**. Normalaus gyvybingumo sąlyga yra procesų subalansavimas tarp fizinio ir eterinio organizmo kūnų.

1. Fizinis kūnas

2. Eterinis kūnas

3; 4; 5; 6; 7 — kūnai, kuriuos žmogus gali susikurti besivystydamas šioje planetoje ir kurie sudaro pilną žemiškosios evoliucijos ciklą.

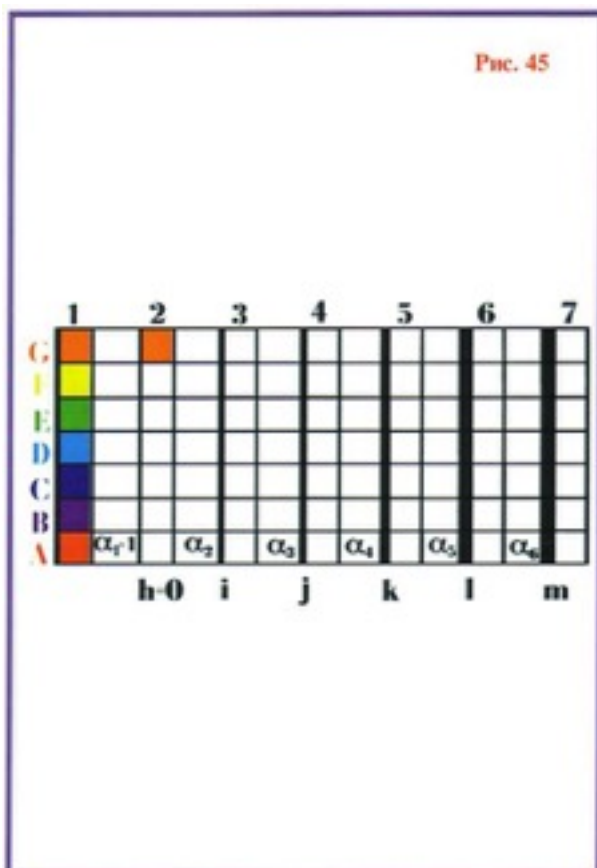
h; i; j; k; l; m — kokybiniai barjerai tarp fizinės sferos ir atitinkamai, **eterinės**, astralinės, pirmosios mentalinės, antrosios mentalinės, trečiosios mentalinės ir ketvirtosios mentalinės plokštumos.

Pav.45 — kokybinė žmogaus kūnų struktūra, kai užbaigtas eterinio kūno išvystymas.

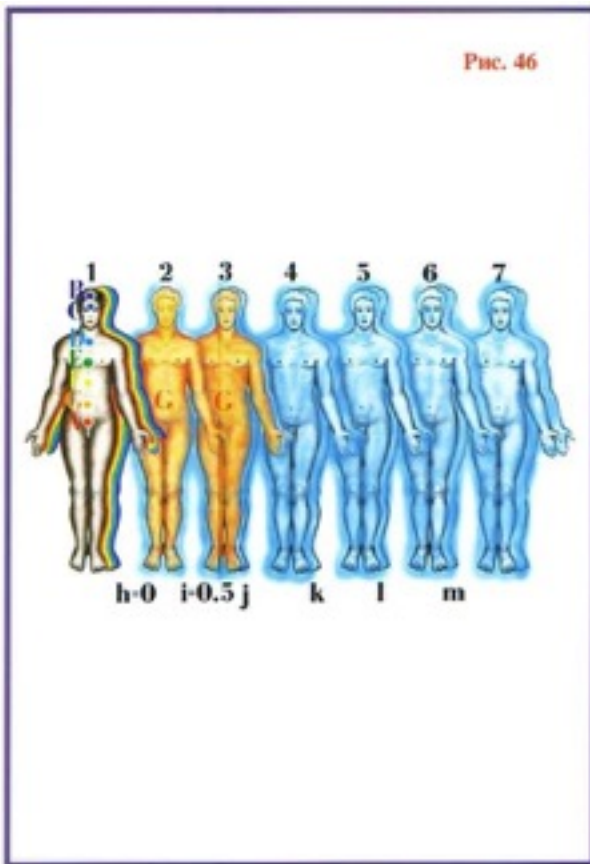
1. Fizinio kūno struktūra.
2. Eterinio kūno struktūra.

h; i; j; k; l; m — kokybiniai barjerai.

$\alpha_1; \alpha_2; \alpha_3; \alpha_4; \alpha_5; \alpha_6$ — sąveikos koeficientai tarp Žemės sferų.

Pav. 46 — žemutinio astralinio kūno sudarymas ir išvystymas, kai jo formavimo pabaigoje atsiranda sąlygos sudaryti ir vystyti viršutinio astralo kūną.

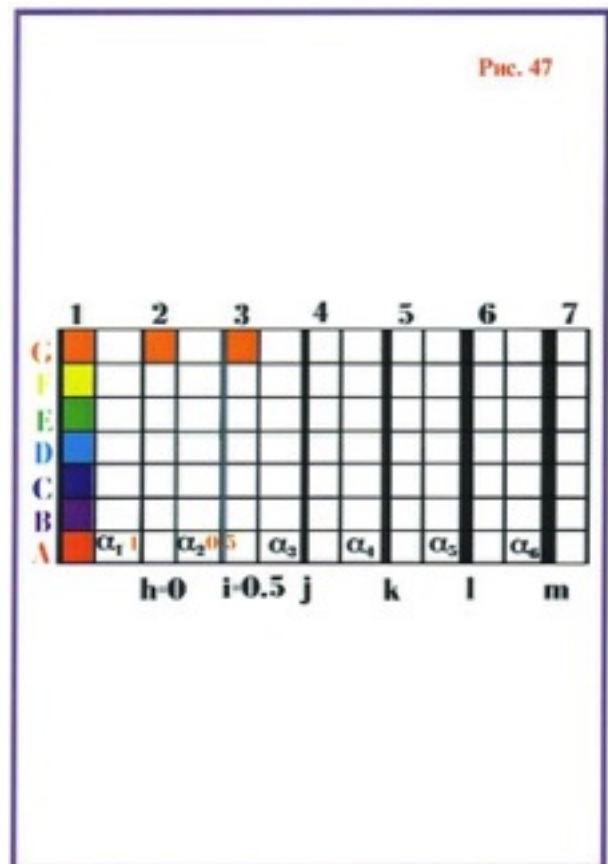
1. Fizinis kūnas
2. Eterinis kūnas
3. Žemutinio astralo kūnas.
- 4; 5; 6; 7 — žmogaus evoliucinio išsivystymo perspektyva iki planetos išsivystymo ciklo užbaigimo.

h; i; j; k; l; m — kokybiniai barjerai tarp lygių.

Pav. 47 — kokybinė žmogaus kūno struktūra, kai siela turi eterinį ir žemutinio astralo kūnus. Skirtinga organizmo ląstelių struktūra skirtingai veikia savo mikrokosmosą. Dėka to kai kurios organizmo ląstelių rūšys įgijo naują kokybę. Šių ląstelių

mikrokosmoso matmenų pasikeitimai pasiekė tokį lygį, prie kurio **atsivėrė kokybinis barjeras tarp fizinio ir astralinio lygmenų**. Ir astraliniame lygmenyje prasidėjo astralinių kūnų sintezė tų ląstelių, kurios, savo ruožtu, tame lygmenyje sukūrė savo sąveikos sistemą. Tos sistemos vystymasis astraliniame lygmenyje sudarė sąlygas susiformuoti **organizmo astraliniam kūnui**. Dėl astralinio ir fizinio lygmenų skirtumų ypatumų, organizmo astraliniai kūnai gali būti sudaryti kaip iš vienos **G** materijos formos, taip ir iš dviejų **G** ir **F** materijų.

1. Fizinio kūno struktūra.
2. Eterinio kūno struktūra.

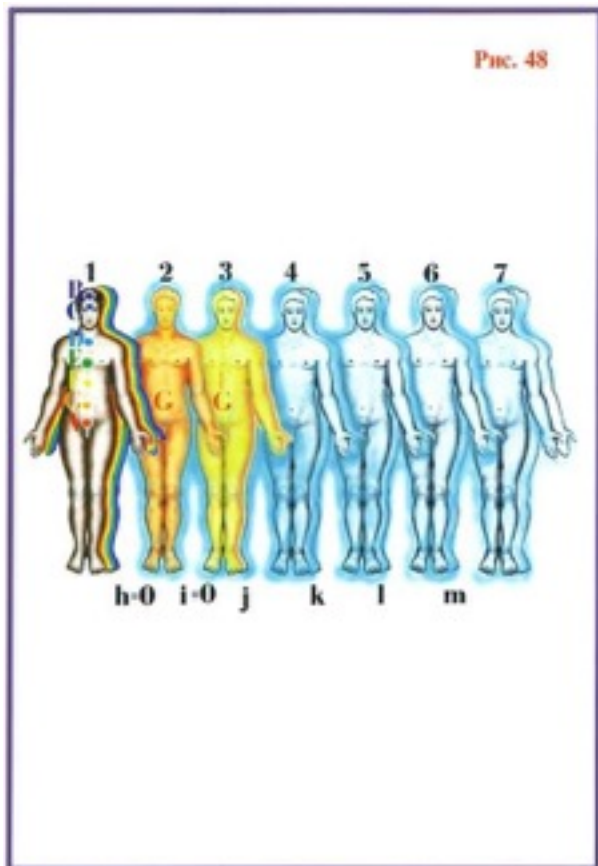

3. Žemutinio astralinio kūno struktūra.

h; i; j; k; l; m — kokybiniai barjerai.

$\alpha_1; \alpha_2; \alpha_3; \alpha_4; \alpha_5; \alpha_6$ — sąveikos koeficientai tarp lygių.

Pav. 48 — pilno astralinio (viršutinio astralinio) kūno sudarymas ir

išvystymas, kai jo formavimo pabaigoje atsiranda sąlygos sudaryti ir vystyti pirmąjį mentalinį kūną. Iki atsirandant organizmo viršutiniam astraliniam kūnui, gyvosios materijos kūnų evoliucija praėjo daugybę evoliucijos stadijų, susikūrė didžiulis kiekis įvairiausių gyvų organizmų ir jų formų. Bet tik keletui gyvūnų rūšių, kurių nervinės ląstelės — neuronai — organizmo kaukolės viduje susidarė vieninga sistema — smegenys, sudarytos iš daugelio milijardų neuronų, pavyko evoliucijos procese susikurti aukštesniojo astralo kūnus. Žmogaus

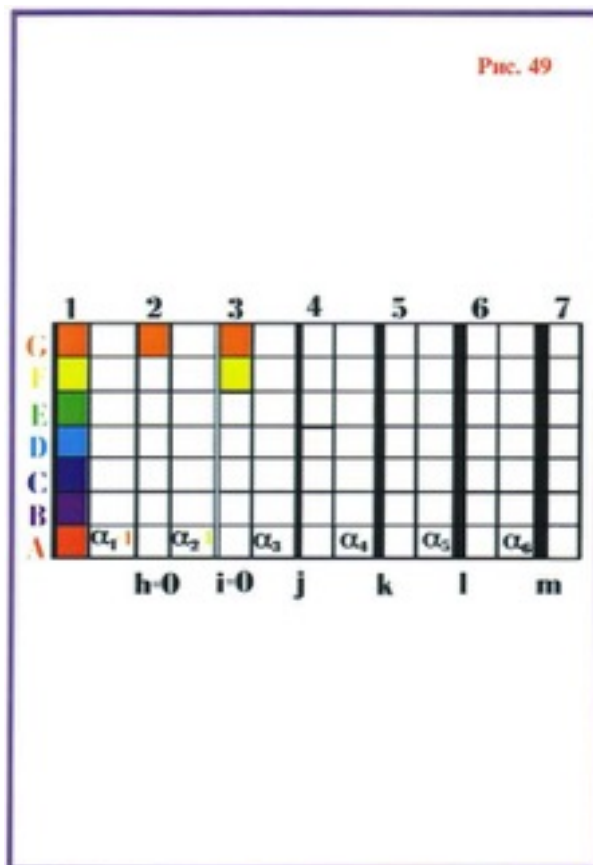
smegenis sudaro keturiolika milijardų neuronų.

1. Fizinis kūnas
2. Eterinis kūnas
3. Viršutinio astralo kūnas.
- 4; 5; 6; 7 — žmogaus

evoliucinio išsivystymo perspektyva iki planetos išsivystymo ciklo užbaigimo.

h; i; j; k; l; m — kokybiniai barjerai tarp lygių.

Pav. 49 — kokybinė žmogaus kūno struktūra, kai siela turi eterinį ir visą astralinį kūnus.

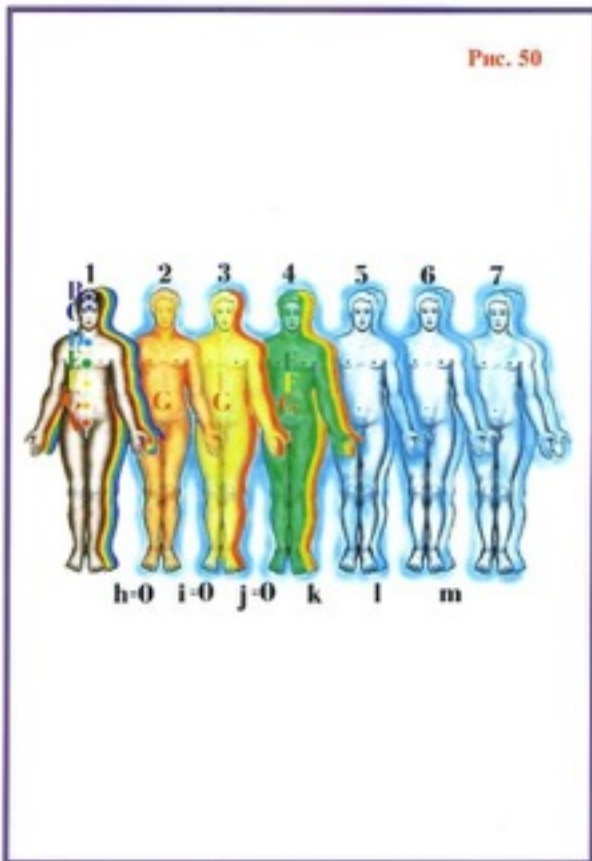

1. Fizinio kūno struktūra.
2. Eterinio kūno struktūra.
3. Viso astralinio kūno struktūra.

h; i; j; k; l; m — kokybiniai barjerai tarp lygių.

$\alpha_1; \alpha_2; \alpha_3; \alpha_4; \alpha_5; \alpha_6$ — sąveikos koeficientai tarp lygių.

Pav. 50 — pirmojo mentalinio kūno sudarymas ir išvystymas, kai jo formavimo pabaigoje atsiranda sąlygos sudaryti ir vystyti antrąjį mentalinį kūną.

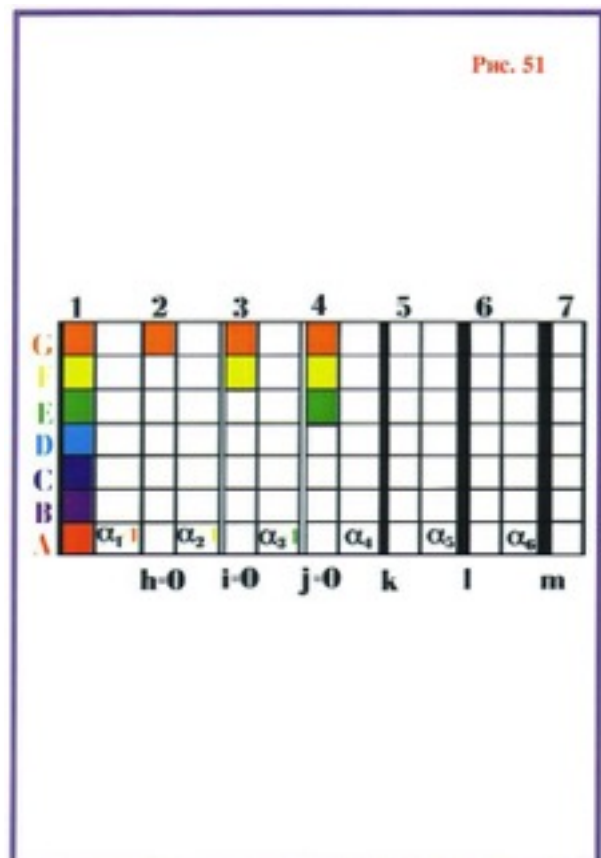

1. Fizinis kūnas
 2. Eterinis kūnas
 3. Astralinis kūnas.
 4. Pirmasis mentalinis kūnas.
- 5; 6; 7** — žmogaus evoliucinio išsivystymo perspektyva iki planetos išsivystymo ciklo užbaigimo.

h; i; j; k; l; m — kokybiniai barjerai tarp lygių.

Pav. 51 — kokybinė žmogaus kūno

struktūra, kai siela turi eterinį, astralinį ir pirmąjį mentalinį kūnus. Kai žmogaus smegenys įsisavina didžiulius per visą žmonijos egzistavimo Žemėje istoriją sukauptos informacijos kiekius ir kokybiškai ją apdoroja, smegenų neuronai struktūriškai ir funkciškai pasikeičia (didžiausia dalimi — eteriniame ir astraliniame lygyje). Tuo metu eteriniai ir astraliniai neuronų kūnai sutankėja,

„pasunkėja“, dėl ko, sukuriant visą viršutinio astralo kūną, išnyksta eilinis kokybinis barjeras tarp fizinio ir pirmojo mentalinio planetos lygmenų.

1. Fizinio kūno struktūra.
2. Eterinio kūno struktūra.
3. Astralinio kūno struktūra.
4. Pirmojo mentalinio kūno struktūra.

h; i; j; k; l; m — kokybiniai barjerai.

$\alpha_1; \alpha_2; \alpha_3; \alpha_4; \alpha_5; \alpha_6$ —

sąveikos koeficientai tarp lygių.

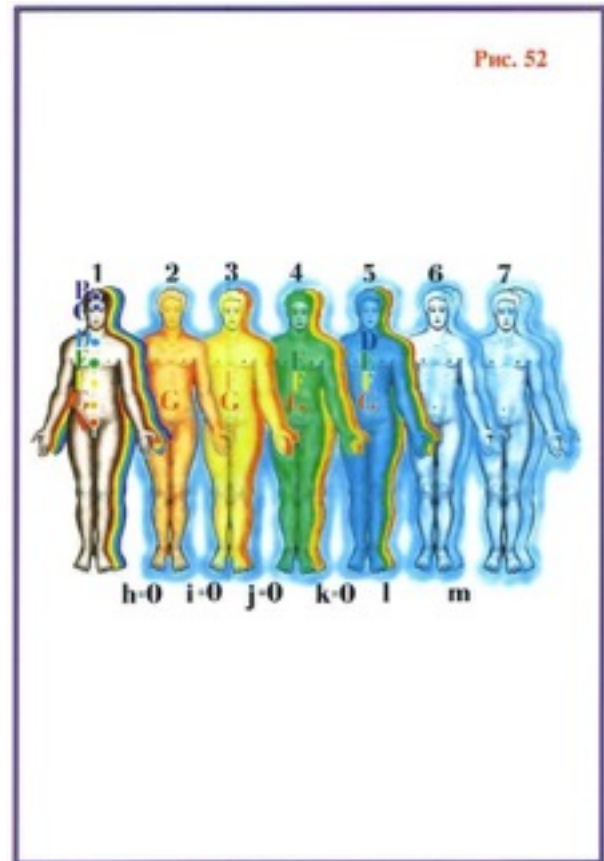
Pav. 52 — antrojo mentalinio kūno sudarymas ir išvystymas, kai jo formavimo pabaigoje atsiranda sąlygos sudaryti ir vystyti trečiąjį mentalinį kūną. Žmogui toliau harmoningai dvasiškai vystantis, pirmasis mentalinis sutankėja ir atitinkamoje to kūno išsivystymo stadijoje atsiveria eilinis kokybinis barjeras tarp fizinio ir antrojo mentalinio planetos lygmenų. Prasideda palaipsniškas antrojo mentalinio kūno sudarymas iš keturių materijos formų **G, F, E** ir **D**.

1. Fizinis kūnas
2. Eterinis kūnas
3. Astralinis kūnas.
4. Pirmasis mentalinis kūnas.
5. Antrasis mentalinis kūnas.
- 6; 7 — žmogaus evoliucinio išsivystymo perspektyva iki planetos išsivystymo ciklo užbaigimo.

h; i; j; k; l; m — kokybiniai barjerai.

Pav. 53 — kokybinė žmogaus kūno struktūra, kai siela turi eterinį, astralinį, pirmąjį mentalinį ir antrąjį mentalinį kūnus.

1. Fizinio kūno struktūra.
2. Eterinio kūno struktūra.
3. Astralinio kūno struktūra.
4. Pirmojo mentalinio kūno struktūra.

5. Antrojo mentalinio kūno struktūra.

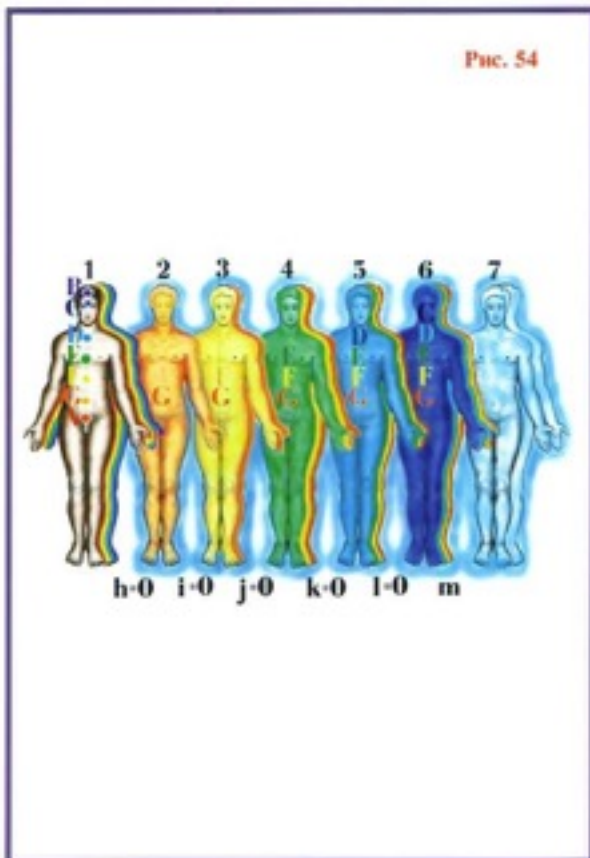
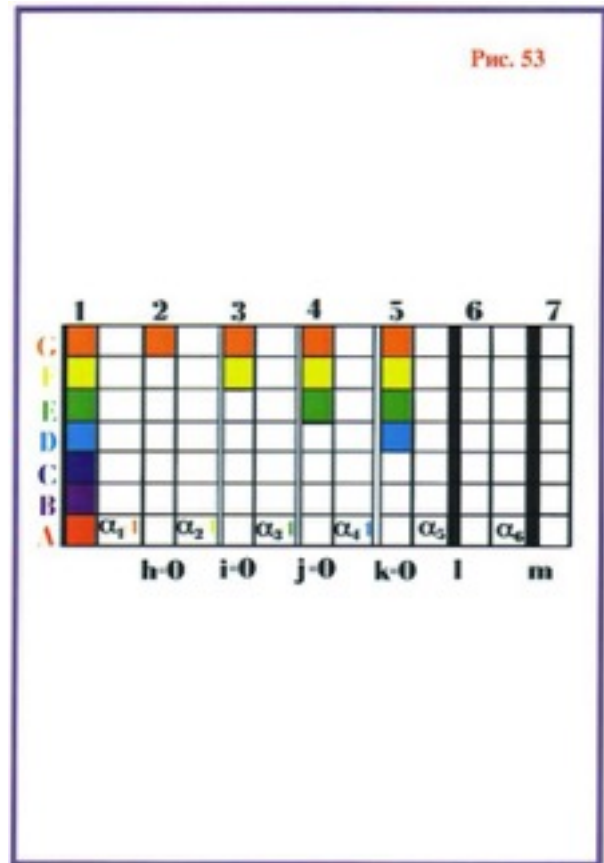
h; i; j; k; l; m — kokybiniai barjerai.

$\alpha_1; \alpha_2; \alpha_3; \alpha_4; \alpha_5; \alpha_6$ — sąveikos koeficientai tarp lygių.

Pav.54 — trečiojo mentalinio kūno sudarymas ir išvystymas, kai jo formavimo pabaigoje atsiranda sąlygos sudaryti ir vystyti ketvirtąjį mentalinį kūną.

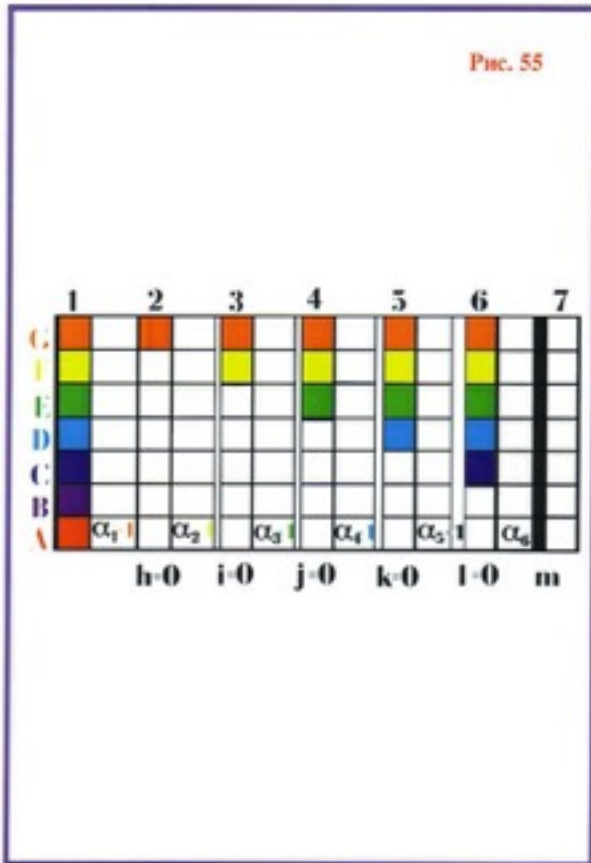
1. Fizinis kūnas
2. Eterinis kūnas
3. Astralinis kūnas.
4. Pirmasis mentalinis kūnas.
5. Antrasis mentalinis kūnas.
6. Trečiasis mentalinis kūnas.

7 — žmogaus evoliucinio išsivystymo perspektyva iki planetos išsivystymo ciklo

užbaigimo.

h; i; j; k; l; m — kokybiniai barjerai.

Pav. 55 — kokybinė žmogaus kūno struktūra, kai siela turi eterinį, astralinį, pirmąjį mentalinį, antrąjį mentalinį ir trečiąjį mentalinį kūnus.

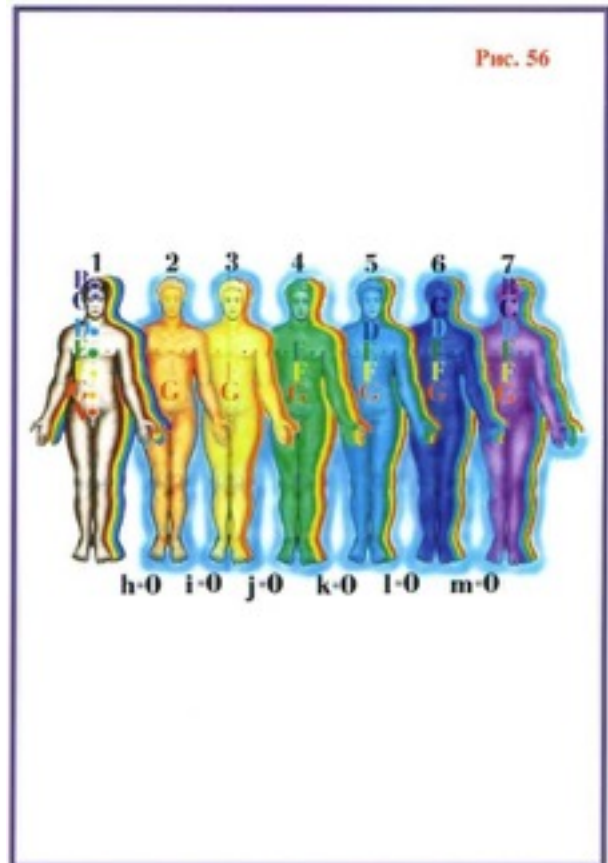
1. Fizinio kūno struktūra.
2. Eterinio kūno struktūra.
3. Astralinio kūno struktūra.
4. Pirmojo mentalinio kūno struktūra.
5. Antrojo mentalinio kūno struktūra.
6. Trečiojo mentalinio kūno struktūra.

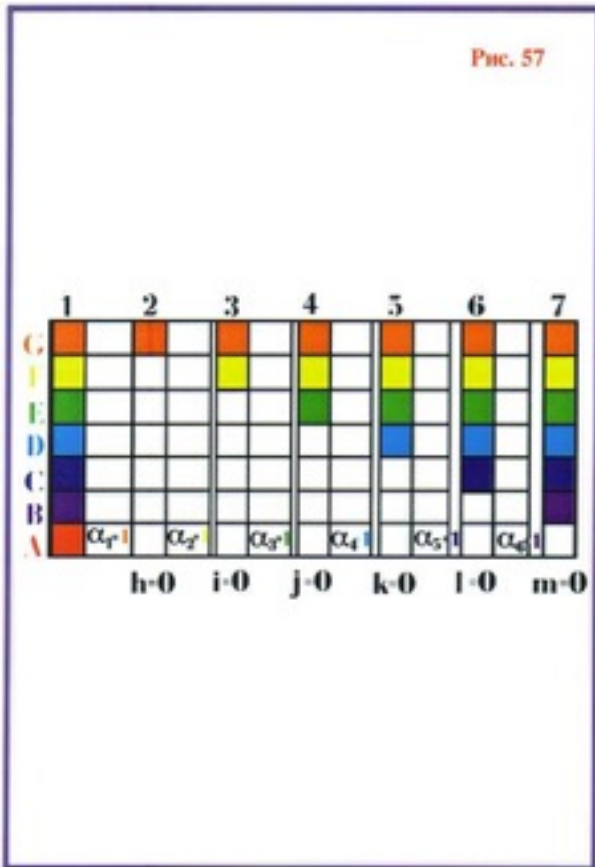
h; i; j; k; l; m — kokybiniai barjerai.

$\alpha_1; \alpha_2; \alpha_3; \alpha_4; \alpha_5; \alpha_6$ — sąveikos koeficientai tarp lygių.

Pav. 56 — ketvirtojo mentalinio kūno sudarymas ir išvystymas, kai jo formavimo pabaigoje atsiranda sąlygos evoliucijai kosmose.

1. Fizinis kūnas
 2. Eterinis kūnas
 3. Astralinis kūnas.
 4. Pirmasis mentalinis kūnas.
 5. Antrasis mentalinis kūnas.
 6. Trečiasis mentalinis kūnas.
 7. Ketvirtasis mentalinis kūnas.
- h; i; j; k; l; m** — kokybiniai barjerai.

Pav. 57 — kokybinė žmogaus kūno struktūra, kai užbaigtas planetinis išsivystymo lygis.

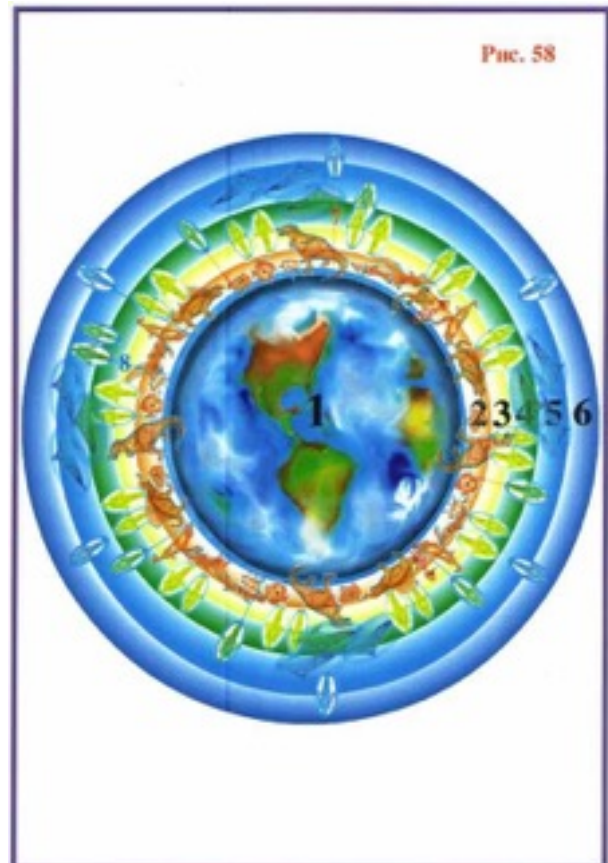
1. Fizinio kūno struktūra.
2. Eterinio kūno struktūra.
3. Astralinio kūno struktūra.
4. Pirmojo mentalinio kūno struktūra.
5. Antrojo mentalinio kūno struktūra.
6. Trečiojo mentalinio kūno struktūra.
7. Ketvirtojo mentalinio kūno struktūra.

h; i; j; k; l; m — kokybiniai barjerai.

$\alpha_1; \alpha_2; \alpha_3; \alpha_4; \alpha_5; \alpha_6$; — sąveikos koeficientai tarp lygių.

Pav. 58 — planetos Žemė gyvų organizmų sielų išsidėstymas pagal sferas, atitinkančias jų išsivystymo lygį.

1. Fiziškai tanki sfera.
2. Eterinė sfera.
3. Astralinė sfera.
4. Pirmoji mentalinė sfera.
5. Antroji mentalinė sfera.
6. Trečioji mentalinė sfera.

Pav. 59 — kaip tebetęsiančių evoliuciją, taip ir evoliucijos metu išnykusių gyvų organizmų sielų pasiskirstymas planetos sferose atitinkamai jų išsivystymo lygiui.

1. Fiziškai tanki sfera.

1n; 1p; 1g; 1r; 1s; 1v; 1u — fiziniame lygmenyje gyvenančių gyvų organizmų įvairovė.

2. Eterinė sfera.

2n; 2p; 2g; 2g'; 2r; 2s; 2s' — eterinį planetos lygmenį apgyvendinusios tebetęsiančių evoliuciją ir evoliucijos metu išnykusių gyvų organizmų sielos.

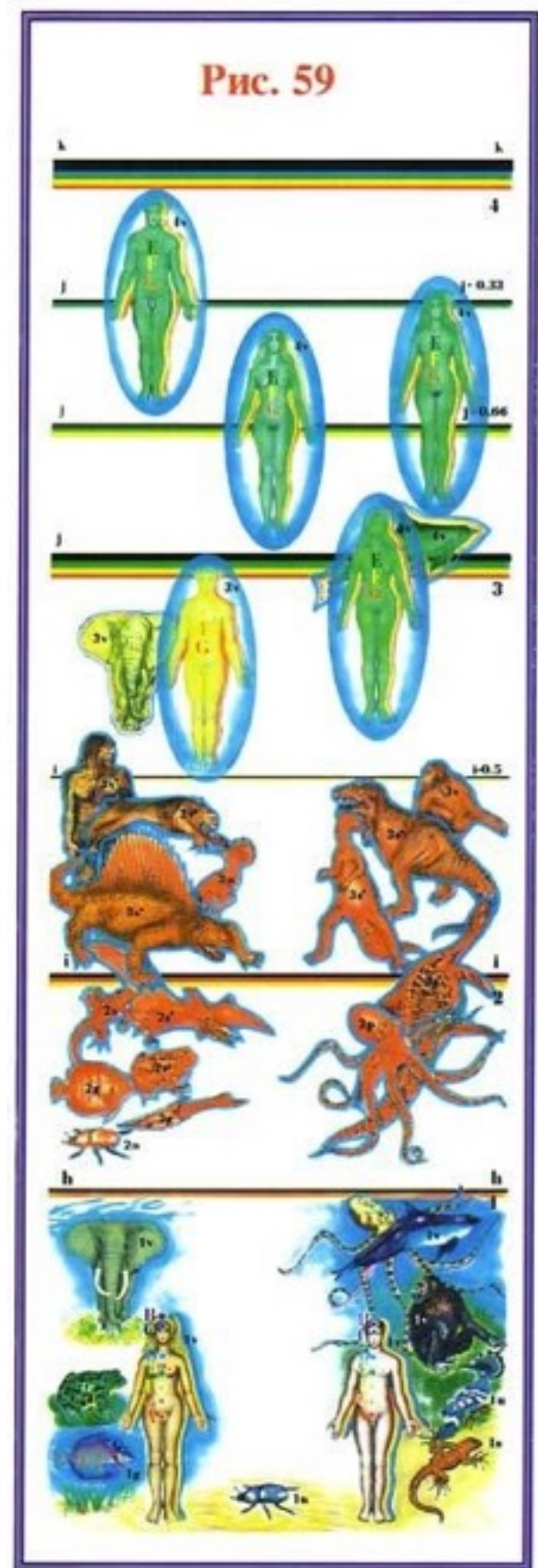
3. Astralinė sfera, turinti du lygius — žemutinį ir viršutinį astralą.

3s; 3s'; 3u; 3v; 3v' — astralinę planetos lygmenį apgyvendinusios tebetęsiančių evoliuciją ir evoliucijos metu išnykusių gyvų organizmų sielos.

4. Pirmoji mentalinė sfera, turinti tris lygmenis.

4v — Pirmąjį mentalinį lygmenį apgyvendinusios gyvų organizmų sielos.

h; i; j; k — kokybiniai barjerai.

8) Evoliucinė simbiozė

Pav. 60 — palaipsniškas dviejų skirtingų rūšių sielų įėjimas į vieną biomasę, kai viena sukuria sąlygas vystytis kitai.

1. Drugelio kiaušinėlis.

2; 2a; 2b — vikšro vystymosi fazės.

2'. Vikšro sielos.

3; 3a; 3b — kokono fazės.

4. Pats drugelis.

4'. Drugelio siela.

A — vikšro sielos įėjimo momentas.

B — drugelio sielos įėjimo momentas.

h — kokybinis barjeras.

9) Priešgimdyminis ir pogimdyminis sielos evoliucijos etapai

Pav. 61 — žmogaus sielos įėjimas į apvaisintą kiaušialąstę apvaisinimo metu. Kiaušialąstės ir spermatozoido susijungimo metu susidaro energetinis pliūpsnis, kuris suformuoja kanalą, atveriantį tarp planetos lygmenų esančius kokybinius barjerus, ir tuo kanalu žmogaus siela įeina į savo genetiką.

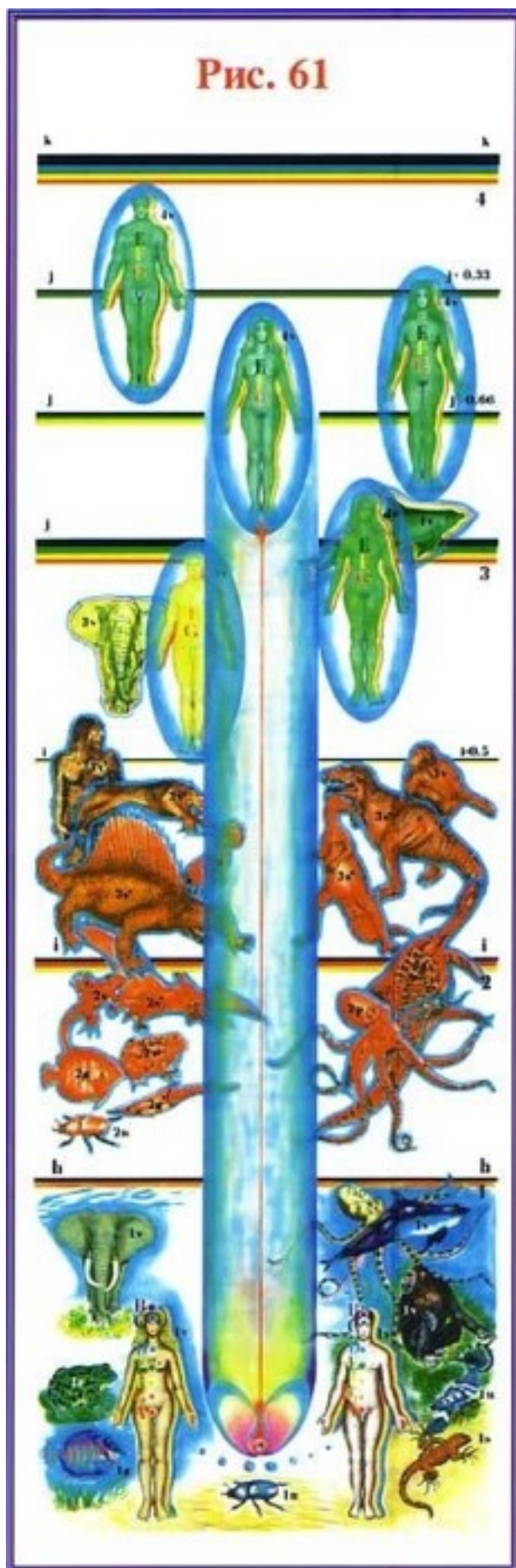
1n; 1p; 1g; 1r; 1s; 1v; 1u — fiziniame lygmenyje gyvenančių gyvų organizmų įvairovė.

2n; 2p; 2g; 2g'; 2r; 2s; 2s' — eterinį planetos lygmenį apgyvendinusios tebetęsiančių evoliuciją ir evoliucijos metu išnykusių gyvų organizmų sielos.

3s; 3s'; 3u; 3v; 3v' — astralinį planetos lygmenį apgyvendinusios tebetęsiančių evoliuciją ir evoliucijos metu išnykusių gyvų organizmų sielos.

4v — pirmąjį mentalinį lygmenį apgyvendinusios gyvų organizmų sielos.

h; i; j; k — kokybiniai barjerai.

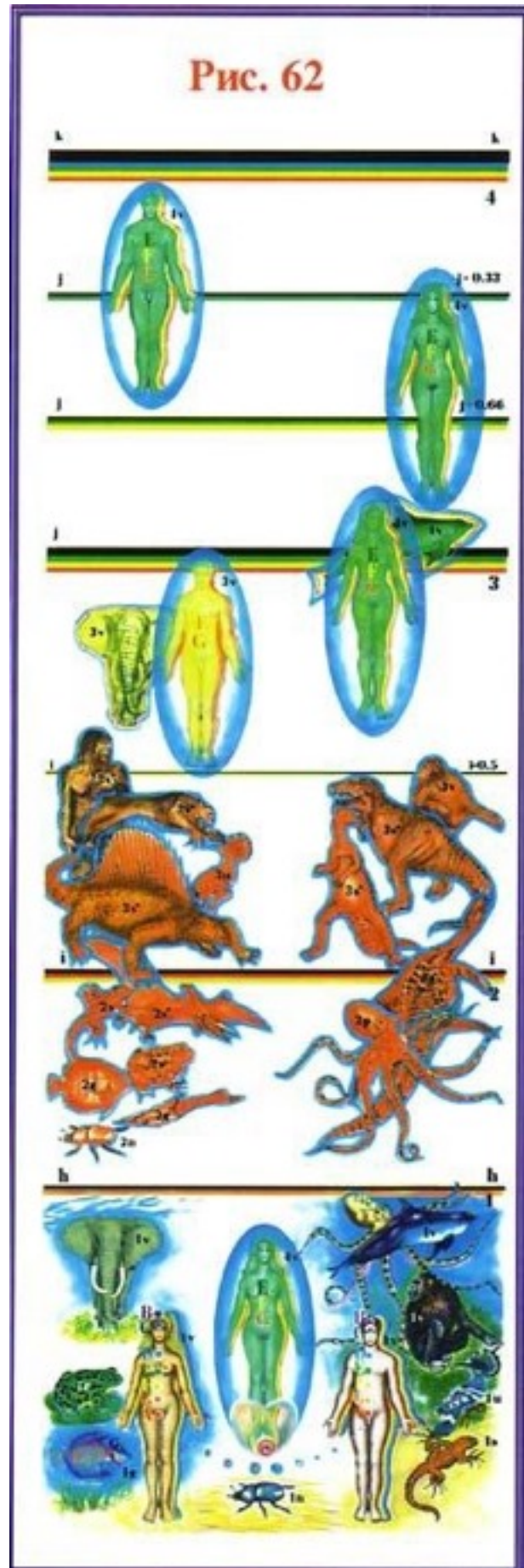
Pav. 62 — po sielos įėjimo kokybiniai barjerai vėl užsidaro ir žmogaus siela lieka pririšta prie besivystančios zigodos, prasideda sielos fizinio kūno formavimo fazė.

1n; 1p; 1g; 1r; 1s; 1v; 1u — fiziniame lygmenyje gyvenančių gyvų organizmų įvairovė.

2n; 2p; 2g; 2g'; 2r; 2s; 2s' — eterinių planetos lygmenį apgyvendinusios tebetęsiančių evoliuciją ir evoliucijos metu išnykusių gyvų organizmų sielos.

3s; 3s'; 3u; 3v; 3v' — astralinį planetos lygmenį apgyvendinusios tebetęsiančių evoliuciją ir evoliucijos metu išnykusių gyvų organizmų sielos.

4v — pirmąjį mentalinį lygmenį apgyvendinusios gyvų organizmų sielos. **h; i; j; k** — kokybiniai barjerai.

Pav. 63 — priešgimdyminis žmogaus vystymosi periodas.

J₀ — bestuburių evoliucinio vystymosi lygis.

J₁ — žuvų evoliucinio vystymosi lygis.

J₂ — varliagyvių evoliucinio vystymosi lygis.

J₃ — roplių evoliucinio vystymosi lygis.

J₄ — žinduolių evoliucinio vystymosi lygis.

J₅ — žmogus evoliucinio vystymosi lygis.

t₁ — žuvies sielos įėjimo momentas į besivystantį gemalą.

t₂ — žuvies sielos išėjimo momentas iš besivystančio gemalo ir varliagyvio sielos įėjimas.

t₃ — varliagyvio sielos išėjimo momentas iš besivystančio gemalo ir roplio sielos įėjimas.

t₄ — roplio sielos išėjimo momentas iš besivystančio gemalo ir žinduolio sielos įėjimas.

t₅ — žinduolio sielos išėjimo momentas iš besivystančio gemalo ir žmogaus sielos įėjimas.

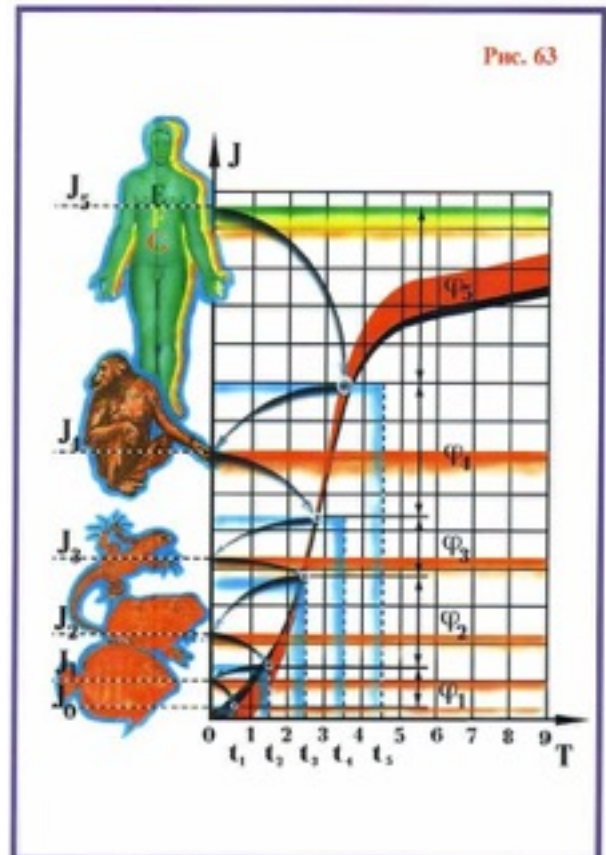
φ₁ — žmogaus gemalo kokybinio vystymosi intervalas, kai jame yra žuvies siela.

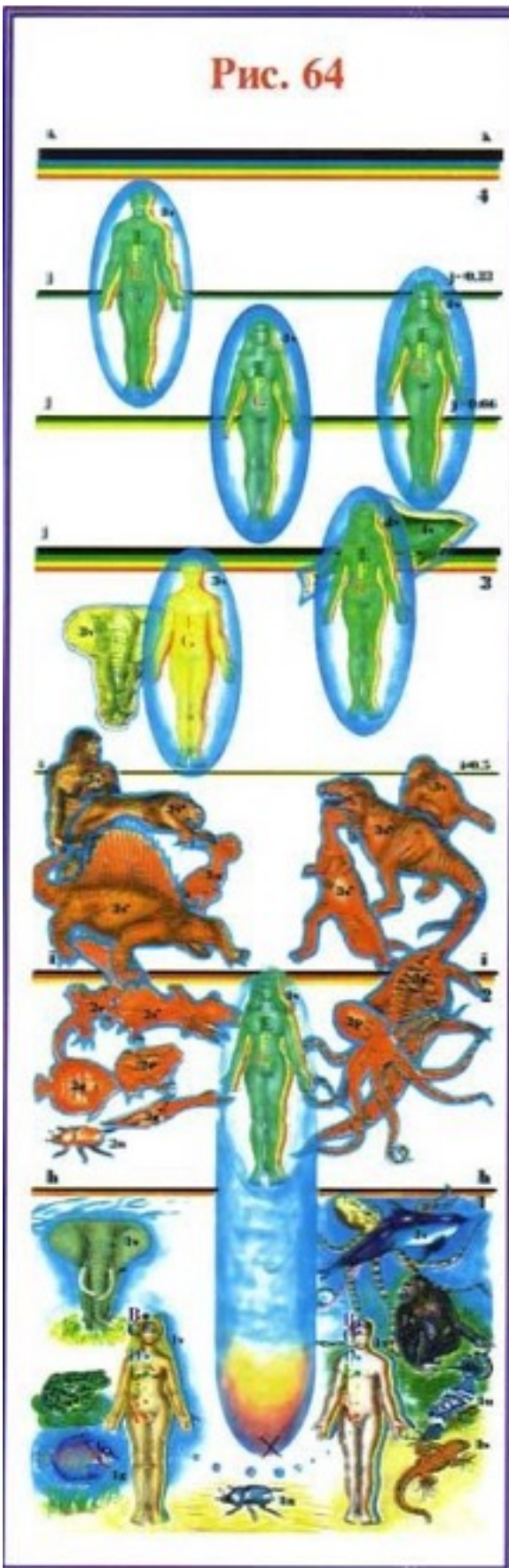
φ₂ — žmogaus gemalo kokybinio vystymosi intervalas, kai jame yra varliagyvio siela.

φ₃ — žmogaus gemalo kokybinio vystymosi intervalas, kai jame yra roplio siela.

φ₄ — žmogaus gemalo kokybinio vystymosi intervalas, kai jame yra žinduolio siela.

φ₅ — žmogaus gemalo evoliucinio išsivystymo lygis, kai į jį įeina žmogaus siela.

Pav. 64 — aborto metu siela išmetama iš besivystančio gemalo. Tuo metu atsiranda energijos pliūpsnis kuris dažniausiai atveria tik eterinį ir žemutinį astralo lygį ir neturėdama susiformavusios apsaugos, siela tampa astralinių padarų grobiu. **Abortas tankiai tampa sielos žūtis priežastimi** (Pav.64 paaiškinimai analogiški Pav.61).

Pav. 65 — po gimimo siela tęsia savo fizinio kūno sudarymą ir paraleliai atstato savo buvusių kūnus — eterinį, astralinį, pirmąjį mentalinį. Be atstatymo vyksta ir tolesnis sielos kūnų vystymasis, žinoma, tas procesas gali būti kaip teigiamas, taip ir neigiamas. Veikiamas supančios aplinkos ir vidinių ardomųjų procesų, fizinis kūnas nebepajėgia užtikrinti gyvybinių procesų, dėl ko ateina mirtis ir siela palieka neveiksnų fizinį kūną.

1. fizinis kūnas
2. eterinis kūnas
3. astralinis kūnas
4. pirmasis mentalinis kūnas

J₁ — fizinio kūno evoliucinis išsivystymo lygis.

J₂ — eterinio sielos kūno evoliucinis išsivystymo lygis iki įėjimo apvaisinimo metu.

J₃ — astralinio sielos kūno evoliucinis išsivystymo lygis iki įėjimo apvaisinimo metu.

J₄ — pirmojo mentalinio sielos kūno evoliucinis išsivystymo lygis iki įėjimo apvaisinimo metu.

J₂' — eterinio sielos kūno evoliucinis išsivystymo lygis išeinant iš kūno mirties momentu.

J₃' — astralinio sielos kūno evoliucinis išsivystymo lygis išeinant iš kūno mirties momentu.

J₄' — pirmojo mentalinio sielos kūno evoliucinis išsivystymo lygis išeinant iš kūno mirties momentu.

Δτ₁ — laikinas viršutinės ribos intervalas, kai eterinis kūnas gali vystytis.

Δτ₂ — laikinas viršutinės ribos intervalas, kai astralinis kūnas gali vystytis.

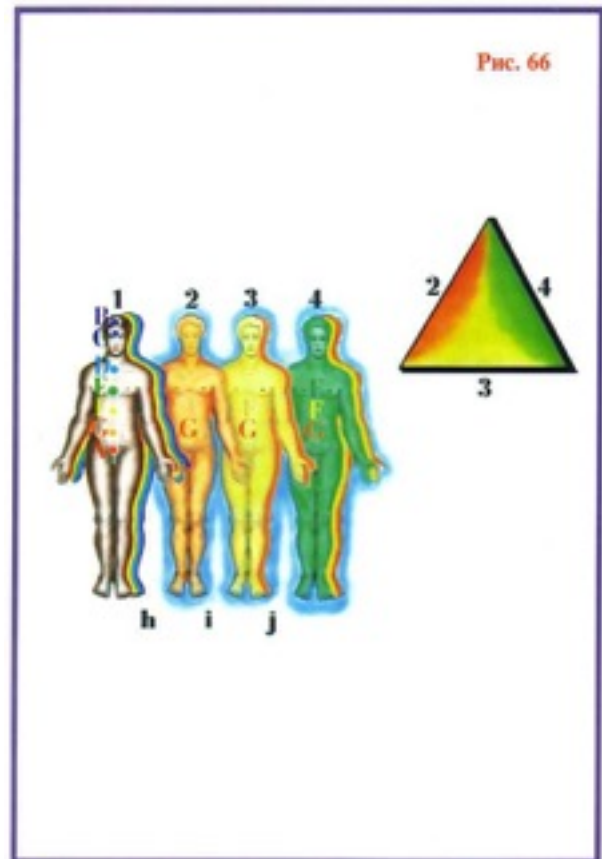
Δτ₃ — laikinas viršutinės ribos intervalas, kai pirmasis mentalinis kūnas gali vystytis.

10) Žmogaus sielos harmoningo vystymosi sąlygos

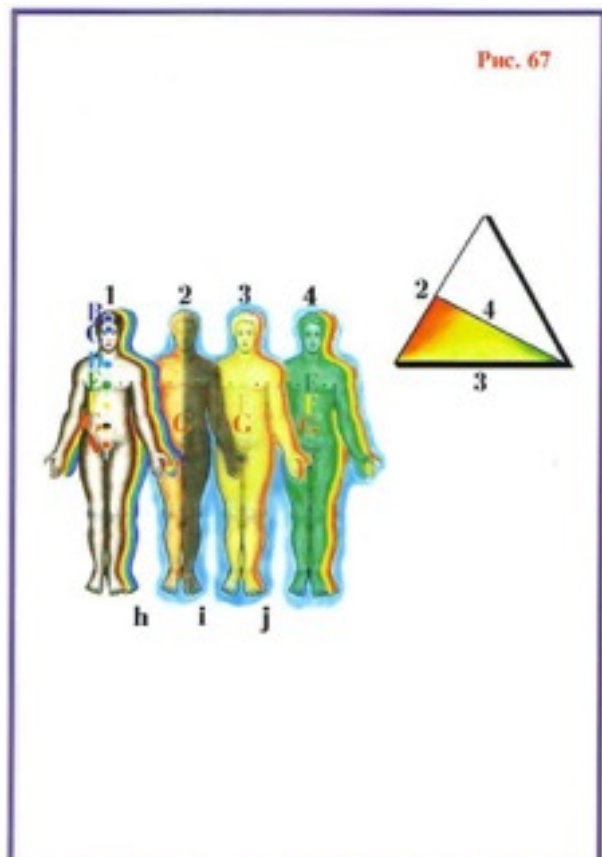
Pav. 66 — sielos kūnus perveriančių energijos srautų harmonija pilnavertiškai vystantis eteriniam, astraliniam ir pirmam mentaliniam kūnams.

1. fizinis kūnas
 2. eterinis kūnas
 3. astralinis kūnas
 4. pirmasis mentalinis kūnas
- h; i; j** — kokybiniai barjerai tarp lygių.

Pav. 67 — pažeidus vystymąsi arba blokuojant eterinį kūną, praktiškai nebesivysto astralinis ir pirmasis mentalinis žmogaus sielos kūnai. Pažeidžiamas tuos kūnus perveriančių energijos srautų balansas.

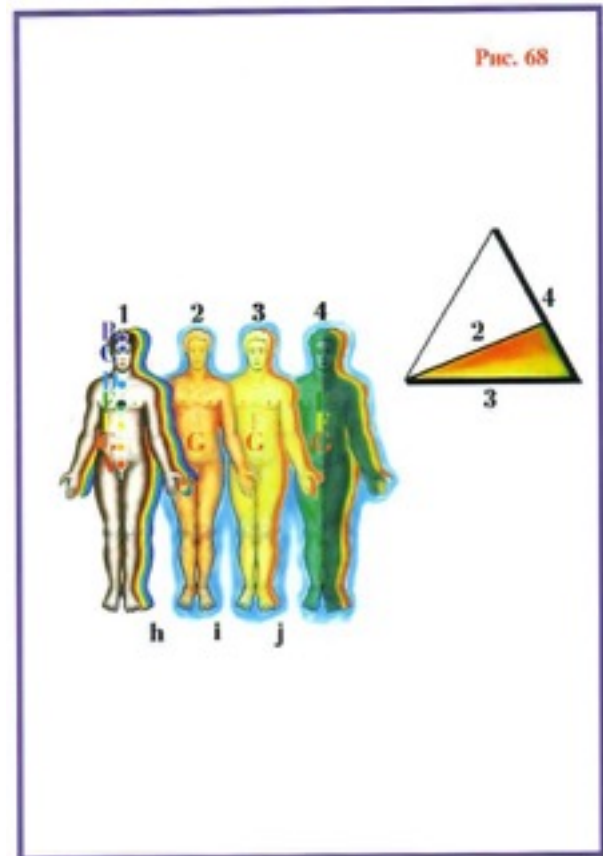
1. fizinis kūnas
 2. eterinis kūnas
 3. astralinis kūnas
 4. pirmasis mentalinis kūnas
- h; i; j** — kokybiniai barjerai tarp lygių.

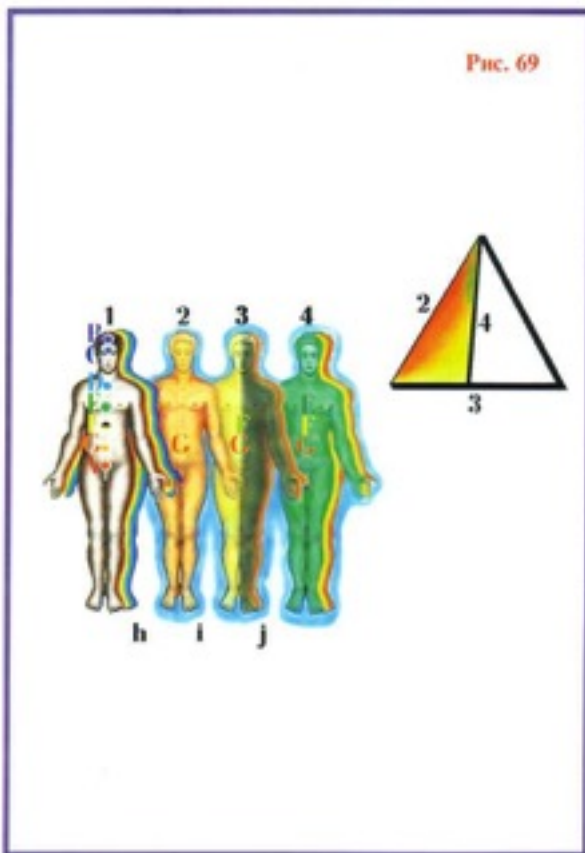
Pav.68 — pažeidus vystymąsi arba blokuojant pirmąjį mentalinį kūną, praktiškai nebesivysto žmogaus intelektas. Pažeidžiamas tuos kūnus perveriančių energijos srautų balansas.

1. fizinis kūnas
2. eterinis kūnas
3. astralinis kūnas
4. pirmasis mentalinis kūnas

h; i; j — kokybiniai barjerai tarp lygių.

Pav. 69 — pažeidus vystymąsi arba blokuojant astralinį kūną, praktiškai nebesivysto viršutinio astralo kūnas. Išsivysčius žemutinio

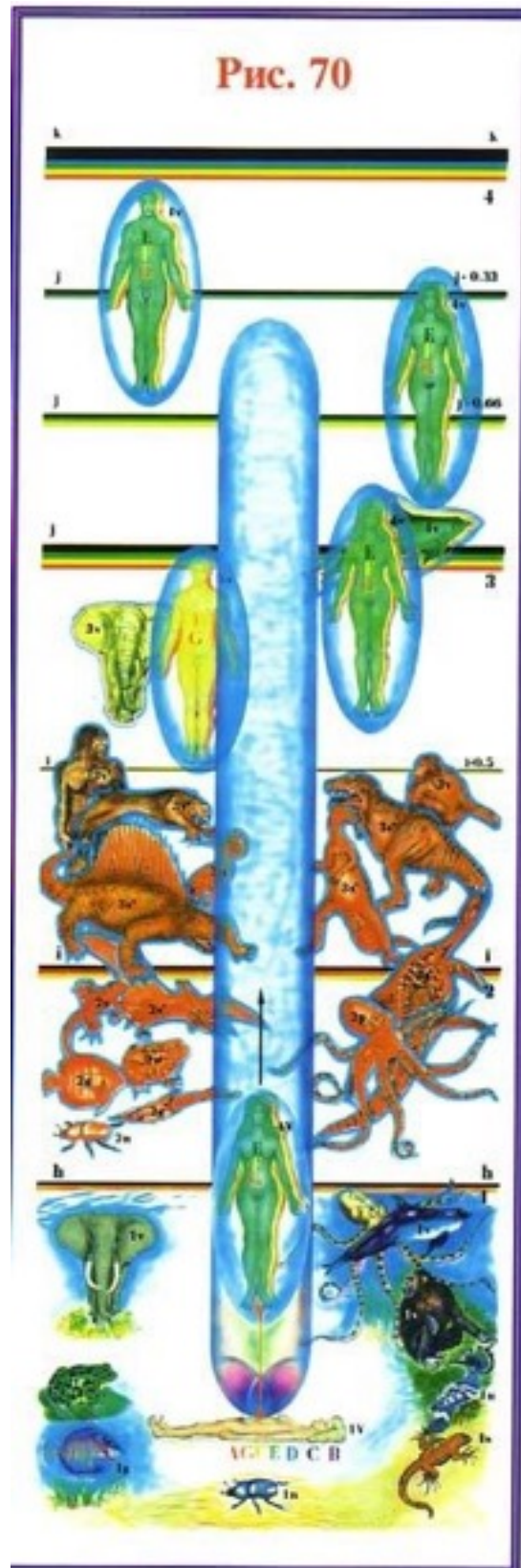
astralo kūnui žmogus neturi aukšto lygio emocijų, o pasireiškia žemojo lygio, tokios kaip — savanaudiškumas, gobšumas, pavydas, iškreiptos seksualinės emocijos it t.t.

1. fizinis kūnas
2. eterinis kūnas
3. astralinis kūnas
4. pirmasis mentalinis kūnas

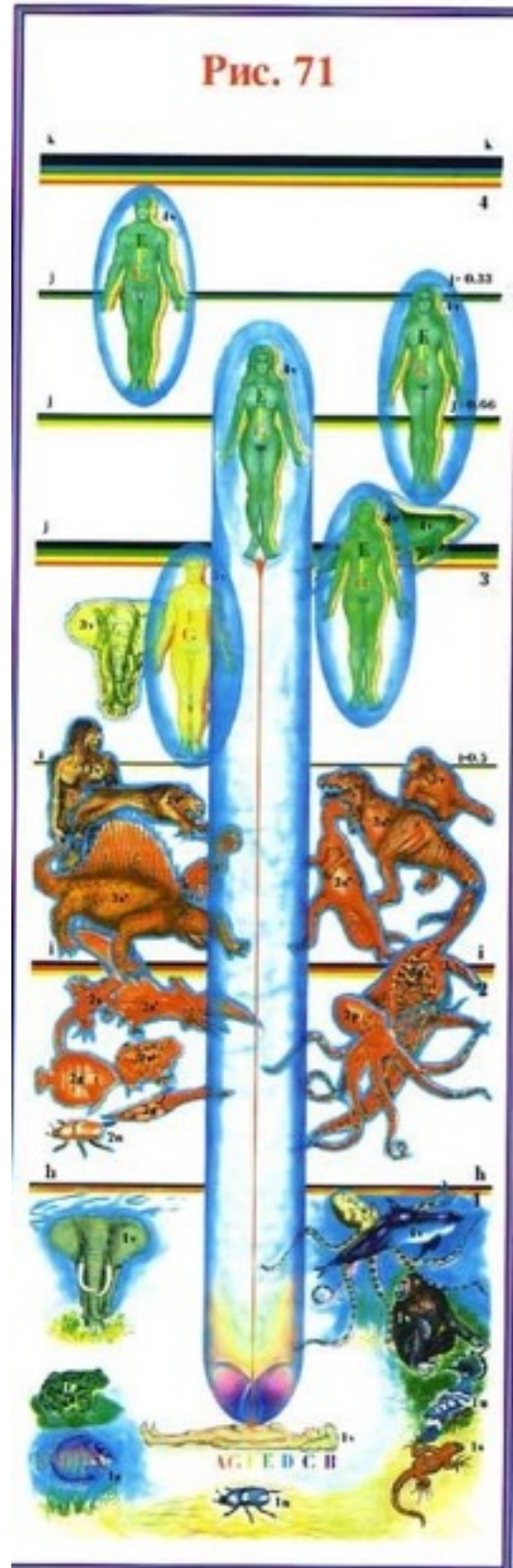
h; i; j — kokybiniai barjerai tarp lygių.

11) Fizinio kūno mirtis

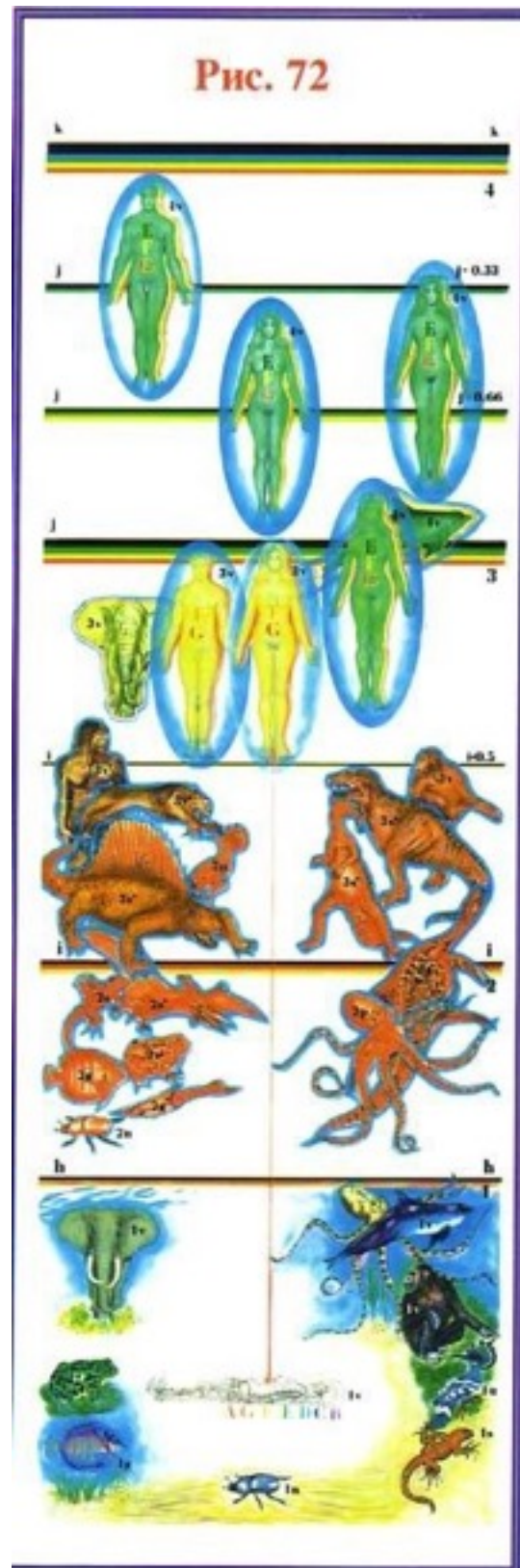
Pav.70 — mirties momentu atsiranda energijos pliūpsnis, iš kurio susidaro energetinis kanalas. Tuo kanalu siela (eterinis, astralinis ir mentaliniai kūnai) **išeina iš mirusio fizinio kūno, kuriam tuo metu suyra energetinis apsauginis kokonas.** To energetinio pliūpsnio amplitudė priklauso nuo dvasinio išsivystymo lygio, kurį žmogus buvo pasiekęs mirties momentui. **Kuo aukštesnį lygį buvo pasiekęs žmogus per savo gyvenimą, tuo į aukštesnį Žemės lygmenį jis papuola po mirties.** Jeigu žmogus buvo išsivystęs tiek, kad turėjo sudaręs mentalinius kūnus, tai jis papuola į mentalinius planetos lygmenis [atitinkamai: 1-jį, 2-jį, 3-jį ir 4-jį mentalinius lygmenis] (**Pav.70** paaiškinimai analogiškai **Pav.61**).

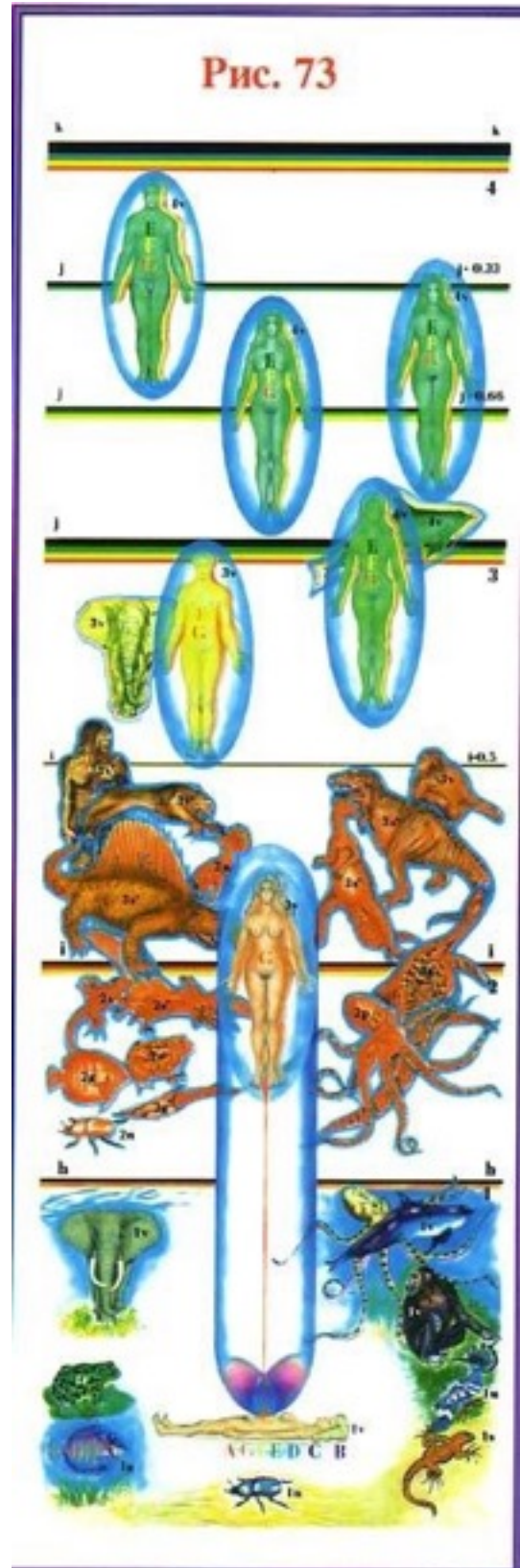
Pav. 71 — kokybiniai barjerai atsiveria iki lygio, kuris atitinka tos sielos išsivystymo lygį tame fiziniame lygyje. Jeigu žmogus Žemės evoliucijos ciklą praėjo pilnai ir jo siela turi eterinį, astralinį ir keturis mentalinius kūnus, tokiu atveju jo siela **gali praeiti pro visus kokybinius planetos barjerus ir išeiti už Žemės ribų ir net už Saulės sistemos ribų. Bet, kaip bebūtų gaila, taip atsitinka labai retai...** (Pav.71 paaiškinimai atitinka Pav.61).

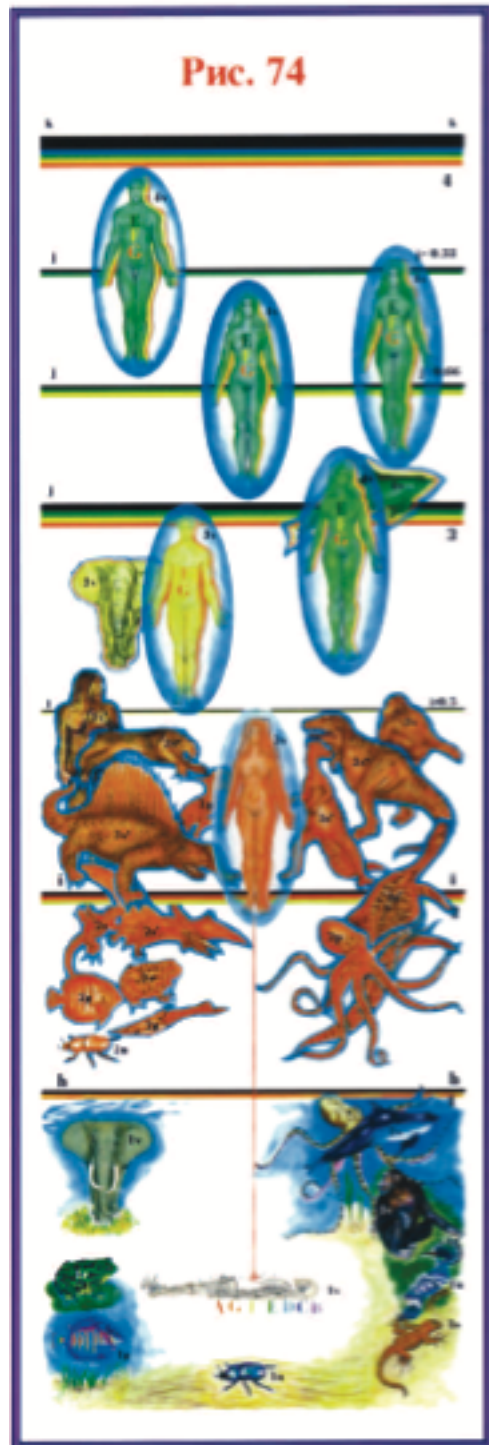
Pav.72 — jeigu per savo gyvenimą žmogus susikūrė tik eterinį ir astralinį kūnus, tai po mirties jo siela papuola į astralinį planetos lygmenį. Čia norisi atkreipti Jūsų dėmesį, **kad astralinis lygis viduje turi tarpsluoksnių**. Kas tai yra?.. O tai reiškia, kad žmogus pilnai išsivystęs astraliniame lygyje ir turintis astralinį kūną iš dviejų materijos formų, po mirties papuola į **viršutinio astralo lygmenį**, kuris krikščionių religijos yra vadinamas „**ROJUMI**“. Tai įmanoma tuo atveju, jeigu per savo gyvenimą žmogus neužsidirba **sunkios karmos** — „nuodėmių“ (**Pav.72** paaiškinimai analogiškai **Pav.61**).

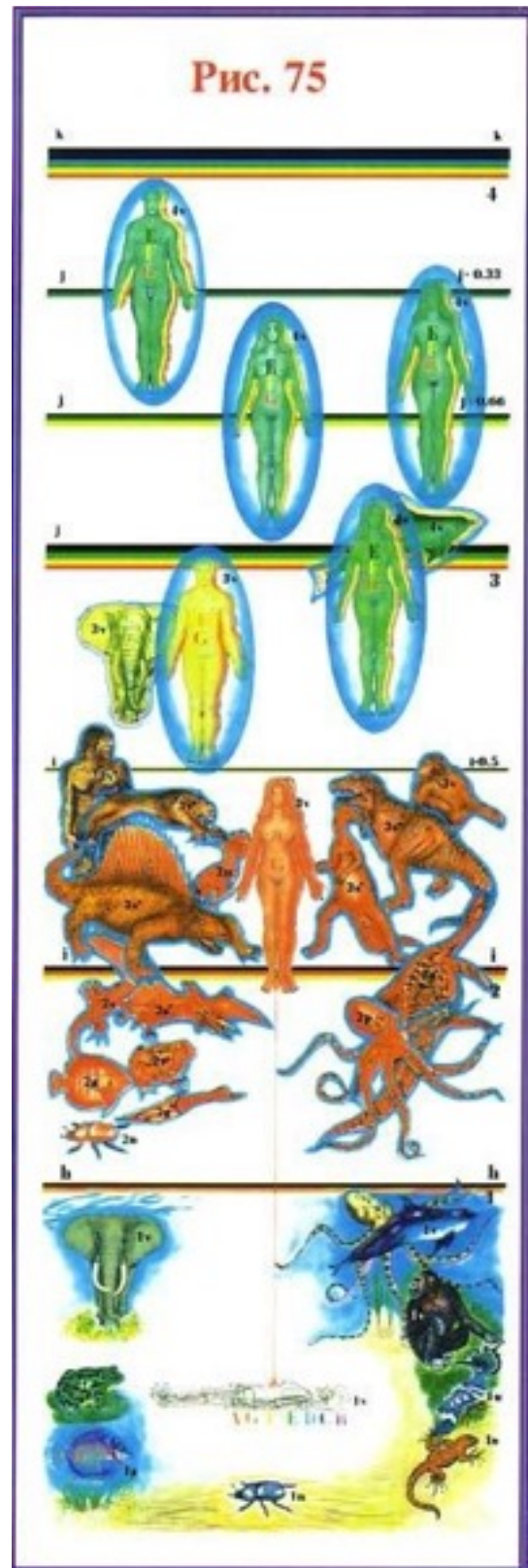
Pav. 73 — esant žemam išsivystymo lygiui, mirties momentu susidaręs kanalas pasiekia tik apatinio astralo lygmenį. Tokio žmogaus siela po mirties patenka tik į žemutinio astralo lygmenį. Tame lygyje gyvena evoliucijos metu išnykusių gyvūnų rūšių sielos — dinosaurų, įvairių rūšių ir klasių plėšrūnų (**Pav. 73** paaiškinimai analogiški **Pav. 61**).

Pav.74 — sielą su mirusiu kūnu jungiantis kanalas nutrūksta tik po to, kai visiškai išnyksta organinių medžiagų likučiai iš žmogaus kaulų skeleto. Jeigu žmogus yra įvykdęs evoliucinį nusikaltimą ir sugebėjo išsaugoti energetinę apsaugą, tai astraliniai plėšrūnai jo pasiekti negali. Bet vėl įsikūnijusi tokia siela turės pažeistą astralinio kūno struktūrą. Kas, savo ruožtu, iššaukia naujo įsikūnijimo fizinio kūno pažeidimus. Tie pažeidimai tankiai pasireiškia labai sunkiais susirgimais, kurie vadinami karminiais susirgimais (**Pav.74** paaiškinimai analogiškai **Pav.61**)

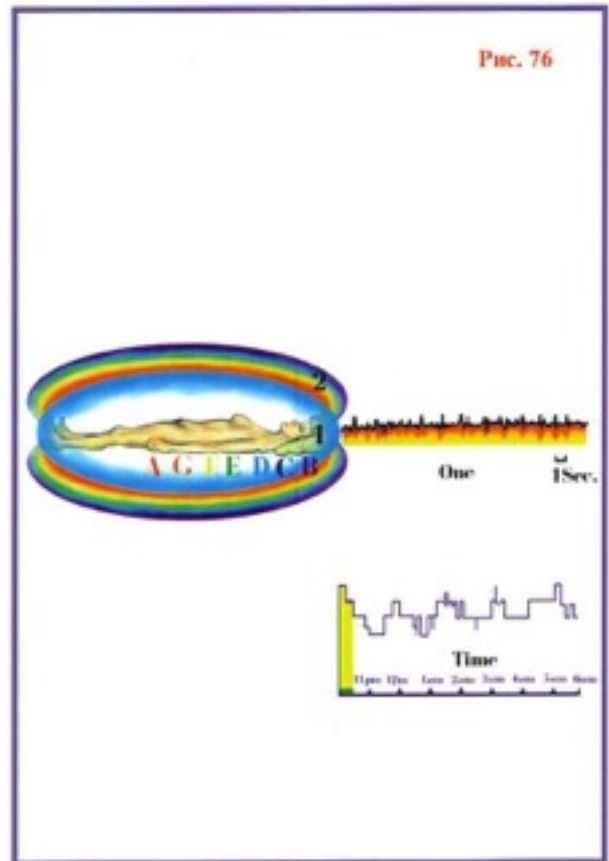
Pav.75 — papuolusi į žemutinio astralo lygmenį apsauginio apvalkalo neturinti siela yra astralinių plėšrūnų apsuptyje ir tankiai tampa jų grobiu ir jų maistu. Siela iš vis nustoja egzistavusi (**Pav.75** paaiškinimai analogiški **Pav.61**)

12) Žmogaus miego fazės

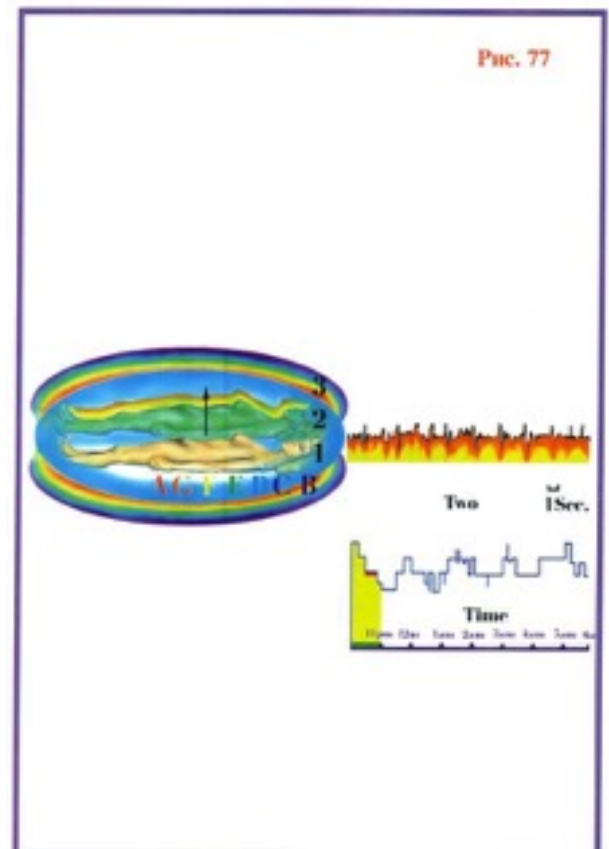
Pav.76 — pirmoji miego fazė, kai žmogaus smegenys pradeda pertvarkyti savo darbo režimą, kad sukurtų sąlygas sielai išeiti iš fizinio kūno.

1. — fizinis kūnas.
2. — apsauginis laukas (apvalkalas).

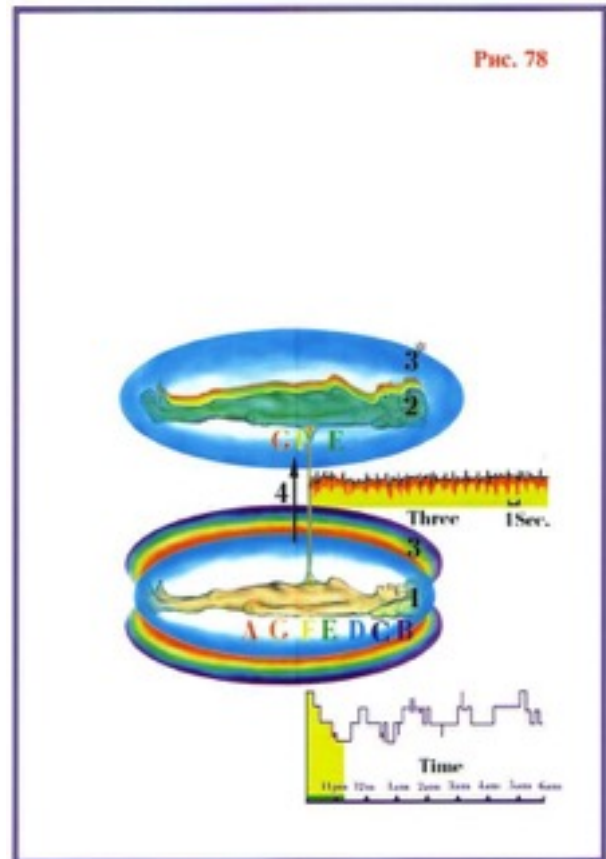
Pav.77 — antroji miego fazė, kai smegenys tęsia savo darbo režimo pertvarkymą ir sukuria galimybes sielai išeiti iš savo fizinio kūno (išėjimo pradžia).

1. — fizinis kūnas.
2. — siela.
3. — apsauginis laukas.

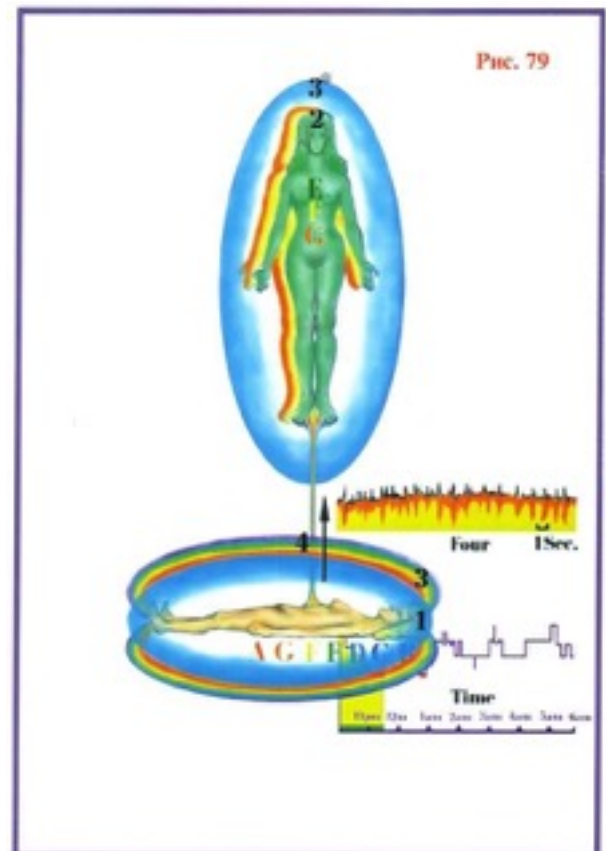
Pav.78 — trečioji miego fazė, kai siela visiškai išeina iš kūno. Tarp fizinio kūno ir sielos išlieka ryšys per kanalą. Viso miego metu siela išlieka „pririšta“ prie fizinio kūno.

1. — fizinis kūnas.
2. — siela.
3. — fizinio kūno apsauginis laukas.
- 3*. — sielos apsauginis apvaskalas.
4. — sielą ir fizinį kūną jungiantis kanalas.

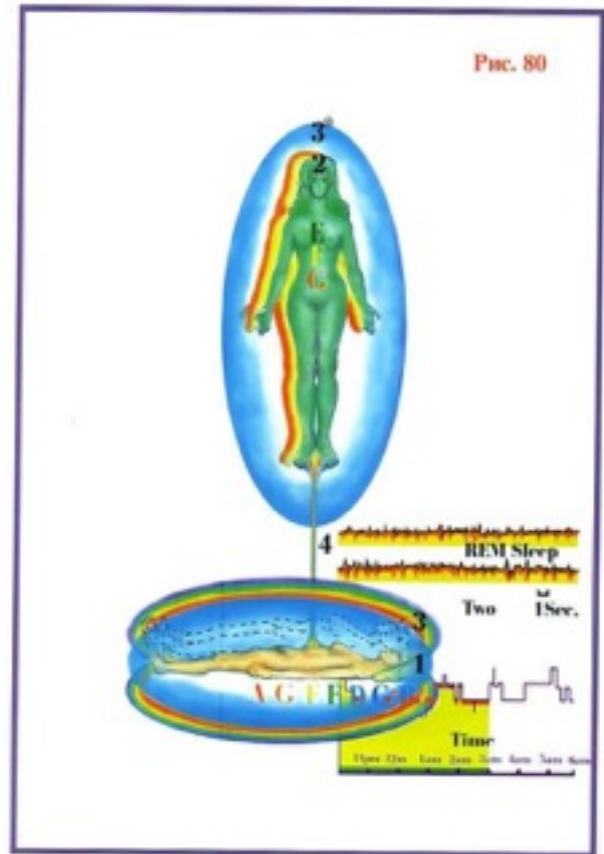
Pav.79 — ketvirtoji miego fazė, kai žmogaus smegenys visiškai prisitaikiusios darbo režimui, kai siela yra už fizinio kūno ribų.

1. — fizinis kūnas.
2. — siela.
3. — fizinio kūno apsauginis laukas.
- 3*. — sielos apsauginis apvaskalas.
4. — sielą ir fizinį kūną jungiantis kanalas.

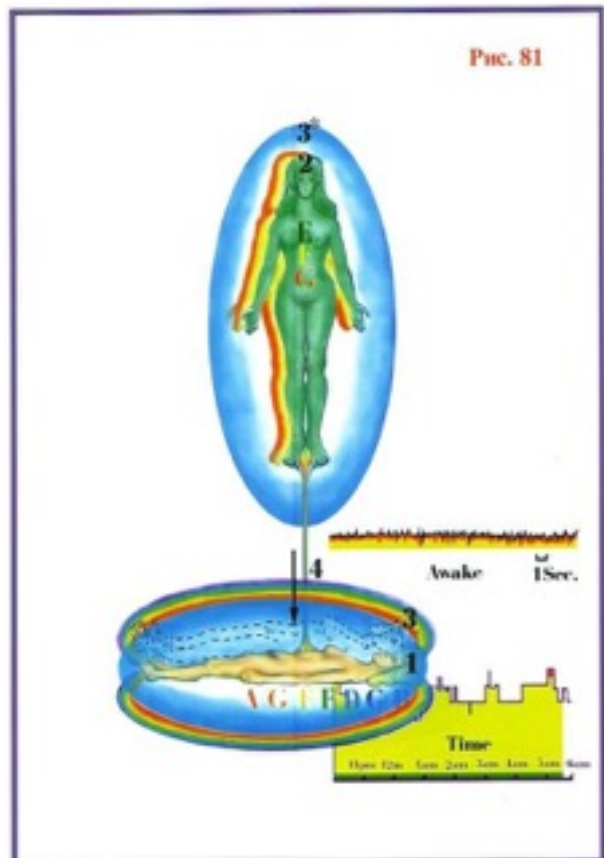
Pav.80 — gilaus miego fazė, kai smegenys yra laukimo režime. Periodiški smegenų aktyvumo pliūpsniai neleidžia smegenims visiškai išsijungti.

1. — fizinis kūnas.
2. — siela.
3. — fizinio kūno apsauginis laukas.
- 3*. — sielos apsauginis apvaskalas.
4. — sielą ir fizinį kūną jungiantis kanalas.

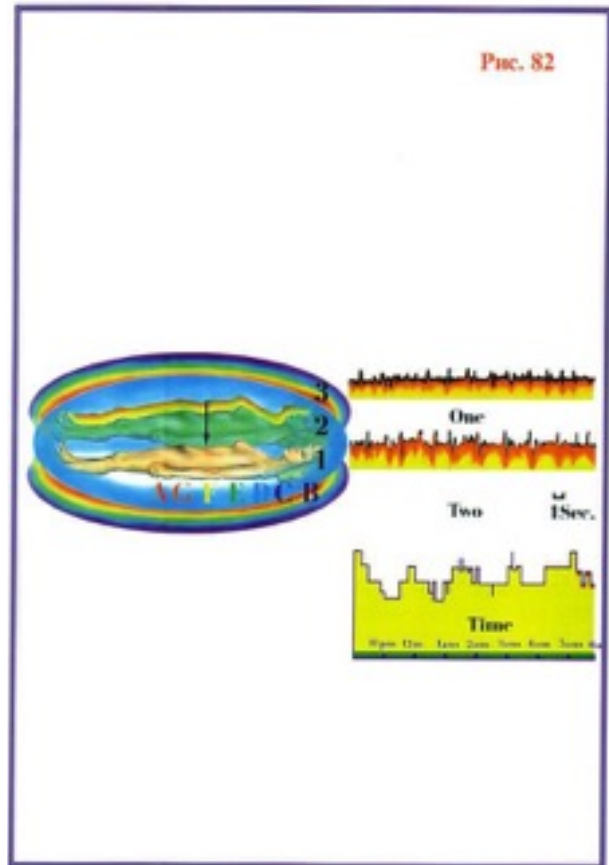
Pav. 81 — prabudimo fazė, kai smegenys gauna galingą signalą, kurį smegenys analizuoja ir sudaro sąlygas sielai sugrįžti į savo fizinį kūną.

1. — fizinis kūnas.
2. — siela.
3. — fizinio kūno apsauginis laukas.
- 3*. — sielos apsauginis apvaskalas.
4. — sielą ir fizinį kūną jungiantis kanalas.

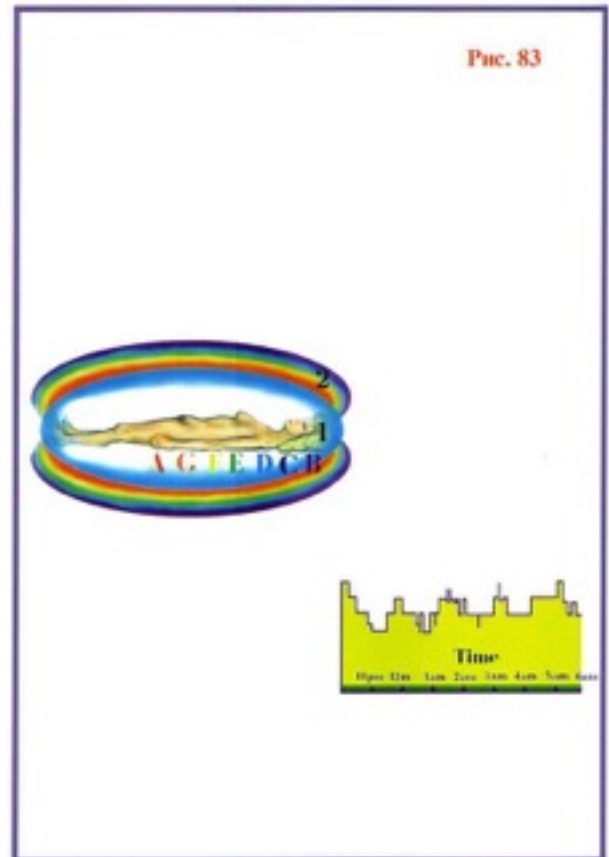
Pav. 82 — smegenys generuoja signalus, dėl ko atsiveria fizinio kūno apsauginis apvokalas ir siela gali įeiti į savo fizinį kūną.

1. — fizinis kūnas.
2. — siela.
3. — apsauginis laukas.

Pav. 83 — prabudimo metu visos smegenų funkcijos sugrįžta į pradinę būseną, kai siela ir fizinis kūnas dirba kaip viena sistema.

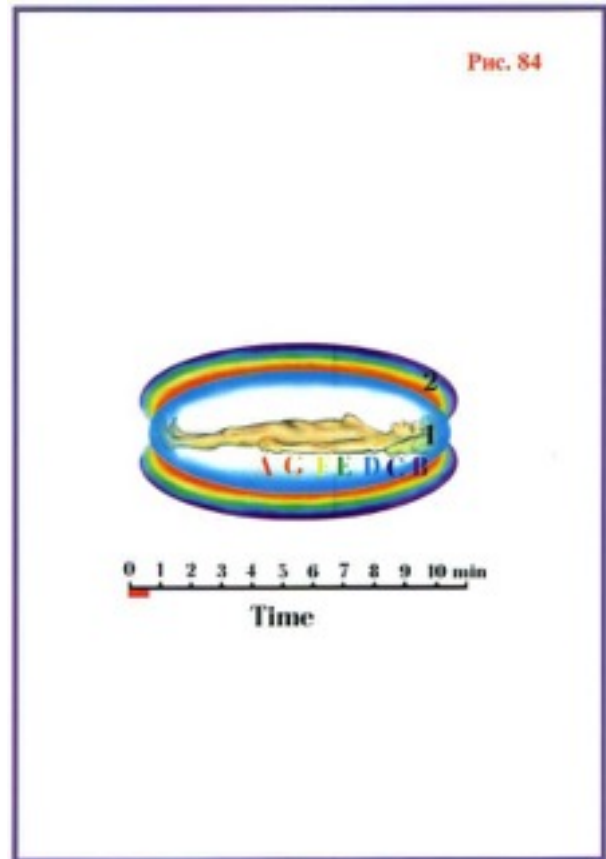
1. — fizinis kūnas.
2. — apsauginis laukas.

13) Organizmo žūties fazės

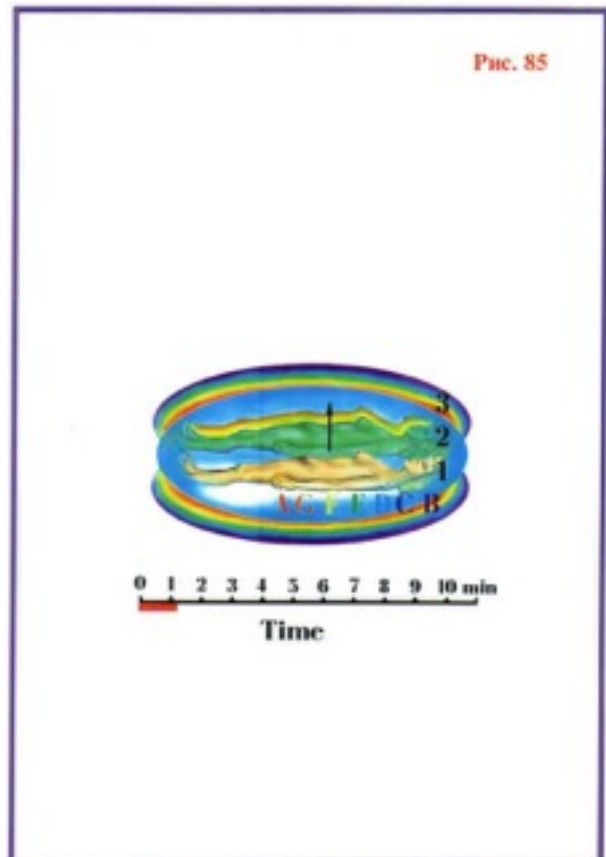
Pav. 84 — pradinis mirties momentas, kai į smegenis nebepaduodamos gyvybingumui palaikyti būtinos medžiagos.

1. — fizinis kūnas.
2. — apsauginis laukas.

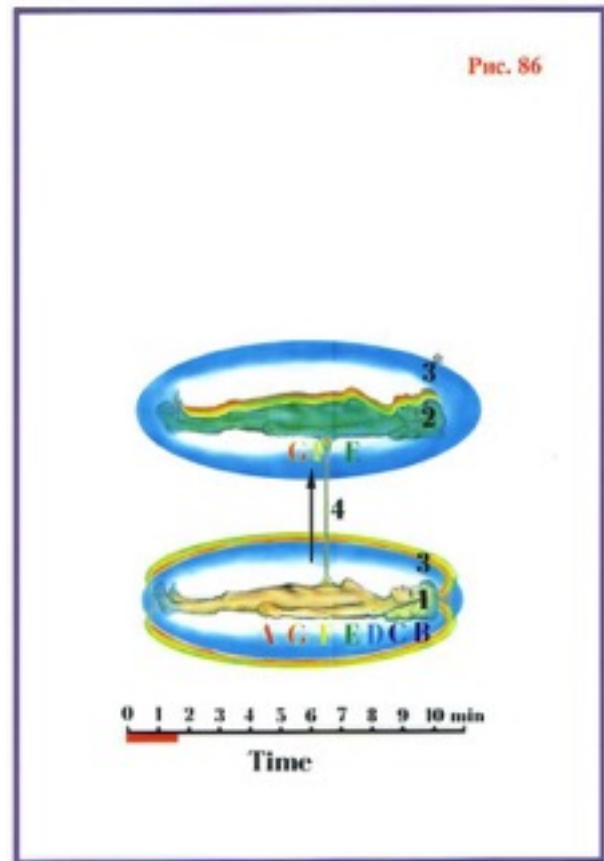
Pav. 85 — nebegaudamos gyvybingumui palaikyti reikalingų medžiagų, smegenys pradeda pereiti į minimalaus aktyvumo fazę, kas analogiška miegui. Siela pradeda išeiti iš fizinio kūno.

1. — fizinis kūnas.
2. — siela.
3. — apsauginis laukas.

Pav. 86 — išnaudojusios visas atsargas, smegenys priverstinai pereina į dar žemesnio aktyvumo lygį. Tuo metu pradeda irti apsauginis fizinio kūno apvalkalas. Tęsiasi sielos išėjimo iš kūno procesas.

1. — fizinis kūnas.
2. — siela.
3. — fizinio kūno apsauginis laukas.
- 3*. — sielos apsauginis apvalkalas.
4. — sielą ir fizinį kūną jungiantis kanalas.

Pav. 87 — siela visiškai išeina iš kūno, kurio apsauginis laukas vis labiau nyksta.

1. — fizinis kūnas.
2. — siela.
3. — fizinio kūno apsauginis laukas.
- 3*. — sielos apsauginis apvalkalas.
4. — sielą ir fizinį kūną jungiantis kanalas.

Pav. 88 — visiškai suirus kūno apsauginiam apvalkalui išlaisvėja energija, kurios pliūpsnis suformuoja kanalą. Tuo kanalu siela pradeda savo kelionę į kitus Žemės lygmenis.

1. — fizinis kūnas.

2. — siela.

3. — fizinio kūno apsauginis laukas.

3*. — sielos apsauginis apvalkalas.

4. — sielą ir fizinį kūną jungiantis kanalas.

5. — kanalas, kuriuo siela pakyla į kitus planetos lygmenis.

Pav. 89 — prasideda organizmo ląstelių irimas, pirmiausia — smegenų neuronų. Siela turi kanalą, kuriuo ji „pririšta“ prie mirusio fizinio kūno ir kuris turi tris siūlus, einančius atitinkamai į eterinį, astralinį ir pirmąjį mentalinį kūnus.

1. — fizinis kūnas.

2. — eterinis kūnas.

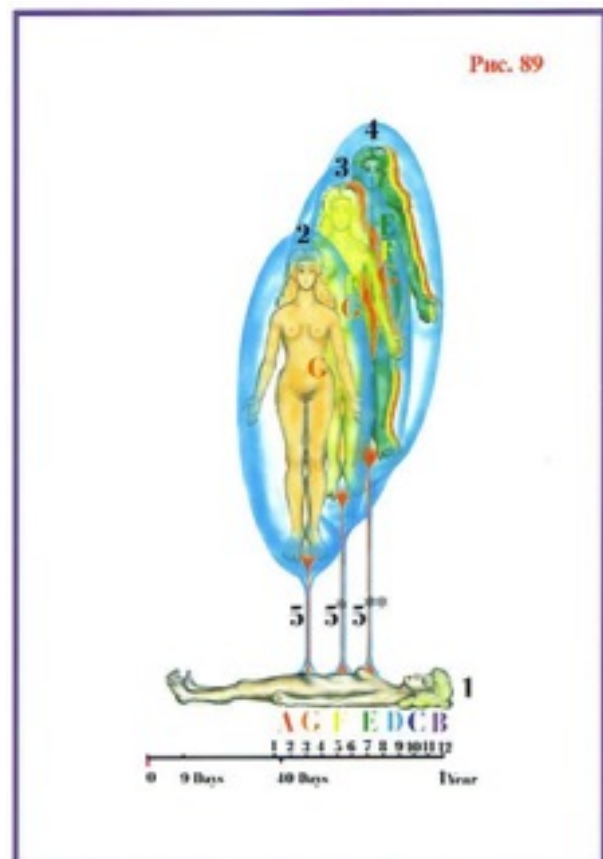
3. — astralinis kūnas.

4. — pirmasis mentalinis kūnas.

5. — siūlas, jungiantis mirusį fizinį kūną su eteriniu kūnu.

5*. — siūlas, jungiantis mirusį fizinį kūną su astraliniu kūnu.

5**. — siūlas, jungiantis mirusį fizinį kūną su pirmuoju mentaliniu kūnu.

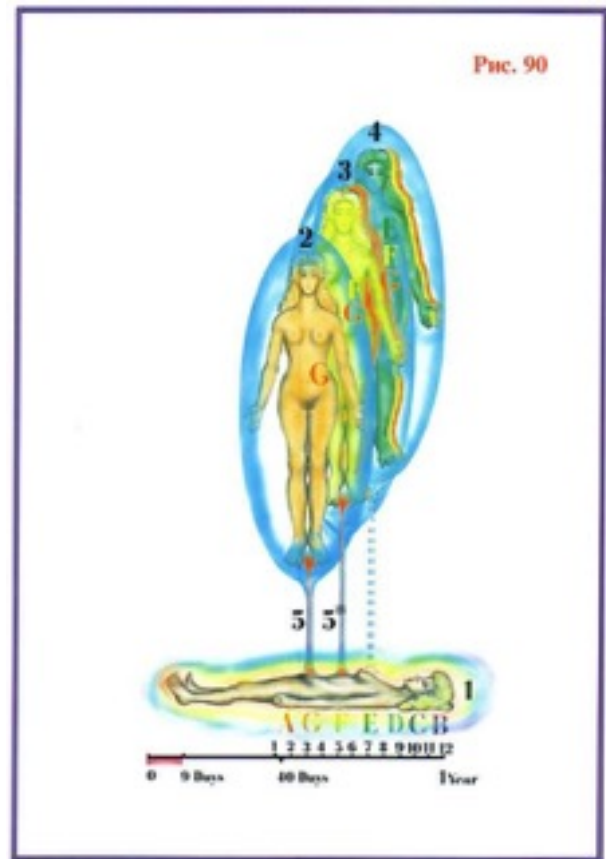

Pav. 90 — po dešimties dienų nuo fizinio kūno irimo pradžios nutrūksta siūlas, jungiantis fizinį ir pirmąjį mentalinį kūnus.

1. — fizinis kūnas.
2. — eterinis kūnas.
3. — astralinis kūnas.
4. — pirmasis mentalinis kūnas.

5. — siūlas, jungiantis mirusį fizinį kūną su eteriniu kūnu.

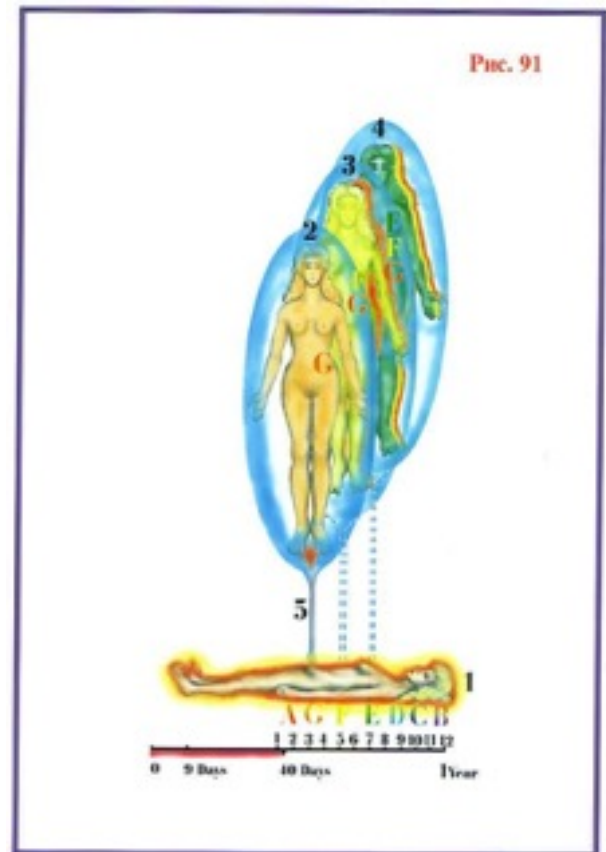
5*. — siūlas, jungiantis mirusį fizinį kūną su astraliniu kūnu.

Pav. 91 — po keturiasdešimties dienų nuo fizinio kūno irimo pradžios nutrūksta siūlas, jungiantis fizinį ir astralinį kūnus.

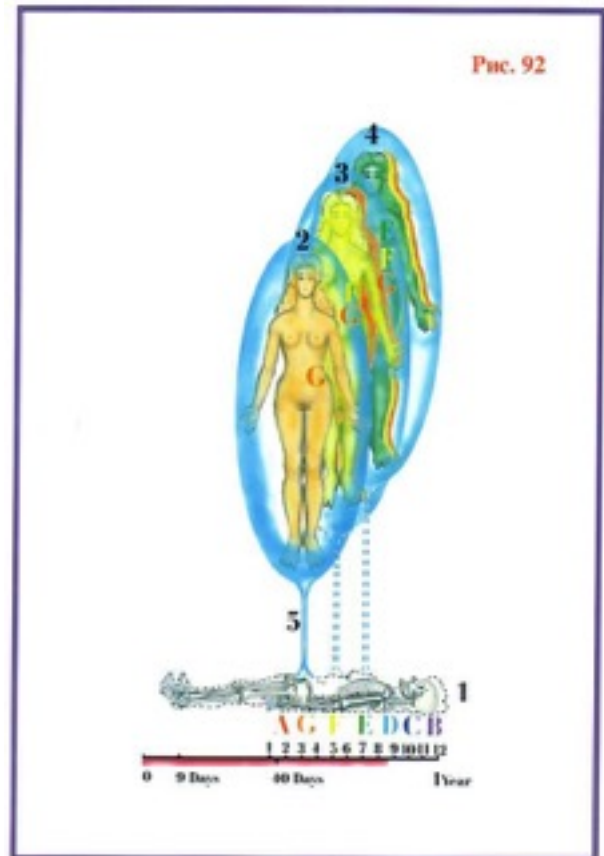
1. — fizinis kūnas.
2. — eterinis kūnas.
3. — astralinis kūnas.
4. — pirmasis mentalinis kūnas.

5. — siūlas, jungiantis mirusį fizinį kūną su eteriniu kūnu.

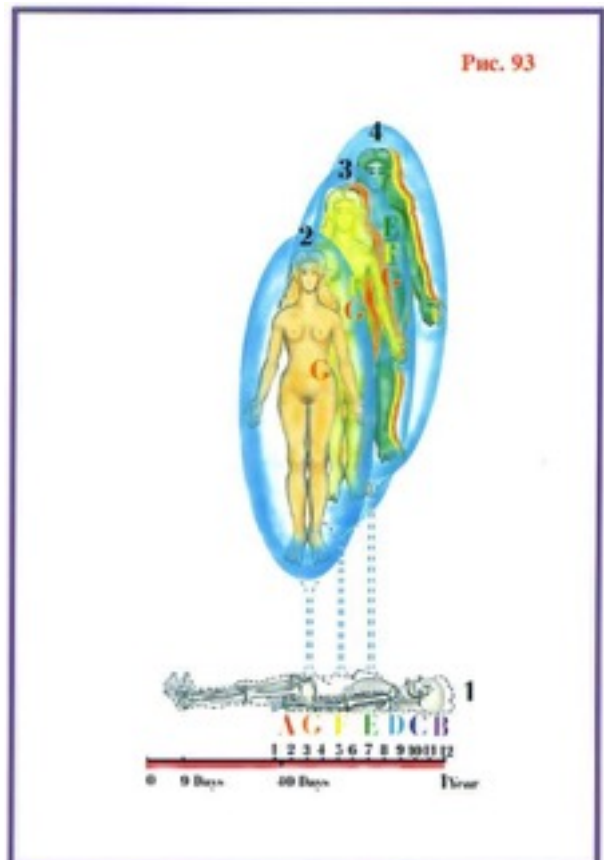
Pav. 92 — tęsiasi organinių medžiagų irimo procesas žmogaus skeleto kauluose.

1. — fizinis kūnas.
2. — eterinis kūnas.
3. — astralinis kūnas.
4. — pirmasis mentalinis kūnas.
5. — siūlas, jungiantis mirusį fizinį kūną su eteriniu kūnu.

Pav. 93 — žmogaus skeletas pavirsta neorganiniais junginiais ir išnyksta paskutiniai organinių medžiagų pėdsakai, kuriose buvo informacija apie žmogaus išvaizdą ir jo sielą.

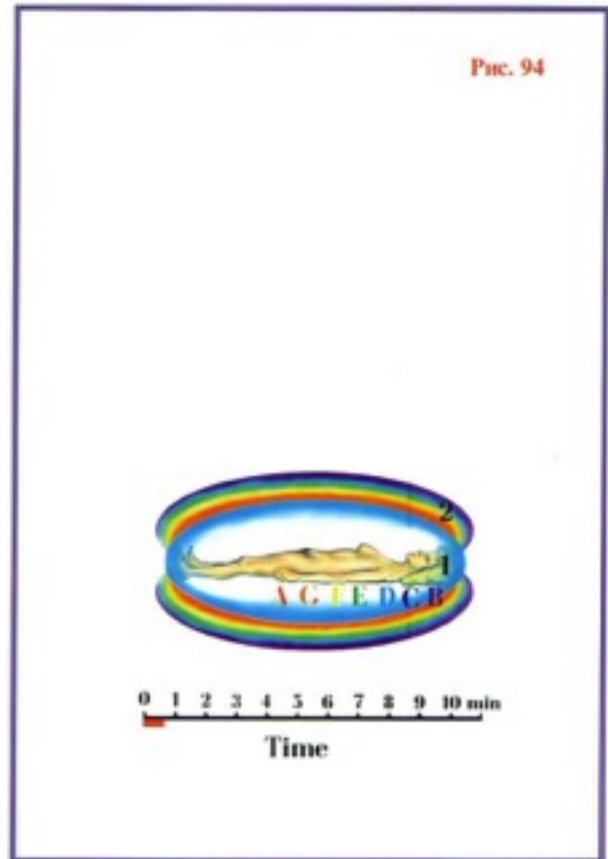
1. — žmogaus skeletas.
2. — eterinis kūnas.
3. — astralinis kūnas.
4. — pirmasis mentalinis kūnas.

14) Klinikinės mirties fazės

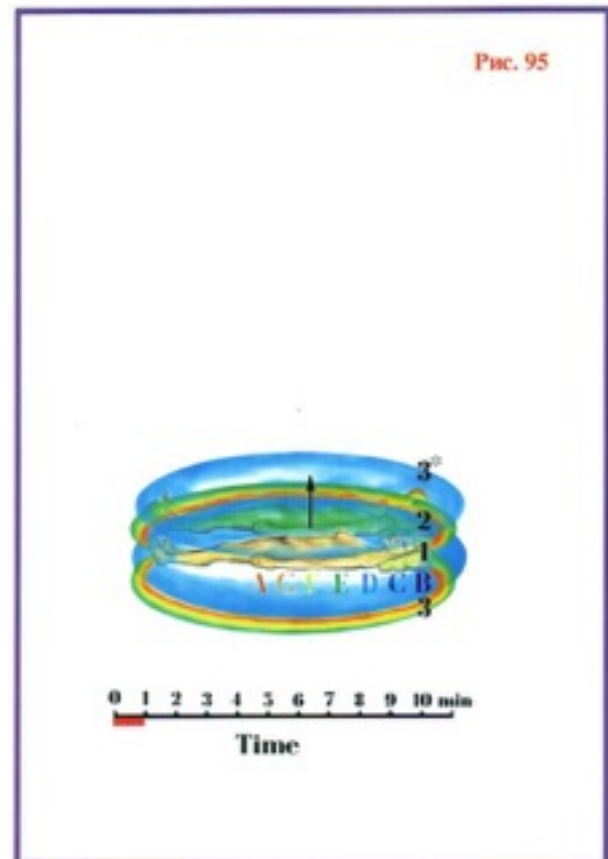
Pav. 94 – pradinis klinikinės mirties momentas, kai smegenys nebegaus neuronų gyvybingumui palaikyti reikalingų medžiagų.

1. — fizinis kūnas.
2. — fizinio kūno apsauginis laukas.

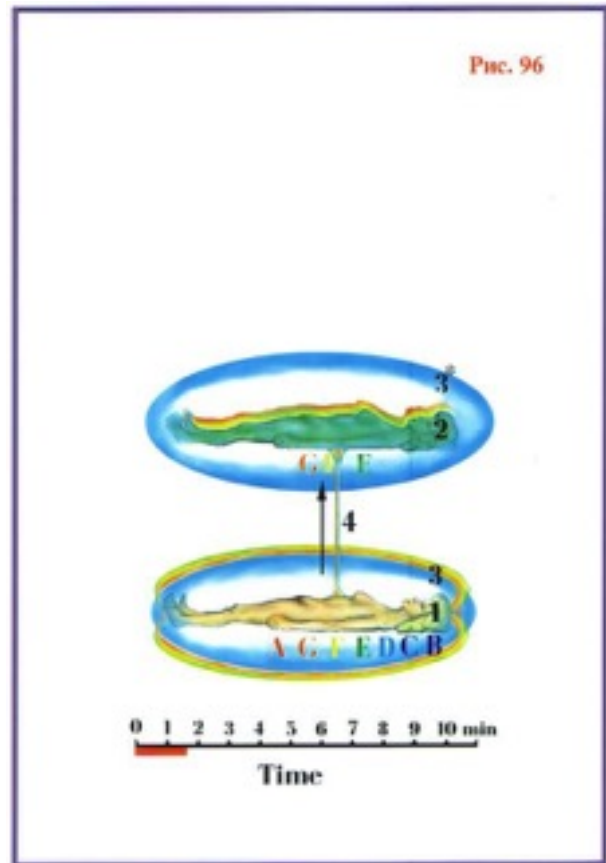
Pav. 95 — nebegaudamos gyvybingumui palaikyti reikalingų medžiagų, smegenys pradeda pereiti į minimalaus aktyvumo fazę, kas analogiška miegui. Siela pradeda išeiti iš fizinio kūno.

1. — fizinis kūnas.
2. — siela.
3. — fizinio kūno apsauginis apvalkalas.
- 3*. — sielos apsauginis apvalkalas.

Pav. 96 — išnaudojusios visas atsargas, smegenys priverstinai pereina į dar žemesnio aktyvumo lygį. Tuo metu pradeda irti apsauginis fizinio kūno apvaskalas.

1. — fizinis kūnas.
2. — siela.
3. — fizinio kūno apsauginis apvaskalas.
- 3*. — sielos apsauginis apvaskalas.
4. — sielą ir fizinį kūną jungiantis kanalas.

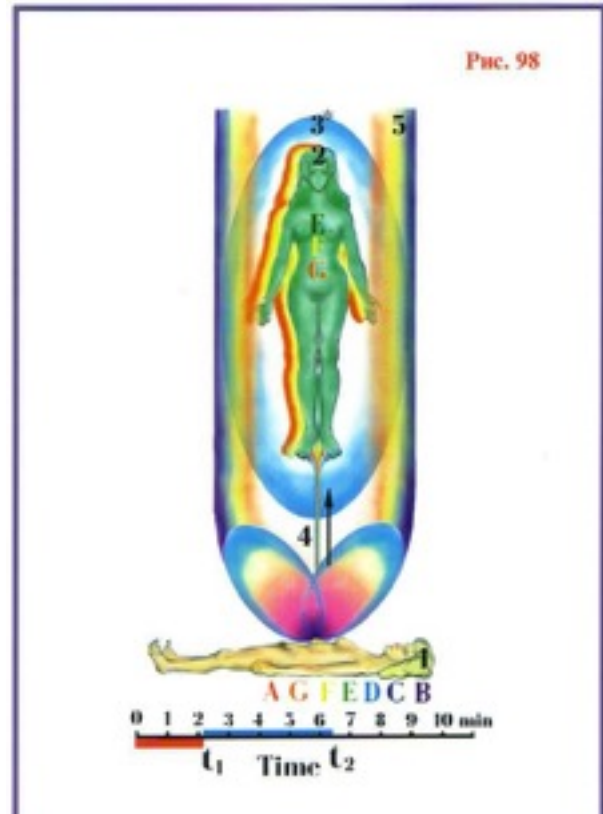
Pav. 97 — siela visiškai išeina iš kūno, kurio apsauginis laukas vis labiau nyksta.

1. — fizinis kūnas.
2. — siela.
3. — fizinio kūno apsauginis apvaskalas.
- 3*. — sielos apsauginis apvaskalas.
4. — sielą ir fizinį kūną jungiantis kanalas.

Pav. 98 — visiškai suirus kūno apsauginiam apvalkalui išlaisvėja energija, kurios pliūpsnis suformuoja kanalą. Tuo kanalu siela pradeda savo kelionę į kitus Žemės lygmenis.

- 1.— fizinis kūnas.
2. — siela.
3. — fizinio kūno apsauginis apvalkalas.
- 3*. — sielos apsauginis apvalkalas.
4. — sielą ir fizinį kūną jungiantis kanalas.
5. kanalas, kurio siela pakyla į kitus žemės lygmenis. t_1 — kokybinį barjerą atveriančio kanalo susidarymas.
- t_2 — laikas nuo klinikinės mirties pradžios, iki kurio daugeliu atvejų smegenų neuronai dar išlieka gyvi.

Pav. 99 — jeigu galvos smegenų žievė vėl pradeda gauti gyvybingumui palaikyti reikalingas medžiagas, smegenys atstato savo aktyvumą ir susidaro sąlygos sielai atgal sugrįžti į savo fizinį kūną. Tuo pačiu metu pradeda atsistatyti fizinio kūno apsauginis laukas.

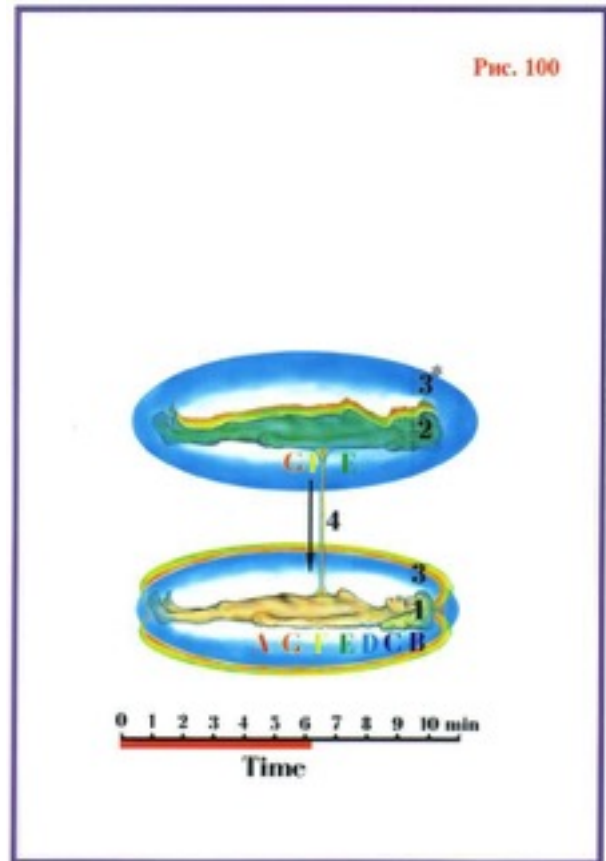
- 1.— fizinis kūnas.
- 2.— siela.
- 3.— fizinio kūno apsauginis apvalkalas.
- 3*. — sielos apsauginis apvalkalas.
4. — sielą ir fizinį kūną jungiantis kanalas.
5. kanalas, kurio siela pakyla į kitus žemės lygmenis.
- t_1 — sielos įėjimo į kanalą momentas.

t_2 — sielos sugrįžimo į fizinį kūną minėtu kanalu momentas.

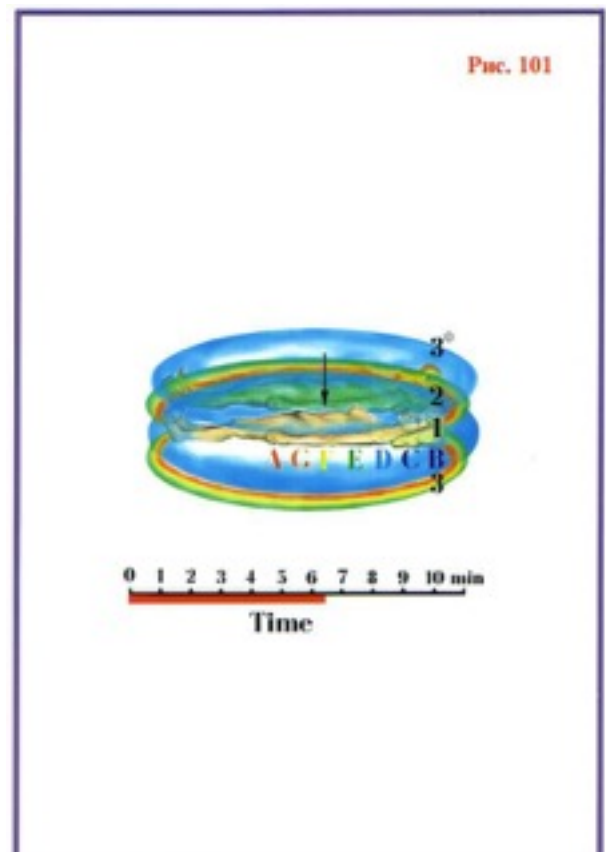
Pav. 100 — atsistatant smegenų funkcijų aktyvumui, atsistato ir fizinio kūno apsauginis apvalkalas. Tuo metu žmogaus smegenys pereina į aktyvų būvį, analogišką prabudimui, tik su dar didesne amplitude ir dažniu, dėl ko susidaro sąlygos sielai sugrįžti į fizinį kūną. Siela pradeda sugrįžti į fizinį kūną taip pat, kaip prabundant iš miego.

1. — fizinis kūnas.
2. — siela.
3. — fizinio kūno apsauginis apvalkalas.
- 3*. — sielos apsauginis apvalkalas.
4. — sielą ir fizinį kūną jungiantis kanalas.

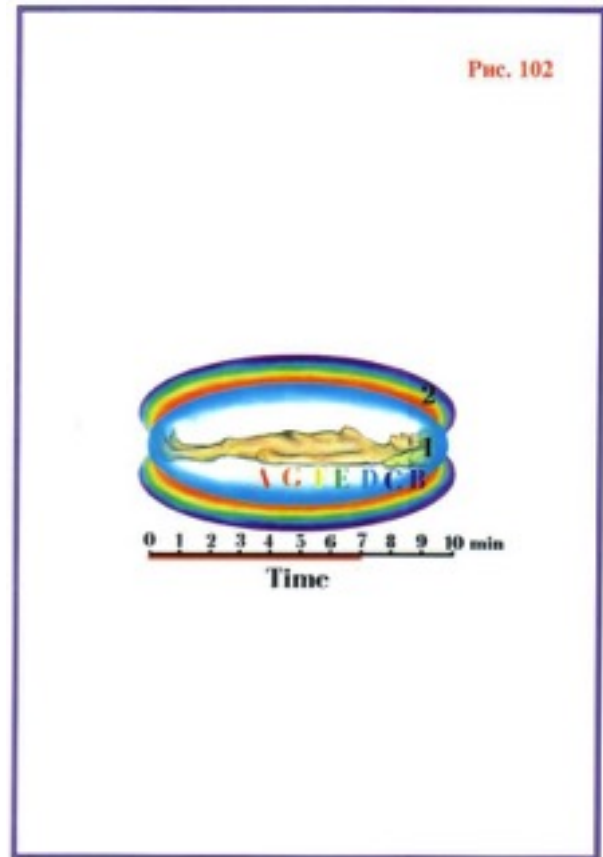
Pav. 101 — siela pradeda įeiti į savo fizinį kūną.

1. — fizinis kūnas.
2. — siela.
3. — fizinio kūno apsauginis apvalkalas.
- 3*. — sielos apsauginis apvalkalas.

Pav. 102 — žmogaus smegenys pradeda normaliai dirbti, žmogus išeina iš klinikinės mirties būsenos.

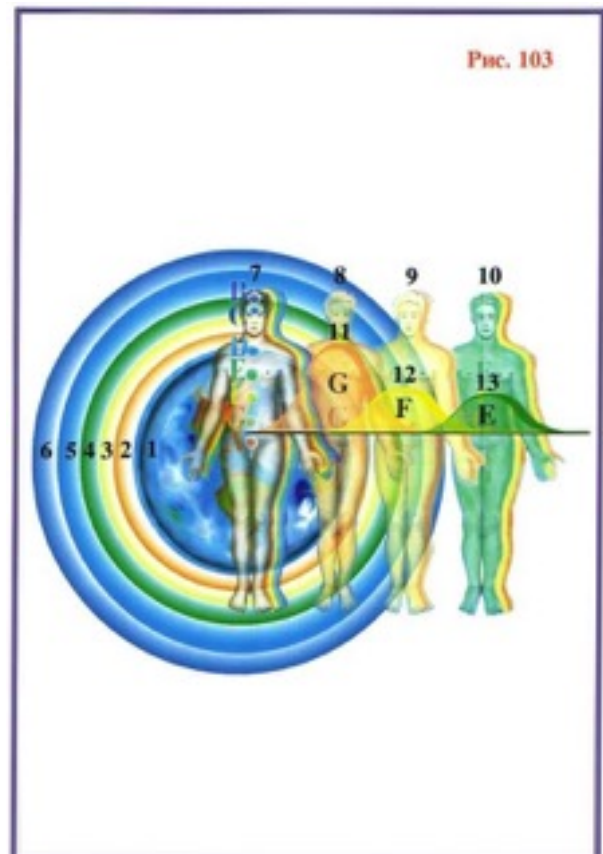
1. — fizinis kūnas.
2. — fizinio kūno apsauginis apvalkalas.

15) Astronominės Žemės eros

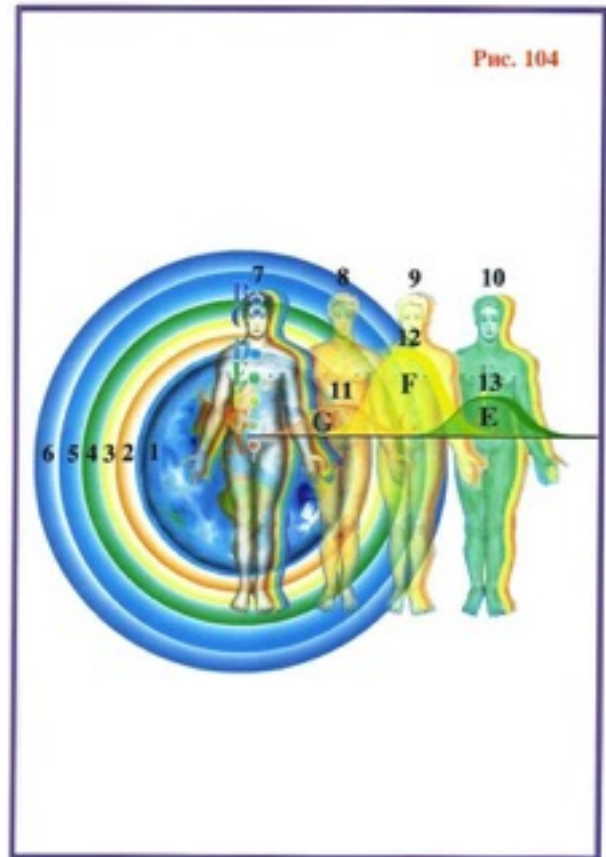
Susidarius planetai, materijos srautai ir toliau eina per jos struktūras. Be to, srautų santykis bendroje srautų visumoje — skirtingas ir keičiasi laiko atžvilgiu.

Pav.103 — astronominėje **AVINO** eroje bendrame sraute dominuoja materijos **G** formos tipas, kas sudaro pačias palankiausias sąlygas vystytis **eteriniams kūnams**. Tai pasireiškia per žmogaus aktyvumą, didesnę valią, fizinę jėgą. **1; 2; 3; 4; 5; 6** — atitinkamai: fiziškai tanki, eterinė, astralinė, pirmoji mentalinė, antroji mentalinė, trečioji mentalinė sferos.

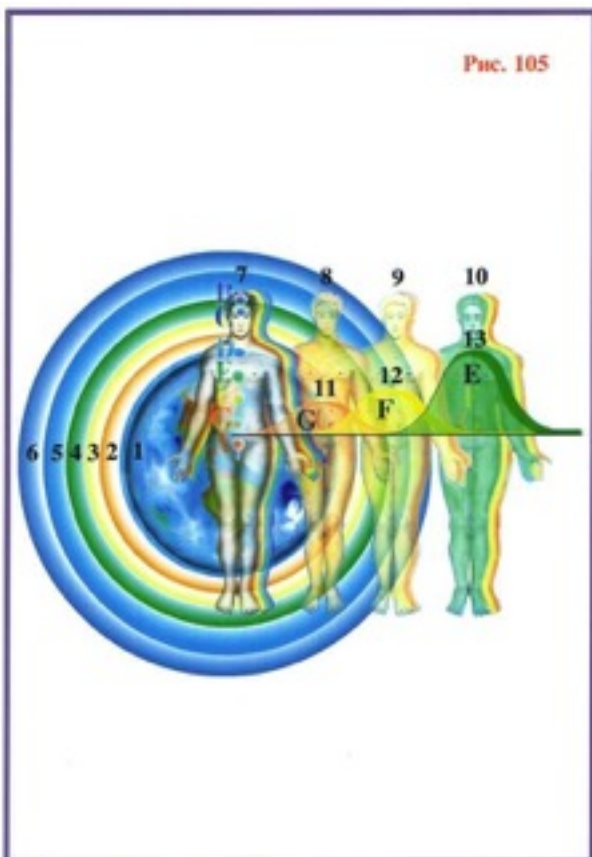
Pav.104 — astronominėje **ŽUVŲ** eroje bendrame sraute dominuoja materijos **F** formos tipas, kas sudaro pačias palankiausias sąlygas hipertrofiškai vystytis žmogaus **astraliniam kūnui** ir tai pasireiškia per žmogaus padidėjusį seksualinį aktyvumą ir daugeliu atveju dideles neigiamas emocijas (**VELNIO era**).

1; 2; 3; 4; 5; 6 — atitinkamai: fiziškai tanki, eterinė, astralinė, pirmoji mentalinė, antroji mentalinė, trečioji mentalinė sferos.

Pav.105 — astronominėje **VANDENIO** eroje bendrame sraute dominuoja materijos **E** formos tipas, kas sudaro palankias sąlygas vystytis pirmajam mentaliniam žmogaus kūnui, jo intelektui.

1; 2; 3; 4; 5; 6 — atitinkamai: fiziškai tanki, eterinė, astralinė, pirmoji mentalinė, antroji mentalinė, trečioji mentalinė sferos.

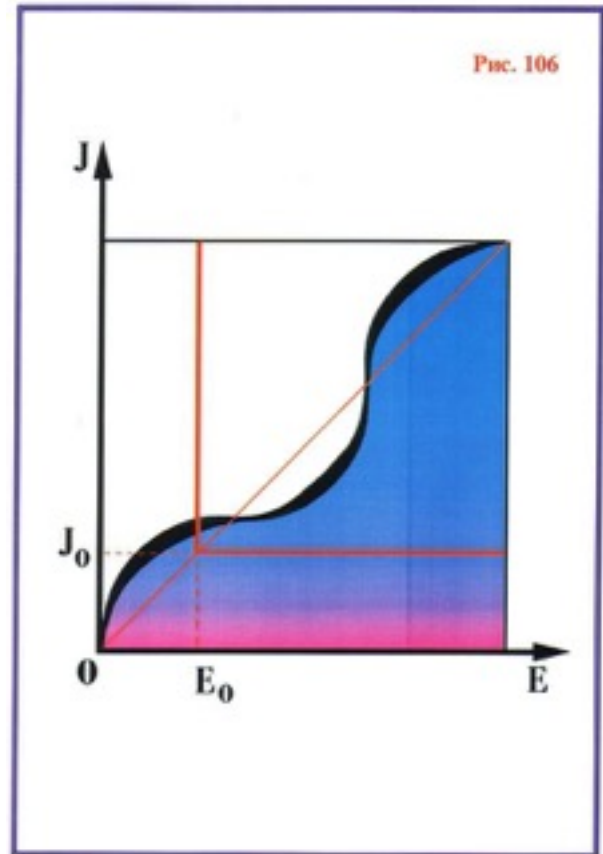

Pav.106 — žmogus

harmoningo vystymosi grafikas evoliucijos eigoje.

J_0 — minimalus intelekto, **dvasingumo** išsivystymo lygis, prie kurio galimas mentalinis kontaktas su kitomis civilizacijomis.

E_0 — minimalus energetinis potencialas, kurį privalo turėti žmogus, kad tas kontaktas būtų įmanomas.

16) Žmogaus imuninė sistema

Pav. 107 — žmogaus imuninės sistemos veikimo mechanizmas.

W_1 — žmogaus organizmo imuninės sistemos aktyvios reakcijos fazė.

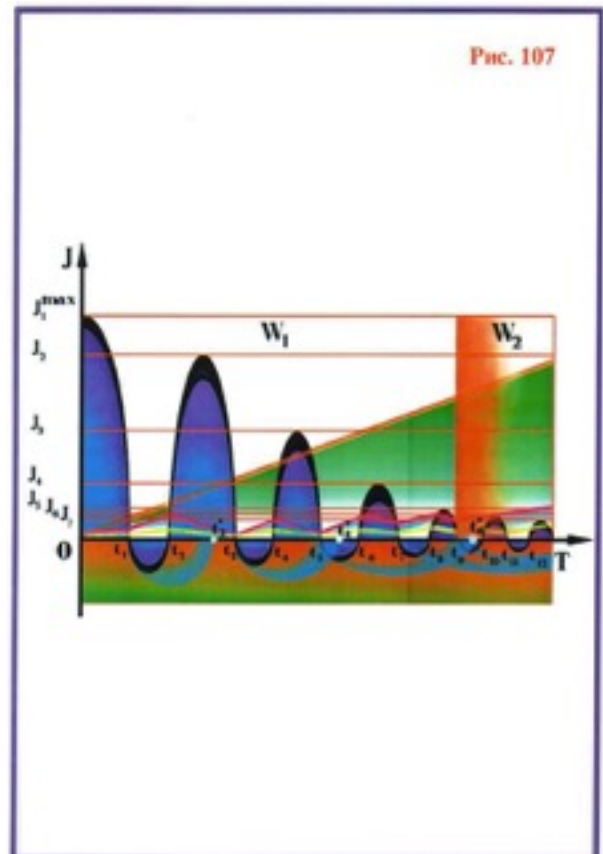
W_2 — žmogaus imuninės sistemos pasyvioji fazė.

J_1^{max} — žmogaus imuninės sistemos aktyvumo pirminis pliūpsnis.

$J_2; J_3; J_4; J_5; J_6; J_7$ — sekantys žmogaus imuninės sistemos aktyvumo pliūpsniai.

$t_1; t_3; t_5; t_7; t_9; t_{11}$ — laiko momentai, kai imuninė sistema nustoja kovojusi su liga.

$t_2; t_4; t_6; t_8; t_{10}; t_{12}$ — laiko

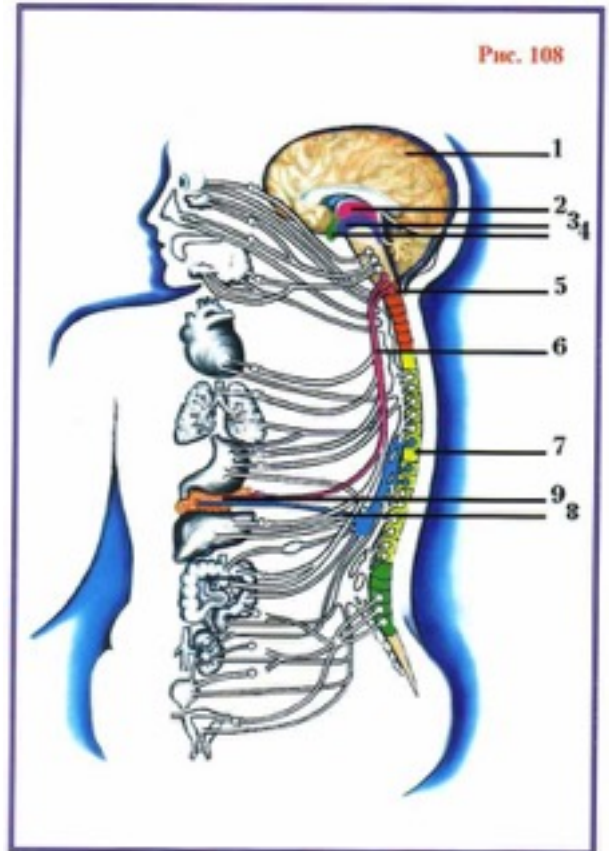
momentai, kai imuninė sistema vėl stoja į kovą.

t_2' ; t_4' ; t_6' — realus laikas, kuris reikalingas žmogaus imuninės sistemos pilnam atsistatymui.

17) Vegetacinė nervų sistema

Pav.108 — vegetacinė nervų sistema. žmogaus organizmo organų funkcijų valdymo ir kontrolės sistema.

1. Galvos smegenų žievės zona, kontroliuojanti kasos funkcijų veiklą.
2. Pogumbrio išsidėstymo zona.
3. Tinklainės formacija.
4. Hipofizė.
5. Nugaros smegenų parasimpatinis centras.
6. Parasimpatinis nervas.
7. Nugaros smegenų simpatinis centras.
8. Simpatinis nervas.
9. Kasa.

Pav.109 — žmogaus organizmo imuninės sistemos aktyvumo lygiai.

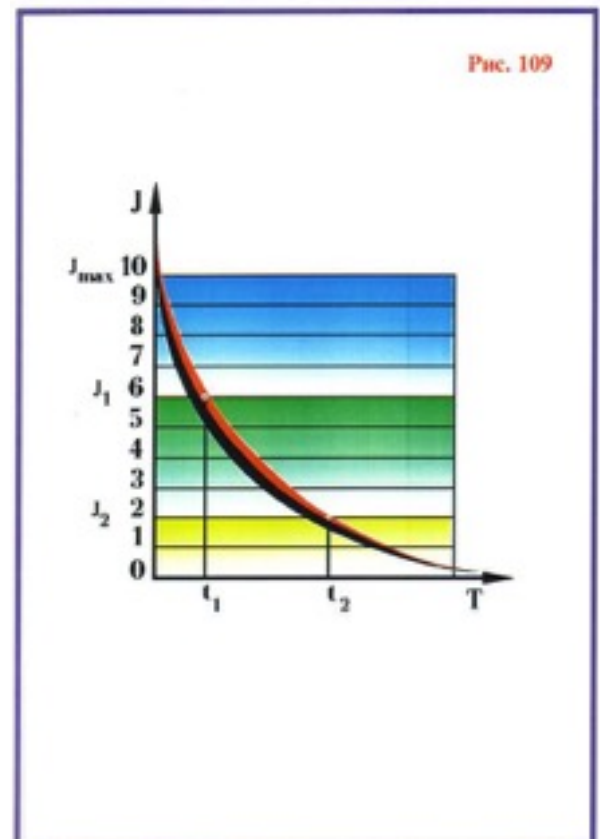
J^{\max} — sveiko žmogaus imuninės sistemos lygis.

J_1 — imuninės sistemos lygis, kai žmogus gali užsikrėsti AIDS.

J_2 — imuninės sistemos lygis, kai prasideda aktyvioji susirgimo fazė.

t_1 — inkubacinio periodo pradžia.

t_2 — inkubacinio periodo pabaiga.

18) Žmogaus psichikos tipai

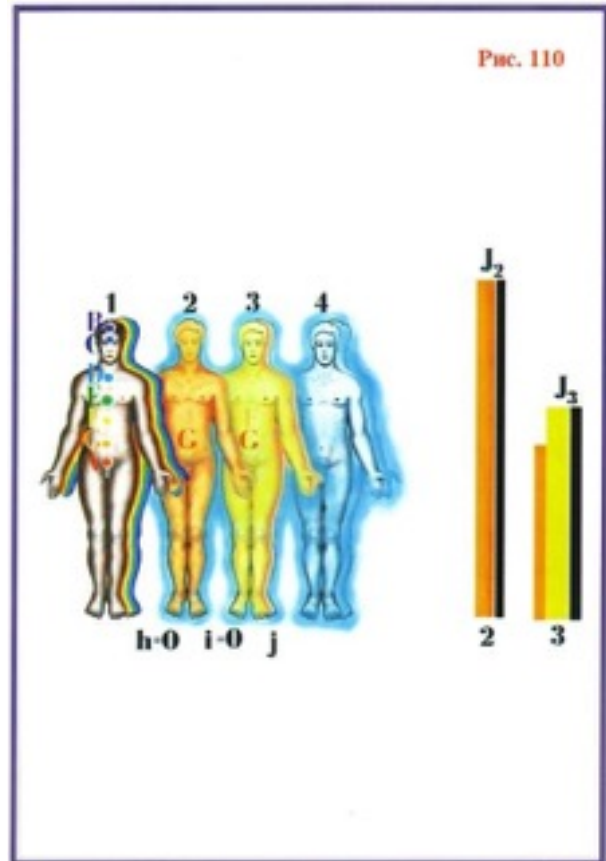
Pav.110 — žmogaus sielos eterinio ir astralinio kūno lygių santykis, atitinkantis sangviniko temperamento tipą. Siela per visą žmogaus gyvenimo laikotarpį pereina skirtingus savo evoliucinio vystymosi etapus ir vystydama veikia fizinį kūną, kuriame ji įsikūrusi. Žmogaus siela turi fundamentą, kuris sudarytas iš trijų kūnų: **eterinio, astralinio ir mentalinio**. Kiekvienas iš išvardintų žmogaus kūnų gali būti daugiau ar mažiau išvystytas arba būti tik užuomazgos stadijoje.

1. Fiziškai tankus kūnas.
2. Eterinis kūnas.
3. Astralinis kūnas.

J₂ — eterinio kūno išsivystymo lygis.

J₃ — astralinio kūno išsivystymo lygis.

h; i; j — kokybiniai barjerai tarp lygių.

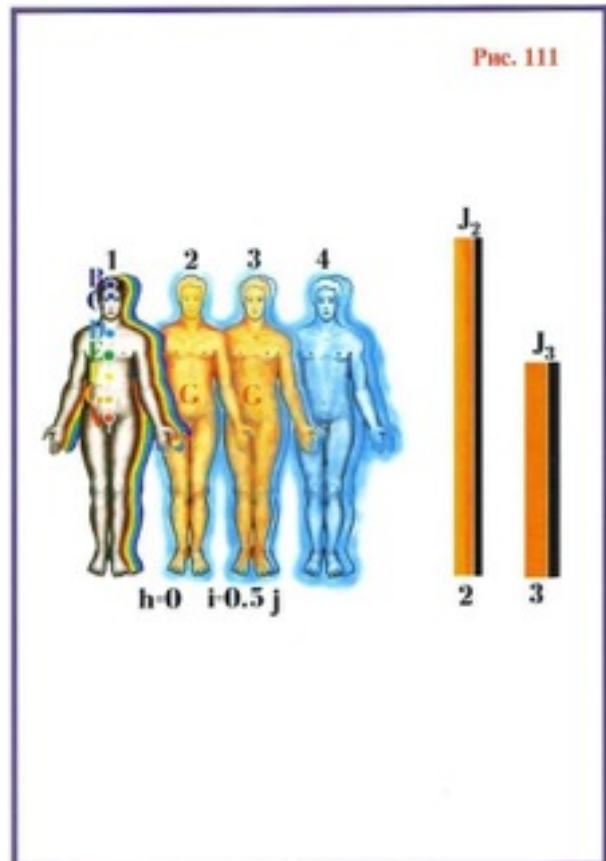

Pav.111 — žmogaus sielos eterinio **flegmatiko** temperamento tipą.

1. Fiziškai tankus kūnas.
2. Eterinis kūnas.
3. Astralinis kūnas.

J₂ — eterinio kūno išsivystymo lygis. **J₃** — astralinio kūno išsivystymo lygis.

h; i; j — kokybiniai barjerai tarp lygių.

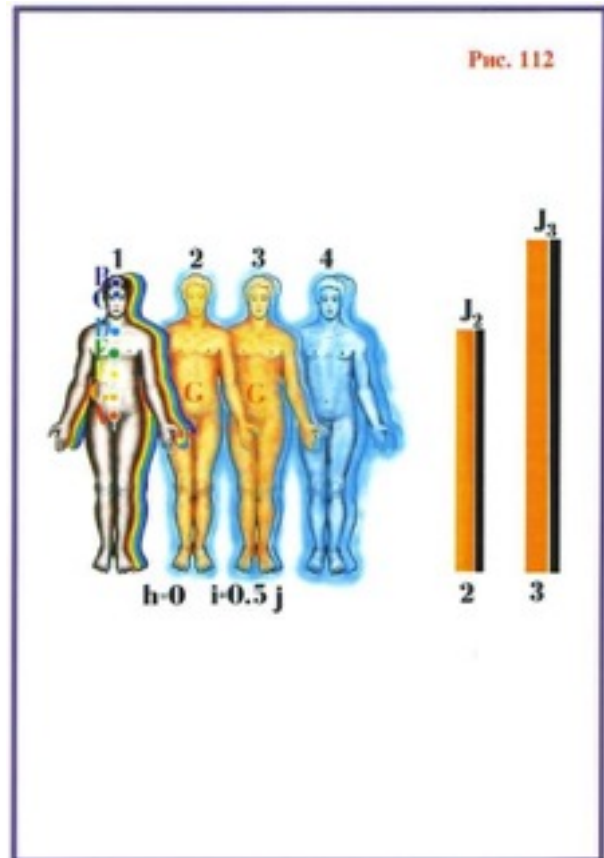
Pav.112 — žmogaus sielos eterinio **melancholiko** temperamento tipą.

1. Fiziškai tankus kūnas.
2. Eterinis kūnas.
3. Astralinis kūnas.

J₂ — eterinio kūno išsivystymo lygis.

J₃ — astralinio kūno išsivystymo lygis.

h; i; j — kokybiniai barjerai tarp lygių.

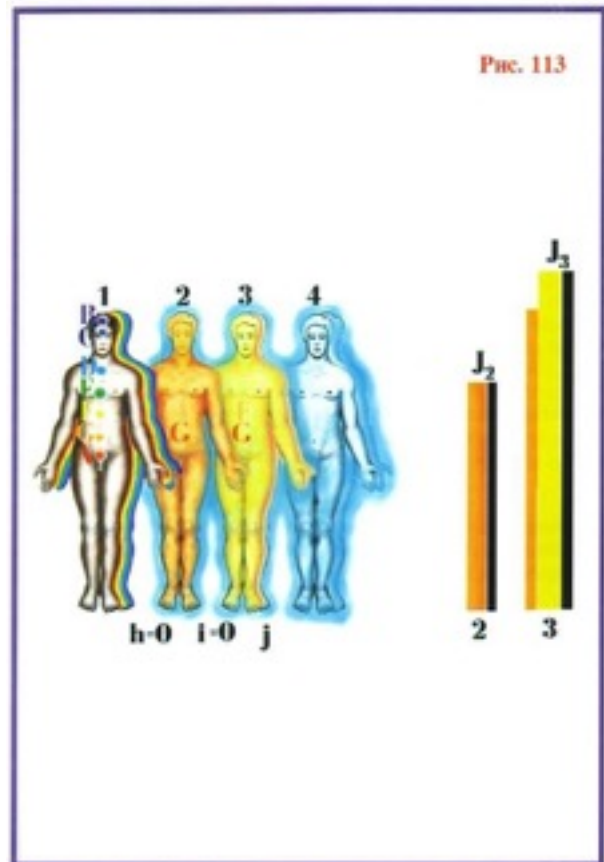
Pav.113 — žmogaus sielos eterinio **cholieriko** temperamento tipą..

1. Fiziškai tankus kūnas.
2. Eterinis kūnas.
3. Astralinis kūnas.

J₂ — eterinio kūno išsivystymo lygis.

J₃ — astralinio kūno išsivystymo lygis.

h; i; j — kokybiniai barjerai tarp lygių.

19) Bioritmai

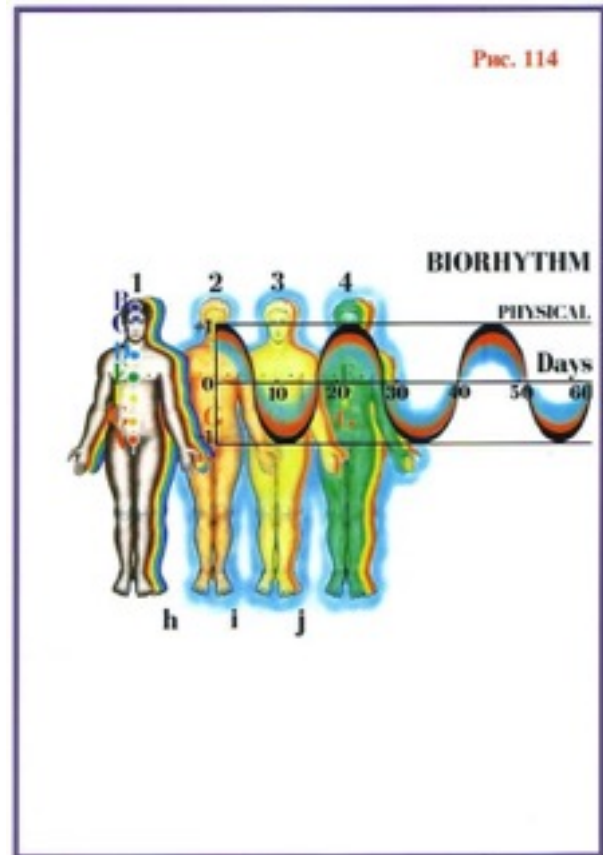
Fizinis kūnas ir sielos kūnai — eterinis, astralinis ir mentalinis(iai) turi skirtingą kokybinę sudėtį. Visi jie turi skirtingus aktyvumo ciklus, todėl tų ciklų aktyvumo santykis duotu momentu gali sudaryti ištisą spektrą galimų situacijų. Kiekvieno atskirai sielos kūno aktyvumo ciklas pastovus ir nekinta per visą gyvenimą.

Individualūs bioritmai pradeda skaičiuoklę nuo pat kūdikio gimimo dienos, kai jis palieka motinos gimdą ir virsta savarankišku organizmu.

Pav.114 — fizinis bioritmas, susietas su žmogaus eterinio kūno aktyvumo ciklu.

1. Fiziškai tankus kūnas.
2. Eterinis kūnas.
3. Astralinis kūnas.
4. Pirmasis mentalinis kūnas.

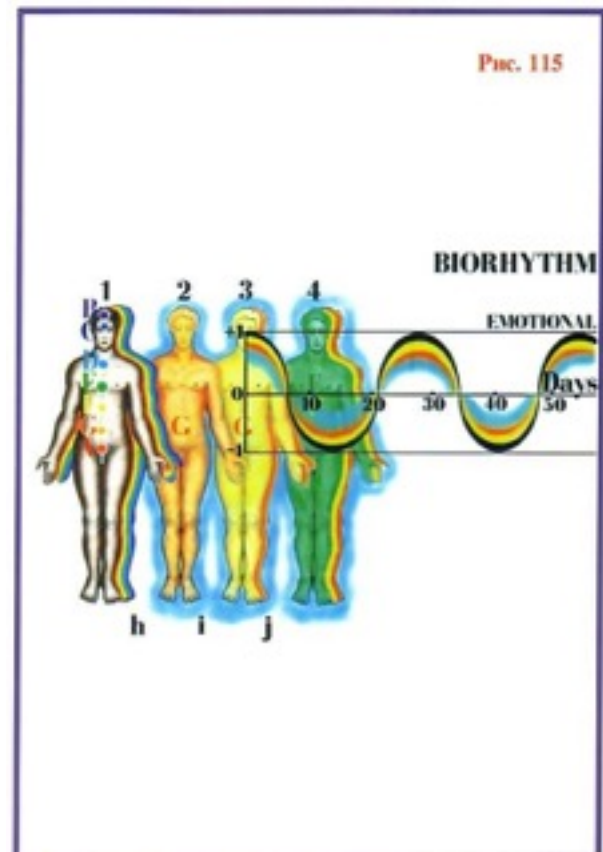
h; i; j — kokybiniai barjerai tarp lygių.

Pav.115 — emocinis bioritmas, susietas su žmogaus astralinio kūno aktyvumo ciklu.

1. Fiziškai tankus kūnas.
2. Eterinis kūnas.
3. Astralinis kūnas.
4. Pirmasis mentalinis kūnas.

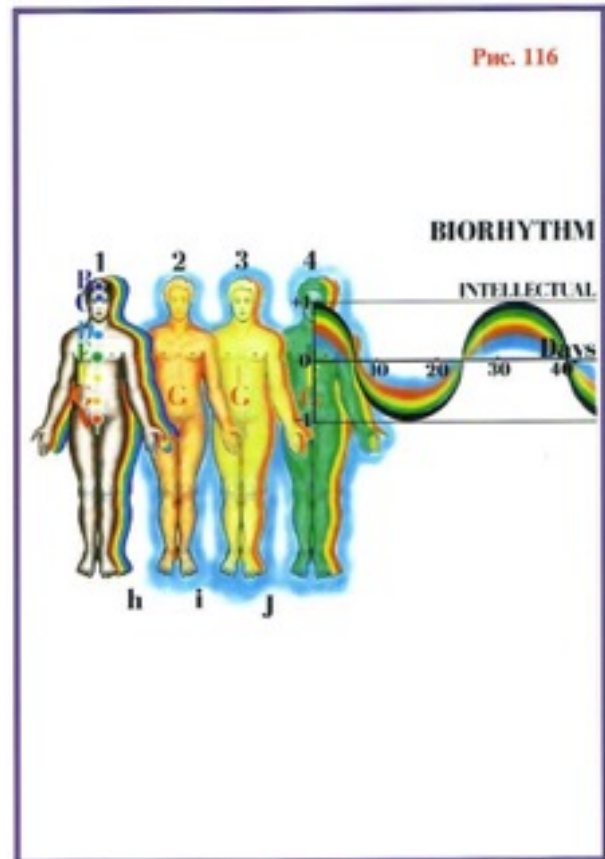
h; i; j — kokybiniai barjerai tarp lygių.

Pav.116 — intelektualinis bioritmas, susietas su žmogaus pirmojo mentalinio kūno aktyvumo ciklu.

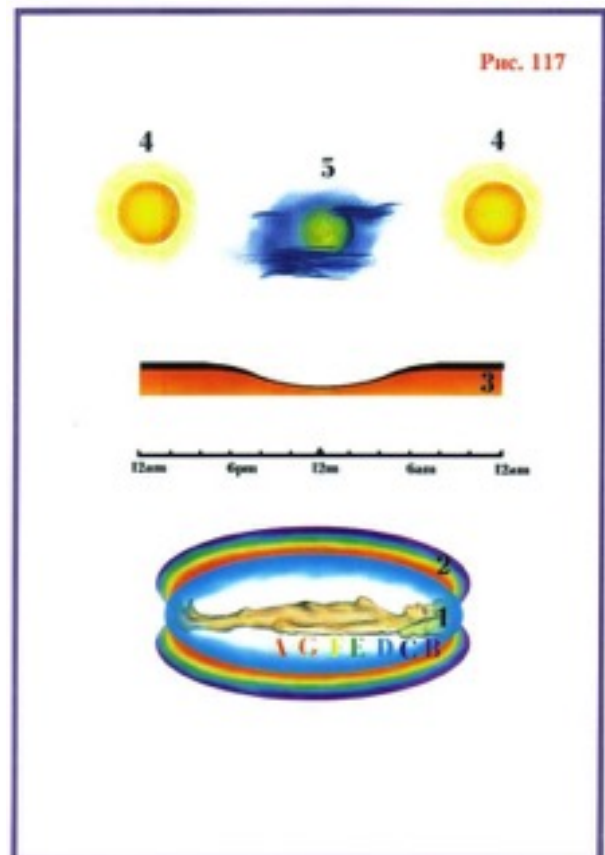
1. Fiziškai tankus kūnas.
2. Eterinis kūnas.
3. Astralinis kūnas.
4. Pirmasis mentalinis kūnas.

h; i; j — kokybiniai barjerai tarp lygių.

Pav.117 — kokybinio barjero storio kitimas paros bėgyje tarp fiziškai tankios ir eterinės sferos.

1. Fiziškai tankus kūnas.
2. Fizinio kūno apsauginis apvaskalas.
3. Kokybinis barjeras tarp fiziškai tankios ir eterinės sferos.
4. Paros dienos laikas.
5. Paros nakties laikas.

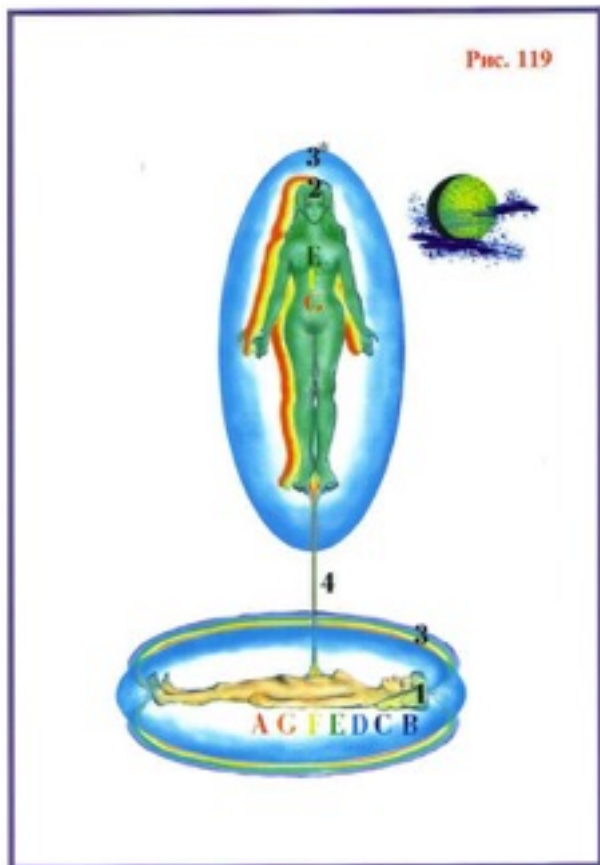

20) Mėnulio poveikis į žmogaus apsauginį apvaskalą

Iš visų mūsų planetos lygių juos sudarančios materijos formos perteka į mėnulį ir prisotina jo lygmenis. Taip pat kaip ir Saulė tomis formomis prisotina visus Žemės lygmenis. Maksimaliai tai vyksta mėnulio pilnaties metu, dėl ko sumažėja kokybiniai barjerai tarp fizinio ir eterinio lygių. Tuo metu sustiprėja eterinio ir žemutinio astralinio Žemės lygių poveikis į žmogaus organizmą. Neutralizuojant tą neigiamą poveikį, žmogaus apsauginis psi-laukas susilpnėja ir pilnaties metu būna minimalus.

Pav.118 — jaunas mėnulis minimaliai veikia žmogaus apsauginį apvaskalą.

1. Fiziškai tankus kūnas.
2. Siela.
3. Fizinio kūno apsauginis apvaskalas.
- 3*. Sielos apsauginis apvaskalas.
4. Sielą ir fizinį kūną sujungiantis kanalas.

Pav. 119 — “vidutinis” mėnulis jau gana stipriai neigiamai veikia žmogaus apsauginį apvaskalą.

1. Fiziškai tankus kūnas.
2. Siela.
3. Fizinio kūno apsauginis apvaskalas.
- 3*. Sielos apsauginis apvaskalas.
4. Sielą ir fizinį kūną sujungiantis kanalas.

Pav.120 — Pilnatis
maksimaliai neigiamai veikia
žmogaus apsauginį apvaskalą.

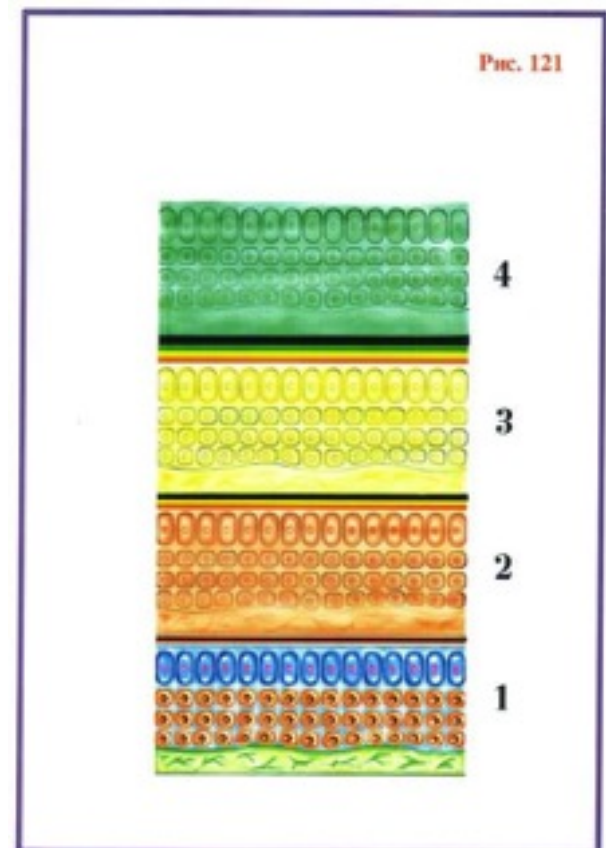
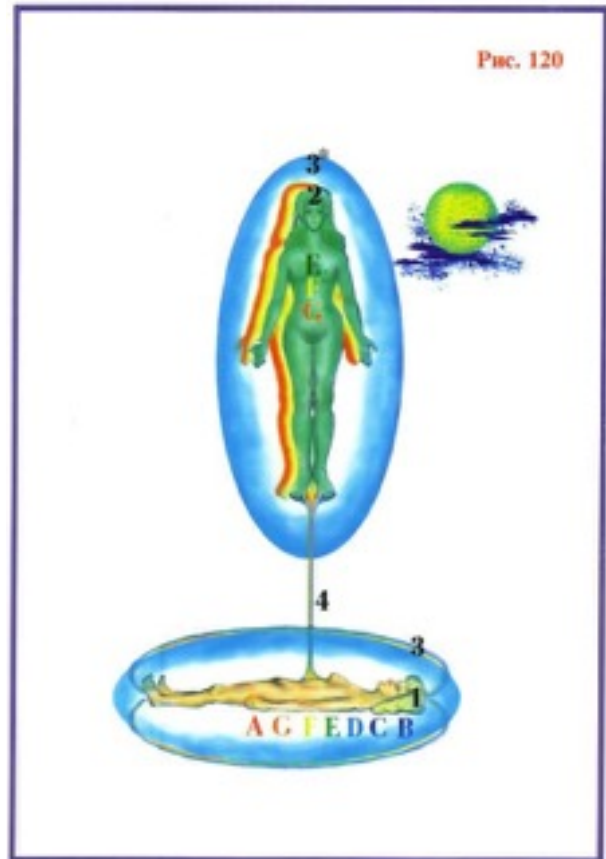
1. Fiziškai tankus kūnas.
2. Siela.
3. Fizinio kūno apsauginis apvaskalas.
- 3*. Sielos apsauginis apvaskalas.
4. Sielą ir fizinį kūną sujungiantis kanalas.

21) Vėžinio auglio prigimtis

Vėžio priežastis — **organizmo normalių ląstelių struktūrų suirimas sielos lygmenyje**. Todėl, kiek kartų vėžinis auglys bebūtų šalinamas, daugiausiai po penkių metų (kai įvyksta reguliarius pažeistų organų ląstelių pasikeitimas), tas auglys vėl atsinaujina... Vėžinės ląstelės funkciškai iškrepta ir bendros reguliavimo sistemos ir pradeda vystytis ne pagal žmogaus organizmo programą. Susidaro vėžinės ląstelės, kurių staigus vystymasis labai greitai suardo visą organizmą. Neatsitiktinai **vėžinės ląstelės tapatinamos su zigodinėmis ląstelėmis**.

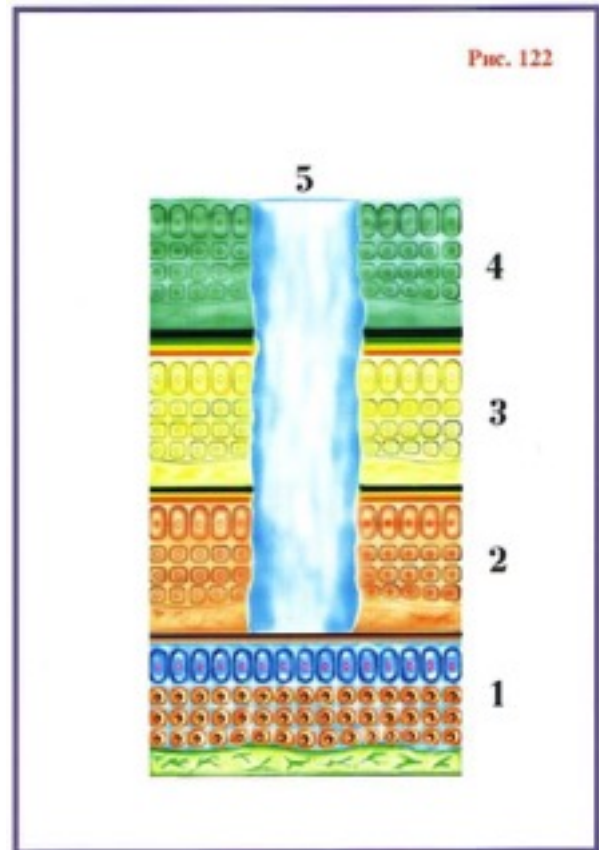
Pav.121 — sveiko audinio struktūra fiziniame, eteriniame, astraliniame ir pirmame mentaliniame lygiuose.

1. Fiziškai tankus audinys.
2. Eterinis audinys.
3. Astralinis audinys.
4. Pirmojo mentalinio lygio audinys.

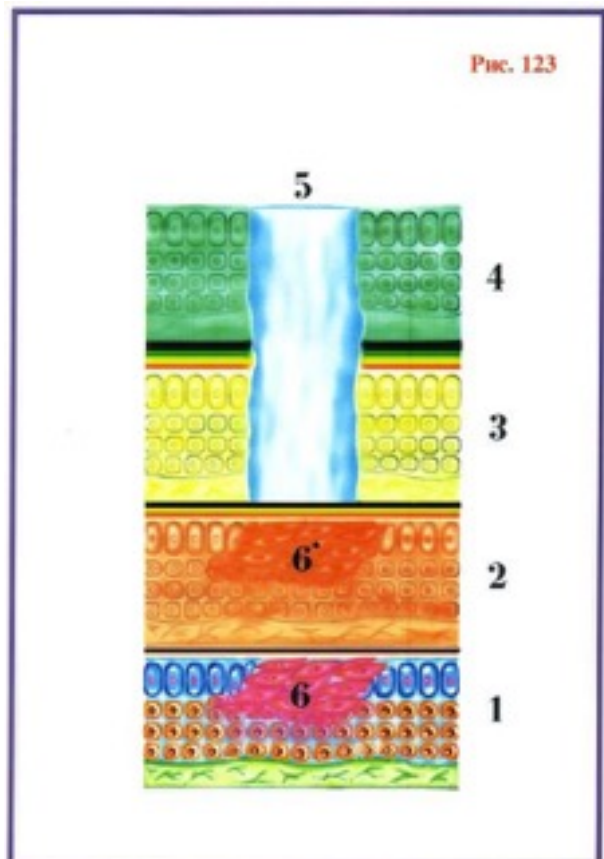
Pav.122 — audinio struktūrų suardymas pirmame mentaliniame, astraliniame ir eteriniame lygiuose.

1. Fiziškai tankus audinys.
2. Eterinis audinys.
3. Astralinis audinys.
4. Pirmojo mentalinio lygio audinys.
5. Audinio struktūrų suardymo zona.

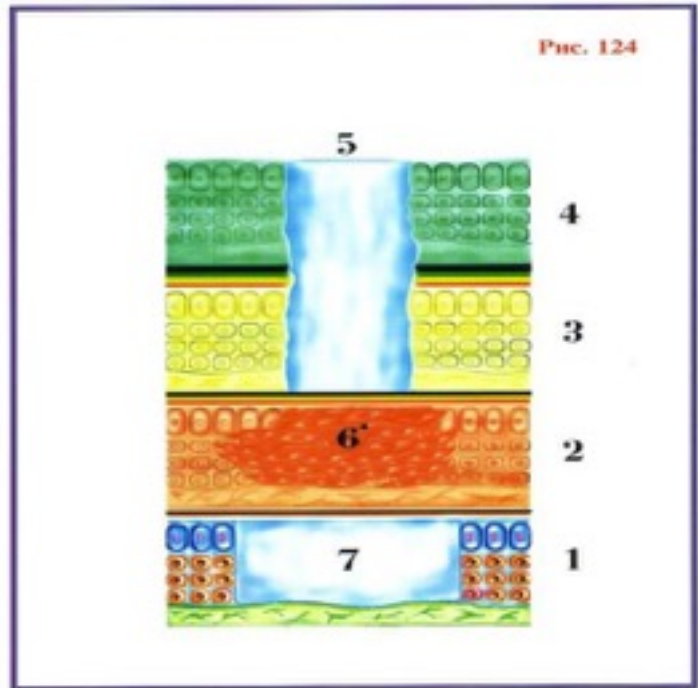
Pav.123 — vēžinio audinio susidarymas fiziniame ir eteriniame lygiuose.

1. Fiziškai tankus audinys.
2. Eterinis audinys.
3. Astralinis audinys.
4. Pirmojo mentalinio lygio audinys.
5. Audinio struktūrų suardymo zona.
6. Fizinio audinio vēžinis auglis.
- 6'. Eterinio auglio vēžinis auglis.

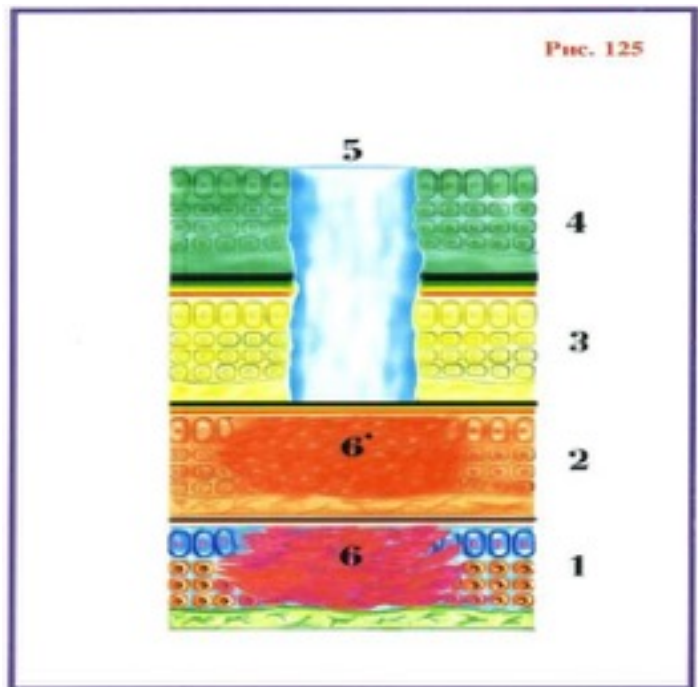
Pav.124 — vėžinio auglio pašalinimas fiziniame lygyje nepaveikia vėžinio auglio eteriniame lygyje.

1. Fiziškai tankus audinys.
2. Eterinis audinys.
3. Astralinis audinys.
4. Pirmojo mentalinio lygio audinys.
5. Audinio struktūrų suardymo zona.
6. Fizinio audinio vėžinis auglys.
- 6'. Eterinio auglio vėžinis auglys.
7. Fiziškai tankaus vėžinio auglio pašalinimo zona.

Pav.125 — vėžinio auglio atsistatymas fiziniame lygyje iš eterinio lygio audinių.

1. Fiziškai tankus audinys.
2. Eterinis audinys.
3. Astralinis audinys.
4. Pirmojo mentalinio lygio audinys.
5. Audinio struktūrų suardymo zona.
6. Fiziniame lygyje atsistatęs vėžinis auglys.
- 6'. Vėžinis auglys eteriniame lygyje.

22) Kitų sielų patekimo galimybė į fizinį kūną miego metu

Mėnulio pilnaties metu, kai iš astralinio ir eterinio lygių maksimaliai veikia neigiami energijos srautai, vyksta dar didesnis ir taip jau nusilpusio

apsauginio psi-lauko slėgimas. O kai kuriais atvejais tas laukas gali ir visiškai išnykti... Į fizinį kūną be psi-apsaugos arba su nusilpusia psi-apsauga gali įeiti ne tik žmogaus siela, kuriai priklauso tas kūnas, bet ir bet kuri kita siela iš eterinio ar žemutinio astralo lygmens.

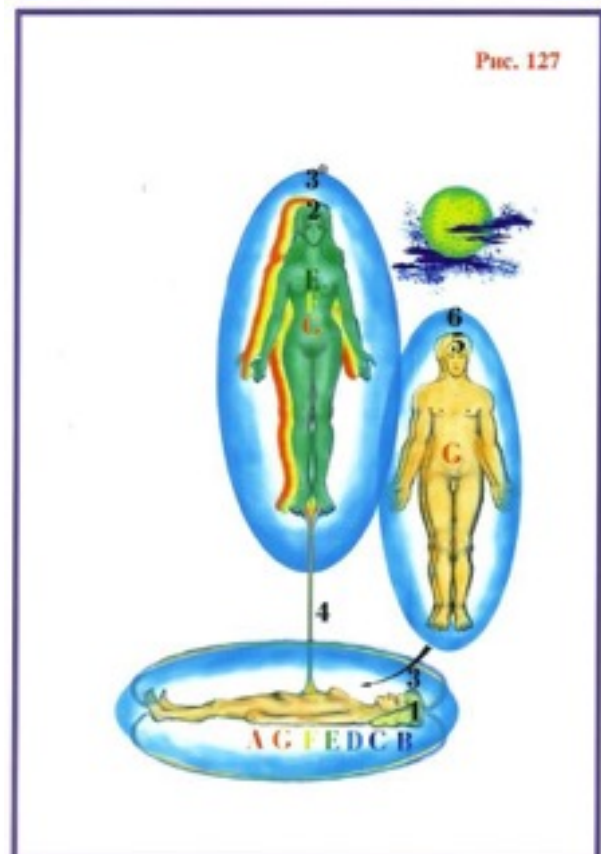
Pav.126 — silpnas, arba dėl ligos nusilpęs apsauginis apvalkalas, kai neigiamas **MĒNULIO** poveikis yra minimalus.

1. Fizinis kūnas.
2. Fizinį kūną turinti siela.
3. Fizinio kūno apsauginis apvalkalas.
- 3*. Sielos apsauginis apvalkalas.
4. Siela ir fizinį kūną jungiantis kanalas.
5. Fizinio kūno neturinti siela.
6. Tos sielos apsauginis apvalkalas.

Pav.127 — maksimaliai neigiamai veikiant **MĒNULIUI**, pilnaties metu apsauginis apvalkalas vis labiau ir labiau silpnėja ir kitoms sieloms atsiveria galimybė patekti į praktiškai neapsaugotą fizinį kūną, kuris priklauso kitai sielai. To proceso metu tokia siela gali užgrobti svetimą fizinį kūną kaip laikinai, taip ir visam laikui. Antruoju atveju “gimtąją” sielą grobikas blokuoja arba visiškai išjungia, kaip mirties atveju.

1. Fizinis kūnas.
2. Fizinį kūną turinti siela.
3. Fizinio kūno apsauginis apvalkalas.

- 3*. Sielos apsauginis apvalkalas.
4. Siela ir fizinį kūną jungiantis kanalas.
5. Fizinio kūno neturinti siela.
6. Tos sielos apsauginis apvalkalas.

Pav.128 — savo fizinio kūno neturinti siela užgrobia svetimą kūną, kuris neturi apsauginio apvalkalo arba tas apvalkalas yra labai silpnas. Kai fiziniame kūne yra „svetima“ siela, **KŪNAS** yra **PRIEMONĖ**, kurios pagalba siela-grobikė įgyvendina savo norus ir poreikius. Fizinį kūną galime palyginti su rūbais, kuriuos žmogus nusirengia prieš miegą ir atsibudęs apsirengia vėl... Taip vadinamo **lunatizmo** reiškinys yra pavyzdys to, kada **svetima siela dalinai užvaldo fizinį kūną** ir kai siela-grobikė neįstengia visiškai įsijungti į svetimas smegenis ir valdyti visas fizinio kūno ir smegenų funkcijas.

1. Fizinis kūnas.
2. Fizinį kūną turinti siela.
3. Fizinio kūno apsauginis apvalkalas.
- 3*. Sielos apsauginis apvalkalas.
4. Siela ir fizinį kūną jungiantis kanalas.
5. Fizinio kūno neturinti siela.
6. Tos sielos apsauginis apvalkalas.

Pav.129 — silpnas apsauginis apvalkalas, kai neigiamas **MĖNULIO** poveikis yra minimalus.

1. Fizinis kūnas.
2. Fizinį kūną turinti siela.
3. Fizinio kūno apsauginis apvalkalas.
- 3*. Sielos apsauginis apvalkalas.
4. Sielą ir fizinį kūną jungiantis kanalas.
5. Astralinis gyvūnas.

Pav. 131 — astralinio padaro siela užgrobia žmogaus fizinį kūną.

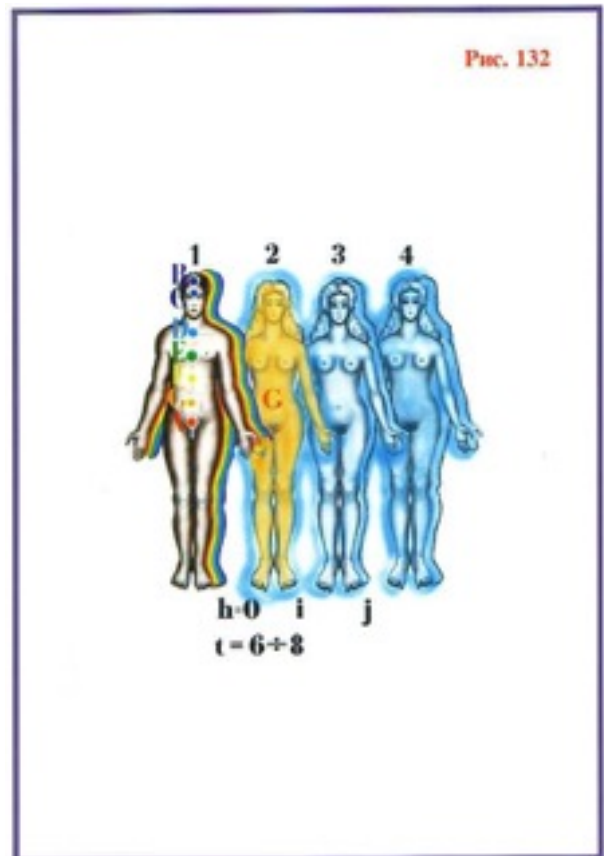
1. Fizinis kūnas.
2. Fizinį kūną turinti siela.
3. Fizinio kūno apsauginis apvalkalas.
- 3*. Sielos apsauginis apvalkalas.
4. Siela ir fizinį kūną jungiantis kanalas.
5. Astralinis gyvūnas.
6. Astralinio gyvūno apsauginis apvalkalas.

23) Vienos lyties sielos įėjimas į kitos lyties fizinį kūną

Siela į apvaisintą kiaušialąstę įeina apvaisinimo metu... Kai į vyriškos genetikos biomasę įeina vyriška siela, o į moteriškos genetikos — moteriška siela, jokių problemų neiškyla. Siela sau kuria naują fizinį kūną ir jame vystosi. Bet sielos įėjimas per apvaisinimo metu susidariusį energetinį kanalą susijęs su to energetinio pliūpsnio kokybinės struktūros harmonija su atitinkamu lygiu, kuriame tuo metu yra siela.

Pav.132 — moteriškos sielos įėjimas į vyriškos genetikos biomasę ir vyriško kūno vystymas. Moteriškos sielos eterinio kūno atstatymas jai

vystantis vyriškame kūne.

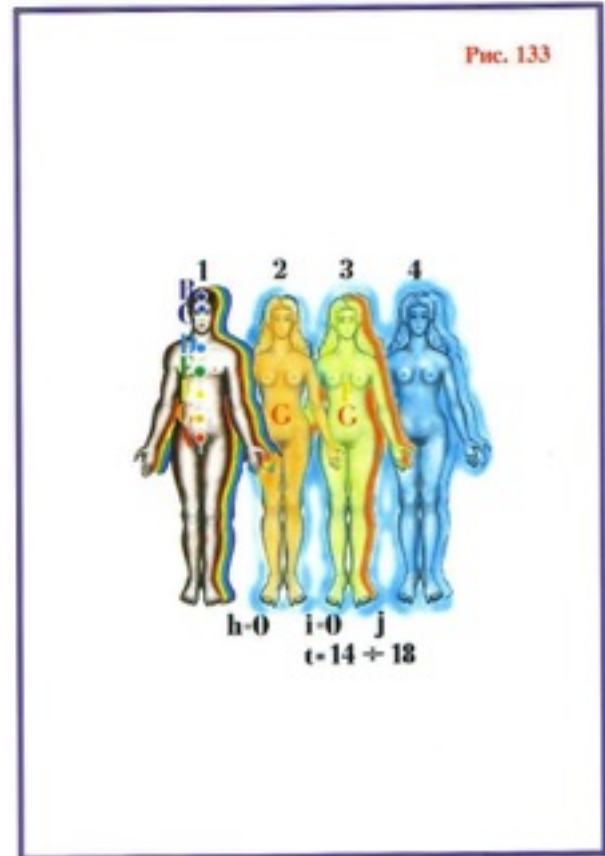
1. Fizinis kūnas.
2. Eterinis kūnas.
3. Astralinis kūnas.
4. Pirmasis mentalinis kūnas.

h; i; j — kokybiniai barjerai tarp lygių.

Pav.133 — moteriškos sielos astralinio kūno atstatymas jai vystantis vyriškame kūne.

1. Fizinis kūnas.
2. Eterinis kūnas.
3. Astralinis kūnas.
4. Pirmasis mentalinis kūnas.

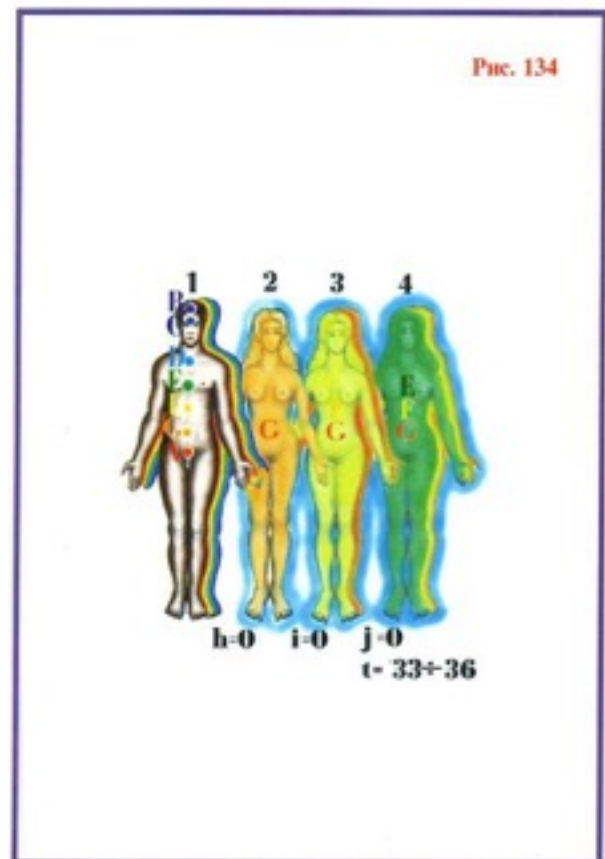
h; i; j — kokybiniai barjerai tarp lygių.

Pav.134 — moteriškos sielos pirmojo mentalinio kūno atstatymas jai vystantis vyriškame kūne.

1. Fizinis kūnas.
2. Eterinis kūnas.
3. Astralinis kūnas.
4. Pirmasis mentalinis kūnas.

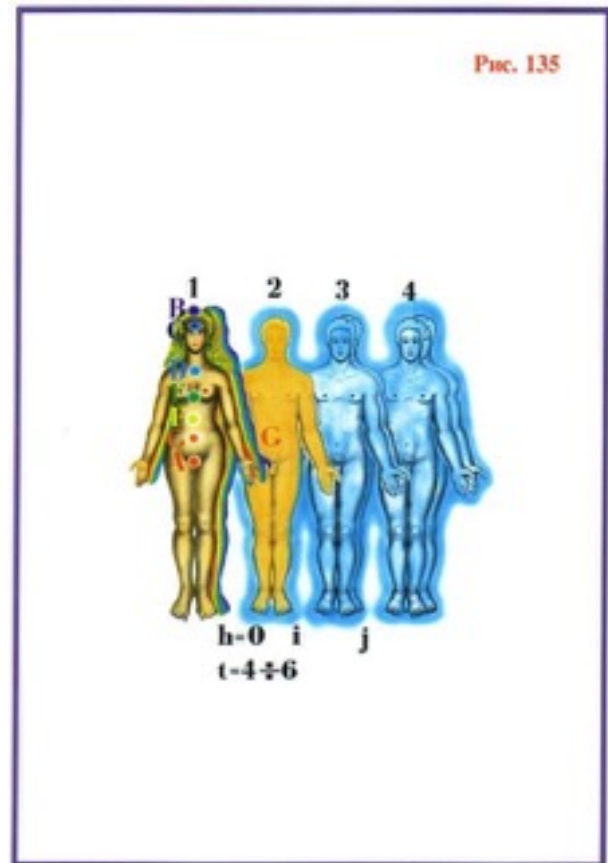
h; i; j — kokybiniai barjerai tarp lygių.

Pav.135 — vyriškos sielos
jėjimas į moteriškos genetikos
biomasę ir moteriško kūno vystymas.
Vyriškos sielos eterinio kūno
atstatymas jai vystantis moteriškame
fiziniame kūne.

1. Fizinis kūnas.
2. Eterinis kūnas.
3. Astralinis kūnas.
4. Pirmasis mentalinis kūnas.

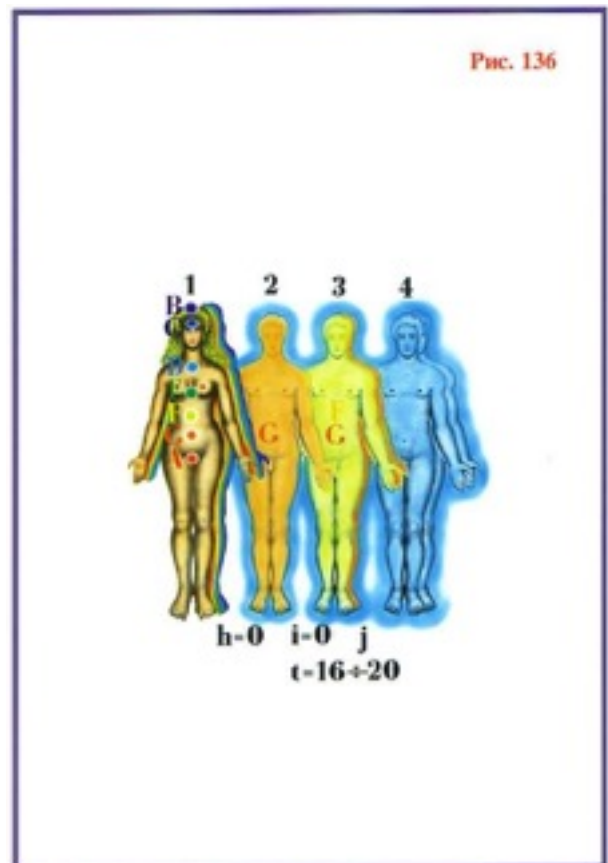
h; i; j — kokybiniai barjerai tarp
lygių.

Pav.136 — vyriškos sielos
astralinio kūno atstatymas jai
vystantis moteriškame fiziniame
kūne.

1. Fizinis kūnas.
2. Eterinis kūnas.
3. Astralinis kūnas.
4. Pirmasis mentalinis kūnas.

h; i; j — kokybiniai barjerai tarp
lygių.

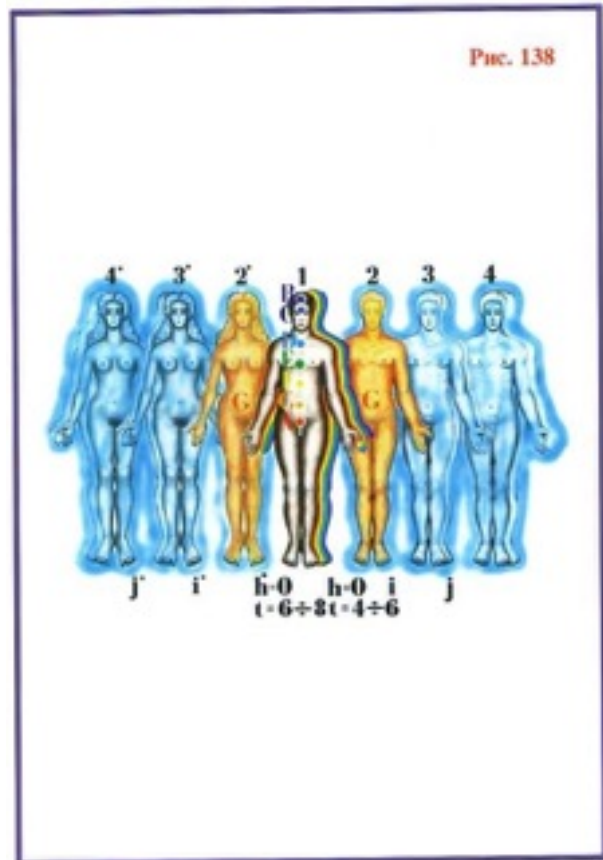
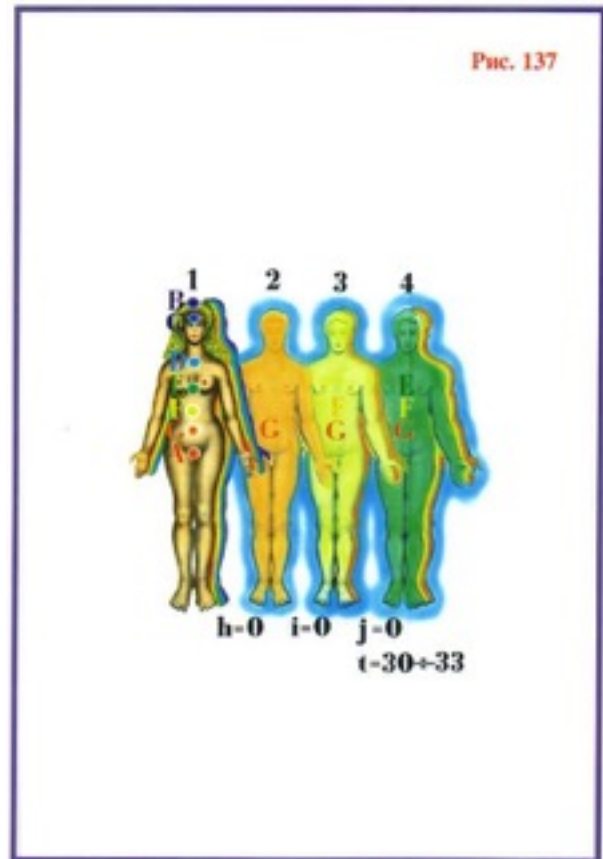

Pav.137 — vyriškos sielos pirmojo mentalinio kūno atstatymas jai vystantis moteriškame fiziniame kūne.

1. Fizinis kūnas.
 2. Eterinis kūnas.
 3. Astralinis kūnas.
 4. Pirmasis mentalinis kūnas.
- h; i; j** — kokybiniai barjerai tarp lygių.

Pav.138 — vyriškos ir moteriškos sielos įėjimas kartu į vyriškos genetikos biomasę. Sielų eterinių kūnų atstatymas vystantis vyriškame fiziniame kūne. Paprastai sielos įeina iš skirtingų lygių: aukšto ir žemo. Ir jeigu į vyriškos genetikos biomasę įėjo dvi sielos (vyriška ir moteriška) ir moteriška siela užima dominuojančią padėtį, tai periodais tarp **14-20** metų ir **30-33** metų gali viskas apsiversti — moteriškos sielos dominavimą gali pakeisti vyriškos sielos dominavimas.

1. Vyriškos sielos fizinis kūnas.
 2. Vyriškos sielos eterinis kūnas.
 3. Vyriškos sielos astralinis kūnas.
 4. Vyriškos sielos pirmasis mentalinis kūnas.
 - 2'. Moteriškos sielos eterinis kūnas.
 - 3'. Moteriškos sielos astralinis kūnas.
 - 4'. Moteriškos sielos pirmasis mentalinis kūnas.
- h; i; j; h'; i'; j'** — kokybiniai barjerai tarp lygių.

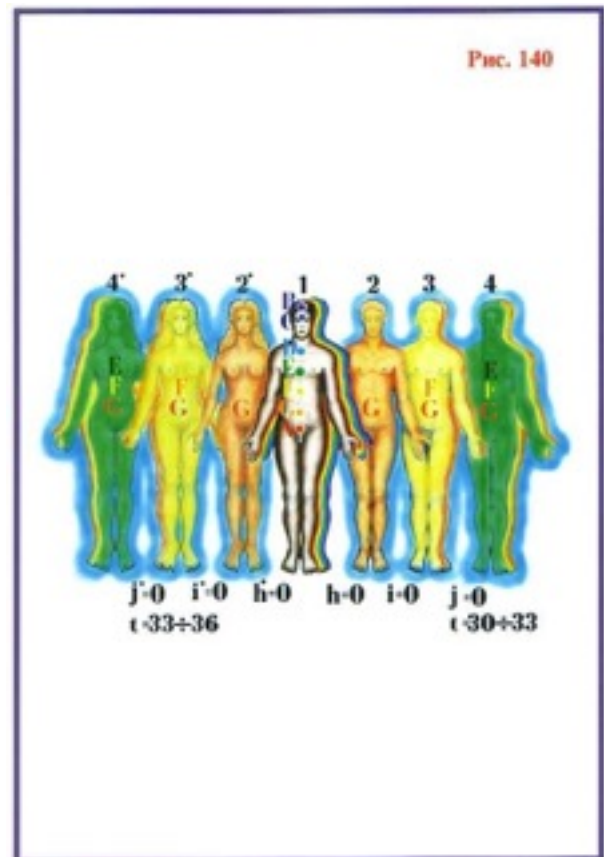
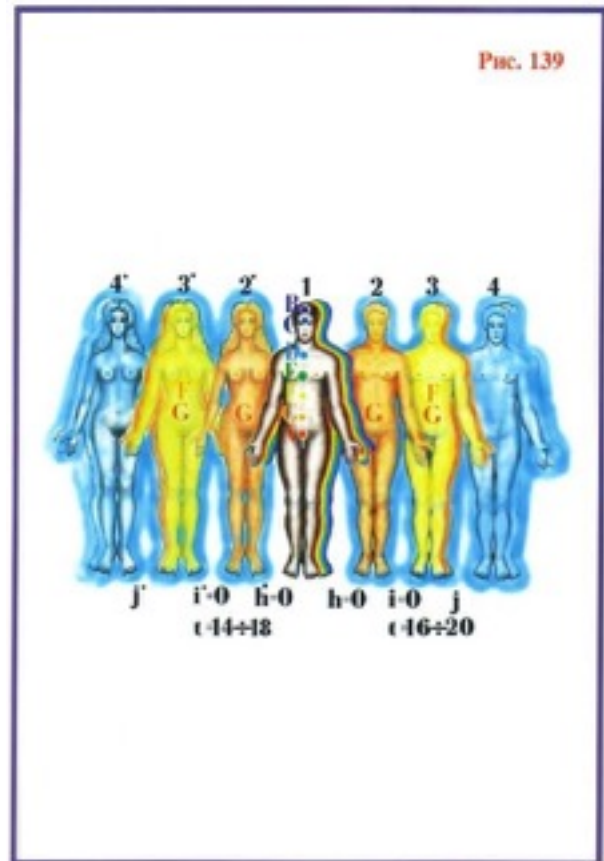

Pav.139 — vyriškos ir moteriškos sielų eterinių kūnų atstatymas vystantis viename vyriškame fiziniame kūne. Priklausomai nuo to, kokia siela yra dominuojanti, gali kardinaliai keistis vyro elgesys. Moteriška siela gali visiškai užvaldyti ir kontroliuoti vyrišką kūną. Tuo atveju vyras jaučiasi kaip moteris. Ir įdomiausia, kad įvyksta pilna transformacija į moterį, aiškiai ir visiškai „prasimuša“ moteriška siela.

1. Vyriškos sielos fizinis kūnas.
2. Vyriškos sielos eterinis kūnas.
3. Vyriškos sielos astralinis kūnas.
4. Vyriškos sielos pirmasis mentalinis kūnas.
- 2'. Moteriškos sielos eterinis kūnas.
- 3'. Moteriškos sielos astralinis kūnas.
- 4'. Moteriškos sielos pirmasis mentalinis kūnas.

h; i; j; h'; i'; j' — kokybiniai barjerai tarp lygių.

Pav.140 — vyriškos ir moteriškos sielų astralinių kūnų atstatymas vystantis viename vyriškame fiziniame kūne. Dominuojant moteriškai sielai, vyrui pasireiškia taip vadinamas moteriškas mąstymas. Vyras pasaulį mato moteriškomis akimis ir atitinkamai reaguoja į aplinkos pasikeitimus. Seksualinė orientacija nebūtinai keičiasi. Vyras turi taip vadinamą moterišką charakterį, dėl ko kartais neadekvačiai reaguoja aplinkiniai. Tokiais atvejais labai ryškiai pasireiškia moteriškos veiklos

pomėgiai.

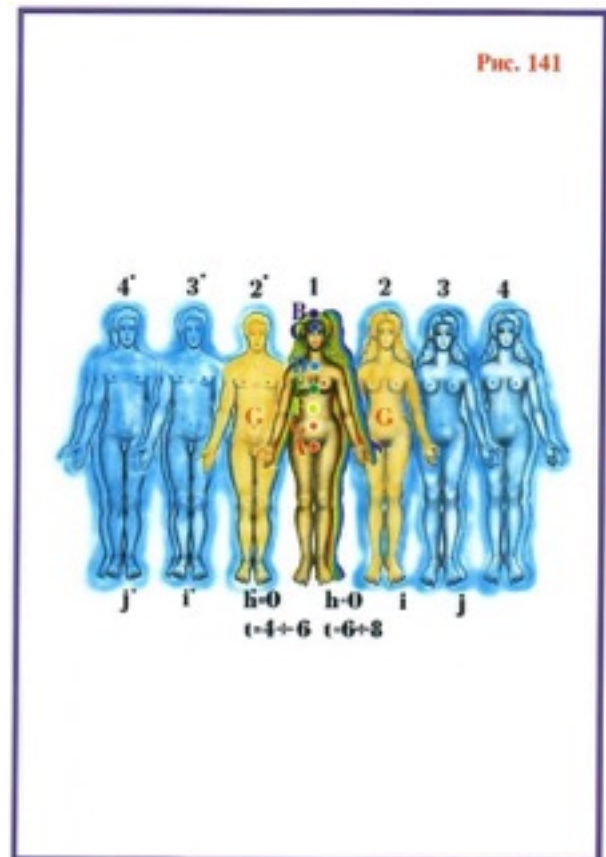
1. Vyriškos sielos fizinis kūnas.
2. Vyriškos sielos eterinis kūnas.
3. Vyriškos sielos astralinis kūnas.
4. Vyriškos sielos pirmasis mentalinis kūnas.
- 2'. Moteriškos sielos eterinis kūnas.
- 3'. Moteriškos sielos astralinis kūnas.
- 4'. Moteriškos sielos pirmasis mentalinis kūnas.

h; i; j; h'; i'; j' — kokybiniai barjerai tarp lygių.

Pav.141 — vyriškos ir moteriškos sielos įėjimas kartu į moteriškos genetikos biomasę. Sielų eterinių kūnų atstatymas vystantis moteriškame fiziniame kūne. Vyriškos sielos buvimas moteriškame kūne labai ryškiai atsispindi per pirmuosius keturis-šešis mergaitės gyvenimo metus. Vyriškos sielos dalyvavimas labai pagreitina mergaitės organizmo vystymąsi, mergaitė gerokai lenks kitas savo fiziniu ir intelektualiniu išsivystymu. Tuo metu taip pat pasireiškia lyderio savybės, kai koks agresyvumas ir vyriško elgesio tipas.

1. Vyriškos sielos fizinis kūnas.
2. Vyriškos sielos eterinis kūnas.
3. Vyriškos sielos astralinis kūnas.
4. Vyriškos sielos pirmasis mentalinis kūnas.
- 2'. Moteriškos sielos eterinis kūnas.
- 3'. Moteriškos sielos astralinis kūnas.
- 4'. Moteriškos sielos pirmasis mentalinis kūnas.

h; i; j; h'; i'; j' — kokybiniai barjerai tarp lygių.

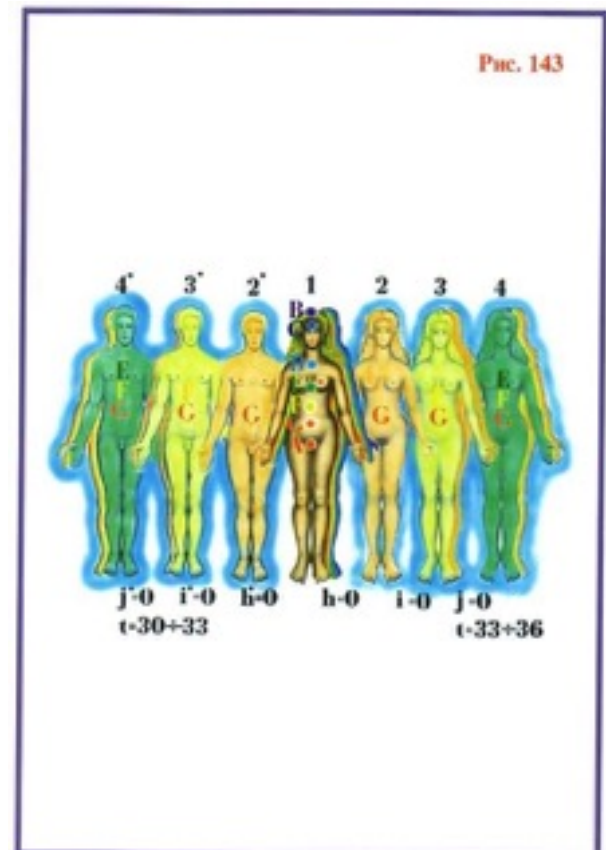
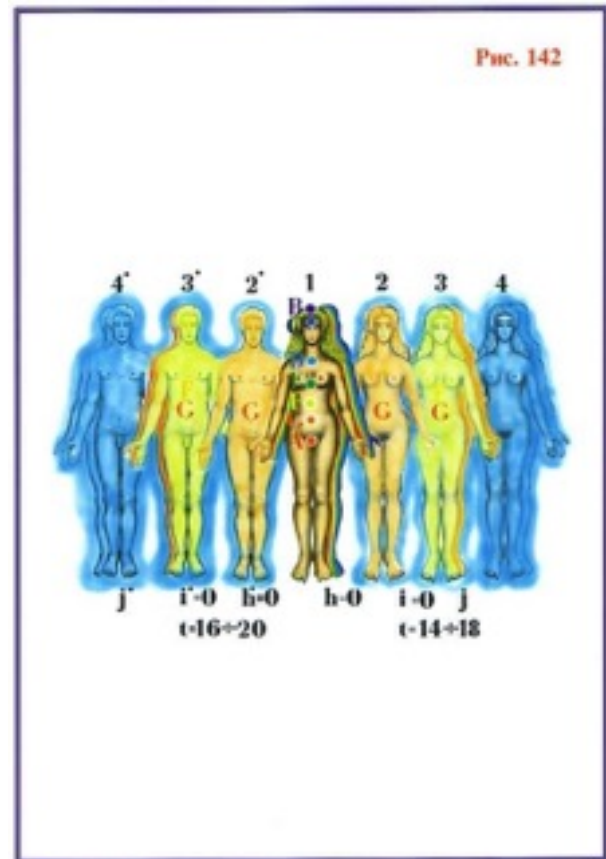
Pav.142 — vyriškos ir moteriškos sielų astralinių kūnų atstatymas vystantis moteriškame fiziniame kūne. Šiuo organizmo evoliucinio vystymosi etape dominuoja moteriška siela ir, kaip rezultatas, papildomas veiksnys vystymuisi, kurį mergaitė įgavo vaikystės metais, kai tuo metu jos kūne dominavo vyriška siela. Toks dominuojantis mergaičių vystymasis pastebimas tada, kai jos turi dvi sielas — vyrišką ir moterišką. Vyksta labai audringas moteriško organizmo ir intelekto vystymasis. Vyriškos sielos buvimas užtikrina vyriško mąstymo tipą.

1. Vyriškos sielos fizinis kūnas.
2. Vyriškos sielos eterinis kūnas.
3. Vyriškos sielos astralinis kūnas.
4. Vyriškos sielos pirmasis mentalinis kūnas.
- 2'. Moteriškos sielos eterinis kūnas.
- 3'. Moteriškos sielos astralinis kūnas.
- 4'. Moteriškos sielos pirmasis mentalinis kūnas.

h; i; j; h'; i'; j' — kokybiniai barjerai tarp lygių.

Pav.143 — vyriškos ir moteriškos sielų pirmųjų mentalinių kūnų atstatymas vystantis moteriškame fiziniame kūne.

1. Vyriškos sielos fizinis kūnas.
2. Vyriškos sielos eterinis kūnas.
3. Vyriškos sielos astralinis kūnas.
4. Vyriškos sielos pirmasis mentalinis kūnas.

- 2'. Moteriškos sielos eterinis kūnas.
- 3'. Moteriškos sielos astralinis kūnas.
- 4'. Moteriškos sielos pirmasis mentalinis kūnas.

h; i; j; h'; i'; j' — kokybiniai barjerai tarp lygių.

24) Mikrokosmoso struktūra

Kiekvienas atomas, priklausomai nuo jo atominio svorio, daugiau ar mažiau veikia savo mikrokosmoso išmatavimus ir iššaukia antrinį matmenų iškreipimą. Erdvės deformacija vyksta ne tik pačio atomo branduolio zonoje. Susiformavęs branduolys aplink save deformuoja erdvę. Bet to erdvės struktūrų deformavimo nepakanka, kad vyktų medžiagų sintezė iš septynių materijos formų.

Pav.144 — vandenilio atomo veikimas į erdvę, kurioje jis egzistuoja. Antrinis erdvės iškreipimas.

- 1. Fiziškai tanki sfera.
- 2. Eterinė sfera.

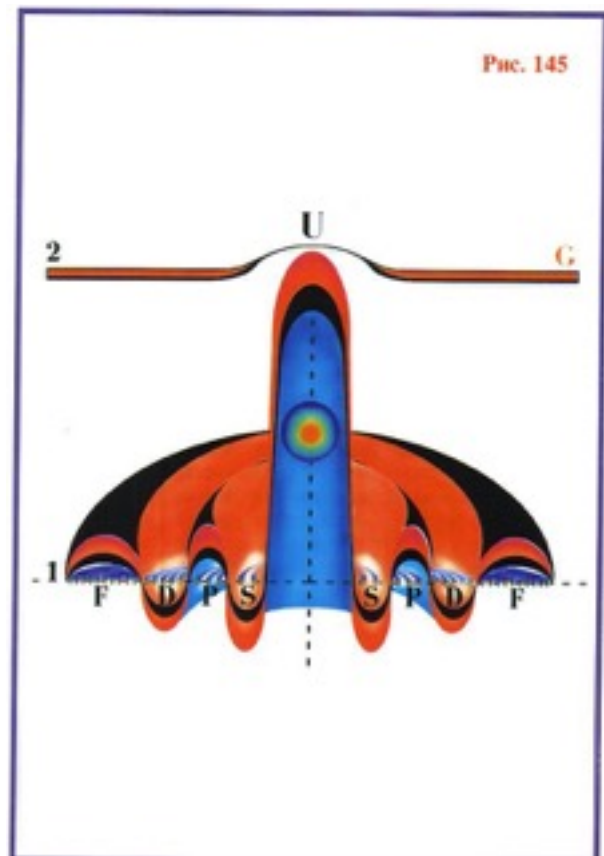
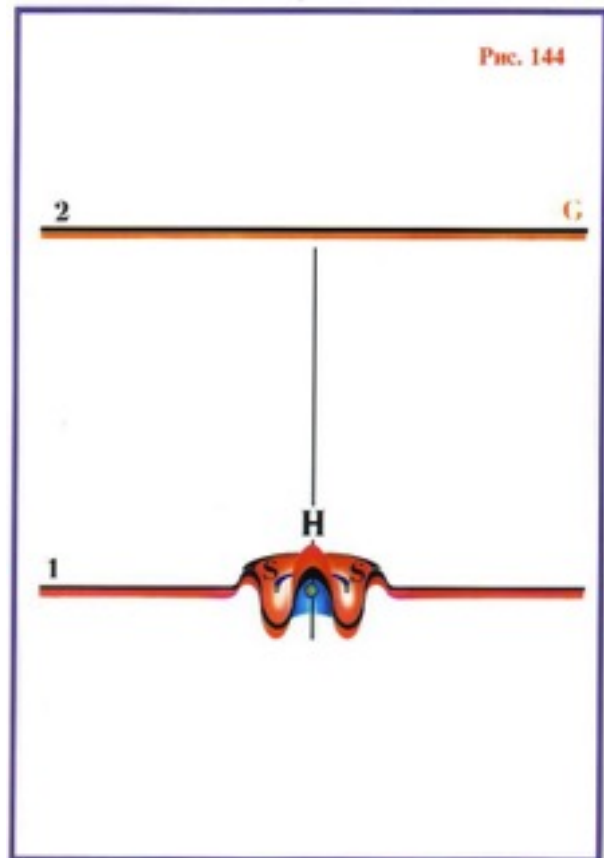
H — vandenilio atomo branduolys.
S — vandenilio atomo elektronas.

Pav.145 — urano atomo veikimas į erdvę, kurioje jis egzistuoja. Urano atomo poveikis eterinei sferai.

- 1. Fiziškai tanki sfera.
- 2. Eterinė sfera.

S, P, D, F — urano atomo elektronų apvalkalas.

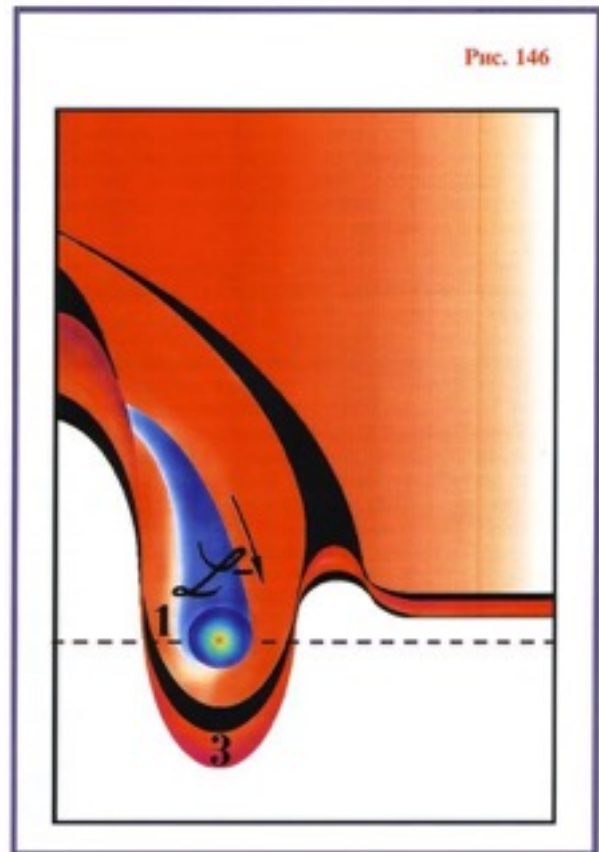
U — urano atomo branduolys.

Pav.146 — neigiamo spino (sukinio) elektronai. Materijos telkinio judėjimas pirmojo tipo erdvės iškreipimo pakraštyje.

1. Elektronas.

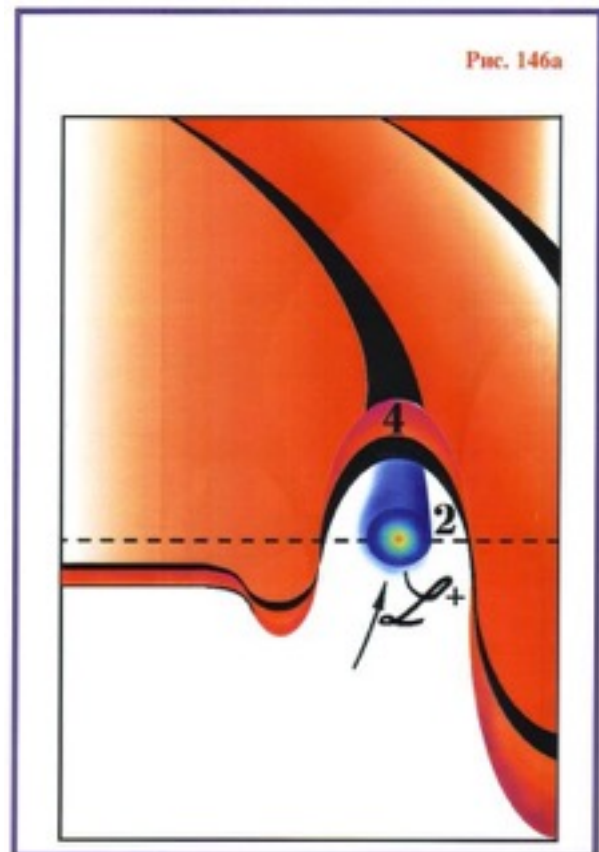
3. Pirmojo tipo erdvės iškreipimo pakraštys.

Pav.146a — teigiamo spino (sukinio) elektronai. Materijos telkinio judėjimas antrojo tipo erdvės iškreipimo pakraštyje.

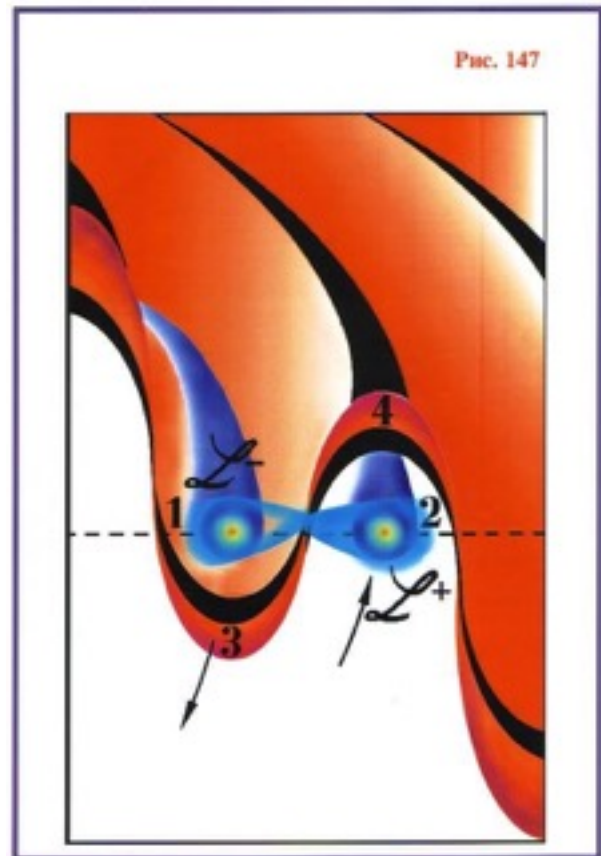
2. Elektronas.

4. Antrojo tipo erdvės iškreipimo pakraštys.

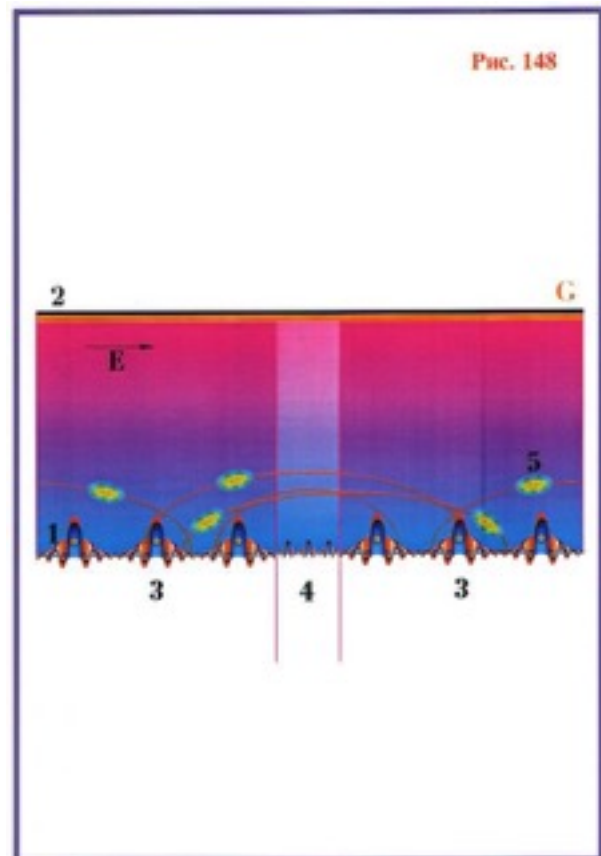
Pav.147 — elektroninės poros susidarymas jungiantis atomams ir molekulėms.

1. Neigiamą spiną (sukinį) turintis elektronas.
2. Teigiamą spiną (sukinį) turintis elektronas.
3. Pirmojo tipo erdvės iškreipimo pakraštys.
4. Antrojo tipo erdvės iškreipimo pakraštys.

Pav.148 — tunelinio efekto reiškiny, pasireiškiantis dėl to, kad skirtingų elementų branduoliai skirtingai veikia erdvę. Todėl skirtingos kokybinės sudėties medžiagų pakraščiuose susidaro erdvės kreivumo skirtumai, dėl ko ir atsiranda tunelinis efektas.

1. Fiziškai tanki sfera.
2. Eterinė sfera.
3. Pirmojo tipo medžiagos struktūra.
4. Antrojo tipo medžiagos struktūra.
5. Per erdvės iškreipimų nevienalytiškumo zonas pertekančių medžiagų telkiniai.

Pav.149 — endoterminė reakcija. Susidarant molekulėms iš supančios aplinkos susiurbiamos laisvos medžiagos materijos, kai atomai turi nepakankamą erdvės iškreipimą, kad susijungtų su dominuojančiais atomais. Kai atomai jungiasi į vieningą sistemą, kiekviena dviejų atomų pora atiduoda po vieną “laisvą” elektroną tam, kad sudarytų bendrą stabilią sistemą. Elektroną, kuris aplink branduolį juda pagal laikrodžio rodyklę sąlyginai įvardinkime kaip elektroną, **turintį teigiamą spiną (sukinį)**, o judantį prieš laikrodžio rodyklę — **neigiamą spiną (sukinį)**.

1. Dominuojantis atomas.

2. Prisijungiantis atomas.

J_1 — dominuojančio atomo iškreipimo lygis.

J_2 — prisijungiančio atomo iškreipimo lygis.

E — iš supančios aplinkos susiurbta materija.

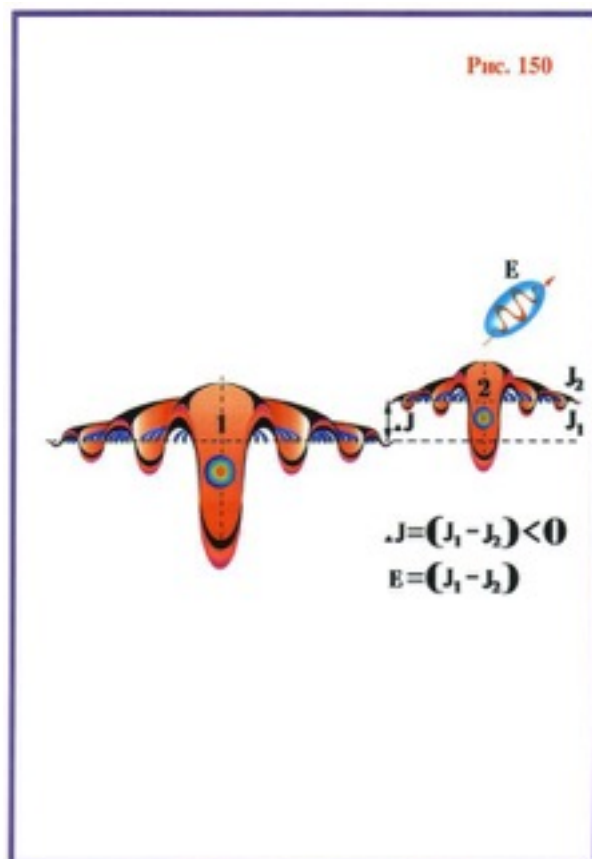
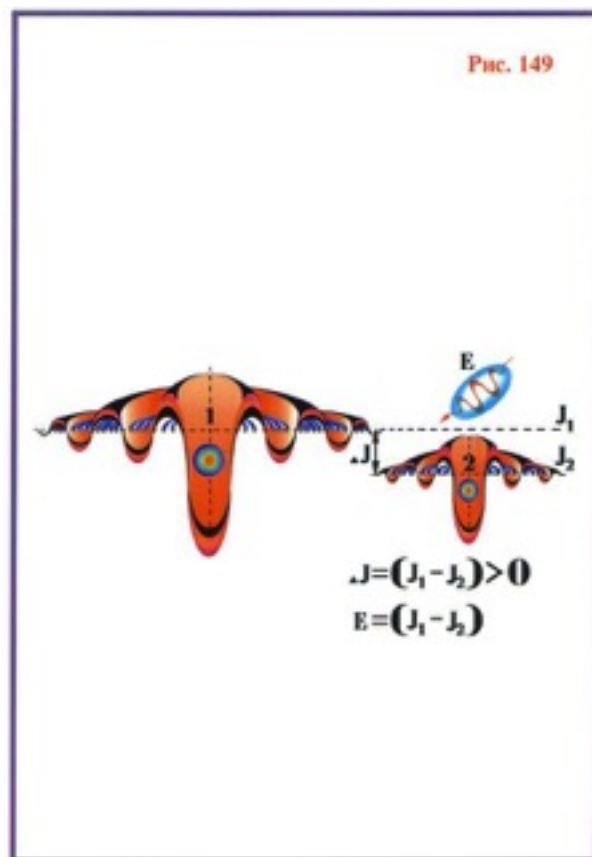
Pav.150 — egzoterminė reakcija. Iš įvairių atomų susidarant molekulėms į supančią aplinką išlaisvinamos medžiagos materijos, kai prisijungiantys atomai turi erdvės iškreipimų perteklių, kad susijungtų su dominuojančiais atomais.

1. Dominuojantis atomas.

2. Prisijungiantis atomas.

J_1 — dominuojančio atomo iškreipimo lygis.

J_2 — prisijungiančio atomo iškreipimo lygis.

E — į supančią erdvę išlaisvinta materija.

25) Makrokosmoso struktūra

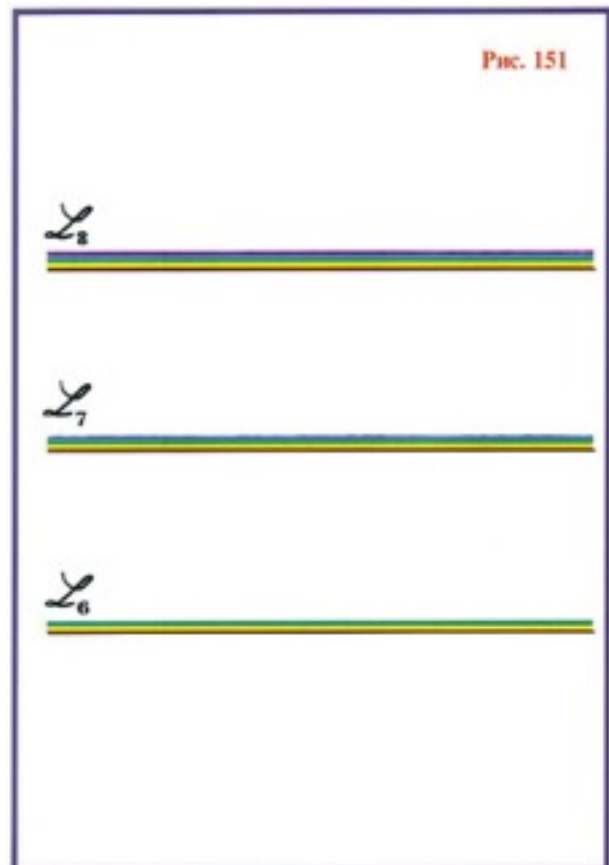
Kosmosas stebina savo mastais ir paslaptینگumu. Visos egzistuojančios erdvės teorijos pagrįstos jos vienalytiškumo principu visomis kryptimis. Siūlomos makrokosmoso teorijos principinis skirtumas — ji pristatoma kaip nevienalytiška sistema. Esant tokiam požiūriui, erdvės savybės ir kokybė pastoviai keičiasi, o tuo pat metu tą erdvę užpildančios materijos turi konkrečias savybes ir kokybę. Todėl, kai materijos “įdedamos” į erdvę, prasideda rezonavimas tarp jų savybių ir kokybių. Dėl to vyksta materijų kvantavimas erdvėje.

Pav.151 — trys erdvės-visatos, susidariusios susijungus skirtingam materijos formų kiekiui. Dėl erdvės kvantavimo susidaro trys panašių matmenų sluoksniai, kurie sudaryti iš skirtingo pirminių materijų kiekio, kurių savybės ir kokybinė sudėtis suderinamos su atitinkamo erdvės lygio savybėmis ir kokybine sudėtimi. Teoriškai tie sluoksniai gali būti išsidėstę paraleliai. Realioje erdvėje yra didžiulis kiekis įvairių erdvės trikdžių, kurie veikia jos savybes ir kokybinę sudėtį. Todėl erdvės-visatos turi reljefinę struktūrą.

λ_6 — erdvės-visatos matmenys, kuri sudaryta susiliejus šešioms materijos formoms.

λ_7 — erdvės-visatos matmenys, kuri sudaryta susiliejus septynioms materijos formoms.

λ_8 — erdvės-visatos matmenys, kuri sudaryta susiliejus aštuonioms materijos formoms.

Pav.152 — žvaigždės atsiradimas susiliejus mūsų matmenų erdvei-visatai su didesnių matmenų erdve-visata. Erdvės trikdžiai priveda prie to, kad tapačių matmenų erdvės sluoksniai kai kuriose zonose susiliečia vienas su kitu. Susilietus vieno tapataus matmens erdvės-visatos sluoksniui su kitu didesnius tapačius išmatavimus turinčiu sluoksniu, susilietimo zonoje susiformuoja žvaigždė.

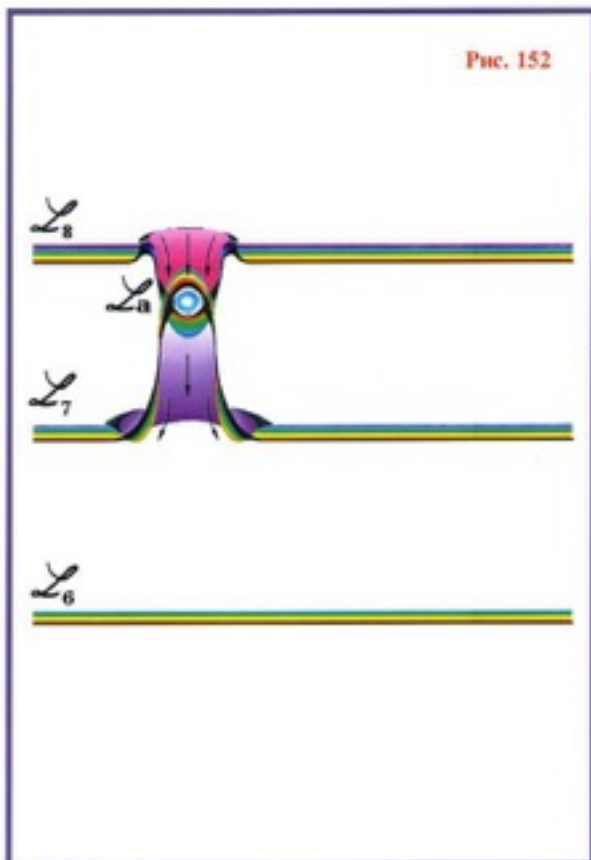
Dėl to materijos pradeda pertekėti iš didesnius išmatavimus turinčios erdvės-visatos į mažesnius išmatavimus turinčią erdvę-visatą. Materijos perteka viena kryptimi todėl, kad du gretimi tapačių matmenų sluoksniai vienas nuo kito skiriasi viena pirmine materija. Susilietimo zonoje vyksta didesnio matmenų lygio materijos irimas ir mažesnio matmens lygio materijos sintezė.

λ_6 — erdvės-visatos matmenys, kuri sudaryta susiliejus šešioms materijos formoms.

λ_7 — erdvės-visatos matmenys, kuri sudaryta susiliejus septynioms materijos formoms.

λ_8 — erdvės-visatos matmenys, kuri sudaryta susiliejus aštuonioms materijos formoms.

λ_a — žvaigždės matmenys.

Pav.153 — „juodosios skylės“ atsiradimas susilietus mūsų matmenų erdvei-visatai su mažesnių matmenų erdve-visata. Susilietus vieno tapataus matmens erdvės-visatos sluoksniui su kitu mažesniu tapačius išmatavimus turinčiu sluoksniu, susilietimo zonoje susiformuoja „juodoji skylė“.

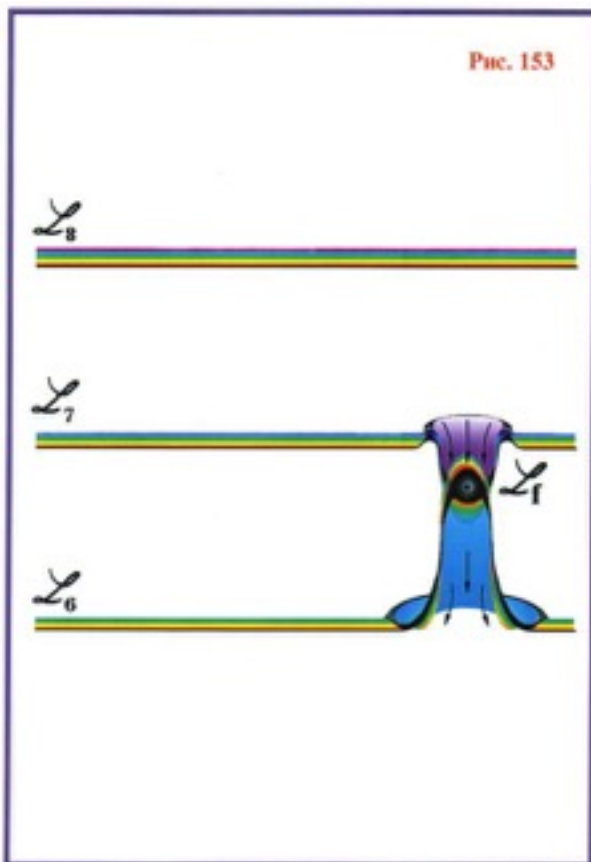
Dėl to materijos pradeda pertekėti iš didesnius išmatavimus turinčios erdvės-visatos į mažesnius išmatavimus turinčią erdvę-visatą. Materijos perteka viena kryptimi todėl, kad du gretimi tapačių matmenų sluoksniai vienas nuo kito skiriasi viena pirmine materija. Susilietimo zonoje vyksta didesnio matmenų lygio materijos irimas ir mažesnio matmens lygio materijos sintezė. „Juodoji skylė“ praktiškai yra langas į paralelinę visatą.

λ_6 — erdvės-visatos matmenys, kuri sudaryta susiliejus šešioms materijos formoms.

λ_7 — erdvės-visatos matmenys, kuri sudaryta susiliejus septynioms materijos formoms.

λ_8 — erdvės-visatos matmenys, kuri sudaryta susiliejus aštuonioms materijos formoms.

λ_f — „juodosios skylės“ matmenys.

Pav.154 — į kiekvieną erdvę-visatą materija įteka per žvaigždes ir išteka per „juodąsias skylės“. Tokiu būdu erdvėje egzistuoja materijų balansas. Per erdvių sluoksnių susilietimo zonas persiskirsto materijos ir dėka to susidaro sąlygos atsirasti gyvybei.

Didesnių tapačių matmenų sluoksnius sudarančios medžiagos skyla į pirmines materijas ir sluoksnyje su mažesniu matmenų lygiu vyksta materijų sintezė. “Perteklinė” pirminė materija išlaisvėja. Papuolusi į „juodąją skylę“ naujai susidariusi medžiaga suskyla į ją sudarančias materijas ir iš jų sintezuojasi naujos medžiagos mažesnių matmenų sluoksnyje ir t.t..

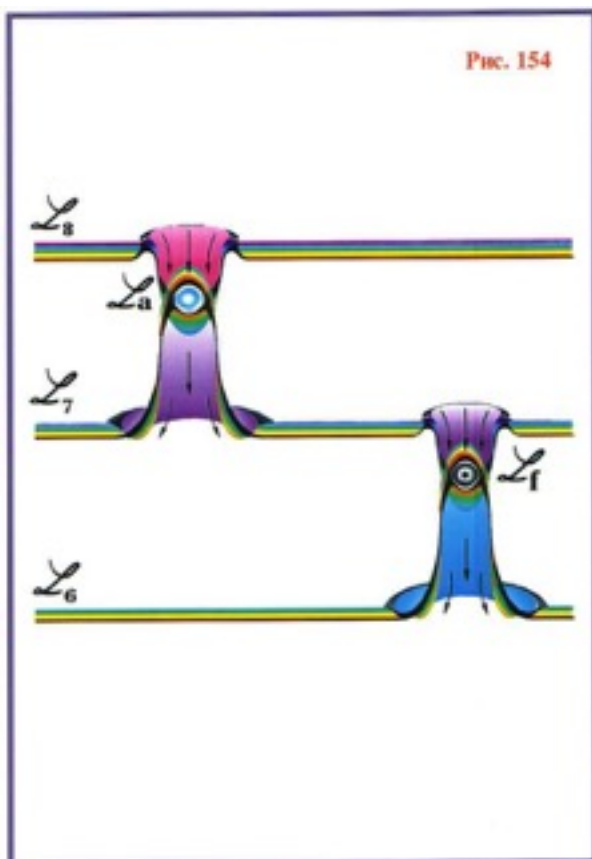
λ_6 — erdvės-visatos matmenys, kuri sudaryta susiliejus šešioms materijos formoms.

λ_7 — erdvės-visatos matmenys, kuri sudaryta susiliejus septynioms materijos formoms.

λ_8 — erdvės-visatos matmenys, kuri sudaryta susiliejus aštuonioms materijos formoms.

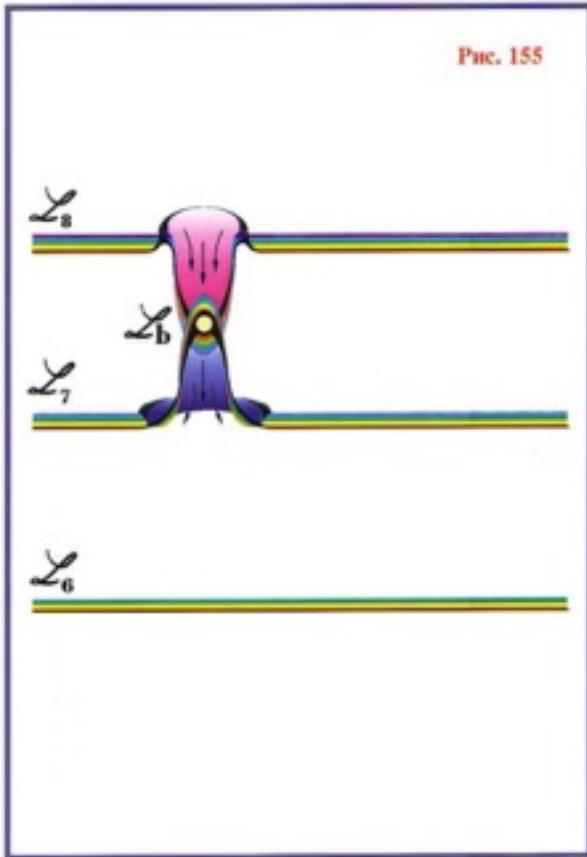
λ_a — žvaigždės matmenys.

λ_f — “juodosios skylės” matmenys.

26) Žvaigždės evoliucijos fazės

Pav.155; Pav.156; Pav.157; Pav.158; Pav.159 — po gimimo žvaigždė pereina kelias evoliucijos fazes, kurių kiekviena susieta su žvaigždę supančios erdvės matmenų pakitimais. Priklausomai nuo pradinių matmenų ir masės, savo gyvenimo pabaigoje žvaigždė tampa neutronine žvaigžde arba „juodąja skylė“.

Žvaigždės evoliucija nuo mėlynojo giganto iki karliko tęsiasi daugiau negu dešimt milijardų metų. Žvaigždė gimsta, palaipsniui tankėja ir prasideda sintezė iš lengvesnių elementų į sunkesnius. Laikui bėgant sunkių elementų dalis žvaigždės viduje auga. Dėl to žvaigždė pradeda vis labiau ir labiau veikti ją supančią aplinką. Šiame taške vyksta mikrokosmoso ir makrokosmoso susikirtimas. Tiksliau, tarp jų įsivyroja balansas.

Makrokosmoso kokybinės sudėties pasikeitimas priveda iki žvaigždės atsiradimo. Žvaigždės atsiranda didesnių tapačių matmenų sluoksnius sudarančioms

medžiagoms skylant į pirmines materijas ir sluoksnyje su mažesniu matmenų lygiu vykstant materijų sintezei. Susidaro makrokosmoso objektas.

Per žvaigždės gyvenimą lengvesni elementai sintezuojasi į sunkesnius. Tai — mikrokosmoso procesai. Mikrokosmoso lygio kokybinių pakitimų visuma veikia žvaigždės makrokosmoso būvį. Žvaigždė „sensta“, lengvųjų elementų dalis mažėja, o sunkiųjų elementų didėja.

Dėl to žvaigždės poveikio lygis į savo makrokosmosą didėja ir žvaigždės veikimo zonoje deformuojasi tapačių matmenų sluoksnis. Jeigu pirminiai žvaigždės matmenys buvo mažesni negu dešimties saulų skersmenų, tai žvaigždės žuvimo metu susidaro taip vadinama neutroninė žvaigždė. Ir nors neutroninė žvaigždė „neatidaro“ durų į kitą tapačių

matmenų sluoksnį, bet, nežiūrint to, labai žymiai veikia “savo” tapataus matmenų sluoksnio kokybinę sudėtį.

Jeigu pirminiai žvaigždės matmenys buvo didesni negu dešimties saulių skersmenų, tai savo egzistavimo pabaigoje ji taip stipriai paveikia supančią aplinką, kad įvyksta susilietimas su mažesnius išmatavimus turinčiu tapačių matmenų sluoksniu ir gimsta „juodoji skylė“. Medžiaga, pakliuvusi į tokios „juodosios skylės“ apylinkes, suskyla į pirmines materijas, o mažesnius išmatavimus turinčiu tapačių matmenų sluoksnyje gimsta nauja žvaigždė, kuri praeina analogišką evoliucijos kelią „savo“ tapačių matmenų sluoksnyje.

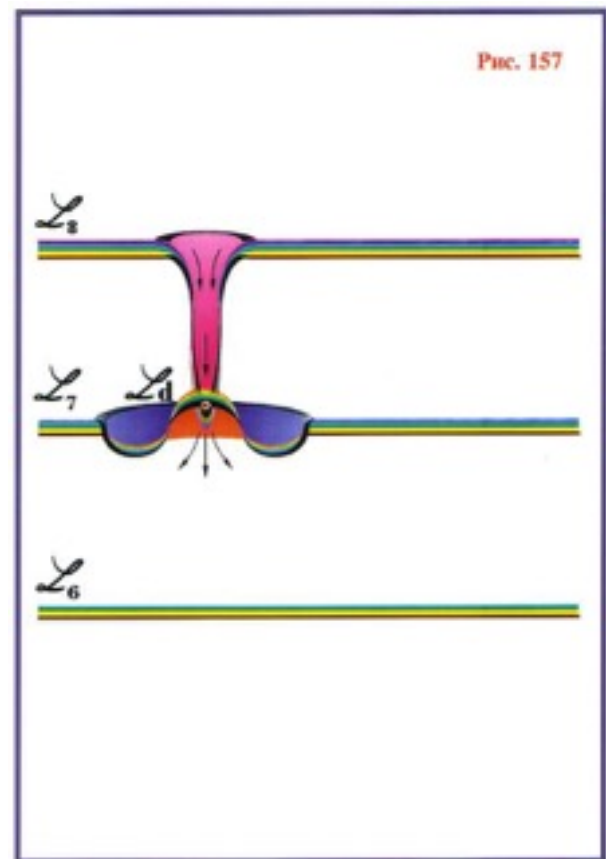
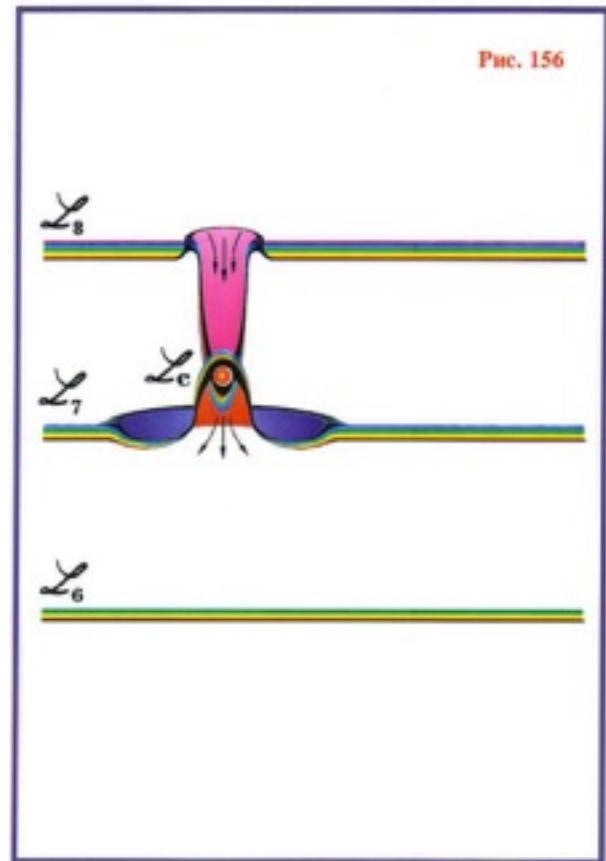
To kelio pabaigoje atsiranda arba neutroninės žvaigždės analogas arba „juodoji skylė“ kitame tapačių matmenų sluoksnyje. Ir vėl gimsta žvaigždė sekančiame tapačių matmenų sluoksnyje, kuri praeina savo evoliucijos kelią. To materijos kokybinio pasikeitimo ciklo pabaigoje įvyksta paskutinės pirminės materijos išlaisvėjimas...

λ_6 — erdvės-visatos matmenys, kuri sudaryta susiliejus šešioms materijos formoms.

λ_7 — erdvės-visatos matmenys, kuri sudaryta susiliejus septynioms materijos formoms.

λ_8 — erdvės-visatos matmenys, kuri sudaryta susiliejus aštuonioms materijos formoms.

λ_b — geltonojo giganto

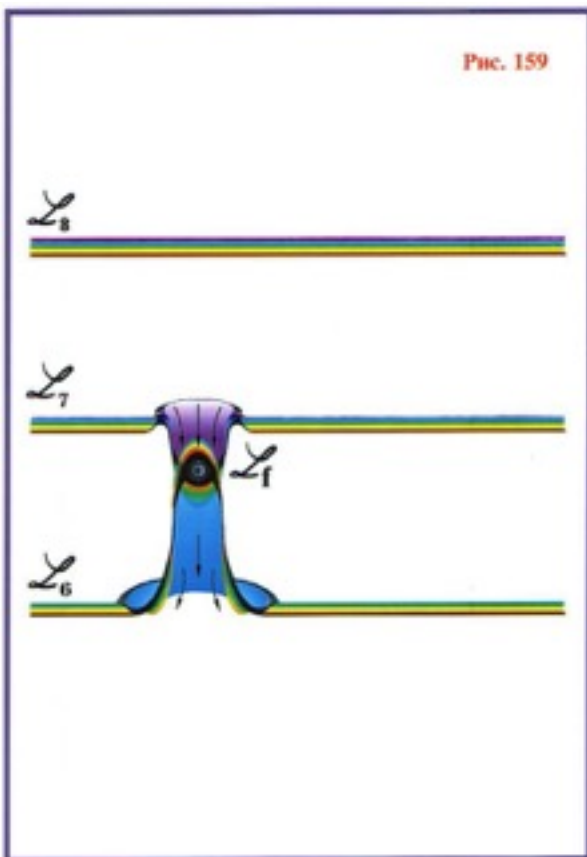
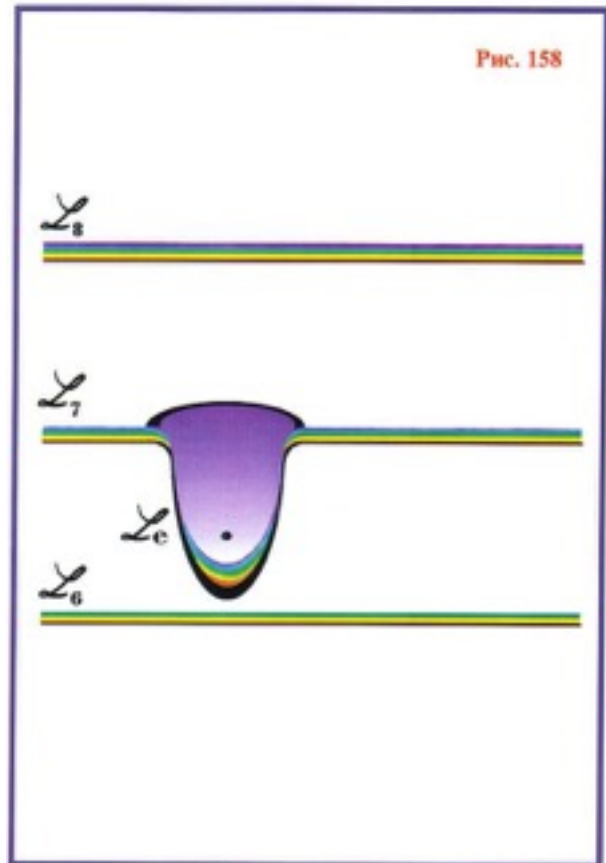
matmenys.

λ_c — raudonojo giganto matmenys.

λ_d — raudonojo karliko matmenys.

λ_e — neutroninės žvaigždės matmenys.

λ_f — „juodosios skylės“ matmenys.

27) Planetinių sistemų susidarymas

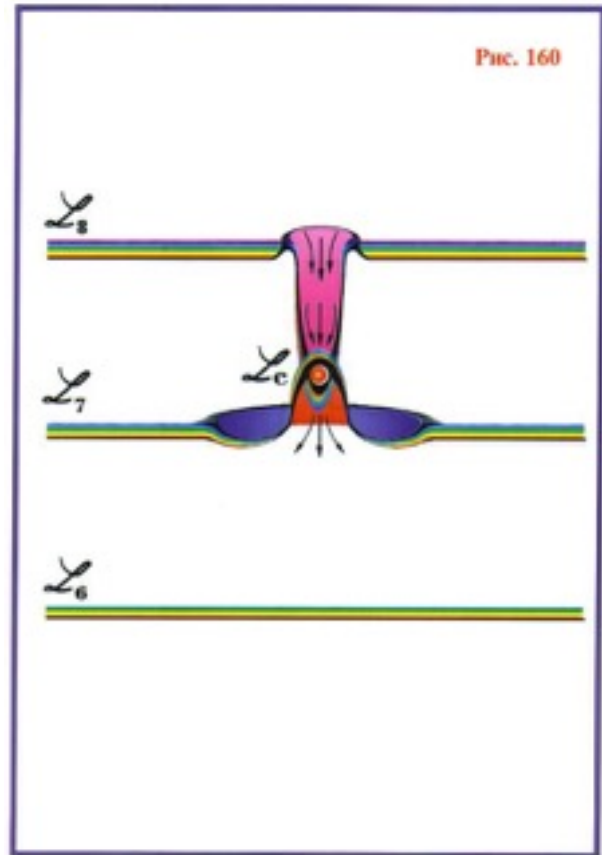
Pav.160 — žvaigždės evoliucijos eigoje susidaro tokios kokybinės žvaigždės būsenos, kai jos paviršius nebeįstengia per save perleisti visos masės materijos, kuri juda per erdvių susilietimo zoną. Materijos masės dalis pradeda kauptis viename erdvių susilietimo zonos krašte.

λ_6 — erdvės-visatos matmenys, kuri sudaryta susiliejus šešioms materijos formoms.

λ_7 — erdvės-visatos matmenys, kuri sudaryta susiliejus septynioms materijos formoms.

λ_8 — erdvės-visatos matmenys, kuri sudaryta susiliejus aštuonioms materijos formoms.

λ_c — raudonojo giganto matmenys.

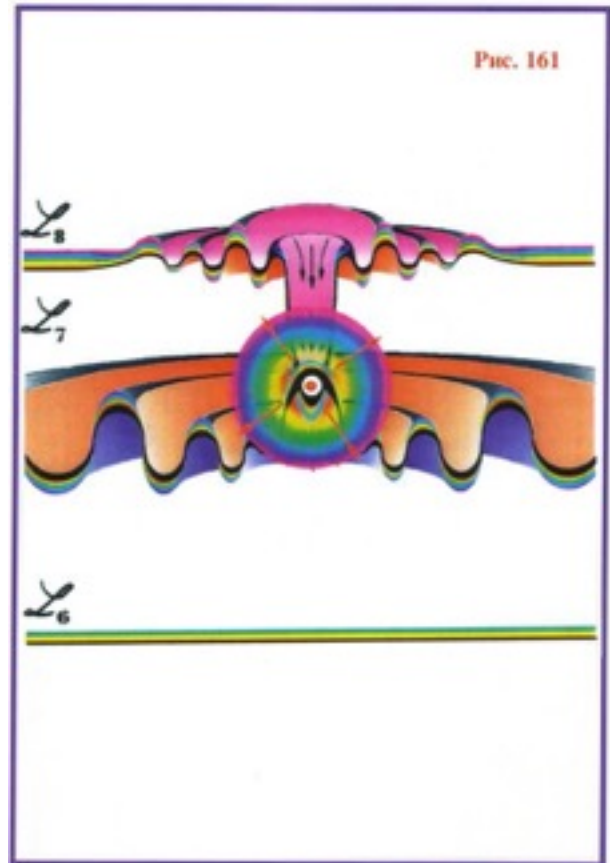

Pav.161 — super-novos žvaigždės sproginimas sukelia ją supančios erdvės deformaciją ir išmetamas didžiulis kiekis susikaupusios materijos. Super-novos žvaigždės sproginimo metu įvyksta materijų išmetimas iš paviršinių žvaigždės sluoksnių, kurie pagrindinai sudaryti iš lengvųjų elementų. Žvaigždės sproginimo metu išmestos materijos erdvės deformavimo zonos sudaro planetas. Be to, sunkesni elementai “nusėda arčiau pačios žvaigždės. Todėl arčiau žvaigždės esančios planetos paprastai sudarytos iš sunkesnių elementų, tuo metu, kaip tolimesnės planetos — pagrinde iš lengvesniųjų elementų. Saulės sistema — puikus to proceso pavyzdys.

λ_6 — erdvės-visatos matmenys, kuri sudaryta susiliejus šešioms materijos formoms.

λ_7 — erdvės-visatos matmenys, kuri sudaryta susiliejus septynioms formoms.

λ_8 — erdvės-visatos matmenys, kuri sudaryta susiliejus aštuonioms formoms.

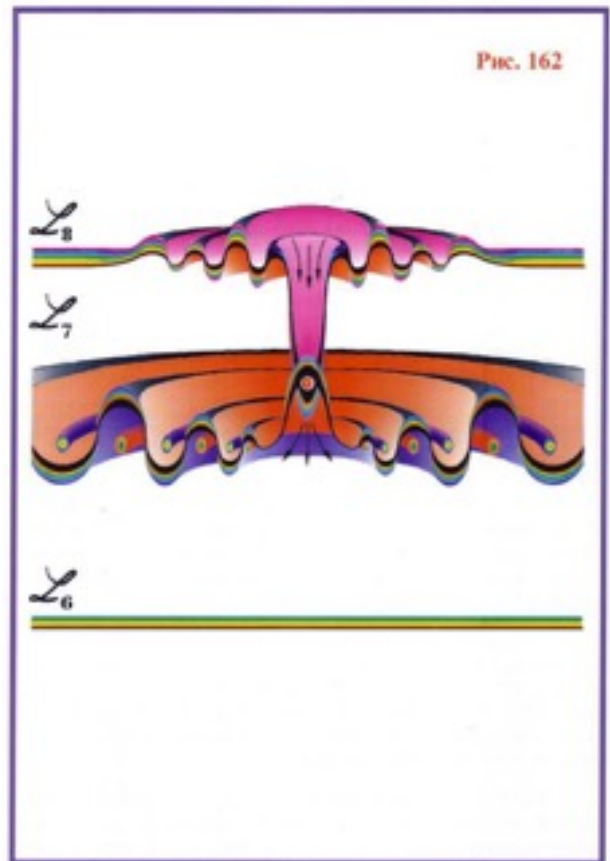

Pav.162 — super-novos žvaigždės sproginimo metu išmestos pasiskirstymas deformacijos zonos aplink ją.

λ_6 — erdvės-visatos matmenys, kuri sudaryta susiliejus šešioms materijos formoms.

λ_7 — erdvės-visatos matmenys, kuri sudaryta susiliejus septynioms materijos formoms.

λ_8 — erdvės-visatos matmenys, kuri sudaryta susiliejus aštuonioms materijos formoms.

Pav.163 — planetos susidarymas iš super-novos žvaigždės sproginimo metu į erdvės matmenų deformacijos zonas išmestos materijos.

λ_6 — erdvės-visatos matmenys, kuri sudaryta susiliejus šešioms materijos formoms.

λ_7 — erdvės-visatos matmenys, kuri sudaryta susiliejus septynioms materijos formoms.

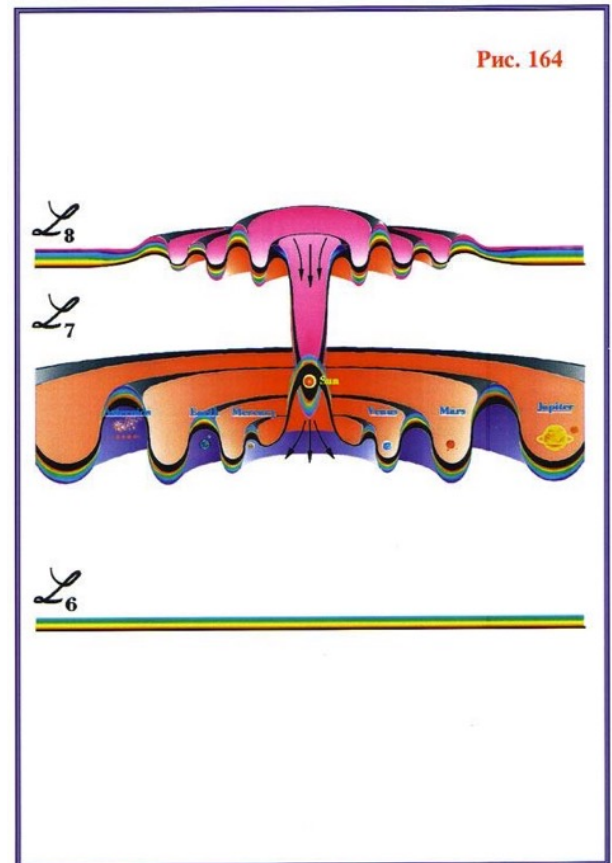
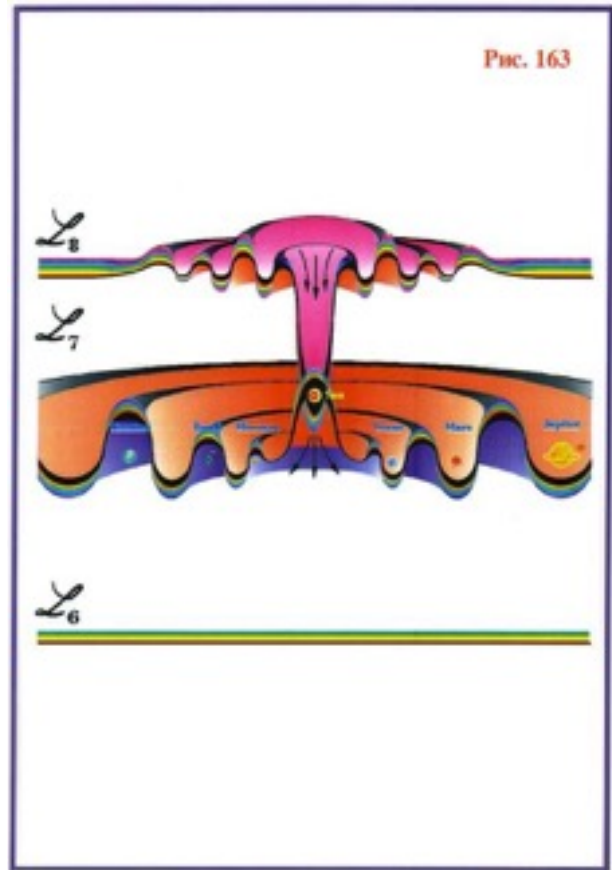
λ_8 — erdvės-visatos matmenys, kuri sudaryta susiliejus aštuonioms materijos formoms.

Pav.164 — FAJETONO planetos žūtis ir saulės sistemos asteroidinės juostos susidarymas.

λ_6 — erdvės-visatos matmenys, kuri sudaryta susiliejus šešioms materijos formoms.

λ_7 — erdvės-visatos matmenys, kuri sudaryta susiliejus septynioms materijos formoms.

λ_8 — erdvės-visatos matmenys, kuri sudaryta susiliejus aštuonioms materijos formoms.

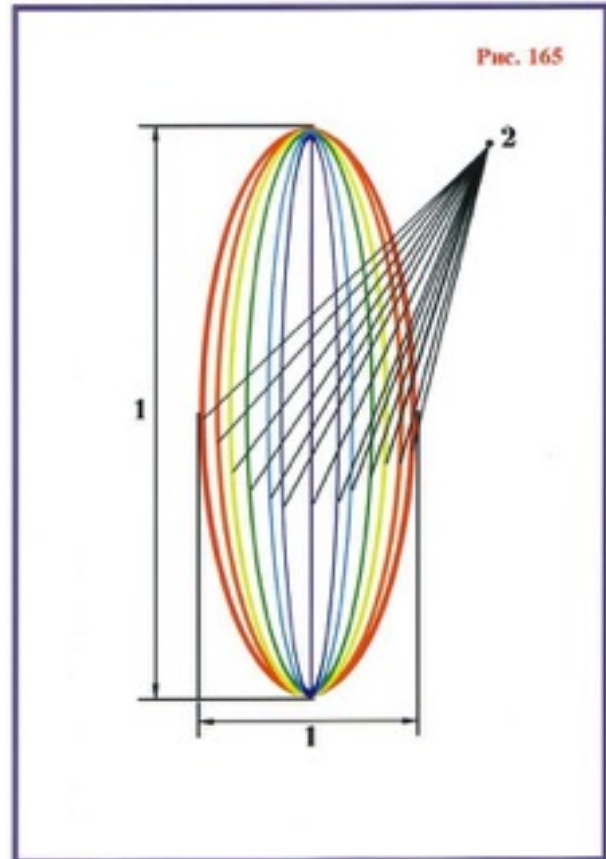

28) Super-erdvės

Pav.165 — mūsų meta-visatos erdvių-visatų išsidėstymas priklausomai viena nuo kitos.

1. meta-visatos ribos.

2. erdvės-visatos, kurios susidariusios iš skirtingo materijos formų kiekio.

Pav.166 — susīētims diviju matriciniu erdviu, kuris turi skirtingus matmenu kvantavimo koeficientus.

λ'_1 — pirmos matricines erdves matmenys.

λ'_2 — antros matricines erdves matmenys.

λ'_{12} — matriciniu erdviu susīētims zonas matmenys.

$\Delta\lambda_1$ — pirmos matricines erdves matmenu kitimo diapazons.

$\Delta\lambda_2$ — antros matricines erdves matmenu kitimo diapazons.

Pav.167 — materijos išmetimas per matricinių erdvių susilietimo zoną super- sprogimo metu, kai susilietimo zona negali per save perleisti visos judančios materijų masės.

λ'_1 — pirmos matricinės erdvės matmenys.

λ'_2 — antros matricinės erdvės matmenys.

λ'_{12} — matricinių erdvių susilietimo zonos matmenys.

$\Delta\lambda_1$ — pirmos matricinės erdvės matmenų kitimo diapazonas.

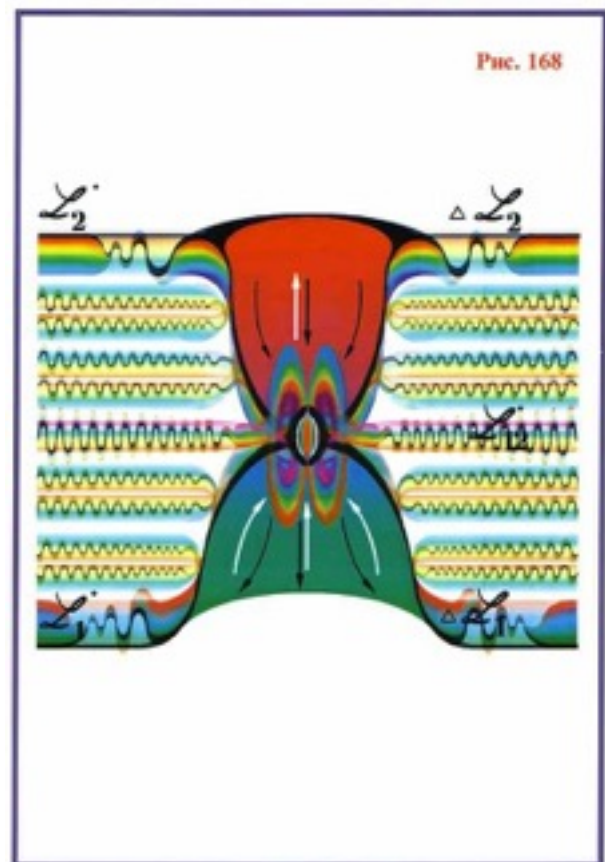
$\Delta\lambda_2$ — antros matricinės erdvės matmenų kitimo diapazonas.

Pav.168 — sprogimo metu įvyksta susilietimo zonas supančios erdvės matmenų pokyčiai ir susidaro nevienalytės erdvės zonos, kuriose pradeda kauptis to sprogimo išmesta materija. Prasideda procesai, analogiški super-novos sprogimo metu vykusiems procesams, tik tai vyksta kitame kokybiniame lygmenyje. Skirtumas — tik masteliais. Vienu atveju gimsta planetinės sistemos, o kitu — visatos. Antruoju atveju, sprogimo metu atsiradusios tapačios materijos sluoksnių matmenų deformacijos priveda prie jų tarpusavio susilietimo ir galaktikų gimimo.

λ'_1 — pirmos matricinės erdvės matmenys.

λ'_2 — antros matricinės erdvės matmenys.

λ'_{12} — matricinių erdvių susilietimo zonos matmenys.

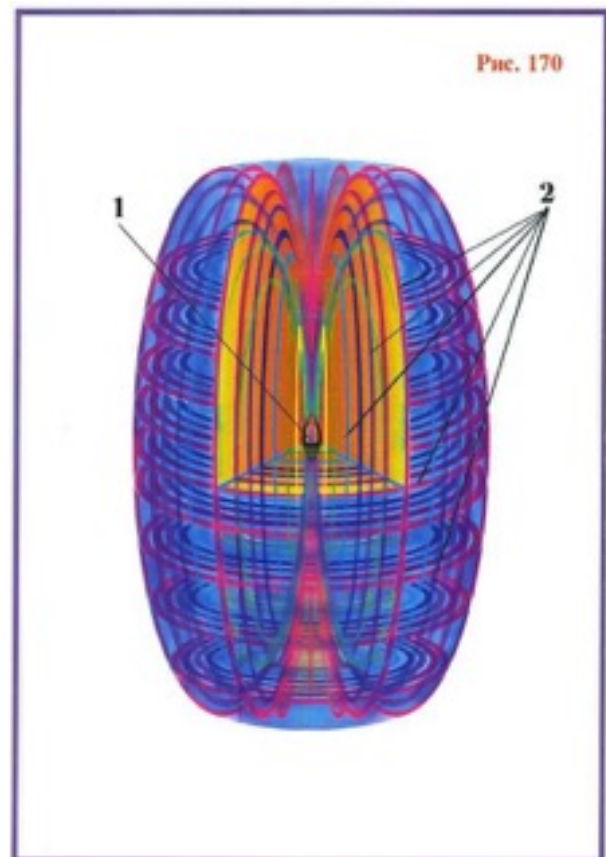
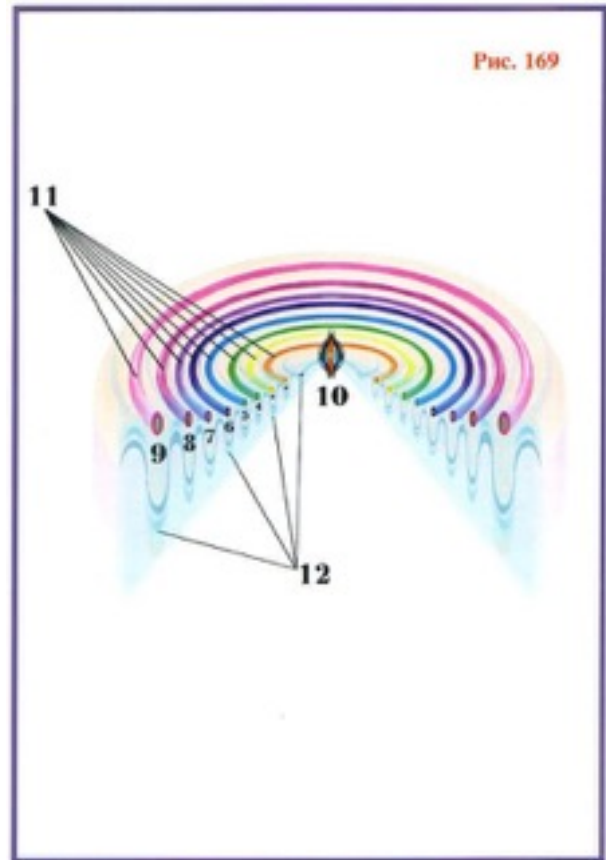
$\Delta\lambda_1$ — pirmos matricinės erdvės matmenų kitimo diapazonas.

$\Delta\lambda_2$ — antros matricinės erdvės

matmenų kitimo diapazonas.

Pav.169 — meta-visatų atsiradimas erdvės matmenų nevienalytiškumo zonoje.

1. Zona, kur nėra sąlygų susijungti materijoms.
2. Zona, kur gali susijungti dvi materijos formos.
3. Zona, kur gali susijungti trys materijos formos.
4. Zona, kur gali susijungti keturios materijos formos.
5. Zona, kur gali susijungti penkios materijos formos.
6. Zona, kur gali susijungti šešios materijos formos.
7. Zona, kur gali susijungti septynios materijos formos.
8. Zona, kur gali susijungti aštuonios materijos formos.
9. Zona, kur gali susijungti devynios materijos formos.
10. Matricinių erdvių susilietimo zona.
11. Meta-visatos.
12. Matmenų deformacijos zonos.

Pav.170 — pirmojo lygio super-visata.

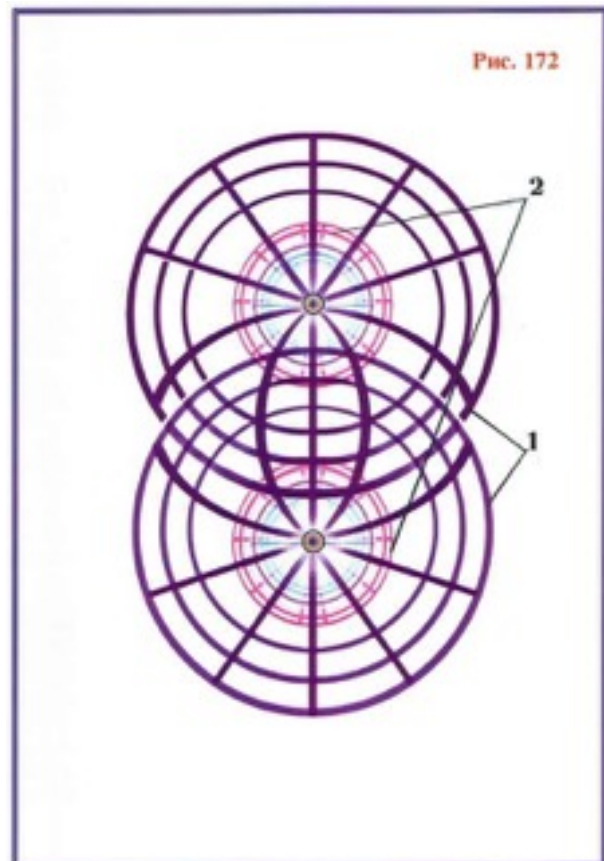
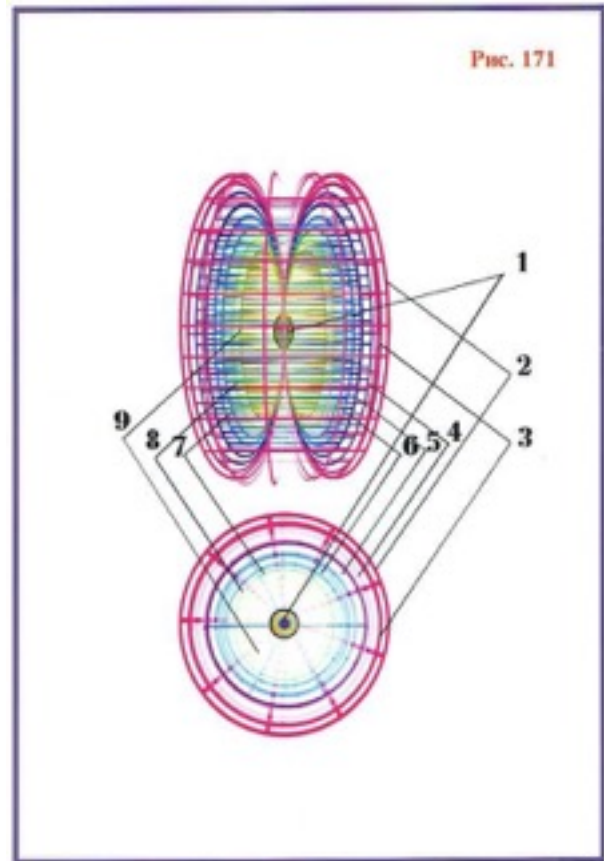
1. Matricinių erdvių susilietimo zona.
2. Metavisatos.

Pav.171 — pirmojo lygio super-visata. Vaizdas iš viršaus ir iš šono.

1. Matricinių erdvių susilietimo zona.
2. Metavisatos, susidariusios susiliejus devynioms materijos formoms.
3. Metavisatos, susidariusios susiliejus aštuonioms materijos formoms.
4. Metavisatos, susidariusios susiliejus septynioms materijos formoms.
5. Metavisatos, susidariusios susiliejus šešioms materijos formoms.
6. Metavisatos, susidariusios susiliejus penkioms materijos formoms.
7. Metavisatos, susidariusios susiliejus keturioms materijos formoms.
8. Metavisatos, susidariusios susiliejus trimis materijos formoms.
9. Metavisatos, susidariusios susiliejus dviem materijos formoms.

Pav.172 — antrojo lygio super-erdvė.

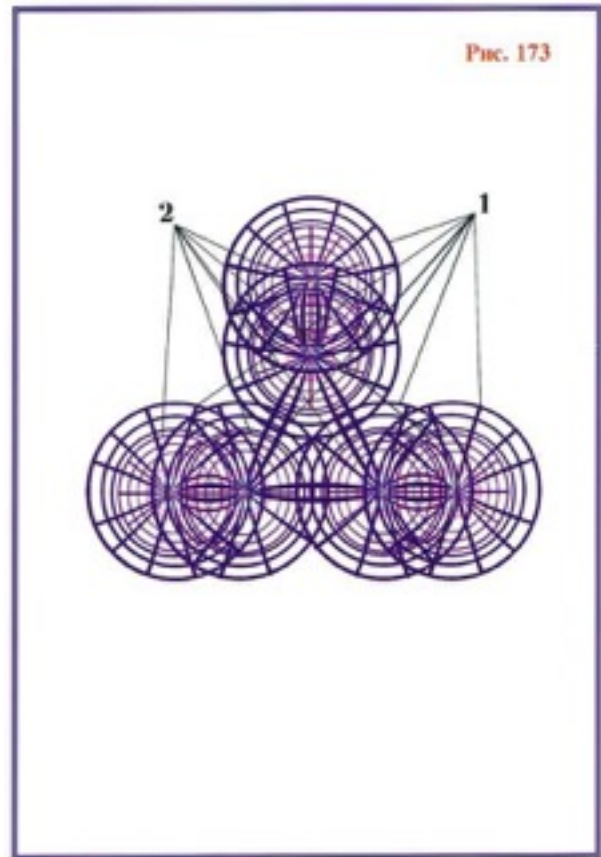
1. Metavisatos, susidariusios susiliejus dešimčiai materijos formoms.
2. Pirmojo lygio super-visata.

Pav.173 — trečiojo lygio super-visata.

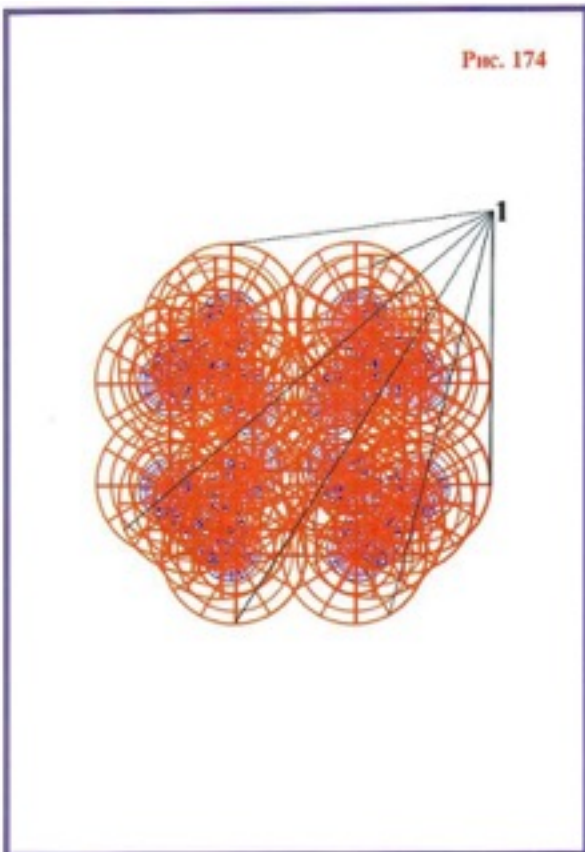
1. Metavisatos, susidariusios susiliejus vienuolikai materijos formoms.

2. Antrojo lygio super-visata.

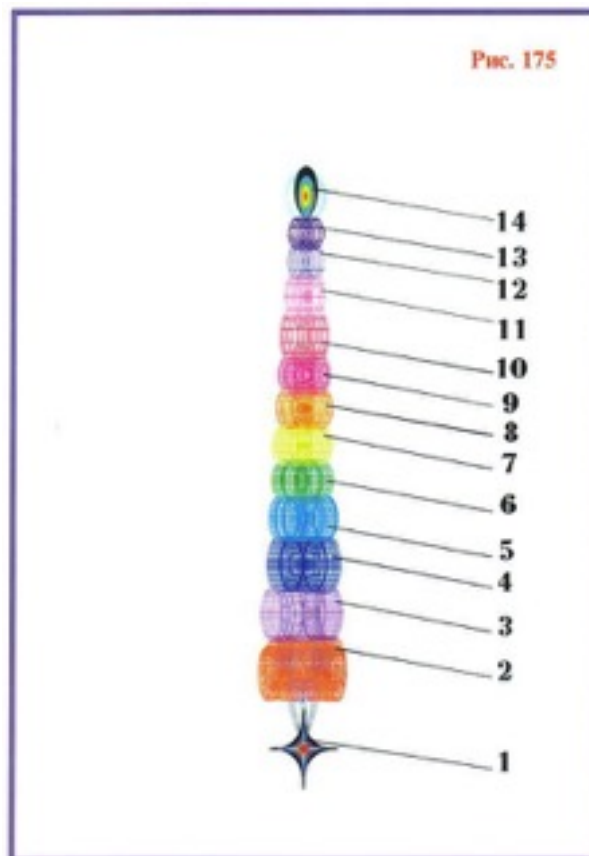
Pav.174 — ketvirtojo lygio super-visata.

1. Metavisatos, susidariusios susiliejus dvylikai materijos formoms.

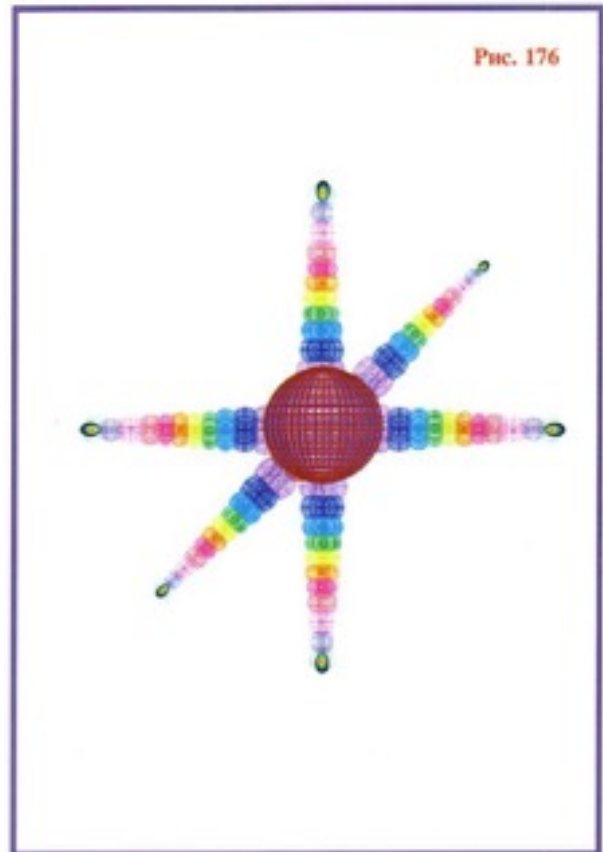

Pav.175 — penktojo lygio super-visata.

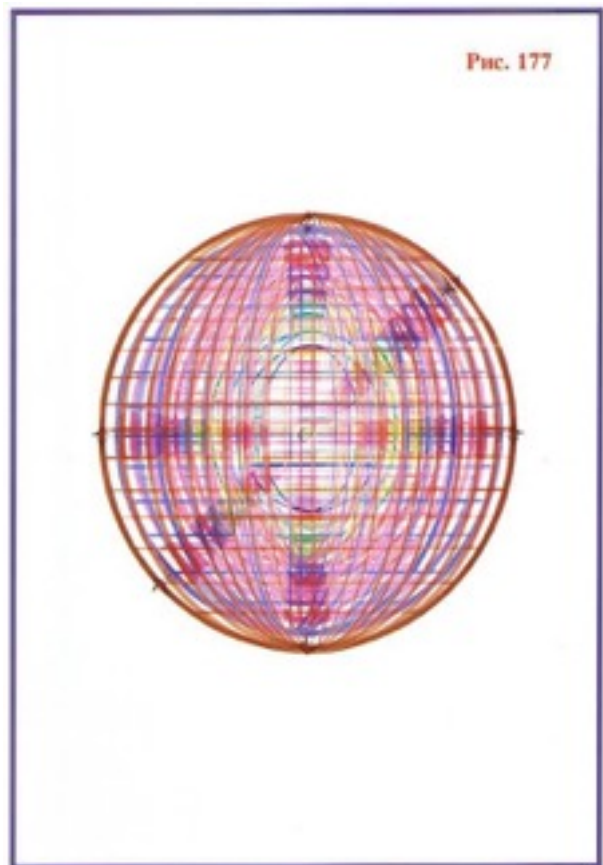
1. Matricų susilietimo centrinė zona.
2. Metavisatos, susidariusios susiliejus trylikai materijos formoms.
3. Metavisatos, susidariusios susiliejus dvylikai materijos formoms.
4. Metavisatos, susidariusios susiliejus vienuolikai materijos formoms.
5. Metavisatos, susidariusios susiliejus dešimčiai materijos formoms.
6. Metavisatos, susidariusios susiliejus devynioms materijos formoms.
7. Metavisatos, susidariusios susiliejus aštuonioms materijos formoms.
8. Metavisatos, susidariusios susiliejus septynioms materijos formoms.
9. Metavisatos, susidariusios susiliejus šešioms materijos formoms.
10. Metavisatos, susidariusios susiliejus penkioms materijos formoms.
11. Metavisatos, susidariusios susiliejus keturioms materijos formoms.
12. Metavisatos, susidariusios susiliejus trimis materijos formoms.
13. Metavisatos, susidariusios susiliejus dviem materijos formoms.
14. Matricų susilietimo galinė zona.

Pav.176 — šešiaspindulinė sistema.

Pav.177 — antišešiaspindulinė sistema.

Kitos autoriaus knygos: Esmė ir Protas. 1 Tomas

Naudodamasis savo teorija apie erdvės nevienalytiškumą, šioje knygoje autorius toliau traukia paslapties šydą nuo eilinių gamtos „paradoksų“. Šį kartą pažinimo objektyvo fokuse — gyvoji gamta ir pats žmogus. Autorius formuluoja būtinas ir pakankamas sąlygas gyvybės atsiradimui planetose. Supratimo paprastumas ir grožis skaitytojui suteikia galimybę gal būt pirmą kartą gyvenime pajusti žinių prošvaistę, kai atsiranda jausmas, kad žinios pradeda darytis neatskiriama jo paties dalis. Pirmame šios knygos tome autorius atskleidžia gamtos paslaptis ir emocijų mechanizmą. Atskleidžia emocijų rolę visos gyvybės ir atskirai žmogaus evoliucijos procese. Pirmą kartą paaiškinamas meilės jausmo mechanizmas ir nuo to meilė nepraranda savo grožio, o atvirkščiai, leidžia žmogui suprasti kas su juo vyksta ir išvengti nereikalingų nusivylimų... Be to, autorius nušviečia atminties prigimtį ir, vėl gi, pirmą kartą atskleidžia trumposios ir ilgosios atminties formavimosi mechanizmą. Ir tuo pagrindu atskleidžia sąmonės užuomazgų mechanizmus.

Esmė ir Protas. 2 Tomas

Antrame šios knygos tome autorius tiksliai ir aiškiai parodo būtinas ir pakankamas sąlygas, reikalingas atsirasti sąmonei atitinkamame gyvybės išsivystymo lygyje. Atminties ir sąmonės formavimosi sielos kūnų lygmenyje mechanizmų supratimas leidžia autoriui paaiškinti reiškinius, kurie vyksta po mirties, kas su žmonėmis vyksta esant klinikinės mirties būsenoje. Dėka to, tie faktai pereina iš nepaaiškinamų kategorijos į natūralių gyvosios gamtos reiškinių kategoriją. Reinkarnacijos reiškiniai — Iš religinių kategorijų ir mistinių supratimų, vėl gi, pereina į realių gamtos reiškinių kategoriją. Taip pat, kaip ir supratimas apie karmą, nuodėmės nustoja būti manipuliacijų masių sąmone įrankiu valstybininkų ir religinių veikėjų rankose ir virsta tų pačių gamtos dėsnių išraiškomis. To visko supratimas žmogų paverčia visiškai laisvu ir savo paties likimo kūrėju. Nei Dievas, nei Caras, nei Didvyris, o tik asmeniškai pats žmogus lemia savo poelgius ir visiškai už tai atsako (ne tik morališkai).

Nevienalytė visata

Gamtos dėsniai formuojasi makrokosmoso ir mikrokosmoso lygmenyse. Žmogus, kaip gyvas sutvėrimas, egzistuoja taip vadinamame tarpiniame pasaulyje — tarp makro- ir mikro pasaulių. Ir tame tarpiniame

pasulyje žmogus susiduria tik su Gamtos dėsnių išraiškomis, o ne su betarpiškai su jais pačiais. Dėl to atsiranda problema susidaryti teisingą ir visavertį pasaulėžiūros vaizdą. Viena iš pagrindinių priežasčių yra ta, kad jutimo organai, kuriuos žmogus naudoja Gamtos pažinimo procese, jam tokios galimybės nesuteikia, nes žmogaus jutimo organus Gamta sukūrė ne tam, kad jis galėtų ją pažinti, o kaip adaptacijos mechanizmą ir prisitaikymą ekologinėje nišoje, kurią jis (žmogus) užima... Knygoje yra 99 aukštos kokybės autoriaus iliustracijos.

Rusija kreivuose veidrodžiuose

1 Tomas. Nuo žvaigždžių rusų prie išniekintų rusų

Su šia knyga autorius pradėjo dirbti 2003 metais, nors idėja parašyti panašią knygą brendo ne vienerius metus. Vaikiškas potraukis ir domėjimasis savo Tėvynės ir visos planetos praeitimi laikui bėgant neišnyko, o virto vienu iš pašaukimų. Analitinis mąstymas, neeilinės galimybės ir galybė perskaitytų knygų galų gale autoriui įdiegė mintį parašyti knygą apie realią Rusijos istoriją, o ne tą „versiją“, kurią slavams-rusičiams primetė „geradariai“, atėjus į valdžią Romanovų dinastijai, kurios pradininkai sutiko išduoti savo liaudį ir didingą protėvių praeitį už sostą. Savo knygoje autorius principiniai naujoje šviesoje parodo „izTORiją“, kaip iki jo dar niekas nebuvo daręs. Savo išvadas jis pagrindžia realiais istoriniais dokumentais ir žemėlapiais, su kuriais skaitytojas supažindinamas iš pat pradžių. Žingsnis po žingsnio autorius atstato mūsų planetos ir Rusijos realią praeitį, kuri daugelį tūkstančių metų vykdė pagrindinę mūsų žemės civilizacijos rolę, kuri iš pradžių buvo kolonija, kurią planetoje Žemė įkūrė didelis humanoidinių civilizacijų susivienijimas. Žinoma, tuo metu ji nesivadino Rusija, bet esmė ne pavadinime, o tame, kas už to stovi. O už Rusijos stovi nuostabi tautos praeitis ir dabartis, be kurių nebūtų buvę ne tik daugelio kultūrų, bet ir šiuolaikinės civilizacijos.

Mano sielos veidrodis

1 Tomas. Gera tarybinėj šaly gyventi...

Priežastys, kodėl aš ėmiausi aprašyti savo gyvenimą, gana trivalios (gyvenimiškos). Gana ilgą laiką man teko pasakoti apie kai kuriuos savo gyvenimo įvykius ir labai tankiai mano pasakojimai sugrįždavo pas mane

tokia forma, kad aš net nenumaniau, kad gali atsirasti toks „folkloras“. Mano pasakojimai apaugdavo tokiais „faktais“, kad net man būdavo įdomu jų pasiklausyti.

Antra priežastis, kuri mane pastūmėjo tokiam „žygdarbiui“, buvo todėl, kad periodiškai atsirasdavo žmonės, kurie siūlėsi parašyti apie mane knygą, bet kiekvieną kartą mane kažkas sulaikydavo. Kartą aš net sutikau, kad viena amerikiečių rašytoja užrašytų mano prisiminimus į kasetę ir jai pasakodamas savo prisiminimus ir samprotavimus aš sugaišau keletą dienų. Bet greitai persigalvojau ir atsisakiau to pasiūlymo.

Pirma, man reikėjo eikvoti gana daug laiko tam, kad išdėstyčiau ir paaiškinčiau viską, kas su manimi vyko. Antra, net turėdami rankose audiokasetes su įrašytais mano prisiminimais, rašytojai ir žurnalistai įsigudrindavo viską iškraipyti, kas mane labai stebindavo. Be to, iškraipymai būdavo perdedant ar visiškai pakeičiant faktus, arba atvirai meluojant....

Mano sielos veidrodis

2 Tomas. Gera Amerikos šaly gyventi...

Ta knyga papasakos apie amerikietišką autoriaus gyvenimo periodą, kuris tęsėsi apie penkiolika metų nuo 1992 metų vasaros iki 2006 metų. Tas laikas prisotintas daugybe įvairiausių susitikimų, įvykių, atsitikimų, kovos, atsitraukimų ir pergalių. Daugelis iš jų veikė autoriaus ir jo žmonos — Svetlanos gyvenimus, kai kurie turėjo planetos lygio reikšmę, o kai kas paveikė ir mūsų Visatą. Gyvenimas Amerikoje pasirodė visiškai ne toks, kaip rodė per televizorių arba rašė gražiuose žurnaluose. Gyvenimas iš viso nebūna toks, kokį jį piešia reklamose. Ir esmė visiškai ne tame, kad kokia tai tauta parodoma kvaila, o kita protinga, kokia tai godi, o kita dosni. Protingų ir kvailų yra visur. Esmė tame, kad Žemėje sukurtas mitas, sudarytas iš daugybės kitų mitų, tokių kaip mitas apie laisvę, mitas apie demokratiją, mitas apie dievą ir velnią, apie lygybę ir brolybę, mitas apie tai, kad mokslas kažką tiksliai žino, mitas apie santykius tarp žmonių ir daugelis kitų. Ir mus — žmones — priverčia galvoti ir gyventi su tais mitais, o ne su realiu pasaulėžiūros vaizdu ir gamtos dėsniais. Ir Amerikoje tai ypač pasireiškia, kas knygos herojams iš pradžių iššaukė visišką nesupratimą ir jie net šiek tiek pasimetė. Vėliau, išsiaiškinę, iš kur pučia vėjas, jie pradėjo savo ilgametį pasipriešinimą Sistemai. Štai apie tai ir pasakoja ta knyga...

Rusija kreivuose veidrodžiuose

2 Tomas. Nukryžiuota Rusija

Antrame knygos tome autorius dėsto savo požiūrį apie Rusijos praeitį. Autorius ne tik iškelia klausimus apie sąmoningus praeities įvykių iškraipymus, bet ir pirmą kartą atskleidžia tų iškraipymų priežastis, parodo, kas ir kodėl už jų stovi ir kokiu būdu tai buvo įmanoma padaryti. Autorius siūlo pažvelgti į tolimos ir ne visiškai tolimos praeities įvykius visiškai kitu kampu, tiksliau vienu metu iš skirtingų požiūrio kampų. Autorius nagrinėja visą spektrą įvykių iš viso socialinio gyvenimo ir parodo, kad praktiškai bet kurios šalies bet koks praeities įvykis negali būti dvejopai nušviečiamas, kaip to norisi valdžioje esantiems. Ir gauna gana tikslų paaiškinimą, kuris nepriklauso nuo aiškintojo norų ir ambicijų, o priklauso tik nuo objektyvių procesų, vykstančių žmonijos bendruomenės viduje. Tokio požiūrio dėka jam pasiseka „išvalyti“ drumstus laikinos „upės“ vandenį apie Midgard- Žemės praeitį ir to, kas susiję su Rusijos praeitimi, nors per slavų-arijų imperijos gyvavimo laikotarpį ji turėjo daug įvairių pavadinimų. Apie tą, kaip jam tai pasiseka, skaitytojas gali perskaityti toje knygoje...

Svetlane de Rogan Levašova «Atvirumas»

1 Tomas. Vaikystė

Svetlana reiškia Nešanti Šviesą. Labai retai sutampa, kai žmogaus paskirtis, jo darbai ir vardas praktiškai visiškai sutampa taip, kaip tai yra Svetlanai de Rogan- Levašovai. Nuo pat ankstyvos jaunystės visą savo gyvenimą ji siekė Šviesos, Žinių ir dvasinio tobulėjimo. Pasakyti, kad jos gyvenimas nepaprastas, reiškia nieko nepasakyti. Nuo pat pirmųjų savo gyvenimo dienų jai teko taikytis prie to, kad ji gali daryti daug ką tokio, ko nesuprato ir negalėjo daryti aplinkiniai žmonės. Dar visiškai mažai Svetlanai teko pačiai pažinti ir įsisavinti savo sugebėjimus, mokyti juos kontroliuoti ir teisingai naudoti. Ji anksti patyrė nesupratimo ir nepasitikėjimo kartėlį, pavydą, šiurkštumą, vienatvę ir neapykantą. Nuostabūs sugebėjimai, kuriuos ji turėjo nuo pat vaikystės, pasirodė nesuprantami ir nereikalingi ją supantiems žmonėms; jai teko pačiai išgyventi ir išlikti šiame pasaulyje – gana pavojingame ir klasingame pasaulyje, ypač vienišai mažai mergaitei ...

Esmė ir protas. 3 Tomas

Šiame tome autorius žingsnis po žingsnio toliau atskleidžia gamtos paslaptis. Jo dėmesio centre — žmogaus psichinių reiškinių prigimtis. Autorius pateikia visą klodą pionieriškų išaiškinimų apie žmogaus ir sociumo psichinius reiškinius, kurių niekada iki jo niekas nėra nagrinėjęs. Jis įveda naujus reiškinių pavadinimus, tokius kaip žmogaus geopsichologija ir sociumų geopsichologijos evoliucija. Tie išsireiškimai leidžia visiškai kitaip pažvelgti į žemės civilizacijos vystymąsi ir praeities istorinius įvykius, dabartį ir net ateitį. Tos žinios leidžia vietoje įvykių „chaoso“ ir asmenybių „savivalės“, apie kuruos taip mėgsta kalbėti istorikai, pamatyti įvykių dėsningumus, kuriuos nulemia žmonių bendrijoje veikiantys gamtos dėsniai. Ir dėka to, pirmą kartą atsirado galimybė suprasti priežastis, dėl kurių vyksta vieni ar kito socialiniai įvykiai ar reiškiniai ir pamatyti tuos reiškinius valdančius lėlininkus, kurie taip ilgai buvo šešėlyje; ir jeigu kas nors įtarė, kad tokie dalyvauja, jie greitai pasidarydavo bepročiais arba falsifikatoriais. Autorius įveda ir žmogaus kosmopsichologijos terminą ir paaiškina, kaip kosminiai reiškiniai veikia žmonijos vystymąsi.

Nikolaj Levašov, 2000 metai.

<https://www.levashov.world>
www.shkrudnev.com
www.svetl.name
<https://www.lifegenerator.org/nvl>
www.svetl-technologie.com
www.svetldreamt.com
www.svetlworld.com

